

ซ่งกั๋ง

ฉบับ
สมเด็จพระเจ้าบรมโกศ
สมเด็จพระนเรศวรมหาราชศรีสุริยวงศ์

๓

น้องก๋ง

สมเด็จพระเจ้าพระยาบรมมหาศรีสุริยวงศ์

อมตะวรรณกรรมอันยิ่งใหญ่สะท้อนโลก
ดีเด่นเหนือกว่า 'สามก๊ก' เปรียบพร้อมไปด้วย
ความสนุกถึงใจที่ลาลึกในด้านกลศึกทางการเมือง
และกลมารยาสาโดย ตลอดจนอุปเท่ห์เล่ห์เหลี่ยม
ในด้านของการชิงดี - ชิงเด่นของผู้เรืองปัญญาที่
เผด็จรอนดุดเดือดเร้าใจยิ่งนัก

ลิขสิทธิ์

บรรณการ

ผลิตขึ้นโดยสำนักพิมพ์เพื่อประชาชน
ตึกเลขที่ ๗๑ ถนนพหลโยธิน กรุงเทพมหานคร ๑๐๓๐๐

สงวนลิขสิทธิ์

ภาคแรก

๑ ชุด ๒ เล่มจบ ราคาชุดละ ๑๕๐ บาท

สมเด็จพระยาตำรงรงชานภาพได้ทรง
สันนิษฐานว่า 'ชองกง' เป็นหนังสือทศและลาค่า
จัดเป็นวรรณกรรมชั้นเยี่ยมและประจวบกับผู้แปล
มบรรดาศกิดเบเนถงสมเด็จพระยาบรมมหาศรี
สรียวงศ์ ซึ่งนับได้ว่าผลงานในด้านนี้เป็นเพชรอัน
ล้ำค่าจริง ๆ ซึ่งเป็นประโยชน์ในด้านของการศึกษา
ได้เป็นอย่างดีที่สุดและเด่นกว่า 'สามก๊ก' อีกด้วย

จากผลงานที่ทางสำนักพิมพ์ ศิลปบรรณา-
การ เสนอเรื่อง 'เลขตก' และ 'โคเกก' ได้รับการ
ต้อนรับจากท่านผู้อ่านอย่างอุ่นหนาฝาคั่งเป็นประวัติ-
การณ ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นชัดที่เดียวว่า
"วรรณกรรมเรื่องจนทกล่าวมานั้นเป็นอมตะจริง ๆ
และยิ่งใหญ่มาแทบทุกสมัยทีเดียว"

จนได้รับการชมเชยจากท่านผู้อ่านมาไม่
ขาดสายถึงความปลื้มปิติและซาบซึ้งในพระคุณ
ของท่านผู้อ่านที่ใดเป็นกำลังใจอันยิ่งใหญ่ในด้าน
ของการที่จะได้จดเสนอเพื่อความบันเทิง, ความรู้
และสติปัญญา ฯลฯ อีกต่อไป

จากความเมตตากรุณาจากท่านผู้อ่านได้
ไหลมาเทมาอย่างไม่เคยได้รับมาเช่นนั้นเลย จึงก่อ
ให้เกิดพลังทางใจที่จะได้รับใช้พระเจ้าพระคุณ
จากท่าน อันมีความกรุณาปรานีแก่สำนักพิมพ์มา
เป็นอย่างดี ขอขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูงให้เกิด
เรื่อง 'ช่องกง' ขึ้นและทางสำนักพิมพ์ได้ทุ่มเท
กำลังทรัพย์กำลังปัญญาเพื่อประโยชน์แด่มหาชน
อันเป็นปรากฏการที่แข็งแกร่งที่จะช่วยพยุงให้สำนัก-
พิมพ์นี้ได้รับใช้ท่านตลอดไป

เหตุตนเอง 'ชองกง' จึงได้ถูกคิดแล้วคัดออกก่อนที่จะได้พิมพ์
ออกมาและก็ได้กระทำอย่างสุดความสามารถทีเดียว จึงกล้ารับปากได้
ว่า "ในการจัดพิมพ์ 'ชองกง' เป็นเรื่องทดแทนจริง ๆ และเหนือกว่า
'สามก๊ก' เสียอีกบทหนึ่งหวังว่า 'ชองกง' คงจะไม่ทำให้ท่านผิดหวังเป็น
อันขาด"

สุดท้ายนี้

จะขอแนะนำเอาวาทะของสมเด็จพระยาดำรงราชานุภาพมากล่าว

"หนังสือสามก๊กที่แปลเป็นภาษาไทยได้อ่านกันจน
นับถืออยู่แล้วสมกับที่อ้างว่าแปลในรัชกาลที่ ๑ ใช้แต่เท่า
นั้นมิเคาเงอนที่จะสันนิษฐานต่อไปอีกว่า ความนับถือเรื่อง
สามก๊กคงในพระราชสำนักนั้นเป็นมูลเหตุให้แปลหนังสือ
พงศาวดารจีนเรื่องอื่น ๆ ในรัชกาลภายหลังต่อมาขอน้อมอยู่
ในจดหมายเหตุเป็นหลักฐานอยู่แล้ว และชองกงก็น่าจะได้อ
กแปลมาด้วยในสมัยรัชกาลที่ ๕ ซึ่งผู้ที่ได้รับสั่งให้แปล
ก็มีบรรดาศักดิ์เป็นถึงสมเด็จพระยาบรมมหาศรีสุริยวงศ์
จึงนับได้ว่า เป็นหนังสือที่จริงจัง ๆ เล่มหนึ่งเพื่อประโยชน์
แก่แผ่นดิน"

ศิลปบรรณาคาร

วันศุกร์ เดือนสี่ แรมห้าค่ำ จุลศักราช
พันสองร้อยยสิบเก้า บเถาะ นพศก ฯ พณฯ ทสมุห
พระกลาโหม มีพระประสาทสั่งให้แปลพงศาวดาร
มตอนหนึ่งชื่อ 'อุยฮ้อ' คือ ซ่องกิ่งออกเป็นคำไทย
ไว้เป็นเรื่องราวบ้าน อ่านฟังเล่นเหมือนเล่านิทาน
มีความว่า เมื่อกองพระเจ้าชองยงฮ้องเต้
ครองราชสมบัติ บ้านเมืองไม่มีความสุขเกิดศึก-
สงคราม เต็กเซ่งแม่ทัพยกไปปราบปรามเรื่อยเรื่อย
แล้ว ตงแต่นบ้านเมืองก็สงบปกติ ครั้นอยู่นานมา
แต่บรรดาหัวเมืองทั้งหลายเกิดความไข้จนราษฎร
ล้มตายลงเป็นอันมาก ขุนนางข้าราชการแจ้งแล้ว
ก็นำความขนกราบทูล พระเจ้าชองยงฮ้องเต้ได้

ทราบก็ทรงพระวิตกกังวลตรัสสั่งถามขุนนางทั้งปวงว่า
 ราษฎรตามหัวเมืองอดอาหารล้มตายเสียหนักหนา
 จะคิดประการใด ขุนนางผู้ใหญ่จึงพร้อมใจกัน
 กราบทูลว่า จะต้องตั้งเครื่องบูชาพลกรรมบวงสรวง
 เทพดา และทำบุญให้ทั่วทั้งพระราชอาณาจักรเห็น
 จะบำบัดได้ พระเจ้าชองย็นจงฮ่องเต้ได้ทรงฟัง
 ก็เห็นด้วย จึงรับสั่งให้เจ้าพนักงานมหนังสือ
 ไปถึงผู้รักษาเมืองทั้งปวงรู้ทั่วกันให้ตั้งเครื่องบูชา-
 บวงสรวงเทพดาทำบุญให้ทาน และวัดในเมือง
 เหล่านั้นให้หลวงจีนเจ้าวัดประชุมกันสวดมนต์ทุกๆ
 วัดและคนชงต้องเวรจำอยู่นั้นถ้าโทษเบาบาง ไม่
 ถึงตายแล้วก็ให้ปล่อยไปเสีย เจ้าพนักงานก็ทำ
 หนังสือรับสั่งให้ขุนนางเบนขาหลวงถือแยกย้ายกัน
 ไปทุกๆ เมือง ผู้รักษาเมืองทั้งหลายทราบความแล้ว
 ก็จัดแจงทำบุญและบวงสรวงเทพดาตามหนังสือรับ
 สั่ง แต่ความใช้นั้นยังไม่สงบ ผู้รักษาเมือง
 ทั้งปวงก็บอกขอข้าราชการเข้ามาให้เจ้าพนักงาน-
 กราบทูลว่า ได้ทำตามหนังสือรับสั่งแล้ว ความไข้
 ยังไม่สงบข้าวปลาอาหารก็ขาดสนเสมออยู่ดังแต่ก่อน

พระเจ้าของยบจงฮ้องเตได้ทราบกัทรงพระวตกจึงตรัสกับขุนนาง
 ว่า บรรดาหัวเมืองกตงเครื่องบูชาดวงดวงทำบุญให้ท่านแล้ว แต่ทว่า
 ราษฎรได้รับความทุกข์ร้อนอยู่เสมอ เราจะทำประการใดจึงจะเปลื้อง
 ความทุกข์ของราษฎรให้เป็นสุขได้ สวมตงเอี่ยมจึงกราบทูลว่าการอนน
 เป็นการใหญ่จะต้องไปเชิญท่านผู้วิเศษมาแก้ไข และท่านผู้วิเศษนั้นขอ
 เที่ยฮเจงเขียนชื่อ ซึ่งอยู่ที่เขาเกาเล่งซัวในแดนก้งไสแขวงเมืองชินจิ่ว
 ฮันนมาตงโต๊ะเครื่องบูชาดวงดวงเทพยดาแล้ว ราษฎรชาวเมืองทงปวง
 กตงจะมีความสุข

พระเจ้าของยบจงฮ้องเตได้ฟังกเห็นชอบจึงทรงได้พระอักษรวด้วย
 ลายพระหัตถ์ มอบให้อังชินขุนนางที่ไทฮวย ถิ่นไปเชิญเตียฮเจงเขียนชื่อ
 อังชินขุนนางผู้ใหญ่รับพระอักษรวถวายบังคมลาจัดทหารประมาณหกสิบกคน
 ออกจากเมืองหลวง เดินทางมาหลายวันถึงวัดเขา 'เกาเล่งซัว' ก็ตรง
 เข้าไปในวัด หลวงจีนเจ้าวัดออกมารับเชิญพระอักษรวรับส่งกับอั้งชินเข้าไป
 ซ้ำในจุดทไหนดสมควรแล้ว อั้งชินจึงบอกกับหลวงจีนเจ้าวัดว่าพระเจ้า
 ของยบจงฮ้องเตให้ข้าพเจ้าถือนั่งสมาธิเชิญเตียฮเจงเขียนชื่ออาจารย์ของท่าน
 บัดนี้อาจารย์ท่านไปข้างไหน หลวงจีนเจ้าวัดบอกว่าท่านไม่รู้อหรือ
 ซงฮจวรายชาพเจานท่านไปรักษาสดอยู่บนยอดเขา 'อั้งชิน' อั้งชินถามว่าทำ
 ประการใดจึงจะได้พบท่านเล่า หลวงจีนเจ้าวัดตอบว่า ทท่านจะมาหา
 ให้พบนั้นยากนัก ถ้าจะให้พบก็ตองตั้งใจเอาหนังสือรับส่งผูกไว้ข้างหลัง ถอ
 ฐูปเทียนเดินคานับขนไปบนยอดเขาแต่คนเดียวกเห็นจะพบดอก อั้งชินว่า
 เราออกมาจากเมืองหลวงมา ก็อดคิดมิได้กนของสดและเนื้อสัตว์ตงใจตรง
 มาหาท่าน หลวงจีนว่าถ้ากระนั้นกตแล้ว เวลาพรุ่งนี้ท่านจงชำระตัวให้สน

ราว แลวท่าเหมือนซาฟเจ้าบอกกคงจะได้พบท่าน อังฉนกกคานบล่าไปหาที่
 พกนอนอยู่ในวัดนคนหนง ครนรุ่งชนเขาองชนอำนาชาระตวแลวถอ
 อปเตยนออกจากวัดตงใจเดินชนไปบนยอดเขาเกาเล่งชว ครนเดินไปได้
 หาดเศษหนทางกนตารองชนเหนอยเขาใจตงไปหาผุวเศษนกกเศยไป จึง
 คิดว่าเราเป็นชนนางผู้ โทญุหาควจะมาลำบากเชนนไม้ คิดแล้วแข็งใจเดิน
 ไปออกพกหนงกเบนมพายพดกลา มเสอวงลงมาจากยอดเขาตวหนง อังชน
 เห็นกตกใจดมลง เศอนนกกไมทำอนตรายวงเฉยหายไป อังชนลกชนเกบ
 อปเตยนมาถอไว้แล้วเดินไปอกครุหนง พบงูใหญ่เลอยลงมาจากยอดเขา
 อังชนตกใจวงหนลมลงอปเตยนหลุดจากมือกระเด็นไป งูนนกกเข้ามาใกล้
 กไมทำอนตรายเฉยหายสูญไป อังชวลกชนเทยวเกบอปเตยนมาแล้วคิดว่า
 เศยเศงเขยนชอจะอยทไทนกไมเร ถ้าไปพบกคออยู่ ถ้าไม่พบหลวงจนเจ้าวด
 กบราก็คงจะได้วาทกนคตงนนแล้วกเดินชนไป เห็นหลวงจนหน่มองค
 หนงช โคเบ้าชลยยนอยองชนจึงถามว่า ท่านทยนอยุนนจะไปข้างไทนรู้จก
 เราหรือไม่ หลวงจนกนงเศย อังชนถามเป็นหลายคำหลวงจนจึงพดว่า
 ท่านมาหาเศยเศงเขยนชอผุวเศยเรารอยุดอก อังชนถามว่าทำไมท่านจึง
 ลวงรู้ว่าเรามาหาท่านอาจารย์ผุวเศยเลา หลวงจนว่าเมอเขาเราโดยนท่าน
 ผุวเศยพดว่า พระเจ้าชองยนงสอองเตโใหองชนถอหนงสอมาเชญท่านไป
 พระเจีบวงสรวงเทพดาทเมองหลวง ท่านกชนชนกยางบินตรงไปเมองหลวง
 แต่เขาแล้วชงจะไปหาท่านนเห็นจะไม่พบตอกจกกลับลงไปเกิดหนทางทจะ
 ชนไปบนยอดเขานนลำบากนกกมแต่สตรรายต่าง ๆ ท่านอย่าไปเลย

อังชนได้ฟังสำคัญว่าหลวงจนพดเล่นจึงถามหลวงจนว่า ท่าน
 มาพดปดเราตอกกระมัง หลวงจนกหวเราะไม่ได้ตอบประการใดก็ขับโค

เข้าขลุ่ยเดินกลับไป อังชนจึงคิดว่าเหตุใดหนอหลวงจันจึงรู้ว่าเรามาเชิญ
 เตยฮึงเขยงขอ ครนจะตอดงขนไปทไหนดจะพบท่าน จำเราจะกลับลงไป
 คิดฮานกับหลวงจันเจ้าวดเห็นจะตกว่า คิดแลวกเดินกลับลงมาจากเขา
 หลวงจันเจ้าวดก็ออกมารับเชิญเข้าไปข้างในถามว่า ท่านขึ้นไปพบปะ
 อาจารย์ผู้ใดเศษหรือไม่ อังชนก็เล่าความไต่ฟังทุกประการแล้ว จึงพูดว่า
 ท่านลอลวงข้าพเจ้าแทบจะเอาชีวิตไปตายอยู่บนเขา หลวงจันเจ้าวดว่า
 ข้าพเจ้าไม่ได้ไปตท่านตอกแต่ใจท่านไม่แน่นอนจึงพบสัตว์ร้ายต่าง ๆ บนเขา
 นน ไม่มีสัตว์สิงโตเลยซึ่งท่านได้พบหลวงจันหนุ่มทช โคเบาขลุ่ยนนทแท
 กคือเตยฮึงเขยงขอท่านอาจารย์ผู้ใดเศษ อังชนว่าท่านอาจารย์ผู้ใดเศษ
 ทำไมหน้าตาจริงเหมือนกับหลวงจันหนุ่มๆ เล่าหลวงจันเจ้าวดว่าท่านเป็น
 ผู้รักษาคดกตขงหนุ่มอยู่ อังชนว่าเรามาตากจริงแต่ไม่รู้จักท่านจะทำประการ
 ไດดี หลวงจันเจ้าวดว่าอย่าวิตกเลยถาท่านได้พุดตงนนักเห็นจะเข้าไปใน
 เมืองหลวงท่าการพะเจียบวงศรวงเทพยดาสำเรจแล้ว ท่านจงหยุดพักให้
 สบายจึงค่อยเข้าไปถิต

อังชนได้ฟังหลวงจันเจ้าวดพุดก็ไ่วางใจ คิดสำคัญว่าท่านผู้ใดเศษ
 ไปแล้ว จึงหยุดพักกับหลวงจันทวดนน ครนรุ่งเช้าหลวงจันเจ้าวดจต ไตะ
 มาเตยฮึงขอแล้วหลวงจันเจ้าวดจงวาทข้าพเจ้าจะพาท่านไปเที่ยวไหวพระ
 และชมเก่งเล่นให้สบายแล้วหลวงจันเจ้าวด จึงเรียกศิษย์มาพาอังชนไป
 ไหวพระชมตงของต่าง ๆ เล่น ในวคนนมสาวพตรูปตจ เก่งทาควยศลา
 ต่าง ๆ งตงามต อังชนก็เที่ยวชมเพลิดเพลินไป ครนไปถถึงเก่งหลังทง
 เห็นบตประตู่ใส่กุญแจไว้ มีเลขยันตบตทบหลายขน ทงสอทประตู่ตตวนน
 เรียกว่า สกหมอจลเตย แปลว่าเก่งบศ่าง อังชนจึงถามหลวงจันเจ้าวดว่า

เก่งนั้ได้กุกุญแจไว้แน่นหนาแล้วมยนต์มัดทับลงไว้ด้วยเหตุอันใด หลวงจัน
 บอกว่าข้าพเจ้ามาอยู่ดนนานนักหนาไม่แจ้งว่าจะเป็นสิ่งอันใด ได้ยินแต่
 เตยฮึงเจงเขียนขอพูดว่าในเก่งซึ่งมีคางยักชไว้ ถ้าผู้ใดได้เป็นเตยฮึงเจงเขียน
 ขอผู้พิเศษแล้วกตองเขาเลขยันตมามัดทับลงไว้ทุก ๆ ผู้พิเศษมา อังชน
 จึงพูดว่า เราจะขอเปิดประตุดว่าในเก่งจะมีของสิ่งใดบ้าง

หลวงจันตอบว่า ท่านผู้พิเศษถ้าขบสงไว้มใหญ่ ได้เปิด อังชน
 จะให้ไขกุญแจเปิดดูให้ได้ หลวงจันเจ้าวดกฮอนวอนไว้ไม่ให้เปิดองชนก็
 โกรธจึงพูดว่า ถ้าไม่เปิดให้เราดูโดยดลแล้วเรากลับเข้าไปในเมืองหลวงจะ
 กราบทูลพระของย่นจฮองเตวา หลวงจันเจ้าวดบดบังเสียไม่ให้เรา
 พบเตยฮึงเจงเขียนขอผู้พิเศษแล้วอางฮวดวาเป็นผู้พิเศษ มวราชขบคางไว้
 หลวงจันเจ้าวดเห็นองชน โกรธฮอนวอนเท่าไรก็หาฟังไม่ ลูกกุญแจจะไข
 ประตุนักไมมจิงเรียกเขาช่างมาหกกกุญแจแกะเลขยันตไว้แล้วเปิดประตูเก่ง
 นนออก อังชนกับหลวงจันเจ้าวดเข้าไปไม่เห็นมสังโตในเก่งมตนน ก็ให้
 จุดเทียนมาสองตุ เห็นมศลหนงตงทบเตาศลาอยู่ แต่เตาศล่านมจมตนอยู่ครวง
 ตว อังชนเอาไฟส่องตทแผ่นศลาขางหนามหนงสออยู่ไมมผู้ใดอ่านออก
 ขางหลงแผ่นศล่านมหนงสอสตวใจความว่า ถานช่องกให้เบค อังชน
 เห็นหนงสอสตวแจ้งความแลดู จึงพูดกับหลวงจันว่า ท่านไม่ให้เปิดประตู
 หนงสอหลงศลาสตวนมว่า ถานช่องเปิดประตูได้ท่านมาบดบังไว้ไม่ควรเลย
 ท่านจงให้ผู้ใดมายกศลาและเตานออกเราจะดูความสงอันใดบ้าง

หลวงจันเจ้าวดจึงฮอนวอนว่า ท่านจงเมตตาข้าพเจ้าเถดอชว
 ยกศลาและเตานออกเลย อังชนจึงว่า ท่านผู้พิเศษแต่ครนก่อนกยงเขียน

หนังสือไวทศลาว่าเข็ชงเบ็ดได้ เราไม่ฟังท่านห้ามแล้ว หลวงจหนักจกใจ
เรียกช่างปูนเขาจอบเสียมมาขุดศิลาและเต้านมาโคชน เห็นเป็นเหวลึก
ลงไปใตดิน อังชนยืนค้อยประเดี้ยวใจ ในเหวนนกลนตงเป็นควนคำ
พล่งชนมา ออกทางประทชนลอยออยบนอากาศแลวแตกกระจายแยกย้าย
กันไปทงแปดทิศ หลวงจกใจวตเห็นรองชนดวยเสียงฮนตง อังชนไม่
รู้ว่าเหตุผลอันใดกตกตะลึงนงอัยครู่หนง แลวถามหลวงจกใจวตว่า จะ
เป็นบ้ศวจอันใด จึงได้เป็นควนแยกย้ายไปทงแปดทิศตงน หลวงจกใจบอกว
เล่าใจเวชนขอแต่คร้งแผ่นตนกอนบอกไว้ว่า ในเกงนขงควงจกดาว
ททวทรายถงรอยแปดคนช้อคววเทชมก่งแซ่นสามสับหก ช้อควว
สลวเจดส์บสอง รวมรอยแปดดวงขงไว้มให้ไปเกิดกถ้วจะรบควนไฟรบ้าน
พลเมืองให้ได้รบควมเดือดรอนกทานมาเบ็ดปล่อยไปตงน จึงได้แยกย้าย
กันไปเกิดเป็นมนุษย์ทงรอยแปดคนสับไปภายหน้าไฟรบ้านพลเมือง กจะพว
กันได้รบควมเดือดรอน อังชนได้ฟังกตกใจสงให้เขาเต๋าศิลากบแผ่นศิลา
บิตปากเหวไวตามเดิมแลว อังชนกบผู้คนบ่าวไฟรออกจกวัดเขาเกาเล่งช้ว
กลับไปเมืองหลวง หลวงจกใจวตกจกการทงเกงนนไฟเรยบรอยตงเกว
อังชนเดินตามทงกำขบบ่าวไฟรวว ถ้าไปถึงเมืองหลวงแลวเจ้าทงหลาย
อย่าได้พดกบผู้ใดวว่าเราปล่อยบ้ศวจดาวททวออกบ่าวไฟรเหล่านนกกานบ
รบสง เดินทงมาหลายวนตงเมืองหลวง แจงควมวเตยฮ้เจงเชยนขอ
ผู้วเศษเขามาพะเจยบวงสรวงเทพยดาอัยตงเจตวน ควมไซหายสงบเป็น
ปกต ราชฎวไรอัยเยนเป็นสุททวกน เตยฮ้เจงเชยนขอกลับไปที่สานกแลว
อังชนแจงควมกเขาไปเฝ้าพระเจ้ารอนจกยงฮ้องเตกรวบทลวว่า ข้าพเจ้า

ไปตั้งเตยฮังเจงเขียนชื่อผู้วเศษชนกยางมาตั้งก่อนข้าพเจ้าเดินทางมา จึงได้
 ข้าไป พระเจ้าของยฉงฮองเตจงตรัสว่า เตยฮังเจงเขียนชื่อมาพะเจียบวง
 สรวงเทพยดาเรียบรอยแล้วจึงได้กลับมาไป ราษฎรทั้งหลายเห็นผู้ชกทุกคน
 ทำนงไปว่าราชการตามตำแหน่งเดิมเกิด ชกชกถวายเป็นมงคลกลับมา
 ตงแต่นั้นมาไพร่บ้านพลเมืองมิได้บวชใช้ มีความสุขสบายทั่วทั้งพระราช
 อาณาเขต

พระเจ้าของยฉงฮองเตครองราชสมบัติได้สิบสองปี ไม่มี
 พระราชบุตรจึงมอบราชสมบัติให้พระเจ้าของเอ็งเจงฮองเต พระราชนัดดา
 ครองแผ่นดินทำนุบำรุงราษฎรสืบเชื้อพระวงศ์ต่อไป พระเจ้าของเอ็งเจง-
 ฮองเตครองราชสมบัติได้สิบ ก็มอบราชสมบัติให้พระเจ้าของยฉงฮองเต
 ครองราชสมบัติได้สิบแปดก็มอบราชสมบัติให้พระเจ้าของเตยตงฮองเต-
 สิบต่อมา พระเจ้าของเตยตงฮองเตนครองราชสมบัติอยู่ ณ เมืองเบียน-
 เหลียง ยังมีชายผู้หนึ่งแซ่กฮอ ชื่อเดิมเป็นบุตรเศรษฐีอยู่ในเมืองเบียนเหลียง
 ครั้นอายุมาเศรษฐีบิดามารดาทยตายญาติพี่น้องก็ไม่มี กอຍผู้นี้ได้เล่าเรียน
 วิชาความรู้ทุกอย่างแต่แต่เท่าแต่จะกระอนนไม่มีผู้ ได้สู้ ได้ ชาวเมืองเรียก
 กอຍว่ากอ๊กวเป็นคบเพื่อนมากเที่ยวประจบประแจงไป เห็นผู้คนเขาทำสิ่ง
 ได้ก็เขาช่วยทำได้ทุกอย่าง พอได้อาศัยเลี้ยงชีวิต แต่กอ๊กวนั้นไม่รู้จักว่า
 สติชชอกตัญญูและผู้มคณประการใด จนชาวบ้านชาวเมืองออกกระฮาไม่มี
 ผู้ใดให้อาศัย

ยังมีเศรษฐีคนหนึ่งแซ่เหง ชื่อได้ปรากฏ มีบุตรชายคนหนึ่ง
 เที่ยวคบเพื่อนต่างฉลาดเงินทองของบิดาเป็นอันมาก แลวชกชวนเขากอ๊กว

ไปอยู่ด้วย เศรษฐีบิดาแจ้งว่าบุตรนาคคบเพื่อนฝูงฉลาดเงินทองเสียมาก
 ก็ไปฟ้องต่อผู้รักษาเมืองไคซังฮู้ ว่าบุตรของข้าพเจ้าไปคบเขากอกกวมมาล้าง
 ฉลาดเงินทองเสียเป็นอันมาก ผู้รักษาเมืองก็ไปจับเอาตัวบุตรเศรษฐีกับ
 กอกกวมมาเขยนิยสบท แลวกให้บ่าวไพร่ขับไล่ออกจากเมืองไป กอกกวม
 ถูกเขยนิยและตองขับไล่ได้รับความอับยศหนักกอดล้าห์เดินไปเมืองลิมฮวยจิว
 เห็นมโรงแบบนแห่งหนึ่งเจ้าของโรงชอชลวชวน กอกกวมเข้าไปอาศัยยอมตัว
 ให้ใช้สอยอยู่ ลวชกวนเจ้าของโรงบ่อนหนักให้กอกกวมอาศัยอยู่ด้วยเป็นอันดี

ฝ่ายพระเจ้าของเตยตงฮองเต ถึงกับวงดวงเทพยา เห็นว่า
 บานเมืองมีความสุข จึงรบส่งกับขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยว่า เต็มเราบวงดวง
 เทพตาไว บदनบานเมืองกมความสบาย คนทตองเวรจำอยู่ในเมืองหลวง
 และหัวเมืองทั้งหลายทโทษเล็กน้อย ไม่สำคัญก็ให้ปล่อยเสียขุนนางเจ้า-
 พนกงานกมหนังสือ รบส่งไปถึงหัวเมืองทงปวงตามกระแสพระราชดำริ
 ให้มาใช้สอยแยกกันไปทุก ๆ เมือง เจ้าเมืองทงหลายแจ้งความแลวกทาทตาม
 หนังสือรบส่งทงประการ

ฝ่ายกอกกวมน้อยอยู่กับลวชกวนได้สามปีแจ้งความว่าคนชงตองโทษ
 บ้างเล็กน้อย โปรดปล่อยทุก ๆ เมืองกมความยินดี จึงคิดว่า เต็มเรา
 มีโทษ ต้องไล่ออกจากเขตแดนเมืองหลวง บदनสนโทษแล้ว จำเราจะ
 เข้าไปเมืองหลวงเขยนิยเพื่อนของเราให้รู้วาทรายประการใด คิดแล้ว
 กอกกวมเข้าไปแจ้งแก่ลวชกวนว่า ข้าพเจ้าจะขอลาท่านกลับไปเมือง
 เบียนเหลียงเขยนิยพวกพ้องเพื่อนฝูงจะอยู่ตหรือประการใด ลวชกวนว่า
 เจ้าจะไปก็แล้ว เราจะมหนังสือไปถึงตงเจียงสอเพื่อนของเราตงโรงชาย
 เครื่องยาอยู่ริมสะพานกมเลียงเกยในเมืองหลวง เจ้าจงเอาหนังสือไปให้

แล้วจะได้สำนักอาศัยอยู่กับเขา กอกกวยนต์ ลวชกวนจงเขียนหนังสือ
 มาสั่งให้ กอกกวรบหนังสือค่านับลาตรงมายังตงเกยเมืองหลวงครั้นไปถึง
 โรงขายเครื่องยารมสะพานกมเพียงเกยกเขาหนังสือไปสั่งให้ตงเจียงสอรับ
 หนังสือฉกฉนบกออกอ่านมีความว่า หนังสือลวชกวนพวกพ้องมาให้ช่วย
 อุปถัมภ์กอกกวด้วยตงเจียงสอ จึงคิดว่ากอกกวเป็นคนไม่มกตัญญูจะอยู่กับ
 เราเห็นจะไม่ได้ นานไปก็จะพาบตรหลานเราเช่นแซเสียไป ครั้นจะไม่รับ
 กอกกวไว้ก็เกรงใจลวชกวนจ้าวจะต้องรบไว้แล้วจึงคอยผ่อนผันต่อไป คิด
 แล้วก็เชิญกอกกวเข้าไปข้างใน จัดโต๊ะและสรวมาเลี้ยงกันแล้ว กอกกวอยู่กับ
 ตงเจียงสอได้สรวน ตงเจียงสอก็คดอธิบายหยีบเอาเสือกางเกงใหม่ออกมา
 ให้กอกกว แล้วพูดว่า เราหากินเล็กน้อยพอเลี้ยงบุตรภรรยา ซึ่งท่านจะมา
 อยู่กับเรานั่นไม่มีผลประโยชน์สิ่งใดเลย และตงเจียงสอประกอบไปด้วยสติ
 ปัญญาและมีมือควรจะทำราชการใหม่ขอเสียด่างฎไฉในแผ่นดิน เรา
 มีพวกพ้องเป็นขุนนางอยู่คนหนึ่ง จะเขียนหนังสือไปฝากฝังเจ้าไฉจะได้ทำ
 ราชการนานไปข้างหน้าขอเสียด่างฎไฉกับเขาบ้าง เจ้าจะเห็นประการ
 ไฉ กอกกวได้ฟังก็คิดใจจึงว่าท่านส่งเคราะห์หาพเจ้าตงเจียงสอแล้ว ถ้าพเจ้าได้
 ตมไฉลมพระคุณเลย ตงเจียงสอส่งเสือกางเกงกับหนังสือให้กอกกวแล้วจัด
 คนไฉไปส่ง กอกกวรบหนังสือ เสือกางเกง ค่านับลาไปกับคนไฉของตงเจียงสอ
 ครั้นณบ้านหกดอชุนนางฝ่ายนั้น คนไฉพา กอกกวเข้าไปค่านับ ส่งหนังสือ
 ให้หกดอแล้วคนไฉก็กลับไป หกดอชุนนางฝ่ายนั้นรบหนังสือฉกฉนบกออก
 อ่านแจ้งความว่าหนังสือของตงเจียงสอ มีมาฝากฝังให้ช่วยท่านบำรุงกอกกว
 หกดอจึงคิดว่า กอกกวคนนั้นไม่หลงเหลือเป็นแต่เพียงประจบประแจง—
 พอไฉได้เสียด่างฎไฉน ซึ่งเราจะเลี้ยงท่านบำรุงไว้ก็เห็นไม่มีประโยชน์

สิ่งใดเลย ครนจะไม่รีบใจกคตงตงเจียงสอด้วยเป็นคนรักใคร่ชอบชฌาคัย
 กันมาแต่ก่อนจะต้องรีบใจแล้วจงคอยผ่อนผันต่อไป คิดแล้วก็เรียก—
 กอกิวเข้าไปข้างในจตทให้พักย่อยพอสมควร ครนวิ่งชนเขาทกสอส่งให้
 บ่าวไพร่หาข้าวปลาอาหารมาเลี้ยงกอกิวกินแล้ว ทกสอจึงพตทบกอกิวว่า
 เจ้าจะมายุกับเรานกไม่มวราชการส่งใด เรามเพื่อนชนนางอยุคนหนงพอ
 จะพตจาฝากฝงกันได้ เราจะมหนงสอให้ถือไปถงเฮงจกนเค่งยมา เป็น
 นองเขยของพระเจ้าของเตยตจยฮองเตคงจะชบเลี้ยงให้เจามยคคกตสไป—
 กอกิวกคใจ ทกสอเขยหนงสอส่งให้กอกิวแล้วส่งบ่าวว่าให้นำกอกิวไป
 หาเฮงจกนเค่ง กอกิวรบหนงสอคานับลวออกเตนไปกับคนใช้ของทกสอ
 ครนถงบ้านเฮงจกนเค่งนำกอกิวเข้าไปหาหนงสอส่งให้เฮงจกนเค่งคนใช้ของ
 ทกสอกกกลับมา เฮงจกนเค่งรบหนงลอคคตออกอานแจงความแลวพจวณาค
 ลกษณะกอกิวรักใคร่ เรยกกอกิวเข้าไปข้างใน ส่งบ่าวไพร่จตทให้กอกิว
 อยุตามสมควร กอกิวก็ประจบประแจงให้เฮงจกนเค่งใช้สอยอยุทุกเวลามได้
 ชาติ เฮงจกนเค่งกมความเมตตารักใคร่กอกิวมากชน

ครนถงวณเขยตจกจตการทาบญให้ทาน ชุนนางชวราชการมา
 ช่วย เฮงจกนเค่งจตการพรอมแลวก็ให้ชุนนางไปเชิญตวณอองมกนโต๊ะ
 ตวณอองนนเบนราชบตรทสเบตของพระเจ้าของชนจยฮองเต และเป็น
 พระอนชาของพระเจ้าของเตยตจยฮองเต ตวณอองนนเบนนกเลงรูกการเล่น
 ทกอย่าง ครนชุนนางไปเชิญตวณอองมกนที่บ้านเฮงจกนเค่งฯ ออกไป
 รบเชิญเขามาพตจาสนทนากนข้างในให้ยกโต๊ะและสวามาเลี้ยงชุนนางทมา
 ช่วยการ ตวณอองกบเฮงจกนเค่งนกกนโต๊ะเสฟสวอยุตวณกนครนกนโต๊ะ
 แลว ตวณอองเขาไปในทองหนงสอของเฮงจกนเค่งเห็นส่งโตแกะด้วยหยกค

หนังสือสำหรับกระดาษเขียนหนังสือดงามตกหีบสิ่งใดขึ้นมาดูแล้วถาม
 เสงจินเค่งว่า สิ่งใดหยกกันข้างที่ไหนทำจึงได้ดงามหนักหนา เสงจินเค่ง
 ได้ฟังก็คิดว่าตัวน้องอยากได้ จึงว่าสิ่งใดหยกกันของท่ามาแต่โบราณ ยังมี
 ของคณอกสงหนังสือเป็นหยกสำหรับพาดพกนังดงามดี ผู้ที่แกะสิ่งใดกับ
 หยกพาดพกนนเป็นฝีมือเดียวกัน ถ้าท่านจะต้องประสงค์แล้ว เวลาพรุ่งนี้
 ข้าพเจ้าจะใช้คนเอาไปให้ท่าน ตัวน้องได้ฟังก็ยินดีพุดจากนั้นแล้ว
 ตัวน้องกลับมาว่า ครนรุ่งเช้าเสงจินเค่งก็เอาสิ่งใดหยกกับหยกพาด
 พกนมาใส่หีบลายทองเอาแพรมาท่อหมดแล้วก็ใช้กอกิวเอาไปให้ตัวน้อง
 กอกิวรับหีบใส่สิ่งของคณับลาดตรงมาถึง เห็นตัวน้องตะตะกร้ออยู่ กอกิว
 ก็เข้าไปยืนแอบดูอยู่ข้างหนังสือ ตะกร้อนนิกจาเพาะตรงมาข้างกอกิว ๆ ก็ทว่า
 ทาทางแล้วตะตะกร้อไปตะกร้อก็ตรงไปหาตัวน้อง ๆ เห็นกอกิวตะตะกร้อ
 ตั้งถามว่าเจ้านมาแต่ข้างไหน กอกิวบอกว่าเสงจินเค่งใช้ข้าพเจ้าเอาหยก
 สิ่งใดกับหยกพาดพกนมาให้ท่าน กอกิวส่งหีบลายทองให้ ตัวน้องก็รับ
 ไปส่งให้คนใช้เอาไปเก็บไว้แล้ว ตัวน้องถามว่าเจ้านขอไร จึงได้ตะตะ
 กร้อดี กอกิวบอกว่าข้าพเจ้าแซ่ก้อ ขอดี แต่ก่อนก็ได้ฝึกหัดเล่นตะกร้อ
 อยู่บ้าง ตัวน้องว่ามาเตะด้วยกัน เราขอชมดูสักหน่อย กอกิวว่าข้าพเจ้า
 ไม่ควรเตะตะกร้อกับท่าน ตัวน้องว่าเราไม่ถือคอกมาเล่นด้วยกันเกิด
 กอกิวก็เขาเตะตะกร้อด้วยตัวน้อง กอกิวแนะนำนาญในการเตะตะกร้อไม่มี
 ผู้เสมอชกย้ายเป็นกระบวณเตะต่าง ๆ ตัวน้องกับคนทงปวงเห็นกพากัน
 สรรเสริญว่า กอกิวเตะตะกร้อดีไม่มีผู้ใดสู้ได้ ตัวน้องชอบใจ เรียกกอกิว
 เข้าไปในบ้านไหนทสมควรแล้วพุดจาเกลยกล่อมไว้ไม่ให้กลับไป กอกิว
 ก็อยู่กับตัวน้องคนหนึ่ง

ครนรุ่งชนเวลาเช้า ตวนอ๋องก็ให้คนใช้ ไปเชิญเสงจินเค่งมาจัดโต๊ะ
 และสุราเลี้ยงเสงจินเค่งกินเสร็จแล้วตวนอ๋องจึงพูดว่า กอถักท่านใช้ให้
 เขาของมาให้เรานั่น เรามักรักใคร่อยากจะได้ไวใช้สอย จึงได้เชิญท่าน
 มา เสงจินเค่งตอบว่า ช่างท่านมีความเมตตาจะรับเลี้ยงกอถักจนข้าพเจ้า
 มีความยินดีนัก เสงจินเค่งก็ให้กอถักอยู่กับตวนอ๋อง เสงจินเค่งก็กลับมา
 ตวนอ๋องนั้นมีใจรักใคร่ จะไปไหนก็เรียกเอากอถักไปด้วยถึงเวลาชวนกันมา
 เตะตะกร้ออยู่ทุกเวลามีได้ขาด

ฝ่ายพระเจ้าชองเตยจงฮ้องเตจรวงราชสมบัติสืบมาตามพระราช
 บุตระไม่ทรงประชวรลง โรคกำเริบมากจนกเสด็จสู่สวรรคต พระราชวง-
 คานวงศ์กับขุนนางทั้งปวงประชุมพร้อมกันจัดหีบมาใส่พระศพแล้วกทำการ
 ผังไว้ตามอย่างธรรมเนียมศพพระมหากษัตริย์เสร็จแล้วขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อย
 ทั้งปวงปรึกษากันพร้อมกันยกตวนอ๋องขึ้นครองราชสมบัติทรงพระนาม
 พระเจ้าชองฮยจงฮ้องเต (พระเจ้าฮ้องฮ้องฮ้องเตนกลองเงกเซ็งกา-
 จมยเขยวเตากนเขยงจติมาเกิด) ครนพระเจ้าชองฮยจงฮ้องเตได้ครอง
 ราชสมบัติแล้วก็ไม่มเหตุการณตั้งใด

อยู่มาวันหนึ่ง พระเจ้าชองฮยจงฮ้องเตจรงตรัสกับกอถักว่า จะ
 ตั้งแต่งให้เจ้าเป็นขุนนางความชอบตั้งใดก็ยังไม่มี จะให้จัดขอเจ้าไว้ใน
 บัญชีกอน ถ้ามีความชอบตั้งไรจจะตั้งแต่งให้ ตรัสแล้วเสด็จเสาชาง
 ในกอถักก็กลับไปอยู่ของตน ถ้าพระเจ้าชองฮยจงฮ้องเตเสด็จไปไหนกอถัก
 เป็นคนรักษาพระองค์ตามเสด็จไปทุกครั้ง ครนอยู่มาประมาณครึ่งปีพระเจ้า
 ชองฮยจงฮ้องเตจรงบสั่งตั้งให้กอถักเป็นทเตยมส่วยฮูไท่ฮวยขุนนางผู้ใหญ่
 ฝ่ายทหาร ได้จากลาจบังคัมบัญชาขุนนางนายทหารเป็นอันมาก

ครนลงอนต กอถอวชงเบนทกอไทอวยกัเข้าในพระราชนัน ไปยัง
 ตำแหน่งทของตอ ตววจตราชนนางนายทหารและทหารเลว ชงตอได้มังกบ
 บัญชานนทุกเวลาได้ขาด เวลาวันหนง เงเจียง ไตวกน กากน เบเบย
 ไปวเบย ชุนนางในตำแหน่งกพากันมาค่านับ กอไทอวยตรวจดูบัญชี
 เหนขาดอยู่ชอหนงชงเบนครุสภกัตทหารแปดสิบหมนนนไม่เห็นมา จึงถาม
 ชุนนางเหล่านนว่า เสงจินครุททหารทำไมจึงไม่มา ชุนนางเหล่านนแจ้งว่า
 เมอวณก่อนสงจินมาบอกวว่าบวยไวจิงไม่ได้มา กอไทอวยได้พงเชนนน
 โกรทพูดวว่า เหตุไฉนจึงไม่มาให้ตววจตราถ้อยด้อย่างไร แกลงมาบอกบวย
 เราทวเชอไม่ไห้ทหารไปเอาตัวสงจินมา ททหารกค่านับลารับไปบ้านสงจิน

ฝ่ายสงจินครุททหารบุตรภรรยาไม่มี มีแต่มารดาอายุได้หกสิบปีเศษ
 สงจินนบวยอยู่ทบ้าน พอทหารคนใช้ชองกอทกวไปแจ้งความวว่า ท
 ไทอวยนนพระเจ้าชองฮยจงฮ้องเตตงไทอวยเป็นชนใหม่แล้ว วนนไทอวย
 ไปตววจตราบัญชีชุนนางในตำแหน่งทไทอวย กพากันไปพรอมอยู่ทสนาม
 ทุกคนเวนแต่ท่านไม่ได้ไป ไทอวยตววจไปถงชอท่านเรียกหาตัวไม่ได้
 ชุนนางทงหลายบอกวว่าท่านบวยมาไม่ได้ ไทอวยโกรธนักไห้ชาพเจ้ามาเอา
 ตัวไป เชิญท่านไปหาเสียสักหน้อยเถิดถ้าไม่ไปชาพเจ้ากจะมีความผิด

สงจินได้พงกอดสำหเตนมาถงบ้านกอไทอวย คุกเข้าค่านบแลงก
 ยินอยู่ กอไทอวยจิงถามวว่า เจานชอสงจิน เป็นครุททหารหรือเป็นบุตรผู้ ไต
 สงจินบอกวว่า ชาพเจ้าเป็นบุตรเฮงเซง บิดาชาพเจ้าเป็นครุททหาร เตยวณ
 บิดาถงแก่กรรมเสียแล้ว ชาพเจ้ากได้รบทตอมา กอไทอวยแจ้งวว่า เป็น
 บุตรเฮงเซง กนไกไตววาสงเซงคนน เตนไตตเอาเรา ๆ มีความแคนเคองอยู่

ครึ่งจะทำแก่เฮงเงินผู้บุตรแก่แก่นแท่นเองเซ่งเซ่งที่โตกระทำแก่เราให้ได้ จึงพูดว่า บิดาของตัวเดิมเป็นคนขายเครื่องยาอยู่แต่ก่อน เขามารับเป็นครูฝึกหัดเพลงฮาวอจะมีสติปัญญาสักเพียงใดผู้ ซึ่งนำเข้ามาถวายนั้นไม่พิจารณาดูให้ละเอียด จึงได้เอาคนเขื่อนมาแต่งตั้งให้เป็นครูฝึกหัดทหารไม่ควรเลย ตัวเจ้าถือตัวอย่างไรวันนี้จึงไม่มาให้เมตตรวจตรา แกล้งบอกบ่วยเสียนนม โทษผิดมากสั่งให้ทหารจับตัวเฮงเงินเชียนเสีย

เฮงเงินได้ฟังก็ตกใจตะลึงนั่งอยู่ พวกนายทหารที่เฮงเงินได้ฝึกหัดสั่งสอนนั้น กอฮวนกอทอไทยววยว่า ท่านอย่าเพิ่งเชียนตเฮงเงินครุชาพี่เจ้าเลย ด้วยเป็นวันแรกออกตรวจตรา ถ้าเชียนตกันเขาแล้วก็จะเสียฤกษ์ไป กอไทยววยจึงว่า ถ้าตั้งนั้นวันนี้เราจะอดโทษไว้เวลาอื่นจึงจะชำระใหม่

เฮงเงินได้ฟังก็ตกใจ เงยหน้าตอกอไทยววยก็จำได้จึงคิดว่า กอฮวนเป็นคนประจบประแจงอาศัยเขาอยู่กิน วันหนึ่งไปลองฝีมือกับบิดาเรา ๆ ก็ดี เขากอฮวนเจ็บปวดอยู่นาน บัดนี้กอฮวนมาเป็นขุนนางนายทหารใหญ่ได้ว่ากล่าวเราด้วย กอฮวนจะแก้แค้นแทนบิดาเราเป็นแน่ คิดแล้วก็ลากลับบ้านแจ้งความให้มารดาฟังทุกประการแล้วก็ร้องไห้ มารดาว่าเขาอาชามาตราขายอยู่ตงนี้จะต้องหลบหลีกไปให้พ้นภัยก่อน เฮงเงินตอบว่า มารดาพูดก็ควรแล้วแต่จะไปอยู่แห่งใดที่จะสำนักอาศัยก็ไม่มีจึงว่าลึกลงไป เก่งเลยดเซียงเก็งอยู่ทเมืองเฮียนฮันฮู ทหารของเก่งเลยดเซียงกิงนงก็มาฝึกหัดเพลงฮาวอกับเรามิได้ขาดจำจะหนีไปอยู่กับเก่งเลยดเซียงกิง ณ เมืองเฮียนฮันฮูมารดาจะเห็นเป็นประการใด มารดาก็เห็นชอบ จึงเก็บรวบรวมของพอสมควรแล้วก็คิดจะหนีไปในเวลากลางคืนวันนั้น

ฝ่ายกอไทยววยครั้นเฮงเงินกลับไปแล้ว ก็ให้เตยชา ลี ลี ทหารคน

ใช้คอยตามไประวังสอดแนมอยู่ที่บ้านเฮงจิน กลัวว่าเฮงจินจะหลบหนีไป
 เสีย พรุ่งนี้จะเอาตัวมาชำระไม่ได้ ทหารทั้งสองนายก็ตามมาคอยระวัง
 คอยที่ริมประตูบ้านเฮงจิน

ฝ่ายมารดาเฮงจินเห็นจึงพูดกับเฮงจินผู้บุตรว่า มัททวารมาเฝ้าอยู่ตรง
 ทำไมจึงจะหนีออกจากบ้านไปได้ เฮงจินว่ามารดาอย่าตกใจข้าพเจ้าจะคิด
 แก้ไขเอง ครั้นเวลาเย็น เฮงจินก็เรียกเตยซาทหารทักอโทยงยงใช้มาระวัง
 ยืนนหน้าไปข้างในแล้วพูดว่า เงามธระอยู่ส่งหนงอยากจะได้พบเจ้า
 ปรารถนาจะให้ช่วยส่งเคราะห์ด้วย เงามธระบนเจ้าตังกกเบยวทศาดประตทิศ
 ตะวันออกไว้ บदनเราคอยคลายหายบ้วยชนจะไปแกสนบน เจ้าจงไปบอก
 เสียกกว่า เวลาพรุ่งนี้แต่เช้าเราจะไปไหว้เจ้า ไหว้เสียก้มเบ็ดประตศาลเจ้า
 แต่เช้า แล้วเจ้าจงคอยเราอยู่ที่ศาลเจ้านนเถิด พรุ่งนี้เราจึงพบกัน เตยซา
 ได้ฟังก็สนใจ ครั้นจะไม่ไปก็ไม่ได้ด้วยเฮงจินเป็นครุณิกหิตมากอน ก็คำนับ
 ลาไปคอยทำอยู่ที่ศาลเจ้าประตูเมืองทิศตะวันออกตามคำสั่ง แล้วเฮงจินก็
 เรียกลัดตทหารอกคนหนงเข้าไปบอกว่า เงามธระได้บนเจ้าไว้ เจ้าจงเอา
 เงินไปซื้อศีรษะสุกรและเบ็ดไก่ จัดแจงให้สำเร็จแล้วเอาไปคอยทำเราที่-
 ศาลเจ้าตังกกเบยว ข้างประตูเมืองทิศตะวันออก เราจะไปไหว้เจ้าแกสนบน
 แต่เช้า อย่าให้ท่นชาวบ้านรู้ พูดแล้วก็ส่งเงินให้ ลัดตรับเงินคำนับลาไป
 จัดไว้คอยทำตามสั่งทุกประการ เฮงจินลัดตองทหารสองนายให้ไปเสียจาก
 ประตูบ้าน ได้สมคิดแล้วกรวบรวมทรัพย์ส่งของแล้วจัดมาเตรียมไว้ พอ
 เวลาคาคกประมาณสามยามเศษ ก็เอาทรัพย์ส่งของเงินทองผูกเข้ากับคอกมา
 แล้วให้มารดาขนหลังมา เฮงจินก็เดินตามหลังมาพามารดาหนีออกจากบ้าน
 มาทางประตูเมืองข้างทิศตะวันตกไปเมืองเฉียนอันอยู่

ฝ่ายเตยชา ลดี ทหารสองนาย จัดส่งของไปคอยทำเฮงเงินอยู่ที่
 ศาลเจ้าแต่เวลาเย็นจนรุ่งเช้าก็ไม่เห็นเฮงเงินมา เตยชาส่งโหดสเมียของ
 ไว้ เตยชากตรงมาที่บ้านไม่พบเฮงเงิน มารดาเฮงเงินก็หายไป เตยชา
 สำคัญว่าไปข้างไหน ก็นั่งคอยทำอยู่จนเวลาเย็น ลดีไม่เห็นเตยชากลับมา
 ก็ทงส่งของเสีย ตามมาพบเตยชานั่งคอยอยู่ จึงถามเตยชาว่า เฮงเงิน
 ไปข้างไหน เตยชาบอกว่าไม่รู้เลย มารดาของเฮงเงินก็หายไปด้วยกัน
 ทหารสองนายนั่งคอยจนเวลาค่ำ ก็ไม่เห็นเฮงเงินกับมารดากลับมาไปเที่ยว
 ตามตามบรรดาพวกพ่อของเฮงเงิน ก็ไม่มีผู้ใดรู้ว่าไปข้างไหนเตยชา
 ลดี ก็ตกใจกลัวกลัวกลัวจะทำโทษ คิดจะหนีไปกมความอาลัยถึงบุตร
 ภรรยาญาติพี่น้องยงนิก ก็ต้องกลับไปแจ้งความกับกบฏไทยวว่า เฮงเงิน
 กับมารดาอพยพหนีไป ชาวเจ้าเที่ยวติดตามอยู่วันหนึ่งก็ไม่พบหารู้ว่าจะไป
 แห่งใดไม่ กบฏไทยวได้ฟังก็โกรธ จึงพูดว่า เฮงเงินพามารดาหนีไป
 เราจะจับเอาตัวมาให้ได้ กบฏไทยวก็เขียนหนังสือไปถึงหัวเมืองทงปวงว่า
 ถ้าพบประเฮงเงินกับมารดาเฮงเงินให้จับตัวส่งเข้ามาเมืองหลวงเขียนหนังสือ
 แลวกให้ทหารถือแยกย้ายกันไปทุก ๆ เมือง

ฝ่ายเฮงเงินกับมารดาหนีพ้นจากตงเกีย เมืองหลวงไปได้เดือนเศษ
 เฮงเงินจึงพูดกับมารดาว่า เราออกจากบ้านมานานแล้ว ถึงผู้ใดไล่
 ตามมาจับก็คงไม่พบ เราอย่ารีบเร่งเดินนักเลย

มารดาได้ฟังกยन्दและว่า เจ้าเห็นจะพ้นภัยแล้วก็ตามใจเถิด เวลา
 จนนอนลงที่สถานก็ไม่ได้หยุด เดินเลยไปจนมืดค่ำเห็นมีไฟสว่างอยู่ข้างหน้า
 ก็พามารดาตรงเข้าไปเห็นบ้านเรือนเป็นแถวกัน เฮงเงินตรงเข้าไปที่บ้านนั้น

ร้องถามเจ้าของบ้านว่า ข้าพเจ้าเดินเลยสำนักมาแล้วจะเดินต่อไปก็มืดค่ำ
 ข้าพเจ้าจะขออาศัยท่านสักคนหนึ่ง เงินทองจะคิดให้พอเวลาเช้าก็จะลา
 ท่านไป ผู้เฒ่าเจ้าของบ้านร้องบอกมาว่า จะอาศัยสักคนหนึ่งก็ได้ จึงเข้า
 มาเถิด เฮงจินจึงมาเข้าไปผูกไว้ในบ้านเก็บข้าวของไว้แล้ว ก็พามารดา
 เข้าไปคำนับผู้เฒ่า ๆ จึงถามว่า ท่านพากันมาแต่ไหน แะไร ชื่อใด เฮงจิน
 แกล้งบอกว่าข้าพเจ้าแซ่เตย ไปค้าขายอยู่ที่เมืองหลวงชาตทน ไม่มีกำไร
 บदनข้าพเจ้ากับมารดาจะไปหาพี่น้องที่เมืองเยียนฮอนฮี้ เดินมาดงนก็มืดค่ำ
 จึงได้มาอาศัยท่าน ผู้เฒ่าว่าไม่เป็นไร สั่งบ่าวไพร่ให้จัดห้องให้นอน แล้ว
 ให้เอามาไปผูกไว้หลังบ้านคนใช้ก็จัดห้องให้เฮงจินกับมารดาหลับนอน แล้ว
 ก็เอามาไปผูกไว้ตามสั่ง มารดาเฮงจินเดินทางมาเหน็ดเหนื่อย โรคเก่าที่เคย
 เป็นกำเริบชกนอนครางครนร้องเซาผู้เฒ่าเจ้าของบ้านเดินมาที่ห้อง ได้ยิน
 เสียงคนนอนครางแต่ยังไม่หลับอยู่ จึงปลุกให้ลุกขึ้นเปิดประตูเฮงจินตน ออก
 มาผู้เฒ่าถามว่าเจ้าทรอนนอนคราง เฮงจินบอกวามารดาข้าพเจ้าเดินทางมา
 เหนื่อย โรคเก่ากำเริบจึงได้นอนคราง ผู้เฒ่าเจ้าของบ้านว่า มารดาเจ้า
 บัวยอชุกอ้ออย่าเพิ่งไปเลย หมอของเรานมจะให้รักษาโรคหายแล้วจึงค่อย
 ไปเถิด เฮงจินได้ฟังกยन्द พกชอุยทนนสหวานรักษามารดาหายเป็นปกติแล้ว
 เฮงจินเดินไปทหลังบ้านดูมา เห็นหญ้าฟางมกนบริบูรณ์ชุกเดินกลับมา
 โห็นชายผู้หนึ่งอายุประมาณสิบแปดบวราเพลงฮาวอ้อย เฮงจินยन्दแต่ไม่รู้
 ว่าผู้ใดเฮงจินจึงพูดว่า เพลงฮาวอ้อท่านผูกหัดมากดอช แต่ยงสคนมมมอ
 เขมแซงไม่ได้ ถาข้าพเจ้าส่งสอนแนะนำให้อกกคงจะดชนกวาน ขอจัน
 บุตรเจ้าของบ้านได้ฟังก็ โกรธ จึงพูดว่าท่านนมาดเตยนเวา ตัวท่านจะมีมมอ
 ดออย่างไรวะ จงมาลองเพลงฮาวอ้อกับเราดูเล่นสักหน่อยพูดแล้ว ก็ตรงเข้ามาจะ

เอาการะบอบตเฮงจัน พอผู้เฒ่าบิดาเห็นกรงห้ามว่าทำอะไรเช่นนั้น ชอจันผู้
 บตรบอกล่าวเฮงจันมาตเตยบซาพเจ้าว่าไมต ซาพเจ้าอยากจะทำตลองมมอ
 ผู้เฒ่าบิดาจึงถามเฮงจันว่า เจ้ารเพลงฮาวอชอหรือ เฮงจันบอกล่าวซาพเจ้า
 ชอขาง ผู้เฒ่าบอจึงพดกับบตรว่า เจ้าเอาทานมมเป็นครเกิดชอจันตอบว่า
 ถามมอแซมแซงกว่าซาพเจ้าจะเอาเป็นคร มาตลองมมอกนก่อน ชอจัน
 ถอกระบอบตรงเข้ามา เฮงจันเกรงผู้เฒ่าบิดาไม่อาจตลอง ผู้เฒ่าพุดว่า
 เจ้าอย่าเกรงใจเลยจงตลองกนตเกิด ชอจันกตตรงเข้ามาเอาการะบอบต
 เฮงจันลบกระบอบกระชากหลุดจากมมอ ตวชอจันเซไปจะลมดง เฮงจันกเข้า
 ประคองไว้ ผู้เฒ่าบิดาเห็นกยนตจงเรียกชอจันบตรมาคานบยอมเอาเฮงจัน
 เป็นคร ผู้เฒ่าจึงถามเฮงจันว่า เจ้าผกหัดเพลงฮาวอมาแต่ไหน จึงได้มี
 มมอแซมแซงนถ เฮงจันจึงบอกล่าวซาพเจ้าชอเฮงจัน เป็นครทหารแปดสิบ
 หมันในเมืองหลวง กอไทยวยคนใหม่มีใจเจ็บแค้นบิดาซาพเจ้า จะเอาตัว
 ซาพเจ้าไปทำโทษจึงได้พามารดาหนีมาพบท่านและท่านได้มี พระคุณแก่เรา
 เป็นที่สุดซาพเจ้าจะผกหัด ไบบตรท่านทดแทนคุณขงมแก่ซาพเจ้ามาก ผู้เฒ่า
 ได้ฟังว่าเป็นครทหารหลวงกยนตนถ พุดว่าตวซาพเจ้าชอชอไทก่ง มาตงอช
 ทตามลชอเกชงชานานแลว ทตามลชอเกชงตาดลนชนกับเมืองชัวอมกย
 เขาตวงนไปชอเขาเซยอชัวชัว ในตาดลนมบ้านอชฮารอยเคษ บตรซาพเจ้าน
 อยากจะทำผกหัดแต่เพลงฮาวอ มารดาห้ามกไม่ฟังจนมารดาตอมใจตาย
 ซาพเจ้ากตอชงตามใจใหม่ผกหัด ครงนมาพบท่านตแลว ท่านจึงชวยผกหัด
 ไบบตรซาพเจ้าถตซาพเจ้าจะทำทดแทนคุณท่าน เฮงจันว่าชอนนไม่เป็นไรอย่า
 ได้วตกเลยชอไทก่งกตใจตงโหด ตะและสรามาละยงเฮงจันกับมารดา แลว
 เฮงจันก็ผกหัดเพลงฮาวอต่างๆ ให้ชอจันบตรชอไทก่งทุกเวลามีได้ชาด

ฝ่ายพระราชาเมืองฮัวมกย แจงว่าขอไท่ก้งเป็นคนสติซอ ใจ
 กโอบอ้อมอารี จึงตงให้ขอไท่ก้งเป็นทนายอำเภอผู้ใหญ่บ้านตำบล
 ขอเกชง ตงแต่นมมาราชฎรทตำบลขอเกชงกทามาหากันเป็นปกติ เฮงจิน
 ผกทตเพลงฮาวอให้ขอจินครบ ขอจินชานชานาญในการเพลงฮาวอต่าง ๆ
 แลวเฮงจินจึงพูดกับขอจินว่า เรายกทตส่งสอนกชานชานาญตแลว เราย
 จะลาเจ้าไปหาเกงเฉยตเซียงก้งทเมืองเฮียนอนฮักอน ขอจินคษยจึงว่าท่าน
 จงอยู่กับข้าพเจ้าก่อนเถิด ไว้ให้นาน ๆ จึงค่อยไป เฮงจินว่าไม่ได้ถารู้
 ไปตงกอไท่ก้งจะพาท่านลำบากตวยขอจินจึงไปแจงกับบิดาว่า เฮงจิน
 ครุข้าพเจ้าจะไปเสียนแลว ขอไท่ก้งมาว่ากล่าวเฮงจินก็ไม่ฟัง ขอไท่ก้ง
 จึงเอาเงินมาให้เฮงจินร้อยตำลึงเป็นรางวัล เฮงจินไม่รับเงิน ขอไท่ก้ง
 พูดว่า ท่านมาส่งสอนบุตรข้าพเจ้าจนชานชานาญ ไม่มีสิ่งใดทดแทนสนอง
 คุณท่าน จงเอาเงินนี้ไปชอกันตามทางเถิด ท่านจะไปทางยังไถ่ถนั๊กเฮงจิน
 เสียนไม่ได้กรรับเงินค่านับลา ขอไท่ก้งก็ให้บ่าวตามไปส่งจนพ้นเขตแดนแลว
 เฮงจินก็มารตาดกเตนตงไปหาเกงเฉยตเซียงก้ง ณ เมืองเฮียนอนฮัก

ฝ่ายขอจินนน ครนเฮงจินครไปแลวก็ชกชอมเพลงฮาวอต่าง ๆ
 อยู่ทบานจนชานชานาญคลองแคลวต ครนอยู่นานมาขอไท่ก้งบิดาช่วยหนัก
 ตง ขอจินหาหมอมารักษาโรคก็ไม่คลายหายชน กลับทรตหนักตงไปอีก
 ขอไท่ก้งถกถกแกคความตาย ขอจินจตหบมาใส่คพทากงเตกเตนไหวแลวก็
 เอาคพบิดาไปฝังตามยศคกตนายอำเภอผู้ใหญ่บ้าน ตงแต่นมมาขอจิน
 มีไตคาคคจะคาชาย คคแต่จะชกชวนพวกพองมาชกชอมมมอยู่เบนนจ
 มาจนหนงถกถูรอน ขอจินนงอยู่ในบ้านไม่สบายกขกเอาแกออกออกไปนง

อยู่ทชายบ้านบ้าน ลมพัดเย็น ๆ ซอจนเห็นเหมือนกับคนแอบต้นไม้
 กรองตวาดว่ามู โด แลวเดินไปเห็นลกดแอบอยู่กจาได้ว่า ลกดเป็นคณ
 เทยวงงสตวตาง ๆ ในบ้ำมาชายให้เรามิได้ชาต สองสามวันนไม่เห็นลกด
 ยงสตวบามาชาย ซอจนจงถามลกดว่าเจ้าไปข้างไหนจึงได้มาแอบอยทน
 ลกดว่าซาพเจ้าจะมาหาคนในบ้าน ครนมาพบท่านอยกไม่อาจจะเข้าไป
 ซอจนถามว่าสองสามเวลาไม่เห็นยงเนอมาชายหรือลกดว่าเราจะไม่มเงิน
 ซอ ลกดว่าเนอในบ้ำไม่เทยวงงไม่ได้ จึงไม่ได้เอมาชายให้ท่าน
 ซอจนว่าในบ้ำตาบจนกกวางใหญ่ สดยอน ๆ ถมไปยงไม่ได้เลยหรือ ลกด
 ว่าท่านไมหรือว่า ทเขาเชยวงงชวณมนายโจรยู่สามคน ททหนงซอจับ
 ทสองซอตนตต ทสามซอเอยชน สามนายนตงเกดยกลอมซองสมได้ไฟรพล
 ไร่หลายร้อย คอยตปลนราชฎรอยูเนอง ๆ มิได้ชาต ผู้รักษามองชวอมกย
 จึงบ่นว่า ถ้าผู้ใดจับนายโจรได้จะให้เงินสามพันตำลง ซาพเจ้าจึงไม่อาจ
 ไปยงเนอมาชายท่านซอจนว่าเราไดยนชาวเลาลอมมาชานานแลว ก็ไม่มีผู้ใด
 ไปปราบปรามโจรได้จะทำประการใดดี แลวส่งลกดว่า ถ้าเวลาอนยงได้
 เนอส่งโตจงเอมาชายให้เรวเถดลกดกคานบดากลับมาบ้านของตัว

ซอจนกลับเขามาบสงคนไซให้จตโตะไวเป็นอนมาก แลวให้ไป
 เชญตามบรรดาพวกพองทอยตาบลชอเกชงมากนโตะพร้อมกน ซอจนจง
 พดว่า พวกโจรมาตงอยทเขาเชยวงงชวคอยตปลนราชฎรอยูเป็นนจ ตงแต่
 วันนไปพวกเรวทงหลายจรวทกน ถ้าโจรมาตพวกเรวแลวก็ให้ตมาลชชน
 เป็นสัญญา ถ้าไดยนเสยงมาลชกให้ถอเครื่องศสตราจมาให้พร้อมกนจับ
 ตัวโจรให้จงได้ คณทงหลายพดว่า ซาพเจ้าไม่รู้จักการงาน ถ้าท่านสง
 ประการใดก็จะทำตามสงทงสน ชวณกนกันโตะเสพสุราแลวก็กลับมาบ้าน

เครื่องจัดศสตราวุธไว้พร้อมทุกตัวคน ถ้าโดยนมาลอกจะได้อีกกลับไป
 ฝ่ายขุนนายโจรเป็นคนชาวเมืองเตงเอียงคัย ชาวอสำหรับมือถือ
 กระบี่สองเล่ม มีมือไม่เข้มแข็งเพลงอาวุธก็ไม่ชำนาญ มีแต่สติปัญญาคิด
 อานต ตันตคนนายโจรทั้งสองเป็นคนชาวเมืองเงยบเสยงกยถือทวนเป็นอาวุธ
 สำหรับมือ สติปัญญาไม่มี มีมือกำลังก็ไม่เข้มแข็งเอยชนนายโจรที่สาม
 เป็นชาวเมืองไปวจิว อยู่ตามลไฮเอียงกย ถืออาวุธสำหรับมือ สามนายนี้
 สนนทนากันอยู่ จึงพูดว่า ไดยนชาวเล้าลอมมาว่าเขาบ่นจับตัวเราสามคน
 ถ้าทหารหลวงยกกองทัพมาเราจะสู้รบต้านทานเขาได้หรือด้วยเสบียงอาหาร
 กขัดสน เราจะคิดไปตีปล้นที่ตำบลไหนจะได้เอาไว้เป็นกำลังต่อไป ตันต
 จึงตอบว่า ท่านพูดถูกถูกต้องจะต้องไปยืมเสบียงอาหารที่เมืองฮวอมกยของตุ
 ผู้รักษาเมืองจะคิดอ่านประการใด เอยชนว่า ที่เมืองฮวอมกยถนนขดสน
 เเสบียงอาหารไม่บริบูรณ์ เราไปตีปล้นเมืองไปวเสยงกยดีกว่า ไพรพลทหาร
 กนอยคงสมความปรารถนา ตันตจึงว่า เมืองไปวเสยงกยมีคนน้อย เเสบียง
 อาหารเงินทองกขัดสน จะว่าดีอย่างไร สู่เมืองฮวอมกยไม่ได้ ผู้คนมี
 เเสบียงอาหารเงินทองมาก เราเห็นดีกว่า เอยชนว่าท่านไม่วหรือถ้าจะไป
 ตเมืองฮวอมกยก็ตองไปทางตำบลบ้านชอเก็ง ทตำบลบ้านชอเก็งนม
 ชอจันคนหนึ่ง สติปัญญาดีมือเข้มแข็งนัก ที่ไหนจะให้เราไปได้—
 ตันตได้ฟังก็โกรธ จึงพูดว่า แต่ชอจันคนเดียวก็เกรงกลัว ถ้าทหารหลวง
 ยกมาจะต่อสู้เขาอย่างไรเล่า เอยชนว่าท่านอย่าประมาณ ชอจันคนเดียว
 ไม่มีใครสู้ได้ จึงว่าเราไดยนเขาเล้าลอมมาว่า ชอจันสติปัญญาดีมือ
 เข้มแข็งนักอย่าไปเลย ตันตคิดว่าท่านทั้งสองมากลัวชอจันหนักหนา มีใช้
 ชอจันสามหน้าหกมือถืออาวุธมากเราจะได้อีกถนัดนักเป็นคนเหมือนกัน ท่าน

ทั้งสองกลัวอย่าไปเลย เราจะไปตีปล้นตำบลบ้านชอเกชกอน ทหลังจึง
ค่อยยกไปตีเมืองฮวอหมกย พุดแดงเรียกไพร่พลทหารมาพร้อม ตนตชน
มาคุมทหารออกจากเขตรตรงไปตำบลบ้านชอเกช

ฝ่ายชอจันกับราษฎรชาวบ้าน จัดหาเครื่องคัสตราวุธไว้พร้อม
แล้ว พอมันมาบอกกับชอจันว่า นายโจทเขาเซียวฮวชวณน คุมไพร่
พลเมืองตรงมาเกือบจะถึงตำบลบ้านเราอยู่แล้ว ชอจันได้ฟังก็ส่งโหดมา
ลอสัญญาชน ราษฎรชาวบ้านชอเกชได้ยินเสียงมาลอสต่างคนก็ถอยเครื่อง
คัสตราวุธตรงมาประชุมพร้อมกันอยู่ที่บ้านชอจัน ๆ เห็นชาวบ้านมาพร้อม
แล้ว ก็แต่งตั้งมานำหน้า ชาวบ้านออกมาคอยท้าวพวก โจรอยู่ที่ถนนทาง
ตำบลชอเกช ตนตคนายโจรคุมไพร่พลประมาณร้อยเศษตรงมาถึง เห็น
ชอจันขมายนลกดทางก็เข้ามาทาทจะคานบ ชอจันเห็นกรองตวาดว่า พวก
เจ้านมแต่เที่ยวตีปล้นราษฎรให้ไต่ความเดือดร้อนมิโทษเป็นอันมาก ตนต
ตอบว่าเราไม่มาทำอันตรายท่าน ทเขาเราขุ่นนชตदनด้วยเสบียงอาหาร
หมายว่าจะไปข่มตเมืองฮวอหมกย จะตองอาศัยทางเดิน ถ้าเราไปข่มเสบียง
อาหารมาได้ก็จะทดแทนคุณท่าน ชอจันว่า เจ้าอย่าพูดเลอะเทอะไปเลย
เดมบตาเราถเบนนายอำเภอบรรชการได้เบยหวตเงินเดือนอยู่เต็มอมีได้ขาด
ตองมคความกตญญชอสดยตอแผนตม เจ้าจะมาลอสดวงเราไปกระทำข่มเหง
ราษฎรนนไม่ไต่ เราคิดว่าจะไปจับตัวพวกเจ้ามาทำโทษ บदनเจ้ามาถึง
แล้วเราจะตองจับตัวไว้ ถ้าแมนปล้อยให้ไปราษฎรชาวบ้านก็จะไต่ความ
เดือดร้อน ตนตควาทานพุดเซนนนไม่ควม มีไต่เราจะมาเบยตเบยนทาราย
ท่านเมื่อไร จะขออาศัยทางเดินไปมาเท่านั้น ชอจันว่าแต่ตวเราถยอมตอก
แต่เพื่อนของเรามอยู่คนหนงเขาไม่ยอม ตนตคถามว่าผู้ใดทไม่ยอม ชอจัน

วางาวทเวาถอยนและเขาไม่ยอม ตันตคกโกวอชบมาเข้าใกล้ ซอจิน
 เองำวพ่น ตันตคเขาอาวอชนบตบองไว้ สรวบค่านทานประมาณครู่หนึ่ง
 ซนจนกทาลำถอยออกมา ตันตคชบมาถล่าเขาไป ซอจินเองำวบตทวน
 ตันตคหลุดจากมือ ซอจินชบมาสะอึกเขาไปจับตัวตันตคได้ส่งให้ชาวบ้าน
 มัดไว้ พวกโจรเห็นนายเสยทกตกใจแตกหนีกระจ่ายไป ซอจินเห็นพวก
 บรवारโจรหนีไปสิ้นแล้ว ก็เอาตัวตันตคมาจำขังไว้ คิดว่าถ้าจับนายโจร
 สองคนได้พร้อมกัน จึงจะส่งตัวไปให้ผู้รักษาเมืองทำโทษราษฎร ชาวบ้าน
 เห็นซอจินจับตัวตันตคนายโจรได้ก็ตกใจ สรวเสวญซอจินว่า มลมอเข้มแข็ง
 ควรเป็นนายบ้านนายอำเภอได้

ฝ่ายจูเอียนชุน นายโจรทั้งสองห้ามตันตคไม่ฟัง เห็นตันตคคุม
 ไฟว์พลมากมความวิตก จึงให้พวกโจรตามไปฟังข่าวตัวว่าจะเป็น प्रकारใด
 พอพวกโจรเดินมาตามทางพบโจรบรवार โจรเหล่านั้นหันมาบอกว่า
 ตันตคเสยทซอจินจับตัวไว้ได้ก็พากันกลับไปแจ้งความกับจูเอียนชุน จู
 จึงว่า เราหามกไม่ฟังจึงได้เบียดงน ไม่รู้ที่จะคิดประการใดเลย เอียนชุน
 จวเราทั้งสองไปสรวบกับซอจินให้เต็มฝีมือ ถ้ามชยชนะก็คงช่วยตันตคออก
 มาได้ จูบวว่าซอจินสติปัญญาว่าดมลมอเข้มแข็ง เราสองคนจะไปช่วยกันก็
 เห็นจะไปสรวบค่านทานซอจินไม่ได้ อย่าไปเลยคิดหาอุบายล่อลวงให้ซอบกค
 จึงจะแก้ไขช่วยตันตคมาได้ เอียนชุนจึงถามว่า อุบายประการใด จูบก็กระซิบ
 บอกว่า เราสองคนจะไปช่วยกันเถิด อย่าเพ่งรัความคิดของเราเลย จูบ
 กับเอียนชุนสองนาย ก็ชวนกันมาทบ้านซอเกชงชาวบ้านเห็นนายโจรทั้งสอง
 เดินมา ก็ไปแจ้งกับซอจินว่านายโจรมาอีกแล้ว ซอจินก็มาดอสัญญา
 พวกราษฎรชาวบ้านมาพร้อมกัน ซอจินก็ชมนานาหน้าตรงมาเห็นโจรทั้ง

สองไม่ได้มา ขอจนกหยุดมายนอญ จูบกับเขยชุนเห็นขอจนนงอยบนหลัง
 มาสองนายโจรตรงเข้าไปคุกเข่าคานบแลวร้องไห้พูดว่า เดิมข้าพเจ้าสามคน
 ได้สาบานกันไว้ว่า ถ้าตายเป็นประการใดก็ต้องตายด้วยกัน ข้าพเจ้าน
 พวกขุนนางกตขมเหงจนเหลือทน จึงได้หนีมาเป็นโจรยู่ทเชาน ท่านจับ
 เอาตัวพวกข้าพเจ้ามาคนหนึ่งข้าพเจ้าทั้งสองกยอมตาย ชั่งควข้าพเจ้าทั้ง
 สามนี้ไม่เหมือนเล่าปี่กวนอูเดียวหอย แต่ใจก็คล้ายคลึงกัน ไหน ๆ
 ท่านจับมาได้คนหนึ่งข้าพเจ้าทั้งสองกยอมตายด้วยกัน ท่านจงเอาข้าพเจ้า
 ทั้งสามไปส่งเถิดคงได้รางวัลความชอบมาก ขอจนเห็นร้องไห้ตั้งนนั้นจึง
 คิดว่า โจรสามคนนมความสตัยชอกตญูญตอกัน ครนเราจะเอาไปส่ง คน
 หนึ่งหลายกจะเลองลือว่าไม่ใช่ชายชาติทหาร เห็นแก่รางวัลและความชอบ
 เป็นคนมมมอเข้มแข็งไม่ได้ คิดแลวก็เรียกนายโจรทั้งสองเข้าไปในบ้าน
 สั่งให้ราษฎรกลับไปที่อยู่ตามเดิม ขอจนก็พานายโจรทั้งสองเข้าไปข้างใน
 นายโจรทั้งสองกคุกเข่าคานบอยู่ตรงหน้าพูดว่า ท่านจงเอาตัวข้าพเจ้าทั้ง
 สามคนส่งไป ณ เมืองฮัวอุมกยเถิด ขอจนจึงว่าเราเกิดมาเป็นชายชาติทหาร
 กรกผู้มมมอและสตับญูญตด้วยกัน ครนจะเอาเจ้าทั้งสามไปส่ง ขอเสยง
 ของเรากจะไม่ปรากฏว่า มีมมมอเข้มแข็งเห็นแก่เงินทองและความชอบ ชั่ง
 เจ้าทั้งสามมความกตญูญตอกัน เรามความเมตตาจะปล่อยตัวให้ไปตามแต่
 สตับญูญตเจ้าเถิด

จูบว่า ถ้าท่านปล่อยตัวข้าพเจ้าทั้งสามไป รู่ถึงท่านผู้ใหญ่เข้า
 ตัวท่านจะมความผิด ได้ความลำบากเพราะพวกข้าพเจ้า ขอท่านเอาตัว
 ข้าพเจ้าทั้งสามไปส่งเสยงเถิดจะได้พ้นภัย ความชอบและรางวัลของท่านก
 จะมีเป็นอันมาก ชั่งท่านจะมารบทุกขของข้าพเจ้านั้นไม่ควรขอจนว่า ขอ

นั้นไม่เป็นไร เราจะปล่อยให้ไป ท่านอย่าพูดมากเกินไปเลยชื่อจิ้งก็ให้ผมไป
 เอาตัวตนตตามาตนตมาถ่วงจิ้งคานับชื่อจิ้งตามธรรมเนียม ชื่อจิ้งก็ให้จืดโต๊ะ
 มาเลี้ยงนายโจรทั้งสามเสร็จแล้ว นายโจรทั้งสามก็ลากลับมาเขาเขี้ยวซัวซัว
 ตามเดิม อบายของจู๋นายโจรนี้ เรียกว่า โควเถย แปลว่า ทุบเสี้ยก่อน
 จิ้งกลับได้สย

ฝ่ายจิ้งกับตนตต เขียวซุน กลับไปถึงเขาแล้ว จึงพูดกันว่า ถ้าเรา
 ไม่คตอบายอย่างหน่ไหนตนตตจะออกได้ ชื่อจิ้งนั้นใจคอกด จ่าเราจะหา
 สิ่งของไปตอบแทนคุณเขาจึงจะควร พูดกันแล้วต่างคนคิดหาของแต่สิ่งไรก็
 ไม่ได้ จึงปรึกษากันว่า เราไม่มีอะไรจะเอาไปตอบแทนคุณชื่อจิ้งแต่
 ทองคำหนักสามสิบตำลึงจมน เอาไปให้พอเป็นทางไมตรีใจก่อนจะมัดหรือ
 ตามนายปรึกษาเห็นพร้อมกันก็เอาทองคำหนักสามสิบตำลึงนวมามอบให้คน
 ใช้ลอบเอาไปให้ชื่อจิ้งในเวลากลางคืน คนใช้รับทองคำค้ำับลามาหา
 ชื่อจิ้ง แจ้งความว่านายโจรทั้งสามใช้ให้ข้าพเจ้าเอาทองคำหนักสามสิบ
 ตำลึงมาตอบแทนบุญคุณท่าน แล้วหยิบเอาทองออกส่งให้ ชื่อจิ้งจึงคิดว่า
 ครนเราจะไม่รับไฉนนายโจรทั้งสามคงระแวง ว่าเราจะคิดอ่านประการใดจ่า
 จะรับไว้ดีกว่า คิดแล้วกรับเอาทองคำไว้จืดโต๊ะมาเลี้ยงคนใช้แล้ว คนใช้ก็
 ค้ำับลามาแจ้งความกับนายโจรทั้งสามให้ฟังทุกประการ นายโจรก็มีความ
 ยินดีเทยวตปล้นหากนอยู่เนื่อง ๆ ครนอยู่มาประมาณยี่สิบวัน นายโจรทั้ง
 สามเทยวตปล้นได้พลอยอย่างดีเม็ดใหญ่ ก็ให้คนใช้เอามาให้ชื่อจิ้ง ๆ รัย
 ไว้เลี้ยงคนใช้แล้วก็กลับไป ชื่อจิ้งจึงคิดว่านายโจรมีใจเอาสิ่งของเงินทอง
 มาให้เรามีได้ขาด จ่าจะหาของตอบแทนบ้างจึงจะควร คิดแล้วชื่อจิ้ง
 ไปเทยวขอแพรวตวนอย่างต มาจางข้างตตเสื่อตามตวเสร็จแล้ว ครนเวลา
 คากให้เฮงสกับคนใช้เขาเสื่อแพรวตวน กบเนอแพะสามตัวมาต้มแกงให้ต

แน่นับเป็นสามส่วนเอาไปให้นายโจร เสงส์กับคนไร่รบเสอกกับของค่านับ
 ลามารในกลางคืน ครั้นไปถึงเขากเขาไปหานายโจรทั้งสาม แจงความว่า
 ช้อจันใช้ให้เอาสิ่งของมาให้ท่าน นายโจรนนรบส่งของย่นตยงนัก ส่งให้
 จัดโต๊ะมาเตียงคนไร่ของช้อจัน แล้วคนไร่ก็ลากลับมาบ้าน ตงเตนนมา
 ช้อจันกับนายโจรทั้งสามรักใคร่สนิทไปมาหากันอยู่ประมาณครึ่งปี

ฝ่ายช้อจันครั้นจวนจะถึงเดือนแปดชนสพบาคาเป็นสารทจัน ก็ส่ง
 ให้นำวไฟรจาดหาเครื่องโต๊ะและสรวาอย่างดีไว้ แล้วเขียนหนังสือให้เฮงส์
 ไปเชิญนายโจรทั้งสามนนมากัน โต๊ะเสพสรวานสารทจัน กลางคืนจะได้
 ชมเดือนสนทนากัน เสงส์ค่านับลาไปถึงเขากเขาหนังสือส่งให้ นายโจร
 รบหนังสือจกณนออกฮานแจงความ ก็สลกหลงหนังสือว่า ถาถงจวนสารท
 ขาพเจาทงสามจะไปค่านับท่าน สลกหลงหนังสือแล้วกเฮางนหาตาลง
 มาให้เป็นรางวัลกับเฮงส์ จัดโต๊ะเตียงดเสจรแล้ว เสงส์รบหนังสือกับเงิน
 ค่านับลา เดินทางมาประมาณสบบล เสงส์เมาสรวาเดินไม่ได้ เห็นไตต้นไม
 ร่มกแวงะชานอนหลับไป ในเวदानน สลกชงเบนนพรานเทยวยงเนอยง
 ไม่ได้ จึงไปพบเฮงส์นอนหลับอยู่ไตต้นไมกจาไต เป็นคนอยู่บ้านช้อเกชง
 เผอญเบนนกรรมของเฮงส์จะถงทตาย ช้อจันผู้นายจะตองตกทกชได้ยาก
 พลัดพรากไปจากบ้าน เทพดางจตลใจไหลกตเข้าพยงตวเฮงส์จะไหกลับ
 ไปบ้าน ก็พยงชนไมไหวสลกตเห็นในไกของเฮงส์มเงินกตงสย จึงนึกว่า
 เฮงส์ไปไหนมาจมเงินมากจาจะแกออกกต เสงส์เมาสรวาไมรตว สลก
 แกไกออกกต เห็นหนังสือกทยบมาอ่านใจความว่า ช้อจันเขียนหนังสือ
 ไปเชิญ จูบุนตตต เอยชน นายโจรทงสามมากันโต๊ะจกกลางเดือนแปด
 สารทจัน ครนแจงความตงนนแล้ว จึงคคควา เมอเดมเราให้หมอดควาจะ

ตัวร้ายประการใด หมอทายไว้ว่าเราจะไต่เงินกับจะมีความชอบ เราจึงคิดว่า
 เป็นคนเที่ยวขงเนอ จะไต่เงินมีความชอบอย่างไรคิดไม่เห็นเลย ก็ฉวนนเรา
 มาพบของสำคัญ เห็นจะเหมือนหมอนนทลายตอกกระมัง ผู้รักษาเมือง
 ฮัวอิมก็ขบขันไว้ว่า ถ้าผู้ใดจับนายโจรตามคนได้ จะให้เงินสามพันตำลึง ถ้า
 เราเอาหนังสือไปบอกความกับผู้รักษาเมืองฮัวอิมก็ขก็จะมีความปรารถนา
 คิดแล้วลัดตงเอาเงินกับหนังสือออกมา ออกความกับผู้รักษาเมืองฮัวอิมก็ข
 ทุกประการ

ฝ่ายเฮงตกรนสร้างเมาศนชนมา ไม่เห็นเงินกับหนังสือก็ตกใจ
 เทียวหาสำคัญว่าตกอยู่ตามทาง เดินกลับไปหากไม่ได้ จึงคิดว่า ถ้าเรา
 กลับไปบอกชอจินตามจริงก็คงจะขัดเคืองเรา จะต้องแก้ไขอย่าให้ชอจิน
 โกรธได้ คิดแล้วกลับไปแจ้งความกับชอจินว่า ข้าพเจ้าเอาหนังสือไปให้
 นายโจรตีโจรรับค้ำว่าจะมา เขาจะตอบหนังสือ ข้าพเจ้าตอบว่าหนทาง
 ก็ไกล ท่านอย่าตอบเลย ฉวยว่าตกลงตามทาง มีผู้เก็บได้ก็เกิดความ
 นายโจรทั้งสามจึงไม่ตอบหนังสือมา ชอจินได้ฟังกยन्द ครนถงวนสารท
 กษัตถการที่จะเลี้ยงตัวไพร่พร้อม

ฝ่ายจูบกกบตตตต เอียนชุน ถึงกำหนดกชวณกันเดินมากับทหาร
 ประมาณสามสิบคน ถึงตำบลบ้านชอเกรง ชอจินก็ออกมารับเชิญนายโจร
 ทั้งสามเข้าไปข้างใน ลงให้เบ็ดประตูเสียไม่ให้ผู้ใดเห็น ส่นายกชุนไปนั่งบน
 เหล้าสูง กินโต๊ะเสปสรากสนทนากันไปจนเวลากลางคืน

ฝ่ายผู้รักษาเมืองฮัวอิมก็ขน ครนลัดเอาหนังสือไปบอกความว่า
 ชอจินคบกับพวกโจรเชิญมากินโต๊ะเสปสรากก็โกรธยิ่งนัก จึงส่งนายทหาร
 หงตองว่าให้จุดไฟพรพลไว้ ให้ลัดคนนำไปล้อมบ้านชอจินจับนายโจรทั้งสาม

กับตัวช้อยเข้ามาในเวลาควานนให้โต ทหารสองนายค้ำบิลามาจัดไฟรัพล
 เครื่องศัสตราวุธไว้พร้อมเสร็จ ครนเวลาคาลกตกนาวายทหารทั้งสอง
 กับไฟรัพลออกจากเมืองชวักมกยตรงมาลงตามลชชอเกชง บ้านช้อยน -
 นายทหารทั้งสองกุมไฟรัพลเขาลอมบ้านช้อยนไว้แน่นหนา

ฝ่ายช้อยนกับนายโจรทั้งสาม นั่งกันโต๊ะเสปสุราสนทนากันอยู่
 ไดยนเดียวคนช้อยนและเห็นไฟคบสว่าง นายโจรทั้งสามตกใจว่าเหตุการณ์
 สิ่งใดเกิดขึ้นจะลุกออกมาดู ช้อยนห้ามว่าท่านอย่าช้อยนเราจะไปถามให้โต
 ความกอน พุดแลวกออกมาบนหลังคาคตกนไป เห็นทหารลอมอยู่เป็น
 อนมาก ช้อยนกรองว่าท่านทั้งสองกุมไฟรัพลทหารมาลอมบ้านข้าพเจ้า
 ในเวลากลางคืนด้วยเหตุผลอันใด นายทหารทั้งสองตอบว่า ท่านอย่าทำ
 เป็นไม่วิดว ลกตกไปออกความแลวกนาวพวกเรามาลอมบ้านท่าน ช้อยน
 ได้ฟังถามลกตกว่า เราผิดชอบประการใดเจ้าจึงไปฟ้องให้มาลอมบ้านเรา
 ลกตกตอบว่าการอนนข้าพเจ้ากไมรู แต่ข้าพเจ้าไปยิงเนอเก็บได้หนึ่งลชชอ
 อยู่ตามทาง เขากลับมาบ้านแกต ท่านมรูกษาเมืองรูกความจึงให้นามาลอม
 บ้านท่าน ช้อยนได้ฟังกเรียกเฮงสทไซ ไทลชชอหนึ่งลชชอไปเชิญนาย โจรทั้งสาม
 มาถามว่า เจามาบอกกับเราว่าไม่มีหนึ่งลชชอตอบมา เหตุไฉนลกตกจึงเก็บ
 หนึ่งลชชอได้ เกิดความโตใหญ่ดงเพียงน เฮงสวาข้าพเจ้าเสปสุราเมาลิมไป
 จึงได้ปดกับท่านว่าไม่มีหนึ่งลชชอตอบ ช้อยนก็ขงโกรธหนัก ดาว่าเป็นอันมาก
 นายโจรทั้งสามได้ฟังกแวงวาลกตกไปออกความ จึงพุดกับช้อยนว่า ท่าน
 จงพุดจาให้นายทหารลชชอห่างออกไปเสียก่อน เราจึงคชยคคชอนแกไขกัน
 ช้อยนกรองบอกนายทหารทั้งสองว่า นายโจรทั้งสามนอยู่ในบ้านข้าพเจ้า
 แลว ท่านจงถอยทหารห่างออกไป ช้อยนลอมประชิดไว้เลย ข้าพเจ้าจะจับ

ตัวไปสั่งให้ นายทหารจึงตอบว่า ถ้าท่านจะจับส่งเราก็จะยอมตามใจท่าน
 พดแลวกให้ทหารถอยห่างออกไปคอยทำอยู่หน้าบ้าน ไม่อาจบุกรุกเข้าไป
 ด้วยเกรงฝีมือของจนทกคน ซอจินเห็นทหารถอยห่างออกไปก็ลงจากหลังคว
 นายโจรทั้งสามจึงพูดกับซอจินว่า เฮงสีทำไมดีการอนนเกิดโตใหญ่ ท่าน
 จึงเอาตัวชาวพเจ้าสามคนไปสั่งให้เขาเถิดจจะพนตัวซอจินว่า จะให้ทำ
 เช่นนั้นใจเราทำไม่ได้ เรามาไปด้วยกัน พดแลวกซอจินก็เรียกบ่าวไพร่
 ทไซสอยสนทมาให้เก็บรวบรวมทรัพย์สินของไว้พริกพร้อมแล้ว ซอจิน
 ก็เอาตัวเฮงสีไปฆ่าเสียที่สวนดอกไม้ ให้บ่าวเอาไฟจุดสวนดอกไม้จน
 นายทหารทั้งสองเห็นไฟติดสวนดอกไม้ข้างหลังบ้าน ไม่แจ้งว่าซอจินจะคิด
 ประการใด จึงชวนกันไปดู ซอจินกับนายโจรสามคนก็แต่งตัวดอกไม้ระบ
 นำหน้าพวกบ่าวไพร่ทเอาทรัพย์สินของออกมาจากบ้าน แล้วเอาไฟจุดเผา
 บ้านเสีย ซอจินถือกระบี่ทออกมา นายทหารทั้งสองกับไพร่พลทลอมไว้
 ตานทานซอจินกับนายโจรไม่ได้ ต่างแตกกระจายไป ซอจินกับนายโจร
 แลบ่าวไพร่ออกจากทลอมได้ ซอจินก็เอาโลงฆ่าลกดตาย จับกับตนตถ
 โลงฆ่าพ่นนายทหารทั้งสอง ๆ สุ่มมอ นายโจรไม่ได้ นายโจรฆ่าตายทั้ง
 สองคน ทหารเหล่านนเห็นนายตายก็แตกกระจัดกระจาย หนีกลับไปเมือง
 ฮัวอิมกู่ ซอจินกับบ่าวไพร่ก็ตรงไปเขาเขี้ยวฮัวฮัวกับนายโจร ครั้นไปถึง
 นายโจรเชิญซอจินเข้าไปข้างใน จัดทให้อยู่แลวกจัดโต๊ะแลสุรามาดเพียง
 ซอจิน ๆ อยู่กับนายโจรทเขาเขี้ยวฮัวฮัวประมาณสัปดาห์
 ครนอยมาจนทหนง ซอจินจึงคิดว่า เดิมเราได้ปล่อยตนตัดไป
 ได้คบกันเป็นเพื่อนทงสามนาย กลับมาเกิดภยชน จนต้องเผาบ้านเรือน
 ของเราเสียเอง เงินทองทรัพย์สินของทตเก็บมาได้ แต่ของทจะใช้สอยนนั้น

ไฟกใหม่เสยสน ขงตวเรานจะอยกกับนายโจรไม้ได้ จะพลอยเสยชอเสยง
 ว่าเป็นพวกโจรมร้ายไป จะไม่เสยชอเสยงแต่ตว จะพลอยเสยชอถงบตาบยา
 ตายายทตายไปน่นตว ยำจะไปหาเฮงจันครทเมืองเฮยนอนฮัจจะควรคต
 แลวจงพตกับนายโจรทงสามว่า เรามครคนทงชอเฮงจันไปอยกกับเกงเดยด
 เขยงกษามรทษามเมืองเฮยนอนฮัจ เดมเรว่าจะไปตามบิตาเราไม่ให้ไม่ บัตน
 บานชองกไมมแลวเราจะลาทานทงสามไปตามครของเร นายโจรทงสามว่า
 ทานอย่าไปเลยจงอยดวยกนก่อนเดด ถ้าทานไม่ยอมอยกกับซาพเจาทเชาน
 แลว กตองรอพงชาวตุมรทษามเมืองฮัจอมกยเงยบสงบแลว ซาพเจาจะปลุก
 สร้างบ้านให้ทานใหม่ ไร่ไหนาน ๆ จงค้อยไปเดด ชอจันว่าเราจะไป
 ทาครนน ปรารกนาจะทำราชการสืบไปภายหน้า จะได้มความสบ้าง
 นายโจรทงสามว่า ถ้าทานจะทาความสบ ซาพเจาทงสามจะยกทานชน
 เป็นใหญ่ให้สทชชาติอยกกับทานทงสน ถ้าทานเห็นจาทเชานคบแคบผคนนอย
 ซาพเจาจะไปหาทกวางใหญ่เกลยกล้อมชองสมไฟว์พลมากชน ทานกคง
 มความสบบาย ชอจันว่าตวเรานผมอเขมเขมไม่มราคสังใด ขงทาน
 ทงสามจะยกให้เป็นใหญ่ ชอเสยงกจะปรากฎไปทงแผ่นดินว่าเราเป็นพวก
 โจร มีเสยชอเสยงของบิตาแลตวเรำไปหรือ เรายอมไม้ได้ จะชอไปหา
 ครกก่อน และผคนทตามมานนเขาสมครอยดวยกทานกตามใจเขา คันทงนน
 กยอมเป็นโจรทงสน ชอจันอยกกับนายโจรอกสทาวน จึงบอกกับนายโจรว่า
 เราจะลาทานไปก่อนแลว นายโจรทงสามอ้อนวอนเท่าไรชอจันกไม่ยอมอย
 จดแจงแตงตวรวบรวมเงินทองของตวพร้อมแลว กีสานายโจรทงสามออก
 จากเขาเขยวฮัจชวไปแต่ผเดยว นายโจรทงสามตามมาสงจันพนเขตแดน
 แลวก็กลับไป

ฝ่ายซอจันครนเดินทางไปได้สบहांนถงเมืองอยจว ซอจันจงคิดว่า
 เฮงจันครนของเราจะมออยเมืองนบางตอกกระมัง จำจะเข้าไปในเมืองสืบ-
 ชาวดูไหวเหตผลจงคอยเดินต่อไป คิดแลวกเดินเข้าไปในเมืองอยจว เห็นม
 การละเล่นสนุกสนานทถนนตลาดผู้คนขายของมาก ซอจันก็เข้าไปในโรง
 ขายนาชาเจ้าของโรงถามว่าท่านจะกินนาชาชนิดใด ซอจันว่าเราจะกินชาติ
 อยางดีเจ้าของโรงกจคนาชามาไห้ทหนง ซอจันกินนาชาแลวถามเจ้าของ
 โรงว่าเมืองอยจวนเขาความคนผหนงชอเกงเลยดฮันนอยตรงไหน เจ้าของ
 โรงบอกว่าบ้านเกงเลยดฮันนอยตรงนไป ซอจันถามอกว่า ท่านรู้จักเฮงจันคร
 ทหารบ้างหรือไม่ เจ้าของโรงว่าทบ้านเกงเลยดฮันนอยชอเฮงจันชอสามคน
 แต่ไม่วิวาคนไหนชอเฮงจันพดยงไมทั้นจะชาติคำ มชายผหนงรูปร่างสูงใหญ่
 เดินเข้าไปในโรงนาชาเจ้าของโรงเห็นกบอกกบซอจันว่า ท่านจะถามถง
 เฮงจันกถามท่านคนนเกิด ท่านเป็นชนนางอยทบ้านเกงเลยดฮัน ซอจัน
 เห็นรูปร่างลักษณะชายผนนตกเขาไปคานบแลวพดว่า ท่านอยาถอซาพเจ้า
 เลย ท่านชอไรชอใด ชายนนเห็นรูปร่างลักษณะชอจันต จงรบคานบ
 แลวบอกว่า ซาพเจ้าชอลดตเป็นชนนางอยในเกงเลยดฮัน กตจาทานน
 ชาวเมืองไหนชอไรชอไรแล้ว ซอจันบอกว่าซาพเจ้าชอชอชอจัน อยตามล
 บ้านชอเกชง แขวงเมืองฮวกมกย ท่านรู้จักเฮงจันเป็นครพจกทหารแปด-
 สบหมนทตงเกยเมืองหลวงมาชอนบางหรือไม่

ลตตได้พงจิงพดว่า ท่านชอชอจันอยตามลบ้านชอเกชงหรือซาพเจ้า
 ไดยนชอเลยงปรากฎอยแต่ไม่วิวากตว ชงครของท่านนทกอโทชวย
 มาทหมายจะทาวรายจิงได้นมา แต่หาไดอยทเมืองนไม ไดยนชาว่าไป
 อยกบเกงเลยดชยงกตเมืองเฮยนอนฮู วนนซาพเจ้าไดมาพบท่านกตแลว

เชิญไปกินโต๊ะเสปสุราด้วยกันก่อนเถิด พดแล้วเขาจึงมอชอจน ๆ ชัดไม่ได้
 กเตนตามมาด้วย เห็นผคนยนต์เป็นหม่มไม่แจ่งว่าดสิงโต ลุดตกบชอจน
 กเขาไปไกล ชอจนเห็นธงยหอกจาไควาลตงผเป็นครเดม บदनมาเทยว
 ผกหตศษยกบชายยาชผงดา ชอจนกตวงเขาไปเรียกวาท่านอาจารย์ไปไหน
 ชาวเจ้าไม่ได้พบท่านนานแล้ว ลุดตงโดยนเหลยวมาดกจาไควาชอจนศษย
 ของตัว จึงถามว่าเจ้าไปไหนจึงได้มาถึงเมืองนี้ ลุดตบอกรว่าท่านเป็นคร
 ของชอจน มาไปกินโต๊ะเสปสุราด้วยกันให้สบายสักเวลาหนงเถิด ลุดตงเก็บ
 สิงของไวแล้วตามนายก็พากันไปทโรงสุราแห่งหนง เจ้าของสุราแซ่ลือ
 มสุราตสาระพตสงของต ๆ มีชายทุกอย่าง ลุดตสงไทจตโต๊ะและสุรามาแล้ว
 สตามนายก็ชวนกันกินโต๊ะเสปสุราจนทนากันถึงเพลงอาวอต่าง ๆ ลุดตโดยน
 เสยงคนทรมโรงชายสุรารองไควาไร จึงหยมถ้วยสุราชวังไป เจ้าของโรง
 เห็นกตงใจเข้าไปถามลุดตว่า ท่านจะเอาของสิงโตกับอกข้าพเจ้าโดยด
 อย่าโกรธขงเลย ลุดตว่าไม่วหรือ เราพาพวกพ้องมาเสปสุราเป็นกร
 สนุกสบาย ทำไมจึงไหคนมารองไหอองอยู่ทน เจ้าของโรงว่าไม่ใช่คน
 ในโรงข้าพเจ้าตอกโรงไกลเคียงกัน พอดูกสองคนน้นไม่แจ่งว่าท่านมาเสป
 สุราจึงไควรองไห ลุดตว่าผู้ใดช่างไม่กล้วเกรงเราบ้างเลย เจ้าจึงไปเอาตัว
 สองคนพอดูกมาหาเรา เจ้าของโรงสุราก็ไปเรียกสองคนพอดูกมาแล้วลุดต
 กถามว่าเจ้ามาแต่ข้างไหน จึงไควรองไหอองด้วยเหตุอันใด ทญิงบุตร
 ผุเตมานนบอกรว่า ชาวเจ้าเป็นชาวตงเกยเมืองหลวง บิดามารดากับชาวเจ้า
 มาหาพนองทเมืองอยจวกไม่พบ เขาพากันไปอยู่เมืองนำเกยเสยงแล้ว บิดา
 มารดากับชาวเจ้ากพกอยู่ทโรงเตยม มารดาชาวเจ้าบวดยตาย ชาวเจ้ากับ

บิดาจึงได้เที่ยวมาพบท่านผู้หญิงแซ่แต้ชื่อโต้ว เป็นคนขายหม่มมั่งเงินทองมาก
เห็นข้าพเจ้าก็จะเอาไปเป็นภรรยาบ่อย แต่โต้วก็มาจากบิดาข้าพเจ้าว่าจะ
ให้เงินสามพันตำลึง บิดาข้าพเจ้าก็ยอม แต่โต้วเขียนต้วมาให้บิดาข้าพเจ้า
แล้วพูดว่า เงินสามพันตำลึงนั้นยกกันด้วยกนกก่อนจึงจะให้ บิดาก็ยอมให้โต้ว
ข้าพเจ้าไปยกกันเป็นสามภรรยาด้วยกันกับแต่ โต้วได้สองเดือนเศษแต่ที่ว่า— เงิน
สามพันตำลึงนั้นแต่ โต้วก็ไม่ให้ ภรรยาหลวงของแต่ โต้วเขียนต้วข้าพเจ้า
จนยับเยินแล้วเอาต้วข้าพเจ้ากับบิดามาฝากเจ้าของโรงเตียมเรียงเงินสามพัน
ตำลึงคน ถ้าโต้วเงินจึงจะปล่อยให้ข้าพเจ้าไป ซึ่งเงินสามพันตำลึงนั้นบิดา
ข้าพเจ้าก็ไม่ได้เอามา แต่จะชอกกันเพียงชวดให้ตลอดเข้าเขนกกไม่มี นหาก
แต่เดิมข้าพเจ้าได้หัดร้องเพลงอยู่บ้าง จึงได้มาร้องเพลงขอทานทางหลาย
ปรารภกันว่าเอาไว้ออกสักกับสองคนพ่อลูก เจ้าของโรงก็เรียงจะเอาค่า
เข้าโรงของเขา ข้าพเจ้าเอาเงินทขอทานได้ให้ค่าเข้าไป ในสองเวลานั้น
ไม่มีท่านผู้ใดมาให้ร้องเพลง เงินทองก็ไม่ได้ ท่านเจ้าของโรงเรียงเอาค่าเข้า
ข้าพเจ้าไม่มีให้ แต่จะชอกกนกไม่มี นงอดหัวอยู่จึงได้ร้องไห้ด้วยเหตุดังนี้
ลุดตจึงถามผู้เฒ่าบิดานางนงว่าแซ่ไรชื่อโต้ว พวกนี้ไปอยู่ที่โรงเตียมผู้ใด
เที่ยวแต่โต้วอยู่ที่ไหน บิดานางจึงบอกว่า ข้าพเจ้าแซ่กมขอไล่ บุตรสาว
ข้าพเจ้าขอชยเหลียน พวกนี้มาสำนักอยู่ที่โต้วก็เคยมี แต่โต้วนั้นอยู่ที่
สะพานจอหงวนเกษ ลุดตแจ้งความตงนงก็โกรธ จึงพูดว่า แต่โต้วเป็นคน
ขายหม่มสำหรับเอาหม่มไปส่งที่แกงเฉยช้อยๆทุกวัน บदनมากดขมเหงคนจน
ให้โต้วความเดือดร้อน เราจะไปทบทเสียให้แทบตาย พุดแล้วบอกกับ
ชองจัน ลุดตว่า ท่านทั้งสองคอยข้าพเจ้าอยู่ที่ไหน ข้าพเจ้าจะไปแต่โต้ว
เสียให้เซตหลาบแล้วจึงจะกลับมา ชองจัน ลุดตห้ามไว้เป็นหลายครั้งแล้วว่า

ทำนอย่าโกรธเขานักเลย เวลาพรวงนงคอยไปว่ากล่าวกัน ลุดค้อยคล้าย
 ความโกรธลง จึงถามกิมไล้บิดานางชยเหตุย่นว่า เราจะให้เงินไปชอกกิน
 ตามทาง สองคนพอตกจงกลับไปบ้านเสียเถิดจะไปได้หรือไม่ กิมไล้ว่า
 ท่านเมตตาข้าพเจ้านพระคุณหนักหนา แต่ภรรยาแต่โตจะเอาเงินสามพัน
 ตาลงทบทรสาวข้าพเจ้าไม่มีเงินให้ ที่ไหนเขาจะยอมให้ไปละ ลุดค้อว่า
 ชอนนไม่เป็นไรอยู่พนักงานเราเอง ลุดค้อหยิบเอาเงินออกมาห้าตาลงเห็น
 นอยนง จึงถามชอนนว่าท่านมีเงินมาให้ข้าพเจ้ายมก่อนพรวงนงจะใช้ให้
 ชอนนก็หยิบเงินออกส่งให้สบตาลง ลุดค้อเอาเงินสบห้าตาลงส่งให้กิมไล้
 บิดานางชยเหตุย่น ถ้าชบสงวาจงจืดแรงหาเสียบียงไปกินตามทางให้พอเถิด
 เวลาพรวงนงเขาเราจะมาคอยบองกันอันตรรายให้เจ้าไปได้โดยสะดวก กิมไล้
 กับบตรสาวรบเงินสบห้าตาลงมีความย่นตคกเขาคำนับลุดค้อ แลวงกลามาที่
 โรงเตียมตามเดิม ลุดค้อกับชอนน ลตง กกนโต๊ะเสฟสุราพุดจากันเสร็จแล้ว
 ลุดค้อบอกกับเจ้าของโรงสุร่าว่า เวลาพรวงนงจะเอาเงินมาคิดให้ เจ้าของ
 สุร่าไม่เป็นไรตอก เขยู่ท่านมากินเถิด ตามนายก็ออกจากโรงมา ชอนน
 ลตง ก็ลาลุดค้อไปพักอยู่ที่โรงเตียม ลุดค้อกลับมาถึงบ้านมีความแค้นแต่โต
 ยงนง

ฝ่ายกิมไล้กับบตรสาวไปถึงโรงเตียมก็คิดเงินค่าเช่าค่าข้าวให้แก่
 เจ้าของเสร็จแล้วก็ไปเที่ยวจางเกวียนกับชอเสียบียงไว้พร้อม

ฝ่ายลุดค้อครนรุ่งเช้าก็ตรงมาเรียกหากิมไล้ที่โรงเตียม กิมไล้ออก
 มาคำนับ ลุดค้อถามว่าจืดแรงเสร็จแล้วก็ไปเถิด กิมไล้กับนางชยเหตุย่น
 กย่นตคำนับลุดค้อ แลวงกิมไล้หาบสงของพามบตรออกจากโรงเตียม เจ้าของ
 โรงเตียมเห็นกิมไล้หาบสงของพามบตรสาวไป ก็ออกมาจับตัวไว้ ลุดค้อเห็น

ตั้งนงนิจตามเจ้าของโรงเตยเมว่า กิมโลเป็นหนค้ำเข้าโรงและค้ำข้าวของกิน
 ว่าให้เสร็จแล้ว ลุดตว่าเขาไม่ได้เกยวของสิ่งใดแล้วก็จะชดชวางไว้ทำไม
 เล่า เจ้าของโรงเตยเมบอกวว่า แต่โตวเขาตัวมาฝากข้าพเจ้าเร่งเงินสามพัน
 ตาลงค้ำสินสอด ลุดตว่าจะเอาเงินค้ำสินสอดก้เขากับเราเถิด เราจะรับให้
 เจ้าของโรงเตยเมก้ไม่ปล่อยให้ไป ลุดตโกรขอเอามือตบปากเจ้าของโรงเตยเม
 ล้มลงเจ้าของโรงเตยเมก้ลุกวิ่งหนีเข้าไปในโรง ลุดตก้ให้กิมโลกับบุตรสาว
 เดินออกจากเมืองอยจิวไป ลุดตนงก้ลุดวว่าเจ้าของโรงเตยเมจะติดตามไปทำ
 ให้กิมโลได้ความลำบาก กยณตอยู่ทหน้าโรงเตยเมชานานไม่เห็นผู้ใดตาม
 ไปเห็นกิมโลบุตรสาวเดินพันไปไกลแล้ว ลุดตก้เดินตรงไปบ้านแต่ โตวที่
 สะพานจอหงวนเกย

ฝ่ายแต่โตวนนตงรานชายหมอยุ่หน้าบ้านเป็นหลายวัน เวลา
 วนนตแต่โตวนั่งตลกจางตตหมชาย พอลุดตไปถึงบ้านก้เรียกแต่โตว ๆ
 เหลียวไปตเห็นลุดตมากเขญไหงแล้วถามวว่า ท่านมาหาข้าพเจ้าตวย
 ชุระสิ่งอันใดลุดตแกล้งบอกแต่โตวตวยความโกรชจะหาเหตุพาลจิววาท จึงวว่า
 นายทหารใหญ่ทเก่งเลียดยี้ โหมาเอาเนอหมลบบชง ไม่ให้มันตจจนสกนิต
 หนง แล้วให้เชอตชนเล็ก ๆ แต่โตวโตพงกสงไหลกกจางทว ลุดตว่าไม่เอา
 จะให้ตวเจ้าเชอตเอง แต่โตวกเขาเชอตเนอหมอยุ่

ฝ่ายเจ้าของโรงเตยเมทภรรยาแต่โตวเอานางชยเหลียนก้กับบิตาไปให้
 เร่งเงินนงน ครนลุดตตบตยบเย็นโลหิตไหลกกเขาฝาคลุมศัระตะนมาทมาย
 วว่าจะบอกกับแต่โตว เห็นลุดตนงอยทนงก้ไม่อาจจะเขามา ยนตอยู่แต่ไกล
 แต่โตวเชอตเนอหมโตลบบชงแล้ว กทนเบนชนเอาใบไม้ทอจะให้คนถือไปส่ง
 ลุดตว่าอย่าเพอก่อน นายทหารใหญ่ตงมาวว่าจะเอามันหมอกลบบชงไม่ให้เนอ

ตดแลวเชตชนเล็กเหมือนกัน แต่โตวได้ฟังก์ โกรธ แต่ไม่รู้ว่าจะทำประการใด
 จึงส่งให้ลูกจ้างทำ ลุดตว่าไม่ได้เจตของทำเอง แต่โตวกเขาเชตม่นหม
 อยประมาณครหนงเสวจแลวกเอาไปไม่หอยจะให้เอามาส่ง ลุดตว่าอย่าเพอ
 กอนยงอกสงหนง จะเอาแต่กระตักอ้อนไม่ให้เนอแลมตตอกสขงแต่โตว
 โกรธมากชน พดว่าทานมาแกล่งเวาหรือ ลุดตได้ฟังก์ โกรธนักจึงเอา
 ศวระสุกรนนขวางไปปลุกหน้าแต่โตว ๆ ก็เอามตจะเข้าพนลุดต ๆ จับมือ
 แต่โตวคตออกมานอกโรง เอาเทอถบแต่โตวคตแลวพดว่า เจาขาม
 ขายมมเงนภกขยของตวให้เรียกเบนคณเบนทาน เทยวชมเทงกตขเอาบตร
 สวกม โลมมาเบนภรรยาออยเงนทองกไม่ให้เขา ภรรยาใหญ่ของเจาเชยนต
 จนยบเยน แลวยงจะเอาตวไปเวงเงนออก นางชยเหลยนภกับมตาเขาเบน
 หนเงนทองสงโตของเจา เหนวว่าเขาพลตบ้านเมองมา ญาตพนองไม่
 ชมเทงเอาตามอ่าเกอใจ พดแลวลุดตกเขาเทอถบแต่โตวอก ลุดจางแลคน
 ทงหลายทออยในบ้านแต่โตวเห็นกไม่อาจเข้าชวย แต่โตวเจบปวตเหลยทน
 กรองให้คนชวย ลุดตลบซาไปปลุกชายโครงแต่โตวชาดใจตาย ในทันใดน
 ลุดตจงคตว่าแต่โตวตายเขากคงเอาตวเวาไปทำโทษ ญาตพนองเวาจะสง
 ชาวกไม่ม จาจะหนเอาตวรอดไปก่อนเกต คตแลวกเดนมมาแกล่งบนสำทบ
 ว่าเวลาพล่งนคงจะโตเทมกน พดคงนภรบเดนหนไป

ฝ่ายบุตรภรรยาแต่โตวณนภเข้ามาแก้ไขไม่พน บุตรภรรยาแต่โตว
 กทาเรองราวไปยนตอศรภษาเมองออยจวว่า ลุดตแต่โตวตามของซาพเจา
 ตาย ศรภษาเมองออยจวอานเรองราวแงความแลว จึงพดกับภรรยาของ
 แต่โตวว่า ชงลุดตคณนเบนชนนางนายททวออยกับเชยวของ ชนนางนาย
 ททวใหญ่ทเกงเลยคชู่ ครนเวาจะไปจับตวลุดตเอาตามอ่าเกอใจนนั้นไม่ได้

จะต้องไปบอกกับเชียวของเกงเลียดให้รอกอน เจ้าจางคอกยเวาอยู่ทนเกิด
 ผู้รักษาเมืองอุยจวกเขาเรื่องราวไปแจ้งกับเชียวของเกงเลียดว่า บตรภรรยา
 แต่โต้วทำเรื่องราวมาขย่นว่า ลุดตแต่ โต้วตาย เราจึงได้มาแจ้งให้ท่าน
 ทราบก่อน เชียวของเกงเลียดจึงคิดว่า ลุดตมมมือเซมแซงกจรวง แต่เป็น
 คนโง่เขลาไม่มีปัญญา ไปเที่ยวฆ่าฟันเขาตาย ครนเราจะกนกกางไว้
 เป็นถาวรแผ่นดินเราจะพูดจาเลือกใส่ไปเสียให้พ้น คิดแล้วจึงว่าลุดตคนน
 เป็นขุนนางนายทหารอยู่ในเกงเลียดเซียงกงผู้รักษาเมืองเอียนฮันฮับดาของ
 ชาวพเจ้า เต็มชาวพเจ้าไปชอตัวลุดตมาอยู่เป็นเพื่อนกนถาทานจับตัวลุดต
 ได้เอาไปโต้วถามรับเป็นสัตย์แล้ว ท่านจะทำโทษกตองมหนังสือไปบอกกับ
 ผู้รักษาเมืองเอียนฮันฮื่อให้ทราบก่อน สิบไปภายหน้าผู้รักษาเมืองเอียนฮันฮื่อ
 จะมาเอาตัวลุดตกับชาวพเจ้าจะเอาทโทษให้ ผู้รักษาเมืองอุยจวกจึงพูดว่า
 ถาเราได้ตัวลุดตมาชำระได้ความแล้ว จึงจะมีหนังสือไปให้ผู้รักษาเอียนฮันฮื่อ
 ฮับดาของท่านทราบ พุดตงนนแล้วกลากลับมาบ้าน ให้เฮงกวนฉัดคุมทหาร
 ยสิบคนไปจับตัวลุดตมา

เฮงกวนฉัดกคานบลามาคุมทหารออกจากโรงชำระ ตรงไปถึง
 บ้านลุดต เห็นประตูใส่กลอนมน ถถามชาวบ้านใกล้เคียงกันว่า ลุดตไป
 ข้างไหน ชาวบ้านบอกว่าเมอกอนหน้าท่านหมอยหนังสือ เห็นลุดตสะพาย
 หอบาขาวของเดินไป เฮงกวนฉัดได้พังกให้ทหารฟังประตูเขาไปเห็นแต่
 สงของทไมดกแจงว่าลุดตหนีไป เฮงกวนฉัดจึงเอาตัวเจ้าของทกับชาวบ้าน
 ใกล้เคียงมาเที่ยวถามหาลุดตก็ไม่พบ จึงพาเอาตัวเจ้าของทกับชาวบ้าน
 ใกล้เคียงมา แจ้งความกับผู้รักษาเมืองว่า ลุดตหนีไปเสียแล้ว ผู้รักษา
 เมืองส่งให้เอาตัวคนเหล่านี้มาขึ้นขังไว้ก่อน และให้กรมการไปขึ้นสูตรบาดแผล

แต่โต้วผู้ตาย แล้วให้บุตรภรรยาแต่โต้วผู้ตายไปจัดหีบใส่ศพไว้ แต่ให้คอย
ไว้ตัวผู้ตายมาเมื่อไรจึงจะให้แต่งการฝังศพตามธรรมเนียม

ฝ่ายผู้รักษาเมืองอุยจิวให้ทหารเที่ยวตามจับตัวลุดตกไม่ได้ จึงเอา
เงาของทกบชาวบ้านใกล้เคียงมาชำระ เขียนคนละเกาทัณฑ์สบทวาพวกเหล่านั้น
ละเมิดให้ลุดตกหนีไปได้ ทำโทษแล้วก็ปล่อยคนเหล่านั้นกลับไป ผู้รักษา
เมืองอุยจิวพบปะลุดตกให้จับตัวส่งมาจะให้เงินพันตำลึง เขียนหนังสือว่าตรูป
แล้วมอบให้มาใช้ถอกแยกย้ายกันไปทุก ๆ หัวเมือง

ฝ่ายลุดตกหนีออกจากเมืองอุยจิวได้ ก็รีบเดินไปประมาณครึ่งเดือน
เศษ ถึงตำบลงมังกย แขวงเมืองโต้วจิว เข้าไปในเมืองเห็นผู้คนตงราน
ชายชองต่าง ๆ เป็นอันมาก ลุดตกเดินไปตามถนนเห็นคนขนเป็นหมุกแฉะ
เข้าไปดู ลุดตกไม่รู้จักหนังสือ มีชายผู้หนึ่งอ่านหนังสือทบทออยู่นั้น ใจความ
ว่าลุดตกเป็นขุนนางนายทหารตำแหน่งที่เรียกว่าทหตอเมืองอุยจิว ตแต่โต้ว
ตายแล้วหนีมา ถ้าผู้ใดรู้จักตัวจับได้จะให้เงินพันตำลึงลุดตกได้ฟังก็สะดุ้งใจ
เดินถอยห่างออกไป พอกิมโลได้เดินออกมาเที่ยวเล่นเห็นลุดตกจำได้ ตรงเข้า
ไปกอดตัวลุดตกไว้เกล้งเรียกว่า เตยตัวกอบแปลว่าพแชเตยไปไหนมา ก็
ลุดตกมอลุดตกไปไหนพบผู้คน แล้วพุดกบลุดตกว่าท่านช่างกล้าหาญนักไม่รับข้าง
หรือ ผู้รักษาเมืองโต้วจิวเขียนหนังสือว่าตรูปท่านมาจับได้ จะให้จับตัว
ส่งไปเมืองอุยจิว ชงท่านมคณกับชาวพเจ้าเป็นทขย ชาวพเจ้าไม่ลบบุญคุณ
เลย มาพบท่านเขาวนนมความยนตหนัก ลุดตกได้ฟังดังนั้นก็จำได้ว่ากิมโล
ที่เราได้ช่วยปล่อยมาจึงได้เกิดความชื่นเพราะกิมโล จึงถามกิมโลว่าท่าน
พาบุตรสาวมาว่าจะไปตั้งเกยเมืองหลวง หรือเหตุใดจึงมาอยู่เมืองนี้แล้ว
กิมโลบอกเล่าแต่แรกชาวพเจ้าคิดว่าจะเดินทางไปตั้งเกยเมืองหลวง ครั้นมา

ใกล้เมืองโตจวพบพวกพ้องของข้าพเจ้าคนหนึ่ง เคยอยู่ที่ตงเกียดด้วยคน
 บदनเขามาตั้งโรงค้าขายอยู่ที่เมืองโตจว ชวนข้าพเจ้าไปอยู่ด้วยแล้วชักนำ
 ให้บุตรสาวข้าพเจียมฉวขอเตยฮวนเงยเศรษฐี ข้าพเจ้าจึงได้อยู่กับบุตรสาว
 ที่เมืองนยงไม่ได้ไป ลุดตักยนต์พูดว่า ท่านมทพงพอได้ความสุขกตแล้ว
 แต่เราหนีมากเพราะความเรื่องท่าน เวลานี้ไปพบแต่โตจว เราจึงได้
 ทูบตายแล้วกลับมา ก็มิได้ว่าขอเชิญท่านไปพักผ่อนที่บ้าน
 ข้าพเจ้าก่อน บุตรสาวของข้าพเจ้ากคจะสนองคุณท่านอยู่มิได้ขาดเศรษฐี
 ตามของบุตรสาวข้าพเจียนนก็อยากผูกพันเพลงฮาอุดต่าง ๆ เชิญท่านไป
 บ้านกับข้าพเจ้าเถิด ก็มิได้พาสูดตมาที่บ้าน เชิญเข้าไปข้างในจัดที่โถง
 แลวงกรองเรียกนางชยเหลียนบุตรสาวมาบอกว่า ท่านผู้มคณกับเรา มาถึง
 บ้านแล้ว เจ้าไปค้ำน้ำโดยเร็ว นางชยเหลียนได้พังกกรบออกมาค้ำน้ำลุดต
 ก็มิได้จึงไปจัดหาโต๊ะแลสุรามาลอยลุดต นางพูดจากันอยู่จนเวลาเย็น

ฝ่ายเตยฮวนเงยเศรษฐีมาจากบ้านภรรยาใหญ่ จะมาหานาง
 ชยเหลียน เห็นลุดตนั่งกินโต๊ะเสปสุราอยกสกลคณว่าเป็นชกน จึงไปเรียกผู้คน
 บ่าวไพร่มาประมาณยสิบคน ตรงมาถงบ้านทนางชยเหลียนอยู่ ก็เขาลอม
 ร้องว่าจับตัวให้ได้ ลุดตตกใจออกมาดูเห็นผู้คนมาก ก็ถอกระบองคอยบองกัน
 รักษาตัวไว้ ก็มิได้เห็นกทามว่าอย่าเพ่ง่วนวายก่อน แลวงเดินออกไปบอกกับ
 เตยฮวนเงยเศรษฐีว่า ผู้มคณคนนทนางชยเหลียนภรรยาท่านแล้วให้พงไม่ใช้
 ผู้อนตอก อย่าว่านวายเลย เตยฮวนเงยเศรษฐีได้พงกสงให้บ่าวไพร่กลับ
 ไปแล้ว เตยฮวนเงยก็เข้าไปค้ำน้ำลุดต ๆ เห็นจึงถามก็มิได้ว่าผู้ใดก็มิได้
 บอกว่าขอเตยฮวนเงยเศรษฐี เป็นตามนางชยเหลียนบุตรสาวข้าพเจ้าเอง

ตูตตไตฟงกรบคานบเบอนนต เตยอวนเงยจงพตวาชงทานมคณกบบิตา
 และภรรยาของชาวเจานน ก็เหมือนมคณกบชาวเจาตวช วนนโตมาพบ
 ทานเบอนบญุหนักหนา พุดแลวถโหขาวไฟโร ไปจัต ไตะและสวามาเลยงลุตต
 กเลาความชงตเต ไตะตายใหฟงทกประการ แลวลุตตกบเตยอวนเงยก
 สาบานเบอนพนองกน เวลาคนวนนลุตตนอนอยุ่ที่บานกิมไล ครนวัง—
 เขาเตยอวนเงยชวณลุตตไปที่บานภรรยาใหญ่ตาบลชิตไปชวน ครนถง
 เตยอวนเงยกชวณลุตตเขาไปใบบาน จตทไห่งคานบกนแลว ก็จัต ไตะ
 และสวามาเลยงลุตตเบอนนต ลุตตพกอยุ่ที่บานเตยอวนเงยเจดแปดวัน
 กิมไล ไปบอกกบลุตตวา มคนมาสอตแนมตทบานชาวเจาจะจบตวทาน
 บคนแจงวาทานมาอยุกบเตยอวนเงยทตาบลนแลว เขาจะมาจบตวทาน
 ใหไต ลุตตวาถาเขามาจบตองไปกบเขา เตยอวนเงยวา ทานพุดตงน
 ไมควร ครนจะปลอยใหทานไปเสยกมความอาดยนก แต่ชาวเจาเหนอนบาย
 อยุ่อยางหนง พอจะพกอาศัยคมภยอนตรายไต แตกถวทานจะไม่ยอม
 ลุตตวาถาทานเมตตาเหนครวแลวชาวเจากจะยอมทาดาม เตยอวนเงย
 วาเคิมบี่ และบิตาของชาวเจาไตะเรยไรเงนทาบุญไวทวดเขาเงาไทชวเป็น
 อยุนมาก ทวดนนมหลวงเจดแปดรอยองค ตงแตนไปทางประมาณสามลบล
 หลวงจมนเจาวัดเขาเงาไทชวเรยกชาวเจาชาจ ปรึยบเหมือนเจาของวัด
 เมอกอนนนชาวเจาไตะบนไววา จะพาพวกพองมาบวชเบอนหลวงจมนอยวคน
 สกของคหนง แตยงไมมีผู้ ไตะเขาจะยอมบวชถาทานยอมบวชเบอนหลวงจมนไป
 อยุ่วัดเขาเงาไทชวแลว จะชตสนเงนทองตงของอน ไตะชาวเจาจะตงเควาระท
 ทานกบชาวเจากไตะอยุ่ไกลกน เตยอวนเงยวาทงนเพวระกฏหมายเมองจมน
 คนโทชถทตาย ถาหนไปบวชไตะกพนโทษพนภยทงสน ลุตตไตฟงกคต

ว่าถ้าเราจะหนตอไปก็ไมมทส่านกฮาศย ครนจะหลบหลกชอนตวอยุกบ
 เตยฮวนเงยเครชฐูกคงไมพนกย โหน ๆ เรากไดทามตแควบวชเสยกตตอก
 คตตงนนจงพตกบเตยฮวนเงยว่ ซงท่านเมตตามาแนะนำโหนนซาพเจาก
 ยอมตามคำท่าน จงไดจตทาส่งชองให้พรอมเถิตเตยฮวนเงยส่งโหนจตส่งชอง
 โวพรอมเสรง

ครนรุ่งเช้า เตยฮวนเงยก็พาตวลุตตกบส่งชองทงปวงไปทวด
 เขาเงาไทชัว

ฝ่ายหลวงจันตจันเงาวัด แง้ววเตยฮวนเงยเจ้าชองวัดมาก็
 เรยททาศษยทงปวงออกมاتอนรบเขมูเตยฮวนเงยก็เข้าไปซ่างใน— แล้ว
 หลวงจันตจันเงาวัดตามเตยฮวนเงยว่ ท่านมาหาซาพเจาดวยอระสังอันใด
 หรือ จงไดเอาชองมาเบนนมมาก เตยฮวนเงยบอกวาซาพเจามอระอย
 อย่างหนง เตมไดบนโหวว่าจะบวชพวกพองโหยยทวดนสกกของคหนง ซง
 ส่งชองนนกกจตหาโหวพรกพรอมแลว แต่ยงไมมผู้ใด บคนซาพเจามนงอย
 คนหนงชอลตต ตงใจจะมابวชจิงไดพามา ท่านจงส่งเคระหกบซาพเจา
 ดวย หลวงจันตจันเงาวัดไดพงจงตอบว่ ถาตงใจจะมابวชแลวกไมเบนน
 ซาพเจาจะจตแงบวชให้ท่านอย่าวตกเสย หลวงจันคษยทงปวงเห็นหน้า
 ลุตตตรายนากลว จงเข้าไปกระชบแกท่านอาจรายว่ คนทจะบวชเห็นจะไม
 ไซคนต คงหลบหลกทนมมาแต่เมองโตเบนน แต่ท่านรบโหวจะพากันลาบว
 ทงสน หลวงจันตจันเงาวัดไดพงคษยทงหลายวากลว กลกออกมอาบนา
 ชวระตวสนรวคแลว กจตอบเทยมนชนบซาพระ นงพจรรณาดลตตวว่าจะเบนน
 คนตรายประการโต ดวยหลวงจันตจันเงาวัดนบนเบนนผวเคษ อาจลวงว
 การงานทงปวง ครนนงพจรรณาดอยุครหนงกรควมชด จงบอกกบคษย

เหล่านานว่า ดตคนเป็นคนซอตรง ตามบนพำมาจติ นานไปก็จะได้อำนาจ
 เหมือนกัน เจ้าทงหลายไม่รู้จักสังโต เห็นแต่หน้าตาตราย ก็ว่าเป็นคนพาด
 ชงเจ้าทงหลายอยู่ในวัดนสลดตคนเดยอกไม่ได้ ศษยทงหลายได้ฟัง ก็คิดว่า
 ทานอาจารย์เห็นวาเตยอวนเงยเศรษฐีมงเงินทองมากเกรงใจเขา ถ้าเป็น
 คนของเศรษฐีกตทงสน คิดแลวกไม่อาจจะว่ากล่าวประการใดหลวงจันตจน
 เจ้าวัดเรียกลตตเข้าไป โกนผมสำเรจกบวชลตตเป็นหลวงจัน ตงขอใหม่
 เรียกว่าหลวงจันลตตชม แลวส่งสอนให้ประพฤติการที่จะรักษาคลตต่าง ๆ ตอ
 ไป หลวงจันลตตชมก็จาคำส่งสอนไว้ทุกประการ เตยอวนเงยนงสนทนา
 กับหลวงจันตจนเจ้าวัดและหลวงจันลตตชมดวยการต่าง ๆ เวลาควนนน
 เตยอวนเงยกนอนควงอยทวดเขาเงาไทชว

ครนเวลารุงเขา เตยอวนเงยจงลาหลวงจันตจนเจ้าวัด และ
 หลวงจันลตตชมกลบมา หลวงจันเจ้าวัดกับหลวงจันลตตชมก็ตามมาส่งจน
 นอกวัด เตยอวนเงยก็เรียกหลวงจันลตตชมมา สงวาทาพเจ้าจะลาทำน
 กลับไป แต่การสังโตทำนจงประพฤติให้ตออย่าให้เหมือนเมออยงไม่ได้บวช
 ถ้าจะตองการใช้สอยสังโตงอันใดก็ให้ไปเอาเถิด สงแลวกควนบลาไป
 หลวงจันเจ้าวัดกับหลวงจันลตตชมก็กลบเขาวัด ครนมาถงทอยแลวหลวงจัน
 ลตตชมก็เขานอน ศษยเหล่านนชวนกันวา หลวงจันลตตชมไม่ตองหน่งสอ
 สวดมนตเอาแต่เดิน หลวงจันลตตชมก็ทมเถยงเอา ศษยเหล่านนจงไปพ้อง
 ตอหลวงจันเจ้าวัดวา หลวงจันลตตชมเอาแต่นอนไม่ได้เล่าหน่งสอสวดมนต
 เลย หลวงจันเจ้าวัดวา ขางเถดออย่าได้ว่ากล่าวเขาเลย ศษยทงหลาย
 กพากนนงเสย ตงแต่นนมาไมมมู ได้ว่ากล่าวได้ ครนอยมาประมาณ
 หาดเดือนเศษ หลวงจันลตตชมจงคิดว่า เวมาอยูนกนานแลวไม่ได้กนสังโต

อดอยากหนักหนา เตยวอวนเงยก็ไม่เห็นเอาหมเบ็ดไก่และสุรามาให้กินบ้าง
 เลยคิดแล้วก็ไม่มีความสบายเดินออกไปนั่งเล่นที่ศาลาหน้าวัดขงมชายผู้หนึ่ง
 หาบถังสุราเดินมาถึงศาลาหน้าวัดก็หยุดหาบถัง หลวงจันลตขมเห็นถึง
 ก็ถามว่าท่านหาบถังอะไรมา ชายนั้นบอกว่าในถังนั้นสุรารายางดี หลวงจัน
 ลตขมถามว่า ถังหนึ่งจะขายเท่าไร ชายผู้นั้นตอบว่าท่านไม่หรือชาวบ้าน
 เหล่าน้อยในบึงคบหลวงจันตจันเจ้าวัดทงสน หลวงจันเจ้าวัดสงใจว่าไม่ให้
 ผู้หนึ่งผู้ใดขายสุราให้หลวงจันในวัดนี้ ถ้าผู้ใดขายสุราให้หลวงจันก็จะทำ
 โทษเขียนต ขงตวชาวพเจานหลวงจันเจ้าวัดให้เงินไปทำทุนขายสุรา ชาวเจ้า
 ไปขอสุรามา ก็ขายให้แต่คนทำงานอยู่ในวัดสำหรับห้ามหลวงจันไปมา
 แห่งใด ๆ จะขายสุราให้ท่านนั้นไม่ได้ หลวงจันเจ้าวัดก็จะเขียนตขับไล่
 ชาวพเจ้าเสีย ชาวพเจ้าจะไปอยู่ที่ไหนได้ หลวงจันลตขมถามว่าเจ้าไม่ขาย
 จริง ๆ หรือ ชายผู้นั้นว่า เขาไปฆ่าเสียก็ไม่ขาย พดแล้วก็หาบถังสุรา
 วจ์หนีไป หลวงจันลตขมไล่ตามทันก็ยึดคานไว้ เขาเทอาบชายผู้นั้นลง
 หลวงจันลตขมก็เบ็ดถังสุราออกกนจนสนถงหนงแล้วจึงบอกกับชายผู้นั้นว่า
 เวลาพรุ่งนี้ไปเอาเงินทวดเถิด ชายผู้นั้นจึงคิดว่าถ้าไปเอาเงินทวด ท่าน
 หลวงจันเจ้าวัดก็คงรู้ว่าเราขายสุรา คงจะทำโทษเขียนตเราแล้วก็จะเอาเงิน
 ทุนไปเสียส่น จ้าจะหนีไปเสียดีกว่า คิดแล้วกลอุบายไม่ได้ตอบประการใด
 หาบถังสุราชนบ่าหนีไป หลวงจันลตขมเดินกลับมาเมาสุรามากทวชน ก็
 ตรงเข้าไปในวัด ศษยทรภษาประตวัดเห็นหลวงจันลตขมเมาสุราจึงห้ามว่า
 อย่าเข้าไปเลย ท่านอาจารย์ได้ประกาศไว้ว่าหลวงจันรูปใดเสพสุราเข้ามา
 ในวัดระเขียนตสสบทแล้วจะไล่เสีย ถ้าท่านจะเข้ามาพอกชาวพเจ้าก็จะถูก
 เขียนตด้วยจึงไปเสียเถิด หลวงจันลตขมไม่ฟังชนเขาไปในวัด ศษยทงสอง

จึงไปเรียกพวกคหบดีคหบดีเหล่านั้นนถอกระบองมาห้าม หลวงจันตขมไม่ฟัง
 กเขากลุมรวมต หลวงจันตขมขึงกระบองโตตคหบดีเหล่านั้นเจ็บปวดไป
 หลายนคน หลวงจันตขมจากบองคหบดีเขาไปฟ้องหลวงจันตจันเจ้าวดว่า
 หลวงจันตขมเสพสุราเมาเทยวทบตคหบดีเจ็บปวดเป็นหลายนคน หลวงจัน
 เจ้าวดก็ออกมาห้ามใจไม่ให้ทกตกน แลวจากบหลวงจันตขมว่า ตงแต่
 วนนเจ้าวยาทาตอไปหลวงจันตขมคกเขาคานบบอกวา คหบดีเหล่านั้นขมเหง
 ขาพเจานก นหากวาเกรงทาน ไมกระนนขาพเจ้าจะตให้ตายสน หลวงจัน
 เจ้าวดก็ให้คหบดีพยงหลวงจันตขมไปนอน แลวคหบดีเหล่านั้นกมาแจงกบ
 อาจารย์วาเมื่อเดมจะมาบวชขาพเจ้าได้ห้ามทานใจแลว บคนหลวงจันตขม
 ทำให้อองวนขนทงวด ผคนทงหลายกพากันนินทาได้ ทานจะให้หลวงจัน
 ตขมอยู่ในวัดนอยางไรได้ หลวงจันเจ้าวดวาอยาอองไปเทนแกเตยอวนเงย
 เศรษฐีเกิด ขงหลวงจันตขมนนนานไปภายหน้าความวิวิชาสังได้ชาน
 ชานาญกจะได้อาเรจเป็นเชยน เจ้าทงหลายอชยาอวนวายเลย คหบดีเหล่านั้น
 กหวเราะวา ทานอาจารย์ชางเทนวา หลวงจันตขมเป็นคคนดีไปได้ แลว
 ตางคนก็ไปทอย

ครนรงชนเขาหลวงจันตจันเจ้าวดก็ให้คหบดีไปเรียกหลวงจัน-
 ตขมมาพูดวา ขงเจ้ามาบวช เราสงสอนให้เลาเรยนถอศดแปดชอเจ้ากรู
 อยุ เหตุไฉนจึงไปเสพสุราเมามาทบตคหบดีในวัดและพวกทำกาเรจบววยเป็น
 หลายนคน คหบดีเหล่านั้นกไมคดจะอยุทงสน นหากวาเราเทนแกเตยอวนเงย
 เศรษฐีตอกเจ้าจงไดอยุ หากไมเราจะไดเลย หลวงจันตขมวาขาพเจ้า
 ผดแลวทานอยาออโทษเลย ตงแตนลบตอไปขาพเจ้าไมทาเชนนนอก ทาน
 อาจารย์วาจะชนเสพสุราตงกลาวจะไดเลย พุดแลวก็เขาเสกวางเกงทตมา

ส่งให้ หลวงจันลุตซมรับค่านับลากลับมาทออยู่ ตงแต่นั้นมาหลวงจันลุตซม
ก็ไม่อาจทำการลวงเกินต่อไป อยู่ในวัดได้หาเคอนเศษ

อยู่มาวันหนึ่งหลวงจันลุตซมเดินไปเล่นนอกวัด ได้ยินเสียงผู้คน
ฮือฮือกอดเห็นวาคงมตลาด จ้าวว่าจะไปเที่ยวเล่นบ้าง คิดแฉกกลับเข้าไป
ในวัดเดินตรงไปตามทาง เห็นมตลาดแห่งหนึ่งมีช่างตเหล็ก หลวงจันลุตซม
เข้าไปถามวามเหล็กดบางหรือไม่ ช่างตเหล็กเห็นรูปร่างโตใหญ่น่ากลัว
ก็ตกใจไม่มีใครจะบอก หลวงจันลุตซมถามออก ช่างตเหล็กจึงบอกว่าเหล็ก
ดคมอยู่ท่านจะทำสังโตหรือ หลวงจันลุตซมบอกว่า จะตไม้เท่าอันหนึ่ง
กับยาวเล่มหนึ่ง ช่างเหล็กถามว่าท่านจะตงาวจะเอาหนักสักเท่าใด แต่
ไม้เท่าอันไม่เป็นไรข้าพเจ้าจะตีให้งาม หลวงจันลุตซมบอกวาวานนั้นจะเอา
หนักหรือขงไม้เท่าเหล็กนนตามแต่จะทำได้เถิด ช่างเหล็กบอกว่า รอยขงนน
หนักนัก กลัวท่านจะใช้ไม่ได้ แต่ถวนของครึ่งแผ่นตนสามก็ ก็ไขงาว
หนักแปดสิบเอ็ดขงเท่านั้น หลวงจันลุตซมวากถวนของกับเรากเป็นมนุษย์
เหมือนกัน ไขงาวหนักหรือขงไม้ได้หรือ ช่างเหล็กวว่า ครนข้าพเจ้าทาแล้ว
ท่านใช้ไม่ได้จะบ้วยการเปล้าตอกกระมัง เขาแต่ห้าหกสิบขงเถิด

หลวงจันลุตซมวว่า ถากระนนจะให้หนักแต่แปดสิบเอ็ดขงเท่านั้น
ถวนกึงถอ ช่างเหล็กวว่า ท่านจะเอาหนักแปดสิบเอ็ดขงแล้วข้าพเจ้าจะ
ทำให้อึด แต่ไม้เท่าอันหนักหกสิบสองขงจะหนักเบาประการใดหลวงจัน
ลุตซมวว่าตแล้ว จะเป็นวากาน้อยเท่าไร ช่างเหล็กวว่าขงสองขงนั้นจะ
เขาแต่ห้าตาตง หลวงจันลุตซมกหยบเงินห้าตาตงส่งให้แล้วพูดวว่า ถ้าทา
ตเราจะมรางวัลให้ท่านออก ช่างเหล็กรับเงินไว้ บอกกับหลวงจันลุตซมวว่า
ข้า ๆ หน้อยท่านจงมาเอา หลวงจันลุตซมกลาออกจากโรงเหล็กเดินไป

ตามถนน เห็นโรงขายสุราและสิ่งของต่าง ๆ ก็ตรงเข้าไปในโรงนั้น บอก
 เจ้าของว่าจะขอสุรากิน เจ้าของโรงขายสุราก็พาเราตงโรงขาย
 สิ่งของต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับท่านอาจารย์วัดเขาเงาไท้ชว่ทงแถบ ท่านให้ทุน
 มาค้าขายและกำชับสั่งไว้ว่า ไม่ขายสุราให้กับหลวงจีน ถ้ามีผู้ใดขาย
 ให้จะเอาตัวไปเขยจนแล้วจะเรียกเอาเงินหนักคน ซึ่งท่านจะมาขอสุรากินน
 ้าพเจ้าชายให้ไม่ได้ เชิญท่านไปหาขอทอนเถิด หลวงจีนลูตซิมฮอนวอน
 เทำไต่เขาก็ไม่ขายให้ หลวงจีนลูตซิมไปเที่ยวถามโรงอื่น ๆ เป็นหลาย
 แห่งก็ไม่มีผู้ใดขาย หลวงจีนลูตซิมเดินไปจนท้ายตลาดเห็นโรงขายสุราม
 ียอกโรงหนึ่ง ก็เข้าไปบอกเจ้าของสุร่าว่า เราเดินมาแต่เมืองไกลเห็น
 เห็นอยหวนก็จะขอสุรากินบ้าง เจ้าของสุร่าสำคัญว่าหลวงจีนมาแต่ไกล
 ไม่เคยเห็นหน้ากขายสุร่าให้ หลวงจีนลูตซิมกินสุร่าสนหลายสับขามแล้ว
 ตามถามกับแกลมสั่งไต่บ้าง เจ้าของสุร่าว่าไม่มีสิ่งใด หลวงจีนลูตซิม
 ตามว่าในกระทะเคี้ยวสิ่งใด เจ้าของสุร่าว่าเคี้ยวเนื้อสุนัข ท่านเป็นหลวงจีน
 กินไม่ได้หลวงจีนลูตซิมว่านนั้นแหละของชอบใจของเราแล้ว เอามาขายให้
 เราบ้างเจ้าของสุร่าก็เอามาขายให้ หลวงจีนลูตซิมกินสุร่ากับเนื้อสุนัขจน
 มนเมาสนสุร่าถนงสนชสองตอ ก็คิดเงินให้เจ้าของสุร่า แล้วออกจาก
 โรงสุรามาถึงศาลารวมวัดกเขาเงาพักอยู่ศาลา จึงคิดว่าแต่เรามาบวช
 นานแล้วยังไม่ได้ชกขอมผู้มีชื่อเสียง จะชกขอมท่าทางไว้ให้คล่อง
 แคล่วคลดแล้วกลกชน ราเพลงอาวอต่าง ๆ และหลวงจีนลูตซิมนยงเมา
 สุร่าหนักกยงมกาลงมากชน ตรงเขาผลกเสาศาลาหักพังลง คิชย์ในวัด
 ไต่ขมเสียงสนนกรชนกนออกมากุ เห็นหลวงจีนลูตซิมเมาสุร่าทำเสาศาลา
 หักกกลับเข้าไปในวัดบดบระตุวดเสย หลวงจีนลูตซิมเห็นเสาศาลาหักก็จะ

เดินเข้าไปในวัด ครั้นไปจะถึงประตูดูเห็นรูปตักตางนกดด้วยอัฐิปูนคันทอง
 ยนถอกกระบองอยู่รูปหนึ่ง รูปหนึ่งย่นหววเราะอยู่ หลวงจันลตชมว่าตักตาง
 นถอกกระบองจะตวาดหรือ กว่งไปจุดเอากระตางตามาตรูปตักตางหน้า
 ประตูหักพังลง เห็นรูปหนึ่งย่นหววเราะอยู่กว่าเจาหนหววเราะเราทำไม ด้วย
 เอากระตางนทูปตักตางนพลงถอกรูปหนึ่ง แล้วเดินเข้าไปเห็นประตูวัดมืด
 กรองตวาดว่าทำไมเปิดประตูให้เข้าไปเราจะเอาไฟเผาวัดเสีย ศษยเหล่านน
 ได้ฟังกตกใจเปิดประตูให้ หลวงจันลตชมเข้าไปทหน้าพระทาสั่งของ
 แดกทาสายเสียเป็นอนมาก ศษยเหล่านนเห็นก็โกรธ ครั้นจะไปบอก
 กับทนายอาจารย์กกลจะไมเชอ จึงไปร้องเรียกตามบรรดาศษยทงปวง
 ประมาณสามร้อยเศษ ถอเครื่องศัสตราวุธตรงจะมา หลวงจันลตชมเห็น
 ถลกชนทกเอาขาโต๊ะทหน้าพระออกสู้รบกับศษยเหล่านน ศษยสามร้อย
 สุ่มมือหลวงจันลตชมไมได้เจ็บบวดยเป็นหลายคน หลวงจันตจนเจาวัด
 ไดยนเสียงอของถอกออกมา เห็นหลวงจันลตชมเมาสุราสู้รบกับศษยเหล่านน
 อยู่ ศษยเหล่านนเจ็บบวดยเป็นหลายคน กรองตวาดว่า หลวงจันลตชมเสีย
 สุราทาทยาบชาใหม่ตธรรมนิยมไปอกแล้ว ศษยทงหลายเห็นทนายจารย์
 มากพากันส่งบอยหลวงจันลตชมวางขาโต๊ะเข้าไปคกเขาคานบอาจารย์

หลวงจันตจนเจาเมอกรงกอนเรากงต ใจเห็นแก่เตยอวนเงยเครษสู
 ครวงนเจามาทาเหลือเกินตอไปอก เห็นจะอยดวยกันไมได้ ศษยทงหลายได้
 พงอาจารย์จากลวากับหลวงจันลตชมตงนนักชวนกันเกบ สั่งของจะ ไปอยู่ที่
 ธน ทนายจารย์กอนวอนศษยทงปวงไว้ว่าเจาอย่าถ่นววยไปเลยจะจัดแจง
 ให้หลวงจันลตชมไปเสียให้พ่น ศษยเหล่านนได้พังกงตรออยู่หลวงจันตจน
 เจาวัดเขยหนงสอไปถงเตยอวนเงยว่า หลวงจันลตชมเสียสุราเมาทาทา

ของกับศาลาและรูปตักตาทหน้าประตูตักหงแต่กทำลายเสียสน แต่ทำ
 ดงนเป็นหลายคร้งหามปรามเท่าไรก็ไม่ฟัง เหลือสติปัญญาจะต้องให้ไปอยู่
 ทอนขนจะอวยทวดนคษยทงหลายกจะพากันไปเสียหมดสน เขียนหนังสือ—
 แลวให้ศษยถือไปถึงเตยอวนเงย ๆ รมหนังสือคลอกอกอานแจ้งความแลวก
 เขียนหนังสือตอบมาว่า ขงศาลากับตงของทงหลายทักหงเสียไปข้าพเจ้า
 จะใช้ให้ แต่หลวงจนลตขมนน ท่านจะให้ไปอยู่ที่แห่งใดก็ตามแต่ท่านจะจัด
 แจงเถิด เขียนหนังสือแลวมอบให้ศษยถือมาทงหลวงจนตจน ๆ แจ้งความ
 ในหนังสือตอบของเตยอวนเงยแลวกเรียกหลวงจนลตขมมาบอกวา— เจ้า
 ทาวุ่นวายขนหลายคร้งขาวของทักหงเสียไปมาก ศษยทงปวงเขาเคนเคอง
 นก เจ้าอยทนเห็นจะไม่ได้ เวียงมคษยอกคนหนึ่งไปเป็นอาจารย์อยู่วัดใต้
 เสียงกกยอยทตงเกยเมืองหลวงขอหลวงจนตเซงเขียนขอ เราจะหนังสือ
 ให้เจ้าไปอาศัยอยู่กับเขา หลวงจนลตขมว่าตามแต่ท่านจะเมตตาข้าพเจ้า
 จะปฏิบัติตามไม่ขัดขวาง หลวงจนตจนเจ้าวดกเขียนหนังสือไปถึงหลวงจน
 ตเซง แลวเอาเงินสบตาลงกบเสอกางเกงสำหรับใส่หลวงจนมาส่งให้แลวก
 ภาทบสงวา เวลาคนนเรานงพจารณามความอยดขอเจ้าจงจำไว้ ขอหนังสือ
 ว่า พบพุ่มไม้ให้ลูกบน ขอสงวา ถ้าพบภเขาจะมงมทรพยสนเงิน
 ทอง ขอสงวา ถ้าพบบ้านเมืองและขนนางจงลดยกย้ายหนี ไป
 ขอสงวา ถ้าพบตงเปรยบเหมอนแมนาไทเป็นทหยคพกอยเพียงน
 ขงความสขอนเจ้าอย่าใดลมเลย หลวงจนลตขมจาได้ทงสขอแลวกรบ—
 หนังสือกบเงินเสอกางเกงคานับลาออกจากวัดเขาเงาไทซัวไปหาช่างเหล็ก

เอางาอกับไม้เท้า แล้วเอาเงินให้ช่างเหล็กออกเล็กน้อยพอสมควรก็ออกเดิน
ทางตรงไปตั้งเกยเมืองหลวง

ฝ่ายศิษย์ในวัดเขาเงาไทชัว ครนหลวงจันลตซิมไปจากวัดแล้วก็
พากันชนมยมนต์ เตยอวนเงยเศรษฐีจากข้างท่าศาลาและสิ่งของทั้งปวง
ทหกฟงให้งดงามตามเดิมแล้วก็กลับไป ตั้งแต่นั้นมาศิษย์ทั้งหลายก็
ความสุขเหมือนแต่เดิม

ฝ่ายหลวงจันลตซิมมอดอไม่เท่าเอางาอวแบกห้อยหอส่งของ เดิน
ทางไปได้ครึ่งเดือนเศษ ครนเวลาเย็นก็เข้าสำนักโรงเตยวมวัดตามทางก็
ไม่เข้าอาศัย เวลาค่ำหนึ่งเดินไปชมเขาชมบ่อกเพ็ดเพ็ดไม่ทันเข้าอาศัย
โรงเตยวม พนระยะทางไปไม่มีโรงเตยวมอาศัย เวลาจวนค่ำรีบเดินไป
แสงไฟสว่างอยู่ข้างหน้าก็ตรงเข้าไป เห็นบ้านเรือนอยู่เป็นหมู่ผู้คนชนของ
สับสนกัน หลวงจันลตซิมเดินไปยืนอยู่ที่ประตูบ้านชายเจ้าของบ้านเห็นก็
ถามว่า หลวงจันนจะไปข้างไหนจันลตซิมบอกกล่าว เราเดินทาง
เกินระยะมาจะขออาศัยหยุดพักสักคนหนงก็จะลาไป ชายนั้นว่าควอนนเขา
ควอนายกันอยู่จงไปเสียเถิด ถ้าอยู่ทนเขาคงจับท่านมัดไว้ หลวงจันลตซิม
ว่า เหตุการณ์อย่างไรรุ่งจะมาถึงเราไม่กลัว หลวงจันลตซิมกับชายเจ้า
ของบ้านกัทมเถียงกันออดอองชน มีผู้เฒ่าคนหนึ่งเดินออกมาถามว่า ทะเลาะ
วิวาทกันออดอองด้วยเหตุอันใดหลวงจันลตซิมบอกกล่าวเรามาแต่วัดเขาเงาไทชัว
จะขออาศัยสักคนหนงพอรุ่งเช้าก็จะลาไป ชายเหล่านั้นว่าจะจับเรามัดไว้
จึงได้ทมิเถียงกัน ผู้เฒ่าได้ฟังว่ามาแต่วัดเขาเงาไทชัว ก็เชิญเข้าไปข้างใน
จัดทโหนงแล้วพูดว่า พวกข้าพเจ้าเหล่านี้ไม่รู้จักอะไรจึงได้วิวาทกับท่าน
อย่าได้ถือโทษเลย ในบ้านข้าพเจ้าเวลาควอนนมอระอยู่สูงหนง แต่ท่าน

จะพอสักคนเดียวมันไม่เป็นไร หลวงจันลุตขมมีความยินดี ตอบว่าชอบใจ
 ท่านหนักหนา แต่ท่านแซ่ไรชื่อใดจึงบอกให้เราทราบ ผู้เฒ่านั้นบอกว่าเป็นเจ้า
 ชาวบ้านเรียกว่าเจ้าไทก้ง ตำบลบ้านนเรียกว่าถอฮวยชวน ชงตวของท่าน
 แซ่ใดชื่อไร หลวงจันลุตขมบอกว่าเราแซ่ลู่ ท่านอาจารย์วัดเขาเงาไทชัว
 ไหซอขม เจ้าไทก้งกยนต์จึงถามว่าท่านถิ่นของสดคาวหรือถิ่นบวช
 หลวงจันลุตขมว่าเรากันได้ทุกอย่าง สดคาวสุวานนเป็นของชอบใจ เจ้าไทก้ง
 ส่งให้จตุระและสุรามาละยงหลวงจันลุตขม แล้วเจ้าไทก้งจึงบอกว่า เวลา
 ความนเขาออกออกกันท่านอย่าออกไปนอนนึ่งอยู่แต่ในห้อง หลวงจันลุตขม
 ถามว่าเหตุการณ์อื่นใดจึงได้ไม่ได้ เจ้าไทก้งว่าบุตรสาวข้าพเจ้าย่อม มัวจึง
 มีความวิตกนัก หลวงจันลุตขมว่าการอนนิกเป็นมงคล เหตุไฉนท่านจึงได้
 มีความวิตกด้วยชื่อใด เจ้าไทก้งว่าการมงคลอนนิกไซ้ข้าพเจ้าย่อม เป็นการ
 ขมขนกัน หลวงจันลุตขมว่าจะมาขมขนเช่นนั้นไม่ได้ เหตุผลประการใดท่าน
 จึงเล่าให้เราฟังเถิด เจ้าไทก้งบอกว่า ทเขาถอฮวยชวน มนายโจรอยู่สอง
 คน ไพร่พลทหารประมาณห้าหกร้อยคน คอยตีปล้นราษฎรอยู่เนืองๆ เวลา
 วันหนึ่งนายโจรทั้งสองมาตีปล้นที่ตำบลน ครนมาเห็นบุตรสาวของข้าพเจ้า
 นายโจรชอบใจจะเอาไปเป็นภรรยา เขาทองหนักยสบตาลงกับแพรม้วนหน่ง
 ขมขนให้แก่ข้าพเจ้าว่า ความนจะมาแต่งงานยกนด้วยกนกับบุตรสาว
 ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ยอม นายโจรจะจับพวกข้าพเจ้าฆ่าเสีย ข้าพเจ้า
 ถลวตายกตองจำใจให้ หลวงจันลุตขมได้ฟังก็โกรธจึงพูดว่า ท่านอย่า
 วิตกเลย ถ้านายโจรมาเราจะว่ากล่าวไม่ให้อยู่กับบุตรสาวท่าน เจ้าไทก้ง
 ว่านายโจรใจทมิพดูร้ายเห็นจะไม่ฟัง หลวงจันลุตขมว่า เราเรียนดูขาม
 แต่ท่านอาจารย์ นายโจรนั้นจะดูร้ายอย่างไรก็ไม่กลัว เวลาความนท่านจง

พามิตรของท่านไปซ่อนไว้ที่ห้องนอน หองนั้นเราจะเข้าอยู่ ถ้านายโจรมา
 เราจะว่ากล่าวให้กลับไปเสียจึงได้ ท่านจงวางใจเป็นอิสระของเราเองเล่าไท่กั๊ง
 ว่าท่านอย่าพูดเล่น ถ้าไม่สำเร็จชีวิตข้าพเจ้าคงตาย หลวงจันลุตซิม
 จึงตอบว่า ข้าพเจ้ารับอาสาท่านแล้วมิให้ท่านเป็นอันตรายได้ ถึงมาดแมน
 เสียทักจะพาท่านหนีไปไหนหนอ หองบุตรสาวท่านอยู่ที่ไหน จึงพา
 เราไปอยู่ในนั้นเถิด เล่าไท่กั๊งก็จกดย้ายบุตรสาวไปอยู่ห้องนอนแล้วพา
 หลวงจันลุตซิมไปอยู่ห้องนอน หลวงจันลุตซิมเข้าไปในห้องส่งเล่าไท่กั๊งว่า
 ท่านจงไปจัดสิ่งของไว้รับนายโจรให้ดี สิ่งใดที่เธอจะเอาด้วยไม่เท่าวางไว้
 ริมเตียงข้างมุ้งตัว หลวงจันลุตซิมก็เข้าไปในมุ้งปิดประต่มุ่งเสียนอนคอย
 อยู่ในนั้น เล่าไท่กั๊งออกมาจากห้องปิดประตู่ห้องตแล้ว ส่งคนใช้ให้จัดการ
 มงคลไว้คอยท่านนายโจร บ่าวไพร่ก็ชวนกันจัดการไว้พร้อม

ครั้นเวลาค่ำได้ยินเสียงมีพาทย์ครกครนโห่ร้องมา ผู้คนติดตามนอน
 ก็ชวนกันออกไปดูที่หน้าบ้าน เห็นทหารจุดคบไฟเดินเป็นแถวมานายโจร
 ทั้งสองมาอยู่ข้างหลัง ครั้นมาถึงเล่าไท่กั๊งก็ออกไปคุกเข่าคำนับนายโจร
 แล้วพูดว่า เชิญท่านเข้าไปข้างในเถิด นายโจรทั้งสองเห็นเล่าไท่กั๊งมากก็เข้า
 คำนับจึงพูดว่า ท่านเป็นพ่อตาข้าพเจ้าแล้ว หากควรจะมาคำนับไม่ และ
 ท่านจัดการงานไว้คอยรับโตใหญ่ชอบใจนัก เชิญท่านลุกขึ้นเถิด เล่าไท่กั๊ง
 นนคิดว่านวยใจไม่แจ้งว่าหลวงจันลุตซิมจะคิดอ่านประการใด ก็แข็งใจ
 พูดว่า ข้าพเจ้ากับพวกเหล่านี้ได้ฟังบุญท่านพากันชวนขมยมนต์ จึงได้จัดการ
 ไว้คอยท่าน นายโจรได้ฟังก็ดีใจลงจากมาเข้าไปในบ้าน เห็นเล่าไท่กั๊งตั้งโต๊ะ
 บูชาไฟโคมสว่างขาวของทิช้อยต่าง ๆ นั้น ก็เอาของใหม่สีแดงทงสน
 นายโจรก็ตรงเขานางบนเกาธหน้าโต๊ะ เล่าไท่กั๊งส่งคนใช้ให้ยกโต๊ะและ

ดูมาแล้ว นายโจรแล้ว นายโจรถามเล่าไท่กั้วว่าบุตรสาวท่านอยู่ที่ไหน
 ไม่เห็นออกมาปฐิตเลย เล่าไท่กั้วว่าบุตรสาวข้าพเจ้าเป็นคนชอายุอยู่แต่ใน
 ห้องนายโจรกินอาหารพอเป็นทีแล้วจึงว่าบุตรหญิงท่านอยู่ที่ไหนจึงพาเราไป
 เกิด เล่าไท่กั้วพาไปถึงห้องแล้วบอกว่า ห้องนี้แหละบุตรสาวข้าพเจ้าอยู่
 เล่าไท่กั้วก็กลับออกมาด้วยความวิตกกังวลใจ

ฝ่ายนายโจรทั้งสองผลัดประตู่ห้องเข้าไปเห็นไม่มีไฟ จึงพูดว่าพ่อตา
 เรานเห็นขงแนนนก แต่ชนไฟก็ไม่จุดไว้หรือไม่มีน้ำมัน พรุ่งนี้เราจะให้
 บ่าวไพร่หามน้ำมันมาสกกตงหนง พดแล้วก็คลาเข้าไปร้องเรียกนางนงว่า
 เจ้ามารับด้วยเวลาพรุ่งนี้จะตั้งให้เป็นยหยิน หลวงจุนลุตซมได้ฟังตงนงก็
 กอดหัวเราะไว้ กลจนายโจรจะรักกนอมนั่งฟังอยู่ นายโจรคลาเข้าไปถึงก
 เปตมุงชนแล้วพูดว่า ยังไม่ทันไรก็หลับไม่ออกมารับเราด้วย กเฮามอคลาถก
 ทองหลวงจุนลุตซมๆ กอดตัวนายโจรไว้พอนายโจรจะร้องหลวงจุนลุตซมก็
 เขามือทบนายโจรล้มลงเอาเท้าเหยียบไว้ พอนายโจรจะร้องหลวงจุนลุตซม
 กเฮามือทบนายโจรล้มลง เอาเท้าเหยียบไว้ แล้วพูดว่าเจ้ามาเที่ยวชมเหง
 กตชเอาตามอำเภอใจ กอดตัวอย่างไรไม่กลัวความตายหรือ นายโจรก็ตเจ็บ
 บวยกกร้องเรียกให้พวกโจรช่วย เล่าไท่กั้วได้ฟังเสียงนายโจรร้องก็ตกใจคิด
 ว่าหลวงจุนลุตซมจะพดจากบ้นายโจรประการใดกลับไปทบทกั้น เห็นจะเกิด
 ความใหญ่เป็นแน่ จึงพูดว่าหลวงจุนลุตซมมาทำกรรมให้เรา แล้วจุดไฟ
 เข้าไปดู เห็นหลวงจุนลุตซมเหยียบนายโจรไว้ นายโจรก็ร้องให้พวกโจร
 ช่วยพวกโจรเข้าไปดูตงนงก็วิ่งออกมาเอาเครื่องศสตราวุธเข้าไปช่วย—
 หลวงจุนลุตซมเห็นพวกโจรมากช่วยเอาไม้เท้าเขาสรรกับพวกโจรๆ สรร
 ฝมอหลวงจุนลุตซมไม่ได้ถูกตเจ็บบวยกแตกหนีไป นายโจรทั้งสองนนกต

เจบบ่วยหน้อออกไปโตกตรงชนมารองว่า เล่าไท่ก้งตแลวคงเหมมอกนกกขบ
 มาหนักลับไปเขา เล่าไท่ก้งกล้วนตวสนรองว่า ท่านมาทำกรรมให้ข้าพเจ้า
 แลว หลวงจันลตขมว่าท่านอย่าวิตกเลย เวนเป็นชนนางนายทหารอยู่กับ
 เล่าของเก้งเจดตเซียงกิง ณเมืองเฮียนฮันฮี้ เพราะด้วยเรตคนตายจึงได้
 มาบวชเป็นหลวงจันถึงนายโจระยกมาสักเท่าใดก็อย่าได้ตกใจเราจะสู้รบ
 คนเดียว พดแลวกให้พวกเล่าไท่ก้งไปเอาง้าวในห้อง พวกเล่าไท่ก้งยกง้าว
 ไม่นห หลวงจันลตขมกเขาไปเอาง้าวออกมาว่าเพลงฮาวอให้ด เล่าไท่ก้ง
 เหนกาดงและมอเซมแซงกวางใจหายทกข จึงพดว่าท่านช่วยชีวิตพวก
 ข้าพเจ้าไว้เถดหลวงจันลตขมว่า เวนมาสุรายงมกาดงมากท่านจงจัดหา
 สุรามากนให้เมาเราจะช่วยให้พ้นภัยจงได้ เล่าไท่ก้งกจัดหาโต๊ะและสุราม
 เดยงหลวงจันลตขม แลวกนงคองพวกโจระอยู่

ฝ่ายนายโจระทหนงนงอยู่ทเขาถฮวยชว คิดว่าจะมาตนายโจระท
 สองแตงงาน พอพวกโจระทแตกหนมาเขาไปแจ้งว่านายโจระทสองนนเขา
 ทบตจันยบเขน พอนายโจระทสองไปตงกแจ้งความชงหลวงจันทบตให้พง
 ทกประการ แลวจงพดว่าพชวยแกแคนตกรงเถด ข้าพเจ้าถกตเจบบ่วยนภ
 นายโจระทหนงได้พงกโกรธ จงพดว่านองอยู่รักษาตวเสยกอน พจะไปจับ
 ตวหลวงจันมาฆ่าแกแคนเสยให้ได้ พดแลวกสงพวกบรวารเตรยมเครของ
 ศัสตราวุธไว้พร้อมเสจร นายโจระทหนงกแตงตวถฮวยชวชนมาคัมไพร่พล
 ออกจากเขาถฮวยชว ตรงมาตบลบ้านถฮวยชวณ

ฝ่ายหลวงจันลตขมนงพดอยู่กับเล่าไท่ก้ง พอพวกพองของเล่าไท่ก้ง
 เขาไปบอกวานายโจระทหนงคุมทหารมาเป็นอนันมาก หลวงจันลตขมได้พง

จึงพูดกับเล่าไท่ก่งและคนเหล่านั้นว่า ท่านทั้งหลายอย่าตกใจเราจะออกไปสู้รบเอง ถ้าเวาตนายโจรล้มลง พวกท่านจงตรึกกันเข้าจับมัดไว้ จะได้เอาตัวไปส่งตามกระทรวง พุดแลงกแต่งตวถองาวออกมานอกบ้าน เห็นพวกโจรถือคบไฟสว่างตรงมา หลวงจันลุตซมขยนดอย

ฝ่ายนายโจรทหนึ่งคุมไพร่พลมาถึง จึงร้องทวาคว่า หลวงจันอยู่ไหนให้เรงออกมาโดยเร็ว หลวงจันลุตซมได้ฟังก็โกรธขงนักร ร้องทวาคว่าเจ้าไม่รู้จักเราหรือ ก็เอางาวพันไป นายโจรเอาทวนบ้องกันไว้คิดสงสัยว่าหลวงจันรูปนเหมือนกบได้พบกนทหนง นายโจรจึงพูดว่า อย่าเพงสู้รบก่อน ชาวพเจากบท่านเคยได้พบกนทตามลไทนกลมไปเสียแลง ท่านแซไรชื่อใด หลวงจันลุตซมว่า ท่านไม่รู้จักหรือเราเป็นขุนนางนายทหารของเล่าของเกงเฉยตเซียงกง ณเมืองเฮียนฮนฮูชอลตต ต้องไปบวชเพราะมีความใหญ่ อาจารย์ไห้ชอลตซม นายโจรทหนงได้ฟังทววาระ ลงจากม่าวางทวนเขาไปคานบ แลงเรียกวพ ตเฮานองทสองเกอบตาย หลวงจันลุตซมได้ฟังตงนนกกสงสัย ถอยห่างออกไปพิเควาระทดูเหมือนจะเป็นลตงนกกได้จงคตวาลตงคณนพบกนทเมองฮยจว คตแลงกวางาวลง ลตงเข้าไปใกล้ถามว่าเหตุไฉนจึงมาบวช หลวงจันลุตซมว่ามาข้างในเถิดจะเล่าให้ฟัง แลงชวนกนมาเข้าไปข้างใน เล่าไท่ก่งเห็นตงนนกกตกใจจึงคตว่า หลวงจันลุตซมนเราสำคัญว่าเป็นคนคกกลับมาเป็นพวกโจร พวกเราจะพากนยบเยนเสียตอกกระมัง คตแลงกมความวตกนกนงดอย หลวงจันลุตซมเห็นเล่าไท่ก่งไม่สบายใจ ก็ร้องเรียกเล่าไท่ก่งใหมานงตวยกน แลงพูดวาทานอย่าวตกเลย ลตงนายโจรนเป็นพวกพองของเรา หลวงจันลุตซมกเล่า

ความตงแต่ไท่เงงกิมโล่พอนางชยเหลียน แลวตแต่โต้วตายหนีไปเมืองโต้วจว
 พกิมโล่กับบุตรสาวจนได้บวชเป็นหลวงจีน ไท่ตงนายโจ้วฟ่งทกประการ
 แลวความคนเราจะไปตงเกยเมืองหลวงมาอาศัยอยู่ที่ไหน นายโจ้วทเวตนนคอ
 ผู้ใด และอนเมอจะจากกันเจ้าไปอยู่ที่ไหน จึงได้มาเป็นโจ้วอยู่เขาน ลตง
 บอกว่าเวลานั้น พกบข้าพเจ้าและชอจันกินโต๊ะเสปสรายอยู่ที่โรงเกาเหลา
 ณ เมืองฮยจวที่ไท่เงงกิมโล่แลวจากกันไป ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ที่โรงเตียม
 คนทง ครนรังเขาโต้ววาพตแต่โต้วตายผู้รักษาเมืองฮยจวให้ทหารเทยว
 จมตวพ ข้าพเจ้าแจ้งความแลวจึงไปเทยวหาชอจันจะปรกษาหารือกันไม่
 พบ เห็นทหารเทยวหาจะจับพอย่นววย ข้าพเจ้าจึงเกบเครื่องยาทคาศาย
 พอสมควรได้หีบหนีมา ครนถงเขาถอฮวยชัว นายโจ้วททานตนนคมไฟว์พด
 มาจะเอาเงินค่าทางกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ยอมให้จึงได้สรบกัน นายโจ้ว
 สู้ข้าพเจ้าไม่ได้ยกข้าพเจ้าชนเป็นโต้อองจิงโต้อยู่ที่เขาน นายโจ้วทพทบตนน
 ชอจวทอง ไฟว์พดเรียกวาเชยวป่าอ้ออง หลวงจันลตชมโต้วฟงจิงวา เรา
 จากกันมาชานานหนักหนาแลว และจวทองชงเป็นเชยวป่าอ้อองนนพไม่วจก
 จิงโต้วทต เจ้าจิงไปห้ามเสยออย่าให้ฉนวนววยความเรองบุตรสาวเล่าไท่ก่ง
 ต้อไป ด้วยเล่าไท่ก่งมบุตรหญิงคนเดียว ตวกแกแลวหมายจะพงบุตร แลว
 มาทำให้เขาโต้วความเดอตรอนตงนไม่ควร เล่าไท่ก่งโต้วฟงกดีใจจิด โต้วและ
 สรามาเสยงหลวงจันลตชมกับลตงนายโจ้วแลว เล่าไท่ก่งก็เอาทองคำ
 หนักยสบตาลงกับแพรสมวณมาวางไว้ทหน้าโต๊ะ หลวงจันลตชมจิงพดกับ
 ลตงวา ท่านเป็นใหญ่จิงเฮาของตงนไปคนโท้วทองเถด ลตงกรมทองคว
 กับแพรวไ้ แลวพดวา พกบเล่าไท่ก่งอย่าวตก ข้าพเจ้าจะวากล่าวจิดแจ้ง
 ให้เรยบรอยจิงโต้ว เล่าไท่ก่งมความยนตนก พดบรักษาชอวราชการกันอยู่

จนเวลารุ่งสว่าง ลตงจึงพุดกับหลวงจนลตงชมว่า ขอเชิญไปเที่ยวเล่นที่
 เขาสักสองเวลาเถิด หลวงจนลตงชมจึงเชิญเจ้าไทกั้งไปเที่ยวด้วย ลตงส่ง
 ให้พวกโจรจัดเกวมา ห้ามหลวงจนลตงชมกับเจ้าไทกั้งไปเขาถอยช่วยชั่ว
 เจ้าไทกั้งกับหลวงจนลตงชม ลตงกั้นเกวไปด้วยกนทงสามนาย ครั้นไป
 ถึงเขาถอยช่วยชั่ว ลตงเชิญหลวงจนลตงชมเจ้าไทกั้งเข้าไปข้างในจุดทไหนด
 สมควรแล้ว ลตงก็ให้คนไขไปเชิญจิวทองนายโจรทั้งสองออกมา จิวทอง
 เห็นหลวงจนลตงชมกับเจ้าไทกั้งก็โกรธ พุดว่าพุดตงหาช่วยแก้แค้นแทนเรา
 ไม่ กลับไปพาหลวงจนกับเจ้าไทกั้งมาให้เห็นหน้าอกเรา ลตงว่าเจ้าไม่รู้จัก
 หรือขอลตงดทแต่โต้วตาย จึงได้มาบวชเป็นหลวงจนขอว่า ลตงชม จิวทอง
 ได้ฟังก็สะดุ้งใจ คิดว่าลตงคนนมนมอเซมแข่งขอเสียงก็ปรากฏ นหากว่า
 บุญของเราจึงได้รอดชีวิตอยู่ ถ้าหลวงจนลตงชมตเวตายจะสู้รบว่ากล่าว
 อะไรได้ คิดแล้วก็เข้าไปคานับหลวงจนลตงชมพุดว่า ข้าพเจ้าไม่รู้จักจึงได้
 วิวาทกันขอ ท่านอย่าได้ถือโทษเลยหลวงจนลตงชมรับคานับเชิญไหนดแล้ว
 พุดกับจิวทองว่า เราไม่ใช่ผู้อนเหมอนพนองรวมมารดาเดียวกัน ชงเรื่อง
 ความของเจ้าไทกั้งนั้นเราขอเสียอย่าได้ไปว่านวายเลย เจ้าไทกั้งกับบุตรอยู่
 คนเดียว ถ้าเจ้าไปเอามาเป็นภรรยา เจ้าไทกั้งก็ไม่มีใครปฏิบัติและเป็นท
 ใจวางใจ ชงภรรยา ننนานไปคงหาได้ เจ้าจะยอมหรือไม่ประการใด
 พุดแล้วก็เอาทองคำหนักยสิบตองกับแพรวมวนทง ชงเบนของสินสอดน
 วางไว้ที่โต๊ะ จิวทองได้ฟังกับเห็นของ ๆ ตัว จึงพุดว่าพุดตงพุดว่ากล่าว
 แล้วข้าพเจ้ายอมยกให้ ไม่ขัดขวาง ตงแต่จุนน ไปไม่รบถวนอีกเลย
 หลวงจนลตงชมได้ฟังกยนตพุดว่า เกิดมาเป็นชายชาติทหารพุดจาตั้งได้ออก
 ไปแล้วอย่าได้กลบถอยคนค้ำ จิวทองว่าถาพไม่เชื่อนองจะสาบานให้ จิวทอง

กัทยับลุดกเกาทัศนัทมาทกเป็นสองท่อน สามีบวณาษาพาเงาถลนถอยคนค้ำ
 ไปรบกวนเล่าไทกงฮอก ก็ขอให้ตัวชาติสองท่อนเหมือนลุดกเกาทัศนัททกนเดด
 เล่าไทกงไต้ยนกุดใจ คุกเข่าลงค้ำบ้หลวงจันลุดชหมกับนายโจรทงสองแล่ว
 กถากลบบมาบานตาบลถอฮวยซิง ลิตงสังไหจิดโตะและสวามาเดยงหลวงจัน
 แล่ว หลวงจันลุดชหมยูกบลิตง จิวทองนายโจรทเขาถอฮวยซัวประมาณ
 ลิบวัน หลวงจันลุดชหมบอกกบลิตง จิวทองว่าจะลาไปก่อน ลิตง จิวทอง
 หน่วงเหนียวไม่ให้ไป หลวงจันลุดชหมพดว่าบวชเป็นพระแล่ว อยู่กับท่าน
 ทเขานไม่ได้จะต้องลาไปก่อน ลิตง จิวทองว่าถาเวลาพรังนซาพเงาไปเทียว
 ตปลนไต้เงินทองมากน้อยเท่าไร จะให้ไปใช้สอยตามทางทงสน หลวงจัน
 ลุดชหมจิงคุดว่าเงินทองซาบของมียูถมไปทำไม้ให้ไม้เรว จำเพาะแต่ใบตึง
 มาไต้จิงจะให้ ลิตงกับจิวทองใจคอกไม้กว้างขวาง นานไปข้างหน้าจะตงตอ
 ให้มียศใหญ่ชนไปอึกเห็นจะไม่ได้คุดแล่วกนงอยู่

ครนรุ่งเขาลิตงกับจิวทองไหจิด โตะและสวาเอาเครื่องเงินออกมา
 ใช้สอยเดยงหลวงจันลุดชหม สามีนายนงกนโตะเสพสวายุ หลวงจันลุดชหม
 เห็นเครื่องเงินที่ใช้สอย จิงคุดว่าลิตงกับจิวทองเทียวตปลนราษฎรไต้เงินทอง
 ของต่าง ๆ เป็นอันมาก ครนจะลาไปก็บอกวว่าพรังนตปลนไต้เงินทองจะให้
 เอาไปใช้สอย ก็เงินทองถมไปแกล้งไม้ให้สองคนนใจคอกไม้คุดโกรรออยู่แต่
 ในใจในขณะนั้นพวกโจรเข้าไปบอกกบลิตงจิวทองว่า มีราษฎรคมเกวียน
 เดนมาทางนเห็นจะมีเงินทองมาก ลิตง จิวทองไต้พังกยนต์ สังไหคนใช้
 ยูกบหลวงจันลุดชหมสองคนสำหรับจะไต้ใช้สอย แล่วลิตง จิวทองก็คมไฟ
 พลออกจากเขาไป หลวงจันลุดชหมจิงนกว่า ลิตง จิวทองไปเทียวตปลน
 เงินทองของราษฎรมาให้เราไม่ยากไต้ ของใช้สอยอยู่ทนกเป็นเครื่องเงิน

หงนนแกลงไม่ให้จาจะทำเสียให้เจ็บใจด้วยเป็นคนไม่ดี แลวงนกรเรียกคน
 หงสองทสำหรับโงมาพูดว่านายเจ้าใจไม่ดีแล้ว ก็จับมัดเอาผ้าจากปากไว้
 มีไทรองชนใดแลวงเก็บเอาเครื่องโต๊ะทำด้วยเงินมาทาบเสียให้แบนแล้วเอาใส่
 ห่อผ้า จับไม้เท้ากบงาวสะพานห่อผ้าออกจากเขาไป ครั้นจะเดินทางหน้าเขา
 กลวดตงกับจิวทองจะพบจึงหลบหลีกลงมาทางหลังเขา เห็นเขาชนกเอา
 ห่อผ้ากบงาวและไม้เท้าผูกติดกันกลงลงไปก่อน พอจากแจงแต่งตัวแลวงค้อย
 ถัดลงมาจากเขาจนถึงต้น ถือไม้เท้ากบงาวสะพานห่อผ้าเดินต่อไป

ฝ่ายลตงกับจิวทองคุมไพร่พลมาถึงทแห่งหนง เห็นพอคาชบแถวณ
 มา ลตงร้องตวาดว่าจงเอาเงินค่าทางมาให้เราก่อนจึงจะปล่อยไป พอคำ
 แถวณไม่ไห้กเขาสรบกับ จิวทองก็คุมพวกโจรบกรุกเข้าไปพ้อคาแถวณ
 ต้านทานไม่ได้ ก็ทงแถวณสั่งของเสียหนีไป ลตง จิวทองสั่งให้พวกโจ
 ขนทรพยส่งของเงินทองชนไปบนเขา ไม่เห็นหลวงจันลุตซิม เห็นคนโง
 หงสองถกมัดผ้าจากปากไว้ ลตงแกมตออกแล้วถามว่า เหตุผลประการใด
 จึงตอมตอยตงน คนโงหงสองแจงความตามชงหลวงจันลุตซิมทำให้พงทก
 ประการ ลตงว่าเหตุใดนหลวงจันลุตซิมจมาทำ ดงนไม่ควร เราชวนกันไป
 ติดตามเถดยงไปไม่พ่นตอก จิวทองว่าอย่าไปเลย ถึงตามไปทันเราสองคนล
 หลวงจันไม่ได้ ลตงว่ามาเอาเงินทองกงตีไปเป็นอันมาก พดแลวงเอาเงินกับ
 สงของทตปลนไตมานบนบนเป็นสามส่วนๆหนงของลตงส่วนหนงของจิวทอง
 ส่วนหนงพวกโจรบกรุกเรลานั้นแบ่งบนกันแลวงลตงจงพูดว่าเราพาหลวงจัน
 ลุตซิมมา หลวงจันลุตซิมล็กเอาของกงตีหนีไป ของเราส่วนนี้จะใช้ให้กงตี
 แทนทหลวงจันลุตซิมเอาไป จิวทองว่าทำดงนนั้นไม่ถูกเราคูชวตกันทำไม่กับ

ของเท่านั้นขุดไม่ตายก็ได้ ส่วนของพกเขาไปเกิด จะใช้แทนกงสิน
ไม่ควรถงกยนต์ สองนายอยู่ที่เขาถอยช่วยชวคชยตปล้นคนเดินทางต่อไป

ฝ่ายหลวงจันตขมเดินทางไปได้สิบเศษ ก็อนกำลังหัวโหยนัก
บ้านเรือนผู้คนก็ไม่มี ครั้นจะเดินต่อไปก็ไม่รู้แห่งหนทางเป็นทงใจไม่รู้จะ
คิดประการใด พอได้ยินเสียงระฆังกรบเดินไปเห็นมวัดอยู่แห่งหนึ่งประตู

ซารดหูกพง หลวงจันตขมเดินเข้าไปในวัด เห็นหลวงจันตขมอยู่สำหรับ
นั่งขมอยหน้าดาซดเศว หลวงจันตขมจึงพูดว่า เรามาร้องเรียกภพากน
นั่งเสียมานั่งอย่าทำไม หลวงจันตขมเหล่านั้นว่าท่านอย่าออกไป ข้าพเจ้ามาขม

ขยทหนอดชาวถงสามวันแล้ว หลวงจันตขมว่าเราเดินทางมาเหน็ดเหนื่อย
จะขอชาวถงบางกบตเราเสยว่าไม่มี ชงทวดนกกวางชวางโตใหญ่เหตุไฉน
จึงอดชาว หลวงจันตขมเหล่านั้นบอกว่า เตมทวดนกกตสนนาน ชาวปล

อาหารบริบูรณ์ทุกถง เมอวนกอนยงมหลวงจันตขมกับเตาหยนทงสอง เตาหยน
นนเปรียบเหมือนเถร มาพกอาศัยอยู่วถน แลวกเทยวแยงชงเอาภรรยาและ
บุตรสาวของราษฎรชาวบ้านมาขมชอนไว้ ถ้าผู้ใดไม่ยอมฆ่าพนเสย ชง

พวกชาวพเจานหลวงจันตขมกับเตาหยนได้เสยสนแล้ว ยงเหลออยู่แต่พวกชาวพเจ
สหารูป เป็นคนแก่หนีไปไม่พนจึงได้ขมชอนขยทน หลวงจันตขมว่า
เหตุไฉนราษฎรชาวบ้านไม่พากันไปพองร้องไห้เขามาจับเอาตัวไป หลวงจัน

เหล่านั้นว่าไม่มีผู้ใดเป็นหัวหน้า จะไปพองร้องว่ากล่าวหนทางก็ไกล ทหาร
ทวเมอถงกตมมอหลวงจันตขมกับเตาหยนไม่ได้ หลวงจันตขมถามว่าหลวงจัน
ตขมกับเตาหยนขอใด หลวงจันตขมเหล่านั้นบอกว่าขอชยขอเตาเสง เตาหยนแซ่ค

ขอเชยวอดทงสองคนนตมมอเชมแซง แแยงเอาบุตรสาวและภรรยาของราษฎร
มาชอนไว้ทหลวงวถตรงมอชาวพเจาช ทานจงหลกหนีไปเสยให้พนเกิดหลวงจัน

ลุดชัมโตพงกหวเราะ ถือไม้เทากบงาวสะพายห่อผ้าเดินไปหลังวัด เห็น
 เต้าหยินหวเซ่งไปขอเครื่องโต๊ะกลับมา เดินร้องเพลงว่า เรื่อยที่สุดตะวันตก
 เจ้าอยู่ที่สุดตะวันออก เราไม่มกรรหาเจ้าไม้ม เราไม่มกรรหาอยู่
 คนเดียวสขาธ เจ้าไม้มสามอยู่คนเดียวไม่ได้ แลวกเดินไปข้างหลัง
 วัดหลวงจนลุดชัมโตพงครนจะหวเราะกกลวจะโดยนจึงเดินตามเต้าหยินไป
 โถดจะถงกยณแอบตอยู่ เต้าหยินนนหวเซ่งเดินไปไม่เห็นหลวงจนลุดชัม
 ครนไปถึงหน้าของกเฮาสงของชนวางบนโต๊ะ หลวงจนชยเตาเสงกบหญิง
 สาวคนหนงนงอยู่ทโต๊ะ เต้าหยินจตสงของพรอมแลว กนงกนโต๊ะเสพ
 สุวาชยดวยกนทงตามคน หลวงจนลุดชัมเห็นตงนงก โกวธเดินตรงเข้าไป
 หลวงจนชยเตาเสงเห็นกสะตั้งใจ ลกชนมาถามว่าท่านไปไหนมาเชญนง
 เล่นก่อน หลวงจนลุดชัมจงวาเจานมาทาไหวตทรดพงสนแลวมหน้าชาได้
 หลวงจนเสยดวยเหตุอันใด หลวงจนชยเตาเสงวาชาพเจ้าจะเลาให้ท่านพง
 เดมวดนเงนทองโรนابرบรณหลวงจนกมมาก แต่หลวงจนแกสหารูปเป็น
 นกเลงเล่นเบยเสพสุวาทาคความชวตาง ๆ ท่านเจ้าวดวากลาวไม่พงไม่รูท
 จะทำประการใด ครนอยู่มาหลวงจนสหารูปนนคบคคกนได้ท่านอาจารย์
 เจ้าวดเสย แลวเอาเงนทองไปเล่นเบยไซสอยจนสน โรนาชองสำหรับวัด
 กชายเสย หลวงจนทงหลายทนทานไม่ไดกตองชวณกนหนีไป ชาพเจ้าคต
 อยู่วาจะเทยวเวยโรนารงวัดชนใหม่กยังไม่ได้ไป ชงหลวงจนแก ๆ สหารูป
 นนพตจาสงได้ท่านอย่าได้เชอเสย หลวงจนลุดชัมโตพงกสงสย จงถามวา
 หญิงสาวนนเหตุใดจึงไดนงเสพสุวาชยดวยกบท่าน หลวงจนชยเตาเสงก
 แกตววา หญิงนนบตาชอเฮงฮวกมเป็นคนมมทรพยสน ได้เก็บเงนไวท
 วดนเบนอนมาก เฮงฮวกมบตาหญิงนนเป็นเจ้าของวัด ครนอยู่นานมาบตา

หอญนยากจนลงแลงกตตาย ญาตพนองของหอญนกกไม้ม แต่มตามคนหนง
 กบ้วยอยู่ไปหากนกไมได้พากันนอนอดข้าว หอญนงมาหาข้าพเจ้าชอยม
 ข้าวไปต้มกิน มาถึงข้าพเจ้ากำลังกินโต๊ะเสพฤาอยู่ จึงคิดว่าเดิมบตัก
 ได้เป็นเจ้าของวัด • มีความเกรงใจเรียกให้กินโต๊ะด้วยกนกก่อนแล้วจะให้
 ข้าวสารไป พอตทานมาพบกำลังนั่งกินโต๊ะอยู่ หลวงจนลูตชมจึงคิดว่า
 หลวงจนชยเตาเสงพุดจากถูกตอง และหลวงจนแก่ ๆ สหารูปนนแก่งใส่
 ความเอาตอกกระมังจำจะไถถามให้ไคความ คิดแล้ว-ก็กลับเดินมาถาม
 หลวงจนเหล่านนว่า เจ้ามาทำลายวัดวาจนยับเยินไโรนากเอาชอชยเสง
 เอง กลับมาแก่งใส่ความเอาหลวงจนชยเตาเสงเปล่า ๆ จรงเชนนหรือ
 หลวงจนเหล่านนว่าท่านอย่าไคเชอถอเลย เมอวนกอนนกกไปแย่งชิงเอา
 ภรรยา และบุตรสาวเขามาอก หลวงจนชยเตาเสงเห็นวาทานถองวอกกับไม
 เท้าแล้วไมทนระวงตวอกพุดแกไขไป แต่พอให้ท่านกลับมาถามข้าพเจ้า ถ้า
 ท่านไมเชอข้าพเจ้าควาจนไปคงเห็นจรง หลวงจนลูตชมได้พังกเดินกลับไป
 ถามหลวงจนเหล่านน ก็เกบโต๊ะและสุราพาหอญนงเข้าห้องบตประตุใต้กลอน
 เสย หลวงจนลูตชมกลับไปไมเห็นมีผู้ไคเครื่องโต๊ะก็เกบเสย เห็นประตุห้อง
 บตักโกรธเอาเท้าบประตุหกพงเข้าไป หลวงจนชยเตาเสงถองวอกออกมาดู
 รบกับหลวงจนลูตชม ๆกเอาไมเท้าเขาดานทาน สุ่มประมาณสิบเพลิงเศษ
 เตาหยนเห็นกจบกระบตรงออกมาจะเขาชวย หลวงจนลูตชมนกว่าเรา-
 เดินทางมายงกำลังเห็นคเห็นชออาหารกไมได้ กินเขาถงสองคนเห็นจะสู้-
 ไมได้จาเราจะล่าถอยออกไปดีกว่า คิดแล้วหลวงจนลูตชมถอยหางออกไป

หลวงจันชยเตาเส็งกับเตาหยันได้ตามออกมาจนนอกวัดครึ่งไม้ทั้นแล้ววกพากันกลับไป

หลวงจันลุตซมหน่ออกนอกวัดได้ ไม่เห็นผู้ใดไล่ตามมากนักพักอยู่ที่โคนไม้ จึงรำลึกขึ้นได้ว่า ห่อผ้าขาวเราวางไว้ในวัดไม่ได้เขามาครนจะกลับเข้าไปเอากกถวพมหหลวงจันชยเตาเส็งกับเตาหยันเขาจะต้องสู้รบกันเอง ถ้าเราพลาดพลงเสียทกคงตาย ถ้าไม่กลับไปเอาห่อผ้าจะไปแต่ตัวเปล่าเงินทองจะชอกนกกไม่จะทำประการใดดี คิดแล้วกมความวิตกกถนเดินไป ๆ มา ๆ อยู่ เห็นชายผู้หนึ่งแอบตั้นไม่มองดู พอเห็นหลวงจันลุตซมเดินไปมากถมนานลายรดแล้วหลบเข้าไปในป่า หลวงจันลุตซมเห็นตงนกกสงสย จึงคิดว่าชายผู้นั้นเห็นจะเป็นคนร้ายมากคอยตขงจวงราวคนเดินทาง เห็นเราเดินมาจึงได้ทาดงน จ้าเราจะเข้าไปทบทแยงเอาเสียไปแจกสุรากน คิดแล้วกถอไม่เท่าตรงเข้าไปร้องตวาดว่า ชายผู้นนั้นมาแอบอยู่คอยตขงเราหรือ มผมมอและกำลังเท่าไรกอออกมาตดตองกนตเดิน ชายนั้นได้ยนก โกรธถอกระบเขาสุรบกับหลวงจันลุตซมได้สามสบเพลงไม่แพ้ชนะกันชายนั้นนกว่าหลวงจันรบนได้พบปะพตจากนครึ่งทง แล้วเวียงจ้าเสียงได้แต่หาจกขอและแซไม่ คิดแล้วกรอถามหลวงจันลุตซมว่าแซไรขอใดหลวงจันลุตซมว่า มาสุรบกันอกสกกสองรอยเพลงกอนจจะบอกให้ ก็เขารบกันโดยสบเพลง ชายนั้นเห็นหลวงจันลุตซมมอเข้มแรงนกกกรองว่าอย่าเพงสุรบกันเลย ท่านจจะบอกขอและแซให้ข้าพเจ้าทราบกอนเถิด หลวงจันลุตซมบอกวาทมเราขอลุตต ครนมาบวชกขอลุตซม ชายนั้นได้พงวางกระบเขาไปคานบแล้วพตว่า ท่านจข้าพเจ้าไม่ได้หอรขอจจนหลวงจันลุตซมกรวลกได้รบคานบชวนขอจนเขานงโคตนไม่แล้วถามว่า ตงแต่จจาก

กนทเมืองอยจวนนทานไปยทไทจงโตมาเทยวอยทบาน ซอจนวนางแต
 วนกิมโตะเสพตราทโรงเตยมเมืองอยจวนน ชาวเจากบทานออกเงินชวย
 กิมโลกบบุตรสาวแลวจากกนไป ครนเวลาเขาโตชาววาทานตแตโตวตาย
 ผู้รักษาเมืองไททหารเทยวจับตวทาน ชาวเจากตกใจ หนีจากเมืองอยจว
 ไปตามเฮงจินผู้เป็นอาจารย์ทเมืองเอียนอนฮุกไม่พบ จึงได้กลับมาชวย
 เมืองมกเกยไม่ชานานเงินทองจะขอเดบยงอาหารกนก็ ไม่มจิงโตเทยวอยู่ใน
 บาน ปวารณางะหาเงินทองบ้างเล็กน้อยจะได้เอาไปใช้สอยตามทางตัว
 ทานเหตุไฉนจึงโตบวชเสยเสา หลวงจันลตชมกเลาความตงแตตั้นจันปลาย
 ให้ชอจันพงทกประการ ชอจันจิงวาทานหิวมาเวามชองกนอยเล็กนอย
 กนเสยกอนเกิดแลวจิงเขาไปในวัดเอาหอมมาตวยกน กสงชองกนให้หลวงจัน
 ลตชมกนเล็กน้อยแลวชวนกนเดินเข้าไปในวัด เห็นหลวงจันชยเตาเสงกับ
 เตาทยนนงอยบนสะพานชางวตกรองตวาคว หลวงจันชยเตาเสงคงจะเห็น
 ผมอกนในจวนน

ขณะนหลวงจันลตชมได้กนสงชองบางเล็กน้อยคชยมกาลงชน
 แลวโตชอจันเป็นเพื่อนอกคนหนงกคคมานะมิได้เกรงชามตรงเขาเอาไม่เทาท
 หลวงจันชยเตาเสง ๆ เขาสุรบตานทานโตยสบเพลง หลวงจันชยเตาเสง
 ส ผมอและกาลงหลวงจันลตชมไม่ได้ชยบจะลาตชยไป เตาทยนเห็นตงนนก
 เขาชวย ชอจันเห็นตงนนกเขาดานทานเตาทยนไวสุรบกนโตสบเพลง
 หลวงจันชยเตาเสงเสยท หลวงจันลตชมเอาไม่เทาทเหล็กตถูกบาทหลวงจัน
 ชยเตาเสงลมลงตรงเขาดชากศรชะแตกตาย เตาทยนเห็นเพื่อนตาย
 ก็ไม่เบอนอนสุรบตชยทน ชอจันยงรักไล่เขาไกลเอากระบพน เตาทยนหลบ

ทนถลาลมลงชอจนโถมเข้าพ่นถกหลัง หลวงจนลดตมกวงเขาไปเอาไม่เท่า
 ตกกระเตาหยนแตกตาย หลวงจนลดตมกับ ชอจนกลากเอาคพหลวงจน
 กับเตาหยนไปทิ้งเสียแล้วกตรงเขาไปในวัด หลวงจนแก่ ๆ สหารูปน
 เห็นหลวงจนชยเตาเสงกับเตาหยนไล่ซาพนหลวงจนลดตมออกไปกมความ
 วิตกนัก กลวหลวงจนเตาเสงกับเตาหยนกลับเขามาจะซาพนเสียหลวงจน
 เหลานนกกนคอตายทงหารบ ครนหลวงจนลดตมกับชอจนเขาไปเห็นตงน
 มีความสังเวชสดใจยิ่งนัก แล้วเดินไปหลังวัดเบตประตทองเขาไปดเห็น
 หลงสาวนกกคอตาย และโตคนาตายเป็นหลายคน แล้วเที่ยวคนดทททองก
 ไม่เห็นมผคน เห็นหอผาวางอยบนโต๊ะสามทอ กแกออกตมเงนทองสงของ
 ต ๆ หลวงจนลดตมกับชอจนแบงบนกนเก็บไว้ เทยวคนดกไม่เห็นมตงได
 มแต่ชองกนกับสรา กชวณกนกันอมแล้วจงปรกษากนว่า วดนไมมผรกษา
 แล้วทงไวกษาจะเป็นโจรผรามาอาศัยอยเผาเสียตกว่า เมื่อปรกษาเห็น
 พรอมกนกเขาไฟเผาเสียสน แล้วกสะพายหอผาพากนเดินไปโตวหนง ถง
 ตาบลปานแห่งหนงมผคนคาชายเป็นอนมมาก หลวงจนลดตมกับชอจนเดิน
 ไปตามตลาดเห็นมีโรงชายสรา กชวณกนเขาไปชอสรากับสงชองกนแล้ว
 หลวงจนลดตมถามชอจนว่า ตวณองนคตจะไปเมืองใดหรือ ชอจนว่า
 ซาพเจ้าไมรทจะคตเลย จะตองกลับไปหาจบทเขาเขยวชวชวกอน หลวงจน
 ลดตมว่า นองจะไปเขาเขยวชวชวกตแล้ว หลวงจนลดตมจตแจงเงนทอง
 ให้ชอจนไปชอกนตามทาง พากนออกจากโรงชายสราเดินไปถึงทางสามแยก
 หลวงจนลดตมบอกกับชอจนว่า พจะไปตงเกยเมืองหลวงถามเหตุการณ
 สงใดกบอกไปใหถงพเถต พุดตงนนแล้วตางคนกคานบแล้วแยกทางกันไป

ฝ่ายหลวงจีนลูตซิมเดินทางไปประมาณแปดเก้าวจนถึงตงเกียเมือง
หลวง เห็นผู้คนขายสิ่งของเป็นอันมากสนุกนุกนกความยินดี จึงถามชาว
ตลาดว่าวัดโตเซียงกุกยอยู่ที่ไหน ชาวตลาดบอกว่าเดินตามถนนไปถึง
สะพานจวเกียแถวถวตโตเซียงกุกย หลวงจีนลูตซิมได้ฟังก็เดินไปอีก—
ถึงสะพานจวเกีย เห็นวัดโตใหญ่ทำไว้งดงามตักเข้าไปในวัด คิษยวัดเห็น
หลวงจีนลูตซิมเข้ามา ก็วิ่งไปบอกกับหลวงจีนที่สำหรับรับผู้คน ไม่มา
หลวงจีนนั้นออกมาเห็นหลวงจีนลูตซิมรูปร่างสูงใหญ่ถือไม้เท้าเหล็ก
สะพายห่อผ้าเข้ามา จึงถามหลวงจีนลูตซิมว่าท่านมาจากไหน หลวงจีน
ลูตซิมวางสิ่งของของเขาไปค้ำบบอกกล่าว ข้าพเจ้ามาแต่เขาเงาไทชัว ท่าน
หลวงจีนตนอาจารย์มหนงสอนมาถึงหลวงจีนตเซียงเซียนชอ ให้ข้าพเจ้า
ถือมาอยู่กับท่าน หลวงจีนที่เบ้นพนักงานรับผู้คนนั้นก็เชิญหลวงจีนลูตซิม
เข้าไปข้างใน หลวงจีนลูตซิมเอาสิ่งของวางไว้แถวแกห่อผ้าออกหยิบ
หนังสือส่งให้หลวงจีน ๆ นมพูดว่าท่านไม่รู้จักรธรรมเนียมเข้ามาในนถอ
เครื่องศัสตราวุธไม่ได้ต้องจุดธูปเทียนถือไว้ สักครู่หนึ่ง— ท่านหลวงจีน
ตเซียงเซียนชออาจารย์ก็จะออกมาดอกล หลวงจีนลูตซิมตอบว่า ทำไมท่าน
จึงไม่บอกให้รู้งจะได้ทำตามแบบอย่าง พุดแดงก็เอาธูปเทียนมาจุดไฟนั่ง
คอยทำอยู่ประมาณครู่หนึ่ง หลวงจีนตเซียงเซียนชอก็ออกมา หลวงจีน
ลูตซิมเอาธูปเทียนเข้าไปค้ำเขาลงค้ำบ หลวงจีนที่สำหรับรับผู้คนนั้นเขา
ไปแจ้งว่าหลวงจีนมาแต่เขาเงาไทชัว ท่านอาจารย์วัดเขาเงาไทชัว
มหนงสอนมาถึงท่านด้วยฉบับหนังสือให้ หลวงจีนตเซียงเซียนชอจึง
พุดว่า นานหนักหนาแล้วไม่เห็นท่านอาจารย์มหนงสอนมาบ้างเลย ก็รับ

หนังสือฉกฉกออกอ่านดูในหนังสือนั้นแจ้งความเรื่องหลวงจันลุตขมตั้งแต่นั้นจนปลายใจความว่า ให้หลวงจันตเซงเขียนขอรับเลี้ยงดองเคราะห์กับหลวงจันลุตขมให้สมควรด้วยหลวงจันลุตขมนานไปจะดำเริงเป็นเขียนหลวงจันตเซงเขียนขออ่านหนังสือแจ้งความแล้ว จึงพดกับหลวงจันลุตขมว่า เจ้าเดินทางมาเห็นเหนื่อยจึงไปหาอาหารกินเสียก่อนเถิด ส่งให้ศิษย์เหล่านั้นพาไปแล้ว แล้วหลวงจันตเซงเขียนขอประชุมหลวงจันและศิษย์ทั้งหลายมาพร้อมกันแล้วเล่าความเต็มของหลวงจันลุตขมให้หลวงจันและศิษย์เหล่านั้นฟังตั้งแต่นั้นจนปลายแล้วจึงพดว่า ถ้าหลวงจันตจันอาจารย์เขาได้ไม่ได้จึงเสอกได้มาให้เรา ในหนังสือมีมาว่าให้เขาเป็นอระงมมาก ถ้าหลวงจันลุตขมมาทำวุ่นวายหนักพากันลำบาก ครั้นจะไม่รับไว้ท่านอาจารย์วัดเขาเงาโทชวกก็จะแค้นเคืองว่าไม่มกตญูญต่อท่าน ถ้าเรารับไว้หลวงจันลุตขมทำการทุจริตต่าง ๆ ขนเราจะทำประการใดดี หลวงจันศิษย์เหล่านั้นก็ชวนกันพดว่า ข้าพเจ้าตหน้าตาหลวงจันลุตขมเห็นจะไม่ไช้คนดี ถ้าให้อยู่ในวัดนกกงเกิดความขงสงหนง

ขณะนั้นหลวงจันกาช้อยู่ในที่พักประชุมจึงพดชวนว่า ข้าพเจ้าเห็นการอยู่อย่างหนงไม่แจ้งว่าท่านจะเห็นด้วยหรือไม่ ทนออกประตูชวนจอหมงนมมีส่วนผกอยแห่งหนง ผกนนเก็บเอามาไว้สอยอยู่ในวัดน มีหลวงจันเฝ้าสวนอยู่รูปหนงกจากล่าวผู้ ไตไม่ได้ พวกทหารและราษฎรเดินทางไปมาเก็บเอาผักในสวนไปแล้วปล่อย โคกระบือเขากนผกเสียสน หลวงจันผู้เฒ่าห้ามปรามเท่าไรก็ไม่ฟัง ชงสวนผกนนเบนของ ๆ เรา จากล่าวผู้ ไตไม่ได้ ข้าพเจ้าเห็นว่าหลวงจันลุตขมมีฝีมือเข้มแข็งดราย ถ้าให้ไปเฝ้าสวน ผกเห็นจะบองกนคนพาดและโคกระบือไม่ให้เหยียบยาทำลายของในสวนได้

ท่านจะเห็นประการใด หลวงจันตเชิงเขยงชอกกับลวดและศิษย์เหล่านั้น
ได้พังกเห็นชอบพร้อมกันท่านหลวงจันตเชิงเขยงชอกให้หาหลวงจันตชมน
มาพูดว่า ท่านอาจารย์วัดเขาเงาไทชัว มหนังสือมาถึงเราฝากฝังเจ้าไว้ม
ไม่ชดชน แต่เรามีสวนผักอยู่ทนอกประตูสวนจอหมิงแห่งหนึ่ง จะมอบ
ให้เจ้าไปดูแลว่ากล่าวสมบัติไป ถ้างั้นเขาเจ้าจงเก็บผักมาส่งเราวันละ
สิบห้าบ่ออย่าให้ขาดได้ นอกจากนั้นตามแต่เจ้าจะขอชวยกัน หรือจะจัดแจง
ประการใดก็ตามใจเจ้าเถิด หลวงจันตชมนว่าท่านอาจารย์วัดเขาเงาไทชัว
ให้ข้าพเจ้ามาหาท่าน ประวณานจะได้เป็นขุนนางว่ากล่าวราชการฝ่าย
หลวงจันตสืบไปภายหน้าขอเสยงจะได้ปรากฏกับเขาม้าง ท่านจะให้ข้าพเจ้า
ไปว่ากล่าวสวนผักเป็นคนลบชอ เสยงนนข้าพเจ้าไม่ยอมไป หลวงจันตเชิง
เขยงชอกว่า เจ้ายังไม่เฉลยความชอบสิ่งใด มาถึงจะเป็นขุนนางว่าราชการ
โตใหญ่นั้นไม่ได้ หลวงจันตสำหรับบรรณนจงพดกับหลวงจันตชมนว่า ท่าน
ไม่รู้จักการงานข้าพเจ้าจะเล่าให้ฟัง เตมตอข้าพเจ้าเข้ามาททราชการอยู่
กับท่านหลวงจันตเชิงเขยงชอน กตองว่ากล่าวกันเล็กน้อยก่อนแล้ว
ค่อยเลอนทชนไปทละชน จนได้เป็นขุนนางว่าทรบผู้คนไปมา ชงขุนนางใน
วตนมทกตาแห่งเป็นลำดับกัน ตัวท่านไปว่ากล่าวสวนผักเป็นขุนนาง
พนักงานสวนผัก ถ้าท่านททตมผลประโยชน์กคอยเลอนไปทกชน จนถึง
ทกาชเป็นขุนนางสำเรจราชการในวตนม ท่านเพงมายังไม่ความชอบ จะเป็น
ขุนนางนน ไม่ได้ตองททราชการไปก่อนตอมความชอบมากก็ได้เป็น
ขุนนางชอเสยงคงปรากฏ ท่านอย่าวิตกเลย จงไปว่ากล่าวสวนผักก่อนเถิด
หลวงจันตชมนว่า ถ้าเหมอนคาทานพดข้าพเจ้าจะยอมไปรักษาว่ากล่าว
สวนผักให้ หลวงจันตเชิงเขยงชอเห็นหลวงจันตชมนยอมแล้ว ก็เขียน

หนังสือไปถึงหลวงจนผู้รักษาสวนผักว่า เวลาพรุ่งนี้จะมอบให้ผู้อนมา
บังคับว่ากล่าวตักไปเขียนแฉกให้ชยชอไปให้ผู้รักษาสวนผัก

ครั้นเวลารุ่งเช้า หลวงจนตเซงเขียนชอจึงเขียนหนังสือตงหลวงจน
ลุตซิมเป็นทขนนางจากลาวรักษาสวนผัก แล้วส่งให้หลวงจนลุตซิมส่ง
ศิษยวัดให้พาหลวงจนลุตซิมไป หลวงจนลุตซิมรับหนังสือตงคานบ
ดามาเอาหอมมาไม่เท่าเท่ากบงาวแล้ว ศิษยกพามาตงสวนผักนอกประตู
สวนจอกมิ่ง หลวงจนรูปเกากมอบสวนผักกับตงของต่าง ๆ และผู้คน
เหล่านั้นให้หลวงจนลุตซิม ๆ รับตงของกับผู้คนและสวนผักจากลาวรักษา
สับตอไปหลวงจนรูปเกากบศิษยทพาหลวงจนลุตซิมไปนนักสวนกันกลับมา
วัดใต้เขียงกกยตามเดิม

ฝ่ายเตยชา ลุตสองคนใจเป็นพาลคบเพื่อนเป็นนักลองต่าง ๆ เทย
ตชวงราวราชฎรอยู่เนือง ๆ มีพรรคพวกประมาณสามสี่คน เตยชา ลุต
เป็นหัวหน้า เตยชานนเรียกจวากวยเกยเงยวชอแปลว่าหนูขามถนน ลุต
นนเรียกว่าแชนเขาจวแปลว่างูเขยว คมพรรคพวกเทยวฉกฉกกันมิได้ขาด
ตงของสมอยทศาลเจ้ารมสวนผักนน สวนกันล็กม็กในสวนไปชอชายมา
เลียงชวตอชยทกวัน หลวงจนรูปเกากลาวห้ามปรามไม่ฟัง พวกเหล่านั้น
ก็มาล็กม็กในสวนทุกวัน ครั้นหลวงจนลุตซิมมาตแลรักษาสวนผักอยู่ เตยชา
ลุตศรัควาว่าหลวงจนรูปใหม่มารักษาสวนผัก ก็ปรึกษากับพวกพ้องว่า
หลวงจนมาใหม่ เวลาพรุ่งนี้เราชวนกันไปพุดจาเลน ถ้าเห็นได้ทวงท
กขบเอาตงหลวงจนทเป็นผวจากลาวสวนนนโยนลงใบบ่อเสียบ พวกเราที่จะ
ล็กเอาผกไปชอชายได้ตามสบาย เมื่อกคตแล้วครนรุ่งชนเขาเตยชา ลุตกับ

พรรคพวกสามสี่คนมาขอสงของกับสวาทรงมาทสวนมก เห็นหลวงจีน
 ลุตซมนั่งอยู่เตยชา ลตลกเขาไกลทาทจะคานบแลวพตวา พวกชาวพเจาน
 แงงวาทานมาอยู่ใหม่จงจตหาสงของกับสวามาคานบทาน พตแลวเตยชา
 ลตลกเขามากอดชาหลวงจีนลุตซมไวคนละชาง ทาทเหมอนกับเพอนทวัก
 ไครกนสนท หลวงจีนลุตซมเห็นวาคตทวงทกเขาเทอดบเตยชา ลตลกตง
 ในบ่อ พวกสามสี่คนเห็นกตทใจจะพากนกันหน หลวงจีนลุตซมจรง
 ตวาควา ถ้านี้ไปก็จะจับตัวโยนลงบ่อเสยทกคน พวกเหล่านนี้ไม้อาจ
 จะวงหนกอยทงสน เตยชา ลตจรงรองวา ชาวพเจากลวทานแลวชวย
 ชาวพเจาดวยเถด หลวงจีนลุตซมใหพวกสามสี่คนนชวยเตยชา ลตชน
 มาจากบ่อแลวถามวา เจาสองคนนขอโตเตยชา ลตลกเขาลงคานบแงงวา
 ชาวพเจาขอเตยชา ลต มพวกพองสามสี่คนไมได้ทามาหากนสงโต ลกแต
 มก ในสวนทานไปชอชายเสยชวตทกอน ชงหลวงจีนคนเกวากลาวพวก
 ชาวพเจาไมได้ ทานมาใหม่มมมอเซมแซงนถ พวกชาวพเจายอมอยู่ให้ทาน
 ไซตอยไมคตทารายตอไป หลวงจีนลุตซมวาพวกเจาไมจกหรือ เรวชอน
 ลุตคเป็นขนนางนายทหาร เตมอยกับเจาของเกงเจยตเซยงกน ณ เมือง
 เขียนอนฮึ ภายหลงมาอยู่เมืองอยจวตเต โตวตายจิงโตบวชเป็นหลวงจีน
 เรยกวาลตซม กพวกเจาสามสี่คนเทานทไหนจะสู้เราได้ แต่ทหารตง
 พนตงหมนกกยงปราชยลมตายแตกหนไปสน เจาไมได้ชาวเขาเลาลอขอ
 เสยงเวาบางหรือ เตยชา ลตลกบพวกเหล่านนี้โตพงกพากนถหลวงจีน
 ลุตซมยงนถเตยชา ลตจงพตวาพวกชาวพเจายอมยกทานเป็นใหญ่ไมคต
 ประทษรายตอไป พตแลวกวชวณกนกลบ จตชอหาวมเบดโกกับสวาท
 อยางตมาเสยงหลวงจีนลุตซม ๆ กับเตยชา ลตและพวกสามสี่คนนกกนง

กนโตะเสพรายอยู่ด้วยกัน ครนกนโตะแลวกนงพุดจากนทรมสวนนน มี
ต้นไม้ใหญ่กกกาจบทำรงอยู่เป็นอันมาก

ในขณะนั้นการร้องแซ่เซ้งไป พวกของเตชา ลสโดยนกรของชน
บ้างว่าโกยกยสังโตขอให้สูญหายไป หลวงจันลตชมถามว่าเจ้ารองด้วย
เหตุผลประการใด ชายฉนนบอกว่าการร้องออดองตงน ไบราณว่าจะมีเหตุ-
การณทมเถยกน ข้าพเจ้าจึงได้ร้องว่าให้โกยกยสูญหายไป หลวงจัน
ลตชมว่าถ้าเขนนกชนไปแย่งรังกาเดย พวกของเตยชา ลสจงชนไปบน
ต้นไม้จะแย่งรังกาก็ไม่ได้ หลวงจันลตชมโกรธว่าแม่เตรงกากแย่งทำลาย
ลงมาไม่ได้ ก็ตรงเข้าไปไต่ต้นไม้ใหญ่ถอนต้นไม้ชนแลวกวางให้ดมลงกา
กแตกตบนหนไป เตยชา ลสกับพวกพองเห็นตงนนกพากนสรวเสริญ
หลวงจันลตชมว่า ท่านมกาสงหนกหนาเหนจะเป็นดาวบนพามาเกิดชอก
กระมง หลวงจันลตชมตอบว่าเจ้าเหล่านยงไม่เห็นฝีมือเรา จงไปเอาไม้
เท้าเหล็กของเราจะมาจะราเพลงอาวอให้พวกเจ้าดู พวกของเตยชา ลสก็
ไปยกไม้เท้าชนไม้ชน หลวงจันลตชมหัวเราะแล้วพุดว่า ไม้เท้าของเรา
นหนกทกสบสองชงเทานนเอง พวกเจ้ายกไม้ชน หลวงจันลตชมก็เอา
ไม้เท้าชนราเพลงอาวอต่าง ๆ ให้พวกเหล่านนตเตยชา ลสกับพวกพอง
พากนชมหลวงจันลตชมว่าฝีมือเข้มแข็ง เพลงอาวอคลอองแคลวกลองกมาก
หาผู้เสมอมิได้

ยังมีชายผู้หนึ่งอายุประมาณสามสิบเศษ รูปร่างสูงใหญ่หน้าตา
และศวรรษนคฉายกบเสื่อ มหนวดเครานงหมกต มอถอพุดชาวดนมาเห็น
หลวงจันลตชมว่าเพลงอาวอต่าง ๆ ก็หยุดยนตอยแลวชมว่า ท่านหลวงจัน
รูปนมฝีมือเข้มแข็งไม่มีผู้ใดสู้ได้ เพลงอาวอคลอองแคลวทหนกหนา เตยชา

ลสกบพวกพ้องได้ฟังชายผู้นั้นชม เพลยวมาตเห็นกจาได้วาทายผู้นั้นเป็น
 ครุ นายทหารแปดสิบหมื่นตงเกยเมืองหลวง จึงพูดว่าท่านครุทหารชมว่า
 เพลงอาวอของหลวงจนลตชมกเห็นจะจริง ด้วยท่านเป็นครุทหารรักษา
 เพลงอาวอต่าง ๆ หลวงจนลตชมได้ฟังกว้างไม่เท่าลงแล้ว ถามว่าท่านท
 มายนตนั้นผู้ใด พวกเหล่านั้นบอกวาทานเป็นครุทหารถึงแปดสิบหมื่นอยู่ ณ
 ตงเกยเมืองหลวง ชื่อลิมของ หลวงจนลตชมได้ฟัง จึงเชิญลิมของไปข้าง
 ในจตทโห่งพอสสมควร คำนับกันแล้วลิมของถามหลวงจนลตชมว่า ท่าน
 มาแต่ข้างไหนแซชื่อใด หลวงจนลตชมว่าข้าพเจ้าแซลชอตต เดิมเป็น
 ขุนนางนายทหารอยู่กับเลาของเกงเดยตเซียงกง ณ เมืองเฮียนฮนฮี่ แล้ว
 มาอยู่เมืองฮยจวตคนตาย จึงได้บวชเป็นหลวงจนเรียกว่าลตชม เมื่อ
 ข้าพเจ้ายังเด็กได้เข้ามาตงเกยเมืองหลวง ยังจำได้วาบตาของท่านเป็น
 ขุนนางนายทหารเรียกว่าลิมทหัด ลิมของได้ฟังกยन्दนิก จึงพูดว่าเดิม
 ท่านได้รู้จักกับข้าพเจ้า บัดนี้ท่านกับข้าพเจ้ามาสาบานเป็นพี่น้องกันเสีย
 เกิด หลวงจนลตชมกยन्दนิกได้เพียงบเดือนกันแล้ว หลวงจนลตชมแกกว่า
 กสาบานเป็นพลมของเบนนอง ครนสาบานแล้วหลวงจนลตชมจึงถาม
 ลิมของว่า วนนยองไปไหนมาจึงเดินมาทางนี้ ลิมของว่านยองมาไหวเจ้า
 ทศาลตงกตเบยวกับภรรยาและบ่าวคนหนึ่งครนมาถนเห็นพราเพลงอาวอ
 นยองยन्दจนเพลินไป ให้แต่ภรรยากับบ่าวไปไหวเจ้า ตัวนยองจะตคอยทำ
 อยทน ภรรยาของนยองกับบ่าวคนหนึ่งกพากันไปไหวเจ้า ข้าพเจ้าจึงได้
 พบกับพเนบญหนกหนา หลวงจนลตชมว่า เมื่อพมาอยทสจนผกนกกม
 ความวตกจาไมมพวกพ้อง ครนอยมาพวกสามสบคนเขาสวามภกตคอยดวย
 กคอยคลายวตก บัดนี้มาพบเบนนองได้สาบานรักใคร่กันเป็นอันมาก พม
 ความยन्दยงนิก พุดแล้วตงโห่งโตะและสุรามาเลยงลิมของ สองคนพ

น้องกินโต๊ะเสปสรวาดนทนานกันเป็นทศมาย ฝ่ายบ่าวหญิงของลิมของที่ไม่
 ไหวเจ้ากับภรรยาของวงมาบอกลิมของว่า ภรรยาท่านวิวาทกับเขาค
 ศาลเจ้าตงกตเบียวท่านจงรีบไปโดยเร็วเถิด ลิมของได้ฟังกลาหลวงจ
 ลุตชนไปถึงศาลเจ้า เห็นชายประมาณสิบคนถือกระสุนและกลองเอาต
 เป่าเล่น กับชายหนุ่มผู้หญิงรูปร่างดออกกนภรรยาของไว้แล้วว่า ไปพ
 จากันเล่นบนเหลาตงกนก่อน ภรรยาของว่าเจ้าเป็นอะไรจึงมาชมเท
 ลกเมยเขาตงน ลิมของเห็นและได้ฟังก็โกรธตรงเข้าไปใกล้เห็นยอว่าชาย
 ผนนแล้วพูดว่า ทาชมเทงลกเมยเราตงนไม่ควรเลย กำลังโทโสเงอม
 ษจะต กนกชนได้วาชายคนนเป็นบุตรเลี้ยงของกอกิว ทเป็นชนางตำแหน่ง
 กอไทยวย ได้ว่ากล่าวชนนางนายทหารทงสน ลิมของเห็นตงนกลดมือ
 ลงไม่อาจตี ชงกอไทยวยนนั้นเป็นชนนางนายทหารใหญ่ไม่มีบุตร กอไทยวย
 จึงไปขอบุตรของน้องตตามขอ กอซาหลงมาเลี้ยงไว้เป็นบุตรคนหนึ่ง—
 กอไทยวยรักใคร่ตงขอให้เรียกว่ากอเงไหล ครนกอเงไหลเติบโตใหญ่อายุ
 โดยตบบกเทยงชมขบตรสาวและภรรยาของราชฎรชาวบ้านอยู่เนอง ๆ—
 ไม่มีผู้ใดไปฟ้องร้องว่ากล่าวได้ เวลานั้นกอเงไหลชวนบ่าวไพร่ไปเที่ยว
 เล่นที่ศาลเจ้าตงกตเบียว ด้วยกอเงไหลไม่รู้จักหญิงนนั้นว่าเป็นภรรยา
 ของลิมของ จึงได้ทำเป็นทยวเขาเล่น ครนลิมของลดมือลง กอเงไหลจึง
 พุดว่าจะมาตีเราทำไม เจ้าเป็นอะไรกับหญิงคนน คนในศาลเจ้านนบอกว
 เป็นภรรยาของลิมของ ก็เข้าไปห้ามว่าอย่าว่านวายกันเลย กอเงไหลน
 ไม่แจ้งว่าเป็นภรรยาท่านจึงได้ทยอกเล่น ซาพเจ้าขอโทษเสียเถิด กอเงไหล
 แจ้งว่าเป็นภรรยาของลิมของแล้วกชวนบ่าวไพร่กลับไป ลิมของก็พา
 ภรรยา กับบ่าวออกจากศาลเจ้ากลับมา

ฝ่ายหลวงจันดตชนครนลมของไปแล้ว ก็จับไม่เท่าเรียกพวก
 ตามสืบคนตรงมาทศาดเจ้า ลมของเห็นจึงถามหลวงจันดตชมว่า พวา
 พวกฟ้องมาจะไปไหน หลวงจันดตชมว่าพวาจะมาช่วยทบทคนทชมเหง
 ภรรยาของน้อง ลมของวาน้องคตจะต ครนเห็นหน้ากนตก็จาไดวากองเงไทด
 เป็นบุตรเลี้ยงของกตไทยวยชนนางนายทหารใหญ่ ไดวากล่าวทหารทงปวง
 กบตวน้องด้วยจึงไม่อาจต หลวงจันดตชมว่าพไม่กลัวตายมาทนั้นจะต
 ให้แทบตายลมของวาน้องขอเสียเถดอย่าว่นวายไปเลยแล้วกลาไปหลวงจัน
 ดตชมกตบมาศวนมก ลมของกบภรรยาและบ่าวไปถึงบ้านมีใจเจ็บแค้น
 กตเงไทดยงนกไม่รูทจะคตประการ ไตตงแต่นนมาก ไม่มีความสบายเลย

ฝ่ายกตเงไทดครนไปถึงบ้าน ก็ผูกพันรักใคร่ในภรรยาลมของเป็น
 อนมาก ไม่รูทจะทำอย่างไรงนงอยู่ในใจ แต่หน้าตาไม่สู้สบาย ฝ่ายฮ้อน
 เป็นคนใช้อยู่ในบ้านกตเงไทดช่างประจบประแจงต ครนเห็นกตเงไทด
 เคร่าทมองไม่มองสีกเขาไปประจบพูดว่า ชงทานนชาซาพเจ้าเห็นหน้าตว
 ไม่สบายด้วยเหตุการณสงใดหรือ กตเงไทดจึงพูดว่า การในใจของเรา
 ทำไมทานจรงรว่าเหตุอันใด ฮ้อนว่าซาพเจ้ารือยว่า เป็นเหตุเพราะด้วยการ
 คนแซลิมไม่ใช่หรือ กตเงไทดว่าเจ้าทายถูกแล้วทำประการ ไตจะไตสม
 ความปรารภณาแล้วฮ้อนว่าการอนน ไม่สือยากนกด้วยลมของอยู่ในมือเรา
 จะให้เป็นอนัตรายไปเมื่อไทรกไต กตเงไทดว่าถ้าไตเหมือนกบพต เราจะ
 สมนาคณท่านใหจงมาก ฮ้อนว่าซาพเจ้ามอบายอຍอย่างทง ชงลมของ
 นนกบเล็กเคยมชอบพอรักใครกนสนท ทานจงให้เล็กเคยงไปเชญลมของ
 มากน ไตะเสพสุราท โรงเตยมถาลดมของมากนไตะกบเล็กเคยม แล้วกให้คน
 ไปบอกกบภรรยาของลมของว่าลมของมากน ไตะเสพสุราบ่วยไป ให้ภรรยา

ลิมของมาตุแก่ไขโดยเร็ว ภรรยาลิมของกคงมาทบ้านเล็กเคยม ท่านจงคิด
 ภายเทให้ชอบกถคงจะสมความปรารถนาหรือ กอเงไหลได้พังกเห็นชอบ
 ด้วยจึงให้คนไปเรียกเล็กเคยมมา และบ้านเล็กเคยมนน้อยไใกล้กันกับบ้าน
 กอไทยวยบตาเลียงกอเงไหล ครนเล็กเคยมมาถคานบแล้วถามว่า ท่านให้
 หาซาพเจ้าอรระสังอันใดกอเงไหลจึงพตกบเล็กเคยมว่ามธระสำคัญอยู่อย่าง
 หนึ่งไม่แจ้งว่าท่านรับได้หรือไม่ได้ ถ้าท่านสงเคราะห์จะทดแทนคุณให้จง
 มาก เล็กเคยมว่าท่านมธระกับอกเกิดจะทำตามคำ กอเงไหลว่าเรามีใจ
 รักใคร่ภรรยาลิมของประการใดก็ไม่สมความคิด แต่แจ้งอยู่ว่าท่านกับ
 ลิมของอชณาสัยรักใคร่กันสนิท— เวลาพรุ่งนี้จะให้ท่านไปเชิญลิมของมา
 กินโต๊ะ เสพสรวทโรงเตียม เราจะให้คนไปบอกกับภรรยาลิมของว่า
 ลิมของมากินโต๊ะเสพสรวทบ้วยเจ็บให้ภรรยาลิมของมาแก่ไข ถ้าภรรยา
 ลิมของมาทบ้านท่านสมความคิดของเรแล้วก็จะตอบแทนคุณท่านจะรับ
 ได้หรือไม่ เล็กเคยมนนคตแต่จะเอาหน้าทำให้กอเงไหลรักใคร่ไม่คตถึงเพื่อน
 ผู้งทชอบพอรักใคร่กันมาแต่ก่อน กรบปากว่าท่านอย่าจตกเลย ซาพเจ้า
 จะช่วยคตอานให้สาเวจความปรารถนาจงได้ กอเงไหลถกความยन्द นง
 สนทนากันประมาณครุหนึ่งเล็กเคยมกถากลับมาบ้าน

ครนรุ่งเช้าเล็กเคยมจึงไปหาลิมของทบ้าน ฝ่ายลิมของกับภรรยา
 ตงแต่ครนนานมากไม่มความสบายมิได้ไปเที่ยวข้างไหนอยู่แต่ในบ้าน พอ—
 เล็กเคยมไปร้องเรียกว่าท่านครอยหรือไปไหน ลิมของได้ยนเสียงคนร้อง
 เรียกกเบตประตอออกมาดู เห็นเล็กเคยมกเชิญเขาไปนั่งข้างในแล้วถามว่า
 น้อยไปไหนมา เล็กเคยมบอกวาสองสามวันนไม่เห็นพออกมากเที่ยวจงมา
 เขียมเขือนดู ลิมของวาสองสามวันนไม่มความสบายจึงไม่ได้เดินไปเที่ยว

เล่น เด็กเคยมว่านอนไม่เห็นพอไปเที่ยวเป็นหลายวันก็มีความวิตก จนนอน
จะมาเชิญไปกินโต๊ะเสปสุราสนทนาเล่นให้สบาย พุดแล้วเห็นภรรยา
ลิมของอยู่ในห้อง จึงร้องบอกกับภรรยาลิมของว่า อาชื่อน้องจะพาไป
กินโต๊ะภรรยาลิมของเดินออกมาทหน้าห้องบอกว่า พวกมันไปเสปสุราก็อย่า
โหม่นเมามาก จึงรีบกลับมาแต่เช้าใหม่ดึก เด็กเคยมก็ชวนลิมของออก
จากบ้านเดินมา ครั้นเดินพ้นบ้านไปประมาณครึ่งหนึ่งถึงโรงเตยเม เด็กเคยม
ก็พาลิมของเข้าไปซื้ออาหารและสุราก็กินตามสบาย สองนายนั่งสนทนา
กันลิมของก็นอนใจใหญ่ เด็กเคยมถามว่าพื่อนใจใหญ่ทำไม ลิมของ
จึงว่าเกิดมาเป็นชายชาติทหาร - สดบบุญญาตมมอกเข้มแข็งเขามาสามภักดี
ทำราชการไม่พบท่านทด มาพบแต่คนไพร่เป็นชนนางไม่รู้จากความผิดชอบ
ประการใด มาอยู่ในบังคับนายเช่นนิจไม่มีความสบาย เด็กเคยมได้ฟัง
ก็ทำเป็นไม่รู้เรื่อง จึงพูดว่าตอพวกมสดบบุญญาตมมอกเข้มแข็งนัก ชงครุฑทหาร
มอยู่หลายคนก็สดบบุญญาและมมอพอไม่ได้ น้องเห็นว่าก้อไทอวยผู้เป็น
นายกรรก็ใครซบเลียงพ ๆ มาโกรธก้อไทอวยด้วยซ้อไต ลิมของก็เล่าความ
ซงก้อเงไหลบุตรเลียงก้อไทอวยซ่มเหงภรรยาตนให้ฟังทุกประการ เดิมเคยม
ฟังก็แกลงบตมถึงความเสียพูดว่า ก้อเงไหลเห็นจะไม่รู้จักว่าภรรยาของท่าน
จึงได้ทำตงนน ท่านอย่าโกรธเลย เรามากินโต๊ะเสปสุราพุดเรื่องอนเถิด
เด็กเคยมกับลิมของก็กินโต๊ะเสปสุราได้เจ็ดแปดถ้วย ลิมของบอกกับ
เด็กเคยมว่านอนเสปสุราพลาฟจะไปเบาเสียก่อน ลิมของก็ออกมานอกโรง
เบาแล้วจะกลับเข้าไปในโรง เห็นบ่าวหญิงของตอวงมาบอกว่า ท่าน
ออกมาจากบ้านสักครุฑมชายผู้หนึ่งมาทบ้านบอกกับภรรยาท่านว่า ตอท่าน
มาเสปสุราเป็นลมสลบไป ให้ภรรยาท่านไปแก้ไขเสียโดยเร็ว ภรรยา

ท่านตกใจผากบ้านไว้กับนางเฮงไป แล้วก็ไปกับข้าพเจ้าด้วยกัน ชายนั้นพา
 ไปถึงบ้านมี ไตไม้แจ่ง ข้าพเจ้าไม่รู้จักบอกว่าท่านอยู่บนเหล่า ภรรยาท่าน
 กับข้าพเจ้าขึ้นไปบนเหล่าไม่เห็นท่าน มีแต่เครื่องโต๊ะจัดวางไว้ ครั้นภรรยา
 ท่านกับข้าพเจ้าจะลงเหลามา - ก็เห็นชายหนุ่มคนหนึ่งที่ไปหยอกภรรยาท่านที่
 ศาลเจ้าวันก่อนนั้น เดินออกมาจากห้องเหล่าเรียกภรรยาท่านให้ลงก่อน
 ข้าพเจ้าเห็นตงนกกกลงจากเหลามาจะไปตาม ไตยืนเคียงภรรยาท่านร้องว่า
 ข้าคนตายแล้วให้ช่วยด้วย ข้าพเจ้าวิ่งไปเที่ยวหากไม่พบ พบจีนเสชชายชา
 บอกว่าท่านมากินโต๊ะเสปสุวออยู่ที่โรงเตยมน ข้าพเจ้าจึงไต่ลงมาตามท่าน
 จึงรีบไปโดยเร็วเกิด ลิมของไต่ฟังกวางตรงไปยังบ้านเล็กเคยมี ไตคอยบ่าว
 หอญนน ครั้นถกเข้าไปในบ้านชนบนเหล่าเตง เห็นประตูห้องนอนปิด ไตยืน
 ภรรยาบอกว่า บ้านเมองกเรยบรอยดแล้วเหตไฉนไปหลอกเอาลูกเมียเขา
 มาชมชนชงไวเชนนตวยขอความล้งโต ลิมของไต่ฟังกไกรยงนกก ร้อง
 เรียกภรรยาให้เปิดประตู ภรรยา ลิมของไต่ฟงเคียงลิมของตามกจาไต่จึง
 เปิดออกมารับ พอเปิดประตูออกมากองเงไหลเห็นลิมของก็เปิดหน้าต่างไต่
 ซ้ามก้าแพงหนักดับไปบ้าน ลิมของเข้าไปในห้องเที่ยวคนหากองเงไหลก็
 ไม่พบ จึงถามภรรยาถึงความลบบว่าไต่เสยทกบเขาแล้วหรือ ภรรยาบอกว่า
 ท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าตั้งอยู่ในความกตัญญูขอสัตย ถ้าแมนท่าน -
 ไม่เชอข้าพเจ้าจะชนสูตรกไต่ ลิมของมีความยหนดเอากระบองทุบตล้งของ ๆ
 เล็กเคยมีแตกยับเยนแล้วกพาภรรยาลงจากเหลามา เห็นชาวบ้านใกล้ถนน
 พากันปิดประตูเสยทงสน ลิมของกับภรรยา มาถึงบ้าน ให้แคนเคื่อง
 เล็กเคยมียงนกก ฉวยไต่กระบตตรงมาที่โรงเตยมนไม่เห็นเล็กเคยมี จึงตามไป
 ที่บ้านเล็กเคยมีคนหากไม่พบ ลิมของคอยอยู่จนมืดค่ำไม่เห็นเล็กเคยมี

มากกดับไปบ้านภรรยาเดิมของจิ้งพุดเดิมของสามีว่า ท่านอย่าห่วงว้ายกับเขา
 เลย เขาทำไม่เราไม่ได้ก็ช่างเขาเถิด ลิมของพุดว่าขงเล็กเคยมกับเรากรก
 ไครกนเหมือนพนองกันหาควรจะมาด้อลวงเราไม่ เราไม่ใจเจ็บแค่นั้นก็จะ
 ซ้ำเสียให้โต พุดแล้วก็ไปคอยจะฆ่าเล็กเคยมอยู่ถึงสามวัน ก็ไม่เห็นเล็กเคยม
 กลับมาบ้าน

ฝ่ายเล็กเคยมนั้น ครนลมของออกมาจากโรงเตียมไม่เห็นกลับเข้า
 ไปจึงออกมาตามแจ้งว่าเกิดความ เล็กเคยมตกใจหนักหนีไปซ่อนอยู่ในบ้าน
 กอไถอวยถึงสามวัน ก็ยังไม่อาจกลับมาบ้าน ครนรุ่งเช้าลมของเดินไป
 บ้านเล็กเคยม พบหลวงจันลุตซมทถนนักพุดจากนั้นด้วยความอน ๆ หลวง
 จันลุตซมชวนไปกินโต๊ะเสปสุราที่โรงเตียม ลิมของบัดความเสียหาเล่าให้
 หลวงจันลุตซมฟังไม่ ความเรองนนักสงบอยู่

ฝ่ายกอเงไหลหนีโตดกำแพงไปถึงบ้านเป็นไข้ใจป่วยหนักลงไม่อาจ
 บอกกอไถอวยบิดา เล็กเคยมกับฮอนก็มาเยี่ยมเยียนปรนนิบัติเห็นหน้าตา
 ตากอเงไหลสลดซบผอมนัก เล็กเคยมถามว่าท่านป่วยไข้ประการใดหน้า
 จงโตชดเศราถงเพียงน กอเงไหลว่าเราจะเล่าให้ท่านฟังตามจริง ด้วย
 ความป่วยนั้นเพราะภรรยาเดิมของ เราคิดการถึงสองครั้งไม่ได้สมความ --
 ปรารธนา กับเราตกใจโตดกำแพงหนีมาโรคจึงกำเริบช่นมาก แต่เราเห็นว่า
 โรคอันนั้นจะไม่พนสามเดือนหรือครึ่งบกคงตายเป็นแน่ ชีวิตเราไม่รอดแล้ว
 เล็กเคยม ฮอนโตฟังก็แจ้งว่ากอเงไหลเป็นไข้ใจจึงพุดว่าท่านจงอดสำห
 ระกตใจไว้ ขงการเรองนตกพนักงานชาวพเจาทั้งสองจะคิดแก้ไขให้ท่านได้
 สมความปรารธนาให้โตถ้าเมื่อนว่าภรรยาเดิมของตายเสียก็เป็นที่จุนใจ ถ้าไม่

ตายก็คงได้ท่านอย่าวิตกเลยกองงเไหลได้ฟังก็คอยหาความทุกข์ เล็กเคยม
กับฮ้อนกับปรนนิบตกองงเไหลอยทนน

ฝ่ายกองไทอวยครนแจ่งวากองงเไหลบุตรเลี้ยงเจ็บป่วยไป ก็ให้—
เล่าโตวักวนขุนนางทสำหรับไซสอย มาเยี่ยมกองงเไหลว่าจะเป็นการใด
เล่าโตวักวนมาถึงถามกองงเไหลว่าท่านเจ็บป่วยเป็นอย่างไรจงบอกให้ทราบ
จะได้ไปแจ่งกับบิดาท่านให้หมอมารักษา กองงเไหลไม่อาจบอกกลัวบิดาจะ
รู้บอกแต่ไม่สบาย เล่าโตวักวนก็จนใจไม่แจ่งว่าเป็นโรคอะไร

ฝ่ายเล็กเคยมกับฮ้อนเห็นเล่าโตวักวนมาเยี่ยมไซก็ปรึกษากันว่า
ไซของกองงเไหลนี้จะต้องให้กองไทอวยแจ่งจึงจะได้ให้หาตัวลมของมากกัซัง
เสียให้ตาย แล้วก็ไปเอากรรยามายกให้กองงเไหล ๆ คงจะหายถ้าไม่คิด
เช่นนนกองงเไหล ก็คงตายจำเราจะเอาความนบอกล่าโตวักวนให้ไปแจ่ง
กองไทอวยแจ่งจะเห็นประการใด ครนปรึกษาเห็นชอบด้วยกันแล้ว ก็ออกมา
คอยเล่าโตวักวนอยู่ข้างนอก ครนเห็นเล่าโตวักวนกลับออกมา เล็กเคยม
กับฮ้อนเล่าความไซของกองงเไหล ซึ่งรักใคร่กรรยาลิมของให้ฟังทุกประการ
แล้วพูดว่า ถ้าจะไม่ให้กองงเไหลถึงแก่ชวตเป็นอันตรายข้าพเจ้าทั้งสองนี้จะ
บอกออบายให้ ท่านจงได้เอาข้อความไปแจ่งแก่กองไทอวยด้วยเถิด เล่าโตวักวน
จึงว่า เราจะไปแจ่งความแก่กองไทอวยในเวลาค่ำให้ได้ พูดแล้วก็กลับ
ไปแจ่งความแก่กองไทอวยว่าขงบุตรของท่านเจ็บป่วยนนเพราะรักใคร่กรรยา
ลิมของ ถ้าจะให้หายไซกตองกาจตลมของเสียเอากรรยามายกให้กองงเไหลจึง
จะหาย ถ้าไม่กระนบกเห็นจะถึงแก่ชวตตบสูญเป็นแน่

กองไทอวยได้ฟังจึงถามว่า บุตรของเราไปพบปะกรรยาลิมของ
ที่ไหนจึงได้บวยตงน เล่าโตวักวนบอกความขงกองงเไหลได้พบปะกรรยา

ลมของทศบาลเจ้าภทธานเล็กเคยมเป็นสองครั้ง ก็ไม่สมความปรารถนา
 ให้ถือโทษช่วยฟังทุกประการ ก่อโทษช่วยว่าจะฆ่าผิวเขาเสียอย่างไรได้ถ้าไม่
 คิดฆ่าบุตรเรากคงตายจะทำประการใดดี เล่าโตวกวนว่าเล็กเคยมกับฮูอัน
 พุดกับซาพเจ้าว่า ถ้าท่านจะให้ก่อเงไหลหายบ้วยแล้วสองคนนั้นจะคุดอบาย
 ให้ ก่อโทษช่วยกุดใจให้หาสองคนนั้นมา ครนเล็กเคยมกับฮูอันมาถึง
 ก่อโทษช่วยจึงถามว่า เจ้าทั้งสองนมอบายสิ่งใดจะแก้ให้บุตรเราหายได้—
 ถ้าบุตรเราไม่เป็นอันตรายจะตอบแทนคุณเจ้าใหญ่ขนาดเล็กเคยมคุดเข้าลง
 คานับแล้วแจ้งว่า ซาพเจ้าจะคุดอบายให้ได้สมความปรารถนา ถ้าซาพเจ้า
 จะเอาสิ่งใดหรือจะว่ากล่าวประการใดก็ตองตามใจ ไชนนกกคงหายท่านอย่า
 ได้วิตกเลย ก่อโทษช่วยว่าจะตองการและว่ากล่าวสั่งอื่นใดจะตามใจเจ้าทั้ง
 สอง เวลาพรุ่งนี้คุดฮานจตแจ้งเกิดเล็กเคยมกับฮูอันกคานับลามาคุดอบายที่
 จะก่าจตลมของ ให้ชายผู้หนึ่งเอากระบี่ของวิเศษของก่โทษช่วยไปชายให้
 ลมของ ชายผู้นนกรบเอากระบี่ของวิเศษไป

ฝ่ายลมของครนถึงเวลาหลวงจันลุตชมมาชวนไปเที่ยวกินโต๊ะ
 เสพสราอยทกวนมโตชาติ ลมของกลมความเรองนนเสย ครนอยมาชวนหง
 หลวงจันลุตชมชวนลมของไปเสพสราแล้วกเดินกลับมา ชายผู้ทชายกระบี่
 เห็นลมของเดินมากทาเดินเคยงเขาไกลแล้ว พุดว่ากระบี่ของวิเศษเดิมเรา
 จะชายแต่ไม่มผู้ ไตรจกกว่าชองตเลย ลมของได้ฟังแล้วเดินเลยไปไม่ได้ถาม
 ชายผู้ทชายกระบี่กเดินตามทำถอนใจใหญ่แล้วพุดว่า คนในเมืองหลวงนม
 ผมอเซมแข่งถมไป แต่ไม่มผู้ ไตรจกกว่ากระบี่เดิมนตเวานาเสียตายกระบี่นก
 ช่างไม่รู้จักของวิเศษสักคนเลยในขณะนนภยจะมาถึงลมของกอาพทให้เป็น
 ไป ลมของได้ฟังกเหลยวมาคุดเห็นชายนนถอกระบี่อยู่ ก็ถามว่าจะชาย

หรือ ขายนั่นบอกว่าจะขายก็สั่งให้ ลิมของรับกระบี่ไปแกว่งเป็นแสงจับตา
 กบเจงวาของดี จึงส่งกระบี่ให้หลวงจนลุตซมต หลวงจนลุตซมเห็นกรว
 ของดีจึงพดกบลิมของวากระบี่เล่มนตนกวงขอไว้เถิด พดแลวกตั้งกระบ
 ให้ลิมของ ๆ รับกระบี่มาตามเจ้าของกระบี่ว่า กระบี่ของท่านจะขายเท่าไร
 ขายเจ้าของกระบี่นั้นบอก ว่า ถ้าท่านจะตอกเอาสามพันตำลง ถ้าท่านไม่
 ตอจะเอาสองพันตำลง ลิมของว่าอย่าให้ถึงสองพันตำลงเลย เอาแต่พัน
 ตำลงเถิด ขายเจ้าของกระบี่ว่าท่านจะขอเราจะเอาแต่พันห้าร้อยตำลง
 ลิมของไม่เอาจะให้แต่พันตำลง ขายเจ้าของกระบี่ก็ยอมให้ ลิมของพา
 เจ้าของกระบี่ไปเอาเงินที่บ้าน หลวงจนลุตซมนนกล้าไปทออยู่ ลิมของกับ
 เจ้าของกระบี่ไปถึงบ้านแล้ว ลิมของจึงเอาเงินพันตำลงมาให้ ถามว่ากระบี่
 เล่มนทานเอามาแต่ข้างไหน ขายเจ้าของกระบี่ก็แกล้งบอกวกระบี่เล่มน
 แท้ครึ่งใบและบิดาข้าพเจ้าตอ ๆ มาจนถึงตอข้าพเจ้า ๆ ขัดสนยากจนจึงได้
 เอามาขาย ลิมของถามว่าบิดาของท่านชื่อใด ขายเจ้าของกระบี่บอกว่า
 บิดาข้าพเจ้านบอกท่านไม่ได้รับเงินพันตำลงแล้วกล้าไป ลิมของ
 จับกระบี่ชนแกว่งดด้วยยนต์ จึงคิดว่ากระบี่วเศษของกบไทยวยม้อยเล่ม
 หนึ่งเราขอตบ้อย ๆ ก็ไม่ไหว ครวงนของเราก็เหมือนกัน คิดแลวกเอา
 กระบี่ไปเก็บไว้มใจผูกพันอยทกระบี่เล่มนนั้นบนอนมาก ขายผู้นนขายกระบ
 ให้ลิมของแลวกกล้าไปบอกกับเล็กเคยมทุกประการ

ครนรุ่งเช้าเล็กเคยมกับฮ้อนไซชนนางสองนายมาบอกลิมของว่า
 กบไทยวยให้ท่านเอากระบี่ทขอไปเปรียบกันว่าของใครจะดีกว่ากัน ชนนาง
 สองนายก็ตรงมาบอกลิมของว่า กบไทยวยให้ท่านเอากระบี่ไปเปรียบกัน

ลิมของจึงถามขุนนางสองนายนั้นว่า ท่านมาแต่ข้างไหนไม่เคยเห็นหน้าเลย
 ขุนนางสองนายบอกว่าข้าพเจ้าเพิ่งมาอยู่กับกอไตอวยใหม่ลิมของได้ฟังก็ไม่
 สงสัย ทียบเอากระบี่ขอตามขุนนางนั้นมาที่บ้านกอไตอวย ขุนนาง
 สองนายก็พาเข้าไปข้างในถึงหน้าหอแปะโฮ่วตั้ง จึงบอกกับลิมของว่าท่าน
 คอยอยู่ที่ไหน ข้าพเจ้าจะเข้าไปแจ้งกับกอไตอวยก่อน พูดแล้วขุนนางสองนาย
 ก็หลบไปเสีย

ฝ่ายเล็กเคียมกับฮูอัน ให้สองคนนั้นไปพาลลิมของมาได้จนกระเนแล้ว
 ก็ไปแจ้งความแก่กอไตอวย ๆ สั่งให้เอาคนมาข่มไว้คอยจับลิมของหน้าหอ
 แปะโฮ่วตั้ง

ฝ่ายลิมของนั้นเดินตามขุนนางสองนายเข้าไปจนข้างใน มิได้รู้ว่า
 จะผิดชอบประการใด ครั้นนั่งคอยทำอยู่ช้านานแล้วไม่เห็นขุนนางสองนาย
 ออกมาก็นั่งสะดุ้งใจลุกเดินมาดูที่หน้าหอ พอกอไตอวยออกมา ลิมของ --
 เห็นดวงกระบี่เขาไปค้ำบับ กอไตอวยถามลิมของว่าเจ้าเป็นครุฑทวารเขต
 ไฉนจึงถือกระบี่เขามาจนหน้าหอเรา เจ้าคิดประการใดหรือ ลิมของว่าท่าน
 ให้ขุนนางสองนายไปหาข้าพเจ้าให้เอากระบี่มาเปรียบกัน ข้าพเจ้าจึงได้เอา
 กระบี่ตามขุนนางนั้นเข้ามา กอไตอวยว่าเราไม่ได้ให้ไปหา ขุนนางทั้งสอง
 ทพาเจ้าเขามาจนขอไร อยู่ที่ไหนลิมของว่าขุนนางนั้นบอกกับข้าพเจ้าว่า
 เพิ่งจะเข้ามาทำราชการใหม่ กอไตอวยว่าเจ้าอย่าแก้ไขไปเลย เรายังมา
 หลายนวันว่า เจ้าจะคิดฆ่าเราจึงได้ถือกระบี่เขามาจนหน้าหอข้างในมิโทษผิด
 มาก จึงเรียกให้ทหารจับตัวลิมของไปฆ่าเสีย ทหารที่ข่มอยู่เหล่านั้น ครั้น
 ได้ฟังก็ตรุกันออกมาจับตัวลิมของมัดไว้จะเอาตัวไป ลิมของร้องว่าถ้ามอง

นตกลงกตขภาพเจ้า กอโทษวว่าเจ้าถอกระบเขามาจนหน้าหอชนในคคจะ
 ฆ่าเรามาไซหรือ ลมของวาท่านไซให้คนของท่านไปเรียกขภาพเจ้าจงได้เข้า
 มา กอโทษวว่าผู้ใดไปเรียกเจ้ามาขอเลี้ยงอันใด ลมของวาคนของท่าน
 ไซไปขภาพเจ้าไม่รู้จักขอ

กอโทษวได้ฟังลมของวอองเถียงแข่งแรงอยู่ก็ไม้อาจจะให้ฆ่าลง
 ได้ จึงสั่งทหารให้เอาตัวลมของกบกระบไปส่งให้สูอนโคยองสูชนนางผู้ชำระ
 ความ ทหารกเอาตัวลมของกบกระบไปส่งตามส่ง ครนไปถึงทหารกเอาตัว
 ลมของกบกระบเขาไปแจ้งความให้สูอนชนนางผู้ชำระฟังทุกประการ สูอน
 จงถามลมของวว่า เจวาทหาราชการเป็นครุททหารทำไมไม่รู้จักผิดและชอบ
 ถอกระบเขาไปจนหน้าหอแปะโฮวตั้งด้วยเหตุอันใดลมของวว่าความเรื่องนี้ไม่
 จรงแกลงอบายพาลเอาผิด ขภาพเจ้าทหาราชการมานานแล้วรูความผิดและ
 ชอบอบยบาง ลมของกเล้าความเดิมชงภรรยาไปไหวเจ้าให้สูอนชนนางผู้
 ชาระพงตงแต่ตนจนปลายทุกประการ แลวแจ้งวว่า กอโทษวไซให้ชนนาง
 สองนายไปเรียกขภาพเจ้าให้เอากระบมาเปรียบกัน ชนนางสองนายกว
 ขภาพเจ้าเข้าไปข้างในให้ขภาพเจ้านงคอยอย ครนกอโทษวออกมาวว่าขภาพเจ้า
 ถอกระบเขามาจนข้างในให้ทหารจับตัวไปฆ่าเสีย ขภาพเจ้ากรอองอยูวว่าความ
 อนนไม่จรงจะแกลงพาลเอาผิดขภาพเจ้า กอโทษวจึงให้เอามาส่งท่าน ขอ
 ท่านใดชำระให้เห็นเท็จและจรงเกิด สูอนโคยงถอยค้ำของลมของกส่งให้ผู้
 คมเอาตัวลมของไปชงไว้ แลวเขียนหนังสือตอบไปถึงกอโทษวว่า ได้รับ
 ตัวลมของไวแลวยังไม่ได้ชำระ เวลาอนจะชำระให้ใดเท็จและจรงจรงจะทำ
 ตามโทษเขียนหนังสือแลวกมอบให้ทหารถอกลับไป

ฝ่ายภรรยาเดิมของครึ่งแจงว่า เขาต้องลวงลิมของไปจนถึงท้องโทษก็
 ร้องไห้ จดหาอาหารให้บ่าวไพร่ไปส่งลิมของมิได้ขาด ชูอินก็มีความเมตตา
 ลิมของจะคิดแก้ไขให้เห็นเท็จและจรรงกักลวงกบไสวจะโกรธ ด้วยเขา—
 เป็นขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายทหาร โปรดปรานมาก จึงให้หาเตยกาเถาครุททหาร
 ซึ่งเป็นบิดาภรรยาเดิมของมาแล้วให้เตยกาเถา ไปร้องทุกข์ทูลขุนนางผู้ชำระคน
 ใหม่จะได้ช่วยจากลาว เตยกาเถาก็นำไปร้องทุกข์ตั้งผู้ชำระความคนใหม่
 ซึ่งตั้งคนเป็นขุนนางซอสุดยไม่เห็นแก่ทรัพย์สินของผู้ใด ชำระความตั้งไต่
 ทูลชำระตามตรงเป็นยุติธรรม คนทั้งหลายเรียกซึ่งตั้งว่า พระ ครนเตยกาเถา
 พ่อตาเดิมของไปร้องทุกข์ซึ่งตั้งเลาความให้ฟัง ซึ่งตั้งขุนนางผู้ชำระได้
 ฟังกึ่งแจงว่า กบไสวพาตมิดแกลงจะฆ่าลิมของเสีย จึงพดกับเตยกาเถา
 ว่า เรายุเรื่องความแล้วจะช่วยแก้ไขให้ เตยกาเถาก็นำบิดากลับมา ซึ่งตั้ง
 จึงไปหาชูอินไต่สองผู้ทบ้านแล้วพดว่า ซึ่งเรื่องความของลิมของนข้าพเจ้า
 สืบดูเห็นจากกบไสวช่วยข่มเหงใส่ความเขา ท่านจงเห็นแก่ลิมของด้วย ชูอิน
 ว่ากบไสวว่าลิมของถือกระบี่เข้าไปจนถึงแปะโฮวตั้งชั้นในโทษนั้นผิดมาก
 จะทำประการใดดี

ซึ่งตั้งไต่ฟังก็โกรธจึงถามว่า ซึ่งขุนนางตำแหน่งท่านนกกบไสว
 ตั้งให้หรือ ชูอินว่าไม่ใช่ เจ้าแผ่นดินตั้งแต่งให้ ซึ่งตั้งว่าถ้ากระนั้นมานั่ง
 กักลวงกบไสวทำไม ถอยความตั้งไต่ก็ต้องชำระจากลาวแต่ตามจริง ชูอิน
 ว่าท่านไม่รู้หรือว่ากบไสวเป็นขุนนางผู้ใหญ่เจ้านาย โปรดปรานมากจะให้
 ข้าพเจ้าทำประการใดดี ท่านเห็นว่าชำระอย่างไรจึงจะเป็นยุติธรรม ซึ่งตั้ง
 ว่าลิมของถือกระบี่เข้าไปจนถึงแปะโฮวตั้งโทษนั้นผิดจริง แต่ลิมของว่าขุนนาง

สองคนไปเรียกลมของแลวพาเข้ามา ขนนางสองคนนกกเขาตัวไม่ได้ไม่รู้
ว่าผู้ใดเขาลมของเป็นผิดกควร แต่โทษนั้นไม่ถึงซาพน ถ้าจะทำให้ถูกแบบ
ถูกอย่างกเขาลมของไปเขียนยศบทแลวเนวเทศไปเมืองไกล จึงจะเป็นการ
ยุติธรรม

ฮูนไตพังกเห็นชอบ จึงพูดว่าซาพเจ้าจะเอาข้อความไปแจ้งกับ
กอไทยวก่อนฟังดูจะว่ากล่าวประการใด ซึ่งตั้งกกลับไปบ้าน ฮูนจึงเอา
ข้อความทงตั้งปรึกษาไปแจ้งกับกอไทยวกทุกประการ กอไทยวกจึงคิดว่า
ความเรื่องนกไซกลอธิบายอยู่ในใจเรา ตระลาการเขาร้เท่าจึงปรึกษาโทษ
ไม่ให้ตายเพียงเนวเทศ ถึงกระนั้นกเขาเถิด เราจะคิดฆ่าเสียตามทางให้จง
ได้ คิดแลวกพูดว่า ท่านปรึกษาเห็นควรแลวจึงไปจัดการเถิด ฮูนก็นับ
ตามายังโรงชำระ ให้เอาตัวลมของออกมาเขียนยศบทแลวให้สักหน้าเอาคา
หนักเจดขงครวงมาใส่คอ ให้ตั้งเทยวสีป่าเป็นผู้คุมเนวเทศไปเมืองชองจิว
ตั้งเทยวมสีป่าค่านับลาคุมตัวลมของไป

ฝ่ายเตยกาเถากับเพื่อนบ้านแจ้งว่า เขาจะเอาตัวลมของไปเนวเทศ
ก็มากอยอยตามทาง พอตั้งเทยวสีป่าคุมลมของมา เตยกาเถาพอลมของ
ก็เชิญตั้งเทยวสีป่าผู้คุมทงสองกับลมของ เข้าไปในโรงสุวเตยกาเถาให้จัด
โต๊ะและสุวมาเลี้ยงผู้คุมทงสองแลวกเอาเงินออกให้ฝากฝังลมของด้วยครน
กินโต๊ะเสพสุวแลว ลมของจึงพูดกับเตยกาเถาพอลว่า ซาพเจ้าม —
การอยอย่างทงจะพุดกับท่าน เดมทงนรกร้ใครซาพเจ้า จึงโดยกบตรหญิง
ให้เป็นภรรยา อยกนด้วยกนมาได้ตามบีมโตมตปากวาทกน ซึ่งตัวซาพเจ้า
ครวงนเขาชมเทงกตขทำโทษตองเนวเทศไปเมืองไกล จะเป็นตายประการใด
ก็ไม่แจ้ง ซาพเจ้าคิดเห็นว่าบุตรหญิงของท่านจะได้รับความลำบากทุกขทน

ต่อไป กอเง่ไหลก็จะมารบกวนให้ได้ความเดือดร้อนต่าง ๆ บุตรหญิงของ
 ท่านก็จะมีความน้อยใจข้าพเจ้าจะทำหนังสือให้จะได้มลภพเสีย อย่า
 เป็นห่วงถึงข้าพเจ้าเลย ซึ่งตัวข้าพเจ้าจะได้กลับมาหรือยังประการใดก็ยังไม่
 ทราบแต่ความเรื่องนข้าพเจ้าคิดเห็นเอง ไม่ใช่ผู้ใดสั่งสอนข่มขืนให้หย่า
 เพื่อว่าบุตรหญิงของท่านจะได้ความสุขสืบไป เวลาพ่วงนข้าพเจ้าจะ
 ทำหนังสือให้ท่านจงไปจัดแจงเถิด เตยกาเถ่าว่าเจ้าพดอะไรเช่นนั้น ไม่ถูก
 เกิดมาเป็นมนุษย์แล้วจะมาหวาดกลัวเพราะกลัว มีไขเจ้าไปหาความมาเมื่อ
 ไหวก็ยอมร้อยทั้งแสน ความเรื่องนเขาเกิดข่มเหงเอา ซึ่งภรรยาของเจ้านน
 อย่าได้วิตก บิดาจะรับเอาไปอยู่บ้านเงินทองที่ชอกนนั้นก็น้อยพอเพียงกัน
 บิดาจะเลี้ยงไว้กว่าเจ้าจะสิ้นโทษกลับมา ครวงนเป็นกรรมของเจ้าแล้วจึงกม
 หน้าไปก่อนเถิด ถ้าเจ้าแผ่นดินโปรดยกโทษเสียเมื่อไรก็จะได้มาอยู่กับตัว
 กัน ซึ่งขอความสิ่งใด ๆ นั้นเจ้าอย่าคิดเลย เป็นพนักงานของบิดาเอง
 ลิมของจึงตอบว่า ข้าพเจ้าขอขอบคุณท่านนักหนา แต่ข้าพเจ้าจะจากไปวางใจ
 ไม่ได้ ทำให้บุตรหญิงของท่านได้ความลำบากต่าง ๆ ถ้าท่านยอมให้
 ข้าพเจ้าทำหนังสือถึงตัวข้าพเจ้าตายก็มีความสุขสบาย แม้นท่านไม่ให้
 ข้าพเจ้าหย่าข้าพเจ้าจะลำบากไว้ ถาถึงสิ้นโทษกลับมาจะไม่อยู่กับบุตร
 ท่าน เตยกาเถ่ากับเพื่อนบ้านเหล่านั้นได้ฟังก็แจ้งในใจของลิมของว่ากลัว
 ภรรยาจะได้ความลำบาก จึงพูดตงนปรารภนาจะให้เตยกาเถ่ารับหนังสือ
 หย่าจะได้หาตัวให้บุตรหญิงใหม่ บุตรสาวภรรยาของนนั้นจะได้มีความสุข
 สืบไป เพื่อนบ้านทั้งหลายก็พดกบลิมของว่า ท่านอย่าเขียนหนังสือเลย
 สิ้นโทษจะได้กลับมาอยู่กับตัวกัน ซึ่งใจภรรยาของท่านนนั้นข้าพเจ้าร้อย
 ใจจะตามออกกเห็นจะไม่ม ลิมของว่าจะให้เขาได้ความทุกข์ต่อไปนั้นไม่ควร

เตยกาเถาว่า ถ้าเจ้าไม่ฟังฉันจะทำหนังสือให้โจทก์ตามใจเถิด แต่บุตร
 หญิงของเราไม่ให้ได้สามีใหม่จะยากจนประการใด ก็ขอทานเลี้ยงลูกไป
 ตามจน การขอจนเจ้าอย่าหนักเลย ลิมของให้ไปหาเสมียนมาเขียนหนังสือ
 หยาแล้ว พอได้เห็นภรรยาเดินร้องไห้มาถึง ลิมของก็ออกไปรับภรรยาเข้า
 มาข้างในแล้วพูดว่า เรามีความอยู่ขอหนึ่งจะพุดกับเจ้า แต่ได้บอกกับบิดา
 แล้วเราต้องโทษจะเนรเทศไปเมืองไกลจะได้กลับมาหรือประการใดก็ไม่แจ้ง
 จึงทำหนังสือให้โจทก์ ถ้าเหตุประการใดแจ้งจะได้ไปมีสามีเสียอย่าเป็น
 หวงถึงเราเลย

ภรรยา ลิมของได้ฟังตามพุดดังนั้นกรอให้ พลาดถามสามว่าตอ
 ขาพี่เจ้าขอขวาประการใดจึงได้ทำหนังสือมาดังนี้ ลิมของว่าไม่ใช่ตัวเจ้า
 ขวขา คิดเห็นว่าไปครองนจะเป็นตายก็ไม่แจ้งกลัวเจ้าจะได้ความลำบาก
 ประการหนึ่งตอเจ้าก็ยกสาวควรรหาสามีใหม่จะมาเป็นทุกข์ใจคอยทำเราไม่
 ควรเลย คิดเห็นดังนั้นจึงทำหนังสือให้ ภรรยา ลิมของได้ฟังตามก็
 ไม่ได้ตอบประการใด ร้องไห้กลิ้งเกลือกไปมา เตยกาเถาบิดาจึงพูดว่า เจ้า
 อ้ายร้องไห้เลยจะไปอยู่กับบิดาเถิด ถ้าแม่ว่าสามีเจ้าสนโทษมากจะได้อยู่
 กันด้วยกัน ถ้าเขาไม่กลับมาบิดาจะเลี้ยง เจ้าจะโศกเศร้าไปทำไม พุดแล้ว
 กรบเขาหนังสือให้ โจทก์ ภรรยา ลิมของเห็นทองกับห่อเสื่อกางเกงออกให้
 ลิมของสาม ลิมของลาเตยกาเถาพ่อตาและภรรยาแล้ว ตั้งเที่ยว สืบ
 นายผู้คุมก็พา ลิมของไปฝากไว้ที่คุก เตยกาเถาจึงพาบุตรไปที่บ้าน ลิมของ
 ดวดยบ้าน ลิมของนอนบนตักหลวงจึงได้เกษมทรพยสงของไปอยู่บ้านของตอ

ฝ่ายตั้งเทยว ลีปา กลับไปบ้านจ้ดหาเสบียงอาหารและเสื่อ — —
 ทางเกงเงินทองจะได้เข้าไปกินตามทาง กิมชายเจ้าของร้านขายสุราไปเรียก
 ตั้งเทยวว่า ยังมีขนนางผู้หนึ่งมาแต่ไหนไม่แจ้ง ให้ข้าพเจ้ามาเชิญท่านไป
 ที่โรง ตั้งเทยวได้พังกไปกับเจ้าของสุรา ครนถงเห็นขนนางผู้นั้นอยู่
 ตั้งเทยวเข้าไปค้ำนัยแล้วถามว่า ท่านกับข้าพเจ้ายังไม่เคยสนทนากัน ท่าน
 ให้หาข้าพเจ้ามาด้วยอะไร ท่านขอไว้อะไรได้มาแต่ข้างไหนจึงบอกให้
 ทราบ ขนนางนั้นบอกว่าประเดี๋ยวเกิดเราจะบอกท่าน แต่ลีปานั้นอยู่ที่ไหน
 ตั้งเทยวบอกว่าอยู่ตรงโน้น ขนนางนั้นให้เจ้าของร้านสุราไปเรียกลีปามา
 แล้วส่งให้จ้ดโต๊ะและสุรามาลेียงตั้งเทยว ลีปา เป็นอันตแล้ว ขนนางนั้น
 กหยิบทองคำหนักสิบตำลึงออกมาวางไว้บนโต๊ะพูดว่า ท่านทั้งสองจงรับ
 ทองคำไว้คนละห้าตำลึงเถิด เวลมาอยู่สูงหนึ่งจะพบกับท่าน ตั้งเทยว
 ลีปา ว่าท่านเป็นขนนางอยู่ที่ไหนจึงเอาทองคำมาให้ข้าพเจ้าสองคนด้วย
 อรรถันไคขนนางนั้นจึงถามว่า ท่านทั้งสองจะค้มลิมของไปเมืองของจิวหรือ
 ตั้งเทยวว่า ข้าพเจ้าสองคนนทานผู้ชาระไซให้ค้มลิมของไปเนวเทศขนนาง
 นั้นจึงพูดว่า ตอเวานเป็นขนนางของกอไทอวยขอเล็กเคยมสำหรับไซสอย
 อยู่ในบ้าน ตั้งเทยว ลีปาได้ฟังจึงพูดว่า ข้าพเจ้าทั้งสองหาควรจะนั่งรวม
 ท่านไม่ ท่านอย่าได้ถือโทษเลย เล็กเคยมว่าเราไม่ถอดอก ท่านไม่หรือ
 ลิมของกับกอไทอวยเป็นคู่พยามาทกัน กอไทอวยนั้นไซให้เราเอาทองหนัก
 สิบตำลึงมาให้ท่านทั้งสอง ซึ่งจะค้มลิมของไปเนวเทศนั้นไม่ต้องไปไกล ข้า
 เสียไกล ๆ ก็ได้ แต่ท่านจะเช็ดเอาหนึ่งสอหกหน้าค้มของมาเป็นสำคัญ
 กแล้วกัน ถ้านายท่านจะว่ากล่าวประการใด กอไทอวยจะแก้ไขเองท่าน
 อย่าวิตก ถ้าสาเรจความกลับมากกอไทอวยจะสมนาคุนท่านอก ตั้งเทยว

ว่านายผัวจะไม่ได้อะไรไปเลยไปเนรเทศเท่านั้น ดีป่าพูดกับ
 ตงเทียวว่า พี่ไม่วรอกอโทษวยเป็นขนนางผู้ใหญ่เจ้านายโปรดปราน จะ
 ให้ตายก็ได้ จะให้เบียดก็ได้ เราบเอาทองคำไว้แล้วทำตามสั่งเถิด ภายหลัง
 จะได้ฟังกอโทษวยต่อไป ถ้าไม่รบก็จะพากันผิด

ตงเทียวได้ฟังเห็นชอบด้วย ชมวานองนับบุญญาติ พี่ไม่วรอกอโทษวยได้
 พุดกันแล้วจึงบอกกับเล็กเคยมว่า ท่านอย่าวิตกข้าพเจ้าจะคุมตัวลมของไป
 ฆ่าเสีย ถ้าหากหาจนถ้าวรอกสองวันคงสำเร็จความปรารถนาจะกลับมาให้
 ท่านรื้อขาว เล็กเคยมได้ฟังกยन्द ว่าถ้าสมความศดกกลับมาจะรางวัลออก
 พุดแล้วกเอาทองคำหนักสิบตำลึงส่งให้ ตงเทียว ดีป่ารับทองคำไว้ เล็กเคยม
 กกลับมา ตงเทียว ดีป่า เอาทองคำออกแบ่งปันกันคนละห้าตำลึงแล้ว กลับ
 มาจัดเสบียงที่จะกินตามทางเสร็จแล้ว ชวนกันไปทักกรับเอาตัวลมของมา
 คุมตัวออกจากตงเกียเมืองหลวงเดินทางไปได้สามสิบเจ็ดเวลาจนค่ำ ตงเทียว
 ดีป่า ก็พาตัวลมของไปสำนักที่โรงเตียม

ในขณะนั้นเป็นเดือนหกเป็นฤดูร้อน ลมของถูกเขยจนแล้วต้อง
 เดินทาง ไรศก้าเรียมมากชมเดินไปไม่ใคร่จะได้ ครนเข้าอาศัยโรงเตียม
 ดีป่ากคิดว่าตักกตัวลมของจะหนี จึงตมนำให้เด็ดแล้วเอาใส่ถังมาบอกกับ
 ลมของว่า เดินทางมาเหน็ดเหนื่อยจงล้างเท้าเสียจะได้หลับนอน เราจะ
 ล้างเท้าให้ ดีปากเอานารอนในถงเทวดเท้าลมของลงไป ลมของถูกนารอน
 เจ็บบวดยพองทนต์ ลมของกรองว่า ท่านมาแกล้งทักกับข้าพเจาตงนเจ็บ
 บวดยเหลือทนแล้ว ดีป่าปรารถนาจะไม่ให้ลมของหนี จึงเอานารอนเทวด
 เทาอก ครนได้ฟังลมของรองว่าตงนดีป่าจึงตวาดว่า เราเป็นนายคุมชอบ
 แต่เจ้าจะมาประคบประกำรเรานเห็นว่าใส่คำอยู่ลำบากนัก จึงเอานาล้าง

เท่าให้ยังกลับมาใส่ความเอาว่า เราแกล้งทำ ตงเต๋นไปเราไม่เป็นอะไร
อีกแล้วลิมของไม่อาจจะโต้ตอบประการใดก็พากันเข้าไปนอน

ครั้นรุ่งเช้าตงเต๋น สี่ปา คมตัวลิมของจะเดินทางไป ลิมของถูก
นำรอนเท้าพองเดินไม่ได้ ตงเต๋นขอเอารองเท้ามาให้ลิมของ ๆ ใส่
รองเท้าออกสำหัดเดินไปได้สทาด ก็เดินไม่ได้ เท้าพองนั้นแตกโลหิตไหล
สี่ปาจึงพูดว่าเมืองของจวนหยงไกลอยู่ เดินเช่นนี้เมื่อไรจะถึง ก็เร่งให้
ลิมของเดินไปไกลจะถึงบ้านเอี้ยตอหลิม เห็นตนไม่เป็นแถมกัน บ้านนั้นเปลี่ยว
นกตงเต๋นเดินมา ถ้ามืดของแนวทิศเดินมาทางบ้าน ก็ลมตายเสียเป็นอันมาก
ตงเต๋น สี่ปา เห็นกมความขมขื่น คิดจะฆ่าลิมของเสียทันที สี่ปาจึงเตือน
ว่า ถ้าเดินเช่นนี้ออกกบจึงจะถึงเล่า ตงเต๋นว่าไม่ถึงก็แล้วไปเราพากันเข้า
หยุดอยู่ในบ้านให้สบายหายเหน็ดเหนื่อยจึงค่อยเดินต่อไป สี่ปาเร่งให้ลิมของ
เดินเข้าไปในบ้านเอี้ยตอหลิม ก็เข้าหยุดไ้ต้นไม้ ตงเต๋นว่าเราเดินมาเหน็ด
เหนื่อยนอนเสียสักคืนหนึ่งเถิด พูดแล้วก็นอน สี่ปาลุกขึ้นพูด
กับลิมของว่า เราจะนอนให้สบายกลัวท่านจะหิวจึงให้เราเอาไขร่อยเท่าไว้
จึงจะนอนหลับ ลิมของตอบว่าเราเกิดมาเป็นชายชาติทหารจะหลับหลับกิน
ท่านนอนนอย้าได้หมาย เมื่อท่านไม่เชื่อจะทำประการใดก็ตามแต่ท่านเถิด
สี่ปากเอาไขมาร่อยเท่า—มือลิมของไวกับต้นไม้ แล้วตงเต๋น สี่ปา ลุกขึ้น
จับกระบองสำหรับมือตงเต๋นเข้ามาบอกกับลิมของว่า มิใช่เราสองคนจะฆ่า
ท่าน เมื่อวันจะมานอนก็ให้อวยไขให้เล็กเคี้ยวมาส่งกับเราว่า ให้พาท่าน
ฆ่าเสียที่บ้าน ชงท่านจะเดินไปอีกไม่ได้สักกอนก็คงตาย ไหน ๆ วันนั้นเป็น
วันตายของท่านแล้ว จึงตายเสียเถิดเราจะไ้กลับไปบอกข่าวให้กอให้อวย
ทราบโดยเร็ว ท่านนอย้าได้ ก็โกรธแค้นว่าเราสองคนจะมาทุบตีท่านให้ตายเลย

ลมของใต้พุงนาตาไหล จึงพูดว่าขงทานทั้งสองกับข้าพเจ้าก็ไม่ได้
 วิชาทอผ้าของเวรกัน ท่านจงช่วยเอาชีวิตไว้ด้วย ถ้าไม่ตายคงรู้จักบุญ
 คุณของท่านทั้งสองได้ช่วยชีวิตเราไว้ ท่านอย่าได้ทำอันตรายกับเราเลย
 ดีว่าไม่ได้ต้องฆ่าเสียเราจึงจะพ้นความผิด

ฝ่ายหลวงจันดตขมพินมาแอบตนไม่คอยจะช่วยลมของอยู่ ครน
 เห็นตงเทยว ดีป่า จะทำร้ายลมของ กวงเขามาบองกันไว้ แล้วร้องทวาด
 ว่าแกลงพาเอาน้องของเรามาฆ่าตงน ชีวิตเขาทั้งสองไม่ได้กลับมาแล้ว
 ตงเทยว ดีป่า เห็นหลวงจันออกมาบองกันไว้ แล้วร้องทวาดด้วยเสียงอัน
 ดัง กตกตะลงยมน้อยทั้งสองคนไม่อาจทำร้ายลงได้ หลวงจันดตขมเงอ
 กระทบจนจะตตงเทยว ดีป่า พอลมของลมตาเห็นหลวงจันดตขมก็มาได้
 ร้องห้ามไปว่า พอย่าเพ่งทำเขาก่อนน้องจะเล่าให้ฟัง หลวงจันดตขมได้
 ฟังลมของวากลตไม่เท่าเหล็กกลงใจไว้ ตงเทยว ดีป่าตกใจยืนดูอยู่ ลมของ
 จึงพูดว่าพจะมาทบทสองคนนี้ไม่ถูก การอนนกอโทษวยไซเล็กเคยมาส่ง
 ผู้คุมทั้งสองให้ฆ่านองเสีย ถ้าเขาไม่ทำตามคำก้อโทษวยก็ไม่ได้จึงต้องทำ
 ตามคำสั่ง ถ้าพชาพนสองคนนี้ไม่เป็นสัจเป็นอรรวมหลวงจันดตขมได้ฟัง
 ก็เขาแก่ ไชทมอและเทอออกแล้วพยงลกขนนางเล่าให้ลมของฟังว่า วันเมื่อ
 น้องชอกระบแล้วจากกันมาโดยนชาวว่าตองโทษไม่วุ ทจะแก่ไชประการใด
 ได้ ครนแจ้งว่าเขาจะเนรเทศไปเมืองขงจิวก็ไปเที่ยวหาหนองทโคฮองฮุกไม่
 พบ ได้ชาววานองอยู่ในคกพกเทยวสบชาวไป เห็นชายทชายสราไปเรียก
 ผู้คุมสองคนมาทโรงชายสราว่าขนนางผู้หนงไหหา ผู้คุมทั้งสองมาทโรง
 ชายสรา พมความวตกถงนองกถวเขาจะคคอบายฆ่าเสีย จึงได้ไปแอบฟัง
 ที่โรงเตยม โดยนเสียงขนนางผู้หนงกับผู้คุมสองคนคคอ่านกันจะฆ่านองให้

ตายเสียตามทาง ในขณะที่นพคตจะฆ่าผู้คุมสองคนเสีย เห็นผู้คนมาก
 กลัวจะเกิดความจิงได้ไม่ทำลือใจไว้ จะช่วยน้องในขณะนั้นไม่ได้ ครั้น
 แฉงความถวนแล้วพ้อออกมาจากโรงเตยรมมากอยทำช่วยน้อง กับจะฆ่า
 ผู้คุมสองคนเสียซึ่งผู้คุมทั้งสองพานองมาถงบารจะฆ่า พงออกมาช่วยไว้
 เราชาวสองคนนเสียเถดหรือ ลิมของวาพมาช่วยน้องไว้พระคนเป็นทยง ซึ่ง
 ผู้คุมสองคนนพ้อฆ่าเลย มีไซเขาคิดร้ายเราเพราะนายไซกตองทำตามตง

หลวงจันลตชมได้พังก โกรธผู้คุมสองคนยงนัก จึงร้องตวาดว่าเรา
 จะฆ่าเจ้าสองคนเสีย ลิมของน้องเราห้ามไว้จิงไม่ได้ซา เจ้าจิงพยงลิมของ
 เดินตามเรามาโดยเร็ว พุดแลงกจบไม่เท่าเดินไป ผู้คุมทั้งสองได้พังกไม่รู้
 ทจะคิดประการใด ตองเขาพยงลิมของเดินตามหลวงจันลตชมออกจากบ่า
 มาประมาณทางหาดเหนมีโรงชายสุรา หลวงจันลตชมเขาไปชอสุราและ
 ของต่าง ๆ ให้ลิมของกิน ตงเทยว สิปาผู้คุมทั้งสองจิงคิดว่าหลวงจันรูป
 นมาแต่ข้างไหนเราไม่รู้จักมาแกลิมของไว้ เราจะฆ่าลิมของก็ไม่ได้ ถ้าแม่
 เรากลับไปจะบอกกับกอไทอวยประการใดดี จ่าจะถามชอดีให้รู้จัก จะได้
 เขาชอความไปบอกได้ คิดแล้วผู้คุมทั้งสองก็ถามหลวงจันลตชมว่า ท่าน
 มาแต่ข้างไหนชอไร ซาพเจ้าไม่เคยเห็นหน้าท่านเลย หลวงจันลตชมว่าเจ้า
 จะมาตามชอเราทำไม ซึ่งกอไทอวยนนมคนกล้วมากเราหากล้วไม่ ถ้าแม่
 เราได้พบปะกอไทอวยทไหนจะทบเสียให้ตาย ให้สมกับทำชมเหงน้องเรา
 ถงตวจาทั้งสองกทำไทต ภาทหลงทากบนองเราอก ชวดเจ้าทั้งสองกไม่
 พนมอเรา ตงเทยว สิปาได้พังกตกใจ ครนจะชกถามให้รู้จักชอ เห็น
 หลวงจันลตชมพุดเลยไปกกล้วไม่อาจจะถามนงนงอยู่ หลวงจันลตชมกับ
 ลิมของเสพสุราเสวงแลงกชวณกนออกจากโรงชายสุราเดินไป ลิมของ

ถามหลวงจันดตขมว่าจะไปไหนด้วยหรือ หลวงจันดตขมว่า มาคนก
ต้องให้เห็นโลหิต ก็จะช่วยกันช่วยให้ตลอด พมาช่วยน้องแล้วจะ
ต้องไปส่งให้ถึงเมืองของจิว

ลิมของไต้ฟงกยนต์ไม่ตอบประการใด ตัวเดียว สิปาไต้ฟงสะตั้งใจ
จึงคิดว่า หลวงจันดตขมจะตามไปส่งถึงเมืองของจิว ครั้นเราจะฆ่าลิมของ
ก็กลัวหลวงจันจะทำอันตราย ถ้าจะ ضربกตกลางและมือหลวงจันนั้นไม่ได้
ต้องเดินตามไปได้ออกสองวันก็เข้าพักอาศัย หลวงจันดตขมใช้ให้ตั้งเตียง
สิปาจัดหาอาหารกินทุกเวลามิได้ขาด ตั้งเตียง สิปาก็นอนอาจขดขมอดสำห
หาเสียงด้วยความเกรงกลัว ครั้นรุ่งเช้าจึงชวนกันเดินไป สิปาพบกับ
ตั้งเตียงว่า เมื่อเราอยู่บ้านไต้ย่นขาวเลาออกมาความหลวงจันดตขมมาอยู่ที่
วัดไต้เซียงกกยมนมมือเขมเข่งนุกเห็นจะเป็นหลวงจันดตขมออกกรรมง ถ้า
แมนเวททำร้ายแกลิมของไม่ได้ กลับไปแล้วก็ตองเอาข้อความไปแจ้งกับ
ก้อไท้ช่วยว่า เราพาลิมของไปถึงบ้านเปลยวมตลิมของไว้จะฆ่า หลวงจัน
หมาอยู่วัดไต้เซียงกกย ตัดตามไปช่วยแก้ไขไว้แล้วตามไปส่งจนถึงเมือง
ของจิว เราจึงทำอันตรายลิมของไม่ได้ ให้ก้อไท้ช่วยไปว่ากล่าวกับหลวงจัน
เกิดกตสนธิระเราตั้งเตียงไต้ฟงเห็นชอบด้วย ชวนกันเดินตามหลวงจันดตขม
กับลิมของไปไต้สบเจตวันใกล้จะถึงเมืองของจิว หลวงจันดตขมสบขาว
ตรวาทตามทางที่จะไปเมืองของจิวนมบ้านของตลอดไป จนถึงเมืองของจิว
ห้ามทบาเปลยวไม ก็ชวนลิมของกับผู้คุมสองคนเขาหยุดพัก ไต้ตนไม้แล้ว
พบกับลิมของว่า ทนทางขงจะไปเมืองของจิวนั้นไม่ไกลออกสองวันก็จะถึง
ทางทนองจะเดินเตนไป ก็จะมีเตบ้านเรือนราษฎรทำมาหากนอยู่ทงสนไม่
มทเปลยวเหมือนแต่ก่อนแล้ว พะลานองกลับไต้ก่อน ลิมของว่าขงพมา

ช่วยชีวิตน้องไว่ครูงนพระคุณเป็นที่สุด ถึงตัวน้องตายก็หาละมพระคุณไม่
ถ้าพลิกกลับไปจึงบอกกับบิดาภรรยาด้วยเหตุว่าพมาช่วยชีวิตน้องไว่จนถึงเมือง
ของจิว หลวงจันลุตซิมหยิบเอาเงินออกมาให้ว่าจงเอาเงินลับตาลงไปซื้อ
กินตามทางเถิด ลิมของรับเอาเงินลับตาลงไว้หลวงจันลุตซิมจึงเอาเงิน
ตามตาลงส่งให้ตั้งเที่ยว สืบไปแล้วพูดว่า เราคิดจะฆ่าเจ้าสองคนเสีย เพราะ
ลิมของน้องเราอ่อนน้อมขอไว้ชีวิตเจ้าทั้งสองจึงได้รอดมา ถ้าเราไปแล้ว
เจ้าอย่าได้คิดร้ายกับน้องเราต่อไป จงพากันไปเมืองของจิวแต่โดยดี ถ้า
เจ้าไม่ฟังขงจะทำร้ายกับน้องเรา เราแจ้งความแล้วคงจะติดตามไปฆ่าเจ้า
สองคนเสียให้ดู เจ้าสองคนนยงหารูจากผมขอเราไม่ พูดแล้วก็จับไม่เท่า
ลูกขนเดนมเข้าไปไต่ตนไม้ใหญ่ พูดว่าถ้าเจ้าจะทำอันตราร้ายกับน้องเรา ตัว
เจ้าสองคนนก็คงเหมือนตนไม้ หลวงจันลุตซิมเอาไม้เท้าหวดเขาตนไม้
ใหญ่ขาดสองท่อนเหมือนกับมดพันตนไม้ใหญ่กลมลง ตั้งเที่ยว สืบไปเห็น
กิดวงจันลุตซิมรูปนมผมผมแซมแขนง ถ้าเราจะทำอันตราราย
กับลิมของตัวเรากคงตายตั้งแต่นั้นไปเราอย่าคิดร้ายกับลิมของเลย หลวงจัน
ลุตซิมสำแดงผมผมใหญ่ผมผมเห็นแล้วร้องบอกกับลิมของว่าพระหลานองแล้ว ก็
ถือไม้เท้าเหล็กเดินกลับไป ตั้งเที่ยว สืบไปจึงพูดว่า หลวงจันรูปนมผมผมและ
กำลังมากหามผู้ใดเสมอเหมือนไม่ ลิมของได้ฟังจึงตอบว่า เวลาวันนั้นอยู่
ที่สวนผักมตนมไม้ใหญ่อยู่ทรมนตนหนึ่ง ไต่ความมากยังถอนขนได้ ท่าน
เห็นแต่เท่านั้นมาชมความกำลัง ถ้าเห็นครึ่งกอนนนั้นก็มีความยินดีมาก
ตั้งเที่ยว สืบไปได้ฟังก็ยกกิดวงจันลุตซิมมากชน พูดแล้วก็ชวน
กันออกจากไต่ตนไม้เดินตรงไปเมืองของจิว ครั้นเดินทางไปได้วันหนึ่งถึง
ตลาดไม่แจ้งว่าตำบลบ้านใดแต่ไกลจะถึงเมืองของจิว เห็นมีโรงขายสุรากล

ชวนกันเข้าไปในโรงจะขอสรากัน ลิมของเห็นเจ้าของชายสรวาจัดแจงสั่ง
 ของอยู่ไม่มาได้ถามว่า จะขอสิ่งใดก็โกรธตบโต๊ะแล้วถามเจ้าของชายสรวา
 ว่า เราจะมาขอสรากันท่านนั่งเสีย หรือกลัวพวกเราจะไม่มีเงินให้ เจ้าของ
 วานสรวาจึงตอบว่าท่านไม่ร่เหตุการณื ทตาบลดบานนมชายผทหนงแซชาขอ
 จิน คนในตาบลดนเรยกวาชาทวกวทหนง แต่ยหอของชาจนนนเรยกวาชะยว
 ชวนฮอง เป็นเทอกเถาเหล่าพระเจ้าชาจิงฮองเตครงหงอโต้วแผ่นดิน
 ฮาวจวนน ครงพระเจ้าเตยคงเฮยงโต้วครองราชสมบัตจิงไปรดพระราชทาน
 ถชวน เปรียบเหมือนอาญาสทอให้แก่บตรและหลานของพระเจ้าชาจิง
 ถชวนอาญาสทอนนตกมาอยู่กบชาจิน ๆ คนนมงมทวพยสนมมอแซมแข็งใจ
 โอบอ้อมอารี แจงว่าผู้ใดมีมมอกไปคบบมาเป็นเพื่อนฝูง ชักชวนมาเป็น
 พวกพองอຍทບานเป็นอนมามน ถ้าผู้ใดตองโทษเดินมาทางน ชาจินก็ให้
 เงินทองไปชอกนตามทางทุก ๆ คน ชาจินมวสงกบชาพเจ้าว่า ถ้าผู้ใด
 ตองโทษเดินมาสำนักทโรงก็ให้ชาพเจ้าพาไปหา ซึ่งจะเอาสรวามาขายท่าน
 นนไม่ได้ ชาจินก็จะโกรธไม่ให้ยมเงินทองอีก ท่านอย่าเสพสรวาไปหา
 ชาจินเสียก่อนเถิด ลิมของจึงพดกบตงเทยว สป่าว่า เมื่อเราเป็นครททการ
 อຍทบเมองหลวงโตยนชาวเลาดอว่า ชาจินใจคอโอบอ้อมคคบแต่คนมีมมอ
 และสตับัญญัติ ถ้าผู้ใดตองโทษมาไปหากให้เงินชอกนตามทาง ซึ่งเราจะ
 เดินไปอื่กเงินทองกเบาบาง เราไปหาชาจินด้วยกันท่านจะเห็นประการใด
 ตงเทยว สป่าเห็นชอบด้วย ลิมของจึงถามเจ้าของโรงเตยมว่า ชาจินอยู่
 ทไหน จะพากันไปหาท่าน เจ้าของโรงเตยมบอกวายุ่ตรงน เดินไปอื่ก
 สามสมณะพานคลาอຍูรมบ้าน ๆ นนงตงามกว้างใหญ่ไม่มีบ้านผู้ใดเสมอ
 เหมือนคอบบ้านชาจิน

ลิมของได้ฟังกลาเจ้าของโรงที่ชายสุราชวนกันออกมาเดินทางไป
 ได้สามล -- ถึงสะพานศลากพวกกันข้ามสะพานไปเห็นบ้านใหญ่ตั้งงามดี
 มีต้นไม้ใหญ่เรียงรายอยู่หน้าบ้าน ลิมของกับผู้คนก็เข้าไปที่ประตูบ้าน เห็น
 คนนั่งอยู่ใต้ต้นไม้หลายคน ลิมของจึงเข้าไปหาพวกเหล่านั้นแล้วพูดว่า
 ข้าพเจ้าต้องโทษเนรเทศไปเมืองของจิวแจ้งว่าชาติวงศ์หนึ่งใจโอบอ้อมอารี
 มีเมตตาแก่คนโทษและคนยากข้าพเจ้าจึงได้มาหา ท่านทั้งหลายจึงได้
 สงเคราะห์กับนายท่านทเถดว่า ข้าพเจ้าขอลิมของ พวกเหล่านั้นได้ฟัง
 จึงตอบว่า ท่านนเคราะห์ร้ายมากไม่พบนายเรา ถ้าพบนายเราแล้วเงินทอง
 สิ่งของต่าง ๆ ก็คงได้ จำเพาะมาจวนนายเราไม่อยู่ไปเที่ยวยิงเนื้อในป่า
 ลิมของถามว่าจะกลับมาเวลาใด ก็บอกว่าไม่ทราบ ลิมของว่าเคราะห์
 ข้าพเจารายหนักมากไม่พบนายท่าน ครนจะคอยอยู่ก็ไม่แจ้งว่าเวลาไรจะ
 กลับมา ข้าพเจ้าลาท่านทั้งหลายไปก่อนแล้ว ลิมของก็ชวนผู้คนทั้งสอง
 เดินกลับไปใจคอไม่สบาย เดินไปประมาณทางสามล เห็นมีไพร่พลออก
 มาจากป่า มีชายผู้หนึ่งมาเดินมาระหว่างกลางอายุประมาณสามสิบเศษ
 รูปร่างสูงใหญ่ตั้งงามนั่งผ้าสมตวมอกอเกาทัศนทรบขบมา ลิมของเห็น
 ตั้งนใจคิดว่าเห็นจะเป็นชาจันทเรียกว่าชาติวงศ์หนึ่งคนนดอกกระมัง คิด
 แล้วก็นอนดูอยู่

ชาจันออกจากป่าเห็นคนได้คาเดินมากับผู้คน ก็ขบมาเข้าไปใกล้
 ร้องถามว่า ท่านทต้องโทษเนรเทศมาจะไปเมืองไหนแน่ได้ชื่อไร ลิมของ
 บอกว่า ข้าพเป็นครุฑหารที่ตั้งเกลยเมืองหลวง แลลิมของของ กอไทยยว่า
 ข้าพเจ้าถูกระบเขาไปทแปะไฮวตั้ง จึงเอาตัวมาทำโทษ ต้องเนรเทศไป
 เมืองของจิว ข้าพเจ้ามาถงตาบลดนโดยนชาว่า ชาติวงศ์หนึ่งใจโอบอ้อม

อารมจตเมตตาแก่คนโทษ ข้าพเจ้าจึงไปหาที่บ้านก็ไม่พบท่านจึงได้กลับมา
 ราชันได้ฟังกื่องจากมาเข้าไปใกล้ แจงกับลิมของว่าข้าพเจ้าขอราชัน เชิญ
 ท่านไปบ้านตวย ราชันก็งมอดลิมของเดินไป ลิมของว่า ข้าพเจ้าเป็นคนโทษ
 หากควรจะเดินกับท่านไม่ เชิญท่านขึ้นมาไปเถิดข้าพเจ้าจะเดินตามไปต่อ
 ภายหลัง ราชันว่าท่านพูดเช่นนั้นไม่ควร เรายังใคร่อย่าพูดเช่นนั้นเลย
 แล้วก็งมอดลิมของไปใกล้จะถึงบ้าน พวกบ่าวของราชัน เห็นนายงมอดคน
 ต้องโทษเดินมากเบียดประตูใหญ่ออกวิ่ง ราชันพาลิมของกับผู้คุมทั้งสอง
 เข้าไปในบ้านจัดทโหนงสมควรแล้ว ราชันจึงพูดว่า ข้าพเจ้าได้ข่าวเล่าลือ
 มาว่าท่านเป็นครุฑทวารอัยตงเกยเมืองหลวง อยากจะใคร่พบปะกับท่าน
 ฉะนั้นเป็นบุญหนักหนาที่ท่านจึงได้มาจนถึงบ้าน ข้าพเจ้ามีความยินดีนัก—
 ลิมของว่า ข้าพเจ้าได้ยินข่าวเล่าลือว่า ท่านมจตเมตตาแก่คนยากจน จะ
 คบหาเพื่อนฝูงพวกพ้องกตมตบุญญาและผมอเข้มแข็ง ข้าพเจ้าก็มิใจใคร่
 พบกับท่านมานานแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าต้องโทษเนรเทศมากเป็นบุญของ
 ข้าพเจ้าสมกับที่คิดไว้ ราชันได้ฟังกยนิต สั่งให้คนใช้ไปจัดหาสุราและ
 สิ่งของมาเลี้ยงลิมของกับผู้คุมทั้งสอง คนใช้ก็ไปจัดหาสุราและสิ่งของเล็ก
 น้อยกับชาวสวาทงหนง เบยอแปะสองหมน จะเอามาให้ลิมของเหมือนกับ
 คนที่ต้องโทษเคยมาหาราชันแต่ก่อนน น ครนจัดหาพร้อมแล้วยกมาให้
 ลิมของ ราชันเห็นกโกรธคนใช้ขงน ก จึงตวาดว่าเจ้าจัดหามาเช่นนั้นสมควร
 หรือ เห็นว่าท่านครุต้องโทษเจกกับประมาณได้ หาเหมือนกับคนที่มาแต่
 ก่อน ๆ ไม่จงเอากลบไปเสีย ไปจัดโต๊ะและสุรามาดูโดยเร็ว คนใช้ก็เอา
 สิ่งของนั้นกลบไป จัดหาโต๊ะและสุราพร้อมแล้วยกมา ราชันเชิญลิมของ

กับผู้คุมทั้งสองคนโตะเสฟสวราสนทนากัน คนไข้เข้าไปบอกกับชาจีนว่า
 ฮ่องกาซอครเพลงฮาวอชทอยกกับท่านนไปเที่ยวเล่นกลับมาแล้ว ชาจีนให้
 เชิญฮ่องกาซอเข้ามาข้างใน ให้จัดโตะและสวามาให้คนนอกโตะหนึ่ง ฮ่องกาซอ
 กนกกนโตะเสฟสวรายทนนควย ลมของเหนองกาซอเดินเข้าไปนั่งกนโตะ
 ทาทาทาทางเบนคนมมมอแซมแซงนถ จึงคิดว่าฮ่องกาซอคนนเหนจะเป็นครูของ
 ชาจีน จำว่าจะลุดไปค่านับ คิดแลงกลกชนประสานมอพูดว่า ชาพเจ้า
 ขอลมของขอคานบท่าน ฮ่องกาซอนนถอดควา มมมอแซมแซง เหนลมของ
 ตองโทษกตอกไมรบคานบ ลมของเหนองกาซอนงเสยกถอยออกมานงท
 ของตอ ชาจีนเหนตงนนงบอกกับฮ่องกาซอว่า ท่านตองโทษนนเบนครู
 ทหารตงแปดสับหมน อยทตงเกยเมองหลวงมมมอแซมแซงนถ ขอลมของ
 ท่านจงสนทนารูจักกนไวเถต ลมของโตฟงชาจีนพูดตงนนถลกชนคานบ
 ฮ่องกาซอออก ฮ่องกาซอโตฟงชาจีนว่า และเหนลมของมาคานบออกไมคานบ
 ตอม พุดวอชยาคานบเราเลยลกชนเสยเถต ลมของกลกชนนงทของตอ
 ชาจีนเหนองกาซอทากรยาดงนนถ โกรออยู่ในใจ ลมของลกจากทนงแลง
 พุดว่า เชิญท่านฮ่องกาซอมาเสฟสวราโตะเตยวกันเถต ฮ่องกาซอกลุดไปนง
 กนโตะเสฟสวรายทนนควยกันแลงจพุดกับชาจีนว่า ท่านจัดหาโตะและสวาเป็น
 อนตมาคานบเลยงตคนตองโทษตงนเหตุผลประการโต ชาจีนโตฟงก โกรอจึง
 พุดว่าท่านนไมรูจักอะไรเลย ลมของไมเหมือนคนทงหลาย เขาเบนครูทหาร
 ใหญ่ จึงโตคานบเลยงตคนตามธรรมเนียม ฮ่องกาซอว่าเพราะท่านอยากจะ
 ไครูจักเพลงฮาวอชต่าง ๆ มีคนตองโทษมาพุดลอลวงว่า เบนครูทหาร
 ูจักเพลงฮาวอชท่านกเชอพง จดหาส่งของมาเลยงตแลงไทเงนทองไป ชง
 เพลงฮาวอนม ไชรูจักมมมอแซมแซงทุกคนเมื่อไร มาพุดลอลวงท่านแต่พอ

ได้เงินไปใช้สอยแล้วก็จะไม่ทานยาได้เรื่อย ลิมของได้ฟังอังกฤษขอ
 พุดจาววากลาวกไม่โต้ตอบประการใด ชาจีนนั้นในใจไม่สบาย คิดแค่น
 อังกฤษอยากงนกงพุดว่า คนทกวนนจนแล้วกลบมั่งมทรพยสนกถมไป—
 เกิดมาเป็นชายอย่าได้หมนชาย ท่านเห็นลิมของเป็นคน ไทษกมาตุถูกหาควร
 ไม่ อังกฤษอดลกชนพุดว่า ถ้าลิมของมาทดลองผมอกบเวาชนะเราจึงจะ
 ไม่ถูก ลิมของถามชาจีนว่าท่านจะให้ข้าพเจาททดลองผมอหรือ ข้าพเจาน
 เกรงใจว่าเม็นครของท่านจึงไม่อาจจะทดลอง อังกฤษได้ฟังว่าไม่อาจ
 ทดลอง ถ้าคณูवालิมของไม่รู้จักเพลงฮาวอ ก็ทาทายชวนเร่งให้ทดลอง
 ผมอกัน ชาจีนนั้นในใจอยากจะใครดผมอลิมของจะเข้มแข็งสักเพียงไร
 แล้วอยากจะให้ชนะอังกฤษด้วย ครนลิมของถามตงน ชาจีนจึงตอบว่า
 ท่านจะทดลองผมอกดแล้ว แต่คอบอกสักครุหนงแสงเดือนงามแจ่มสว่างจึง
 คอบทดลองเพลงฮาวอ พุดแล้วกชวนกนกัน ไตะเสพสุราต่อไป ประเดี้ยวใจ
 เดือนกชนมาส่งแจ่ม อังกฤษอดลกชนจากระบองชวนลิมของว่ามาลองด
 สักสองเพลงเถด ลิมของลกชนดอกระบองของผุคมาแล้วคดว่า อังกฤษอน
 เป็นครของท่าน ถ้าเราทบทดมลงหรือถูกเจ็บบ่วยประการใดชาจีนจะโกรธ
 เราดอกระมิง คดตงนแล้วกเหลยวไปดูชาจีน ๆ เหนกแจ่งว่า ลิมของ
 เกรงใจ จึงพุดกับลิมของว่า อังกฤษคนนเพงจะเขามาอยกบข้าพเจาดอก
 ท่านอย่าเกรงใจ คนในตำบลบ้านนไม่มีผู้ ไตส์ ไตองการขอจึงมีใจกำเรบ
 อยากรจะดผมอท่านเชญลองผมอกนเถด อยาเบนกงวดตงข้าพเจาเลย—
 ลิมของได้ฟังกจากระบองออกไปลองผมอกบองการขอไตสหาเพลง ลิมของ
 ไตออกมารองว่าอย่าเพงกอน ข้าพเจาแพองการขอแล้วส ผมอท่านไม่ได้
 ชาจีนถามว่า ไตออกมามาทำไม ยังไม่ทนเท่าไรกนยกอกว่าแพข้าพเจาไม่

เชอ ลมของวาซาพเจ้าได้ค้ายเช่นนตองแพ้อยู่เอง ชาจันวาซาพเจ้าลมไป
 ไม่นักคุดคุดแลวก็หอบเอาเงินสบตาตลงมา พุดกับผู้คุมว่าเวลาควนน
 ซาพเจ้าจะขอชมมมอดลมของสักหน้อย ท่านจงไซคาคอกจากคอดลมของ
 สักครุ ถาลมของหลบหลกหนีไปประการใดท่านจงเอากับซาพเจ้าถด ซึ่ง
 เงินสบตาตลงนโททานทงสองเบ็นรางวัล พุดแลวก็ส่งเงินสบตาตลงให้ ผู้คุม
 ทงสองเห็นซาจันมมทรพยสนบ้านชองโตใหญ่ กับซาจันเบ็นคนตมคน
 นบถขอเสียงกปรากฎ จึงไมคคกถูรับเงินสบตาตลงมาเก็บไว้ เขาถู
 กุญแจไซคาคาที่ใส่คอดลมของออกแลว ซาจันจึงพุดว่า ท่านครุทงสองจง
 ทดลองให้เต็มมมือให้ซาพเจ้าคุดสักครุ องกาชอนนสำคญวาลมของสู้ ไมได้
 โดตออกมา ครนถอดคาลมของแลว องกาชอกถอกกระบองมาทา ลมของ
 ว่าเว้ามาทดลองให้แพ้และชนะกัน ซาจันวาซาพก่อน ก็เอาเงินยสบตาตลง
 มาวางไว้บนโต๊ะ แลวพุดว่าถ้าผู้ใดมีชยชนะก็เอาเงินยสบตาตลงนไป
 คนแพ้ไมได้ ลมของโตพงกแจงว่า ซาจันจะให้เราสู้รับให้เต็มมมือจะได้
 ชนะองกาชอ ลมของกยบกระบองเขาสู้รบกับองกาชอไมทนถึงเพลง
 ลมของเอากะบองตฤกขาองกาชอถลมลง คนทงหลายทงคอยนนักทวเวาะ
 เยาะองกาชอแลวสรรเสริญว่า ลมของมมอเข้มแข็งนัก ซาจันเห็นมมอ
 ลมของกยบคตงให้พยงองกาชอถลกชน องกาชอถลมลงด้วยความอับฮาย
 ครนคนพยงลกชนได้แลวก็กมหนาคอนออกจากบ้านซาจันไป ซาจันได้จัด
 โต๊ะและสุวามาเสียงลมของกับผู้คุมทงสองแลว ก็พุดจาหนวงเห็นยวลมของ
 ้วยังไม่ให้ไป ลมของกับผู้คมนนอยทบานซาจันเจควน ผู้คุมทงสองก็
 รบควนซาจันว่าอยู่ซาไมได้ ซาจันว่าพรงนคอยไปเถิด ครนเวลาซาจัน
 กับลมของกินโต๊ะเสพสุวาทูตจาจันสว่าง

ครนรุ่งรชชาจนกเขียนหนังสือสองฉบับ ไปถึงผู้รักษาเมืองฉบับ
 หนึ่ง ถึงขุนนางผู้กำกับคนฉบับหนึ่ง ใจความที่จะฝากฝังให้ช่วยดูแลเอาใจ
 ใส่มิตรของตัว ครนเขียนหนังสือแล้ว ขาเงินเขาเงินยสบหาตาลงกับหนังสือ
 มาบอกกับมิตรของว่า ถ้าท่านไปถึงเมืองของจิวแล้ว จงเอาหนังสือนี้ไปให้
 ผู้รักษาเมืองฉบับหนึ่ง ให้ผู้กำกับคนฉบับหนึ่ง ซึ่งคนทั้งสองนั้นชอบพอ
 รักใคร่กันกับข้าพเจ้ามาก ถ้าเอาหนังสือไปให้แล้ว มิกระด้างอันใดก็คง
 อุปถัมภ์ท่าน ลิมของรับเงินยสบหาตาลงให้กับผู้คุมทั้งสอง แล้วขาเงินพูดว่า
 จงพากันไปเถิดมิได้ โกลดออกออกครนจะถึง ผู้คุมทั้งสองรับเงินไว้เอาค่า
 ใส่มิตรของตามเดิม ลิมของกับผู้คุมก็ลาขาเงินออกจากบ้านเดินทางไป ขาเงิน
 ตามสั่งลิมของจนพ้นเขตบ้านแล้วกลับมาลิมของกับตั้งเที่ยว สืบหาเดินทาง
 ไปได้ครนลงถึงเมืองของจิวแวะเข้าไปขอสุราและของกินแล้ว ตั้งเที่ยว สืบหา
 คุกคุมตัวลิมของกับหนังสือของฮูอินตระลาการฉบับหนึ่ง ไปมอบให้ผู้รักษา
 เมืองของจิว ผู้รักษาเมืองรับหนังสือจนคนออกอ่าน แจงความซึ่งลิมของ
 ต้องโทษเนรเทศมาทุกประการ กราบเอาตัวลิมของไว้ เขียนหนังสือตอบไป
 ถึงฮูอินตระลาการว่าได้รับลิมของไว้แล้วมอบหนังสือให้ตั้งเที่ยว สืบหา
 ถอดลับไป ตั้งเที่ยว สืบหาหนังสือฉบับลาคลับไปตั้งเกยเมืองหลวง ผู้
 รักษาเมืองของจิวส่งให้เอาตัวลิมของไปส่งไว้ ณ คุก ผู้คุมรองกรับตัว
 ลิมของไว้ให้อยู่นอกคุกคอยฟัง โทษจะหนักเบาประการใด จึงจะได้ทำตาม
 โทษ

ฝ่ายคนโทษในคุกแจ้งว่ามีคนโทษมาคนหนึ่ง ก็ชวนกันออกมาดู
 เห็นลิมของมลักษณะตจงบอกกับลิมของว่า ท่านตกลมาอยู่ทนเห็นจะเหลอ
 ทน ซึ่งผู้กำกับคุกกับผู้คุมใหญ่ใจคอตรูรายจะเอาแต่เงินทองอย่างเดียว ถ้ามี

เงินทองให้ก็ ถ้าไม่เงินให้ก็พาลทุบตีเอาตัวไปจำขังไว้ในหลุมใต้ดินไม่มี
 ผู้ใดทนได้ ลิมของได้ฟังก็สะดุ้งใจ จึงถามคนโทษเหล่านั้นว่า ถ้าจะใช้
 สอยเงินทองจะให้กับผู้ใดคนละมากน้อยเท่าไร คนโทษบอกว่าถ้าท่านจะ
 ใช้สอยเงินทองต้องให้กับท่านผู้กากบคกหาตาลัง ผู้คนใหญ่หาตาลังตัวท่าน
 จึงจะสบาย ถ้าไม่ได้เงินผู้กากบมาถังกโทเชยรยอหนงก่อนแล้วจึงจะเอา
 ตัวไปขังไว้ในหลุม ลิมของได้ฟังก็งอยู่ในใจ พอผู้คนใหญ่ไปถึงคุกก็
 ถามว่า คนทตองโทษส่งมานนเอาตัวไว้ทไหน ลิมของได้ฟังก็แจ้งว่าเบน
 ผู้คนใหญ่ จึงบอกว่าข้าพเจ้าขอลิมของอยู่ทนน ผู้คนใหญ่ตรงไปทลิมของ
 ไม่เห็นลิมของเอาเงินออกให้ก็ทว่าทวดยคำหยาบข่าเบนอนนมาก แล้วพุดว้ง
 ขวตของเจาคงอยู่ในเงอมมอเราตอก พวกคนโทษเหล่านั้นได้ฟังผู้คนคำ
 ลิมของก็ชวนกันกดขี่เข้าไปในคุกลิมของเห็นผู้คนโกรธ คนโทษไปหมด
 แล้ว ลิมของทยบเงินหาตาลังเข้าไปสั่งให้ผู้คนแล้วพุดว่า ท่านอย่าโกรธ
 ข้าพเจ้าเลยจงเอาเงินหาตาลังนไว้เบนคาวรรมเนยมของท่าน ผู้คนนเห็น
 เงินก็มีความขยด จึงถามลิมของว่าเงินขงจะให้ท่านผู้กากบอยู่ในเงนนทวดย
 หรือ ลิมของว่าเงินหาตาลังนเบนส่วนของท่าน ส่วนของผู้กากบบนนข้าพเจ้า
 จะให้อก ผู้คนก็ขยดรบเงินหาตาลังมาได้กระเป่าไว้ แล้วพุดว่าเราไดยน
 ชาวเลาเลอมาว่า ท่านเบนครททรรรมมอแซมแซงสตัชชอดมผู้สรวเรฎญอยู่
 เอง ๆ ขงความเรองนเพราะกอโทชวขม هنگคตชเอาตัวท่านทำโทษ
 เนรเทศมา เราเห็นว่าท่านมลกษณะค โทษทณชทเทานเห็นไม่เป็นไร นาน
 ไปข้างหน้าท่านจะได้เป็นขุนนาง ขอเสียงคองได้ปรากฎท่านอย่าไดยตกเลย
 โทษของท่านเราจะช่วยสงเคราทให้ ลิมของจึงพุดว่าท่านจงเมตตวแก่
 ข้าพเจ้าเถดหาลิมพระคุณของท่านไม่ พุดแล้วกทยบเอาเงินสบตาลังกับ—

หนังสือฉบับหนึ่งออกมา และพบว่าท่านจงเอาหนังสือฉบับเงินฉบับตาสูงของ
 ข้าพเจ้าไปให้กับท่านผู้กากบสักทเถด ลิมของกส่งหนังสือฉบับเงินให้ ผู้คุม
 รมเงินกับหนังสือไปดกแจงว่าหนังสือของข้าพเจา จึงพบว่าหนังสือของ
 ชาตวงกหนังสือมาตราค่าเท่าทองคำแท่งหนังสือท่านอย่าวิตกเลย เราจะเอาไป
 ให้ท่านผู้กากบเอง ซึ่งธรรมเนียมทุกคนคนโทษมาใหม่ต้องเขียนรอยหนังสือ
 เอาตัวเขาคก ถ้าท่านผู้กากบว่าจะเขียนท่านรอยหนังสือ ท่านจงพูดแก้ไขว่า
 บวดยมาแต่ตามทางแล้วท่านจงได้เอนตเถด ท่านพูดดงนแล้วเราจะช่วยพูด
 กับผู้กากบเอง ครนผู้กากบไม่ทำเช่นน คนทงปวงกส่งสยว่าได้เงินทอง
 จึงไม่ทำตามธรรมเนียม ลิมของตอบว่าท่านส่งสอนข้าพเจ้าบุญคุณนักหนา
 แล้ว ท่านจงนงอยหนักอน เราจะเอาหนังสือฉบับเงินไปให้ผู้กากบ พูดแล้ว
 ก็เดินไป ลิมของจึงคิดว่า คนทกวนนมทรพยกไม่ตาย ถ้าไม่มีเงินให้
 ชีวิตก็คงตายในคกนเอง

ฝ่ายผู้คุมเดินไปเกือบจะถึงบ้านผู้กากบ ก็เอาเงินฉบับตาสูงนั้นออก
 มาฉบับไวเป็นของตวเสยหาตาสูงมใหม่ผู้กากบรูแล้วพบว่า ลิมของคนโทษที่
 มาใหม่ ข้าพเจ้าเห็นเป็นคนสตัชขอมมือเข้มแข็ง กอไทยวยแกดงขมเหง
 กทชทำโทษเนวเทศมา กับชาตวงกหนังสือมาฝากส่งท่าน โทษทัศน์
 สิ่งใดของลิมของก็ไม่มีท่านจะโปรดประการใด ผู้กากบรับเงินมีความยินดี
 จึงพบว่าชาตวงกหนังสือมาฝากส่งตองลดหย่อนผ่อนให้ พูดแล้วก็ให้
 คนไปเอาตัวลิมของมา แล้วผู้กากบจึงพบว่า เมื่อเตยคงเขียนครองราช-
 สมบตกมธรรมเนียมมานานแล้ว ถ้าคนโทษเข้ามาใหม่ต้องเขียนรอยหนังสือ
 จึงส่งเขาคก ผู้คุมเอาตัวลิมของเขียนเสยรอยหนังสือส่งไปตามท ลิมของ
 ได้พังกตใจเขาไปค่านับ แล้วพบว่าข้าพเจ้าบวดยมาแต่ตามทางยังไม่หายดี

ท่านจงเมตตาแก่ข้าพเจ้าเถิด ผู้คนวาลมของนบวญจริงยังไม่หายท่านจงต
 ใจก่อน ผู้กากบนนรทกนกับผคม จงพดวาลมของนบวญจริงกตใจ ให้หายต
 แลวจงคอยเขียนตามธรรมเนียม บदनกบวญอยู่เอาไปไว้คกกก่อน ผู้คนจง
 วาดนโทษทรักษาศาลเจ้าสำหรับคนนวกไปเสียแล้ว บदनไมมีผู้ ไตรักษา
 ศาลเจ้า ขอให้ลมของไปรักษาศาลเจ้าจะได้จุดอุปเข้าเย็นเป็นธรรมเนียม
 มาแต่เดิม ผู้กากบได้พังกยอมให้ลมของไปรักษาศาลเจ้า ผู้คนกับลมของ
 ถกานบลภาพากบมา แลวผู้คนจงพดกับลมของว่าท่านหรือไม่ว่าเราช่วย
 สงเคราะห์ท่าน การงานทศาลเจ้านนไมมีสิ่งใด ถึงเวลากจุดอุปไหวเจ้า
 แลวกวาดศาลเจ้าเทานนเอง ท่านตผอนเกิดทางานวณยงคาศากกลางคน
 ต้องชงคกไว้ งานในคณณถาผู้ ไต่ไต่ไปรักษาศาลเจ้ากจุดเป็นสบาย ถึงท่าน
 เสียเงินให้เรากมีความสุขมากกว่าคนทงปวง ลมของว่าท่านช่วยข้าพเจ้า
 ครองบุญคุณนทหน้าถาดบไปภายหน้ามี โอกาสข้าพเจ้าจะสนองคุณท่าน
 ผู้คนได้พังกยนต สงให้ลมของจุดสงของพร้อมพาลมของไปอยู่
 ทศาล ครนไปถงศาลเจาลมของจงหยับเอาเงินมาออกสามตาตงสง ให้ผู้คน
 แลวพดว่า ท่านจงสงเคราะห์ข้าพเจ้าให้ตลอดเถิด คาคตคอยทคอยเขียนบนท
 ล้าปากนถ ท่านจงถอตเสียอย่าได้ไว้เลยข้าพเจ้าไม่หลบหนท่าน ผู้คนรับ
 เงินพดว่าจะคตอ่านให้ ถวงไปแจงกาผู้กากบแลวกลบมากถคคาให้ลมของๆ
 คอยมีความสุขสบายกว่าแต่ก่อน ผู้คนกลบมาบ้าน รุ่งเช้าลมของจุดอุปเทียน
 ไหวเจ้าแลวกวาดหน้าศาลเจ้า การงานสิ่งใดกไมมีไปเที่ยวทไหนกไปได้
 ผู้กากบและผู้คนมีได้คตสงสยวาลมของจะหน ลมของมีความสุขอยทศาลได้
 ทาสบวงน ครนถงถดูหนาวชาตวทกทงนถฝากเสอกางเกงมาให้ลมของมีได้
 ชาติ อยู่มาวนหนงลมของจุดอุปไหวเจ้ากวาดศาลแลวกเดินเที่ยวเล่นทหน้า

ศาสตราจารย์ ได้นเสียงคนมาร้องถามว่า ท่านลิมของครูทหารจะไปข้างไหน
จึงได้มาเดินเที่ยวอยู่ดงน

ลิมของโตฟังเหลียวไปเห็นหน้าจากไต จึงคิดว่าช่วยคนนเดิมอยู่
ดงเกยเมืองหลวงเป็นลูกจ้างโรงขายสุรา ครั้นอยู่มาช่วยลคเงินเจ้าของ
ขายสุราเขาจับตัวได้จะส่งไปทำโทษ เราช่วยออกเงินใช้ให้จึงไม่ต้องโทษ
ช่วยอยู่ดงเกยบอกเราว่าจะไปหาพี่น้อง แต่ไม่มีเงินทองชอกนตามทาง
เราโตให้เงินมาชอกนเหตุไฉนช่วยจึงได้มาจนถถึงเมืองของจิว คิดแลงก
ถามช่วยว่า เจ้าบอกเราว่าจะไปเที่ยวหาพวกพ้อง เหตุไฉนจึงมาเมือง
ของจิวเล่า ช่วยอยเขามาคกเขาคานบแลงบอกวา ดงแต่ทานช่วยซาพเจ้า
ให้เงินเมอคราวหลัง กอออกจากดงเกยมาเที่ยวหาญาติพี่น้องไม่พบปะ—
ซาพเจ้ากเที่ยวเลยมาจนถถึงเมืองของจิว แล้วไปเป็นลูกจ้างโรงเตียมขายสุรา
ดงแต่ซาพเจ้าเขาไปเป็นลูกจ้างส่งของต่างๆ กชายด เจ้าของโรงเตียม
มจตเมตตายกบุตรสาวให้เป็นภรรยาซาพเจ้า ครั้นอยู่นานมาบิดามารดา
ของภรรยาซาพเจ้าตาย ซาพเจ้ากบภรรยาชอชายพอได้เลียงชวตมา ชง
ทานมคณกับซาพเจ้า ๆ หาดีไม่ เหตุการณ์ยังไรทานจึงได้มาอยู่ทน
ลิมของจึงพูดว่า กอไทยวยแกล้งได้ความทำโทษเนรเทศเรามาเมืองของจิว
เจ้าดูหน้าเราเถดเซาตักใจ บคนมคมให้มารักษาศาลเจาณ ช่วยจงพูดว่า
เซณทานไปสนทนากนัทโรงซาพเจ้าบางทางไมสู้ ไกลนัถ ลิมของกไปกับ
ช่วยย ครั้นไปถึงกเซณลิมของเขาไปข้างในจตทโหนงสมควรแล้ว ช่วยย
กไปบอกกับภรรยาว่าทานผู้มีบุญคุณกับเรามาถึงโรงแล้ว เจ้าจงไปค่านัน
ชอบคุณทาน

ภรรยาช่วยไต่ฟังก่อออกมาค้ำบัลลังก์ของ แล้วไปจัดโต๊ะและสวามาเลี้ยงคิมของ นางพุดจากน้อยจนเวลาเย็นคิมของก็กลับมาศาลเจ้า ตั้งแต่ นนมมาช่วยจตุรทาสของมาโหดคิมของมิได้ขาด คิมของก็ไปเที่ยวที่โรงช่วยยเนอง ๆ เห็นช่วยมทนน้อยไม่พอขอชาย คิมของก็เอาเงินให้ช่วยไปทำทนต์ชายต่อไป คิมของกับช่วยไปมาหากันอยู่เป็นนิจ มิได้ขาด

ฝ่ายตงเทียว สิบแปดคัมทงสองมาตงตงเกยเมืองหลวง ก็ไปแจ้งความให้ฮุ้นฟงตงตงตงจนปลายทุกประการแล้ว ก็เอาหนังสือของบุรุษเมืองของจิวส่งให้ฮุ้น แล้วกลับไปหาเล็กเคียมเล่าความให้ฟัง ว่ามหลวงจันรูปหนึ่งอยู่วัดใต้เขยวก็ยกมาแก่ไซคิมของ จันทำร้ายคิมของไม่ได้ตองเอาไปส่งถึงเมืองของจิว เล็กเคียมไต่ฟงความละเอียดแล้ว ก็รีบไปแจ้งแก่ก้อไทอวยๆ ไต่ฟงก็โกรธหลวงจันยงนักคิดจะแก้แค้นให้ได้ ก็ปรึกษากับเล็กเคียม ฮุ้นว่า เราจะคิดฆ่าคิมของกมหลวงจันรูปหนึ่งตามไปช่วยคิมของไว้ ผู้คัมทงสองฆ่าคิมของไม่ได้ ซึ่งหลวงจันรูปหนึ่งมาอยู่วัดใต้เขยวก็ยกใหม่ ๆ เราจะคิดแก้แค้นให้ได้ แต่คิมของนนไปอยู่ไกลจะทำประการใดจึงจะฆ่าได้เล็กเคียม ฮุ้นว่า ข้าพเจ้าจะรับอาสาท่านไปเมืองของจิวคิดหาบាយฆ่าคิมของเสียให้ไต่ฟงจะกลับมา

ก้อไทอวยไต่ฟงกยन्दยงนัก จึงพุดว่าเจ้าทงสองจะรับอาสาไปกตแล้ว เราจะมหนังสือไปถึงผู้กากบและผู้คัมให้ช่วยกันคิดฮั้น ถ้าสมความปรารถนากลับมาเราจะตอบแทนคุณท่าน พุดแล้วกเขียนหนังสือไปถึงผู้กากบคกกับผู้คัมให้ช่วยกันคิดฆ่าคิมของเสีย เขียนหนังสือแล้วกเอาเงินยสิบตำลึงหอบามาส่งกับเล็กเคียม ฮุ้นว่า เจ้าจงเอาเงินกับหนังสือให้

ผู้กำกับและผู้คุมแบ่งกันเดิน เล็กเคยม ช้อนรวมเงินกับหนังสือตามบดากลับ
มาบ้าน จัดหาเงินทองที่จะไปใช้สอยตามทางกับเสือกางเกง พร้อมแล้ว
ก็ออกจากตงเกยเมืองหลวงตรงไปยังเมืองของจิว

ฝ่ายเซียวยวนนครนวงเซวักจตสังของทหนาราน เล็กเคยมกับช้อน
ไปถึงเมืองของจิว เห็นมีโรงขายสุรากับสังของต่าง ๆ ก็เดินตรงเข้าไป
ในโรง เซียวยวนเห็นชายสองคนเดินเข้ามาคนหนานิ่งหมเหมือนกับขุนนาง
ฝ่ายทหาร คนเดินหลังเหมือนกับไพร่ เซียวยวนก็เชิญไถนงแล้วถามว่า ท่าน
จะเสพสุรากับสังของอันใด เล็กเคยมบอกว่าจงจัดหาโต๊ะและสุราก็มาตั้ง
ไว้บนโต๊ะพร้อม เล็กเคยมหยิบเงินตราลงทงส่งให้เซียวยวนแล้วพูดว่า ท่าน
จงไปบอกผู้กำกับกับผู้คุมว่า เราเชิญท่านทั้งสองมาพดจากนเล่นสักครู่
หนึ่ง เซียวยวนรับเงินแล้วก็ไปเชิญผู้กำกับกับผู้คุมมาตงพร้อมแล้ว เล็กเคยม
ว่าเชิญท่านทั้งสองมากินโต๊ะเสพสุราก็พดจากนให้สบายเดิน ผู้กำกับกับผู้คุม
ได้พดตงนจนจพูดว่า ชาวเจากับท่านยังไม่เคยรู้จักกับท่านมาแต่ข้างไหน
แซ่ใดชื่อไรจึงบอกให้ชาวเจาทราบ เล็กเคยมว่าชาวเจามทงสอมาฉบับ
หนึ่งตงท่าน เชิญมากินโต๊ะเสพสุราก็พดจากนเดินแล้วชาวเจาก็บอกชื่อ
แซ่ให้พด ผู้กำกับกับผู้คุมก็เข้าไปนั่งกินโต๊ะเสพสุราก็พดจากน เซียวยวน
ไม่รู้จักเล็กล็กเคยมกับช้อน ได้พดสำเนียงพดตงแจ้งว่าคนตงเกยเมืองหลวง
แล้วโดยนพดตงก้อไถอวย ก็มีความตงสยเข้าไปให้ไกลจะคอยพดความ
เล็กล็กเคยมเห็นเซียวยวนเข้ามาไกลจึงบอกกับเซียวยวนว่า ท่านเจ้าของชายสุรา
อย่าตงเขามาระวังตงเราเลย ถ้าจะตงการของตงใดร้องเรียกท่านจงเข้ามา
เราจะพดจากความตงกับ

เขยวยโตพงก้อออกมาข้างนอกจังกตว่า ชายผู้ ทมาใหม่คนน-
 เป็นชาวเมืองตงเกย พตถกถอไทอวยแลวหนึ่งเสียไม่พตถกถอเราจะไต่ยน
 ชงกถอไทอวยคนนคตจะชาลิมของมมคณของเรา ชายสองคนนเห็นเรา
 อยู่ใกล้ไม่อาจพต จึงให้เราออกมาเสียคงจะมีเหตุการณมาถึงลิมของเป็น
 แน เจ้าเราจะให้ภรรยาไปแอบฟังคไทรชอความ คตแลวกับอกกับภรรยาว่า
 ชายสองคนทเชญผู้กากกับมคมมากน ไต่เสพสุรานัน ไม่ใช้คนเมืองเรา
 เห็นจะมาแต่ตงเกยพตถกถอไทอวยแลวกนงเสียเห็นเราอยู่ใกล้กไม่พต ชง
 กถอไทอวยคนนเป็นคตสาเหตุกับลิมของ คงจะคตร้ายประการใดจึงได้ให้คน
 มาถึงเมืองน เจ้าจงแอบฟังคไทรชอความ จะได้ไปแจ้งกับลิมของมมคณต่อ
 เรา ภรรยาเขยวยว่า ถากระนนคไปเรียกลิมของมาคตว่าจะใช้พวกกถอไทอวย
 หรือไม่ใช่เขยวยว่าไม่ได้ถาไปเรียกลิมของมาเห็นว่าเป็นพวกพองกถอไทอวย
 ลิมของกจะฆ่าพนเขาชายสองคนนตาย เขากจะเอาตัวเราไปทำโทษ
 ชงจะไปเรียกลิมของมานนไม่ได้ เจ้าจงไปแอบฟังคไทรชอความจะได้ไปบอก
 ลิมของมคหรือ ภรรยาเขยวยโตพงตามพตถกเห็นชอบ จึงเดินเข้าไปข้างใน
 แอบฟังอยู่ เลกเคยมนงกน ไต่เสพสุราอยู่คตด้วยผู้กากกับและมคม ไม่เห็น
 มคคนแลวกับอกแกมคกากกับและมคมว่า กถอไทอวยให้ชาพเจ้าเขาหนึ่งคต
 กับเงินมาให้ทานทงสอง ทานจงเอาเงินนนไปแบ่งกนเถต พตแลวกหยบ
 เอาตงเงินกับหนึ่งคตส่งให้แลวกระชบบอกว่ กถอไทอวยให้ทานทงสอง
 ชวยคตชานชาลิมของเสีย ถาสาเวจการแลวจะให้บ้านจวางวคกับทาน
 ทงสองอก ผู้กากกับมคมรบหนึ่งคตแลวพตว่า คตเป็นพนคงานชาพเจ้า
 ทงสองเองคตตายในเงอมมอทานอย่าไต่คตเลย กชวณกนกน ไต่เสพสุรา
 พตจากนแลว เลกเคยมเรียกเจ้าของโรงมาคตเงินให้ ชวณกนออกจากรอง

ต่างคนต่างไป เขียวยเห็นผู้กากบถหนั่งสอดบหนงเดินไป ภรรยาเขียวย
 ก้อออกมาบอกกับสามีว่า เขาพูดจากันซบซิบไม่มีใครจะได้ยิน เห็นแต่ชาย
 ผู้ทเหมือนขุนนางในเมืองหลวง ส่องหนงสอดบถงส่งโตกไม้แฉงใหญ่กากบ
 กับผู้คุม ผู้กากบกับผู้คุมรบหนงสอดบถงนนแลวพูดว่า ตกเป็นพนักงาน
 ชาวเจาทงสองเองชีวิตคงตายในเงอมมือ ชาวเจาได้ยินแต่เท่านั้น

เขียวยได้ฟังภรรยาบอกก็ไม่พูดประการใด เก็บรวบรวมสิ่งของบน
 โต๊ะไว้แล้ว ก็พอดลมของมาถงถามเขียวยว่าสองสามเวลานายของด้อย
 หรือ เขียวยว่าชายใดบางเล็กน้อย เชิญท่านนงเถิดชาวเจาว่าจะไปหา
 ท่านเล่าความไผ่กยงเกบของอยู่ พอต่านมากดแลว เชิญท่านเข้าไป
 ช้างในเถิดชาวเจาจะเล่าไผ่กยง ลมของก็เข้าไปช้างในถามเขียวยความ

เหตุผลอันใด เขียวยบอกความชายสองคนมาขอสุราเครื่องโต๊ะ แล้วให้
 ชาวเจาไปเชิญผู้กากบกับผู้คุมมานั่งกินโต๊ะพูดจากัน แต่ชายสองคนน
 ไม่ใช้คนเมืองนเบนชาวเมืองหลวง พูดถึงก้อไทอวย ชาวเจาถึงความสงสัย
 จะเข้าไปคอยฟังความดู ชายผู้นั้นให้ชาวเจาออกมาเสีย ชาวเจาจึงให้
 ภรรยาชาวเจาไปคอยฟัง ชายสองคนนพุดกับผู้กากบกับผู้คุมแต่เบา ๆ
 ซบซิบกัน ภรรยาชาวเจาไม่ใคร่จะได้ยิน เห็นแต่ชายผู้นนหยิบเอาถงส่งโต
 กไม้แฉง กับหนงสอดส่งโตใหญ่กากบกับผู้คุม ผู้กากบกับผู้คุมรบถงกับหนงสอ
 แลวพูดว่า ตกพนักงานชาวเจาเองชีวิตคงตายในมือ ครนพุดกันแลวก็
 กินโต๊ะเสพสุราต่อไป ครนสำเรจแลวก็ชวนกันออกจากโรง ภรรยาชาวเจา
 ได้เห็นได้ยินแต่เท่านั้น เมื่อผู้กากบกับผู้คุมเดินออกไปจากโรง ชาวเจา
 เห็นผู้กากบถงหนั่งสอไปด้วยฉบบหนง

ลิมของโตฟังกตะตั้งใจ จึงถามว่าชายสองคนนั้นหน้าตาประปรน
 ประการใด เชี่ยวชาญแจ้ววาคคนหงหนาวาสูงตาสนทคน นุ่งหมเหมือน
 ชนนางผ่ายทหาร ออกคนหงนหน้าแดงรูปปร่างต่านงหมเหมือนไพร
 ลิมของโตฟังกแจ้ววาคเคยมกบฮ้อน จึงพูดวาคคนหงนงหมแดงตว
 เหมือนชนนางนง เห็นจะเป็นเด็กเคยมชนนางผ่ายทหารเรียกวาคเลกิงโหว
 คนหงนหน้าแดงรูปปร่างตาเห็นจะเป็นฮ้อนคนไซของกอไทอวยแนแล้ว ชง
 เลกเคยมกบฮ้อนกลาหาญนทหนามาคคชวาวาจนถงเมืองชองจว ถามาเว
 สกหนอยกจะโตเห็นตคน เชี่ยวชาญพูดวาทานจจะระวงตวอยานงนงใจให้
 เสียทีโต ลิมของว่าไม่เป็นไรเราจะลาไปก่อน ลิมของก็ออกจากโรงไป
 เทยวหาขอโตกระบสาทรบมอแลวกเทยวตามหาเลกเคยมกบฮ้อน ถาพบก
 จะชวาศัยทงสองคน ครนเทยวคนหาตามแถวตลตกไม่พบ เวลาจวนค
 ลิมของจึงกลบมาศาลเจ้า รงชนเขากเห็นบกระบเทยวคนหาเลกเคยมกบ
 ฮ้อนแถวนอกเมืองและในเมืองอยู่หาจวนกไม่พบปะ สำคญวาคเลกเคยม ฮ้อน
 กลบไปตงเกยแลวกคอยคคลายความแค้นจกกลบไปศาลเจ้าทอย ครนรงชน
 เขาเบนนททก ผู้กากบคกกบผู้คมกพตกนว่าจะคคประการโตโต จึงจะชว
 ลิมของเสียโต ผู้คควาชาพเจามอบายอย้อย่างหง ชงจะคคชวาลิมของนง
 ไมยากนท ที่โรงหญาแห่งกบฉางถวสำหรับจ่ายไหมาและลาภนอยทกวัน
 นน ท่านกให้คนไปรักษาจบจ่ายอยู่ ถาจะชวาลิมของเสียให้โตแลวกไท
 ลิมของไปรักษาโรงหญาแห่งกบฉางถวไว้ แลจลอบเขาไฟเผาโรงหญาแห่ง
 เสีย ลิมของกคตตายอยู่ในไฟ ถาแม่นวาลิมของหนีโตไม่ตาย ไฟไหมหญา
 แห่งและฉางถวของหลวงเสียหมด โทษชองลิมของกเป็นตายอย้อยเอง อบาย
 ชองชาพเจานทานจะเห็นประการโต ผู้กากบโตฟังกเห็นชอบทวย จึงไซคน

ไปหาลมของมาแล้วผู้จากบึงพูดกับลมของว่า ชงตวจานชาตวักวหน่ง
 ได้มหน่งสอฝากผ่งมา เรากมความเมตตาเจ้าเป็นอันมาก เจ้าไปรักษา
 ศาลเจ้านั้นไม่มีผลประโยชน์สิ่งใด เราจะให้ไปรักษาโรงหญ้าแห่งฉางถว
 ไร่จะได้จับจ่ายให้เขาเลี้ยงมาและลา เจ้าจะหาผลประโยชน์ได้บ้าง ชง
 เราให้เจ้าไปรักษาว่ากล่าวโรงฟางทงนกกเพราะเห็นแก่ชาตวักวหน่ง เจ้าจะ
 เห็นเป็นประการใด ลมของว่าตามแต่ท่านจะเมตตาข้าพเจ้าหาขัดขืนไม่
 จะให้ทำสิ่งใดข้าพเจ้าก็ต้องทำตามคำท่าน ผู้จากบึงส่งให้ผู้คุมพาลมของ
 มาถึงศาลเจ้าแล้ว ลมของไปบอกกับเซียวยวว่า ผู้จากบึงให้เราไปรักษา
 โรงฟางฉางถวไร่ จะได้จับจ่ายส่งของต่าง ๆ ให้กับเขา การอื่นนั้นจะหรือ
 ไม่ เซียวยวซึ่งจะไปรักษาโรงฟางฉางถวต่าง ๆ นั้น คัดอกประโยชน์กม
 บ้าง แต่ท่านจะไปอยู่ที่ไหนไกลกับข้าพเจ้าทางประมาณหาดเศษ ถ้าท่าน
 ไปแล้วจงมาหาข้าพเจ้าบางการงานสิ่งใดท่านอดสำหัตตรอกตรองระวงตัวเกิด
 ลมของได้ฟังกยนต์ สำคัญว่าไปอยู่นั้นจะหาลากได้บ้างไม่รู้ว
 เขาตอบบายจะฆ่าตัวเสีย ก็กลับไปศาลเจ้าจัดแจงรวบรวมสิ่งของพร้อม
 แล้วผู้คุมพาลมของไป ในขณะนั้นเป็นฤดูแล้ง ลมว่าวพัดหมอกลงหนาว
 นึก ผู้คุมพาลมของไปถึงโรงฟางฉางถวก็เข้าไปข้างในกำแพงดิน ลมของ
 เห็นมีโรงฟางฉางถวต่าง ๆ เป็นหลายหลัง หญ้าและฟางทงเกลื่อนกลาด
 มีผู้เฒ่านางผิงไฟอยู่หน้าโรงฟางคนหนึ่ง ผู้คุมก็เข้าไปบอกกับผู้เฒ่าทว
 อยุนนว่า ผู้จากบึงให้เราพาลมของมา ให้เอาลูกกุญแจกับสิ่งของทงปวง
 มอบให้ลมของว่ากล่าวจับจ่ายต่อไป ชงตวจานก็ชรวว่ากล่าวชานานแล้ว
 ผู้จากบึงเห็นว่าระวงรักษาของหลวงต่อไปไม่ได้ จึงให้ลมของดูแลรักษา

ให้ท่านไปเผ้าศาลเจ้าจตุรหูเขาเยนกับกวาดหน้าศาล การงานสิ่งใดก็ไม่
 สมกับท่านที่เป็นคนชรา ผู้เฒ่าได้ฟังกथิบเขาตลกกถุญแจกับสิ่งของต่าง ๆ
 มอบให้ลิมของ แล้วบอกว่าเครื่องใช้สอยที่หากินเขาคาของข้าพเจ้านนฝาก
 ท่านไว้ก่อน ถ้ามีเวลาว่างจึงจะมาเอาไป ลิมของว่าของใช้เล็กน้อยที่
 ศาลเจ้าของเราก็มิ ท่านไปอยู่ที่ศาลก็เอาเครื่องนุ่งใช้เถิด ข้าพเจ้าจะได้
 เอาของท่านใช้สอยเหมือนกับแลกเปลี่ยนกัน อย่าต้องกลับมากลับไปเลย
 หนทางไกลต้วท่านก็แก่แล้ว ผู้เฒ่าจึงบอกกับลิมของว่า เปิดอกนาเตาที่
 แขนงอยนนั้นสำหรับใส่สุรา ถ้าท่านจะเสพสุราก็เอาไปขอ เจ้าของ
 สุราเห็นนาเตาจักได้ให้สุรามาก ถ้าท่านจะไปขอสุราจงไปทางข้าพเจ้า
 ไม้ดู โกลนั้ก หนทางประมาณสองสามลี้ ลิมของได้ฟังกथิบตรับสิ่งของ
 ตรวจตเส็จแล้ว ผู้คุมกับผู้เฒ่าก็ชวนกันกลับมาศาลเจ้าตามคำผู้กำกับสิ่ง
 ผู้คุมหนักกลับไป

ฝ่ายลิมของครั้นผู้คุมกับผู้เฒ่ากลับไปแล้ว ก็เอาหีบฝากกับสิ่งของ ๆ
 ตัววางไว้บนโต๊ะ ในขณะที่นั่งคิดว่าพดกฉาหมอกสงหนาวนั้ก ลิมของ
 เอาพินและหญ้ามามาติดไฟผิง แล้วเห็นโรงที่อยู่ชารตทรวดพง จึงคิดว่าถุ้
 ลมว่าพดกฉาจะทำประการใด ต้องคอยไปจนสิ้นฤดูหนาวจึงจะหาช่างมา
 ซ่อมแซมเสียใหม่ ครั้นจะไปหาช่างมาทำเดยวนั้กไม่ได้ด้วยหนาวนั้ก ก็
 ลุกออกมาจากทผิงไฟ เห็นนาเตาสำหรับใส่สุราของผู้เฒ่าหนักไว้ไว้ กราลก
 ได้ว่าผู้เฒ่าบอกไว้ว่าโรงชายสุรานนไม้ดู โกลนั้กทางประมาณสองลี้เศษ จาเรา
 จะขอสุรากับสิ่งของต่าง ๆ มากนั้กแกหนาว คิดแล้วกथิบเงินกับนาเตาที่
 ใส่สุราออกมาจากโรงบัตประตุ้ดแล้ว เอาทวนทสำหรับมอดคองนาเตาออก
 จากประตูกำแพงดินรอบนอก เดินไปได้ครึ่งลี้เห็นศาลเจ้าแต่ครึ่งโบริวณ

อยู่ริมทางศาลหนึ่ง ลิมของจึงหยุดค้ำบพูดว่า ท่านจงช่วยข้าพเจ้าให้อยู่
 เย็นเป็นสุขเถิด วนอนข้าพเจ้าจะเอากระดาษเงินกระดาษทองมาเผาถวาย
 พุดตงนนแลวกคานบลาเจ้าเดินไปอีกพักหนึ่ง เห็นบ้านมอยุเป็นหมุกบเด็ก
 ทาบไม้กวาดมาชาย ลิมของเดินเลยไปถึงโรงชายสุรา เจ้าของโรงชายสุรา
 เห็นนาตาทลิมของเอามากจำได้ จึงถามว่า ท่านเอานาตานนมาแต่ไหน
 ลิมของว่าท่านจำไม่ได้หรือวานาตาของผู้ใด เจ้าของชายสุรว่านาตา
 ไบนของเจ้ากนผู้เฒ่าที่เฝ้าโรงฟางข้าพเจ้าจำได้ เชิญท่านมานั่งข้างในเถิด
 ฤคุณเป็นฤคุณาวลมาวพดกถานก มาเสพสุราแกหนาวลกกสองถวยแลวจึง
 คอยกลับไป ลิมของได้ฟังกยนต์เข้าไปข้างในวางสังของไว้นงอยทหน้าโต๊ะ
 เจ้าของสุรากจคหาสังของกบสุรามาให้ลิมของกินโต๊ะเสพสุราแลว กขอ
 สังของกบสุราได้นำเอา เอางเงินให้เจ้าของสุราเสวฯ เอาทวนคอนนาตาสุรา
 กบสังของออกจากโรงกลับมา

ฝ่ายผู้คุมครนไปถึงบ้าน จึงบอกกบเล็กเคยมฮู อนว่า ข้าพเจ้าพา
 ลิมของไปอยุทโรงฟางฉางถวแลว เชิญท่านทั้งสองไปด้วยช่วยกันเอาไฟ
 เเผา ลิมของเสีย เลกเคยมกบฮูอนไตพังกดใจ จคหาเชอไฟไวพรอมแลว
 ผู้คุมกพาเลกเคยมกบฮูอนเดินไป

ฝ่ายลิมของเดินกลับมาเวลาเย็นถึงโรงฟางทสำนัก เห็นหมอกกลง
 ลมวาวพดหนัก โรงทอยุทกฟงลงกมความวตคเป็นอนมาก ด้วยลิมของ
 เป็นคนสตัยชอกตญญณผู้จกมดและชอบ เทพตาเจ้าจงบนตาลเป็นหมอกและ
 ลมพดเอาโรงทอยุทกฟง เผเชิญเป็นไปตงนนปรารภนาจะชวยชวตลิมของๆ
 กลัวไฟในเตาทสมไวจะไมโรงชน ก็ไปตุทเตาเห็นหมอกกลงดูไฟดับไปสน

แล้วจึงหาของไปบีบเตาไว้ไม่ให้หมอกกลงเบียดได้ เดินออกไปนอกโรงเห็น
 ความมืดแลง ต่เหล็กไฟจุดชนเทยวสองตที่จะอยนนักเบียด คุมพดกล่าหนัก
 ไม่มทออาศัยนั่งตรกตรองอยู่ จึงนกดชนได้ความศาลเจ้าแห่งหนึ่ง ตั้งแต่นั้นไป
 ทางประมาณครึ่งลพทจะอาศัยสักคนหนึ่งได้ คิดแล้วกเห็นบกระบหยับเอา
 ห่อผ้าออกมา เอาทวนคอนนำเตาสุรากับห่อผ้าและสิ่งของออกมาใส่กุญแจ
 โรง แล้วเดินไปถึงศาลเจ้าก็เข้าไปในศาล เห็นไม้มคนอยู่ก็เปิดประตูศาลเจ้า
 เอาศาลาทับไว้ ลิมของเข้าไปที่หน้าศาลเจ้าคานบ แล้วเอาห่อผ้ากับสิ่งของ
 วางไว้บนกองกระดาษ จดกวาดทนอนเอาเสือกางเกงปูเส็จแล้วจุดนาเตา
 สุรามารินกกับสิ่งของทชอมา ในเวลานั้นคประมาณห้าทุ่มเศษ

ฝ่ายผู้คุมกับเด็กเคยม ชื่อนั้นมาถึงโรงฟางกำลังหมอกกลงหนาวก็
 ตระดตะตานช่วยกันเอาเชือกไฟเข้าไปจุด ติดโรงฟางฉางถวชนทงสทศพรอม
 กัน นักสำคัญว่าลิมของตายอยู่ในไฟ ก็รีบออกมาหาทออาศัยจะยन्द ไม้ม
 ทพกกาลงหมอกกลงมาก จึงชวนกันเดินมาจะหยุดดูไฟที่ศาลเจ้า ลิมของ
 นนงเสพสุราอยู่ โดยนเสยงตงบงบงกลูกออกมาดูตามช่องศาลเจ้า เห็น
 ไฟไหม้ทโรงฟางฉางถวก็ตกใจจะเปิดประตูออกไปดับไฟ พอโดยนเสยงคน
 พุดกันเดินตรงมาทศาลเจ้า ลิมของก็ตงสยกลบบตประตูเอาศาลาทับไว้
 แอบฟังอยู่ข้างใน ผู้คุมกับเด็กเคยมและชื่อนั้นมาถึงศาลเจ้า จึงผลักประตู
 จะเข้าไปในศาลเจ้าก็ไม่ได้ ชวนกันยन्दไฟอยู่ที่ประตู แล้วพุดกันว่า คราวน
 ลิมของตายเป็นแน่

ฝ่ายลิมของแอบฟังอยู่ในนั้น โดยนคนหนึ่งพุดว่า ชงอบายฆ่า
 ลิมของนทานเห็นคหรือไม คนหนึ่งพุดว่า ทานผู้กากบกับผู้คุมเป็นนาทหนึ่ง
 ใจเดียวกนคคการอนน ถ้าไปถึงตงเกยเมืองหลวงข้าพเจ้าจะเสนออกความ

ขอบของท่านแก้กอโทษว่า ท่านทั้งสองมีใจช่วยจริง ๆ ขอให้เลือนทั
ยศศกคชนไป ชงเตยกาเถาพอตาของลมของนนเหนจะชดชนไม้ได้ คนหนึ่ง
พูดว่า ลมของถกอบายถ้าไม่ตายในไฟก็ต้องตายเพราะโทษหลวง เรา
เหนวาสงของ ๆ ลมของกงตกมาเป็นของกองเไหล ๆ ก็คงหายใจ คนหนึ่ง
พูดว่า ได้ให้คนไปหาเตยกาเถาเป็นหลายครั้ง บอกว่าลมของบุตรเขยตาย
ขอบุตรสาวทีเป็นภรรยาของลมของให้กับกองเไหลเถิด เตยกาเถาไม่ยอม
ให้ กองเไหลกลับบ้วยหนักลง กอโทษวยมิตากองเไหลจึงให้มาปรึกษา
กับทวนคตชาลมของเสีย การอนนกกสาเรจสมความปรารภณาแล้ว คนหนึ่ง
พูดว่า จะเป็นหรือตายก็จะได้เห็นกันเในชาวนน คนหนึ่งพูดว่า ถึงจะไม่
ตายในไฟหนีออกมาได้ ไฟไหม้ของหลวงเสียเป็นอันมาก โทษนนักถตาย
จะหนีไปข้างไหนเล่า คนหนึ่งพูดว่า ถ้ากระนั้นเราพากันกลับไปเถิดหรือ
คนหนึ่งพูดว่าเราควรดูก่อน ถ้าไฟไหม้แล้วก็ไปเก็บเอากระดูกลมของสัก
สองสามชนห่อผ้าไปให้กอโทษวยกับกองเไหลดู กอโทษวยคงจะชมว่า—
หาการสังโตกมสลกสำคัญ

ลมของได้ฟังคนทั้งสามพูดโต้ตอบกันตั้งนน ก็จาเสียงได้ว่าเป็น
เล็กเคยมหนึ่ง ฮอนหนึ่ง ผคมหนึ่ง จึงคิดว่าเทพาดลใจให้เรายู่เในศาลเจ้า
ถาแมนเรายู่ที่โรงฟางฉางถวพวกนคงจะเอาไฟตาย คิดแล้วกยกศลาท
ทบประตูออกเสีย มอหนึ่งจับทวนมอหนึ่งเบตประตูออกไป ร้องทว่า
พวกเใจร้ายจะคิดฆ่ากไม่สมคคแล้ว สามคนนนครนเหนลมของกตกใจ
วิ่งหนี ลมของเอาทวนกนผคมไว้ เล็กเคยมตกใจวิ่งหนีไปไม่พนยหนึ่ง
ตกตะลึงอยู่ ฮอนวิ่งหนีไปได้ประมาณสิบก้าว ลมของได้ทันเอาทวนแทง
ฮอนตาย แล้วเดินตรงไปถงตวเล็กเคยมกับผคม เอาทวนตถูกสองคนล้มลง

เอาเท้าเหยียบไว้ ชักกระบะออกถามเด็กเคยมว่า เรากับเจ้ารักใคร่กันเป็น
 หนักหนาไม้มขอสาเหตสิ่งใดเลย เจ้ามาคิดฆ่าเราด้วยเหตุผลสิ่งอันใด เจ้า
 จงลองดูกระบะของเราจะคมหรือไม่ ก็เงอกระบะพนศรชะเล็กเคยมขาดตาย
 ผ่าอกเอาหัวใจมาถือไว้ แล้วเงอกระบะจะพนศรคม ๆ ก็ตนจะหนีไป ลิมของ
 เอาเท้าเหยียบไว้แล้วพูดว่า การอนนุกสตัปญญาพวกเจ้าจะเผาเสีย เจ้าจง
 มารับคมกระบะของเราให้แตกอดยาดนรนไปแล้ว พดตงนบกเอาคมกระบะพน
 ศรตัวศรคมขาดตาย เอาศรชะมาผูกไว้กับทวนทงสามคน แล้วกลับมาก
 ศาลเจ้า แก่เอาศรชะทงสามมาวางไว้บนโต๊ะหน้าศาล ขณะนั้นลมวาง
 กำลังพัดหนัก เสอกลงเกงทลมของไส้กไม้หายหนาว เอาสรวาในน้ำเตาถน
 สนแล้วทงนาเตาเสีย จึงคิดว่าถ้าเราจะกลับไปทโรงฟางฉางถนน ผูกากบ
 แจงว่าเราไม่ตายในไฟก็จะมาจับเอาตัวเราไปทำโทษ เราจำจะหนีไปเอา
 ตัวรอดดีกว่า คิดแล้วกลับทวนกับหอกผ้ออกจากศาลเจ้ามาตงหน้าสุทศ
 ตะวันออก เดินไปไคสหาดไกลจะถงหมู่บ้าน เห็นผู้คนถอดงนากำลังจะไป
 ช่วยดับไฟทโรงหญาฉางถว ลิมของทำเป็นพูดว่าเราจะรีบไปบอกขุนนาง
 ผูกากบใหญ่แล้วจงจะกลับมา ท่านจงพากันไปช่วยดับไฟโดยเร็วเถิด พด
 แล้วกรบเดินไป เวลานั้นตกประมาณสองยามเศษ หมอกถงมากหนานก
 คัดจะหาทอาศัย เหลยงหลังไปคเห็นพนโรงหญาแห่งทอยมาไกลแล้ว ถง
 จะมผู้ตตามมากไมทน จึงแข็งใจเดินไปอื่กรู้หนง เห็นหมู่บ้านอยู่ในป่า
 ลมพัดหลังคาเรือนโรงทักพงเบนหลายหลัง กับเห็นมแดงไฟสว่างออกมา
 ลิมของเดินเข้าไปทโรงเห็นผู้เฒ่าคนหนง กับบรรดาชายหนุ่มห้าทคนนั่งผง
 ไฟอยู่ ลิมของผลค้ประตูเข้าไปในโรงบอกว่ ข้าพเจ้าเป็นคนใช้อยู่ ณ
 คุกเมืองของจิว ท่านผู้ใหญ่ไซ้ให้ข้าพเจ้าไปเอาตัวผู้มขอ ครนเดินมาทน

พบลมว้าวพดกดำ หมอกลงมากหนาวเหลือทน จะขออาศัยท่านผิงไฟด้วย
 ผู้เฒ่ากับคนเหล่านี้เห็นว่าเชิญท่านมาผิงไฟด้วยกันเถิด ลมชองก็เข้าไปผิงไฟ
 เสอกลงแกงทหมอกลงเบยกนบกแห้งคอยคล้ายหนาวแล้ว ลมชองหอมกลิ่น
 สราทใต้โองตั้งอยู่ในโรงนั้น จึงพดกับผู้เฒ่าว่า สราของท่านมีเอามาขายให้
 ชาวเขาบางเจกนอยเถิดจะได้กินแกหนาว ผู้เฒ่าว่าของเราทำไว้แต่พอสูกน
 กิน จะไดมกาดงทาการต่อไป ซึ่งจะขายให้ท่านนั้นไม่ได้ ลมชองว่าถ้า
 ไม่ได้มาสถนอยหนังกเอาเถิด ผู้เฒ่าว่าอย่าพดมากไปเลย เราให้ผิงไฟ
 แลวยงกนสราทด้วยหรือ เจ้าอย่าตอดงเตกเหล่านี้มนจะทบตเอา ลมชอง
 ได้พงกโกรธ เอาทวนค้อยถ่านไฟกระเด็นไปถูกหน้าผู้เฒ่ามนเจ็บบวยยงน
 ผู้เฒ่ากโกรธร้องเรียกพวกเหล่านี้ให้ช่วยกันจับลมชอง มาตเสยให้แพย
 ตาย ชาวพวกเหล่านี้นกรทกนเขาจับลมชอง ตมมอดลมชองไม่ได้ ลมชอง
 ได้ทบตพวกเหล่านี้นแตกหนีไป ลมชองเห็นไมมผู้ใดกเข้าไปเตสวากินจน
 เมแล้วออกจากโรงเดินไปครู่หนึ่ง ก็เมาสุรามากชนเดินไปไม่ได้ลงนอน
 อยู่ใต้ต้นไมทลั้ไป

ฝ่ายผู้เฒ่ากับพวกเหล่านี้ ตมมอดลมชองไม่ได้หนีไปเรียกพวก
 พองมาเป็นอนมากจะจับตัวลมชองให้ได้ ครนมาถึงโรงไม่เห็นลมชองก
 ชวนกันเดินตามรอยเท้าไปถึงต้นไมใหญ่ เห็นลมชองเมาสุรามอนทลั้บอยู่
 นกรทกนเขาจับลมชองมตใจ แลพามาทบ้านปริงษากนว่าจะเอาตัวลมชอง
 ไปส่งเมืองชองจวกยงไมสว่าง ตองแจ้งความกับนายเสยก่อนจึงคอยเอา
 ตัวส่งไป ปริงษากนตงนนแลวกเอาตัวลมชองมตใจกับเสยชวนกันเฝ้าอยู่
 ชงคนหมบ้านนเบนบาวชองชาจนทเรียกว่า ชาตวกวทหนึ่ง เวลาคนน
 ชาจนมาเทยวเลนกนอนคางอยู่ทบ้านน ครนรุ่งเช้าผู้เฒ่าคนทถกถ่านไฟ

ส่งให้พวกเหล่านั้นไปตบคนหมดใจเสียให้แทบตาย พวกนกกเขาทบต

ลิมของ ๆ ถูกมัดอยู่ไม่รู้อะไรจะทำการใด ร้องว่า พวกนี้ทบตให้สหายเกิด

ในขณะนั้น พอซาจันตนเดินมาโดยนเสียงออดอง จึงถามว่าทบต

อะไรออดองนัก ผู้เฒ่ามนเขาไปแจ้งว่า เวลาคนนมผู้รายมาดกขาว พวก

ซาพเจ้าจับได้เอาความตบใจแลวกเขียนต ซากวหน่งเดินมาคเห็นลิมของก

จำได้ ร้องห้ามพวกเหล่านั้นว่าอย่าทำเลย ซาตวกวหน่งก็ตรงเข้าไปแก้มัด

แล้วถามลิมของว่า เหตุไฉนท่านจึงมาให้เขาจับไว้ตงนเลา ลิมของก็เล่า

ความตงแต่ตงจนปลายให้ฟังทุกประการ ซาตวกวหน่งจึงพูดว่า วิชาสนา

ของท่านตงแต่ตงให้จะทำอย่างไรได้ ชิงบ้านของซาพเจ้านั้นไม่มีผู้ใดไปมา

ตอก ท่านจึงพักอยู่ทนมตวยกนกกอนเกิด ภายหลังจึงคิดอ่านต่อไป ซาตว

กวหน่งก็พาลิมของเข้าไปข้างใน จัดโต๊ะและสุรามาลียงแล้ว ลิมของก็อยู่

กับซาตวกวหน่งที่ตามลบ้านตงเคยชง

ฝ่ายผู้กำกับคกครนแจ้งว่า ลิมของซาพคกกับเล็กเคยม สอนตาย

ก็โกรธขงนกก จึงทาเรื่องราวไปฟ้องตอผู้รักษาเมืองของจิวว่า ลิมของซา

พคกกับเล็กเคยมและสอน แล้วเขาไฟเผาโรงฟางฉางถวต่าง ๆ ของหลวง

เสียตว ผู้รักษาเมืองของจิวรบเรื่องราวแจ้งความแลวกตทใจ ทาข้างมา

วาตรูปลิมของ กับเขียนหนังสือไปตงหัวเมืองและตางทางทก ๆ ตาบล

ให้จับตวลิมของส่งมาให้ได้ โทษของลิมของประการใดกมแจ้งในหนังสือ

ทงสน ถ้ามีผู้ใดมารบสนบนจับตัวได้จะให้เงินสามพันตาดงเป็นค่าสนบน

เขียนหนังสือวาตรูปลิมของเสวจแล้ว ก็มอบให้มาไซตอแยกกันไปทุก ๆ

เมือง

ฝ่ายผู้รักษาเมืองและด้านทางท่งปวง รั้งหนังสือแจ้งความแล้ว จึงจัดหาผู้คนให้เอาฉากเขียนรูปลิมของไปเที่ยวบนบานสืบเสาะคนหาจับตัว ลิมของอยู่ที่ท่งเมืองมิไต่ขาด

ฝ่ายลิมของอยู่ในบ้านชาตวักวหนั่งได้ประมาณสิบวัน เวลาวันนั้น ชาตวักวหนั่งไปเที่ยวเล่นไม่อยู่ ลิมของรู้ความว่า เขาว่าตรูปของตัวมา เที่ยวคนหาจะจับตัวอยู่ที่ท่งบ้านท่งตำบล ก็มีความวิตกเป็นอันมาก ครั้น ชาตวักวหนั่งกลับมา ลิมของจึงพูดกับชาตวักวหนั่งว่า ข้าพเจ้ามาอยู่กับท่าน หลายวันแล้ว ท่านรักใคร่เลี้ยงข้าพเจ้าไว้มิใช่หรือเป็นอย่างไร บัดนี้ข้าพเจ้า แสงเงาเขาเที่ยวคนหาทุกบ้านทุกตำบลจะจับตัวข้าพเจ้า ถ้าข้าพเจ้าพบปะ ข้าพเจ้าทบบานท่าน ก็จะพาให้ท่านได้ความลำบากต่อไป ข้าพเจ้าจะลาท่าน ไปเที่ยวหาที่สำนักอาศัยใหม่ ซึ่งพระคุณของท่านที่ได้อุปถัมภ์และชุบเลี้ยง มาจน ข้าพเจ้าหาดีไม่ ถ้าตายไปเป็นโคและกระบือก็คงจะมาตอบแทน พระคุณท่าน ซึ่งการครั้งนี้มิใช่ให้ข้าพเจ้าอยู่เมื่อไร ข้าพเจ้าเห็นว่าอยู่ ไม่ได้ก็กลัวจะมกยถึงท่าน ข้าพเจ้าจะขอแต่งงานไปชอกนตามทางบางเล็กน้อย ก็จะไป ท่านจงอยู่ใหม่มีความสุขเถิด ชาตวักวหนั่งว่าซึ่งท่านจะไปก็ตาม ใจเถิด เรามหาสำนักอยู่แห่งหนึ่งพออาศัยได้ เราจะมีหนังสือให้ถือไปเป็น สำคัญท่านอย่าวิตกเลย ลิมของจึงถามว่า ท่านจะให้ข้าพเจ้าไปสำนักที่ ไหนจึงแจ้งให้ทราบด้วย ชาตวักวหนั่งจึงบอกว่า จะให้ท่านไปอาศัยอยู่ ตำบลเขยชวเบาะ อยู่ในแขวงเมืองเจจวชซึ่งชนกับเมืองชวตงแซ ตำบล เขยชวเบาะนั้นเป็นเกาะอยู่ในแม่น้ำ เกาะนั้นกว้างใหญ่โดยรอบถึงแปด รอยลเศษ กลางเกาะมีกำแพงเมืองรอบเรียกว่า อวนจ่อเสย มีแม่น้ำอยู่ใน กำแพงแห่งหนึ่งเรียกว่า เลยวถอง ซึ่งเกาะตำบลเขยชวเบาะนั้นทางบก

ไปไม่ได้ จะไปจะมากต้องเอาเรือไป มีนายอยู่สามคนฝีมือเข้มแข็ง คนหนึ่ง
 ชื่อเฮงหลยยทอ เรียกว่าประชาษฐ์สอ เดิมเป็นคนเรือนหนังสือแลมาเป็น
 นายใจ ทสองชื่อโตวเขียนยทอเรียกว่า มงเตย คนที่สามชื่อชองบาน
 ยทอเรียกว่า อมลกมถง สามนายนี้ไปตั้งของสมเกลยกล้อมใต้ไพร่พล
 ประมาณเจ็ดแปดร้อยคน เทยวตปลนเลยงชวตอยมโตชวต ซึ่งผู้ตองโทษ
 หลวงตงตายนน หนีไปอยู่กับนายใจทงสามทตบดเกาะเนยชวเปาะเป็น
 อดมมาก ไม่มีผู้ใดไปจับได้ ซึ่งนายใจทงสามก็อยากจะได้ใคร่ได้คนทตองโทษ
 และฝีมือเข้มแข็งไปอยู่ด้วย ข้าพเจ้ากับนายใจทงสามก็ชอบพอรักใคร่กัน
 ถาทานเอาหนังสือของข้าพเจ้าไปให้นายใจ แง้งความแลงทานก็คงอยู่
 เป็นสุขสืบไป ลิมโตพงกยนต จึงพูดว่าท่านสงเควระหกับข้าพเจ้าทงน
 พระคณทาทสตมโต แต่ทางชงจะเตนถตองไปทางคานมมมาตรวจตราคอย
 จบตวอยททานเข้มแข็งนถจะคคประการโตจจจะหนัดานออกไปได้

ชาตวถวทงโตพงกนงตรกตรองอยู่ครู่หนึ่ง จึงพูดว่าไม่เป็นไร
 ข้าพเจ้าจะคคหาอบายให้ไปจงได้ แลวเขียนหนังสือไปถงนายใจทงสาม
 ขอฝากฝังลิมชองควย ครนเขียนหนังสือเสร็จจจเอาเงินกับหนังสือใส่ใน
 หอฉาของลิมชองให้คนใช้ถือไปคคอยชย่นอกคาน คนใช้รับหอฉาคานบลว
 ไปคคอยชยตามสง รังชนเขาชาตวถวทงจจใหจคมายตบมากบเควอง
 ศสตราวอและเกาทถนทจะเทยวยงเนอ จดแเงพรอมแลวชาตวถวทงก
 ใหลมชองชนมาไปหมตวยกน ชบมาไปถงคานเห็นชนนางนายคานคคอย
 ตรวจตราอยู่ ชาตวถวทงกททาเป็นไมรฎามว่า ทานทงนมาอยททานควย
 เหตุผลอันใด ชนนางนายททวบอกวว่า ผู้รักษามเืองชองจจใหข้าพเจ้ามา
 คคอยตรวจตราจบตวลิมชองคนโทษถงตายหนมา ชาตวถวทงว่า เวจะ

ไปเที่ยวยิงเนื้อในป่า ท่านจึงมาตรวจตราตเสียว่าจะมีลมของหรือไม่ว่าจะ
 ได้ไป ชุนนางนายทหารจึงตอบว่า ท่านเทอกเถาเหล่าสกกลทไเหนจะคบกับ
 คนโทษ ข้าพเจ้าไม่ต้องตรวจก็เชียวท่านไปเถิด ข้าตวักวหนังกขบมานา
 หนาพาลิมของกับพวกของตวทขมาตอกจากต่านไปไกลแล้ว เห็นคนใช้
 ถอห้อมมาคอยทำอยู่ ลิมของลงมารบเอาห้อมผาลาชาตวักวหนังกแยกทางไป
 ชาตวักวหนังกกับพวกพองบ่าวไพร่ เทยงไลยิงเนื้อในป่าจนเย็นคากกลบมา
 ถงต่าน เอาเนื้อทยงมาไดนนใหม่ตรวจบางเจกนอยแล้วกกลบมาบ้าน

ฝ่ายลิมของ ครนเดินทางไปได้สิบเจ็ดวัน ในขณะนั้นยังเบ็นฤดู
 หนาวหมอกกลงเบยงทงตว กขตส่าททหนาวเดินไปไกลจะถงแม่น้ำใหญ่
 เห็นมีโรงชายสรวายูรมแม่น้ำโรงหน่ง ลิมของตรงเข้าไปในโรงเอาห้อมผ่า
 กับสังของวางไว้บนโต๊ะแล้ว เจ้าของชายสรวาจึงถามลิมของว่า ท่านจะขอ
 สรวาสักเท่าไร ลิมของบอกว่าจะขอสกสทาหนาน ของทกนกับสรวานนม
 บางหรือไม เจ้าของชายสรวาบอกว่าจะกับแกลมมอยหลายสัง ท่านจะกิน
 สักใด ลิมของว่าตามแต่ท่านจะจัดหามาเถิดข้าพเจากินได้ทกสัง เจ้าของ
 ชายสรวากจัดหาสังของกับสรวายกมาให้ ลิมของกินกนโต๊ะเสฟสรวายูใน
 โรง เห็นชายผหน่งเดินออกมาจากในโรง รูปร่างสูงใหญ่หนวดเหลืองมี
 ลักษณะดีไปยืนอยุทหน้าโรง แล้วถามเจ้าของชายสรวาว่า ผู้ใดมาขอสรวา
 กน เจ้าของชายสรวาบอกว่าจะไม่รู้จัก ชายผนหนกยนคอย ลิมของเห็นดงนน
 กมได้ไ้ถามประการใด ร้องเรียกเจ้าของชายสรวามาเสฟสรวาดวยกน แล้ว
 ลิมของถามเจ้าของชายสรวาว่า ตงแต่นไปเนยชวเปาะไกลหรือไกล เจ้าของ
 ชายสรวาว่า แตนไปเนยชวเปาะไม่ส ไกล ประมาณทางได้สามสลดตองมี
 เรอจึงจะไปได้ ลิมของว่าท่านจงเขาเรอให้ล้าหน่งเถิด เงินมากนอยเท่าไร

ข้าพเจ้าจะให้ เจ้าของชายสุรว่า กำลังหมอกลงมากหนานักไม่เห็นมี
 ผู้ใดเขาเริ่มมาจะไปเข้าหาที่ไหน ลิมของได้ฟังก็มีความวิตก จึงคิดว่า
 เต็มเราเป็นครุฑหารอยู่ ณ ตงเกยเมืองหลวง มีความสุขเที่ยวเสด็จตาม
 สบาย ไม่แจ้งว่าก่อโทษจะคิดร้ายทำให้เราได้ความลำบาก ทนทุกข์-
 เวทนาหลบหลีกมาจนถงตามถนน ถงมบ้านเรือนก็กลับไปไม่ได้ จะเที่ยวไป
 เมืองใดก็กลัวเขาจะจับตัว ครั้นจะไปเนี่ยชัวเปาะก็ไม่มีเรือจะทำประการ
 ใดดี คิดแล้วก็ไม่มีความสบายใจ จึงพูดกับเจ้าของชายสุรว่า ขอยม
 พกนกกบทแผ่นหมกเขียนหนังสือมาให้ข้าพเจ้าสักครู่หนึ่งเถิด เจ้าของชายสุร
 ก็เอาพกนกกบทแผ่นหมกมาให้ ลิมของก็เอาพกนกกบทแผ่นหมกมาเปิดคำ
 ใจความว่า ตวยาพษอลิมของ เป็นคนดีใจสัจย์ขอมนลงนัถ ตงใจ
 ทำราชการเป็นครุฑหารอยู่ ณ เมืองหลวง ปรารถนาจะให้ข้อเสียด
 ปรากฏไม่สมคิด ถ้าสืบไปภายหน้ามวสานแล้วจะกลับไปอยู่
 เมืองหลวง เขียนคำโคลงแล้วก็เอาพกนกกบทแผ่นหมกให้เจ้าของ ลิมของก็นงเสด็จ
 สุราอยู่ทนน

ฝ่ายชายรูปร่างสูงใหญ่ไปยืนดูหมอกนถ ครั้นเห็นลิมของเขียนคำ
 โคลงไว้ที่พกนกกบทตรงเข้ามาตบหลังลิมของ แล้วพูดว่าท่านนชางกล้าหาญนัก
 มาจนถึงทน ท่านชากนตายกับเขาไฟเผาของหลวงทเมืองของจิวเสียด บคน
 เขาบคนจับตัวท่านถงสามพันตาตั้งยังไม่หรือ ลิมของตกใจบอกว่าไม่ใช่
 ลิมของดอก ข้าพเจ้าแซ่เตยต่างหาก ชายผู้นนกกทวเราะแล้วถามว่า ท่าน
 ขอลิมของเป็นครุฑหารอยู่ตงเกยเมืองหลวงนถไม่ใช่หรือ ท่านหาบอก
 ตามจริงไม่ คำโคลงที่ผ่านนท่านเขียนไว้ขอของผูใดเล่า ลิมของก็จนใจ
 จึงถามว่า จะมาจับข้าพเจ้าหรือ ชายผู้นนตอบว่า เราจะจับท่านไปทำไม

พดแลวกงมอดมของเขาไปข้างใน ส่องโหดโตะและสวามาแล้ว ชาย
 ผู้นนกับมของกพากันไปนงคมสวรายต่อกัน ชายผู้นนถามมของวา
 ท่านจะไปเที่ยวเนยชวเปาะ ทเนยชวเปาะนนมแตกนผสมอเขมแรงทงน
 ชายผู้นนบอก แลวคมของกวา ขาพเจากไมบคบงท่าน บคนทางทวเมือง
 ทงปวง เขาคอยจับตัวขาพเจ้า ๆ ไมมทสำนักอาศัย จึงได้ทนมาทมาว่า
 จะไปอยุทเนยชวเปาะ ชายผู้นนว่าถาทานจะไปอยุเนยชวเปาะนน กตอง
 มผู้ฝากผงจจะอยุได้ คมของวา ขาพเจามเพอนรักอยุคนทงอยุทเมือง
 ของจิว ตำบลบ้านเฮงไฮยี้ มีหนังสือฝากผงขาพเจ้ามาแล้ว

ชายผู้นนได้พังกถามว่า ทตำบลบ้านเฮงไฮยี้นนเห็นจะเป็นชาจัน
 ทเรียกว่าเชยวชวนฮอง ลางคณกเรียกว่าชาตวคทงนทระนนทรอ คมของ
 ว่านนแหละ เหตุไฉนท่านจึงรักชาตวคทงนงแล้ว ชายผู้นนจึงตอบว่า
 ชาตวคทงนงกับนายโจรทงสามทเนยชวเปาะนน ชอบพอรักใครกันเป็น
 อนมาก มีหนังสือไปมาถึงกันมิได้ขาด แต่เดิมเฮงหลนนายโจรทงนงกับ
 ไตวเชยนนายโจรทงสองเป็นคนเลาเวยนหนังสือ ได้เป็นชุนนางทชวจาย
 ผายบุน ครนถึงบแปลหนังสือแยงชงทจอทงนงกัน เฮงหลนกับไตวเชยน
 ไปแปลหนังสือแยงชงจอทงนทเมืองหลวงกไม่ได้ จึงชวนกันกบมาเมือง
 ของจิว เฮงหลนกับไตวเชยนไมมเงินทองจะชออาหารกัน เดินทางกลับ
 ไม่ได้ ชาตวคทงนงแจ้งความแลวจึงได้ชวนเฮงหลนกับไตวเชยนไปอยุท
 บ้านชานาน แล้วไทเงนทองไปชอกันตามทาง เดิมชาตวคทงนงได้มคณ
 กับเฮงหลนพวกพองของเวา จึงได้รักใครกันยิตยาวมา คมของได้พังก
 ลกชนคานบแลวถามว่า ท่านเข้าไตขอไรจึงบอกให้ขาพเจ้าทรวบ ชายผู้นน
 กบอกวา ขาพเจ้าชอแซจชอกุย คนทงหลายเรียกว่ายันตยุดลุด ขาพเจ้า

เป็นคนชาวเมืองกจว ตำบลบ้านกจกัย เป็นลูกมอของเฮงหล่นนายใหญ่
 เฮงหล่นให้ข้าพเจ้าตั้งโรงขายสุรา เมอมพ่อค้าใหญ่มาทางน ถึงจะมั่งมี
 เงินทองผู้คนมาก นายโจรก็หาเกรงไม่จะคมพรรคพวกมาฆ่าพ่อค้าเสีย แล้ว
 แยกชิงเอาทรัพย์สินส่งของไป ถ้ามาแต่เพียงเขาอาศัยขอสุรากิน ก็จะเอา
 ยาพิษใส่ในสุราให้กินตายจะได้เอาทรัพย์สินส่งของ คนที่ไม่มีเงินทองปล่อย
 ไปบ้าง ฆ่าเสียก็มี เขาเอามาทำขนมต่าง ๆ ขาย นหากว่าท่านมาถึง
 ก็พูดว่าจะไปเนยชวเปาะ พวกข้าพเจ้าจึงไม่ได้ใส่ยาพิษในสุรา ถ้าไม่ถาม
 ถึงเนยชวเปาะชวตทานก็คงตาย นเป็นบุญหนักหนาเผอญให้พูดจนจึงได้
 รุจกกัน เมอวันก่อนมีคนชาวเมืองตงเกยกมาพุดจาเลองลอลองขอทานถาม
 ผมอเซมแซง ซึ่งจะไปเนยชวเปาะนน เวรของเวรม เวลาง่วงนจึงค้อยไป
 ความนคางออยทนกอน พุดจากันให้สบาย

ลิมของโตพงกยนคางออยท โรงขายสุราคณหนง ครนรุ่งชนเขา
 จุกยเปิดหน้าตาง โรงขางแมนาออกแลงหยบเขา ลูกเกาทณชทนนยงตรงไปท
 เกาะ ลิมของเห็นจงถามว่าท่านทำอะไร จุกยบอกวาพวกข้าพเจาท
 เนยชวเปาะสัญญาากันไว้ ถายงเกาทณชทไปบดเตยงใจ ทเกาะเนยชวเปาะ
 กแจวเรือมารบ ลิมของโตพงกยนคยนออยทหน้าตางโรง

ฝ่ายพวกโจรทสำหรับเผอญนน ครนเห็นลูกเกาทณชทสัญญาามา
 ตกกลงตรงหน้า ก็ชวณกนลงเรือแจวไป ลิมของเห็นเรือแจวมามความยนต์
 นก ครนเรือมาถึงผงจุกยจงชวณลิมของลงเรือผง พวกโจรก็แจวเรือกลับไป
 ถึงเกาะเนยชวเปาะ ครนถึงผงจุกยกับลิมของพวกนชนไป พวกโจรเหล่านน
 ก็สะพายหอกดาของลิมของเดินตามไป ลิมของเห็นสองข้างทางมีต้นไม้ใหญ่
 เรียงรายเป็นแถวไปจนถึงตาง ทตางนนมเครื่องศสดราวูตต่าง ๆ วางไว้

เป็นอันมาก ลิมของเดินตามจกยพนสามตามแลวกชนไปบนเนิน เห็นมี
 กุเขาสูงใหญ่ล้อมรอบเกาะ ทกกลางเกาะนนแผ่นดินราบเสมอกว้างใหญ่
 มบ้านเรือนเรียงรายตต ๆ ถันเป็นนกกหนา ลิมของจึงคิดว่า ทนายชวเปาะน
 ททางแนนนหนาแข็งแรงนถ ถ้าหากว่ากองทัพจะยกมาสักเท่าไร ๆ กตทก
 เขามาไม่ได้ เดินไปจนถึงสำนักนายโจรทงสามแล้ว จกยพาลิมของเข้า
 ไปข้างในบอกว่ นายโจรทงสามนงอยู่ทโตะนนท่านไปค่านับเสีย ลิมของ
 จึงเข้าไปค่านับนายโจรทงสามแล้วถอยออกมายนอยู่ จกยกแจงกับนาย
 โจรทงสามว่ชงท่านผนเต็มเป็นครุททหารอยู่ตงเกยเมืองหลวง แซลิม ขอ
 ของ ถอไทอวยแกล่งชมเหงกตชจับตัวไปทำโทษแล้วเนรเทศมาเมืองชองจิว
 เกิดไฟไหม้โรงฟางฉางถวของหลวง ลิมของฆ่าคนตายสามคนแล้วหนีไป
 อยู่กับชาตวักถนง ลิมของกลัวว่เขาจะมากจับตัวไป ชาตวักถนงจึง
 เขียนหนังสือให้ลิมของถอมาให้อยู่กับท่าน พอจกยแจงตงนนลิมของกเอา
 หนังสือส่งให้ เฮงหลนนายโจรใหญ่ได้ฟังแล้วรบเขาหนังสือถกออกฮ่าน
 แจงความทกประการ กไหยกเอาถอมาให้ลิมของนงเป็นลาคบดงมาทงหา
 นาย สงให้จตโตะและสรวามาเลยงกันสำเรจแล้ว เฮงหลนถกถามลิมของว่
 เมอท่านจะมานนชาตวักถนงมีธระสังโตบ้างหรือประการใด ลิมของแจง
 ว่ เมอชวพเจามานนชาตวักถนงมาเทยวยงเนอเล่นในบ้ำ ธระการงาน
 สงโตกไม้ม เฮงหลนได้ฟังตงนนมใจอจฉาลิมของ จึงคิดว่ตวเรวเดิมเป็น
 คนเลวเรียนหนังสือแล้วจงได้มาเป็นโจรอยู่ตาบลเนยชวเปาะ ผมอเรวก็ไม
 สู้เข้มแข็ง โตวเขียนกับชองบ้านและไพรพลเหล่านกไม้มใครผมอด ชง
 ลิมของเป็นครุททหารอยู่ ถ เมืองหลวง ผมอคงเข้มแข็งกว่พวกเรวทงสน
 ถานานไปข้างหนาลิมของรูว่พวกเรวณผมอดสู้ไม่ได้ คงจะตถกเรวตงตว

เป็นใหญ่ พวกเราจะสู้ผลมของไม่ได้ ครั้นจะให้ยู่ไปจะพาพวกเราได้
 ความลำบาก ถ้าจะเสือกใส่ไหลมของไปเสียไม่รับไว้ กคคถงชาติวักวหน่ง
 ชงมคณกับเรา ไตมหน่งสอมาว่ากลัวฝักผ่งเป็นหนักหนา จะทำประการ
 ไตค ถ้าไหลมของอยุ่ทนเห็นจะไม่ได้ จำต้องให้ไปเสีย ถ้าแม้นว่าชาติว
 กวหน่งจะโกรธประการใด จึงค้อยคิดอ่านแก้ตัวตอภายหลัง คคคถงนนั้นแล้ว
 เฮงหลุนนายโจวจงเอาเงินห้าสบตาลงกับแพรสสองไม่วางไว้บนโต๊ะ แล้ว
 พดกบถมของว่า ชาติวักวหน่งให้ท่านมาอยุ่กับข้าพเจ้าชงตามลเนยชวปะระ
 นทรพยสนเงินทองกไมมี เติบยงอาหารเบาบางททางไม่มั่นคง ไฟว์พล
 นอยฝมือไม่เข้มแข็ง นานไปข้างหน้าจะพาท่านได้ความลำบาก ท่าน
 จงไปหาททมไฟว์พลมากทรพยสงของเติบยงอาหารบริบูรณ์ ททางมั่นคง
 จงจะสำนักอาศัยได้นานไปก็จะมีความสุขท่านจะอยุ่กับพวกข้าพเจ้านเห็นจะ
 ไม่ได้ เงินกับแพรสสองไม่จงเอาไปใช้ตามทางเกิด

ลิมของไตพงจงพดว่า ข้าพเจ้าอดล้าทเดินทางมาสามภกคตอยุ่กับ
 ทานกเพราะชาติวักวหน่งรจกกับท่านจงไตมหน่งสอมา ชงตอข้าพเจ้าเป็น
 คนสตัยชอดอก ตั้งใจมาอยุ่แล้วตามแต่ท่านจะใช้ เป็นตายประการใดก็
 ไม่คคชวต ชงข้าพเจ้ามารวงนมไซจะเห็นแก่งเงินทองสงของเมื่อไร จะมา
 อยุ่กับท่านโดยสุจริตใจ เฮงหลุนนายโจวตอบว่า ตามลนเลกนอยอยุ่ทไหน
 ก็ได จุกยจงพดกับเฮงหลุนว่า พทาตงนนั้นไม่ถก ถึงเติบยงอาหารของเรา
 เบาบางลงนอยกจรง แต่ตามลบ้านใกล้ ๆ แถวนจะไปชอยืมเอาทไหนก็ได้
 ชงวาททางคบแคบไม่พออยุ่ نن ไมทจะปลุกเรอนกมถมไป พอยาคคคเลย
 ชงชาติวักวหน่งไหลมของมาอยุ่ด้วยพะจะไดเสย نن ถารู ไปถงชาติวักวหน่ง
 แล้วกไมสูต ด้วยเขามคณกับพเบนนมาก ลิมของนสคตบญญาตฝมอ

เข้มแข็ง ได้ความโกรธแค้นกลับไปก็คงจะคิดมาทดแทน ไตวเขียนนายโจ
 ทสองจึงพูดว่า ชงตาบลเนยชวเปาะนมไซเขามาอยู่แต่ลมของคนเดียว
 เมื่อไร ก็คนทั้งหลายเขามาอยู่ด้วยถมไปก็ยังไม่ยอมให้เขาอยู่ได้ ถ้าไม่รับลมของ
 ไวชาตวักวหน่งรุกงแค่นเคองว่าพวกเราไม่มกตัญญู เดิมเขากได้มกคณ
 กับพวกเรามาก เขาให้คนมาอยู่ด้วยคนหน่งกขบไลเสียดงน เห็นจะไม่ค
 ดอกกระมัง ของบานจึงพูดว่า พเห็นแก่หน้าชาตวักวหน่งเถิด ให้ลมของได้
 เป็นนายว่ากล่าวสั่งใดบ้างเล็กน้อย อย่าให้คนทั้งหลายนั้นท้าวว่าเราไม่
 กตัญญูต่อผู้มกคุณเลย คนทนมสมของเข้มแข็งในแผ่นดินจะไม่ดูหมิ่นหัวเราะได้
 เฮงหลุนจึงแกลงพูดว่า พนองทั้งหลายไม่รู้ ชงลมของนนอยทเมองของจว
 ช่าคนตาย เอาไฟเผาของหลวงเสียบ โทษทัณฑ์มากนัก บदनลมของหนมา
 อยู่กับเรา ไม่แจ้งว่าใจของลมของจะคิดประการใด หรือลมของแต่งกล
 ุบายดูท่าทางพวกเรา แลวงจะหนกลับไปคิดเป็นไส้ศึกชนตอกกระมัง
 ลมของจึงตอบว่า ตวชาพเจานเกิดมาเป็นชายชาติทหาร ถึงกระทำการ
 อื่น ๆ ไม่ตประการใด แต่หน้าใจของชาพเจาสตยขอ กตัญญูต่อผู้มกคุณ
 ยิงนิก ถึงจะเอาไปสบแฉแฉเนอประการใดกิด ทจะคิดรายตอผู้มกคุณน
 อยาหมายเลย ชาพเจานกมความผิดตตวจงไตหนมาสามภกคตอยู่กบท่านๆ
 จะมาคิดระแวงส่งสยชาพเจาดงนหากวไม่ เฮงหลุนจึงพูดว่า ถ้าท่านมีใจ
 จะมาอยู่ด้วยกนจริงแล้ว กตองเอาขอเสียงมาคานบตามอรรวมเนยมจจะ
 อยู่ด้วยกนได้ ลมของสาคญวาทตองเขียนขอเสียงให้ ก็พูดว่าชาพเจาได้
 เรยนหน่งสอรุกกอยู่บาง ท่านจจะเอากระตาศกับพุกนมาจะเขียนแซและ
 ขอให้

ถูกยได้ฟังลมของวาทงหนักทวเระ แล้วพูดกับลมของว่า ไม่ใช่
 ให้เขียนแะและชอดอก ขงอรรณเนยมทเนยชวเปาเนน ถามผู้ใดเข้ามา
 เบนพนองพวกพอง กตองไปตตเอาศระษะคนมาค่านับในสามวันศระษะหนง
 จงจะเขาเบนพนองพวกพองด้วยกันได้ลมของวาชพเจ้าไม่รุจกอรรณเนย
 สำคณูวาเขียนแะและชอมาให้ทาน ถากระนเวลาพรงมชพเจ้าจะลาไป
 เทยวหาตตเอาศระษะคนมาให้ทาน เสงหลนว่าถ้าในสามเวลาไปเทยวตต
 ศระษะมาค่านับได้จะให้เขาเบนพวกพอง ถาพนสามวันไปถึงตตศระษะมาได้
 ก็ไม่ให้เขาตวย พุดกนตกลงแล้วจุกยักลากลับไปยังโรงชายสุวาทตามเดิม

สงหลนสงพวกโจรจตห้องให้ลมของอาศัย พวกโจรก็พาลมของ
 ไปที่สำนักแล้ว ครนรงเขาลมของแตงตวเห็นบกระบี พวกโจรนำทางมา
 ลงเรือแจวข้ามไปถึงฝั่ง ลมของชนไปช่มอยุริมทางคอยผู้คนเดินไปมากจะ
 ฆ่าเสียให้ตาย แต่ลมของคอยอยุทนนจนเวลาคากไม่เห็นมคน ลมของกับ
 พวกโจรคนหนงจึงลงเรือกลับมาตอย เสงหลนถามลมของว่าได้ชอมาค่านับ
 แล้วหรือ ลมของว่า เวลาอนนคอยอยุจนคากไม่เห็นมผู้คนเดินมา เสงหลน
 ว่า เวลาพรงนไม่ไดชอมาค่านับเห็นจะอยุด้วยกันไม่ได้ ลมของได้พงมิได้
 ได้ตอบประการโต รงชนเขากลงเรือแจวไปกับพวกโจรคนหนง โจรคนน
 จึงพุดว่า เวลาอนนเราไปช่มอยุข้างทิศใต้คงจะมีคนไปมา ลมของว่า
 เจ้าพาเราไปเกิด โจรนกรบแจวเรือไปถึงฝั่ง ลมของชนไปช่มอยุริมทาง
 ได้ครวงวน เห็นชายพวกหนงประมาณสามร้อยคนชวนกันเดินมา ลมของ
 จะเข้าไปฆ่าตตเอาศระษะสักคน เห็นผู้คนมากไม่อาจทำ เวลาคาชวนกัน
 จะลงเรือแจวกลับมา ลมของจึงพุดกับโจรพวกหนงว่า วาสนาของเราเอง

จะทำอย่างไรได้ มาคอยอยู่ถึงสองวันก็ไม่เห็นผู้ใด ตามมากตงรอยตงพัน
 คนเราคนเดียวจะทำประการใด เห็นจะไม่ได้ช่วยด้วยก้นดอกกระมัง โจรผู้หนึ่ง
 ว่า ท่านอย่าวิตกกังวลจนหน่วงงจะครบกำหนดสามวันเวลาพรุ่งนี้จะพาท่าน
 ไปคอยข้างเขาคศตะวันออก คงมีคนเดินไปมา พุดแล้วก็แจวเรือกลับไป
 ทิ้งอยู่ เฮงหลุนเห็นลิมของมาจึงถามว่า ได้มาหรือเปล่า ลิมของไม่รู้ว่า
 ได้ตอบประการใด ถอนใจใหญ่แล้วก็นำยื่นนั่งอยู่ เฮงหลุนว่า เราได้
 กำหนดไว้สามวัน ถ้าวันพรุ่งนี้ไม่ได้ท่านอย่ามาให้เห็นหน้าเลย จึงไปให้
 พันเอก ลิมของได้ฟังก็ไปยังที่สำนักมีความวิตกเป็นอันมาก แหงหน้าชน
 ตูฟ้าแล้วคิดว่า เกิดมาชาตินชางกระไรนัก กอโทษช่วยทำงานยบเย็นมาตกทุกข
 ไดยาก เทพารักษทงหลายข้างไม่ช่วยข้าพเจ้าบ้างเลย จะไม่ให้ยู่ท
 เนยขาวเปาะนแล้วหรือ ยังพรุ่งนี้ออกเวลาเดียวทไหนจะได้ คิดแล้วก็จัด
 หอผ้าและเสื่อกางเกงของตัววางไว้ ครนรุ่งเช้าก็ลงเรือมากับโจรผู้หนึ่งถึงฝั่ง
 ทิศตะวันออก ลิมของเข้าไปข่มอยู่ริมฝั่งอีกครึ่งวันก็ไม่เห็นคนเดินไปมา
 ลิมของจึงบอกกับโจรผู้หนึ่งว่า เรามากคอยอยู่ครึ่งวันแล้วก็ไม่คนเดิน เราจะ
 กลับไปเอาหอผ้ามาเสียจะได้เที่ยวหาที่อาศัยต่อไป พอโจรผู้หนึ่งเหลียวหลัง
 ไปดูเห็นคนหาบสิ่งของมา ก็บอกลิมของว่าท่านอย่าเพิ่งกลับไปเลยมีคนหาบ
 ของเดินมาโน่นแล้ว ลิมของเหลียวไปเห็นคนหาบของเดินมามีความยินดี
 จึงพูดว่า เทพตาคนใจให้คนเดินมาเห็นจะไม่ต้องไปเอาหอผ้าแล้ว เมื่อพุด
 แล้วก็ชักกระบี่เหน็บออกจากฝักตรงไปจะฆ่า ชายที่หาบของเดินเห็น
 ลิมของถือกระบี่ตรงเข้ามาตกใจ วางหาบวิ่งหนี ลิมของจะได้ตามก็ไม่ทัน
 ลิมของจึงบอกกับโจรผู้หนึ่งว่า ดูเขาเกิดวาสนาของเราเผอิญเป็นไปทุกอย่าง

โจรผู้หนึ่งจึงบอกว่า ไม่เป็นไร ไตทศพยสังของกัเหมือนกับ ไตศรษะคน—
 ลิมของจงวว ถ้ากระนั้นเจ้าหาบเอาสังของนกลบไปก่อน เราจะคอยดอยทน
 มีผู้ ไตมาจะไดตัดเอาศรษะไป โจรผู้หนึ่งหาบทศพยสังของนกลงเรือแจว
 กกลับมา ลิมของกคอยดอยทนชายเจ้าของหาบอกคนทงถอกกระบเตนตาม
 มาข้างหลัง ลิมของเทนถตรงเข้าไปจะฆ่าพัน ชายผู้หนึ่งร้องตวาดว่าพวก
 โจรเหล่านี้ฆ่าไม่หมดเลยยังมั่ง อาจมาแย่งชิงเอาหาบของเราไป ว่าแล้ว
 กเขาสรบลิมของเป็นสามารถ

ฝ่ายโจรผู้หนึ่งครนไปถงกหาบทศพยสังของไปแจงกับนายโจร ว่า
 ลิมของแย่งมาได้ นายโจรทงตามไดพงกับเทนทศพยสังของ จึงพูดว่าผู้ ไต
 ทนอกลาหาบสังของมาทางน เทนจะมผมอเซมแซงจาเราจะออกไปดู
 ใหรู้จกกว่าผู้ ไต พุดแล้วตามนายโจรทงวนกนลงเรือมาถึงฝั่งแล้วชนไปดู
 บนเขา เทนลิมของกับชายผู้หนึ่งสรบกันอยู่ ต่างคนมผมอเซมแซงวองไว
 ทงสองฝ่าย ลิมของกับชายผู้หนึ่งสรบกันได ทาสบเพลงยังไม่แพชนะกัน
 ลิมของคิดจะฆ่าตัดเอาศรษะให้ได ชายผู้หนึ่งมผมอเซมแซงคดองเคลววองไว
 ลิมของทำอันตรรายไม่ได้ สู้รบกันไปอีกสามสิบเพลง นายโจรเห็นตงนงก
 ยนตรองลงมาว่า ท่านทงสองอย่าสู้รบกันเลย ลิมของไดพงกถอยทาง
 ออกมารออยู่ นายโจรทงตามลงมาพุดว่า ท่านทงสองมผมอเซมแซงนทไม่ม
 ผู้ ไตเซมอเหมือนชงตามผู้ชอดลิมของเป็นพนองของเราเอง ตอท่านมาแต่
 ข้างไหนจงบอกให้พวกเราทราบ ชายผู้หนึ่งจึงบอกว่า เทอกเตาเราเป็นชนนาง
 นายทหารใหญ่มาได้สามชวอายุคนแล้ว ปุเราแซเฮยชอเตงก่ง ตอเราแซ
 เฮยชอจ ฉายาเรยกว่าแซมชน เราได้เป็นชนนางตำแหน่งทเตยนชชชชช
 ฝ่ายทหาร เดมพระเจ้าเจงของชยจงชองเตมรบสงให้ชนนางตำแหน่งทเรา

ว่ากล่าวนตบนายด้วยกันไปเอาศีลาลายททะเลสาบจะต้องพระประสงค์
 ในพระราชวัง เราดอรบส่งเขาเรือไปบรรทุกศีลาลายมาถึงแม่น้ำดวงโ
 เกิดลมพายพุดกล้า เรอบรรทุกศีลาลาเราล้มลงศีลาลายหายไปสิ้น เราตกใจ
 กลัวหลบหนีเสียไม่เข้าไปทำราชการ ครนอยู่นานมาได้ยินข่าวว่ารับส่งไปรด
 ให้ยกโทษอนันแล้ว จึงไปเที่ยวค้าขายได้เงินทองบ้างเล็กน้อย จึงเซาหาบ
 มาทางนหมายว่าจะเซาไปเดินตลาดแห่งเดิมทำราชการต่อไป ซึ่งหาบทรัพย์
 สิ่งของ ๆ เรา พวกท่านแย่งชิงไว้จงเอามาให้เราเสียเถิดเราจะลาท่านไป—
 เสงหลุนนายโจรว่า เดิมเราเป็นขุนนายฝ่ายบัน อยู่ ณ เมืองหลวง ก็ได้ยิน
 ขอสละยกท่านอยู่เราจำได้ ซึ่งหาบทรัพย์สิ่งของนั้นเราจะเอามาคืนให้ แต่เชิญ
 ท่านไปกินโต๊ะเสปสุราที่สำนักเราก่อนแล้วจึงค่อยไป เอียงจว ถ้าท่านรู้จัก
 จำได้ก็เอาหาบคืนให้เราเถิด ตักว่าไทกินโต๊ะเสปสุราเราจะได้ลาไปเสงหลุน
 ว่า เราพบท่านจนนบนบุญหนักหนาแล้ว เชิญไปกับเราก่อนแล้วจึงค่อยไป
 เอียงจวไม่ได้กลงเรือมากับนายโจรด้วยกัน ครนถึงที่สำนักก็เชิญเอียงจกบ
 ลิมของเข้าไปข้างใน จัดเก้าอมาให้เอียงจกบลิมของนั่งคนละข้าง เสงหลุน
 อยู่กลาง พวกเหล่านนงเบเนลาตบแล้วจกโต๊ะมาเลี้ยงกันเบเนอนัต เสงหลุน
 นายโจรจกคิดว่าลิมของฝีมือเข้มแข็งนัก ครนจะให้ลิมของอยู่กับเราจะต้อง
 เกลยกลอมเอาเอียงจวไว้จะได้เบเนคปรบกับลิมของ ถ้าไมกระนลิมของ
 จะเยอหยงถอดความฝีมือเข้มแข็งก็จะทำขมเราเสีย จางจะพุดเอาใจให้เอียง
 จอยู่กับเราจึงได้ คิดแล้วเสงหลุนก็หนีไปพุดกับเอียงจ เอามอชวา ลิมของน
 เดิมเป็นครุฑหารอยู่ตงเกยเมืองหลวง กอไทอวยขมเหงกตชเอาตวเซยนต
 แล้วเนรเทศไปเมืองชองจวก็เกิดไฟไหม้ ลิมของชากนตายจึงได้หนีมาอยู่ท
 ซึ่งท่านจะเซาไปเมืองหลวงเดินเอาตลาดแห่งเดมนน มิใช่เราจะห้ามปราม

ไม่ให้เข้าไปทำราชการเมื่อไร แต่ขอโทษด้วยเป็นชนนางผู้ใหญ่ฝ่ายทหาร
 ทรงโปรดปรานมาก ได้ว่ากล่าวราชการทงสน แง่จาทานมมมอแซมแซง
 กคงไม่ชอบเลยงทาน เราเห็นว่ามาอยดวยกนทนสามพต่นองมดหรือหาได้
 เงินทองทรัพย์สินของมามากน้อยเท่าไรกแบ่งปันให้เท่า ๆ กัน ซึ่งจะหากิน
 นนกดบายจงอยดวยกนทนเถด เอยจว่า เราชอบใจท่านนักหนา แต่มีธุระ
 อย้อย่างหนงจะต้องลาท่านไป เดิมเราตองโทษมีผู้อปถมกเราไว้ จะต้องไป
 ตอบแทนคุณสภครวหนงจงจะกลับมา ท่านจงเอาหาบทรัพย์สินของมาให้
 เราเถดจะได้ลาไป ถ้าท่านไม่ไหก็จะลาไปแต่ตัวเปล่า เสงหลนได้ฟัง
 กทวเราแล้วพดวว่า ถ้าท่านไม่สมคกรตามแต่ใจเถด จงค่างอยกับเราสภคน
 หนงพรงนจงคอยไป เอยจได้ฟังกตใจค่างอยกับหนง ครนรงชนเขาเอยจ
 มาลา เสงหลนส่งไหคนไหหาบทรัพย์สินของเอยจไปส่งจนถงผง เอยจก
 ลานายโจรทงสามเดินตามทางไป นายโจรทงสามกพากนกลับมา เสงหลน
 นายโจรจึงว่า ลิมของมมมอและสติปัญญาเราจะเอาไ้ไม่ได้ได้เสียเถด
 พวกพนองเหล่านนพวกนว่ากล่าวทททวงไว้ เสงหลนไมรู ทจะคิดประการใด
 หมายจะเกลดยกลอมเอยจไว้เป็นคปรบกัน ลิมของจะได้เกรงกลัว เอยจก
 ไม่อย ครนชวนกันไปส่งเอยจกลับมาแล้ว เสงหลนยกอมไหลิมของเป็นพวก
 พองตงไหลิมของเป็นนายโจรทส จกยนนถอยลงมาเป็นนายโจรทหายก
 เกาอมานงเบนลาดบกนทงหนานายแล้วจตโตะและสรวมาเลยงกนเบนทสบาย
 จกยกกลับมาไปทโรงชายสรวตามเดิม ตงแต่นมาลิมของเขาเป็นพวก—
 เนยชวเปาะ เทยวตปต่นหาเลยงกนอยมีไ้ชาด

ฝ่ายเอยจครนพวกโจรหาทรัพย์สินของมาส่งจนถงผงแล้วพวกโจร
 กกลับมาเนยชวเปาะตามเดมนน เอยจจางชายผู้หนงหาบทรัพย์สินของเดน

ไปหลายวันจนถึงตงเกยเมืองหลวง ก็เที่ยวหาโรงเตยมนักอาศัย คิดเงิน
 ค้างให้ชายผู้ ทหาบทรพยสงของมาแล้ว ก็สำนักท โรงเตยมน ในเมืองหลวง
 ได้เจดแปดวัน จึงเอาเงินทองไปเดินทขนนางตาแหน่งทคมตอผายททาว จะ
 ว่ากล่าวราชการตามทเดิมต่อไป เอยจเอาเงินไปใช้สอยให้ค่าสินบนจนสิ้น
 เงินทองทเอามา ขนนางตาแหน่งทคมตอเทนวาเอยจใช้สอยเงินทองมาก
 แล้วททาเรื่องราวพาเอยจไปยื่นแกกอไทอวย จะขอให้เอยจวาราชการไป
 ตามตาแหน่งทเดิมต่อไป กอไทอวยดเรื่องราวแจ้งความแล้ว จึงพดว่า
 เอยจคนเดิมเป็นขนนางตาแหน่งทเตยบชอุจิชไผ่ผายททาว มีรับสั่งให้ไป
 บรรทุกศลาฉายททะเลสาบ จะเอามาปในพระราชวัง แต่ไปบรรทุกศลาฉาย
 ด้วยกนถงศบนาย ขนนางเหล่านนตางบรรทุกศลามาดได้ เอยจนนทาให้
 เรือลมศลาหายกมโทษมากเอยจไม่อาจกลับมากลัวจะตองโทษ ก็หลบหลก
 หนีไปซุ่มซ่อนเสีย บदनมีรับสั่งโปรดยกโทษให้กตหนักหนา เอยจยังจะคิด
 มาเป็นขนนางทาราชการตาแหน่งเดิมต่อไป ซงตอต้องโทษกรงทงแล้ว
 จะวาราชการสืบไปนั้นไม่ได้ พดแล้วกอไทอวยจึงเอาเรื่องราวนนทงเสีย
 ให้คนไล่เอยจออกไป เอยจถูกไล่ได้ความเจ็บอายกกลับไปโรงเตยมน คิดว่า
 เมื่อเราจะมา เสงหลนนายโจรได้ว่ากล่าวทักทวงจะให้อยู่ด้วยเราไม่ฟังซน
 มา บदनกเห็นจริงเหมือนกบเสงหลนว่า ประการทงซงเทอกเถาของเรา
 ได้วาราชการเป็นนายททาวใหญ่มาสามซงแล้ว ขอเสงกปรากฎในแผ่นดิน
 ครนเราจะเขาเป็นพวกพองเสงหลนนายโจรทเนยชวเปาระนนเลาคนทงหลาย
 กจะชวนกนนั้นทาบและบิดาเรามเสยขอเสยหรือ จึงมได้เขาอยู่เป็นพวก
 พองโจร หมายจะเข้ามาทาราชการ นานไปข้างหนาขอเสยจะได้ปรากฎ
 มีความสุขสืบไป ไม่แจ้งว่ากอไทอวยเป็นขนนางก้งฉนมาแกล้งเราไม่ให้

ทำราชการ เงินทองก็เสียหายไปมากจนสิ้นตัวจนไม่จะชอกน คิดแฉกม
 ความวิตกยงนั้ พักอยู่โรงเตยมสทาวน เอียงนถชนได้วเรามกระบของ
 วิเศษอยุ่เดิมหนง ตงแต่เอียงเลงกบู่เวาเป็นชนนางผู้ใหญ่ฝ่ายทหารจะไป
 ข้างไหนกถอกกระบเดิมนไป บदनกระบตกมาอยู่กบเรา ๆ ยากจนไม่มีเงิน
 ทองจะใช้สอยชอกน จาจะตองขายแลวจะได้หาทสานกอนตอไป นั้กแลว
 กเขียนหนงสอบตไวทหน้าโรงเตยมว่า มกระบของวิเศษอยุ่เดิมหนงจะขาย
 ผู้ใดจะชองเข้ามาตเกิด บัดหนงสออยุ่จนหนงกไม่เห็นมผู้ใดเข้ามาต
 ---ครนรงชนเขาเอียงจงเขากระบไปเทยวขายตามตลาดกไม่มีผู้ใดถามชอ
 เอียงเดินไปทสะพานเทยนชวจวเกยยนชอหนงกไม่มีผู้ใดถาม เห็นแต่
 ผู้คนวงหนเขาตรอกไป บางกวงหนมารองว่า เสือมาโนนแล้ว จงพากัน
 หนีไปเสียโดยเร็วเกิด เอียงได้พงสำคญว่าเสือจริง ๆ เข้ามาจะไล่กินคน
 กยนมชายผหนงรูปร่างสงใหญ่เสพสรามาเดินมา ผู้คนพากันหนีไปสน
 เอนจเห็นกรจกวาคนนแขงชอย เป็นคนเกงชอยตงเกย เทยวชมเทงราชฏ
 อยุ่เนอง ๆ ไม่เกรงกลัวผู้ใด เราสำคญว่าเสือใหญ่มาแต่บ่า เอียงจจกวา
 งยแลวกยนคชอยตชอยทนน งยเดินมาถงสะพานเห็นเอียงถอกกระบของวิเศษ
 ยนชอยกตรงไปยอเขากระบของเอียงมา ถามว่ากระบนเจ้าจะขายเท่วไร
 เอียงว่า กระบวิเศษเดิมนแต่กรงบู่และบิดาเราตอ ๆ กันลงมา บदनตกมา
 อยู่กบเรา ๆ ยากจนก็จะขายเสีย แต่จะขายสักสามพันตาดง งยว่าอะไร
 จะเอามากเทานน เราไปชอตามตลาดสามสบอแปะกไ้เดิมหนง เอียงว่า
 กระบตามตลาดหาเหมือนกันไม่ กระบเราเดิมนเป็นวิเศษตไม่มีของผู้ใดเสมอ
 งยว่าอย่างไรจงเรียกวากระบของวิเศษ เอียงว่ากระบเราเดิมนวิเศษตสาม
 อย่าง ๆ หนงตตเหล็กและทองแดงขาดไม่ยุยไม่บน อย่างสองเขาผมวางไว้

ทคมกระบ ^{๕๔} บาทเคยวมมนนกดชาติ ^{๕๔} อย่างสามฆ่าพันคนโลหิตไม่ตกกระบ ^{๕๔}
 จึงเรียกว่าของวิเศษงยว ^{๕๔} เจ้าของพันทองแดงให้เรือดได้หรือไม่ ^{๕๕} เขยจว ^{๕๕}
 ไปเอาทองแดงหรือเหล็กมาจะพันให้ ^{๕๕} งยไปเลือกเอาเบยอแปะทองแดงท ^{๕๕}
 โทญุหนาเอามาวางลงสะพาน ^{๕๕} เขยจกเอากะบบพนอแปะชาติสนทงสบอน ^{๕๕}
 คนทยนดูอยู่ห่าง ๆ ^{๕๕} นนกดชวณกนชมา ^{๕๕} กระบเลมนคมตจรง ^{๕๕} งยถามเขยจว ^{๕๕}
 เจามอกกับเรามตสามอย่าง ^{๕๕} อีกสองอย่างลองอย่างไร ^{๕๕} เล่าเขยจวท่านไปเอา ^{๕๕}
 ผมมาจะลองให้ ^{๕๕} งยก็ไปเอาผมคนมาวางบนคมกระบ ^{๕๕} เขยจกเบาไปผมชาติ ^{๕๕}
 ทกเส้น ^{๕๕} งยหนักแจงจากระบต ^{๕๕} ถามว่าอีกอย่างหนึ่งจะลองอย่างไร ^{๕๕} เขยจ ^{๕๕}
 ว่าจะให้ฆ่าคนนั้นไม่ได้ ^{๕๕} ท่านไม่เชอกไปจับสนชมาเถดจะพันให้ ^{๕๕} งยว ^{๕๕}
 สัญญาฆ่าคนไม่ได้สัญญาฆ่าสนช ^{๕๕} เขยจวเราพูดให้ฟังท่านไม่เชอกแจงไป ^{๕๕}
 มารบถวนทำไม ^{๕๕} งยวเราไม่มเงินมาแต่จะขอเอากะบบเลมนให้ ^{๕๕} ได้เขยจว ^{๕๕}
 ท่านไม่เอาเงินมาเรากไม่ไหกระบ ^{๕๕} งยก็ตรงเขาชงเอากะบบทเขยจยอแยงกน ^{๕๕}
 อยเบนชานางยเมาสราจมลง ^{๕๕} แลวดลกชนทบทเขยจจะแยงเอากะบบให้ ^{๕๕} ได้ ^{๕๕}
 เขยจรองบอกคนทงหลายว่า ^{๕๕} เราอยากจนเอากะบบมาขายจะแยงชงเขาของ ^{๕๕}
 เราไปแลวดลกชนทบทเขาดวย ^{๕๕} คนเหล่านนหนักไม่อาจวากล่าวห้ามปราม ^{๕๕}
 ประการใด ^{๕๕} ฟากนงดอย ^{๕๕} งยทบทเขยจเบนหนักหนาเขยจเหลอทนเขาเท่า ^{๕๕}
 ถบงยจมลงแลวดลกชนมายตมอไวงชพดว ^{๕๕} เจ้าชาเราเคยเถดถาไม่ตายเรา ^{๕๕}
 จะเอากะบบให้ ^{๕๕} ได้ ^{๕๕} เขยจมความโกรชยงน ^{๕๕} เขาเทาถบงยจมลงพันดวย ^{๕๕}
 กระบถกชยตาย ^{๕๕} แลวดรองบอกวาทานทงหลายอย่าตกใจเลย ^{๕๕} เราไม่ทงโทษ ^{๕๕}
 ให้ท่านหรือ ^{๕๕} พดแลวดกไทคนเหล่านนมาดวย ^{๕๕} ครนไปถึงผชวระเขยจจบอก ^{๕๕}
 ความตามชงชมเหงให้ฟังทุกประการ ^{๕๕} คนเหล่านนไปกบเขยจแจงว ^{๕๕} งย ^{๕๕}
 ชมเหงเหลอทนจงได้ชาเลยชาพเจ้าทงหลายได้รูเห็นจรง ^{๕๕} ผชวระวเจ้ามารบ ^{๕๕}

โทษเอง ก็ขยับขมเหงมผู้เห่นโทษก็เบาบาง แล้วส่งให้เฮาคาโตเอียงไว้ให้
ผู้คุมไปขันสูตรบาดแผลผู้ตายกลับมาแล้วได้ถามเฮาถอยคำเอียง ไปปรึกษา
โทษ ขุนนางผู้ปรึกษาโทษลงมาส่งให้เขียนยลบทกบสักหนาวาฆ่าคนตาย
แล้วเนรเทศไปเมืองบักเกย ซึ่งกระบวนของวเคษนรรมเป็นของหลวง ผู้ชำระ
ก็เอาตัวเอียงไปทำตามโทษแล้วส่งเตยเหลง เตยไฮ้ว คุมตัวเอียงเนรเทศไป
ส่งให้ผู้กำกับคุกเมืองบักเกยตำบลโตเมงฮู เตยเหลง เตยไฮ้วก็คำนับลาพา
ตัวเอียงมาทบ้านชาวตลาดทำตามความเมตตา เทยวเรียไว้ในทองพอก
พองมาให้อเอียงไปชอกันตามทางแล้วชวนกันวากล่าวกับเตยเหลง เตยไฮ้ว
ผู้คุมทั้งสองวา เอียงนเป็นคนสตัยชอมมอเซมแซงนถ ด้วยขยับขมเหงทบทเอา
จนเหลือทน เอียงจึงได้ซาเสย ขุนนเป็นคนพาดเทยวขมเหงกตชราชฎอยู่
เนื่อง ๆ ไม่เกรงกลัวผู้ใด บัดคนตายเสียพวกชาวพเจามความยन्दนถ แต่เอียง
นทานจะคุมตัวไปเมืองบักเกยนน ชาวพเจาขอฝากด้วย คนเหล่านนถเขาเงิน
ให้กับผู้คุมทั้งสองพอสมควรผู้คุมรับเงินแบ่งบนกัน แล้วพูดว่าท่านทั้งหลาย
อย่าวิตกเลย เราจะอุปถัมภ์ให้ลำบากอดอยากได้ เชิญท่านกลับไปเถิด
เราจะลาไปก่อนเอียงได้เงินทองที่เขาให้มความยन्द พูดว่าท่านทั้งหลาย
เมตตาแก่ชาวพเจาพระคุณเป็นทยง ท่านจงอยู่ใหม่ความสุขเกิด ชาวพเจาจะ
ขอลาท่านไปแล้วคนเหล่านนได้ฟังมความสงสาร แต่ไม่รู้ที่จะคิดประการใด
ก็ชวนกันกลับมาทอย ผู้คุมทั้งสองก็พาตัวเอียงออกจากเมืองหลวงเดินทาง
ไป พอเวลาเย็นถึงที่สามกถเขาพกอาศัย รุ่งชนเช้าชวนกันเดินไป หลายน
วันจนถึงเมืองบักเกยกเขาไปในเมืองหาทพกหยุดอยู่

ฝ่ายเนยสเกิดเป็นชนนางฝ่ายทหารได้ว่าราชการทเมืองบกกเกย
 ชุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายบุนอยู่ ณ เมืองหลวง ครั้นนานมา มรสตงตงไทเนยส—
 เกยตเปงตงชไปสำเรจราชการอยู่เมืองบกกเกย เวลาวันหนงเนยสเกยตทำ
 งานแชนยตกำลงจตการอยุ่ พอผคตมทงสองไปตงเอาตวเอยจกบทงสอทญ
 ชาระมมาตบบทงตงไท เนยสเกยตรบมาอานมควมว่า เอยจชากนตาย
 ตองโทษเนรเทศให้มาอยุ่เมืองบกกเกย เนยสเกยตจงคตว่า เอยจนตมเป็น
 ชุนนางฝ่ายบุนอยู่ณเมืองหลวงชอเสยงกปรากฎมาชานานเหตุไฉนจตองโทษ
 เนรเทศมาตงน จาจะไปหาตวมาตตามให้แจงกอน คตตงนทกไทหาเอยจ
 มาถามว่า ตมเจาเป็นชุนนางทำราชการอยุ่ เหตุไฉนจตองโทษ เอยจ
 คคชากนตบแจงควมว่า ตมชอพเจาเป็นชุนนางตาแทนทตยชนชอจชไร
 รบตงไทชอพเจาไปบรทกคตลาตยตบนายตวยกน ครนกลบมาเรอตว่า—
 ชอพเจาตมคตลาจมหายจิงไม่อาจกลับไปเทยวทลบทมชอนตวอยุ่ — ครน
 นานมาแจงควมรบตงไปรตยทโทษเสย ชอพเจากยนตจตหาเงนทองเข้าไป
 ตมเอาทตาแทนตม กอไทอวยว่าชอพเจาเป็นโทษครทงหนงแลว จจะทำ
 ราชการไม่ตททงเรองราวเสยไลอออกมา ชอพเจาตานกอยุ่ทโรงเตยมเงนทอง
 ของชอพเจาก ไรสอยเสยตมจงเอากระบชองวเคษมาชวยเลาตตนจนปลาช
 ถถวนทกประการ

เนยสเกยตตอพงกแจงว่า เอยจเป็นคนสตยชอสมอชมแจงกอไทอวย
 แกลงไม่ไทเป็นชุนนาง จยชมเทงเอากระบชองวเคษมาชวยเลาเสย โทษเอยจก
 เปาบางหาเป็นไรไม่ เวจะถอตเอาเอยจไวไรสอยกไต คตแลวจงตง
 ให้ผคตถอตคาทใส่เอยจออกเสยแลวกชชนทงสอทตบไปว่าตมรบเอยจไว

มอบให้เตยเหล่ง เตยไฮ้วผู้คุมทั้งสองกลับไป ผู้คุมทั้งสองรับหนังสือคำนับ
จากกลับมาเมืองหลวง

ฝ่ายเอยจวบไซ้การงานอยู่ที่บ้านเนยสเกยตมิได้ขาด เนยสเกยต
เห็นเอยจเป็นคนสัตย์ซื่อจะตั้งให้เป็นขุนนางกักหลวงคนทั้งหลายจะนับหน้าว่า
เอยจเป็น โทษเพียงจะส่งมาความชอบสิ่งใดก็ไม่มีทั้งยังเป็นโทษถ้าตั้งเป็น
ขุนนางถ้าคนทั้งปวงเขาไม่ยอมเราจะทำประการใด คิดแล้วจึงเรียกเอยจ
มาถามว่าเราเมตตาจะชุบเลี้ยงเจ้าให้ ได้เงินทองใช้สอยบ้างเล็กน้อย
กักหลวงจะนับหน้าว่าเจ้ายังไม่มีความชอบสิ่งใด คิดว่าจะทอดลงมือพวก
ทหาร ด้วยได้ขนขาวแล้วขอความมอมเพลงอาวอเจ้าชานชานาญว่องไวนัก
แต่ไม่วางจะจริงหรือไม่ ถ้าเจ้าซกซอมได้จริงแล้วเราจะตั้งให้เป็นขุนนาง
มยศศักดิ์ขนบ้าง เอยจว่าตัวข้าพเจ้านตงแต่เล็กน้อยไม่ได้ทำสิ่งใด
สักหัดแต่เพลงอาวออย่างเดียวเท่านั้น และ—ท่านเมตตาจะชุบเลี้ยง
ข้าพเจ้าขอทอดลงมือให้ท่านตักครั่งหนึ่ง เนยสเกยตได้ฟังกยมนตงให้
ขุนนางทหารเตรียมกันไว้พร้อม ขุนนางฝ่ายทหารก็ไปจัดการเตรียม
ไว้เสร็จ ครั้นรุ่งขึ้นเวลาเช้าเนยสเกยตเอาเสื้อเกราะและกางเกงเครื่องแต่ง
ตัวให้เอยจแล้วพาไปสนาม ลีแสงกับบุตรคนนายทหารรองของเนยสเกยต
ลีแสงนั้นชาวบ้านมักเรียกวาดเตยน้อง บุตรคนนี้เป็นสองข้อ เรียกว่า
บุตรวตอชอหนึ่ง นายทหารสองคนนั้นมอมเข้มแข็ง เห็นเนยสเกยต
ผู้สำเร็จราชการมากองจากเกาะมาเชิญเนยสเกยต ขุนนางที่สมควรขุนนาง—
นายทหารเหล่านั้นก็นั่งเป็นลำดับตามผู้ใหญ่ผู้น้อย เนยสเกยตเห็นทหารที่
จะทอดลงมือเพลงอาวอมาพร้อมกันแล้ว ก็สั่งให้มาตั้งเป็นกระบวนขม
เรียงกัน รองเรียกจวักนายทหารมาบอกว่า จนนเราจะให้พวกเจ้าซอม

เพลงอาวอโหดนมมอ เจ้าจงชกชอมไ้เราดแต่คนเดยวก่อน จวกนกกานบ
 ถอยออกมาขบมาราเพลงอาวอแต่ผู้เดยวไ้ครหนง แลวกหยดมายนอยขาง
 สนามคนทงปวงกพากนชมวา จวกนนมมอเข้มแข็งคดองแคลวต เนยสเกยต
 รองเรยกเอยจมาพตวา เดมเจากเบนขนนางผ่ายททาวเมืองหลวง มคน
 บานเมืองเกิดใจรผู้รายชกชม ไม่มีความสข จึงได้ชอมเพลงอาวอปรารตนา
 จะหากนทนมมอเข้มแข็งไ้สำหรับปราบใจรผู้รายและชาคกคตว ชงเกิด
 ชนในแผ่นดิน ตวเจาเขาเลองลอความมอดจะทคดองตกบจวกนขนนาง
 นายททาวไ้หรือไม่ ถ้าเจามชยชานะแก่จวคน เราะตงไ้จวราชการ
 ตาหนงจวกนสบตอไป เอยจวาซาพเจาจะทคดองไ้ท่านดสดแลวแต่จะ
 เทนควว เนยสเกยตจงตงไ้เอามากบเครื่องอาวอมาไ้ เอยจกแตงตว
 ถอยทวนขนมาออกมากดางสนาม จวกนถอยทวนขบมาออกมารองตวตวา
 เจาคนโทษนหรือจะทคดองมมอกบเรา กขบมาจะเขาสรบกัน บนตคนาย
 ททาวใหญ่จงรอนทามวา อยาเพงสรบกันก่อนบนตคกไปพตกับเนยสเกยตวา
 ท่านจะไ้ทคดองมมอดควาผู้ ไ้จะเข้มแข็งจะไ้เอาไ้สำหรับปราบใจรผู้ราย
 กตแลว แต่คนทงตองนเบนคนของเราเอาเครื่องคสตราวูจรงๆ เขาทคดอง
 มาพลาตพลงตกเขาถคตตายขางหนง ซาพเจาเทนวาปลาทวนนนเอาผามา
 หมห่อไ้ดแลวเอาไปชบนาปูนขาว ผู้ที่จะทคดองนนไ้ไ้เสือดากางเกงดำ
 นาม ไ้ดมมอเข้มแข็งแทงถุกมาก เสือดากางเกงดำกจะเป็นรอยขาวมาก ผู้นน
 กแพจจะไม่เป็นอนตรราย เนยสเกยตไ้พงเทนชอนตวย ตงไ้ทาตาม
 คบบนตคตทุกประการ แลวจวกนกับเอยจกขบมาเขาสรบกันไ้ประมาณทา
 ๓เพลง เอยจแทงถุกจวกนเป็นรอยปูนขาวไปทงตวเนยสเกยตเทนกรอง
 นามไ้ทหยดแลวเรยกจวกนเขาไปพตวา เพลงอาวอ-ของเจาเทนจะไป

ปราบพวกโจรและข้าศึกไม่ได้ จะทำราชการตำแหน่งนายทหารนี้ไปไม่ควร
 ให้เอญจวาทลาทำราชการไปดีกว่า ดั่งเป็นพวกของจวกน ครนได้ฟัง
 เนยสเกียดพุดตงน กเขาไปคานบแล้วพุดว่า จวกนบ้วยอยู่ไม่ได้ชักข้อม
 เพลงทวนจึงไม่ร้องไว้ ชงเพลงเกาทัณฑ์ของจวกนนกลองแคลวแมนยานก
 ขอท่านได้ทดลองตมมือเกาทัณฑ์ว่า ผู้ใดจะแม่นย้าวองไวดี เนยสเกียด
 ไตฟงกตั้งโหยงเกาทัณฑ์ เอญจกบจวกนจึงแต่งตวถอเกาทัณฑ์ขนามา
 คานบเนยสเกียด แล้วเอญจพุดว่า ขอท่านให้ทดลองตมมือยงเกาทัณฑ์น
 ถ้าจวกนยงซาพเจ้าตายก็ไม่เป็นไร ถ้าซาพเจ้ายิงไปตกจวกนตายท่านจะ
 ไปรดประการใด เนยสเกียดว่าการทดลองตมมือจะถอกันไม่ได้ ผู้ใดไม่
 คลองแคลววองไวหลบไม่ทันถกตายก็แล้วไป ดั่งได้ฟังเนยสเกียดพุด
 ตงน กเขาไปคานบแล้วว่า ผู้จะทดลองตมมือคนของเราทั้งสองฝ่าย
 ชงเกาทัณฑ์และเครื่องศตราวุธทั้งหลายเขาสุกนแล้วขมอกไม้ทน ขอท่าน
 จึงให้ไล่สำหรับบดลกเกาทัณฑ์ จะได้บองกันไม่เป็นอันตราย เนยสเกียด
 กตั้งใหม่ไล่สำหรับไวบงลกเกาทัณฑ์คนละอัน เอญจบอกกับจวกนว่า เรา
 จะขบมาไปหน้า ท่านขบมาตามมายังเราก่อน เอญจขบมาไป จวกน
 ขบมาได้เอาเกาทัณฑ์ยิงไปสองครั้ง เอญจเอาโล่บดลกเกาทัณฑ์เสียหาก
 ไม่ จึงคิดว่าเราบดลกเกาทัณฑ์เสียไม่ควร จะต้องให้จวกนเห็นฝีมือว่า
 วองไวมหหรือ คิดตงนบกขบไปจวกนขบมาโดยงเกาทัณฑ์มา เอญจกบ
 ลกเกาทัณฑ์ไว้ได้เขาไปคานบเนยสเกียด แจงความว่า จวกนยงเกาทัณฑ์
 มาสามลูก ซาพเจ้าขบไวได้ลูกหนึ่งครบตามกำหนด คราวนถงทซาพเจ้า
 จะยิงบาง บอกแล้วกขบมามากดางสนาม จวกนขบมาวิ่งไปให้เอญจยง
 เอญจขบมาได้เห็นยวตายเกาทัณฑ์ยิงไปแต่ไม่มลูกเกาทัณฑ์ จวกนไม่เห็น

ลูกเกาทัณฑ์สำคัญว่าเอียงเกาทัณฑ์ไม่เป็นกคตประมาณ เอียงเห็นขว
 เกาทัณฑ์หลอกเป็นหลายหน ครนจะยิงไปกลัวจวกรนตาย จึงคิดว่าจวกรน
 กับเรากห้ามสาเหตุสิ่งใดไม่ จะยิงให้ตายก็ไม่ควร จำจะต้องถูกที่ไม่สำคัญ
 อย่าให้ตาย คิดแล้วนำวเกาทัณฑ์หมายตรงซ้ายไป ลูกเกาทัณฑ์
 ถูกจวกรนตกมาลง ทหารเหล่านักเขาพยางจวกรนไปรักษาบรรดาชนนาง
 นายทหารและคนทงปวงมาตพากันสรรเสริญว่าเอียงฝีมือเข้มแข็งนัก ยิ่ง
 เกาทัณฑ์กแมนยานัก เนยส์เกียดเห็นตงนมความยินดีขงนัก จึงให้ถอด
 จวกรนออกจากทขนนางนายทหารตงไทเอียง ว่าราชการตำแหน่งทจวกรน
 ตอไป เชกเทยวชนนางนายทหารเป็นคณกกับจวกรน ได้พงเนยส์เกียดพุด
 ตงนมกเขาไปคานบแลงว่า ท่านอย่าเพงตงไทเอียงแทนทจวกรนก่อนเลย
 ชาวเงาจะขอทตลองฝีมือเอียง ถ้าชาวเงาแพ ท่านจงเอาทของชาวเงา
 ไทเอียงจากลาวตอไป ดเสงกเขาไปช่วยพุดว่า ท่านไทเอียงทตลองฝีมือ
 กับเชกเทยวก่อนจจะตงแตงได้ เนยส์เกียดได้พงกไม่โตตอบประการใด
 จึงคิดว่าตามบรรดาชนนางนายทหารเหล่านไม่มผู้ โดยอมไทเอียงเป็นททาง
 เลย ครนจะไทเอียงทตลองฝีมือออก ไม่แงจจะดเชกเทยวได้หรือไม่
 จาจะหาเอียงมาถามคแลงจงผอนผนตอไป คิดตงนมแลงกไหหาเอียงมา
 ถามว่า เชกเทยวมาทาทจะทตลองฝีมือกับเงา ๆ จะว่าอย่างไร เอียงว่าท่าน
 อย่าวิตกหาเป็นไรไม่ ชาวเงาจะทตลองให้ท่านค เนยส์เกียดกยนิตพุดว่า
 มาของเรามาทงเข้มแ่งกาลงมาก จงเอามาชทตลองฝีมือกับเขาเถด
 เอียงคานบดามาแตงตว ดเสงจงพุดกับเชกเทยวว่า ตวท่านกเป็นครของ
 จวกรนจะทตลองฝีมือกับเอียงตงตงใจให้ตออย่าหมนประมาณพลาตพลงได้
 ไทเอียงจตถกว่าพวกเรามาฝีมือไม่เข้มแ่ง เรามาอยู่มาทงกาลงมากคตลอง-

แคล้วต้ง เจงเอามาชเถตคองจะโตชยชานะ เซกเทยวจงแตงตอพรอมแลว
 เนยสเกยตตง ไหยกเกาอไปตงตอขรมตนาม ชนนางนายทหารทงปวงย่น
 เรียงเบนแถวกน พอกคองตญญาตชนเอยจกบเซกเทยวทชบมามากกลาง
 ตนาม เซกเทยวถอชวานเอยจถอทวนเขาตรบกนหลายสิบเพลงหาแพชนะ
 กนไม่ ตางคนคตองแคล้ววองไว่ต เนยสเกยตตจนเพลน คนทงปวงร้อง
 ตรวเสวีญาตสองนายผมอเขมแซงตวยกน ผูนนนเปรียบไม่ได้ นายทหาร
 ทงหลายกพากนชมว่า ตงแตเวาเขามาทาราชการเป็นนายทหาร ไปตรบ
 หลายครงยงไม่เห็นผมอเหมือนตองนาย ชางชานชานาญวองไว่คตองแคล้ว
 ตทงตองผาย บนตตนายรอกชองเนยสเกยตเทนกมความย่นต จึงคคว่า
 สองนายนผมอเขมแซงตนทตกน ครนจะให้ตรบชบเคยวไปกคงเป็นอนตราย
 ชางหนง จาเวาจะทามไว่ แจงความ ไหยเนยสเกยตตผู้สาเวจวาราชการพงกอน
 จึงจะควร คคแลกรอกทามว่า ทานทงตองอยาเพงตรบกน ทานผสาเวจ
 วาราชการจะจตคให้ตกนใหม่ เอยจกบเซกเทยวไคพงกถอยออกมาหยตย่นมา
 อยลเสง บนตตจงเขาไปคานบเนยสเกยตแลวพคว่าตองนายนผมอเขมแซง
 กาลงตนทตกนทงตองผาย ควรจะชบเคยวแตงตงได้ ครนจะให้ตรบชบเคยว
 ไป พลตพล่งล่งเป็นอนตรายชางหนงกเสยวาราชการไป เนยสเกยตไคพง
 กแจงว่านายทหารทงหลายเห็นผมอ ยอมไทเอยจทาราชกรแลว กมความ
 ย่นตจงเรยกเอยจกบเซกเทยวเขาไป ตงไหเอยจกบเซกเทยวเป็นชนนาง
 ตาแหงททตไซ นายทหารผายชายผายชวาไคว่ากล่าวททหารทงปวง กบ
 ราววลเงินคนละรอยตาลงแพรตตองไม่ เซกเทยวทบเอยจคกเขาลงคานบ
 รบตตงกบเงินและแพรต แลวเอยจกแตงตอเป็นชนนาง เนยสเกยตตงไห
 จตไคระและสุรามาเจยงกนทตนาม แลวเนยสเกยตทชวนเอยจกลบมาบาน

ตงแต่นมาเนยสเกียดจะมักจอรุระสังได้ไปข้างไหน เอียงก็ไปด้วย เนยสเกียด
 มีใจรักใครเอียงเบนอนมาก ลเสง บนต์ต เซกเทยว นายทหารทงสามครน
 ไปถึงบ้านแล้ว ตางคนกมความเกรงกลัวเอียงด้วยได้เห็นฝีมือและสติปัญญา
 หากอาจทมนไม่ จึงชวนกันไปหาเอียงมกรักเป็นพวกพ้องอยู่เนือง ๆ
 ฝ่ายเนยสเกียดครนถงวณเตอนหก ขนหาคา สวาทจน กิจดโต๊ะ
 และสวาลยงพวกขุนนางฝ่ายทหารทไซสอยอยู่ในบ้าน เนยสเกียดกับนาง
 ชวฮุหยินภรรยาถิ่นโต๊ะเสพรายอยู่ข้างใน ครนกันโต๊ะสำเร็จแล้วนางชวฮุหยิน
 จึงพดกับเนยสเกียดว่า บนต์ตวทานเป็นขุนนางผู้ใหญ่ได้จากลาจวการงาน
 สำเร็จเด็ดขาดอยู่ทงสนมความสุชสบาย ท่านหรือไม่ว่าผู้ใดชบเลียง
 เนยสเกียดตอบว่า ตอเวามตงแต่เล็กมาก ได้วราเวียนทงสอผกหดเพลงฮาวอ
 กวาทงปวงยอมร้อยบาง ชงบิดาของเขาได้ชบเลียงนมมไซจะลิมพระคุณ
 เสียเมื่อไร บนต์ตยงหาถงแฮยตของบิดาเขาไม่ตอหกเตอนชนลสบหาคาจึงจะ
 ถง เรากได้ให้เขาเอาเงินไปเทยวจดขอเพชรพลอยทออย่างดมราคาไว้ได้
 หลายชอย่างแล้ว จะเอาไปช่วยบิดาเขา ณ เมืองหลวง เมอครงกอนนบกจต
 เงินทองของทมราคาไปช่วยบิดาเขาครงทง ครนไบบถึงกลางทงพวกโจร
 เขาแยงชงเอาเงินทองสิ่งชงไปจนบนต์ตสบจับตวยงไม่ได้ การครงทงจะ
 ตมสังชงไปช่วยบิดาเจานนกกยงไม่เห็นผู้ใดชงได้วตกอยูนางชวฮุหยินพดว่า
 นายทหารทเคยไซสอยไ่วางใจได้ถมเถไป ไทน ๆ ก็เลอกเอาคนหนึ่งเถด
 เนยสเกียดวาทอเมอจะถงกาหนดวณแฮยตจึงจะจตทหารทมฝีมือแซมแซมคุม
 ไปเจ้าชยวตกลย เนยสเกียดจึงจตเพชรพลอยไ่วคอย ถ้าไถลี้จะถงวณ
 แฮยตของบิดาภรรยาเมื่อไรจะได้ให้นายทหารคุมไปเมอนน

ฝ่ายชบุนบนนผู้รักษาเมืองหนเสยกย ชงชนอยกับเมืองแจจวอยฮ

ในแขวงเมืองชวตงแซ เวลาวันหนึ่งออกนงยงทวาราชการ ขนนางฝ่ายทหาร และพลเรือนทนนพร้อมกัน ชนบนนายทหารมอเซมแซงอยู่สองคน ๆ หนึ่งชื่อจตุร รูปร่างสูงใหญ่หน้าแดงหนวดยาวได้อากถาวรทหารมา แต่ตง นนคนทงปวงมกเรียกว่าเยยมก่ง แปลว่าหนวดยาวงามดี ทหารออกคนหนึ่ง ชื่อลยเหง หนาคาดร้ายรูปร่างสั้นทคนแต่ชาวบ้านให้ชื่อเรียกว่าชะลิตไฮ้ว แปลว่าเสื่อมบก ได้อากถาวรทเดนมเท่า ชนบนจึงเรียกจตุรลยเหงเข้ามา แล้วพูดว่า เราได้ยินข่าวเขาเล่าลือว่า ตามลเขาทเนยชวเปาะนนของสม กันเป็น โจรเที่ยวตปล่นราชภูรยเมือง ๆ แล้วบังอาจตอสูกับทหารหลวง ถ้าจะนั่งเพิกเฉยเสียพวกโจรกำเริบมากชนกจะได้อความลำบากจำ เราจะให้ เจ้าทงสองคมทหารไปเที่ยวตรวจตราด ถ้าจับพวกโจรมาได้ส่งเข้าไปเมือง หลวงและตามลทอยไกลกับเขาเนยชวเปาะนน มแมนาแห่งหนึ่ง เรียกว่า ตงเคย มตนมไม้ใบแดงอยู่ตนนหนึ่งเป็นของประหลาด ถ้าเจ้าทงสองคมทหาร ไปถึงแมนาตงเคยแล้ว จึงเก็บเอาใบไม้แดงมาให้เราดูเป็นสำคัญสักใบหนึ่ง จึงจะเชื่อได้ ถ้าหาไม่ก็จะทำโทษแต่เมื่อจะไปให้แยกเป็นสองพวก ๆ หนึ่ง ไปทางประตูทิศตะวันออก พวกหนึ่งไปทางประตูทิศตะวันตกจึงจะตง ลยเหงนายทหารทงสองกคานบลามาจตทหารพวกหนึ่งประมาณสามสิบคน แยกกันไปตามคำสั่ง

ฝ่ายลยเหงคุมทหารไปทางประตูทิศตะวันออก แล้วเที่ยวตรวจตรา ไปทกบ้านจนถึงตำบลตงเคยซึ่งก็ไม่พบพวกโจร ลยเหงชวนทหารไปที่ แมนาตงเคย เก็บใบไม้แดงตนนได้แล้วกเดินไปอีกสองสามล เห็นมี ศาลเจ้าอยุรมทางซาวตทรดพงไมมเฮยกกรักษา ลยเหงจึงคิดว่าศาลเจ้านี้ ไม่มผู้คน พวกโจรเดินทางไปมาคงจะเข้าอาศัยประตูจึงบดอยู่เวลานักจวน

คำว่าจะเข้าไปดู คิดแล้วให้ทหารจุดคบไฟขึ้นพากันเข้าไปในศาล เห็นชาย
 ผืนหนังนอนหลับอยู่บนโต๊ะกว้างสงใหญ่ น่ากลัว ลอยเหงิงพูดว่าชิบนิน
 สดับบุญญาตนัก ความใจมรยาจจึงให้เรามาตรวจจับตัวแล้วส่งให้ทหารเข้า
 จับชายผู้นั้นมัดไว้แน่นหนาพาเอาตัวมา ลอยเหงิงพูดกับทหารว่า เวลา
 วนนกกยงไม่สว่าง เราพากันไปหยุดพักที่นายอำเภอตำบลตงเคยชงก่อน
 คอยให้สว่างจึงเอาตัวชายผู้นั้นไป พดแลวกพากันเดินมาถงตำบลตงเคยชง
 ฝ่ายเตยวโกตงบ้านเรือนอยู่ทตำบลตงเคยชง ตงแต่ปู่และมีตา
 มาชานาน เตยวโกตงมอเข้มแข็ง ใจโอบอ้อมอารมมทรพยสนมมากผู้ใด
 ยากจนมากให้เงนทองไปชอกมตามทาง บรรดาคนทมมอเข้มแข็งเขา
 สวามภกตเป็นพวกพองของเตยวโกตงสน ผู้รักษาเมืองตงไหเตยวโกเป็น
 นายอำเภอใหญ่อยู่ในตำบลตงเคยชง ชงเตยวโกตงนไม่คคหากรรยาดงเวลา
 กชกชอมเพลงอาวออยเป็นนจมิไตชาต และทตำบลตงเคยชงมแม่น้ำตงเคย
 อยูกกลาง ผงโนนเรียกวาตำบลไซเคยชง คอบานผงตงวนตก ผงนเรียกวา
 ตำบลตงเคยชง คอบานผงตงวนออก ชงตำบลไซเคยชงนเดิมบ้คาจทราย
 ผู้คนเดินทางไปมารมแม่น้ำ บ้คาจกจับตัวโยนลงนแม่น้ำตายเสียเป็นอน่มาก
 ราษฎรชาวบ้านไซเคยชงมีความวิตกไม่รูทจะแก้ไชประการใด มีหลวงจัน
 รูปหนึ่งไปบอกชาวบ้านไซเคยชงวา ให้เอาศลาเขยวมมากอเป็นพระปรางค์
 ไว้ริมผงข้างนองคหนึ่ง ชงบ้คาจทททรายแกผู้คนกหนไปอยู่ข้างผงตงเคยชง
 ทงสน ชาวบ้านไซเคยชงได้พงกยนคจงเอาศลาเขยวกอเป็นพระปรางค์ตง
 อยวมผงตามคำหลวงจันวา บ้คาจกหนขามฟากมาทำอนตรรายแกชาวบ้าน
 ตงเคยชงตายอยู่เนอง ๆ เตยวโกแจงความกั โกรธชาวบ้านไซเคยชงยงนั

จึงข้ามแม่น้ำไปยกเอาพระปรางค์ขนบามาตั้งไว้ริมฝั่งตงเคยชง ราษฎร
 ชาวบ้านเห็นฝีมือเดี่ยวโก๋เซมแซง มกาดลงมากแบกพระปรางค์ข้ามฟากมาได้
 กตงขอเรียกเดี่ยวโก๋ว่าทกทะเลยนออง ตงแตนนมาขอเลี้ยงกปรางค์มึคน
 เกรงกลัวมากขน

ในขณะนั้นเดี่ยวโก๋ยังนอนอยู่ พอเวดารุ่งสว่างลุยเหงกับพวกทหาร
 มาหา เดี่ยวโก๋โดยนเสียงคนปลุกมาส่งให้เปิดประตูรับลุยเหงเข้าไปในบ้าน
 พวกทหารจึงเอาตัวมรยาทงขมมานมดไว้กับเสาประตูบ้าน แลวชวนกันเข้า
 ไปในบ้าน เดี่ยวโก๋จตทให้ลุยเหงนั่งสมควรแล้วถามว่าท่านมีอะไรสิ่งใด จึง
 ได้มาถึงบ้านข้าพเจ้าแต่เขา ลุยเหงบอกว่ามีรักษาเมืองหนุเดี่ยวกัยให้มา
 ตรวจตราจับพวกโจรทเทยวตปลนราษฎร

ครนข้าพเจ้าเตนมมาเห็นดเห็นอยจงได้มาอาศัยท่าน พอหายเหนื่อย
 ก็จะไปพักนกดับไป เดี่ยวโก๋ว่าเชิญท่านมาเถิดหาเป็นไรไม่ ส่งให้บ่าวจตโต๊ะ
 และสุรามาเลี้ยงลุยเหงกับพวกทหารสำเรจแล้ว เดี่ยวโก๋จึงถามลุยเหงว่า
 ท่านมาเทยวตรวจตราจับได้โจรบ้างหรือเปล่า ลุยเหงว่าข้าพเจ้าเตนมมาถึง
 ศาลเจ้าเห็นชายผู้หนึ่งรูปร่างสูงใหญ่เสพ สุราเมานอนหลับอยู่ในศาลเจ้า—
 ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ใช่คนตทจะเป็นพวกโจรมาอาศัย จึงให้ทหารจับตัวมามัด
 ไว้ทหน้าบ้านท่าน ครนจะเอาตัวไปส่งกเห็นวายงเขาอยู่ จึงแวะเข้ามาบอก
 ให้ท่านรู้ตวยแล้วจะเอาตัวไปส่ง เดี่ยวโก๋จึงนึกกว่าผู้ใดหนอมานอนหลับ
 ให้เขาจับได้ จำเราจะคตอธิบายปลอยเสียคตแล้วกพูดว่า ชอบใจท่าน
 นกหนาคตสำหมาบอกให้ พดตงนกกสงให้จตโต๊ะและสุราไว้ข้างในอึก
 โตะหนงจงพดกบลุยเหงว่า เชิญท่าน ไปกินโต๊ะเสพสุราทข้างในจะได
 สมทนากันเล่นให้สบาย ลุยเหงเข้าไปกินโต๊ะเสพสุราได้ครู่หนง เดี่ยวโก๋

จึงบอกกับลยเหงว่า ข้าพเจ้าจะไปข้างนอกสักประเดี๋ยว เที่ยวกั๊กออกมา
 ตเห็นชายผู้นตองมตอยรปร่างสูงใหญ่ทแถมมีไผดำ เที่ยวกั๊กถามว่า
 เจามาแต่ไหนเราไม่เคยเห็นหน้าเลย ชายผู้นบอกว่า ข้าพเจามาหาพวก
 พอง พอเวลาคากเข้าไปอาศัยนอนในศาลเจ้า พวกทหารว่า ข้าพเจ้าเป็น
 โจรจับเอาตัวมาเตียวกั๊กถามว่า เจ้าจะมาหาพวกพองนนเขาชื่อไร ชาย
 ผู้นบว่า ข้าพเจ้าจะมาหาเตียวกั๊กเป็นนายอำเภอบ้านตงเคยชง เที่ยวกั๊ก
 จงถามว่า เจ้าจะมาหาเตียวกั๊กด้วยอะไรไร ชายผู้นบว่าเตียวกั๊กคน
 ชอเสียงปรากฎทงแผ่นดิน คนทมมมอเขมแซงกเขาความภักตอยด้วยเป็น
 อนมากข้าพเจ้าหมายว่าจะมาบอกลาภกับความสุขให้ เที่ยวกั๊กนกว่าชายน
 ตงใจจะมาหาเราเมื่อญให้เขาจับได้ จ้าจะแก้ไขเอาออกจึงจะควร คิดแล้ว
 บอกว่าเรานแหละคือเตียวกั๊กจะช่วยแก้เจ้าไว้ จึงสอนไว้ว่า ถ้าเราเดิน
 ออกมากับนายทหารเจ้าจงเรียกเราว่า อาช่วยด้วย ข้าพเจ้าจะจากไปหลาย
 บแล้ว ครนมาหากจาทางไม่ได้ เดินหลงไปจนมตคาคาเห็นศาลเจ้ากเขา
 พกอาศัยนอน พวกทหารจับเอาตัวมามัดไว้ ชายนนได้พงกยนตพูดว่า
 ท่านช่วยชีวิตเจ้าไว้ครรงนไม่ลมพระคุณเลยเชิญท่านกลับไปเกิดเตียวกั๊ก—
 จงมากินโต๊ะเสพรากกับลยเหงอยู่ประมาณครู่หนง ลยเหงกလာเตียวกั๊กเดิน
 ออกมา เที่ยวกั๊กตามมาสงจนตงประต ลยเหงชบอกว่าคนทมมตไวกับเสา
 ข้าพเจ้าจบมา ชายผู้นบทหารองเรียกว่า อาช่วยด้วยเขาจับข้าพเจ้ามัดไว้
 แลวกแจงความตามควเตียวกั๊กสอนทุกประการ เที่ยวกั๊กได้พงกเดินเข้าไป
 กั๊กลททำเป็นจ่าได้ แลวดาวาด้วยคากหยาบชาดาง ๆ จึงบอกกับลยเหงนาย
 ทหารว่าคนนบตพรชายข้าพเจ้าเลยงไว้แต่เล็ก ๆ ครนมารดาตายกเทียว
 ชตเซไม่ไดกลบมาบ้านเป็นหลายปี บคนจะมาหาข้าพเจ้ากจาทางไม่ได้หลง

ไปนอนอยู่ในศาลเจ้า ท่านจึงจับเอาตัวมานหากว่าข้าพเจ้ายังจำไม้ทักแกมได้
ลูกอะไรเช่นนี้ เทยวเซอไปช้านานว่ากล่าวไม่ได้ ดุษเหงกับพวกทหาร
เหล่านั้นก็ไม่อาจทำประการใดพากันยืนดออยู่

เตยวโกโจงร้องทว่า เหตุใดเจ้าเทยวเป็นโจรให้ท่านดุษเหง
จับมาได้ ชายนั้นร้องว่า ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นโจรดอก เตยวโกโจงทำเป็น
ฉวยไม้กระบองตรงเข้าไปตี ชายนั้นว่า อาอย่าเพ่งทบทติเลยจะเล่าให้ฟัง
ดุษเหงนายทหารก็ห้ามเตยวโกโจงว่าช้าก่อน ฟังคดีของหลานท่านจะว่า
กระไร ชายผู้นั้นจึงพูดว่า เมื่อข้าพเจ้าจากไปอายุได้สิบห้าปี ข้าพเจ้าจาก
บ้านอาภักว่าสิบปีแล้ว ครั้นข้าพเจ้าจะมาหาอา เวลาคนกลางเมาสรา-
จึงไปนอนอยู่ที่ศาลเจ้า พวกทหารไม่ถามไถ่จับเอาตัวมัดไว้ข้าพเจ้าไม่ได้
เป็นโจรผู้ร้ายเลย เตยวโกโจงได้ฟังก็ทำเป็นโกรธเอากะบองตอกแล้วว่า มา
จนถึงบ้านยังไม่เข้ามาหา ไปเที่ยวเสพสุราจนเมา ทำเช่นชอบแต่ดุษเหง
ให้เกือบตาย ดุษเหงได้ฟังสำคัญว่าจริง จึงพูดกับเตยวโกโจงว่า ข้าพเจ้าไม่
ทราบเลยว่าเป็นหลานท่าน คิดว่าคนร้ายก็ให้จับเอาตัวมา จึงส่งให้ทหารมัด
มัดเสียโดยเร็ว ทหารก็เอาชายผู้นั้นออกแล้ว ดุษเหงจึงพูดกับเตยวโกโจง
ท่านอย่าถือโทษข้าพเจ้าเลยจะขอลาไปก่อนแล้ว เตยวโกโจงว่าท่านอย่าเพิ่งไป
เลยเตยวโกโจงจึงให้ชายผู้นั้นมาคานบดุษเหงแล้วเตยวโกโจงเงินให้ดุษเหง
สิบตำลึงกับทหารเหล่านั้นพอสมควรดุษเหงกับทหารก็ความยินดีลาเตยวโก
ออกจากบ้านไป เตยวโกโจงเอาเสอทางเกงมาให้ชายผู้นั้นได้ แล้วถามว่า เจ้า
แซ่ไรชื่อใดอยู่บ้านเมืองไหน ชายผู้นั้นบอกว่า ข้าพเจ้าแซ่เลาชื่อตง บี้และ
บิดาข้าพเจ้าเป็นชาวเมืองตงโจวจึง ข้าพเจ้าไม่ยอมทักแกม คนทางหลาย
เรียกว่าเซยะมอกยี่แปลว่าบิดาคนแดง ข้าพเจ้ามาครั้งนี้จะบอกลาให้กับ

ความสุขให้ท่าน ครนเมาสวากเข้าไปนอนในศาลเจ้าเขาจึงจับมา ท่านช่วย
 ชวดซาพเจ้าไฉครวนพระคุณเป็นที่ยง เชิญท่านนั่งบนโต๊ะเกิด ซาพเจ้าจะ
 กราบไหว้ฉลองพระคุณท่าน เตยวโกว่าชอบนไม่เป็นไรหรอก แต่เจ้าจะบอก
 ลากกับความสุขให้มันเหตุการณอย่างไร เล่าตงบอกวาตจซาพเจ้านตงแต่
 เล็กมากเที่ยวคบเพื่อนฝูงทมมมอแซมแซง โดยนเขาเล่าลอขอเสยงท่าน
 ปรากฎไปทวทงแผนคน คนมมมอแซมแซงก็มาศวามภักคเป็นพวกพ้องของ
 ท่านทงสน ซาพเจ้าจึงมาบอกลาให้ ขงเนยสเกยตนนเป็นขนนางอยู่
 ณ เมืองบักเกย ตำบลบ้านโตเมงฮู เนยสเกยตจตขอเพชรพลอยไวถง
 สิบหมนเหรียญ จะเอาไปช่วยชวเกยพอตาแซยิด ณเมืองหลวง เดิมชวเกย
 ทวาแซยิดควงทงง เนยสเกยตจตทวพยส่งของเงินทองเป็นอนมมาก เอาไป
 ช่วยชวเกย ครนเดินทงไปมีฝรายมาแยงชิงเอาเงินทองไปสน จนเตยวณ
 กยงจับโจรฝรายไม่ได้ มาควงนเนยสเกยตจะให้คนคมเพชรพลอยเข้าไปอีก
 ซาพเจ้าจึงโตมาแยงกับท่าน คนทคมเพชรพลอยไปนนมากล็กเท่าไรซาพเจ้า
 ไม่กล้วเลย ช่วยกันชิงเอาให้จงได้ ด้วยเนยสเกยตกับพอตาเป็นขนนาง
 กงฉน เทยวชม هنگคตชพวกราษฎรเอาเงินทองจงโตมทวพยส่งของ มาก
 ถาทวนกับซาพเจ้าไปแยงชิงเอามาได้ ถึงเทพยดาฟ้าและดินแยงความก็ไม
 เป็นไร สิบไปภายหน้าโทษทณทสงโตกไมมคอก ท่านจะเห็นประการใด
 เตยวโกว่าชอบใจเจ้าหนักหนาแต่เราจะตริกตรองคกอน ตัวเจ้าเห็นอยมา
 จงพกผอนเสยให้สบายแล้วสงไหคนไซพาเล่าตงไปทสำนักอาศยแล้วเล่าตง
 จงคคัว ดยเหงเอาเงินของเตยวโกไปมากเราจะตามไปทวงเอามาแล้วมอ
 ตเห็นยงวณอยู่ ดวยโตกระบรบตามไปไกลจะทนจงรองเรียกวา ดยเหง
 นายทหาร ถาจะไปก้เอาเงินสิบตำลึงวางไว้แต่โดยคต แม้นไมโทก็จะได้เห็น

ฝีมือ ลุยเหงเหลยวเห็นชายทงบไวนน จึงพูดว่าเงินทองของเจ้าทไหนด
 เจ้าให้เราจึงได้เอามา นเราเห็นกับหน้าอาเจ้าจึงไม่เอาตัวไปส่ง ยังจะตามมา
 เอาเงินนอกหรือเล่าตงว่าอาเราไม่เต็มใจให้เจ้าแกล้งจับตัวเราไปทำให้ลำบาก
 เป็นหนักหนาลุยเหงกไกรอจับอาวอตรงเข้าสู้รบเป็นหลายสิบเพลงก็ยังไม่
 แพชนะ ต่างคนองไวตมมมอดสนิทกันทั้งสองฝ่าย จะกล่าวถึงโงวหยงเป็น
 คนชาวบ้านตงเคยชง เต็มไปเรียนหนังสือเป็นขุนนางทชวจ่ายฝายบุน ครน
 อยู่มาเห็นว่าบ้านเมืองแปรปรวนจึงได้ผลัดเพลงอาวุธต่าง ๆ ไว้สำหรับตัว
 คนทั้งหลายเห็น โงวหยงสติปัญญาดีมมอเข้มแข็งตงขอเรียกว่าตโตแซ
 เวลาวันนั้น โงวหยงยืนอยู่ในริ้วบ้านเห็นลุยเหงนายทหารสู้รบกับชายผู้หนึ่ง
 ตูวดเร็วคล่องแคล่วด้วยกันทั้งสองนาย โงวหยงกลอกระบองสนสองมือออก
 จากบ้านมาชววงหน้าลุยเหงกับชายผู้นั้นใจแลวห้ามว่าท่านทงสองอย่าเพิ่ง
 รบกันเลยมมอองไวตทงสองฝ่าย เหตุใดจึงมาสู้รบกับท่านนายทหาร เล่าตง
 เห็นชายผู้นรูปร่างตมหนวดยาว นุ่งห่มเหมือนคนเรียนหนังสือจึงตอบว่าไม่
 ใช่อุระการของท่านดอก เขาจะสู้รบกันให้เห็นแพ้และชนะ ลุยเหงเห็นโงวหยง
 มาห้ามก็เลาความชงจับชายผู้น ตโตแซนจนปล่ายทุกประการ แลวว่าข้าพเจ้า
 เห็นเป็นหลานของเตยวไกจึงจะยกโทษให้ ยังจะตามมาทวงเอาเงินทเตยวไก
 ให้ข้าพเจ้าจึงได้สู้รบกัน โงวหยงได้ฟังจึงนึกว่าเตยวไกกับเวตงแต่เล็กจน
 ใหญ่ได้รักใคร่กันมาชานาน ชงคนในบ้านและพนองของเตยวไกเรารู้จักอยู่
 ทงสน เหตุไฉนจึงว่าชายผู้นเป็นหลาน คงจะมีความลับสิ่งใดเป็นแน่ จาเรา
 จะคตอบายห้ามปรามให้ลุยเหงไปเสียก่อนจึงคตอไปถามเตยวไกคต คงจะรัความ
 คตแลวจึงพูดกับเล่าตงว่า นหากวจะตามมาทวงเงินกับลุยเหงไม่ เตยวไก

ให้เขาแล้วเจ้ามาทำตงนไม่ชายหน้าอาเจ้าหรือ เล่าตงว่าท่านยังไม่เข้าใจ
 ข้าพเจ้านอนอยู่ในศาลเจ้าแกล้งจับเอาตัวมาว่าเป็นโจรผู้ร้าย ซึ่งเงินสิบ-
 ตาลงนอาไม่เต็มใจข้าพเจ้าจะเอาเงินให้ได้ ถ้าไม่ได้ก็ไม่กลับไป ลยเหง
 ได้ฟังก็โกรธว่าเงินสิบตาลงนเดียวก็ให้เราต่างหาก ซึ่งเจ้าจะมาเอาหนี้ไม่ได้
 แล้วโงงหยงห้ามเล่าตงเท่าไรก็ไม่ฟัง ลยเหงกับเล่าตงจึงเข้าสู้รบกันออกครึ่ง
 วนกหาแพชนะกันไม่ฝ่ายเดียวก็แจ้งความจากคนมาบอกก็ตามไปตงทวงวาท
 กัน โงงหยงเห็นเดี่ยวก็โกรธบอกเราห้ามเท่าไรก็ไม่ฟังเลย เดี่ยวก็มาถึง
 กทาดว่าเล่าตงเป็นอนันมากเล่าตงเห็นเดี่ยวก็โกรธก็ไม่อาจสู้รบต่อไปลยเหง
 นายทหารจึงพดกับเดี่ยวก็ว่า หลานท่านตามมาจะเอาเงินข้าพเจ้าไม่ให้จึง
 ได้สู้รบกัน โงงหยงมาห้ามหลานท่านก็ไม่ฟัง ข้าพเจ้าว่าถ้าท่านมาเองจึงจะ
 ให้เงินคนเดี่ยวก็ได้อีกทำโกรธว่าลูกเขนเห็นจะเลยไม่ได้ ข้าพเจ้าจะ
 เอาตัวไปตเสียให้แทบตายท่านอย่าถือโทษเลยเห็นแก่หน้าข้าพเจ้าเถิด ลยเหง
 เห็นเดี่ยวก็โกรธจะเขยจนตกลากกลับไป โงงหยงจึงพดกับเดี่ยวก็ว่าถ้าท่านไม่
 มาเห็นจะเกิดความใหญ่ ซึ่งชายผู้หม่อมเข้มแข็งนัก ข้าพเจ้าเห็นว่าลยเหงจะ
 สู้ชายไม่ได้จึงออกมาห้ามไว้ ถ้าท่านมาชาลยเหงก็คงตาย ชายผู้มานแต่
 ช่างไหนจึงเรียกท่านว่าอา เดี่ยวก็ว่าเดิมข้าพเจ้าจะให้คนมาเชิญท่านไป
 ปกรักษาพดจากนครนเดนออกมาเดกบอกว่าเห็นชายผู้หนงถอกระบวงมาทาง
 น ข้าพเจ้าจึงตามมาพบท่าน เชิญท่านไปบ้านข้าพเจ้าเถิดจะเล่าเรื่องให้ฟัง
 แล้วปกรักษาการงานด้วย

โงงหยงได้ฟังก็กลับไปในบ้านบอกคนใช้ว่า ถ้าศิษย์ทเรียน
 หน่งสอมาจงบอกว่าชนแถมพระเวลาอนจึงมาเถิด สงแล้วเอาบุญแจใส่ห้อง
 เดนมมากับเดี่ยวก็ตวยกัน ครนลงบ้านเดี่ยวก็เชิญโงงหยงเข้าไปข้างใน

นงทสมควรวแล้ว เตยวโก๋บอกว่ ชายผู้นขอเลาตงเบ็นคนชาวเมืองตังโลวจิว
 ฝมอเขมเขงจะมาบอกลาภให้ชาฟเจ้า ครนเมาสุราก็เข้าไปนอนในศาลเจ้า
 ลยเหงจับตอมาได้เลาแต่ตนจนปลายให้ฟงทกประการ ชาฟเจ้าคคอบายว่
 เลาตงมีใจสามภกตเบ็นพวกฟองจรง ๆ แจงควมว่เนยสเกยตออยู่ ณ เมือง
 บกเกยตาบดไตเมงย จดขอเพชวพลอยเงนทองถึงสับหมนเหวียนจะเอาไป
 ชวยชวเกยพอดตา ณ เมืองหลวงท่าเขยควนเคอนทกชนสับหาคา ผู้ชงจะคม
 ของเขาไปตองเดินทางมาทางน ชาฟเจ้าเหนวาเงนทองชาวของอนนมไซ
 เนยสเกยตอมาหากนขอชาย โดยสุจรวตเมื่อไร ไปเทยวชมเหงกตชราชฎร
 ชาวบ้านเอาเงนทองจิงได้มทรพยสมบัตมากเราไปแยงชงมาเสียแล้วจะไป
 เขากบผู้ใด การอนนสมกับชาฟเจาฝน ว่าดาวจระเข้หล่นตรงลงมาบน
 หลงคาเรือนชาฟเจ้า ทางดาวจะเขนนมดาวเล็กอยดวงหนงแสงสว่างฟงชน
 ไปบนอากาศแล้วหายไป ชงฝนว่าดาวหล่นลงมานนทเห็นจะดี จิงได้เชย
 ทานมาปรกษาการเรองนทานจะเห็นประการใด โงวหยงว่าชาฟเจ้าเห็นชาย
 นนมมากคควาคงจะมเหตสกลสงหนงและการอนนทคจระคคตอานแต่คนทจะ
 ตองไซนนมมากกไม่ไดนอยกไม่ได ในตาบดนมไม่เห็นมผู้ใด ตอทานกบชาฟเจ้า
 และเลาตงสามคนน ฝมอจะเขงแรงส็กเท่าไรกเห็นจะไม่ได้ตองแปดคนจิงจะ
 สำเรจการ เตยวโก๋ถามโงวหยงว่า ชนแสดทว่าจะเอาตามดาวทชาฟเจ้าฝน
 หรือ โงวหยงว่าท่านฝนเห็นดาวจระเขนทสาคญดาวจระเขนจมนเรียกว่
 บกเตว บกแปลว่าทศเหนือ เต่าแปลว่าดาวชาฟเจ้าเห็นวาคนทศเหนือจะมา
 ชวย พดแลวกนงตรกตรองอยค่วหนงวาลกได้ จิงบอกกับเตยวโก๋วามอย
 สามคนเบ็นพนองกนฝมอเขมเขงไม่กลวตาย เห็นจะต้องไปบอกคนทงสาม
 นมาชวยจิงจะสมควมปรารกนา เตยวโก๋ถามว่าชายสามคนนนแซ้ไรชอใด

อยู่ตำบลบ้านไทร โงวหยงบอกว่าอยู่ตำบลบ้านเจ๊ะเกียดชวนในแขวง
 เมืองเจียนฮู้อะชวนขอเชียวย คนทงปวงเรียกว่าลบทไตส่วย คนทงขอ
 อวนเชียวเหงาชาวบ้านเรียกว่าตอเมยยทงคนทงขออวนเชียวชิตชาวบ้าน
 เรียกว่าอวะเงยมหลอขอทงเบมพนองกน ชาวเจากไตไปอยู่ที่บ้านเบม
 หลายวน แต่พนองสามคนนนั้นไม่ไดรเวเรียนหนังสือแต่พุดจาการสังไตสตัยขอ
 มนคัง จะต้องไปชักชวนมาจึงจะสำเร็จ เดียวไก่อว่าชาวเจากไตชาวเลาลอมา
 วาพนองสามคนนขอตรงผมอกกต มตนยังอยู่ที่ตำบลเจ๊ะเกียดชวนหนทาง
 ไกลประมาณร้อยลเศษ จะให้คนไปเชิญมาพุดจาปรึกษากัน ท่านจะเห็น
 ประการไตโงวหยงว่าถาคคนอื่นเห็นจะไม่มา ชาวเจากไตต้องไปชักชวนจึงจะได้
 เดียวไก่อคิดใจถามว่าท่านชินแสจะไปเมื่อไรแล้ว โงวหยงว่าเวลาคางนนจึง
 จะไปเดียวไก่อสงให้จัตไตะมาเดียง โงวหยงกับเล่าตง และเดียวไก่อกนไตะ
 เสพสราอยู่ที่หนน โงวหยงจึงพุดกับเล่าตงว่า หนทางเมืองบักเกยจะไปตั้งเกย
 เมืองหลวงกมอยหลายทาง ไม่รูว่าจะเดินทางไทนจะต้องสบชาวไทรแ่น
 จะไดคคการไวคอยท่า เล่าตงว่าเวลาคางนนชาวเจากไตจะไปเมืองบักเกย
 สบสวนตุไทรแ่นจึงจะกลับมาก โงวหยงว่าถากระหนกตแล้ว แต่วนเขยต
 ตอเดือนหกขนทาคา เดยวนกยงเบมเดือนหาขางชนอกหลายสบวนจึงจะถึง
 กำหนด ท่านจงรออยู่ก่อนคอยให้ชาวเจากไตไปพุดจาชวนคนทงตามมาแล้วท่าน
 จึงไป

เดียวไก่อไตพงกเห็นขอบจึงพุดกับเล่าตงว่า เจ้าจงคอยทาคอยที่บ้าน
 เราก่อน ให้ท่านชินแสไปหาคนทงตามกลับมาจึงคอยไป พุดแล้วกนไตะ
 เสพสราด้วยกนจนเวลาค่า โงวหยงกล้าเดียวไก่อออกจากบ้านเดินไปเวลา
 กลางคจนรุ่งชนกลางวน ถึงตามลเจ๊ะเกียดชวนบ้านอวนเชียวย เห็นม

เรือขอยยสหาลากบแหและฉนวนสำหรับหาปลาตากอยู่หน้าบ้าน มเรือน
ขอยรมนาเป็นหลายหลังจึงร้องถามว่าฉนวนเขียวขยอยู่หรือไปข้างไหน

ฝ่ายฉนวนเขียวขยสามพี่น้องตั้งบ้านเรือนขอยรมนาฝั่งใกล้เคียงกันกับ
ตำบลเขาเนยขาวปะ เทยหาปลาในแม่น้ำเฉยงชีวิตอยู่เป็นนิจ เวลา
วันนั้นไม่ได้ไปเทยหาปลาโดยนเฉยงคนร้องเรียกจึงเดินออกมาดู— เห็น
โงวหยงกยหนดถามว่าท่านซินแสจะไปไหน หรือมาหาข้าพเจ้าจากเซญูเข้าไป
ข้างในเกิดจตทไหนดงแลงจึงพูดว่านานนักหนาไม่ได้เห็นท่านเลย วันนท่าน
มาหาข้าพเจ้าด้วยอะไรสิ่งใดหรือ โงวหยงบอกว่าเรามธุระอยู่อย่างหนึ่งจะมา
ปรึกษาท่าน ฉนวนเขียวขยว่าการงานสิ่งใดจึงบอกให้ทราบเถิด โงวหยงจึง
พูดเป็นคำนัยว่า ตั้งแต่เราไม่ได้มาหาท่านประมาณสองปีเศษมพอกาเซญู
เราไปเป็นซินแสสอนหนังสือบุตร— แต่พอกานนจะจตขอปลาทองตัวใหญ่
สักเกาตัวลบตวเราจึงมาปรึกษากับท่าน

ฉนวนเขียวขยได้ฟังกหวเราะแลงพูดว่า นานนักหนางวันนท่านอุตสาห์
มา เซญูไปกินโต๊ะเสปสุราให้สบายเสยก่อนจึงคอยปรึกษาหารือกัน โงวหยง
ว่าเรากหมายจะมากินโต๊ะเสปสุราพูดเล่นให้สบาย ไม่แจ้งว่าฉนวนเขียวเหงา
น่องท่านอยู่หรือไม่ ฉนวนเขียวขยว่าฉนวนเขียวเหงานองข้าพเจ้าไม่อยู่ไปเทย
เล่น ซึ่งจะกินโต๊ะเสปสุรานนตองลงเรือข้ามฟาก ไปกินที่โรงเตยมฟาก นั้น
ถ้าข้ามฟากไปแล้วคงจะพบฉนวนเขียวเหงาจึงชวน โงวหยงลงเรือข้ามฟากไป
เห็นฉนวนเขียวขยคนองทสามแจวเรือมาฉนวนเขียวขยร้องถามว่าเห็นฉนวนเขียว—
เหงาไปข้างไหนฉนวนเขียวขยค้แจวเรือเข้าไปใกล้ โงวหยงเห็นฉนวนเขียวขย
ก็ร้องถามว่าท่านไปไหนมาเรามธุระจะปรึกษากับท่านทั้งสาม เซญูไป—

กินโต๊ะเสปสราด้วยกันเถิด อวนเขียวชดเห็นโงวหยงกยนคจงถามว่า ชนแเต
 ไปไหนไม่เห็นหน้าเลยเชิญท่านไปเสปสราด้วยกันให้สบายแล้วอวนเขียวชด
 กรบแจวเรือไปถึงบ้านมารดา อวนเขียวชดถามมารดาว่าอวนเขียวเหงา—
 อยู่หรือไปข้างไหนมารดาบอกว่า สองสามวันอวนเขียวเหงาไม่ได้ไปหา
 ปลาเที่ยวเล่นเบยเสียจนสน ฉวยได้เข็มทองของมารดาสำหรับปักผมลงเรือ
 ไปเมื่อสักครุนเอง อวนเขียวได้ฟังกลองเรือแจวกลับมาบอกกับโงวหยง
 ชนแเตว่าข้าพเจ้าไปเล่นเบยตรงไรไม่เคยได้สักครงหนง คราวนกลเสียจนไม่มี
 จะเล่น โงวหยงจงนกว่าสามคนพนองนเล่นเบยเสียกำลังชดสนอยู่ การท
 เราคิดมาคงสมความปรารถนา คิดแลวกเหลือวไป เห็นอวนเขียวเหงาถือ
 เบยอแปะพวงหนงจะลงเรือมากรองถามว่า เราเที่ยวตามท่านก็ไม่พบเชิญ
 ท่านไปกิน โต๊ะเสปสราด้วยกันเถิด อวนเขียวเหงาเห็นโงวหยงคิด ใจรีบแจว
 เรือไปถึงโรงเตียมให้เจ้าของโรงจัดโต๊ะและสราม่า ส่นายกเสปสรากินโต๊ะ
 พุดจาตามสบาย โงวหยงครนจะพุดความลับชนกไม่ได้เห็นผู้คนไปมามาก
 จงคิดว่าเวลาควนนจะตองคางทบ้านอวนเขียวจงพุด ได้คิดแลวกกิน โต๊ะ
 เสปสราอยู่ตามสบาย จนเวลาเย็นกชนกนจะกลับมาก โงวหยงว่าเวลา
 คางนนเราจะคางอยทบ้านท่านจะได้ปรึกษากน ว่าแลวกเอาเงินออกขอสุรา
 สิ่งของต่าง ๆ กลับมาบ้าน อวนเขียวให้ภรรยาจัดหาสิ่งของพร้อม เวลา
 กจวนคางชนกนกิน โต๊ะเสปสราทงสนาย โงวหยงว่าท่านอยู่ตามลนจะหา
 ปลาทองตัวใหญ่ไม่ได้หรือ อวนเขียวว่าชงแถวแมนานทาเลกนอย จะหา
 ปลาชงว่าไม่ได้ทแมนารมเขาเนยชวเปาะนน กวางใหญ่ปลาทองจงจะมี
 โงวหยงว่าแมนากตลอดถึงเขาเนยชวเปาะไปเที่ยวหาไม่ได้หรือมีผู้บังคับ
 ไม่ให้ไปหาปลาถึงตำบลเขาเนยชวเปาะหรือ

ฮวนเซียวเหงาจึงตอบว่า ไม่ใช่ขุนนางมาบังคับดอก ถึงคนที่ไหนๆ ก็วากล่าวบังคับพวกข้าพเจ้าไม่ได้ โงวหยงว่า ถ้ากระนั้นทำไมท่านจึงไม่ไปหาที่เขานิยชวเปาะเล่า ฮวนเซียวเหงาว่า ท่านยังไม่รู้เรื่องข้าพเจ้าจะเล่าให้ฟัง โงวหยงทำเป็นพูดว่าที่เขานิยชวเปาะนั้นเป็นประการใด เชิญท่านเล่าให้ฟังสักหน่อยเถิด ฮวนเซียวเหงาว่าที่ตำบลเขานิยชวเปาะ มีคนจำพวกหนึ่งฝีมือเข้มแข็ง ห้ามไม่ให้ผู้ใดไปหาปลาทูแม่น้ำตามถนน -- ซองสมกันเป็นโจร นายทหนงซอเฮงหล่นนายทสองซอโตวเซียน นายทสามซอชองบาน ออกคนหนงซอกุยกี้ ตั้งโรงขายสุราขยืมฝังคดียังเหตุการณจามั โดมีเงินทองเดินทางก็ไปบอกกันมาแย่งชิงสิ่งของ ทั้งปวง แลดูเขาเจ้าทรพยเสียแต่ยมอกคนหนงเบนครูททารออยู่ ณ ตั้งเกยเมืองหลวง ซอดมของ ฝีมือเข้มแข็งนัก เขามาอยู่ใหม่เป็นหัวหน้าด้วยกัน เทยวตปล้นราษฎรอยู่เมือง ๆ - ไม่ได้ไปหาปลาทูตามตำบลเขานิยชวเปาะประมาณสองปีเศษแล้ว โงวหยงว่า มาตั้งซองสมกันเป็นโจร พวกนายทหารหลวงไม่มาจับหรือ ฮวนเซียวเหงาว่า ขุนนางยกมาจับครั้งไหนก็ไม่ได้ กลับมาแย่งชิงเอาทรพยสิ่งของ ๆ ราษฎรไปไม่เกรงกลัวผู้ใด ถ้าแย่งชิงได้เงินทองมาก็แบ่งปันกัน ชิงข้าพเจ้าตามคนพนองฝีมือเข้มแข็ง อยู่ในตำบลนี้ แต่ยังไม่ส่งพวกเขานิยชวเปาะไม่ได้ โงวหยงได้ฟังก็ใจ จึงคิดว่าพนองสามคนนี้เราพูดเคยบเคียงตทวงทกเห็นจะเล่นด้วย คงสมควรความปรารถนาฮวนเซียวเหงา จึงพูดว่า เราเกิดมาชาตินเปียบเหมือนหนญา เมื่อดูตณจะตายเป็นนกรวงเดียว ถ้าเราผูกหัดเหมือนพวกเขานิยชวเปาะได้สบายเขนนน จนตายตายก็ไม่เสียตายชวต ฮวนเซียวเหงาว่า ขุนนางทุกวันนี้ไม่ขอตรงโทษผู้ใดหนัก

กเบนเบา แลวเตยงชมเทงกตชราษฏรลงเอาเงนทองชวบ้านจึงไม่มีความ
 สุข ชงตวชาพเจานถามพวกพองแลวจะไปเข้าเบ้นพวกเขาเนยชวเปาะ
 เสยหาใหญ่โตชมเทงไม่อวนเซยวเทงว่า ชาพเจาคคอยู่เหมอนกัน ด้วย
 ฝีมือเพลงฮาวอต่างๆนน เวาตามคนพนองไม่เคยแพ่แกมูโต แต่ไม่มู รุก
 ชกนำเขาไปกเบ้นอ้นจใจ ถึงได้ตงท่ามาหากินอยู่ตามสบาย โงวหยงเห็น
 ได้ทงพูดว่า ท่านทงสามจะไปจรงๆ หรือ พนองทงสามว่า ตามผู้ชกนำ
 เขากับพวกเขาเนยชวเปาะแลว ถึงจะใช้ให้ค่านาดุยไฟก็จะทำตามทุกสิ่ง
 โงวหยงจึงว่า ถ้ากระนนท่านทงสามจงไปจับนายโจรทเขาเนยชวเปาะมา
 จะได้หรือไม่ อวนเซยววยว่า ถ้าชาพเจ้าไปจับมาได้ผู้โตจะมีบำเหน็ดรางวัล
 โทกเปล้าทงนน คนทมมมอเซมแซงกจะนิทว่าไปจับเขามาเปล้าๆ ไม่
 ต้องการ รุกกันใจไม่ตหรือ โงวหยงว่า ท่านคคเห็นตงนนเหตุไฉนไม่ไปเข้า
 เบ้นพวกพองตองมาดามากอยู่ท่าไม่เล้า อวนเซยววยว่า เตมชาพเจาพนอง
 ได้ปรักษากันว่าจะไป แลวโตยนช่าวว่าเฮงหลุนนายใหญ่ใจคอไม่ตี เกลยต
 ชงคนทมมมอเซมแซงกวาดจ ถ้าแมนว่าเฮงหลุนโอบฮอมฮารเหมอนกับ
 ท่านชนแแต่ ชาพเจาสามคนพนองจะไปเข้าเสยนานแลวหาอยู่จนบคน-
 ไม่ โงวหยงว่าเราคคอย่างไรแต่ทเมองชวตงกับเมองฮ้อบกนน มคนมมอ
 เซมแซงสคบุญญาต บคนมาอยู่ทฮนเสยกย ตำบลตงเคยชงคนทงแซเตยว
 เบ้นนายฮ่าเกอใหญ่ ท่านรูกหรือไม่ อวนเซยวเทงถามว่าทชวบ้าน
 เรียกว่าททะเทยนอองชอเตยวโกนนหรือ โงวหยงว่า เตยวโกคนน
 แลใจคคตนักหนา อวนเซยวชคว่า บ้านเตยวโกนนตงแต่นไปหนทาง
 รอยดเคย ชาพเจ้าโตยนช่าวเล้าลืออยู่แต่หารูกกันไม่ โงวหยงว่าเตยวโก

คนนชาติชายทหารใจค่อมคงสตัยชอรวกพวกพ้องมาก เงินทองไม่เสียค่าย
 เหตุไฉนท่านไม่ไปให้รู้จักเสียบ้างเล่า อวนเซียวว่า ข้าพเจ้าสามคนพี่น้อง
 ไม่มีอะไรสิ่งใดจึงไม่ได้ไปให้รู้จักกัน ไฉนหยงก็ทำเป็นพูดว่าเราไปส่งสอนศิษย์
 อยู่ตามถนน ไฉนว่าเดี่ยวไก่อจะไปเอาทรัพย์สินของที่ไหนมาเป็น—
 อันมาก เราชวนกันไปคอยดูตามทางแยงชิงเอามาเสีย ท่านจะเห็นประการ
 ไฉน อวนเซียวเหงว่าเดี่ยวไก่อเป็นคนสตัยชอต คบหาแต่คนมมอเซมแซง
 ถ้าเราทำเช่นนคนทมมอเซมแซงในแผ่นดินก็จะพากันหัวเราะได้ ชอบแต่
 เดี่ยวไก่อมีอะไรสิ่งใดพวกเราชวนกันไปช่วยจึงจะควร ไฉนหยงได้ฟังก็หัวเราะ
 พูดว่าเราจะลองใจท่านว่าจะรักชายชาติทหารหรือไม่ บัดนี้เห็นใจท่านทั้ง
 สามแล้วเราจะบอกความจริงซึ่งตอเวานกอยกบเดี่ยวไก่อด้วยกันเดี่ยวไก่อ
 ไฉนว่าเดาเลาบอกว่าท่านทั้งสามมมอเซมแซงสตัยชอต จึงให้เราาเชิญท่าน
 ทั้งสามไปที่บ้านจะปรึกษาการงานสักสิ่งหนึ่ง อวนเซียวว่า ข้าพเจ้าสามคน
 ทั้งสามพี่น้องมีใจสามภักดีเป็นพวกพ้องของเดี่ยวไก่อจริง ๆ มิได้คิดเป็น—
 ใจหนึ่งใจสอง ถ้าเดี่ยวไก่อรักใคร่จะเอาเป็นพวกจริงแล้ว ข้าพเจ้าทั้งสาม
 จะสาบานให้ ในขณะนั้นกำลังกินโต๊ะเสปสุราอยู่ ก็จับถ้วยสุราชนสาบาน
 ว่า ถ้าข้าพเจ้าไม่ชอตรงต่อเดี่ยวไก่อชออย่าให้แคล้วคลาดอาวู้อ่างๆ เลย
 ไฉนหยงได้ฟังกยนต์ พูดว่ามิใช่ข้าพเจ้ามาชักชวนท่านเป็นโจรผู้ร้ายหรือ
 แต่ด้วยควาฉนเป็นกาใหญ่ถ้าได้สมความปรารถนาพวกเรากมความสุขไปจน
 ชวลูกและหลาน ครวงนเนยสเกยจตชอเพชรวลชอชนงนสบทมนนเทรชญ
 จะไปช่วยแซยตชวเกยพ้อตาในเมืองหลวง ณเดือนหก ชนสบหาคา เดี่ยวไก่อ

ให้เรามาเชิญท่านไปคิดอ่านการอนันนทานจะเห็นประการใด พนองทงสาม
ได้ฟังกตใจพูดว่า ถ้าเตยวโกเฮาเป็นพวกพ้องแล้วถึง จะให้ไปตายก็ขอไป
อย่าวตกเดย ชาวเจายอมพร้อมใจด้วยกันทงสามคน พดแลวถวณกนกัน
โตะเสพสุราอยู่จนเวลาเช้า โงวหยงกบพนองทงสามกพากันออกจากบ้าน
เจยะเกยตชวณ ตรงไปบ้านเตยวโก ตำบลตงเคยชง ในที่สุดกพากันมา
ถึงตำบลตงเคยชงบ้านเตยวโก โงวหยงกพาอวณเชียวย อวณเชียวเหงา
อวณเชียวชิตเข้าไปหา เตยวโกกับเลาตงเห็น โงวหยงกบพนองสามคนมา
กยนค ออกไปรับคานับกันตามธรรมเนียมเชิญเข้าไปข้างในจตทไทนง-
สมควร พดจาไตถามถึงทุกขและสุขชงกันและกันแล้ว โงวหยงจิงเลาความ
ชงไปพุดกบพนองทงสาม ให้เตยวโกฟังทุกประการ เตยวโกกยนคส่งให้จต
โตะและสุรามาเลยงกนเบนทสบาย พนองทงสามเห็นเตยวโกมลกษณะคสม
เบนใหญ่จะพุดจาสิ่งใดกถูกตองตามอรรณ ใจโอบอ้อมอารมความยนคนค
ทกนายชวณกนกัน โตะเสพสุราพุดจาดงการทคคไวร้เต็มใจทุกคคนแล้ว -
เตยวโกจตทไทคนทงสามพกอยู่ ครนรงชนเวลาเช้าเตยวโกจจจตโตะเครอง
บชามาตงกลางบ้าน ทกนายจตบเทยนบชารวงสรวงเทพยดาพาและคิน
แล้วสาบานเบนพนองกน ประกาศว่าถ้าผู้ใดไมชอตรงตอมิตร ขอให้
เบนอนันตรายต่าง ๆ อย่าให้แคล้วคลาดคมาวอได้เดยแล้วชวณกนกันโตะ
เสพสุราเบนทสบาย มีหลวงจันรูปหนึ่งมาบอกกับคนไชว่า จะมาหา
เตยวโกนายอำเภอ คนไชกเขาไปแจงกบเตยวโก ขณะนนเตยวโกกำลัง
กนโตะอยู่ จิงส่งคนไชว่าเขาชวไปให้หลวงจันฉน บอกว่าเรามอระ
ให้กลบไปก่อนเถต คนไชกเขาชวมาให้แล้วบอกตามส่ง หลวงจันว่า

เราอยากจะพบกับเตี้ยวไก่ตอก ชาวปลาอาหารเราไม่ต้องการ คนไขก
 ไปแจ้งความกับเตี้ยวไก่ตอก เตี้ยวไก่ว่าถ้ากระนั้นเขาไปให้มาก ๆ บอกว่า
 เรามือระสำคัญอยู่ออกไปไม่ได้ คนไขกกลับมาทำตามสั่ง หลวงจันก็ไม่รับ
 คนไขเขาเข้าไปให้ออกหลายครั้ง หลวงจันโกรธตเอา คนไขพวกในบ้าน
 ก็เข้าช่วยกันทบทแต่ดูหลวงจันไม่ได้ แล้วทุมเถียงกันของชน เตี้ยวไก่ได้
 ยนกอออกมาเห็นหลวงจันนมลักษณะชอบกล รูปร่างสูงใหญ่ จึงถามว่า
 ชาวปลาเงินทองก็ให้แฉวน จิวาททุมเถียงกันด้วยเหตุอันใดเล่า หลวงจัน
 จึงตอบว่า ไม่อยากได้ชาวปลาเงินทองของท่านตอก แต่เงินถึงสิบหมื่น
 เหยี่ยกยังไม่เต็มใจ อยากจะพบกับเตี้ยวไก่เท่านั้น เตี้ยวไก่ได้ฟังหลวงจัน
 พูดถึงเงินสิบหมื่นเหยี่ยกถูกต้องกับตัวคิดไว้ ก็คิดว่าเหตุใดในหลวงจันจึง
 มาพูดถึงน ชอบกอดอยู่ ดูดวงตาคมเข้ม เห็นจะเป็นคนซื่อตรง จ้าเราจะบอก
 ตามจริงก่อนแล้วจึงคอยถามดูคงจะรู้ความคิดตั้งนบอกกับหลวงจันว่าตัว
 เราคือเตี้ยวไก่ ท่านมีอะไรสิ่งใดหรือ

หลวงจันได้ฟังยกยุดพูดว่า เรามาหาท่านปรารภน่าจะปรึกษาการ
 งานด้วย เตี้ยวไก่ก็เชิญหลวงจันเข้าไปข้างใน โงวหยงเห็นหลวงจันมาก
 หลบเข้าแอบฟังอยู่ในห้อง เตี้ยวไก่พาหลวงจันไปที่โต๊ะเสปตรา หลวงจัน
 เห็นผู้นั่งอยู่มากก็บอกกับเตี้ยวไก่ว่า ท่านจงพาไปทอนเถิดจะได้พูดจา
 ปรึกษาหารือกัน เตี้ยวไก่พาไปข้างในเชิญโงวหยงทสมควร ถามหลวงจัน
 ว่าท่านแซ่ไร ชื่อใด มาแต่ไหนหลวงจันบอกว่า เราแซ่ก่งตุน ชื่อตุน เป็น
 ชาวเมืองกัจจ ตงแต่เด็กมากเรียนวิชาฝึกหัดเพลงอาวุธลองหนท้ายตัวได้
 คนทั้งหลายเรียกว่ายบยบยบเหล่ง แปลว่า มังกรลดอยเข้าเมฆ เราได้ยินข่าว

เขาเลาบอกว่าท่านอยุ่ตามดงเคยชงขอเสยงปรากฏนกจิงไตตงใจมาหมาย
 จะเอาเพชรพลอยเป็นราคาเงินดียบหมื่นเหรียญมาค่านับไม่แจ่งว่าท่านจะรับ
 หรือไม่ เตยวโกไตพงกหวเวาะแล้ว พดว่า นเหนจะเป็นรายทเนยสเกยต
 เจาเมืองบักเกยตอกกระมัง กงสนสินไตพงเชนนนจงถามว่า เหตุไฉนท่าน
 จิงรูเลาเตยวโกว่าซาพเจ้าพดเตาไปจะผิดถกอย่างไรไม่ทราบเลย กงสนสิน
 ว่าของรายนมไซตัวหาไตโดยสุจริตแต่ เทยวชมเทงกตชเอาเงินทองแกชว
 บ้านให้ราษฎรไตความเตอตรอนควรเวาะจะแย่งชงเอามาเสยงถ้าแมนปลดอย—
 ไปภายหลังก็จะมีความเสยงตายแต่ใจของท่านจะเห็นประการไต เตยวโกย้ง
 ไม่ทันพด พอโงวหยงย่องไปข้างหลังกอดเอากงสนสินหลวงจิงไว แล้ว
 พดว่า ซาพเจ้าแอบพงอยุ่รเวองความทงสน ซ่างกล่าหาญจิงมาปรักษา
 การตงนไตไม่กลัวผู้ไตเลย กงสนสินหลวงจิงไม่รู้เหตุผลอย่างไร ก็ตกใจ
 กลองนหนาชตตวสนเตยวโกเหนตงนจงพดว่าอย่าหยอกเล่นเป็นพวกเตยว
 กนัตอกจิงรู้จักไวเกิด

กงสนสินไตพงกกลายใจ เตยวโกจิงเรียกเลาตงกับพนองสามคน
 ให้มาค่านับกนตามธรรมเนยมแล้วพดว่า เทพยตาดลใจให้พวกเรापบกัน
 เป็นบุญนัทหนาคนทงทกจิงยกเตยวโกชนเป็นใหญ่ — — จัดไตะมาตงให้
 เตยวโกนงทหนงโงวหยงเป็นทสอง กงสนสินทสถาม เลาตงทส อวนเซยวย
 ททา อวนเซยวเทงาททก อวนเซยวชตทเจต นงเป็นลาดบกันไตะเสพสุรา
 อยุดวยกัน โงวหยงจิงพดกับเตยวโกว่า ชงท่านผนเหนดาวจระเชทนศรชะ
 ลงมาตรงหลังคาเรือน การรอนนทเทพยตาดลใจชกนำพนองทงหลายไตมา
 พบพรอมกันสนมกับความผน การทเวาคไตจะสมปวารณา

เตียวโกกบพนองเหล่านมความยินดีขงนัก ใจของจึงถามเตียวโก้ว
 เตียวโก้วได้พูดกับใจจะให้เล่าตงเขาไปสืบข่าวดูให้รู้ว่าวันใดจะเข้าไปเมืองหลวง
 ทางไหนเราจะได้อ่านกัน กงสุนสันหลวงจึงบอกว่าอย่าต้งไปสืบโดย
 ขาพเจ้ามาแต่เมืองบกเกยสืบข่าวคราวได้แน่แล้ว ผู้ขงคมของนวนวนเดือนหา
 ขนสบหาคาจะเดินทางมาทางองนกง เตียวโก้วไม่ต้องไปสืบข่าวกคแล้ว
 แต่ททางองนกงนนเดินไปทางทิศตะวันออกทางประมาณสบลดงตาบด - -
 อดลกชวน มีชายผู้หนึ่งแซ่แปะชื่อสน ชาวบ้านนนเรียกว่าแปะยัดชอ เป็น
 พวกรพองของขาพเจ้า ขดสนเงินทองขาวของสิ่งใดก็ได้อุปถมภกนเนอง ๆ
 ใจของว่า ขงท่านผนเห็นดาวจระเข้หลนลงมานนเป็นดาวเจดดวง ได้กับ
 พวกรเวาเจดคน แต่ททางดาวจระเข้มน มดาวเล็กออกดวงหนึ่งมแสงสว่าง
 ขนไปบนอากาศ เห็นจะเป็นแปะสนแน่แล้วจาจะต้งให้แปะสนมาช่วยจึง
 สมความปรวารถนา เล่าตงว่าทางที่จะไปองนกงนนยงไกลนถ ถ้าเราพากัน
 ไปก่อนจะสำนักอาศัยที่ไหนดี ใจของว่า สำนักที่บ้านแปะสนก็ได้ เตียวโก
 จึงถามใจของขนแล้ว เราขงนชวนกันไปจะคิดแยงขงเขาด้วยกำลังมมอ
 หรือจะเกลยกล่อมเขาแต่โดยดี ใจของว่าอบายที่จะเขาทรพขสนนต้ง
 คอยดูท่าทางผู้ขมขงของมาก่อนว่าควรประการใดก็จะทำตามทวงท

เตียวโกได้พงกขมต พูดว่าอบายของท่านนถนถ ไม่เสียททเขาเรียก
 ขนแส ตีโตแซ แปลว่า ดาวดวงนสตบญญามาก ใจของห้ามว่า อย่า
 พุดกนอองไปถ้ามีผู้ ไดมมาแอบพงกจะเสียการ พุดตงนถชวนกนถนถได้
 เสพสุราแล้วเตียวโกจึงพุดว่า บदनการทคดเวกขงไม่ครบกำหนด ท่านจง
 กถบไปก่อนเกิดถาจนจะถงกำหนดแล้วเชิญท่านมาที่บ้านขาพเจ้าให้พวม
 กนการทพุดไว้นนอย่าได้ลมเลยแล้วหยบเงินสามสบตำลงมาให้ชวนช่วย

อดนเขยวเหงา อดนเขยวชตทงสามกมความยนตวบเงนคานบลาถลบมา
บ้าน โงวหยงชนแล็กไปสอนคิษยอยตามเดิม เล่าตงกบกกงสนสนหลวงจัน
นนปานและสำนักอยไกลไมกลบไปพักอยทบานเตยวไถกกว่าจะถงกำหนด

ฝายเนยสเกยตจกคตตรกตรองหาคนทมมมอและสตับญญาใจ --

สตัยชอมนคงจะใหคมของเข้าไปยงไมได้ เวลาวันทงเนยสเกยตงกนไต่
เสพสวอยข้างใน นางชวฮยอินถามว่า ท่านจัตหาของไต่พรอมแล้วเมื่อไร
จะใหคมเข้าไป เนยสเกยตมอกล่าวจะหาคนคมไปในสองสามวันน แตก
ยงไมมีผู้ ไต่ จึงไต่คความวิตกอย นางชวฮยอินว่าเอยจทานสรวเสริญว่า
สตับญญาฝมอเขมเขงใจชอตรง ใหเอยจคมเข้าไปไมได้หรือ เนยสเกยต
กรวาลกชนไต่ไต่หาเอยจเข้าไปแล้วพูดว่า เราคมีไปไมทันคิด ภรรยาเรา
พดชนจกรวาลกไต่ บदनเวามการจะไซเข้าไป ถากลบมาแล้วจะชบเลยงให
มยศคกตชนกกว่าเกา เอยจวจะไซไปข้างในซาพเจากไมชดชนจะทำตาม
ท่าน แต่การ-ทจะไปนันท่านจัตเจงอยางไรเนยสเกยตว่าเราจะไซไปเบิก
เกวยนทไต่เมงฮัสบเลม กบทหารจะไต่กากบเกวยนไปตวข ของนนบรวทก
เกวยนละทบ เอาจองเหลองเขยงทงสอยทอบกทบว่า ของอนนจะเอาไป
ชวขชวเกยไทชอทำการเขยิด ณ เมืองหลวงจะไซแจคมีไปในสองสาม
วันน เอยจวถากระนนซาพเจาคมีไปไม่ได้ ท่านจจจัตหาผู้อนไปเกิด
เนยสเกยตว่าชาวของจัตหาไวพรอมแล้ว เหตุไฉนเจ้าจิงไมไป เอยจวาม
ไซซาพเจาจะบดเบอนนหนามไต่ตวขไต่ชาววาครงกอนทานจัตทรพยสงของ
ไปคววาทนง ไจวแยงชงเอาไปพวกไจวอนนสยจบตวกยงไมได้ บदनสวรายก
ชกชมมากชน ชงจะไปตงเกยเมืองหลวงนทางนากไปไม่ได้ตองเดินบกไป
ทางจกมชวทง ยเลาชวทง ทอชวชวทง ชวไถชวทง องนกงทง

แปะชวสุหนง เอียนโตวหนง เซยะเซงหนง ตำบลทางเหล่านมพวกโจว
 ฝูงรายตงของสมอยู่แต่ไปตัวเปล่าก็ยังไม่อาจเดินทางไปได้เงินทองสิ่งของๆ
 ทานก็มาก ถ้าไปถึงกลางทางมีโจรมารายแย่งชิงเอาไปได้ ชวตซาฟเจ้า
 และคนทงหลายชงไปตวยนบกคงจะเป็นอันตรายตายสิ้น ชาวเจ้าเห็นการตง
 นจไม่อาจรับอาสาท่านไป เนยสเกยตว่าถ้ากระนั้นเราจตเอาคนนมมือไป
 ให้มากเห็นจะได้ตอกกระมัง เอยจวาคนเหล่านไปสภทมนหนงก็ไรไม่ได้ พอ
 เห็นพวกโจรมากจะพากันวงหนไปส่น พวกโจรจะได้ขนของเล่นตามสบาย
 เนยสเกยตว่าถาตงนจะทำประการใด เอยจวาขอให้ชาวเจ้าจตการเอง
 จิงจะไปได้ เนยสเกยตว่าเจ้าจะทำอย่างไรก็ตามแต่ใจเถิด เอยจวาทองทา
 เซ่งมาตีบทาบเอาของใส่ปลอมเหมือนกบพอกำไปชอชาย จตทหารทมกาลง
 สิบคนให้ทาบเดินไป ท่านให้ผู้ใดไปกำกับชาวเจ้าสภคนหนงก็เห็นจะได้

เนยสเกยตได้ฟังก็เห็นชอบด้วย จิงพูดว่า เราจะมหนงสอไปถึง
 ชวเกย ให้กราบตลชอตงเจ้าเป็นขนนางมยคใหญ่ชน จงไปจตการตาม
 ความคิดเถิด เอยจกจตทหารทมกาลงสิบนายแต่งตัวเป็นพอกำคชยทำอยู่
 เนยสเกยตเซยหนงสอไปถึงบิดาภรรยาคนบหนงแล้วออกมาถามเอยจ ว่า
 เจ้าจะไปเมื่อไร เอยจวว่าจะไปให้ทฤกษเวลาเซาวันน เนยสเกยตว่า
 ของภรรยาเราทาบหนง จะเอาไปให้มารตากับคนใช้ของภรรยาสามคนฝาก
 ไปตวย เอยจว่าท่านจะให้คนใช้ของภรรยาท่านไปอีกสามคนนเห็นไม่ได้
 ตวยคนทงสามถอว่าเป็นคนใช้ของภรรยาท่านจะไม่อยู่ในบังคับชาวเจ้า การ
 อนนสาคญนิก เนยสเกยตจิงเรียกคนใช้ทงสามมาทาบสงว่า ให้อยู่ใน
 บังคบบัญชาเอยจทงสนแล้วมอบหนงสอกับทาบชอให้ เอยจรบหนงสอ

คำนับลา มาแต่งตัวจัดหาเครื่องมอเสร็จแล้ว ก็คุมของสิบเอ็ดหาบรวมเป็น สิบหาบคนตวยกันออกจากเมืองบักเกยเดินทางไป

ขณะนั้นเป็น ณ วันเดือนห้าค่ำ ครั้นเดินไปได้ระยะทางเวลากลาง วันกษัตริย์พัก เช้ามืดจึงเดินไปพบเมืองบักเกยมาโต้เจดแปดวันหนทางเปลี่ยว ก็นัดารนถ เอยจมอความวอดกเร่งให้พวกหาบของเดินทางไปโดยเร็ว ขณะนั้น เป็นฤดูร้อน คนทหาบของอ่อนล้าเดินไม่ใคร่จะได้ก็เข้าพักอาศัยได้ร่มไม้ เอยจเร่งให้เดินไปตวยกถ้วพวกโจรจะทำร้าย คนเหล่านั้นโกรธเอยจชวน กันนินทว่า เมื่อก่อนหน้าสองสามวันนออกเดินแต่เช้า เวลากลางวันก หยตได้บ้าง มิใช่เดินตัวเปล่าเมื่อไรจะได้ไปตามใจ คนใช้ของนางชวฮุฮยิน จึงพดกบเอยจว่าหนานรอนนถ พวกทหาบของนนถอ่อนล้า ทานอย่าเร่ง รัตนกเลย จึงหยตพกเลยบางเลกนอยกไม่เป็นไรตอก เอยจว่าทานไม่วุเหตุ ทางนถนถาร โจรมุร้ายชกขม่นกเวารบเดินไปเสียให้พนทนแล้วจึงจะหยต พกอยุสกกเท่าไรก็ได้ บदनมาถททางเปลี่ยวท่าเตของโจรมุร้าย จึงอดสำท รบเดินไปเสียเถด พดแล้วกเร่งเดินไปและคนใช้ของนางชวฮุฮยินทงสาม น คนหนงเป็นชนนางทเลาโตวถวน อีกสองคนนเป็นชนนางทงไทว จึง พดกบเลาโตวถวนว่า เอยจเป็นแต่ชนนางเลกนอยหากวจะมาคาวาเร่งรด พวกเหล่านั้นไม่ เราได้พงกมจตคตแคนเคองอยู่แต่ไม่วุทจะทำอย่างไร เลว- โตวถวนว่าเนยสเกยคมออบหมายกำขบมาให้อยู่ในบังคับเขาจะชดชนกไม่ได้ ตองนงอยตามแต่เขาจะทำเถดประการหนงพวกเราทงสามคนน ก็ไม่แจงว่า หนทางจะตรายประการใด เอยจเขาเคยเทยวชานาญรูว่าตามถถนถม โจรมุร้ายมากจเร่งเร่งรีบให้ไป อดสำทมานะแข็งใจเดินไปกว่าจะตนกถลง อยาชดชนเขาเลยมเป็นถาร คนทงสามกรบเดินไปไม่อาจจะหยต พวกท

หยาบของๆ เนยสเกลตสบเอตคนนรอนนั๊กไม่ค่อยจะเดินเอียงเขยงตรงให้
ไปได้ออกสบทาวนถงตามล่องนกกงพนหนทางเปลี่ยว กพกอาศัยมาตามระยะ
ทาง

ฝ่ายโงวหยงกับฮวงเซียวยี่ ฮวงเซียวเหงา ฮวงเซียวชดถึงวัน
สิ้นเดือนหากไปบ้านเตียวโก้วพร้อมทงเจตนาย ชวนกันเดินไปหาแป๊ะสินท
ตำบลฉงนถกชวณ ครนถงบ้านแป๊ะสินเตียวโก้วจึงเล่าความทศตไว้ให้ฟังทุก
ประการ แป๊ะสินเห็นชอบด้วยแล้วพูดจาปราศรัยกันเบนนทสบาย เจตนาย
ก็สานักทบ้านแป๊ะสินคอยฟังข่าวคราวอยู่ ครนแจงว่าพวกทศมของมาถึง
ตำบลฉงนถก โงวหยงจึงส่งแป๊ะสินเป็นความลับแล้วเจตนายแต่งตัวเป็น
พ่อค้าคุมเกวียนสิบเล่มไปข่มอยู่ในบ้านชายเนินริมทางตำบลฉงนถก

ฝ่ายเฮยจกคุมหาบสงของไปถงชายเนินฉงนถก วันเดือนหก ชนสคา
เวลาเที่ยง พวกหาบของจะเดินต่อไปนกกงเหลอกลาง จึงชวนกันเซาหยดพัก
ไตรวมไม่วางหาบลงแล้วก็จะนอน เฮยจกเห็นเบนนทางเปลี่ยวไม่ชอบกลกตว
ว่าเขยงตรงปรารภนาจะไต่เดินไปให้พ้น พวกทหาบของนงว่าเหลอทนเดินไม่
ไต่จะซักซาเสียเถิด เล่าไต่วกวนจึงพูดกับเฮยจก ว่า พวกเหลอหาบของ
เดินมาหลายสิบวัน อิดโรยเหน็ดเหนื่อยมากนกก ชณะนกลางเที่ยงรอนนกกพัก
นอนหยดรวมพอแดดอ่อนจึงค่อยไปเถิด เฮยจกได้ฟังไม่วุทจะทำอย่างไรก็เซว
นงอยู่ประมาณครู่หนึ่งเห็นคนแอบตั้นไม่อยู่ในบ้านเฮยจกบกระบเดินไปดูเห็นม
เกวียนนกกคนนอนอยู่ไต่ตนไม่เจตคน จึงร้องตวาดว่า คนตหรือคนร้ายแอบ
มองตหาบเราทำไม เจตนายเห็นเฮยจกถอกระบตรงเซวไปร้องถามกทำตกใจ
ลกชนไต่ยตวน จึงฮาวอแล้วร้องว่าทานคนตหรือรายพวกเราไม่มเงนจะ
ให้ตอก เฮยจกพวกทานเบนนคนร้ายจึงได้แอบมองตสงของเรา เจตนาย

พูดว่า ท่านเองนั่นแหละเป็นศรรายเราเจตคนพนองเป็นชาวเมืองช้อยจว
 บรรทุกของจะไปขายเมืองหลวง ครนเดินทางมาถนนแคทรอนจงพากันเข้า
 อาศักรมไม้ เราได้ยินข่าวว่าโจรผู้ร้ายติดตามชนชกชมจึงไม่วางใจ เห็นพวก
 ท่านมาไม่รู้อาจจะเป็นคนศรรายจริงได้มา เจตนายพูดว่าเราไม่ใช่พวกโจรดอก
 เชิญท่านมากินพทราแกคอกแห้งด้วยกันเถิด ของเรามีถมไป เหยจว่าเราไม่
 กินแล้วกเดินกลบมายงทพก เล่าโตวกวนกับขนนางทงไหวจงพูดกับเหยจ
 ว่า ตามโจรผู้ร้ายกอย่าเพิ่งไป เหยจว่าเราสำคัญว่าพวกโจรจึงเดินไปดก
 ไม่ใช่ เป็นพวกค้ำขาย เล่าโตวกวนจึงพูดว่าไปถึงตำบลไหนท่านกความแต่
 ศรายนทาไมไม่ใช่ศรรายเล่า เหยจว่าถ้าพบแล้วจะมีความลำบาก พุดตง
 นนกกเขากระบบกโงทตน นงอยู่ประมาณครุทหนง เห็นมีคนทาบถงศร่าเดิน
 ร้องเพลงมาใจความว่า แดครอนเหมือนไฟเผาข้าวในนาตายสน คน
 ททากรอน บุตรเจ้าและบุตรขนนางทงหลายนงอยู่ในบ้านลมพคเขน
 สบายใจ ครนเดินมาไกลกวางถงศร่าลงไตตั้นไม้ พวกททกรเหยจ
 สบเขตคนจึงถามว่า ท่านทาบถงใดจะไปข้างไหน เจ้าของบอกวาศร่าจะ
 เขาไปขาย พวกนนวนศร่าชายถงละเท่าไร เจ้าของบอกว ถงละห้าพัน
 เบยอแปะ พวกเหล่านนไคพงกยนตเรยไวเบยอแปะจะขอศร่ากนเหยจเห็น
 กรองตวาดว่า เจ้าพวกนกลาหาญนกกหน่าจะทำสิ่งใดไม่บอกกล่าวเราเลย
 กเดินตรงไปเขาไมต พวกเหล่านนจึงพูดว่า ไม่ใช่การของท่าน พวกข้าพเจ้า
 มงนชอกนกกตองเขยนตด้วยหรือ เหยจว่าพวกเจ้าไม่รู้จักธรรมเนียมเดิน
 ทาง ถงคนทมมมอเขมเขมชงกถยาพชกนเขาไปตายเสยนกกหน่า เจานถอ
 ค้อย่างไร พวกเหล่านนไคพงกโกรธ แต่ไม่รทจะทำประการใดตองนงอยู่
 ไม่อาจจะชอกน ชายเจ้าของศร่าจึงพูดว่า มีใจจะเอาศร่ามาชอชายเมอ

ไร แต่พวกท่านอ่อนวอนข้าพเจ้าเสียไม่ได้ก็จะชายให้พอควร - ออย่าวิตก
 ทุ่มเถียงกันเลย ข้าพเจ้าไม่มองชชายให้ท่านดอก พวกเจ็ดนายอยู่ในป่า
 ไดยินแกลงเดินออกมาถามว่าทุ่มเถียงอะไรกันของนักหนา เจ้าของสุรา
 ก็เล่าให้ฟังทุกประการ เจ็ดนายจึงว่าเราสำคัญว่ามีใครมารายมาชกตเอา
 นอของกันเพราะชายสุราดอกหรือคนหนึ่งทำเป็นพูดว่า เราขอสุรากินแก้คอ
 แห้งก่อนเถิดจึงค่อยไป แล้วถามว่าสุรานชายอย่างไร เจ้าของสุราแกลง
 บอกว่าไม่ชาย เจ็ดนายทำอ่อนวอนว่าท่านชายให้สักหน่อยเถิด มิใช่พวก
 เราว่าสุราท่านได้ยาพิษ พวกนั้นเชื่อว่าต่างหาก ซึ่งท่านหาบไปก็จะชาย
 เหมือนกัน ใ้ว่าเรากินของท่านจะไม่ให้เงินเมื่อไร เจ้าของสุราแกลงทำ
 เป็นพูดว่าชดไม่ได้จะชายให้ถึงหนึ่ง เบ็ดถึงออกไม่มีสิ่งใดตักสุรา พวก
 เจ็ดนายผนวกวงไปทเถวียน สองคนเอาทะนานมาสองทะนานตักสุรากินอยู่
 กินสุราส่งถงหนึ่งแล้วกตเงินให้ตามราคา คนหนึ่งพูดว่าแถมสุราให้อีก
 ทะนานเถิดก็เบ็ดถึงชนเอาทะนานตักสุราเดินไป เจ้าของสุราว่าไม่ให้ ยอ
 แย้งกันไปมาสุราหกกลงดินสน อีกคนหนึ่งนตรงมาเอาทะนานลงคนในถง
 สุราแล้วตักเอาเจ้าของเห็นกวงมาเทสุราลงบัตถึงเอาทะนานทงเสียพูดว่าถา
 รุดงนเราไม่ชายเลย

ฝ่ายพวกทหารหาบของสิบเอ็ดคน ครนเห็นเขาชวนกันเสพสุรา
 ไม่เป็นอันตรายก็อยากจะได้ใครกินด้วยคอแห่งทวนก็ แต่ยงกตวเอียงไม่อาจ
 จะขอ จึงอ่อนวอนกับเล่าโตวกวนว่า ท่านจงส่งเคราะห์ช่วยจากล่าวกับ
 เอียงให้พวกข้าพเจ้าขอสุรากินสักถงหนึ่งเถิด เล่าโตวกวนบอกกับเอียงว่า
 พวกเรานคอแห่งเหนอยมาอยากจะได้สุรากิน ด้วยเห็นพวกโน้นเขากินสน
 ถงหนึ่งแล้วไม่เห็นเป็นอันตรายส่งใดเลย ท่านจงเมตตาให้เขาไปชอกกินเถิด

เขยจไม่รู้อะไรจะทำอย่างไรก็ตองตามใจ พวกทหารก็เอาเงินมาว่าซื้อสุรา เจ้า
 ของสุราพูดว่า สุรานใส่ยาพิษท่านอย่าขอเลยพวกเหล่านนช่วยกันพูดอ่อน
 วอนเจ้าของก็ชายให้ แต่ไม่มั่งโตตักสุรากินก็ไปยืมทะนานพวก โนนมา
 เจตนายกให้พู่ทามาแก้ลมด้วย พวกสบเอ็ดคนก็ชวนกันแล้วตักสุรามา
 ให้เล่าโตวก้อน ก็บึงโหวสองนายกินด้วย สามนายเสพสุราก็คนละทะนาน
 แล้วเอามาให้เขยจนเขยจไม่ใคร่จะกิน เห็นสามนายนั้นคนละทะนาน
 เขยจก็คนละทะนาน พวกทหารสับเอ็ดคนกับเล่าโตวก้อนและงโหวชวนกัน
 เสพสุราจนหมดถึงแล้วคิดเงินให้ จึงพูดว่าพวก โนนแย่งตักเอาสุราไปครึ่ง
 ทะนาน ข้าพเจ้าขอลดราคาลงเสียบ้างเขาแต่สัพพหารขอแปะเถิด เจ้าของ
 สุราก็ยอมแล้วหาบถั่งสุราเดินไป

ฝ่ายเขยจกับพวกทหารเหล่านน ก็นสรายาพิษเข้าไปครึ่งหนึ่งฤทธิยา
 ภาเรบชนกพากันมมเมานอนกลดงอยกลางคันทงสน เจตนายเห็นกษัตรา
 เขาเกวียนในป่าออกมา แล้วชนเครื่องเพชรพลอยในนชนบรทุกเกวียน
 ร้องบอกว่า ชอบใจท่านเหล่านนก็ทหาเขาของมาให้เราเป็นอันมากจะลาไป
 ก่อนแล้วเจตนายก็ลากเกวียนเดินทางลงเนินไป ซึ่งอุบายนี้คือ โงวหยงคิด
 เจตนายนั้นคือเตียวโก โงวหยง กงซุนสิน เล่าตง อวนเซียววี่ --
 อวนเซียวเหงา อวนเซียวชิต เจตคนมาตวยกกัน คนทหาบสุรามาชายนน
 คือแปะสน สุราทลงทงนนต เจตนายกินเสียกอนแล้วคนทวงไปตักเอา
 มาออกครึ่งทะนานจะกินนนก็เบนสุราก็ยังไม่ได้ได้ยาบวารณนาจะให้ พวก
 เขยจเห็นจะได้วางใจไม่มีสงสัย คนทหลังทถอทะนานไปคนในถั่งสุรานน
 คือ โงวหยงเอายาพิษใส่ในทะนานแล้วไปคนในถั่งจะตักเอาสุรามา เจ้าของ
 นนแกลงทวเบนรองว่าแล้ววงมาบคถึงเสียพวกเหล่านนไม่รู้อะไร จงถูก

ยาพิษ ซึ่งอบายของโจรหยังชนแดนเวรกวาดชูแซชนัง แปลว่าสติปัญญา
ลึกลับไม่ต้องสรบฆ่าฟันเอาของที่จะไปช่วยแซชชนนมาได้โดยสบาย

ฝ่ายเอียงกับพวกเหล่านนถกยาเบอพูดไม่ออก มือเทออ่อนเปลย
ลุกไม่ได้กลมตาตพวกโจรชนของใต้เกวียนลากไป แต่เอียงนสราน้อย
หายเม่างาย ครนลุกชนใต้ไม่แจ้งว่าพวกโจรไปทางไหน จึงคิดว่าเงินทอง
ของเขาเป็นนกกหน่าจะเอาหน้าไปแจ้งกับเนยลเกยตอย่างไรได้ครนจะไล่—
ตามไปตัวคนเดียวตายเสยตกว่า ก็ชนไปบนเนินเทยวหาที่สูงชันจะโดดลง
มารให้ตาย ครนคิดโตวาชงตอเวาแต่เล็กจนใหญ่ก็โตมกหัดเพลงอาวุธต่างๆ
ผสมอเขมแซงถงเพยงนแลวจะมตายเสย ก็ไม่ควรจำจะเทยวไปแสวงหาผู้
อุปถมภขอเสยงจะได้ปรากฎต่อไป แลวแลไปคเห็นพวกสยสคนยงนอนเมา
อยู่ เอียงจากเตนลงมาค้พวกเหล่านนว่าเพราะเจาเหล่านเรวหามไม่พงจงได้
เกิดเหตุชนมาตกหนกอยู่กบเรว พุดแลวถกถอนใจใหญ่ ฉวยได้กระบตบถน
บนเนินได้กเตนไป

ฝ่ายเล้าโตวก็วนกบั้งโหว และทหารหาบของสยเฮตคนถกยาเบอ
นน ครนคกประมาณสองยามเศษนาคางลงเย็นใจ ค้อยคลายหายเมาดก
ชนพุดได้ไม่เหนเอียง เล้าโตวก็วนจงพุดว่าเจาเหล่านไม่เชอเอียงหามจง
ได้เกิดความชนจะพาเรวมาตายเสยตวดยตอก — พวกทหารจงพุดว่า
การเกิดชนตงน แลวจะทำอย่างไรได้ตองคตหาอบายบับัดโทษให้พนตว
เล้าโตวก็วนจงถามว่า พวกเจาจะคตประการใด ทหารเหล่านนว่าบคน
เอียงไปเสยแลว ทานกบชาพเจาพากนถลไปพองกบเนยลเกยต ว่าเอียง
ตเรงพวกชาพเจาโหวเตนทาง ครนไปถึงกกลางทางเอียงก็ไปบอกพวกโจร
เอายาเบอมาวางพวกชาพเจาเมาแลวเกบเอวของใต้เกวียนหนีไป โทษอนน

ก็จะพินิจพิจารณาและพวกข้าพเจ้า เล่าต่อกันว่าพวกเจ้าคงนั่งคอย แต่
พรุ่งนี้เราพวกเราไปกฎหมายตราสินไว้กับขุนนางนายอำเภอตำบลบ้าน
แล้วเราจะให้ ไหวสองนายอยู่กับขุนนางนายอำเภอคอยสืบจับตัวพวกโจร
ตัวเรากับพวกเจ้าจะได้รีบกลับไปเมืองบักเกยแจ้งความกับนายเสกเกยให้

ทราบ ครั้นรุ่งขึ้นเช้าเล่าต่อกันถึงไหว้และท้าวเหล่านักชวณกันไป

ฝ่ายเอียงครนลงจากเนินเดินไปทางทิศใต้แต่ในเวลากลางควันน
กมความมืดมิดเป็นอันมาก จึงคิดว่าตัวเรารุ่งนี้จะไปข้างไหนตงเงกไม่มีจะ
ชอกนเห็นจะตายเสียตอกกรรมัง ครนเดินทางไปประมาณโดยสับลเศษ
ก็พอรุ่งสว่างเห็นมีโรงเตยมีชายส่งของกับสรวกแจะเข้าไป หมู้งเจ้าของ
โรงถามว่าจะกินสิ่งใด เอียงจางจตสรวกกับอาหารบางเล็กน้อยเกิด หมู้ง
เจ้าของก็จตสรวกและส่งของมาให้ เอียงเสพสรวกกับอาหารแล้วเดินออกมา
บอกหมู้งเจ้าของโรงว่า ครานลคมเอาเงินมาครวหลังจึงคอยเขาเกิด แล้ว
ก็เดินออกจากโรงไป หมู้งเจ้าของโรงโกรนก็เรียกให้ลูกจ้างตามไปจับ
เอียงผลกลกงานนลคมลงหมู้งเจ้าของโรงเห็นกรองให้สามชวยเขาแจ้งชวย
โตกระบองวงไปตเอียง ๆ ก็สรวบตันทานไว้โดยสับเพลง ชายเจ้าของโรง
นนเห็นเอียงมอเขมแจะกรองว่าหยตกอนชยาเพงตอสกน ท่านนแซโต
ชอไร เอียงบอกวาข้าพเจ้าแซเอียงชอจ แต่ชวบ้านเรยกวาแชนนสอ ชาย
เจ้าของโรงถามอกวาท่านเป็นชุนนางจไซอยู่ในเมืองหลวงชอเอียงหรือมิใช่
เอียงวาเหตุใดนท่านจึงรจกเราเล่า ชายเจ้าของโรงได้พงกวงกระบองเขา
ไปคานชแลงพตวา ข้าพเจานมตากจรงเหมือนกบไมมหารจกท่านไม
ข้าพเจ้าได้ลวงเกนนชอชอกยเสียเกิด เอียงถามวาท่านนแซโตชอไรเล่าเรา
ลคไปเสียแล้ว ชายเจ้าของโรงจึงบอกวา ข้าพเจ้าชอเขาแจ้งเป็นคชชของ

ลิมของครุฑหาร เดิมปู่และบิดากับตัวข้าพเจ้าอยู่เมืองหลวงข้าหมชายอยู่
 บนนิจ คนตตงเกยเมืองหลวงเรียกหาชอตอกข์แปดความมอมคหมคตองต
 ข้าพเจ้าถูกเงินของเศรษฐีเมืองหลวงมาค้าขาย ณ แขวงเมืองชวตงครนชาติ
 ทนไม่อาจกลับไป จึงได้ตั้งโรงค้าขายอยู่ในเมืองน ข้าพเจ้าเห็นฝีมือท่าน
 เขมแข็งคล้ายคลึงกับลิมของครุฑข้าพเจ้า เอยจจึงพูดวลิมของครุฑหาร
 อาจารย์ของท่านน กอไทอวยชมเหงเขยนตจนยบเขนลิมของไปอยู่ที่เขา
 เนยชวเปาะเสียแล้ว เขาเงงว่าข้าพเจ้าได้ข่าวแล้วลอมมาว่า ลิมของไปเข้า
 เป็นพวกเขาเนยชวเปาะจะจริงเท็จประการใดก็ไม่ทราบ เขญท่านไปพักที่
 โรงให้สบายก่อนจึงค่อยไป แล้วพาเอยจมาที่โรงเข้าไปข้างในจัดโต๊ะและ
 สุรามาดองแล้วถามว่าเหตุไฉนท่านจึงมาถงเมืองน เอยจกเลาความตงแต่
 เดิมเป็นชุนนางแล้วไปบรทุกศลาลายมา จนกระทั่งถูกผู้รยแยงชงเอาของ
 เนยสเกยตไปให้พังกบประการ เขาเงงเงงว่าถากระนนกออยู่กับข้าพเจ้าก่อน
 เกิด เอยจว่าชงจะให้อยู่ด้วยเหนจะไม่ได้ตามชุนนางและนายอำเภอผู้ใด
 เขามาจับตวงจะพาท่านใดความลำบาก เขาเงงเงงถามว่าใจของท่านนจะ
 ไปด้านักอาศัยที่ไหนแล้ว เอยจว่าเราคิดจะไปหาลิมของที่เขาเนยชวเปาะ
 เดิมเราเดินไปทางนนได้ตอสูกับลิมของครุฑท่านเป็นหนักหนา เสงหลนมา
 หวมไวจิงได้รูจกกัน เสงหลนกชกชจนให้เรายู่ด้วย เราคิดว่าจะทำราชการ
 ให้ขอเสยงปรากฎ จึงไม่อยู่เป็นพวกพองของสงหลน กบตนเกิดความ
 ชนแล้วจะไปอยู่ที่ไหนก็ไม่ได้ จำจะต้องไปอยู่กับสงหลนที่เขาเนยชวเปาะ
 เขาเงงตอบว่าชงท่านคิดนนกดตอก แต่ข้าพเจ้าโดยนข่าวเลาเลอว่า เสงหลน
 นายใหญ่เป็นคนใจวิษยาเมอลิมของครุฑข้าพเจ้าจะเข้าไปอยู่ด้วยสงหลนไม่
 ยอมมีใจอจฉาพวกพองพองวากล่าวอยู่เป็นหลายวันจึงได้ยอม เสงหลน

นซาพเจ้าเห็นว่าเป็นผู้ใหญ่ไม่ได้ ทเมองเซงจวนนทางก็ไม่ไกลนัก มุกเขา
 อยู่แห่งหนึ่งขอเขาเลี้ยงชว บนเขานมวดหนงเรียกว่าจูโป หนทางที่จะ
 ชนไปมออยู่แห่งเดียว ทางอนักไปไม่ได้ มีหลวงจนวนอยทวดประมาณสทหาย
 แต่หลวงจนวนเหล่านนโงมยาวเหมือนอกบพวกทเทยวตปลนอยเนองๆ หลวง
 จนวนบัทเป็นนายใหญ่หนชอเตงเหลง ชาวบ้านเรียกว่ากมมกไฮวแปลว่า
 เสือตาทอง ถาแมนจาทานยอมจะเป็นคนอย่างพวกนนแลวกไปเขาอยทวด
 นตกว่า ไม่มีผู้ใดมาชมแห่งจบกมได้ เขยจได้พงกคควาถาธาเจททางตรา
 จะไปแย่งเขาเสยจะได้สำนักอาศัย จาจะไปตทวงทกอน คดแลวกนงสนทนา
 กนอยจนวนเวลาพลบจวนควา เขยจนอนอยทโรงเขาเจงคนหนงรุ่งชนเวลาเขา
 เขยจยมเงินเขาเจงได้บางเลกนอยกลาออกจากโรงเดินไปได้วันหนง พอ
 เวลาจวนเย็นเห็นเขาเลี้ยงชวสูงใหญ่ ไม่เห็นมบ้านเรือน เขยจกเดินเทยว
 ไปหาทพก พอเห็นหลวงจนวนรูปทงรูปร่างสูงใหญ่นงอยู่ใต้ต้นไมกเดินตรง
 เข้าไป หลวงจนวนเห็นคนหนนาดายสเชยวแปลกประหลาดมา กลกชนจบงาว
 ถอไว้ เขยจรองถามว่าหลวงจนวนมาแต่ข้างไหน หลวงจนวนไม่ได้พดประการ
 ใด เดินตรงเข้าไปเอาจาวพนเขยจๆ เขากระบับไว้ ต่อสได้หาสบเพลง
 ไม่แพชนะกัน หลวงจนวนจึงถอยห่างออกไป ร้องห้ามว่าอย่าพงตอสกนก่อน
 ตวทานแซ่ไตชอโรมาแต่ไหนเขยจว่าเราแซ่เขยชอจ เดมเราเป็นชนนางท
 จชออยเมองหลวง หลวงจนวนจึงถามอกว่าทานชอเขยจทเขากระบับไปชายฉา
 งยตายนนทรอ เขยจว่าเพราะฆางยตายเขาจึงได้สกหนา กทานแซ่ไตชอ
 ไรเลาจจรงกซาพเจ้าหลวงจนวนบอกวา เดมเราเป็นชนนางตาแทนททตอย
 ในแกงเลยดเซยงกถ ณ เมองเขยจอนชชอสุดชม ฉาแต่ไตวตายหนมาบวช
 เป็นหลวงจนวน คนทงหลายจงตงชอเรียกว่าชวยฮ้อเสยง เขยจว่าทานกบ

ข้าพเจ้าเป็นชาวเมืองเดียวกัน เดิมได้ข่าวว่าท่านอยู่ทวด ไตเซียวก๊กยกเหตุ
 ไฉนจึงได้มาลงตามถนน หลวงจันตขุมบอกมาเดิมมาอยู่ทวด ไตเซียวก๊กยก
 ตเซียงเซียนขอเจ้าวัดให้เราไปเฝ้าสวนผักจึงได้รู้จักกับลมของครุฑหาร ภาย
 หลังกบไทยช่วยคิดร้ายลมของ ให้ผู้คุมสองคนเอาตัวไปฆ่าเสียที่กลางป่า เรา
 แจ้งความจริงไปเมืองของจิวคองช่วยลมของไว้ได้แล้วกลับมา ผู้คุมทั้งสอง
 บอกกบไทยว่าเราตามไปช่วยแก้ลมของไว้ กบไทยยกโทษจะจับตัวเรา
 ไปทำโทษจึงได้หนีมาไม่มีที่สำนักอาศัย เทียวไปจนถึงเมืองเซียงจิวเข้าไป
 ขอสุรากิน หลวงเจ้าของสุราเอายาเบือได้ เรากินสุราเข้าไปก็เมาไม่รู้สติ
 ตัว หลวงเจ้าของสุราจับมัดไว้คนเอาเงินทองแล้วจะฆ่าเสีย พอสามของ
 หลวงนั้นมาทันท้ามใจ เอายามาแก้เราพ้นชนแล้วกพบดาสาบานเป็นพนอง
 กัน ขงชายผจญนขอเตยเซง ชาวบ้านเรียกว่าไซห่งจูแปลว่าคนสวนผัก
 หลวงภรรยาขอขงยเหนย คนทั้งหลายเรียกว่าไปเอียงแซแปลว่าบิศาจ
 หลวง สองคนผจญเมยผมอเซมแซงนิก เราพักอยู่ด้วยสหาวนกลามา บคน
 ได้ยินข่าวว่าทนายเลงขวมหลวงจันอยู่หลายสัรบรูป ควรจะเข้าสำนักอาศัย
 ได้ จึงตั้งใจมาหา หลวงจันที่เบ็นใหญ่ไม่ให้เราเข้าเป็นพวกพ้องจึงได้สุ
 รบกัน หลวงจันตัวนายมนสู ไม่ได้เราเอาเท่าเหยียบไว้จะฆ่าเสีย หลวงจัน
 เหล่านนเขาแก่เอานายไปได้แล้วบิตประตุไว้แน่นหนา จะด่าว่าสักเท่าไรก็
 นงเสียไม่ออกสัรบ เป็นการจันใจไม่รูที่จะทำประการใด เวลาจางมานง
 อยทน เอียงไต้พงกมความยินดี ขวนกันนอนคางคนอยู่ทไตตนไม่ในป่า
 เอียงจางเลาคความขงชายกระบขางยตายไทพงทุกประการ แล้วบอกว่า—
 เขาแจ้งให้ข้าพเจ้ามาสำนักอาศัยอยทเขาเลงขว บคนหลวงจันบิตประตุ
 เสียไม่ให้เขาไป เวลาพรงนทานกับข้าพเจ้ากลับมาหาเขาแจ้งด้วยกันจะได้

คิดอ่านต่อไป หลวงจันลุตชมกับเอียงนอนพูดกันอยู่ที่ใต้ต้นไม้จันสว่าง
 เอียงกวาดหลวงจันมาที่โรงเขาเงาโหล่งกนก เขาเงาเงาความยินดีใจโต๊ะ
 และสวามาเลียงหลวงจันลุตชมกับเอียงออก เอียงจึงบอกกับเขาเงาว่า
 หลวงจันทเขาเงาเลียงชวบตประตเสี้ยนแนหน้าจะคิดประการใดดี เขาเงาว่า
 ทานทางสองถงมมอเข้มแข็ง หากว่าจะมาลัดกหมนหนังกทำไม่หลวงจันไม่ได้
 จะคิดลรบเอาชยชนะโดยฝีมือเหนจะเหลือกาลง ด้วยหลวงจันเหล่านนรรักษา
 อยแต่เขตแดนทานนจะทำไม่เขาได้ ต้องคิดหาบายอย่างอนเถด หลวงจัน
 ลุตชมพูดว่าเมื่อแรกเราไปหา หลวงจันออกมาพูดข้างนอกไม่ให้เราเข้าไป
 บนเขาทล่านก เราจึงบอกว่าจะมาเข้าเป็นพวกพ้องอยู่ด้วย หลวงจันไม่
 ยอมจึงเกิดวิวาทลรบกัน หลวงจันนนเสียดเราจะตีให้ตายพวกหลวงจันมาก
 มาแก้กันไปได้แล้ว กบตประตไ้ไม่ให้เขาไปจะดำงาเท่าไรกนงเสียดจะทำ
 อย่างไรดี เอียงจึงพูดว่า ทางเขาเงาเลียงชวตนกกหนาคอวระสำนักอาศัยช่วย
 กันคิดอ่านแย่งชิงเอาให้จงได้ เขาเงาว่าชาวพเจาบายอยอย่างหนึ่งไม่
 แงงวาทานทางสองจะเหนตหรือไม เอียงว่าชาวพเจากหมายจะพงสตบญญา
 ทาน เมื่อเหนบายอยอย่างไรจงชเงาให้ชาวพเจาจะได้ทำตามเขาเงาว่าให้
 เอียงนงหมเสียดใหม่แต่งตวโให้เหมือนกบชาวบานเหล่าน ชาวพเจาจะเรียกพ
 นองกบลูกจางมาให้หลายคนเอาตวหลวงจันลุตชมมตเขาแล้วช่วยกันคมตว
 กบเคืองมือไปเขาเงาเลียงชว ชาวพเจาจะรองบอกความหลวงจันรูปหนงมา
 ขอสรากนทโรงเงินทองกไม่ให้ แล้วพูดว่าจะไปบอกขนนางให้ยกกองทัพ
 มาจับหลวงจันในวคณไปให้สน ชาวพเจาจึงได้ช่วยกันจับตวมาส่ง พวก
 หลวงจันเหล่านนเหนกคงเบตประตให้เอาตวเข้าไป ถ้าหลวงจันเตงเหลง
 นายใหญ่ออกมา ทานทางสองจงจบขาสเสียดอน ถ้าหลวงจันเหล่านนลุตชมม

ท่านไม่ได้คงยอมตามภักดี ข้าพเจ้าคิดว่าท่านจะเห็นประการใด หลวงจัน
 ลุดซิมกับเฮยจ ได้พังกยนต์จึงว่าอธิบายของท่านตนักคงสมควรความปรารถนา
 แล้วชวนกันกินโต๊ะเสวยตราอยู่ที่โรงเขาเจงจวนเวลาค่ำ ครนรุ่งเช้าก็จัดหา
 เครื่องมอเตรียมไว้ ร้องเรียกพี่น้องกับลูกจ้างมามัดหลวงจันลุดซิมไว้ แล้ว
 พาขึ้นตรงไปทวดไปจับบนเขาเจงชว เขาเจงจวร้องบอกตามอธิบายซึ่งคิด
 ไว้ทุกประการ หลวงจันเหล่านนได้พวงและเห็นเขาเจงมัดหลวงจันคุมตัวมา
 ก็ไปแจ้งความกับ หลวงจันเตงเหลงใต้ของผู้นำใหญ่ตามคำเขาเจงมาร้อง
 บอก หลวงจันเตงเหลงก็ตั้งใจพุดว่าไปเปิดประตูรับคุมเอาตัวหลวงจัน
 นนเขามาฆ่าเอาหัวใจกินแกมสุราเสีย พวกหลวงจันทั้งหลายก็มาเปิด
 ประตูตามชนให้ เขาเจงกับพวกนนคุมตัวไป และบนเขานนทางเดียว
 หลวงจันรักษาประตูเป็นชน ๆ เหมือนกับด่าน เครื่องศัสตราวุธพร้อมทุกสิ่ง
 เขากสูงชันตนไม่เรียงรายแน่นหนาไม่ใหญ่ และก่อนศัสตราของไวทางสกัด
 ถ้ามุ โดยกกองทัพจะขึ้นขึ้นไปบนเขา ก็เอาไม้และก้อนศิลากลงลงมาทับ
 ไฟรพลกตายสน ทางอนกชนไม่ได้ หลวงจันเตงเหลงใต้ของตัวนายกับพวก
 หลวงจันและศิษย์เหล่านนไม่เกรงกลัวผู้ ไต่กล้าหาญนัก เฮยจกับหลวงจัน
 ลุดซิมเห็นกยนต์ เขาเจงก็คุมตัวหลวงจันเตงชนไปบนเขาเข้าไปในประตู
 ตามชนถึงวัดกคัมเขาไปตรงหน้าหลวงจันเตงเหลง เฮยจกับเขาเจงก็เข้าไป
 ยนนอยข้างหลังหลวงจันลุดซิม หลวงจันเตงเหลงใต้ของนนงอยบนโต๊ะม
 หลวงจันทหารยนนอยสองข้างซ้ายขวาหลายสิบคน ครนเห็นเขาเจงกับพวก
 นนคุมตัวหลวงจันลุดซิมมายนนอย หลวงจันเตงเหลงใต้ของจึงดำวาเมอจัน
 กอนเจ้าถบเวียงเจบบวยอยย วนนไต่ตัวมาจะทำให้หน้าใจจึงสั่งให้เอาตัว
 ไปฆ่าเสีย เขาเจงกับเฮยจก็แกมมัดหลวงจันลุดซิมออกส่งาวสำหรับมือให้

หลวงจมนลตขม เอียงจากเขารกไล่ซาพนหลวงจมนเหล่านนหลวงจมนเตงเหลง
 เหนกตกใจจะวงหนีหลวงจมนลตขมทะเลงเขาไปเอางาวพนักกระษะหลวงจมน
 เตงเหลง ผ่าอกเป็นสองซีกตายในทันทนเอียงซาพนหลวงจมนทเบนททาว
 ตายประมาณสิบคน พวกหลวงจมนเหล่านนตกใจต่นว่นวาย เอียงจรงรอง
 ว่า ถ้าผู้ใดกลัวตายก็มายอมสามภกตเศยโดยต ถ้ามยอมก็จะซาเศยให้สน
 หลวงจมนทาทกรอยนนได้พงกชวณกนเขาสามภกตกบเอียง— และหลวงจมน
 ลตขมทงสน เอียงกบหลวงจมนลตขมกให้หลวงจมนเหล่านนจคการวากลาว
 อยู่ตามเต็มแล้วตรวจเงนทองทรพยสงของและเศบียงอาหารมอบให้คนเก่า
 ดเศยบจ่ายตามเคย ให้จัดโต๊ะและสุรามาลียงกนเป็นทสบาย เอียงกบ
 หลวงจมนลตขมและเขาเงกนโต๊ะเศพสุราพตจากนแล้ว เขาเงกกลากลับ
 ไป เอียงกบหลวงจมนลตขมได้เป็นนายอยู่ ณ วัดไปจับนเขายเลงชวแล้ว
 คอยมความสขสบายชวณกนไปตปลนหาเลียงชวตอยเนอง ๆ มีโต๊ะชาต

ฝ่ายเล่าโตวกกนกับกมิ่งโหวและททาวสับเศคคนนน รมเดินทาง
 ไปถึงเมืองเจจวอยู่พองตราสนไวกับมูรกษามเมืองแล้วกโหวโหวสองนายคอย
 สับชาวพวกโจรอยท มูรกษามเมืองเจจวอยู่เล่าโตวกกนกับททาวสับเศคคน
 นนรบเดินไปบักเกย ครนถงกพากนเขาไปค่านับ เนยสเกยตเห็นพวก
 ททาวนายกลบมากยนต สำคญว่าเขาของไปถึงเมืองหลวงแล้ว ครนไม่เห็น
 เอียงจรงถามว่า เอียงไปข้างไหนไม่เห็นมา พวกททาวบอกวว่า เอียงคนน
 ใจคอกลาหาญแต่หาชอตรงต่อท่านไม เมื่อแรกออกเดินทางไปได้เจด
 แปดวัน เอียงจรงเรงตเชยนตพวกซาพเจ้าให้ไปถึงตาบลองนกงแขวงเมือง
 เจจวอยู่ แต่ตรอนนนัก ซาพเจ้าชวณกนเขาอาศัยใต้ต้นไม้ เอียงไปบอกโจร

ให้ปลอมเป็นพ่อค้าเขาเกวียนมากคอยอยู่ในป่า แล้วพวกโจรอีกพวกหนึ่ง
 แต่งตัวเป็นชาวบ้านหาบถ้ำสุรามารขาย พวกข้าพเจ้าหลงขอสุรามัน โจรที่
 หาบถ้ำสุรามารขายเอายาพิษใส่ในสุรา พวกข้าพเจ้าไม่รู้จักสุราเข้าไปเมา
 ไม่รู้สึกตัว โจรจับพวกข้าพเจ้ามัดไว้เก็บเอาเพชรพลอยใส่เกวียน แล้ว
 เชิญกับพวกโจรพากันลากเกวียนหนีไป พวกข้าพเจ้าหายเมาฟื้นขึ้นได้
 จึงไปฟ้องตราสนไหวทศรักษาเมืองเจจวู แล้วเล่าไต่ถกวนไท้ โทงสองนาย
 คอยสืบข่าวพวกโจรอยู่ที่บ้านศรรักษาเมืองนั้น พวกข้าพเจ้าสบเหตุคนกับ
 เล่าไต่ถกวนกรบเดินทางมาทงกลางคนกลางวัน

เนยสเกิดได้ฟังกตกใจคิดโกรธยิ่งนัก จึงพูดว่าเชียวต้องโทษ
 เนรเทศมาเราชบเลี้ยงแต่งตั้งให้เป็นชนนางมยศศักดิ์ ห้ามความกัญญต่อ
 เราไม่ ถ้าแมนจับตัวมาได้จะเชือดเนื้อให้สุนัขกินเสียให้หน้าใจ แล้วจึง
 เขียนหนังสือไปถึงศรรักษาเมืองเจจวูฉบับหนึ่ง มีความว่าให้สืบจับตัวโจร
 ผู้ร้ายกบสงของนนตงคนมาให้ได้ กลับอีกฉบับไปถึงชวเกียบดาภรรยา
 ฉบับหนึ่งมีความว่าผู้ร้ายมาแย่งชิงเพชรพลอยสิ่งของต่าง ๆ ที่จะเอามา
 ช่วยในการแซ่ดหนีไปเสียสิ้น ครั้นเขียนหนังสือแล้วเขียนผนึกมอบให้
 ชุณนางถือแยกกันไป ชุณนางถือหนังสือฉบับลาไปถึงเมืองหลวงก็เอา
 หนังสือส่งให้ชวเกียบมาฉกออกอ่านแจ้งความทุกประการแล้วกตกใจ จึง
 พูดว่าเมอกรงกอนบุตรเขยเราจดหาทรัพย์สิ่งของเงินทองมาช่วยการแซ่ด
 โจรผู้ร้ายแย่งชิงเอาไปสืบจับตัวก็ยังไม่ได้ ครั้นจดหาเพชรพลอยราคาถึง
 สิบหมื่นเหรียญ พวกโจรบังอาจมาแย่งชิงเอาไปเสียอีก ครั้นจะนั่งชานอยู่
 ก็ไม่ได้จึงส่งให้พนักงานมัตราให้ชุณนางคนสนิท เป็นข้าหลวงถือออกไป
 จับโจรผู้ร้าย ณ แขวงเมืองเจจวู โดยเร็ว

ฝ่ายผู้รักษาเมืองเจจวอยู่ ไตรบทหงสอของเนยสเกยคแรงแล้ว กคค
 ตรกตรองหาของทางจะจับโจรผู้ร้ายเหล่านั้นให้ได้ พอคณใช้เข้าไปบอก
 ว่า มฆาหลวงถอหงสอของชวเกยไทชอมาแต่เมืองหลวงจะเข้ามาหาท่าน
 ผู้รักษาเมืองได้ฟังจึงนึกว่า เห็นจะเป็นทองตรามาจับโจรผู้ร้ายคอกกระมัง
 ก็สั่งให้เปิดประตูใหญ่ออกมารับชาหลวง ผู้รักษาเมืองออกมาคานับเชญตรา
 ถกษชาหลวงเข้าไปข้างในจตทโหนงตามสมควรแล้ว— จึงพูดว่าข้าพเจ้ารับ
 หงสอของเนยสเกยคทราบแล้ว ได้จัดให้ทหารไปเที่ยวจับยังไม่แจ้งว่า
 พวกโจรสำนักอัยทโหนง ถ้าแมนสจับตัวโจรผู้ร้ายได้แล้ว ข้าพเจ้าจะบอก
 เข้าไปให้ทราบ ชาหลวงจึงพูดว่า ชวเกยไทชอกำขบว่า ให้ทจนสืบจับ
 พวกโจรเจ็ดคนที่ปลอมเป็นพ่อค้าเอาเกวียนบรรทุกพทวากับโจรอีกคนหนึ่ง
 หาบถังสุราไปขายกับตัว เอยจผู้คุมส่งของเนยสเกยคเป็นไส้คักของพวก
 โจรหนีไปด้วยกัน ให้ท่านจับตัวโจรเหล่านั้นเข้าไปส่งในสิบวัน ถ้าพ้นไป
 ก็จะมีความผิดชวตข้าพเจ้าผู้ ถอทองตรามาก็จะเป็นอันตรราย ตัวท่านจะได้
 ความลำบากต้องโทษเนรเทศไปอยู่เมืองไกล ถ้าไม่เชื่อข้าพเจ้าจึงฉก
 ทองตราออกฮานตเกิด ผู้รักษาเมืองเจจวอยู่ ได้ฟังกตทใจกลัวยงนักร จึงให้หา
 ชุนนางนายทหารกับนายอำเภอบ้านทุกแขวงทุกตำบลมาพร้อมแล้ว ฮอตอ
 ชุนนางผู้กำกับสำหรับจับพวกโจรได้ตรวจตราตแลอยู่ตามตำบลเข้าไปคานับ
 ผู้รักษาเมืองจึงถามว่า คราวนเกิดโจรผู้ร้ายชนตำบลองนกงนนเจ้าหรือ
 ไม่ ฮอตอว่าข้าพเจ้าทราบแล้ว ให้ทหารไปเที่ยวคอยจับยังไม่แจ้งว่าอยู่
 ตำบลใด ผู้รักษาเมืองโกรธนกร้องตวาดว่า บदनเกิดเหตุชนกไม่สืบให้ได้
 ชวเกยไทชอมทองตราว่า ถ้าไม่ไคพวกโจรจะเอาตัวเราทำโทษเนรเทศ
 ไปเมืองไกล เจ้าเบนมผู้ ไคตรวจตราว่ากล่าวอยู่จะพลอยให้เรามาผิดด้วย จึง

สั่งให้ทหารเอาตัวสอดต่อไปสักหน้าไว้ก่อน ถ้าไปจับพวกโจรเหล่านั้นไม่ได้
 ก็จะทำโทษต่อไป— ทหารก็เอาสอดผู้ตรวจไปสักหน้า แล้วให้ไปสืบจับ
 พวกโจรให้ได้โดยเร็ว สอดคำนับลาไปที่สำนักปรึกษากับพวกทหารว่า
 เกิดโจรผู้ร้ายขนตงนเราจะคิดประการใดตจจะจับตัวได้ ทหารเหล่านั้น
 ก็นั่งอยู่ไม่พูดประการใด สอดถามเมื่อเรามความสขทานทั้งหลายมีทุกข์
 เราช่วย ครองนเรามทุกข์ขอใหญ่จะปรึกษากับผู้ใดกนงเสยสนไม่เจตนา
 บ้างว่าเขาสักหน้าเราไว้คอยจะทำโทษแทนอยู่แล้ว ถ้าแน่นไม่ได้พวกโจร
 มากจะต้องเนรเทศไป ทหารเหล่านั้นว่าพวกข้าพเจ้ากราบถึงพระคุณของ
 ท่านอยู่แต่ไมรู ทจะทำอย่างไรจึงจะสืบจับพวกโจรเหล่านั้นมาให้ท่านได้กตอง
 นงอยู่ สอดตั้งยมความวิตกมากจนกลับไปถงบ้านกถอนใจใหญ่ภรรยาเห็น
 ตามหน้าตาไม่สบายจึงถามว่า จนนมเหตุสิ่งใดตจสักหน้าท่านผิดไปกว่าทุกวัน
 สอดตอบกกว่าเมื่อวณกอนนงเกิดโจรผู้ร้ายขนตงนงให้ทหารไปเที่ยว
 สืบจับกยงไม่ได้ตจ บदनมหาหลวงเชิญทองตรามาวางให้จับพวกโจรเข้า
 ไปส่งโดยเร็วถ้าพนักกำหนดจะทำโทษผู้รักษาเมือง ๆ โกรธเรานักเอาไป
 สักหน้าไว้ก่อน ถ้าจับพวกโจรไม่ได้จะทำโทษเนรเทศไปเมืองไกล ภรรยา
 ได้ฟังกมความวิตก จึงพูดว่า ไมรู ทจะทำประการใดตามแต่บุญวาสนาจะ
 เป็นไปเกิด พดขังไม่ทันจะขาดคำ พอสอดเซงมืองมาถงและสอดเซงนนเป็น
 นกเลงเที่ยวเล่นเบย สอดตอบชายเกลยตขงนิก ครนเห็นสอดเซงมากโกรธ
 ร้องตจว่า ไปเที่ยวเล่นเบยให้สบายเกิดจะกลับมาทำไม่แล้ว

สอดเซงได้ฟังก โกรธจะลงเรือนไป ภรรยาสอดตจควกมือไว้เรียก
 สอดเซงไปถงบ้านจตหาสุรามาให้กน สอดเซงพูดว่า คนอนเขามาหากจต

โตะและสวามาเลยง เงมทองกโให้เข้าไป นเป็นน้องรวมบิตามารดาเดียวกัน
 ยงจะได้เสียได้เห็นคนอนตกแดงไปเถิด ภรรยาฮอตตอวานองไมรูเหตุ พ
 ชายของเจาพนมความทกชอย ควยครงนเกิด โจรมุรายชนทตาบลงนคน
 แยงชงเอาเพชรพลอยชองเนยสเกยตไป บदनมทองตรามาโให้สบจับโจร
 เหลานนกกยงไมได้ตว ผู้รักษาเมืองโกรธพชายเจาจงเฮาตวไปสั๊กหน้า-
 โว้กอน ถ้างับพวกโจรรายนนี้ไมได้จะเอาตัวทำโทษแทน พชายของเจา
 มความทกชหนัก ครนเห็นเจามาจงไดวากล่าวชน เจาอย่าถอโกรธเลย
 ฮอชงไดพงกหวเวาะแดงวา พชายของเจาเห็นคนอนต อปถมกเขาทกคน
 เดยวนทกชมาถงตวเพอนฝูงทงหลายทไดทาคุณใจ ไมเห็นหน้าผู้ใดมาช่วย
 กนจับพวกโจรโให้ได ถาแมนวาอปถมกขาพเจาผู้นองเหมอนกบเพอนฝูง
 เหลานนแดง เรองความรายนหาตองนงเบนทกชไม ถงไมได้ตวกคงได้ชาว
 คราว ภรรยาฮอตตอเห็นฮอชงพุดชอบกถจงถามวา ความรายนเจารูชอย
 บางหรือ ฮอชงวาโให้พขาพเจาทกชเหลอทนแดงชวยแกไขพุดตงน
 กลกชนจะไป พสะโโกกหน่วงใจ จตส่งชองกบสวามาโให้ฮอชงกนออก แลว
 ไปเลาความชงฮอชงพุดโให้ฮอตตอพงทุกประการ ฮอตตอเรียกฮอชงผู้นอง
 มาพุดวว พนมทกชไมสบายใจอย่าได้ถอโกรธเลย เจารูความพวกโจร
 ตาบลงนกกหดบหลกไปชยทโไหน จงบอกพเถดเหมอนกบชวยชวตพโ
 ฮอชงแกลางวา นองไมรูเหตุผดอย่างไร พุดเลนกับพสะโโกคอก ฮอตตอวา
 เจาอย่าบตมบงเลยจงบอกเถด จะตอชบแทนคุณเจาโให้หนักหนา แลวหยบเอา
 เงินมาสบตาตงตงโให้พ ฮอชงกไมรับและวามโให้จะเอาเงินทองเมอไร ถาถง
 ตวพแดงจงจะชวยโให้พนกก การเลกนชอยเทานไมเบนโไรนั๊กพจะคดแกไข

ได้ย่ำวัดกเลย ภรรยาฮอตต่อว่า การอนนสาครณุกถาไม่ได้ตัวผู้รายใน
 สิบวัน เขาจะเอาไปทำโทษ เจ้าจงบอกตามจริงเถิดจะได้คิดอ่านกันฮอตต่อ
 ชาถามอกเป็นหลายครั้ง ฮอตเชิงเสยฮอนวอนไม่ได้จึงบอกว่า เมื่อนักอนน
 ชาวเจ้าพบเพื่อนเล่นเบียดวักกันคนหนง ชวนไปเล่นทตบลดอนลกขจน
 เข้าไปพุกทโรงเตยมของเฮงเซยวักคนหนง ครนรุ่งชนเวลาเช้า กำนัน—
 นายอำเภอมาบ่าวร้องวามทองตรามาให้เจ้าของโรงเตยมทาบญชไว้ว่า ถ้า
 ผู้ใดเดินทางไปมาค้าขายกให้ถามแซและขอตบลดบ้าน ให้รู้ว่าเฮาสินค้า
 มาแต่เมืองใดจะไปขายทไหนกให้จดบญชไว้ทงสน พอดงเดือนหนงนาย
 อำเภอมาตรวจดูบญชทก ๆ ตาบลด เฮงเซยวักไม่รู้จักหนงสอจางให้ชาวเจ้า
 จดบญชอยู่ครงเดือน ครนถง ณ วนเดือนทกชนสตามคามพวกหนงเจตคน
 เขาเกวยนบรททพทวามาสำนักทโรงเตยมของเฮงเซยวักชาวเจ้าเห็นเตยว
 ไถกจาดได้ เตยวไถกคนนอยู่ตบลดตงเคยชง แขวงเมืองฮนเสยกยชนกบเมือง
 เจจวฮู เดิมจะรู้จักเตยวไถกนนเพื่อนชาวเจ้าคนหนงเล่นเบียดเสยชวณกัน
 หนีไปหาเตยวไถก ๆ ก็ออกเงินไซหนีให้เขา ชาวเจ้าจึงรู้จัก ครนพวกทกคน
 กับเตยวไถกเข้าไปสำนักโรงเตยม เฮงเซยวักถามแซและขอจะให้ชาวเจ้า
 จดบญช พวกทมากบเตยวไถกคนหนงหน้าชาวมทนวดชาอรูปร่างดี บอกว่า
 เป็นพวกแซล อยู่ ณ เมืองฮอจวเขาเกวยนบรททพทวาก็จะไปขายเมือง
 หลวง ชาวเจ้ากจดบญชตามคามาบอก แต่สงสัยวว่าเตยวไถกเป็นตจ
 นายอยู่ทตบลดตงเคยชง เหตุไฉนจึงบอกวว่าแซลอยู่เมืองฮอจว
 ครนรุ่งเขาพวกเจตคนกไป ชาวเจ้ากบเฮงเซยวักเจ้าของโรงเตยม
 ไปเล่นเบียดทตลาด ครนถงหนททางสตามยกพบชายผู้หนงทาบถงมา เฮงเซยวัก

รู้จักนรองว่า เป๊ะตวอกอ แปลว่า พะเซเป๊ะหามอะไรจะไปข้างไหนชาย
 ทาบถงบอกวาทาบนาสมสายชจะไปช่วยชาวบ้านแลวชายผู้นนกกเตนเลยไป
 เสงเซียงยบอกกับชาวพเจ้าว่า คนททาบถงสรานนขอเป๊ะตั้น เป็นนกกเลง
 เตนเหมอนกน ครนรังชนอกวหนงกโตชาวว่า พอคากวายนเจตคนแกล่ง
 เหวสุรายาเนือไปชายพวกทคุมของมาแลวชนเขาเพรชพลอยไป ชาวพเจ้า
 แจงความกคตเห็นวาคงจะเป็นเตยวโกแนแลว ถ้าไปเอาตัวเป๊ะตั้นมาซัก
 ถามกคงโตความจริง บัญชนนชาวพเจ้าโตเชยนกับมอเอง พอยวาระแวง
 สงสัยเลย

ฮอตโตโตพงกยนต พาสอเซ็งไปหาผู้รักษาเมืองเจจวฮู ถึงทชางใน
 แจงความตามชงฮอตเซ็งมาบอกแต่ตั้นจนปลายถวนถทุกประการ ผู้รักษา
 เมืองสงโทชนนางกรมการแปด กับ ฮอตโต ฮอตเซ็ง ไปจับตัวเป๊ะตั้น ฮอตโต
 ฮอตเซ็ง คำนับลาพาชนนางกรมการไปถึงโรงเตยม ก็เรียกเฮงเซียวมา
 เป็นพยวนรีบตรงไปบ้านเป๊ะตั้น

ขณะนเวลาตักประมาณยามสามเศษ ไปถงบ้านเป๊ะตั้นกเรียก
 ให้เบ็ดประตุบ โตยนเสยงเป๊ะตั้นพูดอยู่กับภรรยาว่า ไรค่อนนรอน
 หวอหนากไมริ แต่ไมมเหงอเลยเห็นจะตายเสยดอกกระมั่ง พอภรรยา
 เป๊ะตั้นโตยนเสยงคนมารองเรียกกเบ็ดประตุออกไปดู พวกเหล่านนกกตรู
 กนเขาไป เห็นเป๊ะตั้นบวายนอนอยู่บนเตยงกตรงเขาบเป๊ะตั้นกับภรรยา
 มัดไว ชกถามเป๊ะตั้นกับภรรยาถไมรบ ชนนางแปดคนเข้าคนในทองเวอน
 เห็นคนโตเตยงนอนไมเสมอกนกชตกลงไปตุลกประมาณสองคอกเศษ พบ

เงินและทองกับเพชรพลอยก็เอาขึ้นมา แปะสนเห็นเขาค้นพบดังของดงนน
ก็เสียใจ สิ้นนามิตปกติ สอดต่อกับขุนนางทงแปดกคุมตวแปะสนกับ ภรรยา
และสิ่งของของคนใด มาในเวลากลางคน พอสว่างถึงบ้านผู้รักษาเมือง ๆ
ออกนงยังโรงชำระเอาตวแปะสนเข้าถามถามแปะสนก็ไม่ยอมรับ ผู้รักษา
เมืองว่า ความร้ายนผู้ไปจับเขารูว่าเตยวโก่นายอำเภอเป็นต้นคิด เหตุใดน
เจ้าไม่ให้การไปตามความจริง ก็ให้ทหารเขย่นหลายสิบที่ แปะสน
เจ็บบ่วยเจียนจะขาดใจตาย ทนไม่ได้กตองรับว่าเตยวโก่นเป็นต้นคิดจริง—
แต่อกทกคนเตยวโก่นชักชวนมาแต่ไหนข้าพเจ้าไม่รู้จัก ผู้รักษาเมืองว่า ถ้า
กระนั้นไปเอาตวเตยวโก่นมาถามก็คงได้ความ จึงส่งให้เอาตวแปะสนกับ
ภรรยาไปจำขังไว้ในคุก ผู้รักษาเมืองใจอูฮู จึงเขย่นหนังสือไปถึงผู้รักษา
เมืองขุนเสยยกยดบับหนงว่า ให้จับเตยวโก่นายอำเภอตำบลบ้านตงเคยขง
ส่งมาโดยเร็วแล้วมอบให้สอดต่อกับงโหวสองนาย ที่เล่าโตกวนให้อยู่กับ
ทหารอกยสบกคนถือไปสอดตอ งโหวและทหารค่านับลาตรงไปถเมืองขุนเสย
กย สอดต่อโหวโหวกับทหารหยุดพักอยู่ที่โรงเตยมาก่อน สอดต่อหนังสือไป
แต่ผู้เตยวถึงโรงขงระหนาบานผู้รักษาเมืองเวลาเที่ยง ผู้รักษาเมืองกรมการ
เล็กกลับไปเสยสน สอดต่อกไปทโรงขายนางา ซอกนแล้วถามเจ้าของโรงว่า
เวลาอนนผู้รักษาเมืองกรมการไปไหนหมดไม่เห็นมาชำระความเจ้าของโรง
บอกว่า วนนไม่เห็นมถอยความสิ่งใด เจ้าเมืองกรมการกลับไปบ้านเสย
แต่เวลาเขาแล้ว สอดต่อจึงถามว่า ขุนนางพนักงานทสำหรับเขาหนังสือ
ไปเสนอผู้รักษาเมืองน ขออะไร อยู่ที่บ้านไหน พอขุนนางพนักงานเดินมา
ตามถนน เจ้าของโรงทบอกผู้ทเดินมานนแหละเป็นขุนนาง สำหรับ

รับหนังสือไปเสนอผู้รักษาเมือง ก็ปรากฏว่าคนใดบ้างคนบุญชวาจากลาว
 ย่อมบ้าง สอดส่องเห็นขนนางผนรูปร่างตฤหนาดำจางถามว่าชออะไร เจ้าของ
 โรงบอกวาแซของชอ กง คนทงหลายเรียกว่าโฮวชองกงเป็นชาวเมือง
 ฮนเสยกย ตามลบนานของเกชัง เป็นคนชอสุดยักตัญญู การหนังสือชาน
 ชานาญคคลองแคลวด มารดาตายยังแต่บตาบหนองชายคนหนึ่ง ตัวชองกง
 นนเขาทการารการเป็นขนนางผายบน รุกการงานลงชงใจคอโอบอ้อมอารีนัก
 คนทมผมอแซมแซมมาสามภกตเป็นพวกพ้องมาก ผู้ใดอยากจนขัดสน
 สิ่งใดมาหากให้เงินทองข้าวของทุก ๆ คน ถ้าผู้ใดทักขุดด้วยถ้อยความ
 เลกนอยกห้ามปรามไกลเกลียดเสมมิให้ขดยาวได้ ราษฎรชาวบ้านพากัน
 สรรเสริญนับถอมมาก ชอเสยงปรากฎไปทุกบ้านทุกเมือง คนทงรักชออยาก
 จะเขาอยู่เป็นพวกพ้องทงสน ถ้าเวลาว่างอระการงานไม่มี ก็ฝึกหัดเพลง
 ฮาวุธต่าง ๆ คลองแคลวด ผมอแซมแซม คนทงบ่วงเรียกว่า กบิลโหว
 แปลว่า ผนตกลักตองตามฤดู ผลไม้ทงบ่วงกขมขนงดงามไม่เป็นอันตราย
 ควนชองกงกับชายผนงเตนมมาถึงหน้าโรงทชายนาชา สอดส่องมาไกล
 กอออกมาเชิญเขามาบงกนนาชา ชองกงเห็น สอดส่องหมทวงทเป็นขนนาง
 จงถามว่า ท่านมาแต่ไหน สอดส่องว่า เชิญท่านสนทนากับข้าพเจ้าก่อนเถิด
 ข้าพเจ้าจะเล่าความโพิง ชองกงกเขาไปในโรงค่านับกันตามธรรมเนียม
 แลว ชองกงจงถามว่าท่านแซใดชอไร สอดส่องว่าข้าพเจ้าชอสอดต เป็นขนนาง
 ตำแหน่งกรมเมืองอยู่ ณ เมืองเจิวฮุดจท่านแซใด ชอใดเล่า ชองกงว่าเรา
 แซของชองกง สอดส่องได้ฟังกคกเขาลงคานบแลวพดว่า ข้าพเจ้าได้ข่าวเล่าลือ
 ชอเสยงท่านปรากฎนักหนา วนนโตมาพบกตแลวและเชิญให้ชองกงนงท
 สมควรร จดทนายามาโทกนแลว ชองกงจงถามว่า ท่านมาด้วยธุระสิ่งใด

สอดส่องความสำคัญเป็นข้อใหญ่ ข้าพเจ้าจึงต้องมาเองผู้รักษา
 เมืองเจิวฮงหมหนงสอดมาด้วยฉบับหนึ่ง ของกงกวางตางนนักตองจตแจ่งเสย
 โดยเร็วด้วยไม่ทราบว่าเรื่องความสิ่งใด สอดส่องว่าท่านเป็นชนนางท้าวราชการ
 ด้วยกนถงจะบอกกับท่านก็ได้ จึงเล่าความเรื่องโจรผู้ร้ายติดตามสองนกงให้
 ของกงฟังทุกประการ แล้วว่าชวเกยไท้ขอให้ชนนางสองนายมากอยกำกับ
 จับพวกโจรกับของกลางส่งเข้าไปโดยเร็ว ของกงว่า ถ้าไม่มชนนางผู้
 กำกับมากตองจับตัวส่งให้ท่านไปจนได้ ซึ่งพวกโจรเจ็ดคนทแ ปะสนชัด
 มานนขอไร สอดส่องบอกวาขอเตยวโก๋ นายอำเภอตำบลบ้านตงเคยชงเป็น
 ตนคิด ออกหกดคนนหยงไม่รู้จักขอวาจะเป็นผู้ใด ของกงได้ฟังก็สะดุ้งใจนึก
 วาเตยวโก๋เป็นคนชอบชอชมาศัยรักใคร่กับเรา บัดนี้มาทำให้เกิดการใหญ่ชน
 ถ้าจับตัวส่งไปก็คงตาย จาเราจะต้องช่วยชีวิตไว้ก่อนเมอคิดแล้วจึงแกล่ง
 พุดวา เตยวโก๋ประพฤติกวไรไมตรีชาวนาตามลนตเตยพนนทาทุกคนยัง—
 จะมากดกาเรบคบเพื่อนผู้ทำการทจวตอกเห็นชวตเบนอนตรายเสยแนแแล้ว
 สอดส่องความเรื่องนทานกรูอยู่ เชญไปจัดการเสยโดยเร็วเถด ของกง
 วาชงจะจับนงายเปรียบเหมอนปลาชงใจในอ่าง ถ้าไปดิงเมอไรก็จับได้
 เมอนนแต่ท่านตองเอาหนังสือไปวางกับผู้รักษาเมืองเองจึงจะได้ ตามแต่
 จะสั่งให้ชนนางนายทหารผู้ใดไปจับ ตัวเราเป็นผู้นอยจะรบหนงสอดจกออก
 อ่านจัดการไปจับกมตามกำลังนนไม่ได้ สอดส่องว่าถ้าผู้รักษาเมืองมาว่า
 ราชการ ท่านจงช่วยนำข้าพเจ้าเอาหนังสือไปวางด้วย ของกงวาเวลาเขา
 ออกวาราชการครงหนงแล้ว ยงเวลาบายออกครงหนง ถ้าผู้รักษาเมือง
 มาวาราชการเราจึงจะบอกให้ทราบ ท่านจงคอยอยู่ทนก่อนเถดแล้วเรยก

เจ้าของชายนำยามาสงวา ถ้าท่านสอดต่อจะกินน้ำชามากน้อยเท่าไรอย่าได้
 ชดชมนเงินทองนั้นเราจะคิดให้ตามราคา แล้วเดินมาที่หน้าโรงชำระ ส่งพวก
 ขนนางกรมการตรวจกนฉา ถ้าผู้รักษาเมืองมาจากราชการ เจ้าจงจัดหาของ
 ที่เคยใช้ไว้ให้พร้อม เราจะไปบ้านสักครู่หนึ่งจึงจะกลับมา ส่งแล้วก็เดินไป
 หลังโรงชำระขึ้นมาขึ้นไปทางประตูเมืองทิศตะวันออกออกไปยังบ้านเดี่ยววงไก่อ
 ณ ตำบลตั้งเคียง

ฝ่ายอวนเขียว อวนเขียวเหงา อวนเขียวขิด สามคนพี่น้องได้
 ของแบ่งบนแลวดาเดี่ยวไก่อกับพี่น้องเหล่านั้นกลับไปบ้าน โงวหยง เล่าตง
 กงซุนสนออยู่ที่บ้านเดี่ยวไก่อเวลานั้นเดี่ยวไก่อกับโงวหยง เล่าตง กงซุนสน
 สคนนางเสพร่าอยู่ พอคนใช้เข้าไปแจ้งกับเดี่ยวไก่อว่าของกงมาหาท่าน
 เดี่ยวไก่อจึงถามคนใช้ว่า ของกงมาคนเดียวหรือหลายคน คนใช้บอกว่า
 ข้ามามากคนเดียว เดี่ยวไก่อจึงคิดว่าของกงมาแต่คนเดียวคงจะมีเหตุการณ์
 ดั่งใดเป็นแน่ ก็ออกมารับเชิญเขาไปข้างใน ของกงจูงมือเดี่ยวไก่อไปใน
 หลบ เดี่ยวไก่อถามของกงว่าท่านมาหาข้าพเจ้ามธุระสิ่งใดหรือ ของกงว่า
 ท่านยังไม่รู้เหตุ ข้าพเจ้ากับท่านก็เป็นพรรคใครกันสนิทจึงได้รีบวิ่งมา ด้วย
 รัศมารายวาบคนนั้นเขาจับแปะสันไปได้ ชัดว่าท่านเป็นต้นคิด นอกถว่า
 นนหารจากไม่ ผู้รักษาเมืองเจียนฮู่ ให้สอดต่อถหนึ่งสอดคุมทหารมาล้อมอยู่
 เอาหนึ่งสอดไปวางแล้วก็จะมาจับท่าน สอดต่อไปพบเรา ๆ ล้อลวงถามได้
 ความจริงได้รีบมาแจ้งแก่ท่าน ๆ จึงคิดอ่านหลบหนีไปเสียโดยเร็วเถิด ถ้า
 เมื่อน้ำชาอยู่เขาพากันมาจับเอาตัวไปใดก็พากันเป็นอันตราขายบับเขิน เดี่ยว
 ไก่อได้ฟังกตใจ จึงพูดว่าท่านรีบมาบอกเหมือนกับช่วยชีวิตไว้พระคุณเป็น

๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

ทขงและพวกชาวเขาเจตคนดวยกน แต่อนเขยวขย อนเขยวเหง
 อนเขยวขดตามคนพนองน เขาแบ่งบ้นเอาชาวองกลบไปตำบมบ้าน
 เจยะชวณแลว ยงอกสามคนอยู่สวนดอกไม้เขยวท่านไปพบปะให้รู้จักกันก่อน
 พุดแลวพวกกนของกงไปสวนดอกไม้ เตยวโกจึงบอกวาคนนชอโรงทขง
 คนนชอเลาตง เป็นชาวเมืองตงโลวจิ๋ว หลวงจนนชอองกงชุนสินเป็นชาว
 เมืองกจว คนทงสามกลุ่กชุนคานบชองกง ๆ รมคานบรู้จักกันแลว จึงพุด
 วาชาวเขาจะลาไปก่อน ท่านจงคิดผ่อนปรนชนชาวองทนีไปโดยเร็วเถิด
 พุดตงนนแลวก็ออกมาชนมารบกลบไปยังโรงชำระ ณ เมืองเจจวชู้

ฝ่ายเตยวโกครนชองกงกลบไปแลวจึงถามโรงทขง เล่าตง กงชุน
 สนิวว่า คนทกกลบไปนันทานทงสามรู้จักหรือไม โรงทขงวาเป็นการควนไม้ทน
 จะพุดจาและจำไม่ได้ถนต เตยวโกวาพนองทงสามยังไมรู นหากวาเป็น
 บุญชองพวกเรานักหนาถาทานทกกลบไปไม่มาบอกความไหวแลวก็จะพากัน
 ตายทงสน โรงทขง เล่าตง กงชุนสินตกใจถามวาคความร้ายแห่งเราน
 เกิดเหตุชนแลวหรือ เตยวโกวาเขาจับแปะสนได้ชดมาถงพวกเราเจตคน
 ผูกษาเมืองเจจวชู้ ให้ชอตงถอทองตราภคมททาวมาจะจับพวกเราชายผู้
 นนพุดลอลวงถามไคความแลวจงรบบอกไหว ถาชายผู้นนกลบไปถึงเขา
 กคงจะมาจับพวกเรา จะคิดอ่านประการไคดี โรงทขงถามวาชายผู้นนเข้าไค
 ชอไร อุตสำหรับมาบอกความไหวก่อนบุญคุณนักหนา ถาหาไม่เขาคง
 จับพวกเราไปไคเตยวโกวาแชรชองชอง เป็นชุนนางฝ่ายบ้นตาแห่งทรบ
 หนงสอ และทองตราจึงไคความ โรงทขงวาเรากไคชนชาวมาชานานแลว
 วา ชองกงคนนตนกอยู่เมืองเตยวกนถจวังแต่ไม่รู้จักเล่าตงกง ชุนสินวา

ทชาวบ้านตงขอเรียกว่ากบตีโหของกงเหมงคนนหวมไซเตยวโก้ว คือ
 ของกงนแหละ และกับเรารักใคร่ได้สาบานเป็นพี่น้องกัน บदनการจนวนตัว
 สำคัญนัก ท่านซันแสะจะคิดอ่านอย่างไรดี โงวหยงว่าอธิบายถึงสามสิบหก
 อย่างแต่สู้หนีไปเสียไม่ได้ เตยวโก้วว่าพวกเราจะหนีไปอยู่ที่ไหนดี - โงวหยง
 ว่าเราคิดไว้แล้วท่านจงจัดทรัพย์สินของเพชรพลอยใส่หีบ แล้วล่องหน้าไป
 อาศัยอยู่ตามลเจยะเกียดชวณบ้านอวนเขยวย แต่ให้รีบบอกกับอวนเขยวย
 วิตวเสยกอน อย่าให้สามพี่น้องสามคนตกใจ เตยวโก้วว่าชงอวนเขยวย
 กับพี่น้องทั้งสามเป็นคนหาปลา พวกเราจะไปสำนักอาศัยเห็นจะไม่ได้ตอก
 กระทบง โงวหยงว่าท่านไม่เข้าใจที่ตามลเจยะเกียดชวณบ้านอวนเขยวย
 กับเขาเนียชวเปาะใกล้กัน ที่ตามลไม่มีผู้ใดไปรบกวณข่มเหงได้ ทหาร
 หวงเมืองทั้งหลายก็เกรงกลัวทุกแห่ง เราพากันไปสำนักอาศัยอยู่ถนนกอน
 ถ้าเห็นไม่พนักจนวนตัวแล้วมราจงหนีไปเข้าเป็นพวกเขาเนียชวเปาะเสยก
 ทำไม้กับพวกเราไม่ได้ เตยวโก้วว่าท่านคิดตงนกดอยู่ แต่ข้าพเจ้าเห็นว่า
 ไม่ใช่เป็นเพื่อนผู้รู้จักกันมาเดิมถ้าแม่พวกเขาเนียชวเปาะไม่รับเราไว้เป็น
 พวกพี่น้องท่านจะคิดประการใด โงวหยงว่าเพชรพลอยเงินทองของเราถมไป
 แบ่งปันให้เขาบ้างแล้วยอมตัวเขาให้เขาใช้ก็คงรับไว้เป็นพวกพี่น้องเตยวโก้ว
 ว่าถ้ากระนั้นเราจะจัดทรัพย์สินของเงินทอง ใส่หีบให้คนใช้เขาไปก่อน
 ท่านซันแสะกับเล่าตงจงคุมไปที่บ้านอวนเขยวยก่อนเอาทรัพย์สินของไว้แล้ว
 ท่านจงมาคอยรับเรากับกงซนสนทกกลางทาง แล้วจัดเอาเพชรพลอยกับ
 ทรัพย์สินของเงินใส่หีบไว้แปดหีบ มอบให้โงวหยงกับเล่าตงคุมหีบออก
 จากตำบลบ้านตงเคยชงตรงไปยังตำบลเจยะเกียดชวณ เตยวโก้วจึงจัด -
 รวบรวมชาวของที่บ้านไว้แล้ว ถ้ามว่าผู้ใดจะไปด้วยกับเราหรือไม่ ที่ไม่

ไปก็ให้เงินทองข้าวของไปทำมาหากันตามสบาย พวกทริคใคร่เที่ยวไถ่จะ
ไปด้วย ก็ช่วยกันเก็บรวบรวมทรัพย์สินของเงินทองได้หาบเตรียมไว้

ฝ่ายของกงกมลมาถถึงเมืองฮันเสยก็ เห็นสอดตองคอยอยู่ที่โรง
ชานาชากลงจากมากถามว่าท่านคอยอยู่นานขอภัยด้วย ข้าพเจ้าไปนั่ง
สนทนาคอยผู้รักษาเมืองที่โรงชำระด้วยคนเถิด พุดแล้วก็พาสอดตองไปยัง
โรงชำระ

ฝ่ายซิบบับนผู้รักษาเมืองฮันเสยก็ ครนลงเวลาออกกว่าราชการ
ของกงเขาหนีสอดเขาไปแจ้งความว่า ผู้รักษาเมืองเจ้าจวชู่ให้สอดตองนาง
ตำแหน่งกรมเมืองนำหนังสือมาวาง ด้วยเกิดใจผู้ร้ายสำคัญนัก ซิบบับน
รับหนังสือมาฉกฉนกลอ่านแจ้งแล้วก็ตกใจ จึงพุดกับของกงว่าความร้าย
สำคัญนัก ชวเกียไท้ขอให้ซิบบับนนำสอดตองตรากรมผู้ ถ้ากลับมาให้เร่งจับโจร
ผู้ร้ายให้ทันกำหนดให้จงได้ ของกงว่าถ้าไปจับกลางวันก็กลัวพวกโจรรู
จะหลบหลีกหนีไปต่อเวลากลางคืนตรงไปจับเอาเดี่ยวไถ่ นายอำเภอให้จงได้
ออกหกกคนนกกอยู่ในเดี่ยวไถ่เหมือนนกบไต่ตวเหมือนกัน ซิบบับนว่าเดี่ยวไถ่
คนนเขาเลาเลอวาสดบญญาผสมอเขมแซง เหตุไฉนจึงได้คิดกำเรบทำการ
ทุจริตตั้งแล้วให้หาซิบบับนผู้หนึ่งขอไม่ปรากฏ กับจูง ดยเหงนายทหาร
ทั้งสองมาส่ง ไถ่คนทหารเดินเท้าและทหารมาประมาณร้อยคน กับทหารและ
ผู้กำกับมาด้วยสอดตองให้ไปจับเดี่ยวไถ่ตามลบ้านตงเคยซง ซิบบับน
ผู้หนึ่งกับนายทหารทั้งสอง และสอดตองมาจตทหารพร้อมด้วยเครื่องศาสตราวุ
ธแล้วออกจากเมืองฮันเสยก็ไปในเวลากลางคืน ไถ่จะถึงตวบลตงเคยซง
บ้านเดี่ยวไถ่ พบศาลเจ้าอยู่แห่งหนึ่งชวนกันเข้าไปหยุดพักดท่วงที่ทางจะ
เข้าบ้านเดี่ยวไถ่ และจูงกับดยเหงนายทหารเมืองฮันเสยก็สองคนน เดิม

ก็เคยไปหาเดี่ยวไก่อ ๆ ให้เงินทองอยู่เนื่อง ๆ นายทหารทั้งสองคิดจะให้
 เดี่ยวไก่อหนีไปเสีย ดยเหิงนายทหารจึงพูดว่า ทนทางจะเข้าไปบ้านเดี่ยวไก่อ
 นนมอยสองทาง หน้าบ้านทางหนึ่งหลังบ้านทางหนึ่ง ถ้าพวกเขาเข้าทาง
 หน้าบ้าน พวกเดี่ยวไก่อคงจะหนีออกทางหลังบ้าน ถ้าเราเข้าจับทางหลัง
 บ้าน พวกเขาคงจะออกทางหน้าบ้าน ด้วยเดี่ยวไก่อนั้นสติปัญญาดีมมอ
 กเข้มแข็งที่ไหนจะยอมให้พวกเราจับได้โดยง่าย พวกโจรทุกคนกับผู้คน
 บ่าวไพร่เดี่ยวไก่อมาช่วยกันต่อสู้ ตหักออกมา พวกเขาที่ไหนจะต้านทานได้
 ข้าพเจ้าเห็นว่าให้จตุตถกุมทหารไปเข้าทางหลังบ้าน ตวข้าพเจ้ากับพวกท่าน
 ไปเข้าทางหน้าบ้านพร้อมกันแล้วรอกให้องชน เดี่ยวไก่อกับพวกพ้อง—

เหล่านั้ตกใจพากันวิ่งออกมาด้วยไม่แจ้งว่าเหตุการณ์สิ่งใด ถึงจะคิด
 หนีไปก็ไม่พ้น เราคงจับตัวเดี่ยวไก่อได้โดยง่าย ท่านหลายจะเห็นเป็น
 ประการใด ลุงเหิงและขุนนางทศรักษาเมืองหันเสียกยให้ลากับมานนก
 เห็นชอบด้วย จึงส่งให้จตุตถลุยเหิงคุมทหารไปคนละครึ่ง จุตงบอกว่าขอ
 ทหารให้ไปกับข้าพเจ้าสักสามสิบคนก็จะจับตัวเดี่ยวไก่อได้ พุดแล้วกุม
 ทหารสามสิบคนตรงไปหลังบ้าน ขุนนางผู้กำกับและยอต่อ ดยเหิงคุมทหาร
 ไปใกล้จะถึงบ้านเดี่ยวไก่อก็ประมาณยามเศษ ขุนนางผู้กำกับและนาย
 ทหารกลงให้จตุตถเปล่ง ตรงเขาลอมสกัดหน้าบ้านเดี่ยวไก่อไว้ จุตงคุมทหาร
 สามสิบตรงไปทางหลังบ้านไม่มคบเปล่งคิดจะปล่อยให้เดี่ยวไก่อหนีไปเสียก
 คุมทหารเข้าช่มอยุ่ทหมด ๆ

ฝ่ายลุยเหิงกคิดจะปล่อยให้เดี่ยวไก่อหนีไปเสียเหมือนกัน ครนจุด
 คบเปล่งสว่างแล้วกส่งให้ทหารรองออองชน

ขณะนั้นเตียวโกกำลังเก็บทรัพย์สินของไต้หามอยู่ คนใช้เข้าไป
 แจ้งว่าพวกทหารมาล้อมหน้าบ้านไว้แล้ว เตียวโกได้ฟังดังนั้นตกใจ จึง
 ให้พวกเหล่านั้นจุดไฟเผาบ้านชนทางสน เตียวโกกับกงซุนสนก็มหา
 ทรัพย์สินของเงินทองออกทางหลังบ้านไป ชุนนางผู้กำกับขอตอและ
 ลุยเหิงนายทหารเห็นไฟติดบ้านเตียวโกชนทางสตกแสงไฟสว่าง ก็ขับทหาร
 หักพงประตูปะเข้าไปดูไม่เห็นมีผู้คน ลุยเหิงนายทหารร้องว่าจับตัวให้ได้

ฝ่ายเตียวโกกับกงซุนสนมหาออกทางหลังบ้าน จุตงคุมทหาร
 ชุมมอยหมด เห็นเตียวโกมหาออกมากร้องบอกว่า เรามาชุมคอยบอกท่าน
 ให้รีบไปโดยเร็วเถิด ขณะนั้นเตียวโกกำลังตกใจ คุมทหารรีบไปไม่ได้ยิน
 ครั้นเตียวโกไปพ้นแล้วจุตงก็คุมทหารหักพงประตูลงบ้านเข้ามา ร้องด้วย
 เสียงดุดังว่า ทหารข้างหน้าจับตัวให้ได้ ผู้กำกับขอตอและลุยเหิง
 ได้ฟังเสียงจุตงก็ให้ทหารเที่ยวค้นหา จุตงบอกกับทหารว่าช่วยกันเที่ยว
 ค้นหาจะมิผู้ใดแอบอยู่บ้าง ตัวเราจะไปตามทาง จุตงตามเตียวโกไปทัน
 เตียวโกเห็นจุตงนายทหารตามมาจึงร้องถามว่า ท่านตามข้าพเจ้ามาด้วย
 เหตุอันใด จุตงเหลียวไปดูไม่เห็นมีผู้คนก็บอกเตียวโกว่าเรานักกลัวลุยเหิง
 นายทหารจะไม่เข้าใจ จึงได้พุดล่อลวงให้ลุยเหิงคุมทหารเขาล้อมหน้าบ้าน
 เราคุมทหารมาทางหลังบ้านเข้าชุมมอย พอเห็นท่านพาพวกพ้องออกมา
 แล้วเราจึงตามมาแจ้งความให้ทราบท่านจึงเร่งไปเข้าสำนักทงเขาเนยซวเปาะ
 เกิดจึงจะมีความสุข เตียวโกว่าท่านช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้ครั้งนบุญคุณ
 นี้หนักหนาสืบไปภายหน้าจะตอบแทนคุณให้จงมาก พอพุดดังนั้นลุยเหิง
 ลุยเหิงร้องว่า พวกทหารตามจับตัวมาได้ จุตงว่าเชิญท่านรีบไปเถิด
 เราจะกลับไปพุดล่อลวงให้ลุยเหิงกับทหารให้ไล่ตามไปทางอื่น พุดแล้ว

จุตงกกลับมารองบอกลยเห่งว่า ท่านจงคุมทหารไล่ตามไปทางทิศตะวันออกจับตัวให้ได้ เราจะตามไปทางนี้ ลยเห่งคุมทหารไล่ตามไปทางทิศตะวันออก จุตงกกลับตามเดี่ยวโกไปทางเก่า ครั้นเดี่ยวโกไปไกลแล้วก็จะกลับหลงพอเห็นชนนางผู้กากบและฮอตตอคุมทหารตามมาทัน จุตง—
 ทำเบนต์กมาลงนอนกลดงอยกลางทาง พอพวกเหล่านั้นมาถังกเขาพยง จุตงพูดจาขบมาตามมา ไม่เห็นมผู้คนแลวมตนกจตกมา ทำอย่างไรจึงจะจับตัวเดี่ยวโกได้ พอลยเห่งคุมทหารกลับมาแจ้งความว่าไล่ตามไปก็ไม่เห็นมีผู้ใด จะพากันหนีไปทางไหนก็ไม่รู้ชนนางผู้กากบ กับฮอตตอจึงปรึกษากันจะจับคนท่อยโกกลับมาเดี่ยวโกไปให้ ผู้รักษาเมืองสักสามคน ครั้นปรึกษาเห็นพร้อมก็เขาสมทบกัน ตรงไปติดตามลตงเคยชง จับชาวบ้านสามคนกลับไปเมืองฮนเสยก็แจ้งความกับชนบับนผู้รักษาเมืองว่า พวกผู้ร้ายเอาไฟเผาบ้านพวกนั้นหนีไปสน ชาวเจ้าจับเอาคนทตาดลนมาสามคน ชนบับนได้ฟังก็มรจะทำประการใด เอาคนทงสามได้ตามว่ารู้เห็นบ้างหรือไม่ ชายสามคนนนแจ้งความว่า บ้านชาวเจ้าอยู่ไกลกับบ้านเดี่ยวโกไม่รเวองราว ท่านจงเอาคนทบ้านเรือนอยู่ใกล้กันมาถามกคงจะทราบตอก ชนบับนได้ฟังก็โททหารไปเอาตัวคนทตามลตงเคยชง อยู่บ้านไกลเคียงกับเดี่ยวโกมา—สองคน ตามว่าใครผู้ร้ายเหล่านั้นเจ้ารู้จักบ้างหรือไม่ ชายสองคนบอกว่ ชาวเจ้าจำได้ แต่โงยหงชนแลชาวบ้านนคนทนง กับชอกกงชนสนไม่แจ้งว่าชาวบ้านเมืองไหน อีกคนนงรปร่างสูงใหญ่ชอเลาตง สามคนนชาวเจ้ารู้จักจำได้ถนต อีกสามคนนนไดยนแต่วาแซฮวน อยู่ตำบลเจยะ—เกยตชวน เป็นคนหาปลา โงยหงชกชวนมาชาวเจ้าไม่รู้จักเลย

ชิบุนบันได้พังกจตเอาถ้อยคำของชายสองคนนั้นไว้ เขียนหนังสือ
 แจ้งความโจรจับไม่ได้มอบให้สอดตอถอกลับมาสอดตอค่านับลาคมทหารกลับ
 ไปเมืองเจิวชู่ ก็พาชายสองเข้าไปแจ้งความให้ผู้รักษาเมืองฟังทุกประการ
 แล้วเอาหนังสือตอบกับถ้อยคำชายสองคนนั้น ส่งให้ผู้รักษาเมืองรับชกออก
 อ่านแจ้งแล้วพูดว่า ถ้ากระนั้นเอาตัวแป๊ะสินมาถามก็คงรู้ความ จึงส่งให้
 เอาตัวแป๊ะสินมาชกถามว่า เจ้ารู้จักพวกเขื่อนนมนชื่อไรอยู่ตำบลบ้าน—
 ไทหนแป๊ะสินถูกเขียนแต่ครนก่อนเจ็บป่วยหนัก ครนถูกเอาตัวถามออกบอก
 ความจริงว่าเขื่อนนสามคนพี่น้องนนหาปลาอยู่ตำบลเจอะเกียดชวณ พชาย
 ใหญ่ชื่อชวณเขี้ยวชวย ชาวบ้านเรียกว่าลบทไท่สวย นองทสองชื่อชวณเขี้ยว—
 เห่ง ชาวบ้านเรียกว่าตอเมยยหนง นองทสามชื่อชวณเขี้ยวชิต ชาวบ้าน
 มักเรียกว่าอวะเงยมทลล ผู้รักษาเมืองเจิวชู่ ได้พงจึงถามแป๊ะสินว่า ชก
 ตามคนนนชื่อไรแป๊ะสินบอกว่าชื่อโจวหยงชอหนง ตโตวแซชอหนง กงชนสิน
 คนนชาวบ้านมักเรียกว่ายบชุนเหลง เลาดงนนเรียกว่าเขยะหมอกยชอหนง
 ผู้รักษาเมืองรู ชอโจรทงทลแลวกให้ผู้คุมเอาแป๊ะสินไปได้ ณ คูกตามเดิม
 แล้วส่งสอดตอว่า ให้คุมทหารไปจับพวกเขื่อนนสามคนพี่น้องมาให้จงได้
 สอดตอค่านับลามายงทสำนักปรกษากับพวกทหารว่า ผู้รักษาเมืองให้ไปจับ
 โจรสวมคนทตำบลเจอะเกียดชวณนน เราคิดอ่านอย่างไรจึงจะจับพวกโจร
 ได้โดยง่าย นายทหารเหล่านนจึงพูดว่า ทตำบลเจอะเกียดชวณใกล้กัน
 เขาเนยวชัวเปาะ ทางบกก็ไปไม่ได้มีแต่ป่าพง ทางเรือเลาหวยคดของก็มาก
 ไม่แจ้งว่าจะเอาออกทางไหน คนทตำบลนนตุรายกลาหาญมแต่จะตปลน
 เอาทพยสังของเงินทอง บदनพวกโจรทคนนมอเขมแซงหนเขาไปเป็น

พวกพ่อขยดวยกนทนนกยงกลาหาญแข็งแรงชน กาลังเราอนแอเห็นจะ
จับมิได้ ตองมเรอรบกับทหารมมอดไปบองกันอนตราจจะคิดจับได้

ฮอตโตได้พงกสะตั้งใจกลบไปแจ้งความกับผู้รักษาเมืองเจจวฮัว
ซึ่งท่านบัญชาให้ไปจับพวกโจรสามคนทตาบดเจอะเกยตชวอนนนไกลกับ—
ตาบดเขาเนยชวเปาะ ทางบกก็ไม่ได้ไป ทางเรือกลาบากห้วยคดของมมาก
ไม่รู้ว่าพวกโจรจะเข้าออกทางไหน บदनพวกโจรที่ปลนเพชรพลอยของ
ชวเกยไทชอ พากนเขาอาศัยอยผคนกมากชวลวนแต่ผมอเซมแซง ถ้าเม้น
แต่ลาพงพวกทหารทชาพเจจวากลาไปจับเห็นจะเหลอกาลัง ผู้รักษาเมือง
ได้พงกส่งให้ชุนกนชุนนางฝ่ายทหารคุมทหารฮอยเขาสมทบกับทหารของ
ฮอตโตไปจับโจรทตาบดเจอะเกยตชวอน ฮอตโตกับชุนกนคานบดามายงทพก
ฮอตโตบอกกับนายทหารของตัวเองว่า ผู้รักษาเมืองให้ทหารมาออกหาฮอยคน
พวกเราจะเห็นประการใดนายทหารเหล่านนวาถาดงนน พอจะไปได้ ชุนกน
จัดทหารได้ครบเข้าสมทบกับทหารฮอตโตรวมเป็นทหารฮอยหาสบคน กจัด
เครื่องศตราวุธต่าง ๆ กับเสบียงอาหารพร้อมแล้ว ฮอตโตกับชุนกนคุมทหาร
ออกจากเมืองเจจวฮูตรงไปตาบดเจอะเกยตชวอน

ฝ่ายชายแชชวอนตามคนพนองไตสงของแบ่งบนแลวชวยกนรอรเวอน
ถอยเข้าไปปลุกใหม่ในทลัน พอโงวหยงกับเจ้าตงคุมหาบทรพยสงของ—
ไปถึง ก็แจ้งความตามเหตุชงเกิดชุนนนให้ชายแชชวอนพนองทงสามพงทก
ประการ พนองตามคนได้พงกตกใจจัดทให้ โงวหยงกับเจ้าตงเอาทรพยสง
ของเก็บไวแล้ว ชวอนเซยววย ชวอนเซยวเหงา ชวอนเซยวชดกชวอนกนชุนมา
คอยรับเตยวไก่อ้อยู่ตามทาง

ฝ่ายเตียวไถก๊กกับกงซุนสิ้นคัมหาบเงินทองทรัพย์สินของต่าง ๆ กับ
 พวกพ่อประมาณสิบคนเดินตรงมาตามดเจอะเกียดชวน ครนถึงเห็นชาย
 แขนอนตามคนพนองมาคอยรับอภัยตนทางเตียวไถก๊กย่นต อวนเซียวพา
 เตียวไถก๊กกับกงซุนสิ้นและหาบทรัพย์สินของตรงไปบ้านอวนเซียวเหงด้วย—
 อวนเซียวเหงานนไม่บุตรภรรยา เตียวไถก๊กกับพวกพนองทงหลายกพักอยู่
 ที่บ้านอวนเซียวเหง เตียวไถก๊กกับพนองทงทกคนจึงปรึกษากันว่าจะไปพัก
 อยู่ที่เขาเนยชวเปาะหรือจะไปที่แห่งใดจึงจะพ้นภัย โงวหยงว่าที่ตนทางจะ
 ไปเขาเนยชวเปาะนั้นหมู่บ้านพวกแซลยรมแมนาแห่งหนึ่งจกยพวกเขา —
 เนยชวเปาะไปตงโรงชายสุราอยู่ที่บ้านนน ถ้าผู้ใดมือเข้มแข็งจะไปเข้า
 เป็นพวกเขาเนยชวเปาะ ก็ไปตโรงชายสุราหาจกย ๆ กชักนำเขาไป ถ้า
 พวกเราจะไปกจตทรัพย์สินของทตมราคาใหญ่จกยคงชักนำเขาไปอยู่กับพวก
 เขาเนยชวเปาะเห็นจะพนองอันตราย กำลังพูดปรึกษากันตงนน พอพวกทไป
 จับปลาในแมนาไปที่บ้านอวนเซียวเหงแจ้งความว่า ทหารหลวงยกเดินทาง
 มาหลายร้อยคนเกือบจะถึงตามดเจอะเกียดชวนอยู่แล้ว

เตียวไถก๊กได้ฟังกลกขณย่นพูดว่า พวกทหารพากันมาจับพวกเราอย่า
 ได้หนี สืบตมมอกนเล่นตกรทงกอนอวนเซียวตอบว่า พนองทงหลาย
 อยาตองไปสืบให้ลาบมากเลย ข้าพเจาคนเตียวจะฆ่าทหารหลวงเสียให้
 สนกกซุนสิ้นวาพนองทงปวงคอยตตบัญญัติของข้าพเจาจะทำให้พวกทหาร
 เหล่านนหนีไปไทจงได้ เตียวไถก๊กจตเงินทองสงของทงปวงลงบรรทุกในเรือ
 ลานนง อวนเซียวยกบนองสองคนกรวบรวมสงของ ๆ ตวกกับมารดาและ
 บุตรภรรยาลงบรรทุกเรืออกลาหนงพรอมแล้ว เตียวไถก๊กมอบเรือบรรทุก
 ของตวกกับของอวนเซียวตามคนพนองทงสองลำให้โงวหยงจั้นแสดกกับ—

แล้วตงคุมไปคอยอยู่ริมโรงจุกัยชายสุวาทตันททางจะไปเข้าเขาเนี้ยชั่วเปาะ
 โงวหยงกับเลาตงกคุมเรือสองลำรบไป อวนเขี้ยวจงสง อวนเขี้ยวเหงา
 อวนเขี้ยวชตผนองวา เจาทงสองลงเรือคนละลำไปสกัดพวกทหารหลวงที่
 ยกมาแล้วลอดวงหรือบายเอาชัยชนะให้จงได้อวนเขี้ยวเหงา อวนเขี้ยวชต
 ผนองโตพงกร ในทลงเรือเล็กคนละลำแจวไป — เตียวไก่อักบงชุนดินและ
 อวนเขี้ยวตามนายอยู่ทบานกคตหาอบายไวคอยทำตันทานพวกทหาร—
 เมืองหลวง

ฝ่ายสอดตอกับชนกนคททหารไปถึงบ้านทไก่อเคียงกับตบดเจยะ
 กวนชวน เห็นราษฎรชาวบานมเรือเล็กใหญ่กเก็บเอามาได้ประมาณร้อยลำ
 แบ่งให้ทหารลงเรือกรทง ทงสอดตอกับชนกนคทมาคททหารเดินบกตรง
 ไปลอมบ้านอวนเขี้ยว ชงบานเดิมอวนเขี้ยวนนททางบกก็ไปได้ ทางเรือ
 ก็ไปได้ อวนเขี้ยวเรือเรือนถอยเข้าไปปลุกข้างในแต่ก่อนแล้วทางบกก็ไป
 ไม่ได้ ครนสอดตอกับชนกนคททหารเดินทางไปถึงพร้อมกบทหารเรือ ก็เข้า
 ลอมบ้านอวนเขี้ยวไวแล้วทกพงเขาไปไม่เห็นมีผู้คน สอดตอให้ทหารไปจับ
 ตงชายผทงเทยวหาปลาอยู่ไก่อบ้านอวนเขี้ยวมาถามว่า ชายแชอวน
 ตามคนพนองไปอยู่ที่ไหน ชายผนบบอกว่า อวนเขี้ยวถอยเข้าไก่อักกับ
 บานอวนเขี้ยวเหงาผนองทางบกนเดินไม่ได้ตงเอาเรือเขาไปจงจะถึงบ้าน
 อวนเขี้ยว อวนเขี้ยวเหงา อวนเขี้ยวชตสามคนพนองอยเคียงกัน

สอดตอโตพงกปลอยชายผนแล้วจงปรกษากบชนกนว่า ทางบก
 เดินไปไม่ได้จะตงลงเรือไปด้วยกัน แตมานนให้ทหารรักษาอยทบานคน
 ทง ทานกบชาวพเจาคททหารลงเรือไปด้วยกัน ประการทงคตงชงจะ
 เข้าไปบ้านอวนเขี้ยวเหงานนมหลายคตง จะตงให้ทหารเอาเรือเล็กหลวง

หน้าไปสืบเสาะดูไพร่จากทางเข้ออกแล้วพวกเราจึงยกตามไป ท่านจะเห็น
 ประการใด ชนกกนกเห็นชอบด้วย ฮ้อตองส่งทหารเข้ามาเข้ผูกเคียงอยู่
 ในบ้านร้างของอวนเซียวคนหนึ่ง ฮ้อตองกับชนกกนกคุมทหารลงเรือออกจาก
 ท่าตรงไปทางบ้านอวนเซียวเหงาและตำบลทแถวเจยะเกยต ชวนนมแต่
 บ้าแซมนาทวมทงสน พอฮ้อตองคุมทหารแจวเรือไปได้ประมาณทางห้าหก
 โคนนเสียงชายผู้หนึ่งถ่อเรือเล็กออกมาจากป่าแซมร้องเพลงใจความว่า พวก
 ทหารปลาตองเที่ยวอยู่ในแม่น้ำทางตำบลใดทำไรนากพอเลยชีวิตไป
 ช้ขบนนางทวมเหงกดยราชภูรเอาเงนทองนหาข้อตรงต่อแผ่นดิน
 ไม่จงมาพันเสียวยาให้เหลือเลย ถวักตญญุสตัชข้อช่วยบารงแสน
 คินต่อไป ร้องตงนมแลวกพายเรือออกมา ฮ้อตองกับพวกทหารได้ฟังเพลง
 กัดสะตงใจ พอเรือผู้นั้นเข้ามาใกล้พวกทหารเห็นจว่าอวนเซียวเหงา จึง
 บอกกับฮ้อตองว่าชายผู้ถ่อเรือร้องเพลงมานนคอ ตวอวนเซียวเหงาน้อง
 อวนเซียว

ฮ้อตองได้ฟังร้องส่งและ โบกมือให้พวกทหารเข้าจับ พวกทหารทง
 ปวงกรบเร่งแจวเรือเข้าไป อวนเซียวเหงาเห็นกหวเราะแล้วด่าว่าพวกเจ้า
 จะมาแกล้งฆ่าพวกใจรทงหลายให้ตายเสียหรือๆ เจ้าจะมาหาเราผู้เป็นชน
 นางใหญ่ พอพูดตงนมพวกทหารก็เอาเกาทถนทระตมยิงไป อวนเซียวเหงา
 โดดลงน้ำควาเรือเล็กครอบครษะว้ายหนเข้คดองในน้ำ พวกทหารไล่ตาม
 ไปพกหนงกไม่เห็นเรือกับคน ไตยนมแต่เสียงเบ้าอดคอยู่ในป่าแซม

ฮ้อตองได้ฟังกตกใจสำคัญว่าพวกใจรช่มอยู่ในป่า จึงส่งทหารให้
 เขาเรือเขาเทียบคนเบนมกกา พอเห็นเรือลาหนงออกมาจากป่า ชายผู้หนึ่ง
 ถ่อทวนยมนอยหวเรือ คนหนงพายทาย คนทยมนอยหวเรือร้องเพลงใจความว่า

อยู่ตำบลเจ๊ะเกศวันเป็นขนนางหล่อเอะตงแคเลกมานน —
 อยากจะฆ่าคนเสียให้ตาย แต่จะมาพนสอต่อกับชนกนก่อน แล้วจะ
 เอาศีรษะเข้าไปถวายเจ้าแผ่นดินเมืองหลวงสอต่อกับชนกนได้ฟังดังนั้น
 ก็ตกใจ พวกทหารเห็นเจ้าโตบอกกับสอต่อว่า คนทรงเพลิงยืนอยู่หัวเรือ
 คือ อวนเขียวชดสอต่อกส่งให้ทหารระดมกันเข้าจับอวนเขียวชดกับชาย —
 ผืนนางพายเรือเข้าคลองเล็กในน้ำแฉมไป สอต่อให้ทหารจอดเรือหยุดพักอยู่
 ริมตลิ่งพากันขึ้นไปดูเห็นมีแต่บานาทวมทั้งสนทางบกไปไม่ได้ คลองใหญ่
 คลองเล็กหลายคลองไม่รู้แห่งจะไปทางไหน สอต่อมีความวิตกนัก จึงให้
 ทหารแจวเรือเล็กใบสองลาเที่ยวสืบดู ทหารไปแต่เข้านเที่ยงก็ไม่เห็นกลับ
 มา สอต่อนั่งคอยอยู่ชานานมีความสงสัยจึงพูดว่า ทหารทให้ไปสืบดูเป็น
 คนชานชานาญทุกอย่างเหตุใดจึงได้ชಾಯี่ พุดตงนนักให้ทหารลงเรือไปตาม
 สืบดูอีกสองลา จนเวลาจวนจะค่ำไม่เห็นมา สอต่อคิดประหลาดใจนักเรียก
 ทหารเจตแปดคนลงเรือเล็กพายตามไปอีก ประมาณทางใต้สหาดเห็นมีชาย
 ผืนนางถือจอบเดินมาตามตลิ่ง สอต่อถามชายผู้นั้นว่าขอใดตามฉนเรียกว่า
 บานอะไร ชายผู้นั้นคออวนเขียวชดบอกสอต่อว่าคลองนชชดเคาะกั้งแปลว่า
 คลองตน สอต่อถามอีกว่าเห็นเรือสองลามาทางนบางหรือไม อวนเขียวชด
 บอกว่าเห็นพวกเรือสองลาตอสกนอยู่ข้างหน้าหาด โกลไม่ชนฝั่งตักเห็นตอก
 สอต่อกให้ทหารสองคนเดินขึ้นไป อวนเขียวชดวงเข้าไปเอาจอบพันทหาร
 สองคนนตาย สอต่อเห็นก็จะโดดชนตลิ่งไปช่วยทหารอวนเขียวชดนน
 ตานาตามเรือสอต่อมา ครนเห็นสอต่อโดดชนฝั่งก็บขาลากลงนาวอวนเขียวชด
 อยบนฝั่งเห็นกระโดดลงเรือเอาจอบพันทหารในเรือตายทั้งฉน อวนเขียวชด
 ก็เอาตัวสอต่อชนบนตลิ่งมัดไว้ แล้วอวนเขียวชดกับอวนเขียวชดก็ดำวว่า

ฮอตอว่า เรื่อยๆตามลมแต่จะจับตัวคนมาฆ่าเสีย เจ้าข้างบึงอาจนักหนา
 คมทหารมาจับพวกเรา ฮอตอตกใจกลัวคุกเข่าคำนับพูดว่า กาวอนนมไซ้
 ขาพเจ้าคตอานพาทหารมาจับท่านเมื่อไรด้วยมทของตรามาวาง ผรึกษาเมือง
 เป็นใหญ่บังคับให้ขาพเจ้าคมทหารมาท่านจงได้เมตตาขอชีวิตไว้ครึ่งหนึ่งจะ
 ได้เลยงมารดาต่อใบ มารดาขาพเจ้าอายุได้เก้าสิบปีแล้วห้ามพนองจะเลยง
 ไม่ ท่านทั้งสองจงได้กรุณาแก่มารดาขาพเจ้าเถิด อวนเซียววย อวนเซียวชด
 ได้ฟังก็เอาตัวฮอตอลงเรือแล้วเบาอดชน พวกพ้องของอวนเซียววยทหาปลา
 ก็เอาเรือออกมาพร้อมกัน อวนเซียววยให้คนเหล่านนคมตัวฮอตอถอยเรือเข้า
 ใบในคลองอวนเซียววย อวนเซียวชดกลงเรือเล็กคนละลำพายออกไปที่เรือ
 พวกทหาร

ฝ่ายชนกนคอยฮอตออยู่ทนจนมืดคากไม่เห็นออกมา จึงพูดกับ
 ทหารเหล่านนว่า ฮอตอเป็นคนฉลาดหลักแหลมรู้จักการหนักเบาอยู่เองเหตุใด
 ใบจนบ้านนกกยังไม่กลับมาบอกให้เรารูบ้าง

ขณะนั้นตกประมาณยามเศษเดือนหงาย เกิดลมพายใหญ่พัดกล้า
 บรรดาพวกทหารตกใจ พอได้ยินเสียงอดเบาชนบดเดี่ยวใจกรมเรือ—
 เรือเพลิงตดสว่างตรงเขาทเรือพวกทหาร ชงเรือเรือเพลิงนน คอกลงสน
 คิดอุบายเอาเทียนฟ้าวางใต้ในเรือแล้วจุดไฟให้คนลงน้ำจูงเรือไป ลมพายใหญ่
 พัดเอาเรือพวกทหารรยปลาเขาเทียบกบตลงเบนนหมกน เรือเรือเพลิงกแทรก
 เขากกลางไฟตดตลอดไปทุกลำ ชนกันกับพวกทหารชนกันไต่หนเข้าผง—
 ไฟลุกลามไปติดบ้านเขมชนชนกนกับทหารจะหนีไปข้างไหนก็ไม่ได้พากนย
 อยู่ในเลนริมบ้านเขม เห็นไฟตดไกลเข้ามาใกล้พากนร้องไห้ พอมเรือออกมา
 จากบ้านชายคนหนงถอกระบอยู่หวเรือ ชายอกคนหนงพายทวายแล้ว ร้องว่า

อย่าให้หนีไปได้แต่สักคนหนึ่ง ชนกันกับทหารหารอยเคษทหนีไฟไปยืนอยู่บน
 เสนได้พงตงนบกยงวตกนกกแลไปเห็นคนเดินออกมาจากป่าข้างทิศตะวันออก
 สองคน กับพวกหาปลาอีกสคนถือเครื่องศศตราวธต่าง ๆ เดินมาตามตลง
 ครนถึงทชนกนกับพวกทหารยืนอยู่ ก็ตรกนเขาซาพนชนกนกับพวกทหาร
 เหล่านนตายทงสน ชายทมาทางทิศตะวันออกสองคนนคอเตยวโกกกับ—
 อวนเขยวเหงาทมาทางทิศตะวันตกนคออวนเขยวยกบอวนเขยวชิต ในเรือ
 นนคอกงชนสน ครนซาพวกทหารตายสนแลว ก็ชวนกนกลับเขาไปยังเรือ
 ทมดชอต่อไวอวนเขยวชิตลงไปเอาตัวชอต่อชนมาจากเรือแลวว่า เราจะคิด
 ซาเจ้าเตยวโกกไมมผู้ใดไปบอกซาว่าจะปล่อยให้เจ้ากลับไปบอกกับมรกาษาเมือง
 ว่า ชงพวกเราอวนสามคนพนองกบเตยวโกกอยู่ตำบลเจยะเกยตชวมน ทจะ
 ให้จับไปได้โดยงายนนอยนกกเดย ประการหนึ่งเรากไม่ได้ไปรบกวณในเขต
 แตนเมืองเจจวชี่ เจ้ากอยามาทาชมเหงายถงตำบลเรา ถาทาดงนแลว อย่า
 วาแต่ตัวเจ้าเมืองเลกนอยให้ตัวชวเกยไทชอคมทหารมาเองกไมกถว บตน
 จะปล่อยให้ไป โดยดกกถวมรกาษาเมืองจะว่า เหลอแต่เจ้าคนเตยวโกกไมเป็น
 อนตรายคงจะมความสงสย พดแลวก็เอากะบตคชอต่อเสยทงสองข้าง เอา
 ตัวลงเรือแจวไปส่งถงตลงตนทางแกอออกจากมตแลวชบอทหนทางให้ ชอต่อ
 เจบปวตนกกกรบเดินตรงไปทางเมืองเจจวชี่ เตยวโกกกงชนสนและชายเราอวน
 สามคนพนองกชวนพวกทหาปลาถงเรือมาตัวยกนประมาณสิบห้าคน ตรงไป
 ตำบลบานแชนทจกยตงโรงสุราอยู่พบงวทงกับเจ้าตงคมเรือทรวพยสงของ
 มาคชยทาอยู่ ณ ทนกกเขาสมทบกน งวทงจิงถามเตยวโกกถงเรอททหารท
 จบนนเตยวโกกเลาความชงคตอบายซาพวกทหารตายแลวปล่อยชอต่อกลับ
 ไปแต่ผู้เตยวโกกเลาความชงคตอบายซาพวกทหารตายแลวปล่อยชอต่อกลับ

ไปท้โรงขายสุรา ครนถงจกยกออกมารับเซญพวกเตยวโกชนไปจตทไทนง
 สมควรแล้ว โงวหยงจงเลาความเตมตงเตต่นจนปลายทกประการให้ฟงจกย
 แงงวามาเขาเบนพวกพองกยนตจตเตะและสุราเลยงกนสำเรจแล้วจกยเอา
 เกาททตญญาขงไป พวกทเขาเนยชวเปาะกแจวเรือขามมาจากยจงเขยน
 ทนงสอแงงเรองความกบแชและชอชองพนองทงเจต แลวมอมไทมทแจวเรือ
 มาถอกลัมไปแงงแกเฮงหลนและพนองทงนน ไทรกอนครนรงชนเขา จกยก
 พาเตยวโกกบพนองทกคนลงเรือไปกบเรือบรรทททพยสงชอง เตยวโก
 ตรงไปเขาเนยชวเปาะ ครนถงผงเตยวโกสงพวกทหาปลามากบอวนเซยวช
 นนอยเฬวเรือ เตยวโกกบพนองเจตคนเตนตามจกยชนไป เฮงหลนนายไหญ
 กบพนองเหลานนกวากนออกมาเซญเตยวโกกบพวกทกคนเข้าไปข้างใน
 จตทไทนงพรอมกน เฮงหลนจงพตกบเตยวโกว่า ข้าพเจาไทยนชอเสยง
 ทานปรากฏอยู่เนอง ๆ แต่ไม่รุจกกน จนนเบนบุญนัทนาตลใจให้ท่านมา
 จงไทรจกกน เตยวโกว่าข้าพเจาเบนเตคนเลกนอยมาเกดความไหญ ชน
 ไม่รุ ทจจะแกไขประการไค จงได้พาพวกพองมาสามภกคชยูกบท่าน ตามแต่
 จะเมตตาพวกพองข้าพเจาเกด

เฮงหลนไคฟงกยนต สงไหจตเตะและสุรามาทง เซญเตยวโกกบ
 พวกพองนงเบนลาดบกนทงเจตคน เฮงหลนกบพนองกนงกนไคเซพสุรา
 พรอมกนเตยวโกเลาความชงเกดชนน ตงเตต่นจนปลายกบไคราเวยน
 ผกทตเพลงอาวธต่างๆให้เฮงหลนฟงทกประการ เฮงหลนไคฟงกตงจงใจด้วย
 คคชจนา กลวเตยวโกเขามาอยู่จะแยงชงเบนไหญกมความรงเกยจ ครน
 กนไคเซพสุราสำเรจแล้ว เฮงหลนให้คนไคพาเตยวโกกบพวกพนองทมา
 ดวยกนไปพกชยทโรงกวน เตยวโกจงพตกบพนองทงทกว่า ครนงพวกเรา

ทำให้ความใหญ่ชน พวกนั้นมาหาเฮงหลุนก็รีบโดยดีไม่ลังเล ถ้าหาไม่
 พวกเราคงไม่พบนัตราย ไปข้างหน้าจะตอบแทนบุญคุณให้จงมาก พนอง
 หากนว่าท่านพูดงั้นชอบแล้วแต่ใจของนัตราย ใจเฮงหลุนก็ ครนได้ฟังเดี๋ยวก็
 พูดกหัวเราะ เดียวก็ใจถามใจของนัตรายแล้วท่านหัวเราะด้วยเหตุอันใด
 ใจของนัตรายว่า ท่านเป็นคนใจซื่อตรงมิได้ระแวงสิ่งใด ท่านหมายความว่าเฮงหลุน
 รัยไว้ให้อยู่เป็นพวกพ้องแน่แล้วหรือ เมื่อนั้นนัตรายก็ยืนท่านไม่ดูหน้าและ
 กริยาเฮงหลุนว่าจะตรายประการใด เดียวก็ว่าข้าพเจ้าไม่ทันสังเกต ท่าน
 เห็นอย่างไรจงบอกให้รับฟังจะได้ระวังรักษาตัว ใจของนัตรายว่าเมื่อ กิม ไต่เตง
 สุราอยู่ด้วยกัน ท่านเล่าเรื่องซึ่งชาวพวกทหารหลวงตายเหลือไปแต่ยอดคน
 เดียว ก็บบอกว่าเขื่อนสามคนพนองมีฝีมือเข้มแข็ง และตงท่านเต็มทำการ
 สิ่งใดเล่าให้ฟังทุกประการเฮงหลุนทำกริยาสหน้าผัดปกติ ใจคงคิดพิจารณาว่า
 ไม่ให้เขาเป็นพวกพ้อง จังจะจัดให้อยู่ตามธรรมเนียมครนกัน ไต่เตงแล้ว—
 จังให้พวกเรามาพักที่โรงกวนข้างนอก ถ้าเมื่อนว่าเฮงหลุนมีใจจะให้เข้าเป็น
 พวกพ้อง ก็คงจัดให้อยู่ข้างในตามสมควร หากให้มาอยู่ทนมไม่ ซึ่งของบ้าน
 กับ ไต่เตงเข็นเป็นคนหยาบไม่ รู้จักธรรมเนียมที่จะรับแขกและพวกพ้องไปมา
 ลิมของทเป็นครทหารอยู่เมืองหลวงนั้น เป็นคนเข้าใจการงานทุกอย่าง แต่
 เป็นนายรองทสดหาได้วากกล่าวจัดแจงไม่ จะจัดการสิ่งใดสุดแต่เฮงหลุนทงสน
 เมื่อนเวลาเวลานนทานพูดถึงเรื่องความแตกอน ๆ ให้เฮงหลุนกับคนเหล่านั้นฟัง
 เฮงหลุนทำกริยาไม่ดลิมของมีใจโกรธอยู่ ข้าพเจ้าตงชนเขงกรวดลิมของ
 รักใคร่พวกเรา ข้าพเจ้าพูดกับลิมของแล้วก็คงจะว่านรายนตนเอง เดียวก็
 ได้ฟังใจของนัตรายแล้วจึงว่าเฮงหลุนมีใจพิจารณา พูดว่าตามแต่ท่านนัตราย

จะคิดอ่านกับลมของเถิด พอเวลาจวนค่ำเดี่ยวโกกบพของหงทกกพกนอน
อยู่ที่โรงกวนขางนอกคันทอง

ครนึ่งเขาลมของไปหาเดี่ยวโกกที่โรงกวน โงวหยงเห็นลมของมา
จึงพดกับเดี่ยวโกกว่า ลมของมาหาข้าพเจ้าจนนสมกับข้าพเจ้าคดการไว้ พด
แลงเดี่ยวโกกบพของหงทกกออกไปรับลมของ เชิญเข้ามาข้างในจุดทไหนด
ตามสมควร โงวหยงจึงพดว่า พวกข้าพเจ้าชอบใจนักหนา เวลาเวลานทาน
ตอรับเป็นอนัต ลมของว่าข้าพเจ้ามีใจรักใคร่อยากจะให้พอกท่านเข้ามา
อยู่ด้วยกัน แต่ข้าพเจ้าไม่ได้วากล่าวการงานนักเป็นทจนใจไม่รูว่าจะทำ
อย่างไรได้ ท่านหงหลายอย่าถือโทษเลย เดี่ยวโกกลูกมาเชิญให้ลมของนั่ง
ทเสมอกัน ลมของไม่ชอนั่งคั่งนั่งอยู่ตามเดิม เดี่ยวโกจึงพดว่าข้าพเจ้าได้
ย่นชาวเลาด้อยเนื่อง ๆ จนนได้มาพบกันเป็นบุญนักหนา ลมของว่าเดิม
ข้าพเจ้าอยู่เมืองหลวงกมได้ทำการลวงเกนกับท่านหงหลาย บदनมาอยู่ที่
ตำบลเขาเนยชวเปาะ พอกท่านมาถงข้าพเจ้ามีความเสียใจ ด้วยไม่ได้
ตอรับตามธรรมเนียมข้าพเจ้าจึงได้มาบอกความให้ทราบ เดี่ยวโกว่า
ชอบใจท่านนักหนากการงานทงปวงข้าพเจ้าทราบอยู่แล้ว โงวหยงจึงถาม
ลมของว่าเดิมท่านอยู่เมืองหลวงกมไม่ได้ทำการลวงเกนใหม่ขอผิดประการใด
กอไทยวยคิดอธิบายแกล่งทำโทษแล้วเนรเทศไปเมืองของจิว เกิดไฟไหม้โรง
ฟางฉางฉวนนกเพราะอธิบายของกอไทยวย เหตุไฉนท่านจึงได้เข้ามาอยู่
ตำบลเขาเนยชวเปาะนเลา มผู้มีโตชกนาเข้ามาหรือ ลมของจึงว่าท่านพดถง
เรื่องกอไทยวย ข้าพเจ้าได้ย่นเขาแลงกมความเคองนกดวยขงไม่ได้แกแคน
ทดแทนให้สาสม ชงข้าพเจ้ามาอยู่ตำบลนกเพราะชาจน ทชาวบ้านเรียกว่า
เซยวชวอนชองนนเป็นผู้พามา เดี่ยวโกว่าชาจนคนนขอเพียงปรากฏมาก คม

หาพวกพ้องกมแต่ฝีมือเข้มแข็งแลวกเป็นเชอพระวงศ์ของพระเจ้าราชาวง —
 สองเตสุมมา ถ้าแมนวาโตมาพบประจกกันสกกวงหนกเห็นจะดี โงวหยง
 จงพดกบดมของวา ขาจนแจงวาทานมสตบญญาและฝีมือเข้มแข็งชกนวา
 ให้เขามา ขาพเจาเห็นว่าควรทานจะเป็นใหญ่แทนทของเฮงหลนยกให้ทาน
 ว่ากล่าวต่อไปจึงจะสมควร คนในแผ่นดินกจะเห็นด้วย แลวกไม่เสียททชาจน
 ชกนมาอยู่ ลิมของตอมว่าทานยกยอขาพเจาหนักหนา การอนนมไซชาจน
 จะให้ขาพเจามาโดยสุจริตเมื่อไร แต่ความขาพเจาสาคัญนัก จะอยู่กับชาจน
 ต่อไปกักลวจะไดคความลำบากเพราะขาพเจาจึงไดชกนมาเขาอยทนกไม่ —
 สบายจะไปอยทอนกไม่มทพก การทงนมไซขาพเจาจะคตวานอยกกว่าเขา
 มีความอับอายไม่ไซตอก เพราะเฮงหลนนายใหญ่ไม่แนนอนพดจากลบกถอก
 ว่ากล่าวสังโตไม่เชอพง ซึ่งจะอยู่กับเฮงหลนนนยากนัก โงวหยงพดว่า
 เฮงหลนนายใหญ่กรบรองพวกพ้องตเหตุใดนใจคองคับแคบเช่นนลมของวา
 ชกทานพากันมาเขาเป็นพวกพ้องจะได้ช่วยบารงให้เป็นสุข เป็รียบเหมอน
 แพรเลียนทไมมตอก ช่วยกนบกตอกควงขนกตงาม ขอบแต่ด้วยกน
 ใหคตพดเตยวโกพดถงเรองทชาทหารหลวงตายเฮงหลนอจนาจวาพวกทาน—
 มฝีมือเข้มแข็งกลวจะแยงชิงเป็นใหญ่ ทาทจะไม่ให้อยดวยจึงให้อยดวย
 จึงโตมาพกอยทน โงวหยงว่าถากระนนกอยาตองใหเขาออกปากได้เสีย
 เวาพากันไปอยเสียทอนเถด ลิมของว่าทานอย่าเพงทำใจเร็วไปก่อน เพราะ
 ขาพเจาคคกถวว่าพวกทานจะพากันไม่เสียจึงโตมาบอกให้รู้ คอยตว่าเฮงหลน
 จะตอรับต่อไปประการใด ถาตอรับยอมใหพวกทานอยโดยคกแล้วไป
 ถาไม่ยอมให้อยตกพนกงานขาพเจาจะจคการเอง เตยวโกโตพงกยนต พด
 ว่าทานครนม่ใจรักพวคขาพเจาชอบคูนนักหนา โงวหยงว่าทานครจะมาเห็น

พวกที่มาใหม่ดีกว่าคนเก่าหนักครกตรองดูก่อนเถิด ถ้ายอมโดยตักจะได้อยู่
 ถ้าหาไม่ข้าพเจ้าก็จะลากลับไป ลิมของว่าท่านชินแสพูดไม่ถก คำโบราณ
 ท่านยอมว่าเกิดมาเป็นชายชาติทหารมสมอเขมแนง กรกใครมสมอ
 ควอภนเฮงหลุนนจะเป็นผู้หญิงก็ไม่ใช่ จะเป็นผู้ชายชาติทหารก็ไม่ได้ เซอ
 สัตวเดรัจฉานจะนับถือวาพนองพวกพองนนไม่ควร ท่านทงหลายคอยด
 บัญญาเราเกิดพูดแลวกลาเตียวโกกับพวกเหล่านนกลบมาทอย

ฝ่ายเฮงหลุนนายใหญ่ครนเวลาสายกจต โตะสุราเตรียมไวพร้อมให้
 คนไปเชิญเตียวโกกับพวกทงทกมา คนใช้ไปแจ้งกับเตียวโกว่าเฮงหลุน
 ให้เชิญท่านทงหลายไปกิน โตะทชวหน้าจยแจ แปลว่าเก่งรมนาทศโตเตียวโก
 ว่าเจ้าไปบอกกับเฮงหลุนผู้นายเถิดว่าสักครู่หนึ่งพวกเราจะพากันไป คนใช้
 กกลบมา เตียวโกจึงถามโงวหยงชินแสว่า เราพากันไปกินโตะเสพสุรา
 วนนทานจะเห็นอย่างไร โงวหยงว่าท่านอย่าวิตกเลยคงได้เป็นนายใหญ่ว่า
 การงานต่อไป ลิมของคงฆ่าเฮงหลุนเสียได้ ถ้าแม้นลิมของเกรงกลัว
 ประการใด ข้าพเจ้าพดชนสักสองคาลมของกคงฆ่าเฮงหลุนและพวกเรา
 ชงจะไปกินโตะนนเฮอาวอสนชอนไปนมื่อเสอ ถ้าเห็นข้าพเจ้ายกมอชน
 ลบหนวด พวกเราคงขยับอาวอจะไดช่วยลิมของให้ทนทวงท เตียวโกได้
 พงกยนต์ พอเฮงหลุนให้คนใช้มาตามอก เตียวโกกับพวกทกคนกแต่งตัว
 เหากระบเขาเหน็บใจนมื่อเสอชวณกนเดินมา

ฝ่ายเฮงหลุนให้คนใช้ไปตามเตียวโกแล้ว ให้ชองบานคุมเกยวมา
 เจตคณคอยรับพวกเตียวโกอยู่ตามทาง พอเตียวโกมาถึงชองบานก็เชิญ—
 เตียวโกกับพวกพองทงทกชนเกยวตรงไปถึงเก่งรมนา เฮงหลุนโตวเซียน
 ลิมของ จุกยออกมาเชิญเตียวโกกับโงวหยง กงชุนสิน เล่าตง อวนเซียวย

ฮวนเซียวเหงา ฮวนเซียววัดเข้าไปข้างในจัดทไฟเตี่ยวโก่กับพวกทกคน
 นงแถวหนง เสงหลนกับพวกพองหาคนงแถวหนงเซียวโทกนโตะเสพสรา
 พรอมกัน เสงหลนชกเตี่ยวโก่พุดไปถงเวองอน ๆ เวงทจะเซามาเบนพวก
 พองนงไมพุดถงเลย โงวหยงไดพงแลตุลิมชอง ๆ กูรู ในทแลวคอยเซม้นด
 แตเสงหลนไมวางตา ครนกันโตะเสพสราจนตะวันบ้าย เสงหลนสงคนไซ
 เหาทบสไบทไลเงนออกมารวางอยุ่ตรงหน้าเตี่ยวโก่ เสงหลนเอามอจับบ้าน
 สรวารนไลถวยชองเตี่ยวโก่แลวพุดว่ ซาพเจาชอบใจพวกท่านนททาทจะ
 มาเซาเบนพวกพองแตตาบลดนเลกนอยทโทนพวกท่านจะอยุ่ไดเป้รียบเหมอน
 นานบอนอยม้งกรวดวใหญ่จะอาศัยไดหรือ เวงทองชองซาพเจานโททาน—
 เบนเสบียงไปหาทพกอาศัยใหแนน ทนากวางใหญ่จึงจะควร ถาท่านท
 ทอยุ่ไดพวกซาพเจาจะพากันไปเซาสามภกตเบนพวกพองชองท่านตอ—
 ภายหลัง

เตี่ยวโก่จึงพุดว่ เดมซาพเจาไดชาวเลาดลวาท่านเบนตวนาย
 เทยวเกลยกลอมคนทมมมอเซมแรงเซาเบนพวกพอง ซาพเจาแรงความ
 จงไตชกชวณพนชองตงใจสวามภกต ถาท่านไมยอมใหอยุ่ดวยแลวก็จะลาไป
 ชงท่านโทเงนทองนนพระคณนททนา แตพวกซาพเจามตตตอมมาพอชอ
 อาหารเลยงกันไตเซยท่านเกบไวไซสอยเถด ซาพเจาจะลาท่านไปก่อนแลว
 เสงหลนว่าท่านโกรรซาพเจาว่าแกลงผลกไตเสยหรือ ไมเบนอย่างนนตอก
 อยากจะไตพวกท่านไว แตเหนวาทตาบลดนคบแคบไมแนนทนา เวงทอง
 เสบียงอาหารกนอย นานไปข้างหน้าจะพาท่านและพวกพองลาบาคดวย—
 จึงไมอาจรับไว ลิมชองไตพงกโกรรรองตวาดเสงหลนว่า เมอแรกเวาเซา
 มากพุดจาทากรยาดงนเหมอนกัน บदनเตี่ยวโก่ฟาพวกพองจะมายุ่ดวย

ก็พูดว่าแต่เขนนัน เหตุผลประการใดหรือ โงวหยงจึงพูดกับลิมของว่าท่านครุ
 ออย่างโกรธเลยพวกข้าพเจ้าไม่รู้จักขนบธรรมเนียมจึงมากวนใจ ท่าน—
 เฮงหลุนนายใหญ่สนใจคอถักตอก— จัดหาเงินทองให้พวกข้าพเจ้านักหนา
 ไซ้จะได้เสียเมื่อไรเล่า ท่านอย่าว่านว่าว้ายเลยพวกข้าพเจ้าจะลาไปก่อนแล้ว—
 ลิมของจึงตอบว่า เฮงหลุนคนนปากพูดแต่ในใจเหมือนซ่อนกระบี่ไว้ คิด
 ทหารายแถมขงมมมอและสติปัญญาคนชนิดนี้ผู้ใดจะคบค้าได้ เฮงหลุนได้
 ฟังกโกรธรองตวาดลิมของว่า เจ้ากเมาสราตอก เหตุไฉนมาว่าเราผู้เป็น
 ใหญ่ให้ได้รับความอับอายตงน ลิมของว่าตัวท่านเดิมก็เป็นแต่คนเรียนหนังสือ
 บ้างเล็กน้อย มิใช่จะรู้จักขง สติปัญญาและมมมอกไม้มิ ใจคอโหดร้าย
 จะเป็นนายเขาอย่างไรได้ โงวหยงเห็นจิวาทว่านว่ายกทำเป็นพูดกับเตียวไถ่ว่า
 เราพากันมาทำให้ท่านเฮงหลุนผู้ นายใหญ่ทะเลาะจิวาทได้รับความอับอาย เรา
 ขวนกนักกลับไปเสียโดยเร็วเถิด พูดแล้วลุกขึ้นจะไป เฮงหลุนห้ามเตียวไถ่
 กับพวกทักคนไว้ว่า ท่านจงกินโต๊ะเสปสราให้สบายเสียก่อนจึงค่อยไป—
 ลิมของได้ฟังกโกรธยงนกก ก็เอาเท้าตบโต๊ะ ลมควาแล้วชกกระบี่ออกมาต่า
 เฮงหลุนด้วยคำหยาบช้าต่าง ๆ - บรรดาคนพวกนนักขวนกนยชนทงสน
 โงวหยงเห็นลิมของชกกระบี่ออกจะฆ่าเฮงหลุนจริงแล้ว ก็เอามอดบหนวด
 ตามสัญญาไท่เตียวไถ่กับพวกพองเห็นพร้อมกัน เตียวไถ่กับเจาตงกตรง
 เข้าไปทเฮงหลุน ห้ามว่าท่านอย่าวิวาทกันเลย โงวหยงทำเป็นห้ามลิมของ
 กงชนสนเขากนกลางทำเป็นห้ามว่า ท่านอย่าว่านว่าว้ายกันเลย ฮวนเซียว
 ห้ามโตวเซียน ฮวนเซียวเหงากห้ามของบาน ฮวนเซียวชดเขาห้ามจกย
 คอยตวงทเหมือนกักกับพวกเฮงหลุนไว้ทุกคน ลิมของตรงเข้าไปจับเสอ
 เฮงหลุน แล้วตาวาคนอะไรเขนนเสียแรงท โตวเซียนชกจูงเข้ามา กับชิว

อุปถัมภ์ให้เงินทองเป็นอันมากไม่รู้จักบุญคุณ ชาวจีนให้เรามาอยู่ด้วยก็ไม่ยอม ทำให้ได้ความลำบากเป็นอันมาก บัดนี้พวกของเตียวไ่ก็มากหารับไม่ชั่งตาบดเขาเนยชวเปาะนของเงาหรือ เห็นเขามมมือและสติปัญญาจะมาอยู่ด้วยก็ขบไล่เสียทำเช่นนี้จะเป็นนายใหญ่อย่างไรได้ จะเอาใจทำไมซ้ำเสียเกิด เฮงหลนเห็นลมของดอกกระบวยก็ตกใจคิดจะหนีไป เตียวไ่กับเลาตงเขากกลางกนกากบอย ลมของเงากระบวยแกว่งถกอกเฮงหลนลมลงตายในทันใด พวกที่ขอบพอรักใคร่กับเฮงหลนจะเข้าช่วยก็ไม่ได้ ด้วยพวกเตียวไ่กับชวเปาะนกับกบอย เตียวไ่กับพวกพ้องทั้งหกก็ชักกระบวยออกทุกคน ลมของตตศระเซงหลนชชนให้เห็นทวน ไตวเซียน ชองบาน จุกยัดใจคุกเขาลงคำนับแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าสามคนนยอมอยู่ในบังคับบัญชาตามแต่ท่านจะใช้สอยเถิด เตียวไ่เห็นตงนกกดลูกชน โงวหยงยกเกาธสำหรับเฮงหลนนั่งมาเชิญให้ลมของนางแล้วร้องประกาศว่า ถ้าผู้ใดไม่ยอมยกลมของชนเป็นใหญ่ก็จะฆ่าเสียเดี๋ยวนี้ ลมของไตฟงกรองห้าม โงวหยงว่าท่านพดตงนไม่ควรชิงข้าพเจ้าเซงหลนครอง เพราะกตัญญูสตัยชอตอบพ้องทงปวง มิใช่จะอยากเป็นใหญ่เมื่อไร ด้วยเฮงหลนใจไม่ตมแต่ อัจฉาจึงได้ฆ่าเสีย ท่านจะมายกข้าพเจ้าชนเป็นใหญ่คนทั้งหลายก็จะพากันหัวเราะได้ ข้าพเจ้ามีความอยุชชองนางจะพดให้พง แต่ไม่แจ้งว่าท่านทงปวงจะเห็นประการใดเตียวไ่กับคนเหล่านั้นว่า ถ้าท่านครุจะว่ากล่าวประการใด ข้าพเจ้าทั้งหลายก็เชอพงทงสน

ลมของวาเคมข้าพเจ้าเป็นครุทหารอยู่ในเมืองหลวง ต้องโทษเนรเทศมาเมืองชองจวแล้วจึงได้เขามาอยู่ติดตามคนเป็นบุญหนักหนา --

เทพยดาชักนำให้พวกพ้องทงปวงมาพบกัน บदनข้าพเจ้าเห็นท่านเตยวโก
 ใจโอบอ้อมอารีหมอกเข้มแข็ง ขอเสียดงกปรากฏทงแผ่นดินมิได้เห็นแก่เง
 ทอง สดขชอกบพของพวกพ้องทงหลาย ควรจะยกขึ้นเป็นใหญ่ให้วากลาว
 พวกเขาเนยชวเปาะสบต่อไป คนทมมมอและสตับญญาแจ้งความกคังจะ
 ชนชมนนตดวยกนทงสนทานทงปวงจะว่าประการใด คนเหล่านนทเห็นชอบ
 พร้อมกัน เตยวโกได้ฟังจึงตอบว่า ท่านพุดดงนนไม่ควร ข้าพเจ้าเป็นคน
 มาอาศัยท่านเป็นคนเก่าเปรียบเหมือนเงาของตองวากลาวการงานต่อไป—
 จะมายกข้าพเจ้าขึ้นเป็นเงาเงาของเงาเนยชวเปาะนไม่ได้ ลิมของว่าท่าน
 อยาอดเขอนไปเลย พนองทงหลายเขายอมพร้อมกันแล้ว ลิมของกตรงเขา
 ดุดเตยวโกโหนงเกาอใหญ่ เรยกบรรดาพวกโจรที่อยู่ในเขาเนยชวเปาะมา
 พร้อมกัน คุกเขาลงคานบเตยวโก แล้วกสงให้เอาคพเฮงหลนใส่หีบไปฝัง
 เสียดตามอรรมนิยม เตยวโกกับพ้องพวกพ้องทงปวงกชวณกันมาจาก—
 เกงชวหน้าจยแจตรงไปยังทสำนักใหญ่ ครนถงลิมของกับพวกพ้องเหล่านน
 กเขาพุงเตยวโกชนนงทสาทรบวาราชการ แล้วลิมของจึงพุดว่า ครน
 เทพยดาตบแต่งให้ท่านเตยวโกขึ้นเป็นใหญ่วากลาวการทงปวงสบต่อไป ท่าน
 ทานทงหลายอย่าทำให้เหมือนแต่ก่อน แล้วกยกให้โงวทงเป็นนายทสอง
 เปรียบเหมือนกนชอทปรกษากบได้จากการทพคทงสน ยกให้กชนลนเป็น
 นายทสาม ตวลมของเบนนายทสี่ เลาดงเบนนายทห้า อจนเขยวยเบนนาย
 ทหก อจนเขยวเหงาเบนนายทเจด อจนเขยวชดเบนนายทแปด โตวเขยว
 เบนนายทเก้า ชองบานเบนนายทสิบ จุกยเบนนายทสิบเอดตงเบนลาดบกัน
 มา ตามบรรดาพวกไพรพดทเขาเนยชวเปาะประมาณแปดร้อยเศษ กชวณ
 กนคุกเขาคานบตามอรรมนิยม

เดียวโกจึงพูดว่า เวลาวันนวมของยกเราชนเป็นใหญ่ ให้โงะหยง
 ชนแลเป็นนายทั้งสอง ให้กงชนสินเป็นนายตาม ตัดลมของเป็นนายทั้งสอง
 ช่วยคแล้วกล่าวการงานที่เขาเนยชวเปาะ ชงทานทงหลายเคยทำอย่างไร
 กจึงวากล่าวคแลไปตามตำแหน่งเดิมเถิด บ้านของทชารคทกพงกให้ทาชน
 ใหม่ จดการสำเร็จแลวกเอาเงินทองของคมราคาทเอามาจากบ้านกบเพชร
 พลอยทแยงชงได้คอกจ่ายให้พวกพ้องและไพร่พลทวกัน คนเหล่านนได้เงิน
 ทองและของคมราคากยนคยงนงก จดการทำโต๊ะมาบวงสรวงเทพยดาฟ้าดิน
 แลวกพากนกันโต๊ะเสปสรตามสบายคยเป็นหลายเวลาครนเลิกการกินโต๊ะ
 เดียวโกกับพวกพ้องสบคนก - ตรวจตราเงินทองทรพยสงของเสบยงอาหาร
 พรอมแลว จงวาเราจะคองระวงรักษาททางใจใหม่คง และสร้างสมเครื่อง
 คัสตราวคต่าง ๆ กับเสอเกราะและหมวกไว้สำหรับการศึก ให้จคเรอรบเล็ก
 ใหญ่ผกคททแกล้วททหาให้ชานาญในกาารศึก ถ้าแม้นมีททหาทลวงยกมา
 จะได้สรบคานทานเอาชยชนะให้จงได้ โงะหยงกับพวกพ้องทงบวงกเห็น
 ชอบพรอมกัน

ลมของคองได้ฟังเดียวโกพูดถึงการจะรักษาททางใจให้แน้นหนามนคง
 ควรบเป็นใหญ่ได้กยนคจงเสาคความคตม ชงชยทเมองทลวงให้เดียวโกฟังคง
 แตตจนปลายทกประการ แลวกวาซาพเจาคคจะไปรับบิดาและภรรยาคยอยู่
 ควยกนกเห็นวาเฮงคคนเป็นคนใจไม่ยงยนมกฤษยาจิงไม่ได้ไปรับมา ไม่—
 แจงวาจะเป็นตายประการใด เดียวโกว่าทานจงเขียนหนังสือเถิดซาพเจา
 จะให้คนใช้ถือไปรับบิดาและภรรยาคยอยู่ควยกน ลมของกเขียนหนังสือสง
 ให้ เดียวโกมอบคนทใช้สอยสนทถือไป คนใช้รับหนังสือคานบลาออกจาก
 เขาเนยชวเปาะตรงไปคังเกยเมองทลวง ครนคงกสบคคความแลวกคนมา

แจ้กบดมของว่า ภรรยาของท่านเองไหลข่มเหงกดขี่จะเอาเป็นภรรยา ๆ
 ท่านเหลือทนจนต้องผูกคอตาย บิดาท่านนั้นครนบุตรสะโกตายก็เสียใจไม่
 เป็นอันก่นอนนอน ทกชวอนจนตวตายมาได้ครึ่งแล้ว แต่ทว่าท่านม
 บุตรสาวเล็กอกคนหนึ่งและก็ได้ตามมาอยู่ด้วยกัน การอนนชาพเจ้าสบบมา
 แน่นอนแล้ว

ลิมของได้ฟังกรอ้งไห้ เดียวไ้กับพวกพ้องเหล่านนพากันสงสาร
 เสียตายภรรยาลิมของยังนั้ ครนคอยคลายความ โศกแลถวณกันผกหัด
 ชักซ้อมเพลงอาวอให้ชานี่ชานาญ ปราวณจะไ้สู้รบต้านทานพวกทหาร
 หลวงทกเวลามไ้ชชาติ ครนอย่มาคนไ้ทสำหรับตรวจในล่านานนมาแจ้
 แก่เดียวไ้ไ้ว่า ผู้รักษาเมืองเจจวอชู้ ไ้นายทหารคมทหารเลวสองพันเศษ
 ยกกองทัพเรอมาจอตอยทตามลเจยะเกยตชวณเดียวไ้ไ้ไ้กตทกใจ จึงถาม
 ไ้วหยงซันแสว่า บदनกองทัพเมืองเจจวอชู้ยกมา เราจะคิดอ่านสู้รบประการ
 ไ้ดี ไ้วหยงท้วเราะแลงพดว่า ท่านอย่าวิตกเลย คำไ้โบราณท่านยอมว่า
 น้าไหลมากเอาคนกลบเกลอนเสย ถ้าหากยกกองทัพมาเรากจตทหารเข้า
 ตานทานสู้รบไ้ ท่านจงวางใจเกิดตทพนักงานชาพเจ้าจะจตแจ้เอง พด
 แลวกรเรยกอวณเขยวย อวณเขยวเหงา อวณเขยวชตตามคนพนองมาจต
 เป็นพวกหนึ่ง ลิมของกับเล่าตงพวกหนึ่ง ชองบานกับโตวเขยวพวกหนึ่ง
 ไ้วหยงกระชบบอกความลบด้วยกันทงตามพวกแลวก็ไปจตตามอบาย - -

ไ้วหยงสังทกประการ

ฝ่ายผู้รักษาเมืองเจจวอชู้ ครนชอตอกลับไปแจ้ความก ไ้วหยงนั้
 สั้งให้องอนชมนางนายทหารกับนายทหารรองอกคนหนึ่งชอไม่ปรากฏ คุม
 ทหารสองพันเศษลงเรอไปจับไ้วทตามลเจยะเกยตชวณมาไ้ไ้ได้ ครน

องอนยกตรงไปถึงตำบลเจยะเกียดชวนกแม่้งเรือรบเป็นสองกอง จอดอยู่
ริมฝั่งปากคลองจะออกแม่น้ำใหญ่ พักอยู่ได้สองเวลา ก็ยกกองทัพเรือมา
คนละทางถึงตำบลกมชวทว ต้นทางจะไปเขาเนยชวเปาะกอนหง พอดีเย็น
เสียงเป่าสดในแม่น้ำ องอนได้ฟังตกใจจึงให้หยุดเรือรบอยู่ องอนแลไป
ดูในแม่น้ำเห็นเรือเล็กสามลำแจวมาแต่ไกลลาคอนงนมคนอยู่ห้าคน ---
คนหงยน้อยทศวรรษเรือถือเชือกเส้นหงลาคอนงแจวเรือเข้าใกล้พวกทหาร
เห็นเรือสามลำจากมาได้ จึงบอกแกองอนว่าคนทแต่งตัวใส่เสื้อสีแดงยืนอยู่
ศวรรษเรือหงสามลำตรงเข้ามาบนคอบอนเขียวย อวนเขียวหงา อวนเขียว-
ชิต สามคนพนอง

องอนได้ฟังกรองส่งทหารตอยเรือรบออกล้อมจับสามคนนั้นให้ได
ทหารกตรกนแจวเรือเข้าไปจะจับ อวนเขียวย อวนเขียวหงา อวนเขียวชิต
กทศวรรษเรือกลับแจวไปหงสามลำ องอนเร่งทหารรุกไล่เอาเกาทณชยง
ไป สามคนพนองนนเอาหน้งโคและทงกระบอทสำหรับบงลูกเกาทณชชน
บ้องกนไวได้ไม่เป็นอันตราย องอนเร่งทหารรุกไล่ตามไปประมาณทางได้
สามล เห็นชายผู้หงแจวเรือเล็กรบตามหลังมารองบอกวา ออย่าได้ไล่ตาม
ไป กองทัพทยกมาทางในคลองนนพวกโจรพักเรือไว้ซาพนทหารล้มตาย
แยงชงเอาเรือรบไปสิ้นแล้ว องอนได้ฟังตกใจจึงถามชายผู้นนว่า เหตุ
ผลประการใด ชายผู้นนบอกวา เมื่อยกกองทัพเรือมาเห็นเรือสองลำคน
ลาคะห้าคนแจวเรือไป พวกทหารไล่ตามไปประมาณทางได้สดเคษ เห็น
เรือเล็กออกมาจากคลองแปดเกาลา แจวตรงมาใกล้เรือกองทัพ แล้วคน
ในเรือเล็กแปดเกาลานนเอาเกาทณชยงระดมมา พวกทหารเห็นเหลือกำลัง
กทศวรรษเรือชวนกนถอยกลับใกล้จะออกแม่น้ำ ปากคลองนนแคบ มี

โจรอีกพวกหนึ่งประมาณสามสี่คน ออกจากป่าเดินตรงมาเอาเชือกขึงกัน
 ปากคลองไว้เรือรบออกไม่ได้ ชายพวกนั้นยกเอาก้อนศิลาเหวี่ยงหลาวพุ่งทง
 ขวางลงในเรือเป็นอันมาก พวกทหารในเรือหนีไม่ได้ ไต่ลงจากเรือขึ้นมา
 ตายเสียสิ้น บัดเดียวใจพวกเหล่านั้นก็เข้าป่าหายไป ชาวเจ้าแอมชอนอยู่
 ครนพวกนั้นไปแลดูจงลงเรือรบแจวมาแจ้งแก่ท่าน

อิงฮันได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ ร้องส่งให้ทหารหนึ่งศรัษะเรือกลับพอเห็น
 เรือสามลำนำเรือเล็กออกมาจากคลองในป่าแชน ประมาณสี่ห้ากึ่งแฉง
 เป้าอุดประดังตรงเข้ามา อิงฮันก็ให้แยกเรือเป็นปีกกาจะสู้รบกับพวกโจร ก็
 ได้ยินเสียงประทัดจกชนในป่าแชนเห็น - เรือบักองแฉงออกมาจากคลองอีก
 หลายนลำ คือพวกเตียวโก้เจ็ดแปดคนนั้นก็ประดังกันเข้ามา มีเรืออีกลำหนึ่ง
 แจวตามหลังมาร้องด้วยเสียงฮันตงว่า อิงฮันจงตัดศีรษะส่งมาให้เรา - -
 แต่โดยคิดเถิด อิงฮันได้ฟังก็ตกใจ เร่งให้ทหารเอาเรือรบแอมเข้าไปที่ป่าแชน
 ริมฝั่ง พอเรือออกมาจากคลองเล็กสองข้างประมาณสี่ห้าศอกมา ตรงเข้า
 มาเอาเกาทัณฑ์เครื่องศัสตราวุธระดมยิงทงขวางลงในเรือพวกทหาร อิงฮัน
 ไม่รู้ที่จะหลบหลีกไปข้างไหนก็ไต่ลงเรือเล็กจะหนี เห็นเรือลำหนึ่งตรง
 เข้ามาใกล้ ชายผู้นั้นคือเลาตงเอาขอเหล็กเกยดวงฮันไว้ได้ พวกทหาร
 ในเรือหลบไม่ทันถูกเหวี่ยงหลาวและเกาทัณฑ์ตายเป็นอันมาก ที่ไต่หน้าตาย
 ก็ม ทพวกเตียวโก้จับไปได้มากนักษหน้า เลาตงครนจับฮันได้แล้ว พวก
 เหล่านั้นช่วยกันเก็บเครื่องศัสตราวุธและเรือรบรวบรวมไว้พร้อมพร้อม
 กันกลับไป เตียวโก้กับกงซนสนักชนมาถรมแม่น้ำพบพวกเหล่านั้น
 ก็ชวนกันกลับไปทศานักพร้อมกันทั้งสิบนาย เตียวโก้ส่งให้เอาดวงฮันกับ
 พวกทหารที่จับมาได้ประมาณสองร้อยเศษไปจำขังไว้ ตามบรรดาพวกพ้อง

ไฟรพลทไปสรวบกับพวกทหารนน เดียวโกกบุนำเห็นจรวงวลให้ทุก ๆ คน
 ควนายทไปสรวบมีความชอบนกกจคบุญชไวแลวกจคโตะ และสุรามาเดียง
 กนเมณฑรนเวงสบาย เมอขณะกนโตะอยนคนไซมาแจงวาจกยให้คนมา
 หาท่าน เดียวโกกให้พาเข้าไปถามว่า จุกยให้มาด้วยอะไรสิ่งใดคนไซบอก
 ว่าจุกยให้มาแจงกบท่านความพอกาเกวียนหลายสิบคน เวลาคาวนนจะขับ
 เกวียนเดินมาทางน เดียวโกกฟังจงพดว่า ขณะนเรากำลังจะตองการไซ
 เงนทองกจาเพาะมพวกพอกามา ฟนองทงหลายผู้ใดจะรับอาสาคุมไฟร
 พลไปแยงชิงมาได้บาง ฮานเซียวพนองสามคนจงรับอาสาว่าซาพเจ้าจะ
 ไปเอง เดียวโกกว่าเจ้าทงสามจะไปกคแลว แต่ตองคทวงทให้ชอบกคพนอง
 ทงสามคนกแตงตัวคุมไฟรร้อยเศษลงเรือข้ามไป เดียวโกไม่ไว้ใจกลัวจะ
 เสยทกสงไหเลาตงคมหารร้อยเศษติด - ตามไปช่วยแลวกาขับสงว่า เอา
 เงนทองขาวของโตมาแลวอย่าทำให้ผู้คนเป็นอันตรายเลย เล่าตงมาจัดไฟร
 พรอมแลวลงเรือตามไป เดียวโกกบพนองเหล่านนกกนงเสพสุราคอยอยู่
 จนตคยามตามเศษกยงไม่เห็นกลับมาจิง ให้โตวเขียนกบชองบานคุมบริวาร
 ไปคอยอยู่ตามทางอกพวกทง เดียวโกกบงโงทหยง กงชนสน ลิมของ
 นงเสพสุราคอยทำอยู่จนสว่างกยงไม่เห็นกลับมา คนไซหนึ่งไปแจงกบ
 เดียวโกว่า จุกยแยงชิงได้เงนทองทรพยสงของยสเบเลมเกวียนเศษ กบมา
 และอูฐประมาณห้าสิบมา - เดียวโกจิงถามว่าโตซาพนผู้คนลมตายเจ็บบ่วย
 บ้างหรือเปล่า คนไซบอกวว่า พวกพอกาเห็นพวกเราไปกตกใจกลัว ทง
 เกวียนเงนทองทรพยสงของทงบวงเสยชวนกนวงหนเอาชวตรอดไปสน ไม่
 โตซาพนทำให้เจ็บบ่วยจนสกคนทงเดียวโกกมความมยนคยงนกก จงพดว่า
 ตงแทนไปผู้ใดกคแยงชิงเอาทรพยสงของ ๆ เขาแลว อย่าโตซาพนให้เป็น

อันตรายเลย พุดตงนวกเอาเงินมาราวงวัดให้กับคนใช้ เดียวโกกับพนอง
 ตามคนชวนกันมากอยรบต ตามล็กมชวทวเห็นพวกทไปนนลากเกวยนชน
 มาจากเรือแลวกกลับไปบรทกมาและอฐูมาอก เขาชนผงได เดียวโกส่งให้
 จดโต๊ะและตราไวเดรจให้ไปรับจกยทโรงชายสรามมาพร้อมกันทงสเบตนาย
 ชวนกันกินโต๊ะเสปสราอยทพก ณ ตามล็กมชวทว เดียวโกให้เอาทอของท
 บรทกเกวยนนมาแกด มแตเงนทองของตมราคากกองไวตรงหน้าผาผอน
 แพรพรณกองไวแห่งหนง เดียวโกเรียกผู้รักษาเงนทองมาให้แบ่งเอาเงน
 ทองทวพยสงของและแพรสต่าง ๆ ออกเป็นสองส่วน ๆ หนงเอาเข้าเก็บไว
 เป็นของกลาง อีกส่วนหนงนบนกันสเบตนาย ไพรทงหลายกไดคนละ
 ส่วนทงสน แบ่งบหนักนเสรจแลวกมความยนตชวนกันกินโต๊ะเสปสราตาม
 สบายใจครนกันโต๊ะแลว เดียวโกให้เอาตัวพวกททวทจับมาได้ประมาณ
 สองร้อยเศษนนสกกหน้าเอาตัวไปใช้การต่าง ๆ อึงอันตวนายนนให้จางงไว
 แลวเดียวโกจึงพุดกนพนองทงปวงว่า เดมเราจะเข้ามาอยเขาเนยชวเปาชน
 กหมายความว่าจะให้เฮงหลนใช้สอย ลิมของคค่านยกเราชนเป็นใหญ่
 แลวกมชยชนะ พวกททวไดเควองคสตราอภบมาและเรอรบเป็นอันมาก
 บญคณนททนา บตนยกยงไตเงนทองทวพยสงของมาอกกเพราะบญของพ
 นองทงหลาย จึงชกนาเข้ามา พนองทงปวงว่าพวกเขาพเจานกไดพงบารม
 ของท่านจึงไดบนตาลใหม่มา เดียวโกจึงพุดกับโงวทงชินแสว่า ชงชวต
 เราพนองสเบคนนกรอดเพราะของกกกับจตง ลยเหงนายททว คำโบราณ
 ท่านยอมว่า ถ้าผู้ใดมคณกใหรอกคณเขา บตนเรากมความสุขแลว จา
 จะจตเอาเงนทองทวพยสงของให้คนเอาไปตอมแทนคณของของกกกับ จตง
 ลยเหงนายททว กบอนงแปะสนนนยกยงตองชงอยู่ในคคเมองเจจวฐู จาจะ

ไปแก้ไขเอาออกเสียให้จงได้ท่านจะเห็นประการใด โงวหยงว่าชื่องกงนั้น
 เป็นคนสตัยขอมมีไซจะเห็นแก่เงินทองเราเมื่อไรแต่จะต้องไปตอบแทนคุณเขา
 แป๊ะสนนนตองจัดหาคนเอาเงินทองไปเดินเห็นให้เบาบางออก— แป๊ะสน
 กคงคิดหาอธิบายหนมาได้ท่านอย่าวิตกเลย แต่—บตนาการงานของเรายังไม่
 เรียบร้อยต จงจัดหาเสบียงอาหารสร้างสมเครื่องศัสตราวุธต่าง ๆ และเรือ
 รบเล็ก—ใหญ่ ผักหัดชักข้อมไพร่พลทหารให้ชำนาญานาญชบวรบไว้ให้
 พร้อม คอยรบพวกทหารหลวงก่อน ภายหลังจึงคอยคิดการอื่นต่อไป เพียงไก่อ
 กเห็นชอบจึงตอบว่า การทงปวงกตามแต่ท่านขึ้นแสจะจัดแจงเกิด โงวหยง
 กให้พนองเหล่านนไปจัดแจงสร้างสมเครื่องศัสตราวุธของทงปวงไว้พร้อม
 ฝ่ายพวกทหารทมากบองอนหนักกลับไปได้แจ้งความแก่ผู้รักษา
 เมืองเจจวฮัว องอนนายทหารเสยทพวกโจรจับไปได้ทหารเลวล้มตายเป็น
 อนมาก ทเหลอตายพวกโจรจับไปกับเรือรบเล็กใหญ่และเครื่องศัสตราวุธ
 กเสียแก่พวกโจรทงสน และพวกโจรทเขาเนยชวเปาะนนนมอแซมแซมกับ
 คลองเล็กเป็นช่องแคบมาก พวกทหารไม่แจ้งว่าเขาออกคลองไหน ยก
 ไปตรงใดก็สู้พวกโจรไม่ได้ พวกนล้มตายเสยตงนชงจะไปจับพวกโจรท
 เขาเนยชวเปาะนนเห็นจะยากอยู่ ผู้รักษาเมืองเจจวฮัว ได้ฟังกตกใจ จึงพูด
 กับชาหลวงทอทองตราของชวเกยไทชอว่าเต็มให้สอดตอคุมทหารไปจับโจร
 ทตามลเจยะเกยตชวนกสู้พวกโจรไม่ได้ ทหารทหารอยลล้มตายไม่เหลอมาสัก
 คนแต่ตัวสอดตอนายทหารพวกโจรจับไปได้ตตทเสยทงสองข้าง แล้วปลอยให้
 กลับมาบอกข่าว สอดตอไปรักษาหออยู่ทบ้านยังไม่ทันหาย ไท้องอนกับนาย
 ทหารรองคุมทหารสองพันยกไปอกกสู้รบต้านทานไม่หยุด พวกโจรฆ่าเสย
 เป็นอนมาก องอนกับทหารทเหลอตายพวกโจรก็จับไปได้ ไพร่พลทหาร

ลมตายเสียคงนจะคิดอย่างไรดี ข้าหลวงผู้ถือทองคำไม่รูที่จะโต้ตอบ
 ประการใด ผู้รักษาเมืองยังมีความวิตกกังวลเป็นทุกข์อยู่ พอขุนนางสำหรับ
 ใช้มาแจ้งว่า มขนนางถือทองคำมาจากเมืองหลวงจะเปลี่ยนให้ท่านกลับไป
 ไป ผู้รักษาเมืองได้ฟังกริบไปรีบเข้ามาข้างใน จัดทโหนดตามธรรมเนียม
 ผู้รักษาเมืองคนใหม่เอาทองคำทวงขอโทษให้ ผู้รักษาเมืองคนเก่ารีบ
 ทองตรามาอ่านตแจ้งว่า คนใหม่มาว่าราชการสืบต่อไป ผู้รักษาเมืองคน
 เก่ากมอบดวงตราภทพยสงของต่าง ๆ ให้ผู้รักษาเมืองคนใหม่รับตรวจต
 เสริจแลวสงให้จดโตะและตรามาเลยงผู้รักษาเมืองคนใหม่ เล่าความชง
 โจรทตาบดเขาเนยชวเปาะมมอแซมแซมชวาทหารหลวงตายทงสองครง ตง
 แต่ตนจนปลาย ผู้รักษาเมืองคนใหม่ได้ฟังกตกใจ สหน้าสลดตง จึงคิดวามี
 เสยแรงทานชวเกยไทชอชางเลอกทาบานเมืองทคใหม่ว่าวราชการ ทหาร
 ผมอแซมแซมกไมมี ทำอย่างไรจึงจะจับพวกโจรได้ การอนนเหมือนทง
 แกลงเสอกได้ให้เรามา คิดแลวกมความวิตกไมโต้ตอบประการใด ผู้รักษา
 เมืองคนเก่า จึงรวบรวมทพยสงของครอบครวของตัวแลวลาผู้รักษาเมือง
 คนใหม่ออกเดินทางตรงไปเมืองหลวง

ฝ่ายผู้รักษาเมืองคนใหม่ ครนได้วาราชการเมืองเจจวสุคคตทกตง
 โจรเขาเนยชวเปาะยงนถ จึงให้ประชนนายทหารพรอมกันปริกษาว่า พวก
 โจรทตาบดเขาเนยชวเปาะผมอแซมแซมชวชงนถ ทหารในเมืองนถไมเห็นมผู้
 ไตที่จะไปจับโจรได้ เราคิดจะเกลยกลอมคนทมผมอและตบญญาเข้ามา
 ทำราชการด้วยแลวจะโต้ไปจับพวกโจร แต่จะต้องมีทงสอไปให้ชวเกย
 ไทชอทราบก่อน ว่าโจรทตาบดเขาเนยชวเปาะผมอแซมแซมชงนถ ทหารไป
 จับครงใดกเสยทตายทงครง ในเมืองเจจวสุคคไมเห็นมผู้ ไตที่จะยกไปจับพวก

โจรได้จะขอทะเลาะไปก่อน ถ้าเกลยกล่อมคนมมมมและสติปัญญาได้แล้ว
 จึงจะยกไปจับพวกโจรให้จงได้กับจะมีหนังสือไปถึง ตามบรรดาหัวเมืองชน
 ไทรทวงกว่า โจรที่ตามลเขาเนยชวเปาะเซมแซงนกลให้ผู้รักษาเมืองทงปวง
 ระวังบ้านเมืองไว้ให้แน่นหนาทุก ๆ เมือง ถ้าเป็นพวกโจรให้คิดอ่านจับ
 ตัวไว้ชนนางนายทหารทงหลายกเห็นชอบพร้อมกัน ผู้รักษาเมืองจึงให้ตั้ง
 เกลยกล่อมคนมมมมและสติปัญญา แล้วเขียนหนังสือไปถึงชวเกียไทชอ
 และผู้รักษาเมืองทงปวงตามขงปรักษานนทุกประการ มอบให้ชนนางถือ
 แยกย้ายกันไปทุก ๆ เมือง

ฝ่ายชนนางผู้ถือหนังสือไปถึงเมืองทนเสยก็ยกมเมืองเจจวฮักเอา
 หนังสือไปส่งให้ ผู้รักษาเมืองรบมาฉกฉนกลออกอ่านแจ้งความแล้วจึงให้
 ทาของกงชนนางตำแหน่งทรบหนังสือมาส่งว่า จงมีหนังสือไปถึงนายบ้าน
 นายอำเภอทุกตำบลให้ระวังตรวจตราจับพวกโจรที่ตามลเขาเนยชวเปาะ —
 ให้ได้ ชองกงได้ฟังจึงคิดว่า เตยวโก่ทำให้เกิดความใหญ่แย่งชิงเอาของ
 ชวเกียไทชอไปแล้วฆ่าพวกทหารตายถึงสองครั้งจับส่งต่อไปตัดหูเสียแล้ว —
 ปล่อยมาทำเหตอเกินมิโทษมากนัก ซึ่งเตยวโก่จะไปเป็นโจรก็เพราะพนอง
 พวกพองชกนำชมชนให้ไป เตยวโก่กับเราเป็นคนรักใคร่กันถ้าไม่ทันระวัง
 ตัวเราคงจับเอาไปได้จะทำอย่างไรดี คิดแล้วก็บอกกับชนนางตำแหน่ง
 ทเดยวทกว่า ทานจงช่วยข้าพเจ้าเขียนหนังสือไปถึงนายบ้านนายอำเภอ
 ตามคาผู้รักษาเมืองส่งด้วยข้าพเจ้าจะออกไปข้างนอกสักครุทงชนนางฉน
 กเขียนหนังสือแทนชองกง ๆ ก็ออกมาจากทวาราชการเดินไป ได้ย่นเสยง
 คนร้องเรียกวาทานผู้ว่ากล่าวตำแหน่งหนังสือจะไปข้างไหน ชองกงถามว่า

ท่านมีอะไรหรือ ยายเงยมบอกว่าท่านยังไม่ทราบข้าพเจ้าจะเล่าให้ฟัง
 ยายเงยมสอนบุตรสาวคนหนึ่งชื่อผอเสยะสามเป็นชาวตงเกยเมืองหลวงขอ
 เงยมกึ่งเป็นคนขบว่องเปล่งดี จึงสอนให้นางเฮงผอเสยะบุตรสาวขบว่องมา
 แต่เล็กจนใหญ่ อายุได้สิบแปดปีรูปร่างลักษณะดีพอสมควร สามคนพ่อลูก
 ขวนก้นมาเมืองชวตงแซหาพวกพ้อง ก็ไม่พบจึงได้ตกมาอยู่เมืองหนเสยกัย
 ึ่งคนในเมืองนี้ไม่มีชอบขบว่องเงินทองก็หาไม่ได้จะ — กลับไปไม่มีเงินจะ
 ขอกินตามทาง จึงได้เที่ยวมาสำนักอยู่ที่ในตรอกหลังโรงว่าราชการของ
 ท่าน เวลาว่างเงยมกึ่งสามยายเงยมสอนบิดาของนางผอเสยะตาย ยาย
 เงยมผอไม่มีเงินจะซื้อหีบใส่ศพไปฝัง จึงอ้อนวอนให้เที่ยวหาเงิน ข้าพเจ้า
 ไม่รู้แห่งจะไปหาผู้ใดจึงพากันเดินมาได้พบท่านก็เป็นบุญนักหนา ขอท่าน—
 จึงเมตตาแก่คนยากด้วยเถิด ของกึ่งได้ฟังก็มีความเวทนาจึงพูดชวนว่าถ้า
 กระนั้นก็ตามเรามาเถิด ของกึ่งเดินไปที่โรงเตยมียมพุก้นมาเขียนหนังสือ
 ส่งให้ส่งว่าหีบใส่ศพนั้นไปเอาที่โรงเตยมีนมข้าหลงเกิดแล้วหีบเงินตำลงให้
 ยายเงยมผอได้รบเงินกับหนังสือความยินดีค่านับลาไปเอาหีบใส่ศพที่—
 โรงเตยมีนมข้าหลงมาจัดการฝังศพสามเสร็จแล้ว เงินนยงเหลืออยู่บ้าง
 สองคนแม่ลูกก็ได้ขอรบประทานกันต่อไป

ครนอยมาเวลานั้น ยายเงยมผอคิดถึงบุญคุณมากำนับ
 ของกึ่งที่พบ เห็นในบ้านนั้นผู้หญิงก็ไม่มี ยายเงยมผอกลับไปถามยาย
 เฮงผอว่า ของกึ่งมกรรยาหรือเปล่า ยายเฮงผอว่าของกึ่งตงบ้านเรือนอยู่
 ตำบลของเกชัง ไม่ไต่ยมนุษย์ได้พูดว่ามกรรยา มาเป็นชนนางทนกเห็นแต่จะ
 อุปถัมภ์คนยากจนขัดสนและมทุกชวอนต่าง ๆ เจ็บป่วยล้มตายมาบอก
 ไม่มีเงินทองจะใช้สอย ก็ให้ชาวชวไปทุก ๆ คน ชวกรรยานั้นเห็นยังไม่

มตอก ยายเงยมผอว่าบุตรสาวข้าพเจ้าขบรองส่งโตกต เมอขณะอยู่ตงเกย
 เมืองหลวงกเคยได้ขบรองมีคนชอบใจ พวกพอคาทตงหางชายของโตมา
 สู้ขอว่ากล่าวหลายหนกไม่ให้ ด้วยตัวเราก็บ่สามแก่ชราแล้วไม่มีผู้ใดจะ
 อดบ่อดจ้งไม่ไหมสาม เพราะไม่แจงว่าจะมาลำบากตกยากตงเพียงน —
 ชองกงมคณกับเรานกยงหาได้ตอบแทนคณไม่ ไปค่านับจนตงบ้านกไม่เห็น
 มภรรยาเราจ้งโตมาหาจ้งเห็นตจวดยว่ากล่าวกับชองกง— ถ้าจะมภรรยา
 นนอย่าตองไปสู้ขอคนอนเลยเราจะยกนางผวเสยะบุตรสาวให้เป็นภรรยา —
 ทานจะเห็นอย่างไร ยายเสงผอว่าตแล้ว ข้าพเจ้าจะว่ากล่าวให้เอง ครน
 รุงชนเขายายเสงผอกไปหาชองกง เดาคความทขายเงยมผอกกล่าวนนให้พง
 ทกประการชองกงกไม่ยอมรับ ยายเสงผอเถ่าแก่เป็นคนช่างพูดประจบ—
 ประแจตนัก ว่ากล่าวอนนตต่าง ๆ จนชองกงใจอนตงกยอมรับ ยาย
 เสงผอกยนตยงน

ครนตงวนต์ชองกงกไปปลุกเรอนไกล โรงกวนต์สำหรับพัก ให้
 นางผอเสยะภรรยา กับยายเงยมผอมารดาอยู่ตองคน ชองกงกับนางผอเสยะ
 กอยูกนเบนตมภรรยาคน ครนอยู่มาประมาณตบห้าจนวนนางผอเสยะคอย
 เจริญมงมเงนทองชองตงชองตงตวงตงาม แต่ชองกงนตตบญญาตผมอ
 เขมแขง การลुकเมยกคตายมิใครจะไดไปมาหานางผอเสยะ
 อยู่มาวนต์หนง ชองกงชวนต์ยบุนอนมาตบ้าน ให้นางผอเสยะ
 จตโตะและตุรามาเลยงเตยบุนอน พุดจวกนเลนเบนทสบาย เตยบุนอน
 นนชวบ้านมกเรียกเตยชา เบนชุนนางรองชองชองกง รูปร่างามอาย
 ประมาณยตบปี ครนเห็นนางผอเสยะภรรยาชองกงลกษณะค กมใจรักใคร

ฝ่ายนางผอเสยะตั้งเตของกงนานไปนานมากจดจางห่างเหิน ครนเห็น—
เตียบนอวรูปร่างงดงามกมความเสน่ห์หายงนักรนกินโต๊ะเสพสุราแล้ว
เตียบนอวรูปร่างงดงามกมความเสน่ห์หายงนักรนกินโต๊ะเสพสุราแล้ว
เตียบนอวรูปร่างงดงามกมความเสน่ห์หายงนักรนกินโต๊ะเสพสุราแล้ว

อยมาวันหนึ่งเตียบนอวรูปร่างงดงามกมความเสน่ห์หายงนักรนกินโต๊ะเสพสุราแล้ว
ของกง เตียบนอวรูปร่างงดงามกมความเสน่ห์หายงนักรนกินโต๊ะเสพสุราแล้ว
ไปหานางผอเสยะอยมิได้ขาด การที่เตียบนอวรูปร่างงดงามกมความเสน่ห์หายงนักรนกินโต๊ะเสพสุราแล้ว
นนความรูถของกง ๆ ก็ไปทमान ปรวณนาจะตกรยานางผอเสยะ ๆ เห็น
ของกงมากโกรธชงหน้าตาไม่สบาย ของกงรู ในทจกความใช้ภรรยาดีขอ
เป็นแต่เขาให้ตอบแทนคุณ ครนจะวากลาจ้อของกายไม่ต้องกรว ตงแต่
นนมาของกงทงละเลยไว้หลายเดือน

เวลาวันหนึ่งของกงมาจากโรงที่พัก ตรงไปโรงเตียมชายนำชาเห็น
ชายผู้หนึ่งรูปร่างสูงใหญ่ ถอกระบักบสังของวงตรงมายังโรงชายนำชามองดู
ของกง ๆ ก็แลดูชายผู้นั้น ทงสองฝ่ายไม่อรทกกัน ชายผู้นั้นจึงถาม
พวกพ้อคาวาทานขนนางผู้นั้นชื่อไร พวกทชายของบอกว่าชื่อของกง ชาย
ผู้นนก็ตรงเขาคานบ ถามวาทานจาชาพเจ้าไม่ได้หรือของกงรบคานบถาม
ว่า ทานนคอผู้ใด ชายผู้นนว่าเชญทานไปทโรงชายสุราเถิดจจะบอก
ของกงกับชายผู้นนก็ไปทโรงชายสุรา ของกงจึงถามว่า ชาพเจ้าขอเลาตง
ทานชวยชวตชาพเจ้าใจลมไปแลดูหรือ ของกงได้พงกสะตงใจพูดว่า ช่าง
กลาหาญนักรหน้าช่างมาได้ถาแมนพวกนายทหารพบเขากจะเกิดความ แลดู
ถามว่า เตยวโก้อยู่หรือประการใด ผู้ใดใช้ให้มา เล่าตงบอกว่า เตยวโก
คตถบญคุณทานนทหน้า วาจะมาคานบกชตชววงเกรงอยู่ บदनเตยวโก
เป็นนายใหญ่ ทตาบลเขาเนยชวเปาะแล้วโงวหยงเป็นกุนช้อ กงชุนต้น

เป็นผู้ช่วยวากลาการงานต่าง ๆ ลิมชองเป็นผู้คัดอ่านการทงตน ข้า
 เสงหลุนตายจึงได้ยกเตี่ยวโกซนเป็นใหญ่ในเขานเญชวเปาะนน กมอยู่แต่
 ไตวเซชน ซองบาน จุกัยสามนาย กับพวกชาวพเจ้าเจตคนด้วยกัน รวมเป็น
 สิบเจตนายมีไพร่พลประมาณแปดร้อยเสบียงอาหารเงินทอง— กมบรรพณ
 เตี่ยวโกคตถึงคุณท่านอู๋มีได้ขาดจึงใช้ชาวพเจ้าถอหนังสือกับทองคารอยตาลง
 มาให้ท่านแล้ว จะเอาทองไปให้เจตนายทหารอกรอยตาลง เล่าตงก็เอา
 หนังสือกับทองคำส่งให้ ซองกิ่งรับหนังสือมาฉกฉนกลอกอ่านมีความว่า
 “เคียวโกคตเป็นใหญ่ในตำบลเขานเญชวเปาะกเพราะลิมชองจัดการ
 บคนพนองทงปรังคตถึงคุณท่าน จึงได้ให้เล่าตงถอหนังสือกับทอง
 รอยตาลงมาคานข” ซองกิ่งแวงความแล้วครนจะไม่รีบไวก็ไม่ดี จึง
 หยบทองคำแท่งหนึ่งกับหนังสือมาใส่ในไหเก็บไว้ ส่งให้เจ้าของโรงเตียม
 จดโต๊ะและสรามมาเลี้ยงกัน เล่าตงเห็นซองกิ่งหยบทองไว้แต่แท่งเดียว ก็เอา
 ทองค่านนวางไว้บนโต๊ะ แล้วเสพสราพตจากัน เล่าตงบอกซองกิ่งให้เก็บ
 ทองไวเสยซองกิ่งว่าท่านพนองเจตนายเพงจะเขายอชทเขานเญชวเปาะตงตว
 ใหม่ ๆ กำลังจะต้องใช้เงินทองมาก ตวชาวพเจานหาเป็นไรไม่จึงเอากลับ
 คินไปถาตองการใช้สอยจึงจะไปเอาเอง ซงทองที่จะให้เจตงนน ถาชาวพเจ้า
 พบกับเจตงจึงจะบอกให้ทราบวาท่านค่านขมา บदनจะเชญให้ไปบ้านกกลว
 พวกชนนางนายทหารพบประจะจำได้ — ก็จะเกิดความใหญ่ชน จึงกลับไป
 บอกกับพนองทงปรังเถตว่า ชาวพเจ้าอยากจะไปค่านขสักครวหนึ่งซองกิ่งก็
 เขียนหนังสือไปถึงเตี่ยวโกคตบับหนึ่งมอบให้ เล่าตงรับหนังสือเก็บทองคำใส่
 หอผ้าแล้วสงวามเมอเดินทางไปจงระวังตวไทด์ — ไปข้างหนามแต่ชนนาง
 นายทหารมาก เล่าตงค่านขลาซองกิ่งออกจากโรงเตียม ในขณะนั้น

วันกลางเดือนแปด เวลาค่ำเดือนหงาย เล่าตงรีบเดินทางกลับไป ชองกิง
 คิดเงินให้เจ้าของชายสราแล้วออกจากโรงเดินมาจึงนึกว่าเที่ยวโกทำให้เกิด
 ความใหญ่ชนดงนคงจะมีเหตุการณ์เกิดขึ้นแน่ พอได้ยินเสียงคนร้อง
 ถามว่าท่านชองกิงจะไปข้างไหน ชองกิงเหลียวหลังไปเห็นยายเงยมผอ
 วิ่งตามมาหยุดยืนอยู่ ยายเงยมผอคำนับแล้วพูดว่าไม่เห็นท่านมาที่บ้านชา
 นานแล้ว เคยไปตามเป็นหลายวันก็ไม่พบ ท่านโกรธชงซาฟเจ้าหรือ นาง
 เงยมผอเสียดะภรรยาว่ากล่าวให้แค้นเคืองประการใดจึงไม่ไปบ้าน จึงเห็น
 แก่ซาฟเจ้าเชิญท่านไปก่อนเถิด เมื่อนางเงยมผอเสียดะดวงเกินหยาบซาอย่าง
 ไรจะชำระว่ากล่าวให้ ชองกิงตอบว่าคราวนมธระมาก ต่อเวลาอนว่างเปล่า
 จึงจะไป ยายเงยมผอว่านางเงยมผอเสียดะภรรยาคิดถึงท่านอยู่ทุกวันนี้ได้ขาด
 เวลานซาฟเจ้ามาตามพบแล้วท่านจะไม่ไปนั้นไม่ได้ ชองกิงความธระหนักหนา
 พรุ่งนี้จะไปยายเงยมผอไม่ฟังตรงเขาขัดเสอชองกิงไว้ พูดว่า คนทงปวงเขา
 ยุงกว่าบุตรสาวซาฟเจ้าไม่ตีประการใด ท่านอย่าได้เซอเลย ซาฟเจ้าสอง
 คนแม่ลูกหมาจะฟังบุญท่าน เชิญไปบ้านเถิด ซาฟเจ้ามขอความจะพูดให้
 ฟัง ชองกิงว่า อย่ามารบกวนจะเสียดะภรรยา ยายเงยมผอไม่ฟังก็ถอน
 วอนนตลากจะเอาตัวไป ชองกิงใจอ่อนเสียไม่ได้ก็ไปกับยายเงยมผอ ครน
 กงบ้านชองกิงไม่คิดจะเข้าไปในห้อง ยายเงยมผออ่อนวอนให้ชองกิงเข้าไป
 นงอยู่ทหน้าโต๊ะ แล้วยกเกาธมานงกาทบอยูกลวงจะหนดวยชองกิงไม่เต็มใจ
 มา แลวจรงร้องเรียกนางเงยมผอเสียดะบุตรว่าเจ้าคิดถึงเตยซาฟหลงจึงออกมา
 เกิด

ขณะนั้นนางเงยมผอเสียดะธาบนาแดงดวงนงทมบนอนนต อยู่ทโต๊ะ
 ห้องใน คิดถึงเตยบนอนนตทเรียกว่าเตยซาฟหลง ครนได้ยินมารตาร้องบอก

ออกขอเตยซาหลงสำคัญว่าเตยบนนวน กรบเดินออกมาแกลงบนวา คน
 ะไรเช่นนั้น ทำให้คอยทำอยู่ชานาน จะออกไปตเสยสกัดสองสามทให้หน้าใจ
 พอเห็นแสงไฟสว่างมอด เห็นเบนของกงกกดบเข้าปข้างใน ยายเงยมผอ
 ร้องเรียกอกว่า เตยซาหลงมานงอยทนหรือ เจ้าออกมาแล้วเหตุไฉนจึงกกด
 เข้าไปเลยเล่า นางเงยมผอเสยะจึงตอบว่าตวลกกไม่ได้ทาความชวส่งได
 บदनมาแล้วจะเข้ามาข้างในเองกกงได้มิใช่ไมมีตาเมื่อไร จำเพาะจะต้องให้
 ออกไปรับควยหรือ ยายเงยมผอได้ฟังบตรวาทงนนทาเป็นหัวเราะ แล้วพด
 ว่า เขาไม่ออกมากข้างเถดทานกบซาพเจ้าเขาไปในห้องดวยกน ชองกง
 กนงเสย ยายเงยมผอจุมอชองกงเขาไปในห้อง เชญไทมงทโตะ แล้วจ
 ร้องเรียกนางเงยมผอเสยะว่า บदनทานชองกงมาเจากนอนเฉยเสย หามา
 ตอรับพดจาไม มารดาอดสำทไปตามอนนวนนอยชานาน เพราะเจ้าว่า
 เปียบเทียบโกรรชงเขาจึงไมมาแล้วดกไปดตบตรทเตยง จะให้มาพดกับ—
 ชองกง นางเงยมผอเสยะผลกมอเสย พดว่า มิใช่ลกนชวซา เขาไมมาเอง
 จะทำอย่างไรได้ ยายเงยมผอออนนวนนเป็นหลายครง นางเงยมผอเสยะไม
 อวชตมารดาจไปยกเกาอมานงอยตรงหน้าชองกงหาง ๆ กน — ชองกง
 ไมพดจาประการใด ดวยชอความส่งไดรยทงสนนหากว่าเสยอนนวนนยาย
 เงยมผอไมได้จมา ยายเงยมผอเห็นชองกงนงนงอย จึงคดว่า จะต้องไป
 จดหาส่งของเลกนอยกบสรามาให้ชองกงกบ บตรดาวกนโตะเตพสราตวยกน
 แล้วบอกว เจาจนงพดกบสามกอนมารดาวจะออกไปข้างนอกสกัดครทง
 ชองกงได้ฟังจคดวาทายายเงยมผอออกไปข้างนอกแล้ว เรากจะได้หน
 ไปยายเงยมผอดกเดินออกมากลวชองกงจะไปเสยจบบตประตุเอาทวงคดอง

ไว้ ชองกิงเหนยหายเงยมผอไปแฉวกยन्द ลูกมาเบ็ดประตูไม่ออกก็กลับไป
 นั่งอยู่หน้าโต๊ะครนหายเงยมผอจตสงของโตพร้อมแฉวกยกเอามา เบ็ดประตู
 เข้าไปเอาสุรากับสงของตงไวบนโต๊ะ เชิญชองกิงเสพสุราแล้วให้บุตรสาว
 มากินด้วยจะไตรนสุรานางเงยมผอเสยะไม่สบายใจ เพราะคตตงเตยบนอวน
 แต่จะไม่กินสุราก็ไม่ได้ ถ้าชองกิงไม่เมาสุราก็จะนั่งอยู่ตงน เตยบนอวน
 มาจะเสยท คตแฉวกทาเขาไปกินโต๊ะ ยายเงยมผออ้อนวอนให้ชองกิง
 เสพสุรา ชองกิงเสยไม่ได้คตมสุราถอยหนงนางเงยมผอเสยะคตมถอยหนง
 ต่างคนนั่งอยู่ ยายเงยมผอกนงเสพสุราพุดจาประจบประแจง ชองกิงนง
 เฉยเสย ยายเงยมผอเสพสุราคนเดียวจนเมาพุดพว้าไป

ฝ่ายตงงยเบนนกเลงเจนนเบยบอน ถ้าไม่เมงนทตงเคยมาให้ชองกิง
 ใช้สอยกโตเงนททคตวง ครนเวลาคาวนมน เลนเบยเสยเทยวตามหาชองกิง
 ก็ไม่พบ มีผมาบอกวว่า ชองกิงมาอยู่ทบ้านภรรยา ตงงยกตงไปทบ้าน
 โดยนเสยงยายเงยมผอพุดอยู่คนเดียว ก็แอบมองตามชองฝว เห็นชองกิง
 กับนางเงยมผอเสยะภรรยา นงหันหน้าไปคนละข้างไม่ได้พุดจกัน ตงงย
 ตงงเข้าไปข้างในด้วยเคยไปมามีโตชาต ชองกิงนงคตทวงทจะออกมาแต่ยง
 มิได้ชอง ครนเห็นตงงยมากคใจ คตจะออกไปด้วยกัน จงพยกหน้า ตงงย
 วั ในทกนออกกบชองกิงวว่า ข้าพเจาเทยวตามท่านเห็นคเห็นอยนภทหน้า ด้วย
 ผรคษาเมองมราชการขอใหญ่ให้มาตามท่านไปโดยเร็วเถต ชองกิงกลกชน
 จะไป ยายเงยมผอเขาคนชองกิงไว้ แฉวกพุดวว่า ท่านอย่าเชอเลย มราชการ
 ะไรในเวลากลางคนเชอถอโตหรือกบคนขอทานแฉวกวาทงงยเบนนมาก
 กลับผลคใส่ตงงยออกมาเบ็ดประตูเสย ตงงยโกธนคควว่ายายเงยมผอแฉวก
 กลับไป ยายเงยมผอเขาประจบประแจงพุดวว่า เวลาคคแฉวกพากันนชนเสย

เกิด พวงนางค้อยไป ยายเงยมผอกเก็บสิ่งของออกจากห้องปิดประตูแล้ว
ไปนอนที่ของตัว

พอเวลาตกประมาณสองยาม ชองกงจึงคิดว่า พวกชาวบ้านได้
บอกกับเราว่า นางเงยมผอกเสียวรักใคร่กับเตียบนอนจะเท็จจริงประการ
ใด แต่พูดจาและกริยากตประหลาดอยู่ ต้องตรวจทเมอจะนอนถ้าไม่เหมือน
แต่ก่อนก็คงเป็นอย่างเขาว่า เราจะได้เพิกเฉยเสียอย่าไปมากแล้วกัน ชองกง
นั่งฟัง โต๊ะค้อยดทาทำเหมือนนอนหลับ -- นางเงยมผอกเสียวครนมารดาออก
มาแล้วก็ไม่ถอดเสื้อและช่องแต่งตัวออกเหมือนแต่ก่อน นอนฟังเตียบอยู่
ชองกงเห็นกร ในกริยาว่าภรรยาไม่จริงจึงลุกขึ้นถอดหมวก และเสอกับ--
โถ้เจียวบนตอชิงใต้ของนอนออกเขว่นไวแล้วก็เข้าไปนอนในเตียง นาง
เงยมผอกเสียวกฟังอยู่ข้างหนึ่งจนตกลสามยาม ชองกงนอนไม่หลับด้วยใจไม่
สบาย อยากจะให้สว่างเร็ว ๆ จะได้ไป ถอนใจใหญ่พูดว่า ถ้ายามสบาย
คิดจะให้สว่างช้าถ้าไม่ผาสกก็อยากให้สว่างเร็ว ๆ นางเงยมผอกเสียวนอน
ไม่หลับ โดยนกงเสียว ต่างคนนอนอยู่ประมาณครึ่งหนึ่ง พอจนสว่าง
ชองกงลุกขึ้นลงหน้าโต๊ะเสอกหมวกเสร็จแล้ว บ่นว่า อย่างธรรมเนียมตง
นมไม่เคยนางเงยมผอกเสียวตอบว่า หน้าไปอายยังจะกล้าบ่นว่าไม่มีธรรมเนียม
ชองกงกนงเสียว เปิดประตูออกไป นางเงยมผอกเสียวแกล้งร้องเรียกว่าท่าน
ตามกลับมาอนเสียวอกให้สว่างตจงค้อยไป ถ้าชอนจะไปให้ได้จงปิดประตู
เสียวด้วย ชองกงก็ไม่โต้ตอบประการใด ออกจากบ้านเดินไปยังหน้าโรง
กวนทเคยพัก ยังไม่ทันสว่างเห็นมีแสงไฟ คนหาบของเดินมาใกล้จำได้ว่า
เฮงกงผู้เฒ่า หาบยาและนำชาจะไปค้าขายให้หนตลาคเขาเฮงกงเห็นชองกง
จึงถามว่า ท่านมาแต่เขาด้วยอะไรสิ่งใด ชองกงบอกว่า เวลาคนนเสฟสุรา

เมานอนหลับไป โดยนเสียงกลองสำคัญว่าสว่างแล้วจึงได้มา เฮงก่งว่า ถ้าเมาสุรากเขยู่ท่านกษยานาชาลางสวาทนกกงตกยาสั่งให้ ของกิงคิดว่า เรากษยานาชาของเมานมานานแล้วยังไม่ได้ให้เงินทองเลย แต่พูดไว้ว่า จะให้หีบสำหรับใส่ศพ เวลาเวลานนเตยวโกเอาทองคำมาให้แห่งหนึ่ง เราเอาทองแห่งนั้นให้เฮงก่งผู้เฒ่าไปเก็บไว้เถิด จึงพดกับเฮงก่งว่า แต่ก่อนเรารับจะให้หีบใส่ศพท่าน ฉนวนรวมทองคำแห่งหนึ่ง จึงเอาไปขอหีบที่โรงเตยมนตนาชาหลงเอาไวทบ้านของตัว คอยไถงรอยบจคอยใส่ศพ เฮงก่งว่าท่านมี บุญคุณนักหนาได้เมตตาให้หีบและให้พรข้าพเจ้า ถ้าตายไปเกิดเป็นสัตว์สิ่งใด ๆ ก็ดี คงจะตอบแทนสนองคุณท่านให้จงได้

ของกิงได้ฟังกษยนต์ เลิกเสื่อออกเอามือคลำไถ้เจียวบนตอที่ใส่ทองกับหนังสือได้ไม่พบกทุกชนก จึงบอกกับเฮงก่งว่า เวลาคนนเสยพสุราแล้วจะเข้านอน แก่ไถ้แขวนไวข้างเตียงในห้อง ครนตนาชกรบเบ็ดประตมา ลมไถ้เจียวบนตอเสยจะต้องกลับไปเอาก่อน เฮงก่งว่าเวลาอนกไถ้ดอกท่านอย่าว่านวายเลย ของก่งว่าไม่ได้มของสำคัญอยู่ด้วยจะต้องกลับไป พดปลางใจนนเบนทกขถงหนังสือทเตยวโกฝากมาใส่อยู่ในไถ้บนด้วย กรบกลับไปบ้านโดยเร็ว

ฝ่ายนางเจยมผอเสยชะ ครนของกิงไปแล้วกออกมามาหน้าเตียง ถอดเสื่อฝากบของแต่งตัวออกหมดแล้วบนว่า ของกิงแก่งมานอนทนนทาไม่ให้หลับจนสว่าง

ขณะนั้นในห้องยังมีตอย แต่จุดตะเกียงไว้ แลเห็นสายไถ้แขวนอยู่ทลกกกรง จึงคิดว่าของกิงลมไถ้เสยไม่เอาไป เราจะเก็บไว้ให้เตยบนอนจนจะได้ผูกติดตัว จึงหยิบเอาไถ้เจียวบนตอมาเทออกดู เห็นทองคำแห่งหนึ่ง

กับหนังสือ จึงพูดว่า เทพยดาชักนำเอาทองมาให้เราจะได้ออเองกัน
 ในสองสามวัน เห็นเตียบนอ้วนผอมไปนักหนักเอาหนังสือมาคลด นาง
 เจยมผอเสยะไม่ค่อยจะรหนังสือแต่จำเดียวโก่นายโจรเอาทองคำร้อยตำลง
 คำนบมายงชองกง แจงตงนบกบนวาทแลดู ชองกงเป็นไศศกของเตียวโก
 พวกโจรทตาบลเขาเนยชวเปาะ บदनชวตชองกงตกอยู่ในมือเรา ๆ กับ
 เตียบนอ้วนคงได้ยูกินเป็นผวเมยกน สำคัญว่าลงนามาปลัดกลงในบ่อ
 นบอมาปลัดกลงในถัง สมความปรารถนาของเราแล้วเอาทองกับหนังสือ
 ได้ไถ่เสียตามเดิม ชอนไว้ในผ้าหมนอน พอชองกงวงมาตงกผลกประต
 เข้าไป นางเจยมผอเสยะรองถามว่าผ ไดเบตประต ชองกงนอกว สามเจ้า
 กลบมานางเจยมผอเสยะตรงแจงวาชองกงกลบมากนอหบผ้าหมไวชองกง
 เดินเข้าไปในทองหาไถเจยวบนตอทลกกวงชางเตยงกไม่พบ เทยวตวาจะ
 ตกอยัทไหนด้าง นางเจยมผอเสยะเห็นชองกงหา ไถกแกตงทาหลบเสย
 ชองกงหาทวแลดูไม่พบ จึงถามนางเจยมผอเสยะวาเจ้าเอาไถเจยวบนตอ
 ไถ ขอให้เราเถิด นางเจยมผอเสยะทำไมยน ชองกงปลัดสนเป็นหลายหน
 นางเจยมผอเสยะปลัดทวมาถามวา อะไร ชองกงวา เจ้าเอาไถเจยวบน
 ตอเก็บไว ขอให้เราเถิด นางเจยมผอเสยะทำไมไดยน ชองกงปลัดสนเป็น
 หลายหน นางเจยมผอเสยะปลัดทวมาถามวา อะไร ชองกงวาเจ้าไถเจย
 วบนตอเก็บไว ขอให้เราเถิด นางเจยมผอเสยะตอบวาเอามามอบไวหรือ
 จึงจะมาเอา ชาวเจานอนหลบอยไมว ไม่เห็น ชองกงวาในทองกไมมผ ไถ
 เขามา อยตวยกันสองคน เวลาคนนเมอเจานอนชาวชองและเสอผากไมไต่
 ถอด ครนเราไป เจ้าจงลกชนถอดชองแตงตว ไถแขวนอยัทลกกวงเจ้าคง
 เอาเก็บไว นางเจยมผอเสยะวาไมไต่เก็บไว ชองกงออนวอนหลายตรงแลดู

พูดว่า เราเพียงเจ้ากับมารดาไม่ให้อนาทรอื่นใจ ก็นอนนิ่งหมกมุ่นพร้อม
 ทุกสิ่ง ไม่ควรจะมาเป็นเช่นนี้เลย นางเงยมผลเสยะก็โกรธพูดว่า โถนน
 เก็บไว้จริงแต่ไม่คนให้ ท่านจงไปหาเจ้าเมืองกรมการมาจับเป็นเมียเถิด
 ของกงวาใครว่าเจ้าเป็นเมีย ขอคนมาให้เสียโดยดี นางเงยมผลเสยะว่า
 ท่านหรือว่าไม่ใช่เมีย ท่านได้ความข้าพเจ้ารักใคร่กับเตยบนชวนชวน
 ไม่จริง ถ้ามันเป็นจริงโทษก็เพียงตาย ช่างท่านเป็นไฉนของพวกโจร
 โทษนั้นโตใหญ่หาทเปรียบเทียบไม่ได้แต่หนังสือของท่านนั้นเราเก็บไว้คัดลอกถ้า
 จะเอากลับคนต้องทำตามคำข้าพเจ้าตามอย่าง

ของกงวาฟังว่าเป็นไฉนของพวกโจรก็ตกใจ จึงห้ามว่าอย่าออกไป
 จะเอาของสิ่งใดตามอย่างจะยอมตามคำทวงสน นางเงยมผลเสยะว่าท่าน
 ยอมให้จริง ๆ ก็บอก ขอหนึ่ง ท่านได้ออกเงินช่วยข้าพเจ้ามาเท่าไร
 เอาตัวไปนั้นคนมา เขียนหนังสือหาขาดจากผัวเมียกันตั้งแต่นั้นไป แล้ว
 ให้ข้าพเจ้าอยู่กับบนชวนชวน ขอสอง ว่าด้วยของแต่งตัวกับเครื่องใช้
 สอยและบานเรือนให้เป็นสทอแก่ข้าพเจ้าต่อไป ขอสาม ว่าด้วยทองคำ
 รอยตาลงถมในหนังสือสนน จงเอามาให้ด้วย ถ้ายอมความสามชวนแล้ว
 จงจะคนหนังสือกับไถ่เจียวบนชวนให้ ขอกงวาขง ขอหนึ่ง ขอสองทวงสน
 ก็ยอมให้ได้ แต่ทองคำรอยตาลงถม ไม่ได้รับไว้ให้เอากลับคนไปเสียแล้ว
 นางเงยมผลเสยะว่า ท่านอย่าพูดเลยไม่มีผู้ใดเชื่อ เป็นชนนางกรมการที่จะ
 ไม่เอาเงินทองนั้นไม่มี เปรียบเหมือนแมลงวันเห็นโลหคแล้วที่ไหนจะ
 อดได้ ขอกงวา ทองคำรอยตาลงถมให้เอากลับคนไปจริง ๆ ไม่ได้
 รับไว้ ถ้าจะเอาให้ได้ก็ขอผลัดตามวัน จะกลับไปบ้านเอาของมาขายให้
 ครบทองรอยตาลงถมจะเอามาให้ นางเงยมผลเสยะว่าจะล่อลวงชวนสน

ไม่ได้มาถึงสามวันไม่เอามาแล้วจะไปทวงกับผู้ใด ถ้าเอามาเมื่อไร จะให้ไปเหมือนน ชองกงว่า ถารบทองคำรอยตาตั้งไว้ก็จะให้เสียเดยจน เพราะไม่ได้รับใจจริง ๆ จึงขอผลัดไป นางเงยมผลเสียตอบว่าถึง พรุ่งนี้เข้าไปโรงชำระต่อหน้าเจ้าเมืองกรมการ ท่านก็ไม่รับว่าเอา ทองนนไว้

ชองกงได้ฟังพูดถึงโรงชำระก็ระงับใจ ด้วยอ่อนน้อมเป็นนักหนา จะว่ากล่าวสิ่งใดยอมตามทุกอย่างยังจะไม่ให้ ก็โกรธจึงถามว่าไม่ให้จริง หรือ นางเงยมผลเสียว่า ถึงจะมาสักรอยคนก็ไม่ให้ ถ้าจะเอาให้ได้จริงไป เอาทเมืองหนุเสยกุย ชองกงก็โกรธหนักตรงเขาแย้งชิงนางเงยมผลเสีย เอาไปเฉยจนตอเข้าชอนไว้ในเสื้อ เอามือกดไวแน่นหนา ชองกงเห็น ไปเฉยจนตอแนแลวกแย้งชิงกัน นางเงยมผลเสียไม่ยอมให้ ชองกงเห็น กระบวางอยบมเตยงกควยกระบี่ ถามว่าไม่ให้หรือ นางเงยมผลเสีย ร้องออดอวนว่า ชองกงจะฆ่าข้าพเจ้าแล้ว ชองกงกำลังโทโสกลุ่มชนมา ก็เอาระบแทงนางเงยมผลเสียตาย หยิบไปเฉยจนตอมา เอาหนึ่งสอด เผาไฟเสียแล้วเดินออกจากห้อง ยายเงยมผลมาสูรรัตนชนยังไม่ทันสว่าง ได้ยินเสียงชองกงกับบุตรสาวพูดกันฟังไม่ถนัด แต่คำปลายนนได้ยินบุตร สาวร้องว่า ชองกงจะฆ่าคนกตใจ ลูกจากทนอนตรงเข้าไปในห้องพบ ชองกงออกมา ชองกงเห็นจึงบอกว่า บุตรสาวของยายถูกเราฆ่าตาย เสียแล้ว ยายเงยมผลว่า ท่านอย่าพูดเล่น ข้าพเจ้าไม่เชื่อ คนอย่างท่าน หรือจะฆ่าคนได้ ชองกงว่าไม่เชอกเขาไปคตรวจกัน ชองกงกับยายเงยมผล เข้าไปในห้อง เห็นบุตรสาวตายโลहितไหลเปอนกรองให้ แกล้งทำเป็น พูดว่า สมนาหน้าตายเสียแล้วแล้วไป ทำให้ท่านโกรธแค้นยงนุก ชองกง

ว่า ยายอ่าวตักเราจะรบเลยยายกว่าจะหาชีวิตไม่ ไหน ๆ บุตรของยาย
 เรากษัตราตายแล้ว ยายขอหมามาใส่ศพเสียอย่าให้ออคงจะเขียนหนังสือให้ไป
 ยายเงยมผลว่า อย่าต้องเขียนหนังสือเลย ท่านกับข้าพเจ้าไปขอหมบท
 โรงเตียมต้นชำหลงควยกันเถิด ซองก่งมิได้สงสัยเดินไปกับยายเงยมผล
 และโรงเตียมต้นชำหลงนั้นต้องไปทางโรงชำระหน้าบ้านผู้รักษาเมือง พอ
 สว่างตีประตูโรงชำระเปิดแล้ว ยายเงยมผลกับซองก่งเดินไปถึงหน้าโรง
 ชำระยายเงยมผลเขายืดซองก่งไว้ ร้องว่า ข้าคนตายให้ช่วยด้วย ตาม
 บรรดาชนนางกรมการและชาวบ้านเหล่านั้น เคยได้ใช้เงินทองของซองก่ง
 ได้สงเคราะห์ช่วยไว้ ครั้นได้ฟังเสียงร้องกปากนมาด เห็นยายเงยมผล
 ยืดซองก่งอยู่ให้ช่วยจับ จึงชวนกันว่ายายนจะเป็นคนเสียจริตดอกกระมัง
 ก็เดินเลยไป

ฝ่ายตงยครนรงชนเขา เสด็จของจะไปชายทตลวด เดินมาถึง
 หน้าโรงชำระ เห็นยายเงยมผลยืดซองก่งไว้ร้องว่า ข้าคนตาย ตงยไกรธ
 ยายเงยมผลมาแต่เมื่อเวลาไปหาซองก่งที่บ้าน ยายเงยมผลคำตไล่ส่งออก
 มา เพราะเห็นแก่หน้าซองก่งจึงไม่อาจทำ ครั้นเห็นยายเงยมผลยืดซองก่ง
 ไว้ ก็เขาดยายเงยมผล ๆ เจ็บป่วยทนไม่ได้ก็วางมือ ซองก่งหลงเลยหัน
 ไปได้ ยายเงยมผลร้องว่าตงยมาแกซองก่งทฆาคนตายให้หนีไป ตงย
 ไม่ตอบประการใด เขาดยายเงยมผล ๆ กยตตงยไว้ ร้องไห้ชนนางกรม
 การเมืองช่วย พวกกรมการออกมามาด เห็นยายเงยมผลยืดตงยไว้ไม่ใช่
 ซองก่ง จึงเขาดตงยกับยายเงยมผลเขาไปทโรงชำระ ผู้รักษาเมืองหัน
 เสียกยแจ้งว่าเกิดความเรอองฆาคนตาย ก็ออกมายังโรงชำระ เห็นยายแก่
 กับชายผู้หนึ่งนั่งอยู่ ผู้รักษาเมืองถามว่า เหตุผลประการใดจึงได้ฆากันตาย

ยายเงยมผอกเล่าความว่า ข้าพเจาบบุตรสาวคนหนึ่ง ของเงยมผอเสยะ
 ยกให้เป็นภรรยาของกง เวลาคนนของกงกับบุตรสาวข้าพเจ้าเสพสราอยู่
 ด้วยกันตงยุไปหาของกงกวาทชนกับข้าพเจ้า ๆ ได้ตงยุออกมาเสยะจาก
 บ้าน ครนรุ่งชนเขา ของกงตนนอนจากบ้านได้สักรหนึ่ง ก็กลับไปฆ่า
 เงยมผอเสยะตาย ข้าพเจ้าจึงได้พูดลอลวงของกงมาถงหน้าโรงชำระกยด
 ของกงไว้ ตงยุเขาตข้าพเจ้าเจ็บบ่วยมากแกของกงปลอยให้หนีไปขอให้
 ท่านได้โปรดด้วย ผู้รักษามืองถามว่า เหตุใดเจ้าจึงบังอาจปลอยคนร้ายให้
 หนีไป ตงยุบอกวา เวลาคนนข้าพเจ้าไปหาของกงทบานจะขอเงนมมาขอ
 รับประทานบางเล็กน้อย ยายเงยมผอตำว่าผลักใสออกมาเสยะจากบ้าน
 ครนรุ่งชนเขาข้าพเจ้าเอาตงของจะไปขายตลาดเดินมาถงหน้าโรงชำระเห็น
 ยายเงยมผอขดของกงไว้ ข้าพเจ้าเขาช่วยจึงได้หลุดออกหนีไป ไม่ทราบ
 ว่าของกงฆ่าบุตรสาวยายเงยมผอตาย

ผู้รักษามืองได้ฟังกรอตว่า แถดงมาได้ความเอาของกง ๆ
 เป็นคนสตัยชอด ทใหม่จะฆ่าคนตาย ความรายนจะเกยวของประการใด
 หรือเจ้าฆ่าตายตอกกระมิงแลวรองเรยกพนกงานจตถอยค้ายายเงยมผอกับ
 ตงยุไว้ เตยบนอนจนชนนางผายหนงสอ ครนแจงวาของกงฆานางเงยม
 ผอเสยะภรรยาตายกเสยะใจ ตรงมาทโรงชำระพอผู้รักษามืองสง ให้จต
 ถองค้ำ ก็เขาไปจตทงสองผ่าย แลวพาพวกทหารไปชนสูตรบาดแผล
 นางเงยมพอเสยะ เหนมตเล็กผุกไวคบัลลจญแจของของกงสำหรับถอวาง
 อยุ่ไกลศพ เตยบนอนจนจาไดวาของของกงมาค้มไว้ เหนจะเบนของกง
 ฆ่าตายจรง ครนชนสูตรบาดแผล แลวเอาศพไปฝากไวทศาลเจ้า เตย

ขุนอ้วนเขามาตลกกับลูกกัญญาแพททวารกลับมาแย่งโรงชำระ แจ่งความกับ
 ผู้รักษาเมืองทุกประการ ผู้รักษาเมืองคิดช่วยของกงด้วยเป็นคนชอบพอ
 รักใคร่ โทษนั้นจะทอดเทให้กับตงยี่ ครั้นแจ่งความแลวจึงถามตงยี่ว่า
 เวลาคนนเจ้าไปหาของกงที่บ้านด้วยเหตุผลอันใด ตงยี่ว่า ข้าพเจ้าไปเพื่อ
 จะขอเงินมาใช้สอย ความอนนข้าพเจ้าไม่ทราบเลย ผู้รักษาเมืองร้อง
 ตวาดว่า เจ้าไม่รับเสียโดยดกตองท่าตามโทษให้ทหารเขียนตงยี่หาสบท
 แลวถามอก ตงยี่ยกยนค้ำว่าไมรู ผู้รักษาเมืองร้อยว่าความจริงของตงยี่
 แต่เขียนตปราณจะช่วยของกงให้เบาบางพ้นจากโทษ จึงคิดว่าครั้นจะ
 เขียนตอกตงยี่ยกค้งไม่รับจำจะเอาตวข้งไว้ก่อน นานไปถ้าจตจางโทษค้ง
 จะพ้นจากของกง จึงส่งผู้คุมให้เอาตวตงยี่ไปจำข้งไว้ในคุก

ฝ่ายเตยขุนอ้วนข้งเป็นชกกับนางเงยมผอเสยะ พยาบาทของกง
 ยิงนก จึงเอาขอความมาเสนอกับผู้รักษาเมืองว่า ข้าพเจ้าไปขันสตรบาด
 แผลผู้ตาย ได้มตเล็กผูกตดกับพวงลูกกัญญาแจะของของกง มผู้รเห็นเจ้าได้
 เป็นอนนมาก กับใจทกพองว่า ของกงฆ่าตาย ขอท่านเอาตวของกงมา
 ชำระกค้งได้ความจริง แต่เอาความไปเสนอเป็นหลายหน ผู้รักษาเมืองก็
 นงเสยะ เตยขุนอ้วนไปเสนออีก ผู้รักษาเมืองไมรูที่จะบ้องกันประการใด
 กถกถกจะมาตอกภายหลัง จึงส่งให้ทหารไปหาตวของกงมา ทหารเที่ยว
 ถามชาวบ้านบอกจาของกงหนีไปแลว กถกลับมาแจ่งกับผู้รักษาเมือง เตย
 ขุนอ้วนแจ่งว่าทหารไปจับของกงไม่พบหนีไปเสยะแลว ก็ไปบอกกับผู้รักษา
 เมืองอกว่า ของกงมมตากับนองอยคนหนง บิดาขอของไทกงนองนนขอ
 ของเซง ตงบ้านเวอน อยู่ ณ ตำบลองเกชง บคนของกงหลบหลกไป
 ท่านจงเอาตวมตากับนองมาเร่งรัดให้ส่งค้งจะได้ตวของกง ผู้รักษาเมืองได้

ได้พังกเพกเฉยเตยเตยบนอนไปเดือนหลายครั้ง ผู้รักษาเมืองกลัวจะมี
 ความผิด จึงส่งให้นายทหารไปแจ้งความกับชองไท่ก่งว่า ชองกงได้ฆ่า
 นางเงยมมผลเสยะตาย บदनผู้รักษาเมืองให้มาหาตัวท่านกับชองเซ็งไป
 ชองไท่ก่งได้พงจึงตอบว่าข้าพเจ้าเป็นคนทวนหากินเลี้ยงชีวิตอยู่เนื่อง ๆ
 ชงชองกงบุตรของข้าพเจ้านน ไม่กตัญญูตอบค่างแต่เล็กมาจะว่ากล่าว
 สิ่งใดก็ไม่ฟัง อยากจะไปเป็นขุนนาง ข้าพเจ้ามีความวิตกกังวลโทษภัย
 จะมาถึง จึงไปบอกศาลาเสยะขาดจากพ่อลูกกัน ไม่ได้ไปมานานหลาย
 ปีแล้ว ผู้รักษาเมืองกรมการเขียนหนังสือให้ไว้เป็นสำคัญ แล้วเข้าไปเอา
 หนังสือออกมาให้ดู นายทหารทั้งหลายคิดเอาสำเนาหนังสือบนไว้ชองไท่ก่ง
 จัดโต๊ะและสรวมาเลี้ยงนายทหารแล้ว ก็พากันกลับมาบอกกับผู้รักษาเมือง
 เอาสำเนาหนังสือให้ดู ผู้รักษาเมืองแจ้งในหนังสือก็เป็นทงใจ ไม่รู้ที่จะ
 ทำประการใด

ฝ่ายเตยบนอนแจ้งความว่าไปเอาตัวบิดาและน้องชองกงไม่ได้จึง
 สอนให้ยายเงยมมผลไปร้องต่อผู้รักษาเมืองว่า ถ้าไม่ได้ตัวชองกงมาชำระ
 ให้ได้ จะไปฟ้องกับเจ้าเมืองเจจวอยู่ ผู้รักษาเมืองก็สะดุ้งใจ สั่งให้จูง
 ลุยเหงคุมทหารไปเที่ยวคนหาจับตัวชองกงที่ตามลของเกชง จูง ลุยเหง
 คำนับลามาจัดทหารประมาณห้าสิบคนรีบไป

ฝ่ายชองกงครนหลบหนีไปถึงบ้าน ก็ลงไปซ่อนอยู่ในอุโมงค์จูง
 ลุยเหงคุมทหารไปถึงตำบลของเกชง บอกกับชองไท่ก่งว่ามิใช่พวกข้าพเจ้า
 มาเองตอก โจทย์ไปร้องต่อผู้รักษาเมืองจึงใช้ให้ข้าพเจ้ามา ชองไท่ก่ง
 บอกว่า ชองกงมิได้เกี่ยวชองไปมานานแล้ว ได้บอกศาลาผู้รักษาเมือง
 กรมการกรมหนังสือให้ไว้เป็นคมือ อนบ้านของเขนนจะซ่อนผู้คนไว้ได้หรือ

จุตงวาซงชองกงไม่ได้ชอนอยู่ในบ้าน ชอนนเซอไม่ได้จะตองคนคุดก่อน
 พุดแลงกตงททวารเขาลอมบ้านไว้ จุตงทาเบนนงกาทบชองกงอยู่หน้าประตู
 ดยเหงนายททวารกเขาไมคนคุดข้างในจนทวกไมพบ กลับออกมาบอกจุตงๆ
 จงคตวาชองกงกับเวากเป็นคนรักใครกัน เดิมชองกงบอกไว้ว่า ทตามล
 บ้านชองชงมอโมงค้อยแห่งหนง ข้างบนตงพระพุทธรูปไว้ ถามขอความ
 สาคัญสงโตกเขาไปอยู่อาศัยโตไมมีผู้ใดสงสย ชองกงคงจะชอนอยู่ในนั้น
 เป็นแน่ จำจะไปบอกโทหนไปอยู่ทอนเถด คตแลงจงพุดกบดยเหงว่า เว
 ยิงสงสยออยอกแห่งหนงจะเข้าไปคนคุด ท่านจงเฝ้าชองโทกิงไว้คอยดทวงท
 ออย่าให้ชองกงหนีไปได้ สงแลงเอากะระบฟงไว้ข้างประตู ตวจตงกเดน
 ตรงเข้าไปททอพระพุทธรูปยกโตะเบตกระดานออกเห็น ประตูโมงคได้กญ
 แงไว้ จุตงเคาะประตูเรียกชองกงโตยนักเบตประตู จุตงเห็นชองกงคานบ
 แลงพุดว่า ท่านกับชาวเจาโตรักใครกันมาชานาน ออย่าถือโทษเลยว
 มาจับท่าน บคนเตยบนอวนเสยมสอนให้ยายเงยมผอไปรบกวรชองตอผู้
 รักษามืองว่า ถ้าไม่ชำระให้จะไปฟ้อง ณ เมืองเจจวฮ์ ผู้รักษามืองนน
 เอาใจช่วยท่านตอก แต่ยายเงยมผอกวนนกกกลจะมความผตชน จึงให้
 ชาวเจากบดยเหงมา ชาวเจากลจวาลดยเหงพบเขากจะเสยท จึงดอสง
 ให้ดยเหงเฝ้าประตูอยู่ ชงทอโมงคนกคตอก แต่จะสำนกกอาศัยให้ยดยว
 ไปเห็นไม่ได้ ถ้าผู้ใดรู้จะสำบาก ชองกงวาบุญคุณของท่านนกกหนาคุดสำห
 มาบอกให้รู้ ชาวเจากทราบอຍวาทนอาศัยไมไดนาน จะไปหาสำนกก
 ตอไป จุตงถามว่าท่านไปอาศัยที่ใด ชองกงว่าในใจของชาวเจามอຍตาม
 แห่ง ทตามลเฮงไฮกุนแขวงเมืองชองจวฮ์ มคนผู้หนงชอชางนชาวบ้าน

มกเรียกว่าเซียวชวนฮองแห่งหนงและทตามลเซงฮองแจ แขวงเมือง
 เปงจวฮู ฮอหวยงเรียกว่าเสียวลกง แห่งหนงกบทแปะโฮวฮวฮองไทกุง
 มบุตรสองคนชองคองเหมง เรียกวามอเถาแซคนหนงชองคองเตยวเรียกว่า
 ตอกฮวยแซคนหนง พนองสองคนนเคยไปมาหาหาพเจ้ามได้ชาติ แต่
 ไม่แจ้งว่าอยู่แห่งใดดี จุตงว่าท่านจงตรกตรองตอยาได้อยู่ชารบไปเสย
 ในเวลาคางนน ชองกงวากางานสั่งไตท่านจัดให้เรยบรอยดวย ขาพเจ้า
 จะจัดหางเงินทองตอบแทนคุณท่าน จุตงว่าไม่เป็นไรตอกขาพเจ้าจะไป
 จัดแจงเอง ชองกงกลากลับเข้าไปในอโมงค์ จุตงกลับออกมาข้างนอก
 ทำเป็นบอกกับลยเหงว่า เทยวคนหาจนทวทหาเห็นไม่ เรามตองเอาตว
 ชองไทกุงไปหรือจะคิดประการใดดี ลยเหงจึงคิดว่าจุตงนชอบพอรักใคร่
 กับชองกงเป็นนกกหนา ซึ่งจะเอาตวชองไทกุงไปนคองพุดเล่นตอกกระมัง
 ถ้าแมนจตงพุดชนอก เราจะทำเป็นห้ามปรามเอาบุญคุณกับชองไทกุง
 คดแลวกเรียกพวกทหารเหล่านนมา ชองไทกุงสั่งจัดโต๊ะสุรามาเลยจตง
 ลยเหงกับพวกทหาร จุตงทำเป็นพุดว่า ท่านอย่าจัด โต๊ะและสุรามา
 เลยเลย เชิญท่านกับบุตรไปหาผู้รักษาเมืองดวยกันก่อนเถิด ชองไทกุง
 วาเดมกได้บอกแลวว่า ชองกงกับขาพเจ้าขาดจากพ่อลูกกันแล้ว ท่านจะ
 เอาตวขาพเจ้ากับชองเซงไปทำไมลยเหงว่าชองไทกุงบอกศาลาแลวหนงสอ
 และทรายหอของผู้รักษาเมืองกมจะเอาตวไปนนั้นไม่ควร เราคดเอาสำเนา
 หนงสอไปให้ผู้รักษาเมืองคดแลวกน ชองไทกุงตอบว่า ขาพเจ้าชอบใจ
 ท่านทงสองไม่ต้องให้ลาบากบุญคุณนกกหนา จงเอาเงินยสบตากลงไปขอ
 รับประทานตามทางเถิด จุตง ลยเหงเสยไม่ได้กรบเงินนนมาแจกให้พวก

ทหาร แล้วลาชองไท่กั๊งกลับมาถึงเมืองหน่ยเสยก็ยกเขาแจ้งความว่าข้าพเจ้า
 คุมพวกทหารไปตังกเขาปลอมบ้านไว้ เทยวคนทงชางนอกชางในก็ไม่พบ
 ชองไท่กั๊งบ่วยอยู่ลกชนไม่ได้ ครนจะเอาตัวชองเซ่งผู้บุตรมากไม่อยู่ พวก
 ข้าพเจ้าไม่รูทจะทำประการใด จึงคิดเอาแต่สำเนาหนังสือทบอกศาลา
 มาด้วย ส่งให้มรภษาเมืองไปอ่านแจ้งความจึงพดว่า ถ้ากระนั้นจะทำ
 อย่างไร ก็เอาสำเนาหนังสือส่งให้กรมการทงปวงรทวกันแล้ว จึงมหนังสือ
 บอกไปตงเมืองเจจวฮว่าจับตัวชองกั๊งไม่ได้กับหนังสือไปตงนายบ้านนาย
 อำเภอให้สืบจับชองกั๊งส่งมา ตามบรรดาคนทงหลายมแต่เมตตารักใคร่
 ของกั๊งทงสน ก็ชวนกันไปพุดกับเตยบนอนว่า ความเวรชองกั๊งน
 อย่าเอาเป็นอระเลย นางเจยมผอเสยะภคตายเสียแล้วเตยบนอนเห็นจริง
 ด้วย ก็เชื่อถือไม่เอาเป็นอระ จึงตงเอาเงินทองไปให้ยายเจยมผอว่าอย่าไป
 พองร้องอกเลย บุตรสาวกตายนานแล้วจะวากกล่าวทำไม ยายเจยมผอ
 ได้เงินทองและไม้มผู้ โดยยงก็หาได้วากกล่าวพองร้องไม่ ทงเฉยละเลยไป
 มรภษาเมืองเห็นถอยความสงเบงยบก็เอาตัวตงยมาปรับโทษว่าฆ่าคนตาย
 ให้เชยนยสบทแล้วเนรเทศตงยไปทงไกลหารอยล

ฝ่ายชองกั๊งนเดิมเป็นคนทำไร่นาเพราะด้วยแผ่นดินชองมชุนนาง
 กั๊งฉนมาก ถ้าชุนนางผู้ใดมีโทษเล็กน้อยก็ตงโทษเนรเทศไป ถ้ามเงิน
 ทองให้เป็นสินจ้างสนบนักเบาบาง ชองกั๊งอยากเป็นชุนนางแต่ปรารถนา
 จะไม่ให้ผู้ใดชมเหง จึงคบหาพวกพองทมสทบุญญาและผมอเซมแซง
 ด้วยกลัวว่าภายหลังจะตงโทษ จึงให้บิดามาบอกศาลาเสียแล้วชตุ้โมงค
 ไว้สำหรับชุมชอนอยู่ในบ้าน ครนจตุง ลุยเหงกลับมาแล้วก็ออกจากอู้โมงค

มาพบกับบิดาและน้องว่า ถ้าทรงไม่ใช่ลุงนายทหารมาแลวกเห็นจะต้อง
 โทษ บิดาช่วยจัดหาเงินทองไปแทนคุณลุงให้จงได้ ข้าพเจ้ากับชองเซ็ง
 จะลาบิดาไปหาที่สำนักอาศัย สืบไปภายหน้า ถ้าโปรดยกโทษเสียเมื่อไร
 จะได้กลับมาอยู่กับบิดาต่อไป ชองไท่ก่งว่าขอร้องนายท้าวตกลดเลยบิดาจะจัด
 แฉงเองเจอกับชองเซ็งผู้มองพากันไปได้ที่อยู่เป็นสุขสบายแล้ว จึงมีหนังสือ
 ผูกมาให้บิดารูบ้าง ชองก่งกับชองเซ็งมาแต่งตั้ง และส่งข่าวให้ปฏิบัติ
 รักษาบิดาไว้อย่าให้เป็นอันตราย แล้วลาบิดาออกจากบ้านของเก็ง ชอง
 เซ็งสะพายหอกฝักบงของเดินตามไปชองไท่ก่งเห็นบุตรทั้งสองไปแล้ว ก็
 ส่งสารร้องไห้สะอึกอนเป็นนกกหนา ชองก่งจึงปรึกษากับชองเซ็งว่าเราจะพา
 กันไปสำนักอาศัยที่ไหนดี ชองเซ็งว่าข้าพเจ้าได้ยินข่าวเล่าลือมาว่าชาจีน
 ที่เขาเรียกว่าชาตอ กวหนึ่งอยู่ตำบลเฮงไฮ่กั้นแขวงเมืองของจิวนั้นใจ
 โอบอ้อมอารี บรรดาพวกทมิฬมอและสติปัญญาชวนกันไปสามภักดีเป็น
 พวกพ่อค้าชาจีนเป็นอันมาก ใจข้าพเจ้าอยากจะไปสำนักอาศัยอยู่กับชาจีน
 ชองก่งว่าชาจีนคนนกกหนาขอเพียงปรากฏทงแผ่นดิน เดิมชาจีนมีหนังสือ
 มาถึงเราให้เราไปอยู่ด้วย แต่ยังไม่ได้พบพูดจากันเลย ใจเราก็คงจะไป
 สำนักอาศัยอยู่กับชาจีน ปรึกษากันตงนนแล้วสองคนพร้อมเดินไปหลาย
 สิบวันถึงเมืองของจิว เกือบจะถึงตำบลเฮงไฮ่กั้น เห็นชายคนหนึ่งนอนอยู่
 ริมทาง ชองก่งจึงถามว่าบ้านชาจีนอยู่ตรงไหน ตัวชาจีนอยู่หรือไม่ ชาย
 ผู้นั้นบอกว่าบ้านชาจีนโตใหญ่อยู่ตรงนเอง แต่ชาจีนไปอยู่ที่ตงชงเทยวเก็บ
 เงินที่เขาเก็บ ไม่ได้อยู่บ้านนดอก ท่านมาแต่ไหนแต่ไรขอไร ชองก่ง
 บอกว่าข้าพเจ้ามาแต่เมืองทมิฬมอแซะชองชองก่งของ ชองเซ็งชองเซ็งชายผู้

จึงถามว่าท่านเป็นชนนางตาแห่งทของอะซหฺรือ ของกงบอภวาของอะซ
 นนคอตวข้าพเจ้า ชายผู้นั้นคุกเขาคานบแล้วพูดว่า ขอเสวยท่านปรากฏ
 ติวยเมตตาแก่คนยาก ซึ่งท่านจะมาหาข้าพเจ้านั้นข้าพเจ้าจะพาไป ถ้าเม
 ื่ออนข้าพเจ้าไม่เอาเป็นอะระ ของกงวาชอบใจท่านนักหนา ทนทางซึ่ง
 จะไปทบานตงชงไกลหรือไกล ชายผู้นั้นว่าไม่สู้ไกลประมาณสักสบนล
 แล้วพากันเดินไปถึงศาลาหน้าบ้านของชาจิน ให้ของกงกบของเซงนงคอย
 อยู่ ชายผู้นั้นเข้าไปในบ้านแจ้งกับชาจินว่า ของกงมาหาท่านที่บ้านเฮงไฮ
 กุ่ นักไม่พบ ข้าพเจ้าจึงพามาที่บ้านนงคอยอยู่ที่ศาลาชาจินได้ฟังว่าของกง
 มาหากสงไหเบตประตุใหญ่ ตัวชาจินกับบ่าวออกไปรับ เห็นของกงนั่งอยู่
 กับชายผู้นั้นไม่แจ้งว่าผู้ใด ชาจินก็ตรงเข้ามาคานบของกงแล้วพูดว่า
 วนนบุญนักหนาเทวดาชักนำท่านมาจนถึงบ้านข้าพเจ้า เจริญเข้าไปข้างใน
 เกิด ของกงรบคานบแล้ว ชาจินก็พาของกงกบของเซงเข้าไปในบ้านคานบ
 กันตามธรรมเนียม ของกงให้ของเซงคานบชาจินแล้วว่า ของเซงนเป็น
 น้องของข้าพเจ้า ชาจินรบคานบจตทให้โดยสมควร พูดว่าข้าพเจ้าบนหา
 ท่านอยู่ทวันนี้อาจจะได้สนทนากันสักครั้งหนึ่งก็ไม่ได้มา ติวยเมตการ
 มาจนถึงบ้านข้าพเจ้ามีความยินดีนัก ของกงว่าเดิมข้าพเจ้าได้รบหนึ่งชื่อ
 ของท่านว่า จะมาให้พบสนทนากันสักครั้งหนึ่งก็ไม่ได้มา ติวยเมตการ
 งานอยู่ ครวงนบุญนักหนาจึงได้มาพบท่าน ชาจินถามว่าท่านมาติวยเมต
 ผลอันใด ของกงก็เล่าความตามซึ่งนางางเยมผอเสยะให้ฟังทุกประการ
 แล้วพูดว่าข้าพเจ้าสองคนพี่น้องจะมาอาศัยท่านจึงได้เมตตาเกิด ชาจินได้ฟัง
 กทวเราะพูดว่า ท่านอย่าวิตกขอนนไม่เป็นไร ถึงโทษใหญ่ยิ่งกว่านกออย่า

กุดัว พวกขุนนางนายทหารทงปวงไม่อาวมาคนผู้คนในบ้านข้าพเจ้าท่านจง
 อยู่ให้สบายเถิด จึ่งส่งบ่าวเอาเสือกางเกงมาให้ชองกงกับชองเซงผลัดแลว
 จดห้องให้อยู่ยกโต๊ะและสุรามาเลี้ยงกัน ขาจันกับชองกง ชองเซงกนง
 ก็นโต๊ะเสปสุราพูดจากันจนเวลาคาชองกงกเดินออกมาข้างนอก บ่าวขาจัน
 ก็จุดโคมถือตามออกมา

ฝ่ายบู สงเป็นคนชาวเมืองเซงทวกกยม ผมอเพลงอาวอเซมแซงนก
 เต็มเสปสุราเมาตชายผู้หนึ่งสลบไป บู สงสาวญูวาตายจิงไตหนีจากเมือง
 เซงทวกกยมาอยู่กับขาจันที่บาน เมอขณะบู สงมาถนนขาจันตอนรับเป็น
 อนิต ครนอยู่นานมาบู สงเมาสุราเที่ยวตมคนอยู่เนอง ๆ พวกเหล่านนพา
 กันมาพองกับขาจัน ตงแต่นขาจันกไม่ใครจะเอาใจได้ บู สงบ้วยเป็นไซ
 จิงเอาถานมาติดไฟนงอยู่บนรวาน ชองกงเดินมาโดนร่านถ่านไฟกระเด็น
 ถกบู สงพองทงตว บู สงตกใจจนเทงอไหล เหลียวไปเห็นชองกงไม่วจกว่า
 ผู้ใดก็โกรธลุกจนจะตชองกง พวกถือโคมตามมาเห็นกรองห้ามวาอย่า
 ทำท่านผู้นี้ ท่านเป็นผู้รักใคร่กับขาจันนายเรา บู สงไม่ฟังจะตให้ไต พอ
 ขาจันออกมาเห็นกรองห้ามบู สงไวแลววา เจาไม่วจกหรือท่านคนนทเขา
 เรียกว่าชองอะธิ บู สงได้พังกคกเขาลงคานบแลวพูดวาข้าพเจ้ามตากจรง
 แต่ไม่วจก จะเขาไปตเขา โทษผิดนักหนาท่านจงเมตตาวาย่าถือโกรธเลย
 ชองกงจนมอโหยนขนแลววา อย่าตองคกเขาเลยเจ้าแซไตขอไร ขาจัน
 บอกวาชายผู้นี้เป็นคนชาวเมืองเซงทวกกยแซบ ขอสงพนองตองคน แต่บู สง
 มาอยู่กับข้าพเจ้ามทงแลว ชองกงวาข้าพเจ้าไดยนชาวเลาเลอวาบู ยทง

คอบ ส่งคนนมอมอเซมแซงนิก เพื่อนชักนำให้มาพบกนทบ้านทานกเบนบุญ
 นกหนา ขาจีนว่าเหวดาดลใจให้ท่านทงหลายมาพบกัน ของกงจงมอบ ส่ง
 เข้าไปข้างใน เรียกของเซงให้มารักกับ ส่งไว้แล้วขาจีนให้จัดโต๊ะและสุรา
 มาเลี้ยงกนตงแต่ของกงมาอยู่ ขาจีนกตอนรบบ ส่งเหมือนเมอตวมาอยู่
 แต่เต็มกตใจ ของกงเห็นลักษณะรูปร่างม ส่งสมกับทเลาดอความนมอมเซม
 แซง จึงถามม ส่งว่าเหตุใดนอองงมาอยู่ทน ม ส่งว่าข้าพเจ้าอยู่ ณ เมือง
 เซงหวกฤษเสพสุราเมาตชายผุหนงสลบไปสำคญวาทาย จึงโตหนมาอาศัย
 อยู่ทนบเคเซ โดยนข่าวว่าชายทข้าพเจาทนนไม่ตาย คิดจะกลับไปบ้าน
 แล้วจะไปค่านบท่าน ก็เผอญบ่วยเป็นไขผิงไฟอยู่ พอท่านเมาสุราเดินไป
 โดกร้านถ่านไฟกระเด็นถูกข้าพเจากตใจจนเหงอไหล ไชนนภพลอยหาย
 แล้วโตพบท่านเป็นบุญของข้าพเจานกหนา ของกงกยนตชวนกนทน โต
 เสพสุราพุดจาอยู่จนตกแล้วกไปนอน ครนอยู่มาอีกสองสามวันของกงเห็น
 ม ส่งไล่เสอกางเกงเกา จึงเอาเงินสิบตาลงใหญ่ ส่งไปขอโทษขาจีนแจ้งว่า
 ของกงเอาเงินใหญ่ ส่งไปขอเสอกางเกง ก็ห้ามไม่ให้ไปขอเอาเงินคืนให้
 ของกงเสียขาจีนเอาแพรทมาจางข้างตตเสอกางเกงให้ของกงกับของเซง
 และม ส่งไล่เป็นหลายสำหรับ สามนายอยู่ทบ้านขาจีนมความสุรสบายครน
 อยู่มาประมาณสัปดาห์ ม ส่งคตถึงบ้านจึงบอกกับขาจีนและของกงว่า
 ข้าพเจามาอยู่นานแล้ว ไม่เห็นพชายผากหนงสอมาไหว้เหตุร้ายและตบ้าง
 เลย จะลาท่านไปเยี่ยมเยอนพสภครนงแล้วจะกลับมา ขาจีนกับของกง
 และของเซงครนจะห้ามปรามไว้ไม่ได้ ขาจีนจึงจัดเงินทองให้ขออาหาร
 ตามทางม ส่งกลามา ของกง ของเซงจัดหาเงินทองตามไปส่งม ส่งประมาณ

ทางใต้เจดแปด มีโรงขายสุรายี่ห้อหนึ่ง ของกงกบของเซงกชวน
 บู้ส่งไปตมเหล่า บู้ส่งจงพูดวาพทงสองอดสาหตามมาส่งน้องบุญคุณนั
 หนา เขยูกลับไปเสียเถิด ของกงวาไม่เป็นไร แล้วเอาเงินสิบตำลึงให้
 บู้ส่งวาพมาแต่ไกลจะได้เอาไวใช้สอย ของกงวาเงินทองที่จะใช้สอยกย
 มอยู่ ถ้าไม่รบเอาเงินนไปกเหมือนไม่ไซพนองกน บู้ส่งขดไม่ไต่กรบเงิน
 ไว้ คูกเข้าลงค่านับลา ของกงออกจากโรงขายสุราเดินทางไป ของกง
 กบของเซงคตเงินโทคาสุราเสร็จแล้ว กลับมาถงกลางทางเห็นชาจันเอา
 มาตามมาโทชกยนตนก ของกงกบของเซงชนมาชวนกนกลับ ไปบ้าน
 ทงสามนาย ไม่มีอะไรส่งโตพากันไปเที่ยวเล่นทุกวัน

ฝ่ายบู้ส่งครนเตนพนโรงเตยมนไปแล้วจงคตความเสยแรงเขาเลาดอ
 วาของกงทวากบสโทวของเกงเหมงคนนชางตจรง ๆ ไม่มีผู้โตเสมอโตมา
 พบคบหารักใคร่สนทเหมือนญาติพนอง เป็นบุญของเรานกหนาแล้วกเตน
 ต่อไปอีก มีโรงขายสุรายี่ห้อหนึ่ง บู้ส่งตรงเขาไปเห็นหนงสอปิดไวทประตู
 โรงว่า สุราโรงนี้ผู้โตกินตงสามชามกเดินทางไปไม่ได้ บู้ส่งอ่านหนงสอ
 แล้วกเขาไปเรียกเจ้าของโรงให้เอาสุรามาชายเจ้าของโรงตักสุรากับตงของ
 เลกนอยมาให้ บู้ส่งเสพสุราตงสามชามแล้ว เจ้าของโรงกัจะเมาไม่
 ตักสุรามาใหอก บู้ส่งจงตบโตะรองเรียกจะเอาสุรา เจ้าของโรงว่าหนงสอ
 ปิดไวทประตูว่า ถ้าผู้โตกินสุราตงสามชามกเมาหนกไปไม่ได้ ชำพเจ้าเห็น
 ท่านจะเมาจงไม่ตักชายให้ ท่านจะรบประทานของอนกมถมไป บู้ส่งว่า
 เราไม่เมาตอกจงเอาสุรากบของอนมาอกเถิด เจ้าของโรงตักสุรามาชายอก
 หลายชามบู้ส่งเสพไม่เมาจจะเอาสุราอกเจ้าของโรงก็ไม่มีใครจะชาย บู้ส่ง

เรว่าไม่มีเงินให้หรือ เจ้าของโรงเสียไม้โตกตกสุรามาใหญ่ สงเสพสน
 สิบแปดขามจึงพูดว่าสุราของท่านจริงแต่เราตมกไม่เห็นเมา คิดเงินให้
 เจ้าของสุราแล้วออกจากโรงไป เจ้าของสุราตามมาร้องเรียก บู้สง ไตย
 กหยุดย่นอยู่ ถ้ามวาร์องเรียกทำไมเงินทองกคิดให้เสร็จแล้ว เจ้าของสุราว่า
 มิใช่จะตามทองเงินกับท่านเมื่อไร ชงบ้านทางที่จะไปนั้นมเสื่อใหญ่อยู่ตัว
 หนึ่งครายนัก คนเดินทางไปมาทางนถูกเสื่อใหญ่กิตตายกันเสียหลายสิบคน
 แล้ว ผู้รักษาเมืองเฮียงกักกยอมหมายประกาศว่า ถ้าผู้ใดจะเดินทางในบ้าน
 ให้เดินแต่เวลาเที่ยงนอกจากเวลาเที่ยงเดินไปไม่ได้เสื่อรายคอยกักกคนคนอยู่
 เวลานกจวนจะเย็นแล้ว เชิญท่านพักอยู่ที่โรงซาพเจ้าสักคนหนังกอน คอย
 เวลาเที่ยงพรงนจกคอยไป เมื่อท่านไม่เชอกมาตหมายประกาศกอนเกิด
 บู้สง ไตยพงกหวเราะพูดว่าท่านหลอกจะฆ่าเราเสียคอกกระมังเจ้าของสุราว่า
 ซาพเจารกท่านจึงได้บอกให้รู้ ไชจะล่อลวงพดเล่นเมื่อไร บู้สง ไม่เชอ
 สำคัญว่าหลอกลวงจึงว่าเราเดินไปมาทางนหลายหนไม่เห็นมเสื่อทไหน
 ถ้าแมนมจริงกไม่กลัว พุดแล้วเดินไปประมาณครู่หนง ถึงศาลเจ้าทกพง
 อยู่รวมทางกแจะเข้าประตูหนงสอบิตอยู่ใจความว่า ผู้รักษาเมืองเฮียงกักกย
 เชนจตหมายประกาศมาบิตไว้ให้คนที่เดินทางไปมาทงหลายรู ทวกนว่า
 ทตาบลงบ้านมเสื่อใหญ่อยู่ตัวหนง ทรายกคคนตายเสียนักหนจกให้ชนนาง
 นายทหารออกเที่ยววงกยงไม่ได้ ผู้ใดที่จะเดินชามบ้านคอยให้พรอมกน
 หลายสิบคน พอลงเวลาเที่ยงถาคนนอยยอว่าได้เดินไปมาเฉยเป็นอนชชาติ
 บู้สงฮาน หมายประกาศแจ้งความแล้วกรูความเสื่อรายตงเจ้าของสุราบอก
 จรงครนจะกลบกฮายเจ้าของสุราจะหวเราะว่าไม่ใช่ชายชาติทหารจึงแจ้งใจ

เดินออกจากศาลเจ้า พืชธำภาเรียมามากชนเดินบนวาเสือกโหนดมาทาวาย
 คั้นเสียดหลายสิบเวหากลวงเกรงไม้ บันพลางกเดินเข้าบ้านขึ้นไปในขณะ
 นนตอนสบขางจน กลางวันนอยกว่ากลางคนตะวันกจวนเย็น บู้ส่ง
 เห็นศาลาก่อนหนึ่งใหญ่โตเขียวใหญ่อยู่บนเนินคิดว่าจาจะหยุดอาศัยนอนสักคน
 หนึ่งเกิด กัดตรงเข้าไปนั่งอยู่บนก้อนศิลาประมาณครึ่งหนึ่ง ลมพัดมาโดยน
 เสียงในป่าเนินดังลมแผ่นดินไหวเสือกใหญ่เดินออกมา บู้ส่งเห็นเสือกหน้า
 ขาวควขาวตาแดงเหมือนแสงไฟ รูปร่างใหญ่น่ากลัวตกใจ เสือกใหญ่
 เห็นบู้ส่งกัดตรงเข้ามาด้วยกำลังไม้โตกนคนมาหลายวัน บู้ส่งเข้าแอบก่อน
 ศิลาเขมนัด เสือนั้นเห็นคนแอบอยู่ก็ โดด โถมด้วยกำลังแรงต้นไม้และแผ่นดิน
 ไหว บู้ส่งตกใจจนหายเมากหลบไปข้างหลังเสือก เสือกโถมเข้าไปสอง
 เท้าหน้าควาคคนไม้โตก็ โกรธเสียดคารามออกกระหมไปทั้งป่า ธรรมตาเสือก
 จะเหยียดหลังมาตคนไม้โตองไว ถ้าคนหลบไปอยู่ข้างหลังกตองหันหน้า
 กลับจจะ โดดเขาทาวายได้ ครนบู้ส่งไปอยู่ข้างหลังเสือกหันหน้ากลับมา
 เห็นก โถมเข้าไปสองเท้าหน้าควา บู้ส่งหลบไปเสียดข้างหลังออกครึ่งหนึ่ง
 แต่เสือนั้น โถมเข้าถงสามครั้งก็ไม่ได้ เขาเท้าตะกายตนครามอยู่ บู้ส่งเห็น
 เสือกอนกกำลังมอชวาถอกกระบองสนไวคยวบ เสือกขยับจะโถม บู้ส่งเอา
 กระบองชวางด้วยกำลังแรงแต่หาถูกเสือกไม้ ถูกต้นไม้ขาดล้มลงกระบอง
 หักเป็นสองท่อนเสือกกัดตรงเข้ามาเขาเท้าหน้าทงสองควาคว บู้ส่งจับไว้ได้ทง
 สองข้างแน่นหนา เขาเท้าตบหน้าเสือกด้วยกำลังแรงประมาณสามสับทเสือก
 นนออนสนกำลัง บู้ส่งก็ไม่วางถบชาถูกเขากหน้าล้มลง บู้ส่งช่วยเอา
 กระบองททงสองท่อนมาทบเสือกจนขาด ใจตายโลหิตไหลทางปาก ครน

จะลากลงเนนิกไปไม่ไหวเห็นมบอมาอยู่ริมถนนแห่งหนึ่ง จึงลากไปเอาปาก
 เสือแซ่เวทปากบ่อ บุ่งส่งจงคิดว่าจะนอนอยู่ทน ถ้ามีเสือใหญ่ออกมาอีก
 ก็จะไม่ได้อาจจะลงไปอยู่ข้างเห็นล่าง เวลาพวงนจงคอยคตอ่านเอาเสือไป
 ก็เดินลงเนนมาแลดูข้างหน้าเหมือนกับเสือสองตัวกตใจ ครั้นเข้าไปใกล้
 เห็นเป็นคน แต่ชายทั้งสองนั้นเอาหนังเสือทำเสือกางเกงนุ่งห่ม เห็นบุ่งส่งลง
 เนนมาแต่ผู้เดียว จึงร้องถามว่าไม่กลัวอะไรหรือ ข้างกล้านักหนาเดิน
 มาแต่ผู้เดียวได้ จะไม่ใช่คนตอกกระมัง บุ่งส่งได้ฟังจึงถามว่า เจ้าทั้งสอง
 เหตุใดจึงได้แต่งตัวดังนี้จะไปข้างไหน ชายทั้งสองตอบว่า เราจะไปในป่า
 บดนมเกิดเสือใหญ่ร้ายนักกตพวกเรตายเสียหลายคน จึงคิดเครื่องศัสตราวุธ
 ให้พวกพ้องเอามาต่อภายหลังจะยิงเสือ เราสองคนจึงได้พากันมาก่อน
 กทานนมาคนเดียวไม่กลัวเกรงเสือร้ายบางเลยหรือ บุ่งส่งว่ากลัวทำไม
 เราตเสือตัวใหญ่ตายเสียแล้ว พอพวกเราจะมายังตออกสบเขตคน ถอเครื่อง
 ศัสตราวุธเดินตามมาทันได้ฟังบุ่งส่งบอกว่า ตเสือตายก็ไม่มผู้ใดเซอ บุ่งส่ง
 พาพวกเหล่านนี้ไปดูเห็นเสือร้ายตาย ปากแซ่นาอยู่กตใจ ถามว่าท่าน
 ทำอย่างไรเสือจึงตาย บุ่งส่งกเลาความขงไตตอสกับเสือให้พวงทกประการ
 พวกเหลงนยนคยงนคจคเกยวมาหามบุ่งส่งและชวยกนหามเสือลงจาก
 เนนมาทบานนายอำเภอ คนทงปวงแตกตนมมาตเสือแล้วสรรเสริญวามบุ่งส่ง
 มสมอเซมแซงนค นายอำเภอจคไตและสรามมาเดยงบุ่งส่งแล้ว จึงจคคน
 หามเสือไปให้มรคษาเมืองเฮยงกคกคย ๆ เห็นเสือตาย แงงวามบุ่งส่งเบนผู้ชวา
 กคยนค จึงส่งให้ทหารเอาเกยวไปรับบุ่งส่งมา ตามธรรมตาชาวเมืองกเดอง
 ลอวาคนคตเสือตาย ชวนกคมาตบุ่งส่งไปตงบานมรคษาเมือง ๆ กคตอนรับ

เป็นอนตแลวถามว่าทานน้อยเมืองไหน บูดงว่าข้าพเจ้าเป็นชาวเมืองเซ่ง
 หวกยแซบ ซอสง ผู้รักษาเมืองสรรเสริญว่าฝีมือเข้มแข็งนัก แลวจดแพร
 สแดงกับเงินพันตำลงให้เป็นรางวัลแก่บูตง ๆ รับเงินมาแจกให้พวกทไป
 ยงเสอนนใดเทากนทุกคน ผู้รักษาเมืองจงคิดว่า บูดงคนนสตัยซอชอก ฝีมือ
 เข้มแข็งไม่เหนแก่เงนทอง ควรจะขบเลี้ยงให้ทาราชการได้ ผู้รักษาเมือง
 กตงใหม่ บูดงเป็นขุนนางตาแหน่งทโตวเถาคอครุทททว ตงแต่นนซอเสยงบูตง
 กปวากฎไปทุกแห่งทุกตำบล บรรดาขุนนางนายอำเภอทวากล่าวตาแหน่ง
 ททวรกพากนมาเยี่ยมเยอน บูดงได้เป็นครุทททวยกนต จดโต๊ะและสร
 เลยงพวกพองสำเรจแลวก็พากนกลับไปบ้าน บูดงจงคิดว่าเราจะไปเยี่ยม
 พชาย บุตงมาเป็นขุนนางตาแหน่งครุทททวเมืองเอยงกุกกุกยทไเหนจะ ได้ไป
 แลวก็เดินออกมากทเยวเจนนตามถนนแถวตลาค

ฝ่ายบุตรหญิงพชายบูตงเดิมอยู่เมืองเซ่งหวกย บูดงเสพสรามา
 ตคนสลับไปแลวบูตงกทน ผู้รักษาเมืองเอาตัวบุตรหญิงมาทาทโทษ ครนชาย
 ผูนนไม่ตายพนชนใด ผู้รักษาเมืองเห็นว่าโทษเบาบางก็ปล่อยบุตรหญิงออก
 มาทามาหากน ยงมเครษสูผู้หญิงอยู่ ณ เมืองเซ่งหวกย มบาวหญิงซอ
 นางพวกมเหลยนรูปร่างงดงามดี อายยสิบสองบยงไม่มสาม เครษสูจะ
 เลยงเป็นภรรยาอนนางพวกมเหลยนไม่ยอม เครษสูโกรจจึงเอานางพว
 กมเหลยนยกให้เป็นภรรยาบุตรหญิงและบุตรหญิงนเป็นคนตาเตยรูปร่าง
 ไมดี นางพวกมเหลยนไม่รักใครเทยวลกลกอบกับชายอน ๆ เสมอบบุตรหญิง
 พบเขาจะทบตจากล่าวกสุฝีมือไม่ได้ จึงพากรรยาทนคนเหล่านนมาเข้าโรง
 คาชายอยู่ ณ เมืองเอยงกุกกุกย ไดยนชาวเลาลอวว่าบูตงน้องชายมาเป็นครุ

ทหารอยู่ ณ เมืองเชียงก๊กก็มีความยินดีแต่ยังไม่ได้พบกัน เวลาวันนั้น
 บดงเตนออกไปเที่ยวเล่นตามแถวตลาด บุตวหนงเห็นกจาไตจงรองวา
 บไตวเถาครุททหารมาอยู่เมืองนมความสดสบายดีหรือ บดงโดยนมผู้รอง
 เรียกถามกเหตุลยวไปดูเห็นบุตวหนงพชายยืนอยู่หน้าโรงจำไตตรงเข้าไป -
 คูกเขาคานบ แลวถามวาเหตุไฉนพจมาอยู่ทเมืองน บุตวหนงบอกวา
 ตงแต่เจ้าหนไปก็ไม่เห็นฝากหนงสอมา พตองไปทนทุกชเวทนาแทนเจ้าอยู่
 ชานาน ชายผู้นนไม่ตายจึงพนจากโทษ แลวเศรษฐเมืองเซงหวกยก
 หนิงสาวไซไห้เป็นภรรยาคนหนงชอนางพวกมเหตุยน ๆ เห็นรูปร่างพไมต
 กไมรักใครเทยวคบหากบผู้อื่น พจะวากล่าวนางพวกมเหตุยนก็ไมกลวเกรง
 กลบตาวา จงมาอยู่เศยทเมืองเชียงก๊กก็ โดยนชาวเลาเลอวาเจาตเศอตาย
 ผู้รักษาเมืองตงไห้เป็นครุททหารพมความยนต์นถ พุดแลวก็พามบดงไปในโรง
 เวกนางพวกมเหตุยนออกมากบของทชายเขาไวเศยก่อน นางพวกม -
 เหตุยนถามวา เหตุผลประการไตจงเลกคาวชายเศยแต่वन บุตวหนงวาวน
 นองเรามาจึงไมคาวชายพามาไหว้จากกนกับเจา ชอบสงทตเศอตาย ณ ตาบด
 เกงเชียงกิงไตเป็นชนนางนายทหาร นางพวกมเหตุยนไตพงกยนต์จงพุดวา
 เมอวนต์เศอตาย ชาวเจาไตยนชาววาเขาเห็นองมากชวณชาวบ้านไปดูไม-
 ทนวนนไตมาพบกตแลว เชอญเขาไปข้างในพุดจาสนทหนักันไห้สบาย บดง
 เห็นพสะโกไถถามคานบแลวนงสนทหนักันอย นางพวกมเหตุยนจงบอกกับ
 สามีวา เจาจงไปจัดหาสรากบสงชองมาเลยนองโดยเร็วเถด บุตวหนง
 กรบไป นางพวกมเหตุยนเห็นลักษณะรูปร่างบ สงดกมความเสนหา - -
 รักใคร่ จึงคิดวาถาแมนเรไตกับบดง เห็นจะตักวามาไตคนเช่นนถคตเศยใจ

นึก คิดแล้วจึงพุดกับบุ สงว่า เดิมที่อยู่ ณ เมืองเซงหวุกยคนทมเหง จึง
 ไต่พากันมาอยู่เมืองน ถ้าแมนองอัยกเห็นจะไม่มีผู้ ไต่ย้ายได้ นั้งไปอยู่
 ที่ไหน มาเมืองนไต่กวน บุ สงบอกกว่าเดิมไปอยู่เมืองชองจิวไต่บเคษ หมายถึง
 จะไปเยี่ยมเยียนพ มาเป็นครุทหารอยู่เมืองนไต่ประมาณสัปดาห์ เดิมมา
 เทยวเลนกกบงเอญไต่พบพเซามความยมนตนัก พอม ตวหนงจตหาสูรากับ
 สงของมาชวณกนกกนไต่เซเสพสราทงตามคน นางพวกมเทลยนจตามบุ สง
 ว่า เดยวณนองส้านกฮาศยอัยทไต่ จงมาอยู่ด้วยกันเถดเราจะอุปถัมภ
 ปฏิบตเอง บุ สงว่าอัยทหนายานมูรกษาเมืองจะไรสอยสัง ไต่พวกททหารมา
 คอยปฏิบตอยู่คนหนง พจะโหมมาอัยทนกกตคอกนองจะมาอยู่ด้วย บุ ตวหนง
 กบนางพวกมเทลยนไต่พงกยนต ครนกกนไต่เซเสพสราแลวบุ สงจงบอกกว่า
 จะไปเก็บรวบรวมสังของกออกจากโรงตรงมายงทพก แลวเขาไปแจ้งกบผู้
 รกษาเมืองว่า ชาวเจามพชายอยู่คนหนงรวมบตามารตาเดยวกัน คาชาย
 อัยทตลาตชาวเจาจะลาท่านไปอยู่กบพชาย ถ้าเวลาเขาเย็นจะมารบราชการ
 ในท่านมิให้ขาดไต่ มูรกษาเมืองกยอมให้ไป บุ สงค่านบตามารรวบรวมทรัพย์
 สังของพรอมแลวกให้ทหารขนมาทโรง บุ ตวหนงกบนางพวกมเทลยน
 เห็นบุ สงทนของมากยนต ชวยกนจตทให้อยตามสบาย บุ สงเอาเงินให้
 บุ ตวหนงไปคาชาย ถึงเวลาเขาเย็นกเขาไปรบราชการอัยทบ้านมูรกษา
 เมืองเบนนตยมไต่ขาด ครนรงชนเซาบ ตวหนงกไปชายของ นางพวกม
 เทลยงมิไจรักใคร่บุ สงยงนกก แต่พุดจาเลียบเคยงหลายครั้งบุ สงเบนนคนขอ
 มิไต่ระแวงความไต่ตอบตามตรง เวลาอนนบุ สงไปรบราชการแต่เช้าจะ
 กลับมารบประทานอาหารทบ้าน นางพวกมเทลยนจตขอสังของงานชาว-

บ้านมาตมแกงไวคยทา พอบู สงกกลับมานางพวกมเหลยนก็ออกไปต้อนรับ
 เบนอนต แลวเรียกโอบู สงกน โตะเสพสรวาดวยกน บู สงเหเนพสะ โภตอนรบ
 ตามธรรมเนียม กกนโตะเสพสรวาดวย นางพวกมเหลยงรนสรวาสงไหแลว
 พุดเบนกถมารยาตาง ๆ บู สงกนงเศย นางพวกมเหลยนมความจิดกไม
 แจงวาบู สงจะคตประการใด ความทเศนหารักใครยงทวมมากชน จมบน
 สรวามารนใสถวยแลวตมเศยครงหนงจงสงถวยสรวามาบอกวาวนสำคัญ ถา
 รกกนจรงจตมสรวาในถวยนเถต บู สงก โกรธเทสรวาเศยแลวพุดว คนอะไร
 เซนนไมมีความอายเราเบนชายชาติทหารสตยชอต่อพาและคน ปรรกนวาจะ
 ตงตวใหชอเศยงปรากฎตอไป มิไซสตวเศวจฉานจะมาทาการตงนหาควรไม
 เราณบถวาเบนพสะโภยยามารบกวนเศย นางพวกมเหลยนเห็นบู สงโกรธ
 กเศยใจหนามตปกด นงนงอยครุหนงแลวพุดว เรามความรักใครเหมื่อน
 กบนองรวมใส จงไดปฏิบัติพุดหยอกลอกสำคัญวาจรง เรามิไซคนเซนน
 ตอก แลวเฮาสงของทรบประทานมาเกบไว บู สงกไมตอบประการใดเขา
 ไปนอนอยในหองของตวประมาณครุหนง บู ตวหนงไปคาชายกกลับมาเรียก
 ใหภรรยาเบตประตรบ นางพวกมเหลยนนนเศยใจนงรองใหอยุ ครนไดยน
 เศยงเรียกก็ออกไปเบตประต บู ตวหนงเขามาเห็นภรรยาองไหไมแจงวา
 เหตุผลประการใด จงถามวาเจารองไหตวยเหตุไรผู้ ไตมาชมเทงหรือ นาง
 พวกมเหลยนแกลงใสความวาจะมีผู้ ไตมาชมเทงได้ มิแต่บู สงนองชายมา
 พุดจาเทะ ไตมเกยวพสะ โภมธรรมเนียมอนใด บู ตวหนงไดพงกไม ไตตอบ
 ประการใดแต่ใจนนไมเชอ เตนมาตเห็นบู สงนอนนงอยจถามวา นอง
 กกลับมารบประทานอาหารแลวหรือ ถายงจะไดยรบประทานตวยกน บู สง
 นอนตรกตรองไมตบายใจ ไตพงพชายถามกนงเศยแลวดูกชนเตนออกจวก

โรงไป บุตวหนึ่งร้องเรียกก็ไม่มา จึงถามภรรยาว่าเหตุผลประการใด นางพวก็มเกลย่นว่าจะกลับมาทำไมออกเล่า เวารักใคร่ว่าเป็นน้องของสามี จักโตะและสรวามาให้ อุตสาห์ปฏิบัติทุกอย่างยังพุดจาเตะโลมใหม่ความ อายมากเจ้าเรียกจึงไม่กลับมา บุตวหนึ่งก็ไม่ว่าประการใดนั่งนิ่งอยู่

ฝ่ายบุ สงครนออกจากโรงตรงมาเรียกทหารทสำหรับใช้ไปเก็บสิ่ง ของ ๆ ตน บุตวหนึ่งเห็นกห้ามไว้ว่าจะไปไหน บุ สงได้ฟังพชายถามดังนั้น ด้วยเป็นการไมตรี จะบอกให้รักไม่ควร จึงตอบว่า พอยาห้ามเลยแล้วให้ ทหารขนของกลับไปทสำนักตามเดิม บุตวหนึ่งไม่รู้ว่าเหตุการณ์อย่างไร ก็ม ความวิตกขย่นตอย นางพวก็มเกลย่นเห็นบุ สงขนของไปก็ทำเป็นบ่นว่า เวมความขย่นคตควาพนองมวาสนาเป็นขนนางจะไตพงบาง กลับมาคตประ- ทชวราย ไปเสยกคตอกถายกคงจะวนวรายกัน บุตวหนึ่งจึงตอบว่า เดม เจ้าโหมมาอยดวยขงมนานเท่าใดก็ไปเสยตงน คนทงหลายจะมีหวเวาะหรือ ให้กลับมาอยดตามเดิมคตว่า นางพวก็มเกลย่นว่า ถ้าจะให้บุ สงมาอยออก กทาหนงสอหย่าให้เราก่อนจึงมาอยดวยกนเถด บุตวหนึ่งไตพงภรรยาพด ตงนกกนงเสยแต่ในใจไม่สบาย คตจะไปตามให้รู้ความ แต่นางพวก็มเกลย่น ห้ามไว้ บุตวหนึ่งไม่อาจจะไปก้อตสาห์ทาของชายอยทุกวัน

ฝ่ายมรภษาเมืองเขยงกกกขมว่าวราชการไตอยประมาณสองบีเศ คตคตงญาตอยทตงเกยเมืองหลวงจะให้เอาเงินทองสิ่งของไปให้กกลัวใจ - มรรายตามทางจะแยงขง จึงวาลกขมไตวามุ สงทเป็นครททหารใจสตยขอมมอ เขมแยง คตวจะคตมสิ่งของไปได้ จึงให้หาบุ สงมาแลวพดว่า เวมพนอง อย ณ เมืองตงเกยคนทง จะให้คตมสิ่งของไปให้กไม่เห็นมผู้ ไตเลย และ ทนทางทจะไปนนโจรมรรายชกขมมก เห็นอยแต่เจ้าคนเดยว จึงช่วย

สงเคราะห์ไปสักครึ่งหนึ่งเถิด กลับมาจะบำเหน็จรางวัลให้ตามสมควร
 บูดว่า พระคุณท่านชมเลี้ยงเป็นที่สุดอยู่แล้วอย่าว่าแต่การท่านเลย ถึงยัง
 กว้านก็จะรับอาสาไป ชงตงเกยเมืองหลวงนน ข้าพเจ้าอยากจะใคร่เที่ยว
 ชมเล่นสักครึ่งหนึ่งอยู่แล้ว ท่านจงจัดเตรียมไว้ให้พร้อมเถิด แล้วบูด
 คำนับลากลับมาทออยู่ เอาเงินให้คนใช้ไปชอสังของกับสุรา แล้วกลับไปหา
 บูดทวง

ขณะนั้นพอบูดทวงไปขายของกลับมาโรง เห็นบูดสงมากยนต์
 เรียกเข้าไปข้างใน บูดสงให้ทหารจัดสังของจะกินโต๊ะเสปสุรากับพชาย

ฝ่ายนางพวกรมเหลยเห็นบูดสงมา จึงคิดว่าเหตุผลประการใดจึง
 กลับมาออกหรือราดกลองเวาออกกระมัง คิดตงนบกเข้าไปในห้องแต่งตัวออก
 มาพบกับบูดสงว่า ตงแต่นองไปไม่เห็นมาบ้างเลย ให้พชายของเจ้าไปเที่ยว
 ตามหากไม่พบ บูดสงเห็นพสะโกมาพูดด้วยกคฉายโกรธจึงว่า น้องมอระ
 อยู่ตงหนงจะมาบอกให้รู้ นางพวกรมเหลยนกรเรียกบูดสงกับบูดทวงเขาไป
 ข้างใน ทหารจัดโต๊ะและสุราไว้พร้อม บูดสงเรียกให้พทงสองกินโต๊ะเสปสุรา
 แล้วจึงพูดว่า เวลาพร่งนผู้รักษามืองจะไห้คมทรพยสังของเข้าไปในเมือง
 หลวง ประมาณห้าสบวนจะกลับมา ถ้าจะไปค้าขายจงกลับมาแต่วัน
 แล้วอย่าไคคบเพื่อนฝูงเที่ยวเสปสุรา เวลาเย็นกบตประดับานเสย ตามผ
 ไคมาจากลารชมเหงกอดโตโตไคไคอยนองกลับมาก่อน พดตงนนแล้วกรน
 สุราสังไห้บูดทวงแล้วพูดว่า ถ้าพเชองงเสปสุราถวยนเสยเถด บูดทวง
 รมถวยสุรามาดมจนสนแล้วพูดว่า พจะเชอพงทกอย่าง บูดสงเอาถวยมา
 รินสุราสังไห้นางพวกรมเหลยแล้ววว่า บदनมราชกรจะลาพทงสองไป ชง
 พชายของนงเป็นคนโง่เซลาไม่รู้จักการอนคควรมิคกร พเป็นคนเฉลยว-

ฉลาดรักการงานทุกอย่าง น้องชองฝากพี่ชายด้วยเถิด ทกวณนภาในบ้านเรือน
 ปกติเรียบร้อยดี คนนอกก็ไม่มีผู้ใดคิดหมิ่นชมเชยได้ พี่เป็นคนที่เข้าใจจัดการ
 ไรดี เชิญเสด็จเสด็จด้วยเถิด นางพวกกมเหลยนั้นได้ฟังก็โกรธหนักไม่รับ
 ถวายสวาท กลับตบตบหนงว่า คงจะเอาความเท็จไปเที่ยวพินินหาบอกแก่
 ผู้ใดเป็นมั่นคง บูดังจึงได้มาว่าตงน ตัวเราไม่มีราคสิ่งใดเลย ช่างมาพูด
 เปรียบเทียบเอาได้เราร้อยดอก บูดังได้ฟังก็หัวเราะแฉงตอบว่า กลัวแต่
 ปากกับใจจะไม่ตรงกัน นางพวกกมเหลยนั้นยังโกรธมากจน ลกชนกระตบเทา
 เดินออกมาบอกว่า เดี๋ยวเมื่อยกนเป็นสามภรรยาหนักไม่ได้ขยความญาติพ-
 นอย เดียวนมพนองมาตงตัวเป็นใหญ่ จะเท็จจริงหรืออย่างไรก็ไม่รู้ มาว่า
 กลาวตงนเราแค่นัก เดินร้องไห้ออกมาตั้งอยู่หน้าโรง บูดังกับบุดองหนง
 ได้ย่นนางพวกกมเหลยนั้นเดินบ่นออกมาไม่พูดประการใด ชวนกันกินโต๊ะ
 เสพสวาทแล้ว บูดังกล่าวพี่ชายจะกลับมา บุดองหนงเห็นน้องจะจากไปก็ร้องไห้
 แฉงสงวาท เจาจงรีบกลับมาโดยเร็วอย่าได้นอนใจ บูดังเห็นพี่ชายร้องไห้
 ก็มีความสงสารกลัวผู้คนจะชมเชย จึงพูดว่า ถ้าน้องไปแล้วพอยาได้อาชาย
 เลย เงินทองจะใช้สอยมากน้อยเท่าไรจะส่งมาให้ขอหารับประทาน จงอยู่
 รักษาบ้านเรือนเถิด พุดแล้วก็ออกจากโรงกลับไปตงานัก ครนรุ่งชนเช้า
 ผู้รักษาเมืองจตเงนทองทรพยส่งของบรรทกเกวียน จตคนโชทสนทลคน
 กับหนงสอดบพหนงมอบให้บ ส่งรับหนงสอดคานบลา ชวนคนทงลคคมเกวียน
 ออกจากเมืองเชียงกกกยตรงไปตงเกยเมืองหลวง

ฝ่ายบุดองหนงตงตงบุดังไปภรรยาตาอยู่หลายวัน บุดองหนงกนง
 เฉยเสีย อดสาททาของชายใดเล็กน้อยก็กลับมาตงน บุดประตลนคาน
 ตามคาบ บูดัง นางพวกกมเหลยนั้นเฝ้าแต่บ่นดา ว่าบุดประตลนคานลวง

หรือกลัวสงโต บู๊ส่งว่าอย่างไรก็เชือกทุกส่ง บู๊ตวหนงจตอบวานของเรา
 ส่งสอนนนเปรียบเหมือนทองคำควรจะต้องจำไว้ นางพวกมเกลียนได้ฟังก็
 โกรธ บ่นตาอยู่ทุกวันตลอดเวลา บู๊ตวหนงกนงเสียสุดใจไม่โต้ตอบประ-
 การโต อดสำหทาของชายได้เวลากลับมาบ้าน อยู่มานานนางพวกมเกลียน
 ก็คล้ายตาคล้ายปากตตชน

อยู่มาวันหนึ่ง บู๊ตวหนงหาบส่งของไปชาย ครนได้เวลานางพวก
 กิมเกลียนเบตประตูออกมาคอยท่า มอถอราวผาจะเอาไปตากที่ถนน พอ
 ชายผหนงเดินมา ราวผาทนางพวกมเกลียนถอหลุดจากมอถอที่ศีรษะชาย
 ผนนชายผนนักโกรธ ครนเกลียวมาตเห็นนางมรปรางดงามกยนคล้ายศีรษะ
 หัวเราะอยู่ นางพวกมเกลียนเห็นตงนนจงว่า ชายเจ้าถอไม่ราวหลุดมือไป
 ถกทานเจ็บหรือเปล่า ขอโทษเสียเถิด ชายผนนว่า ถกเล็กน้อยไม่เป็นไรตอก
 แล้วยนพเคราะห์ที่ตอยู่ นางพวกมเกลียนเห็นชายผนรปรางตนึ่งทมเป็น
 คนมสกลกยนไซ้หางตาด

ฝ่ายยายเหงโม่ตงโรงอยู่ใกล้ถนน ครนเห็นนางพวกมเกลียนทำราว
 ผาไปถกชายผนนแล้วยนไซ้หางตาดอยู่กบนางพวกมเกลียน ยายเหงโม่ก็พด
 สัพยอกหยอกกลอเล่นว่า ใครให้ท่านเดินมาทางน นางจะตองตเสียให้เซต
 ชายผนนักบนางพวกมเกลียนเกลียวไปตเห็นยายเหงโม่ก็หัวเราะ นางพวก
 กิมเกลียนอายกลับเข้าไปในโรง ชายผนนเข้าไซ้บนชอเซ่ง เค็มบับและบิตา
 มงมทรพยสน ครนบับและบิตาตายกยากจน ไซ้บนเซ่งอดสำหตงตอมงม
 ทรพยชนแลว ก็เที่ยวคบหาตามบรรดาชนนางกรมการราษฎรชาวบ้าน ต่าง
 มีความเกรงกลัวไซ้บนเซ่งทุกคน ไซ้บนเซ่งอยากจะใคร่ฝึกหัดเพลงฮาวอ
 ต่าง ๆ ครนเวลาว่างก็ชกชอมผมอยู่เป็นนตยมโตชาติ เวลาวันน

ไซบุนเซ่งเดินมาเที่ยวเล่น นางพวกมเห็ยนทำราวผ้าถัก ไซบุนเซ่งเห็น
 นางพวกมเห็ยนรูปร่างงามตักมีใจรักใคร่ ครั้นนางพวกมเห็ยนเข้าไปใน
 โรงแล้ว ไซบุนเซ่งเดินเข้าไปในโรงยายเห็งโผ ด้วยชอบพอรู้จักคุ้นเคยมา
 แด่ก่อน ยายเห็งโผเชิญเข้าไปนั่งสนทนากันแล้วจตุหานาขามาให้รับประ-
 ทาน ไซบุนเซ่งจึงถามว่า ตงแต่เรามารับประทานน้ำชาเป็นหนอยุ่มาหนอย
 เท่าไร ยายเห็งโผว่า ช่งท่านมารับประทานน้ำชาบางเลกหนอยหาเป็นไรไม่
 เชิญท่านรับประทานให้สบายเถิด ไซบุนเซ่งกยนิตถามยายเห็งโผว่า ทงุยท
 ทำราวผ้าถักเราอยู่ทโรงโกถักนัน ภรรยาของผู้ใดหรือ ยายเห็งโผตอบว่า
 ทงุยนนเป็นภรรยาคนททาบของชายอยู่ตามตลาด ไซบุนเซ่งว่า ชายททาบ
 ของเที่ยวขายรูปร่างกต ช่างสมทเป็นสามภรรยาคน ยายเห็งโผว่าไม่ใช่
 คนนนคอก คนททาบขนมเบยขายนนต่างหาก ไซบุนเซ่งว่า น่าเสียดาย
 นักหนา รูปร่างงามมาเป็นภรรยาคนตาเตยตงน **เปรียบเหมอนเนอ**
แพะอย่างค มาตคอยู่ในปากสุนัขไม่ควรเลย ยายเห็งโผตอบว่า การ
 อนนสุดแต่วาสนาแต่งใหจิงได้เป็นคูกัน ไซบุนเซ่งได้ฟังยังไม่พูดเรองนน
 แกลงถามว่า บุตรของยายไปข้างไหน ยายเห็งโผว่า บุตรชาพเจ้าเที่ยว
 คบเพื่อนทำให้เกิดความอยู่เนอง ๆ ห้ามปรามเท่าใดก็ไม่เชื่อฟัง บดินตาม
 พวกเพื่อนไปเที่ยวยังไม่กลับมา ไซบุนเซ่งว่า บุตรของยายนนให้มาอยู่กับ
 เราเถิด จะส่งสอนอุปถัมภให้ดี ยายเห็งโผว่า ชอบใจท่านนักหนา ถ้ากลับ
 มาแล้วจะให้ไปอยู่กับท่าน ไซบุนเซ่งลาออกจากโรงเดินไปได้ครู่หนึ่ง ถ
 กลับมานั่งอยู่หน้าโรงยายเห็งโผ เฝ้าแต่มองตโรงนางพวกมเห็ยนมได้ชาด
 ยายเห็งโผเห็นไซบุนเซ่งกลับมาจึงถามว่า ท่านกลับมาอกจะรับประทานน้ำ
 ลูกมดไม้โหลจีนหรือ ไซบุนเซ่งว่า เราอยากจะรับประทานอยู่หลายวันแล้ว

ยายเหิงไผ่ก็จัดหาน้ำผลไม้มาให้ไซบุนเซ่ง ๆ รับประทานผลไม้แล้วสรรเสริญว่า
 ยายเหิงไผ่ช่างทำผลไม้ช่วยตนัก ในโรงยังมีบวดยอยู่บ้างหรือไม่ บวดยนั้น
 แปลว่า เป็นผู้ชกสอ ยายเหิงไผ่ตั้งได้ยินเป็นไซบุนเซ่งถามว่า ผู้ชกสอ
 ในโรงมีอยู่บ้างหรือไม่ จึงตอบว่า ข้าพเจ้านั้นเถาแก่ชกสอจริง แต่จะเอา
 มาเก็บไว้ในโรงทำไม ไซบุนเซ่งเห็นได้ของจึงพูดว่า ยายช่วยเป็นเถาแก่
 ว่ากล่าวหญิงให้เราสักคนหนึ่งจะได้หรือไม่ ยายเหิงไผ่ว่า บุตรภรรยาท่าน
 มีกรมไปข้าพเจ้ารับอะไรไม่ได้ ไซบุนเซ่งว่า บุตรภรรยาดีมากจริง แต่หา
 ชอบใจไม่ ยายช่วยชกสอให้ได้เราจะสมนาคุณ ยายเหิงไผ่ได้ฟังและด
 ุกรยากรูชคิดว่า ไซบุนเซ่งรักนางพวกมเหศวรจนพุดจาเลยบเคียงจะให้ชกสอ
 จ้าจะทรมานให้เวียนเดินไปมาจนอ่อนใจจึงจะคิดอ่านพุดจาให้ ไซบุนเซ่ง
 เวียนเดินมองตอขุทหนาบานนางพวกมเหศวรจนเวลาเย็นไม่เห็นเปิดประตู
 กลับไปบ้าน แต่ใจนหมกพมอยู่ด้วยความรัก ครนรุ่งชนเขาก็ออกจากบ้าน
 มายืนคอยตอขุทหนาบานโรงยายเหิงไผ่ ๆ ก็จัดนำชามาให้ ไซบุนเซ่งรับ
 ประทานแล้วหยิบเงินให้ยายเหิงไผ่ตาลงหนึ่งเป็นค่านาชา ยายเหิงไผ่ก็มี
 ความยินดีรับไว้พูดว่า ค่านาชาเล็กน้อยท่านให้เงินเป็นนักษณามเหศวรเกิน
 ไปหรือ ไซบุนเซ่งว่าไม่เป็นไรเราให้แก่ยายตอก ยายเหิงไผ่เป็นคนโลก
 ครนโตเงินกยन्दพูดว่า ข้าพเจ้าเห็นท่านเวียนเดินไปมาคงจะมีขอความ
 สิ่งใดอยู่ในใจสักอย่างหนึ่งเป็นแน่ ไซบุนเซ่งว่าเหตุใดจึงรู้ว่าเราไม่สบาย
 ถ้าทายถูกจะให้เงินห้าตาลง ยายเหิงไผ่ว่า ข้าพเจ้าครันแยบคาย เปรียบ
 เหมือนคนทกาขายจะขายทนมก่าไร ถ้าไปลองเห็นทนมช็อคจนแจ้งว่า
 มก่าไรและขายทนม ชงความชงท่านเรื่องน ข้าพเจ้าไม่ตองทายหลายค่า
 ท่านรักใคร่นางคนนมมิใช่หรือ ไซบุนเซ่งว่า ยายช่างดูแม่นยำนัก เราจะ

คิดอ่านประการใดจึงจะสมความปรารถนา ยายเห็งไผ่ว่า ข้าพเจ้าขายน้ำชา
 มาเป็นมีเศษ เงินทองก็ไม่พอใช้สอยชอหารบประทาน ข้าพเจ้าจึงเป็น
 เถาแกชกสอพอโตสนจางเลียงชวตมาหาไม่กอดตายเสียนานแล้ว ไชบนเซ่ง
 จึงพูดว่า ถาชกสอรายนให้โตสมคความปรารถนาจะให้เงินสิบตำลึง ยาย
 เห็งไผ่ยกยนตตอมจว่า การนยกยอกอยุดวยมสามแลวถาแมนทานวกจรงจะ
 ให้โตดังปรารถนา แต่ตองประพฤตการหาอย่างตามคำข้าพเจ้า ไชบนเซ่ง
 ถาว่า การหาอย่างนคอดะไวบาง ยายเห็งไผ่ว่า ทหนง คองแดงตัว
 นุงหม้ให้จงามเหมอนกบพวอาน ทสอง ถาตงทลบนคณสำคญกตอง
 มคตองคลาน อยาดอว่าเบนศคตมจทรพยสนนนั้นไม่ไ้ ทสาม จะใช้
 สอยเงินทองมากน้อยเท่าไรอย่าไ้เสียกายทลตงเขาจะค้ำว่า - -
 เจ็บปวดประการใดก็อย่าไ้กรอทหา ให้หมนเพียรไปมาอย่าเห็นแก่
 เหน็ดเหนื่อย ถ้าประพฤตการนหาอย่างนใดจึงจะสมความปรารถนา -
 ไชบนเซ่งว่า เราไม่จงามเหมอนพวอานกจรงแต่คลายคตงกน ทสองว่า
 เขาตอบจนใหม่คคลานนนักไ้ ทสาม เงินทองสงชองกมิไช้มิโตชตสน ทส
 นน ถึงจะทบทสกเท่าใดกมิไ้กรอ ทหา เรากอดสาทเพียรมากเหนอยุดวย
 กน ชงการหาอย่างนเราประพฤตตามใดทงสน จงชวยเมตตาให้สมความ
 ปรารถนาเถต ยายเห็งไผ่ยกยนตจจว่า เมอทานเชอพงข้าพเจ้าคตงสมคค แต่
 เวลาจนวนจนวนเขนแลว เชญท่านกลับไปบ้านก่อนเถต ไชบนเซ่งจงอนวนอน
 ว่า เมตตาแลวจงอย่าให้เหนชา แมนจะตองการเงินทองมากน้อยสกเท่าไร
 จะเอามาให้ ยายเห็งไผ่ว่า ข้าพเจ้ามอบายอย้อย่างหนง ไ้ทตตองมา
 หลายครงกสมคความคค ดวยหญงนนเบนชางเขบชางบกผมอด ท่านจงไป

จตขอแพรและสาละมาให้ ข้าพเจ้าจะไปนั่งเล่นที่บานหญงนน ทำเป็นพูดจา
ว่าท่านให้แพรกับสาละมาได้ ข้าพเจ้าจะไปจ้งหาช่างตัดเสื้อใส่กันหนาว
แมนงเสยกเห็นจะไม่ได้การ ถ้าหญงนนว่าอย่าตองจ้งหาช่างอนเลย รับจะ
ทำให้ การทักตโวกเห็นจะสาเวจ ข้าพเจ้าจะวักถ่าวให้มาทาทนกดงสม
ความคิด ข้าพเจ้าจะพูดจาเลียบเคียงไว้ รุ่งชนวนทสามท่านแต่งตัวมาให้
งดงามมาที่โรง ทำเป็นร้องถาม ข้าพเจ้าจะออกไปเชิญเข้ามา ถ้าหญงนน
ทำงานไม่กลับไปบ้าน ท่านจงหยิบเงินให้ข้าพเจ้าไปซื้อสิ่งของกับสุรา ท่าน
อยู่ข้างในพูดจาเกลยกล่อมให้ตคงสาเวจความปรารภณา ไชบนเซ่งได้ฟัง
กตใจถามว่า เมื่อไรจะจ้ดการ ยายเห่งไผว่า เวลาฉนวนข้าพเจ้าจะไปพูดจา
ถามไถ่ดู เห็นสามเชายังไม่กลับมา ท่านจงไปจ้ดหาสิ่งของมาให้โดยเร็วเถิด
ไชบนเซ่งก็กลับไปเอาเงินให้คนใช้จตขอแพรกับสาละมาให้ยายเห่งไผตาม
คำสั่งทุกประการ ยายเห่งไผรับแพรและสาละไว้แล้วก็ตรงไปที่โรง ร้อง
เรียกนางพวักมเหลยนเบ็ดประตรับเข้าไป นางถามว่า มีอะไรสิ่งใด ยาย
เห่งไผว่า ข้าพเจามาทงนตวยทานผู้มคณของข้าพเจ้าให้แพรกับสาละมาตัด
เสื้อจะได้ใส่กันหนาว ทาช่างมาตตกพูดเน้นเข้าไป จะหาช่างใหม่ไม่แจ้งว่า
ฉนวนใด จงมาถามดู เจาร้อยบางหรือไม นางพวักมเหลยนว่า ฉนวนคนไม่
สำคัญ ถ้าหาช่างไม่ได้ข้าพเจ้าจะตัดเย็บให้เอง แต่จะไห้ผมมอบประณตเรียบ
รอยนนมฮาจทำได้ ยายเห่งไผว่า ไม่ตีเตยนตอกถ้าเมตตาจะทำได้แล้ว
เชิญไปที่บ้านข้าพเจ้าในเวลาพุงนเถิด นางพวักมเหลยนว่าทบ้านยายผู้คน
ไปมามาก เห็นท่าจะมิดงาม ยายเห่งไผว่า ไม่เป็นไรเข้าไปทำเสยข้างใน
ก็ไมมีผู้ใดเห็น พุดกันแนนอนแล้วยายเห่งไผก็กลับมา ครนเวลาเชว
บุตวหนงไปค้าขาย ยายเห่งไผก็ไหนดนางพวักมเหลยนมาตตเย็บเสื้อที่โรง

ของนางถึงเวลากลางวันก็จดหาส่งของกับสรามมาเคียงเบนอนัต พอได้—
 เวลานางพวกมเหศยนก็กลับมาโรงตน บุตวหนึ่งไปขายของกลับมาเห็น
 ภรรยาหน้าแดง จึงถามว่าไปไหนมา นางพวกมเหศยนบอกว่า ยายเห็งโผ
 วานไปตัดเย็บเสื้อที่โรงของนาง เวลากลางวันก็ตัดโต๊ะและสรามมาเคียง—
 บุตวหนึ่งจึงพูดว่า อย่าไปรับประทานของผู้อื่นแต่ข้างเดียว จนจนเจ้าคิด
 เอาเงินไปซื้อเคียงเขาบ้าง ครนรุ่งชนเขาบุตวหนึ่งก็ไปค้าขาย นางพวกม—
 เศยนไปเย็บเสื้อที่โรงยายเห็งโผ พอเวลากลางวัน นางจึงเอาเงินให้ยาย
 เห็งโผไปซื้อสรามบสังของมาเคียงกัน เสร็จแล้วพอได้เวลากลับ ครนรุ่ง
 ชนวันก็ตาม บุตวหนึ่งก็ไปค้าขายตามเคย ยายเห็งโผก็ไปเรียกนางพว
 กมเหศยนมาเย็บเสื้อที่โรงของนางเหมือนกับทุกวัน

ฝ่ายไซบนแข่งครนถึงวันทสามถวนการบกยนต์ พอได้เวลากแต่ตั้งตัว
 ใหม่ดังาม เอาเงินติดตามบ้างเล็กน้อย ตรงมาตงหน้าโรงร้องถามว่า —
 ยายเห็งโผอยู่หรือไปไหนไม่เห็นหน้าเลย ยายเห็งโผจำได้ว่าเสียงไซบนแข่ง
 แต่ทำเป็นพูดว่าผู้ใดหนอมาถามหา ครนเห็นไซบนแข่งจึงเชิญเข้าไปข้างใน
 แล้วพูดว่า ท่านมาจนนตทเดียวจาเพราะพบกันซึ่งท่านเป็นผู้ออกเงินขอแพร
 ให้ข้าพเจ้าตัดเสื้อ ขางภรรยาบุตวหนึ่งออกแรงตัดเย็บให้ เป็นบุญของ—
 ข้าพเจ้านักหนา ชกนำให้ท่านทงสองมาอุปถัมภ์ พุดตงนนแล้วกบอกกับ
 นางกมเหศยนว่า ท่านผู้เป็นเจ้าบุญนายคุณของเราใจโอบอ้อมอารวมงม
 ทรพยสน เจ้าจงรู้จักไวเถิดนานไปข้างหน้าจะได้พงท่าน นางพวกมเหศยน
 ได้พงตงนนยงไมทนต์ตอบ ไซบนแข่งก็ตรงเข้าไปค่านับแล้วชมว่า ผู้มอ
 ตนักหนา นางพวกมเหศยนก็คานบตามธรรมเนียมแล้วตอบว่า ข้าพเจ้า
 จะผูกหัดยงไม่ชานชานาญ ท่านอย่าใดตเตยนเลย ยายเห็งโผเห็นนางพว

กิมเหลียนพูดจากับไซบุนแข่งกิมความยินดี นึกว่าการอื่นคงสมปรารถนา แล้วจตุณาชามาให้ไซบุนแข่งกับนางพวกกิมเหลียนรับประทาน ไซบุนแข่งทำเป็นถามยายเหิงไผ่ว่า หลิงคนนี้เป็นภรรยาของผู้ใดไม่เคยเห็นเลย ยายเหิงไผ่ว่า จำไม่ได้หรือทอดราวผาถูกศรระชาน ไซบุนแข่งแกล้งพูดว่า ข้าพเจ้าจำไม่ได้ นางพวกกิมเหลียนทล่าวเราะแล้วว่า ข้าพเจ้าทอดราวผา หลุดมือไปไม่ได้แกล้งทำนออย่าถือโทษเลย ไซบุนแข่งว่า ถูกลูกน้อยไม่ เป็นไรถึงจะเจ็บป่วยประการใดก็ไม่ถือโทษ โกรธดอก พุดแฉวงซาเลงต นางพวกกิมเหลียนเห็นรูปร่างลักษณะไซบุนแข่งงดงามนั่งห่มล้วนแต่ของดี ก มีใจรักใคร่ ชายหาจตุณาแล้วกมหนาเย็บเสอไป ยายเหิงไผ่เห็นนางพวกกิมเหลียนทำทวงทชอบกล ก็รู้ว่ามิใช่ไซบุนแข่ง จึงชักนำให้คนทั้งสอง พุดจากนั้นอยู่ จวนเวลากลางวันไซบุนแข่งหยิบเงินส่งให้ยายเหิงไผ่ไปจัดซื้อสิ่งของแล้ว ไซบุนแข่งพุดจาสุวรรณเสวริญต่าง ๆ แฉวงถามว่าอายุได้เท่าไร นางพวกกิมเหลียนบอกว่า อายุยี่สิบสามปี ไซบุนแข่งว่า เราแฉวงว่าห้าม แต่ท่านนรชนบธรรมนิยมการงานทางปวงทุกอย่าง นางพวกกิมเหลียนว่า ตัวท่านเปรียบเหมือนฟ้า ข้าพเจ้าเหมือนคน จะมาเปรียบเทียบกัน ไม่ควรเลย พอพุดดังนั้นยายเหิงไผ่กลับมาจากตลาดส่งของพร้อม เชิญให้ ไซบุนแข่งกับนางพวกกิมเหลียนกินโต๊ะเสวยสดราวด้วยกัน ไซบุนแข่งกรนตรา ส่งให้แฉวงพูดว่า อย่าอับอายเลย นางพวกกิมเหลียนรับถ้วยสรามารับประทาน ด้วยมีใจรักใคร่แล้วกมหนานางอยู่ ยายเหิงไผ่เห็นได้ทกทาเป็นว่า ยังไม่ทันอะไรสรวากหมด ข้าพเจ้าจะไปชอออก พุดแฉวงก็เดินออกมาจากโรง เห็นนางพวกกิมเหลียนยังนั่งอยู่กยन्द บัดประตเสยแฉวงก็เดินไป ไซบุนแข่ง พุดจากกับนางพวกกิมเหลียน แฉวงทำให้ตะเกียบตก กมลงหยิบจับเอาเท้า

นางพวักมเหศียนแล้วพูดจาตะโลมด้วยความเสน่หารักใคร่ เมื่อทั้งสองคน
มีใจปรารถนาตรงกันก็ได้เสกกันในวันนั้นเอง

ฝ่ายยายเหิง โม่แสวงไปขอสุราเสียช้านาน กลับมาเปิดประตูเข้าไป
เห็นไชบุนแข่งกับนางพวักมเหศียนออกมาจากห้องข้างใน ก็ทำเป็นโกรธ
พูดว่า เหตุใดนทั้งสองคนจึงมากระทำกรรมไม่ดี จะไปบอกกับบุตวหนิงให้รู้
แล้วก็เดินไป นางพวักมเหศียนยกมือไว้อ้อนวอนว่า อย่าว่านวยไปเลย
ไชบุนแข่งช่วยกันวอนว่าอย่าให้ออออกไป ยายเหิง โม่จึงพูดกับนางพวักม-
เหศียนว่า ถ้าไม่ให้ไปบอกกตองเซอพงคาซาพเจ้า นางพวักมเหศียนว่า
ยายว่ากล่าวสิ่งใดจะทำตามคำทุกอย่าง ยายเหิง โม่ว่า ตั้งแต่นั้นไป
จึงมาที่โรงซาพเจ้าให้ทุกวัน ถ้าไม่มาวันใดก็จะบอกบุตวหนิงรู้ นางพวัก-
มเหศียนก็รับคำตามสัญญา พอจวนเวลานางพวักมเหศียนก็กลับ -
ไปบ้าน ยายเหิง โม่จึงพูดกับไชบุนแข่งว่า อุปายของซาพเจ้านั้นกตอง
อูมิไซหรือ ไชบุนแข่งว่า ตจริงหากเปรียบเทียบมิได้จะรางวัลให้สมควร พูดแล้ว
ก็กลับไปจัดเงินทองสิ่งของมาให้ยายเหิง โม่ตามสัญญา นางพวักมเหศียน
กับไชบุนแข่งก็มาที่โรงยายเหิง โม่ทุกวันมิได้ขาด ครนอยู่มาประมาณสิบห้า
วัน ความนนแพรงพรายไปชาวบ้านไกลเคียงกรทงสน แต่บุตวหนิงผู้สาม
หารู้ไม่ว่า ภรรยาตนบังอาจกระทำกรรมชว ยงมชายผู้หนงชอฮุนกอ อาย
ได้สิบหกปี เดิมบิดาเป็นทหารทำราชการ ณ เมืองหนิงจว ครนบิดาชรา
ออกราชการแล้ว พากนมาตงบานเวอนอยู่ ณ เมืองกอกฮุย ฮุนกอฮุดสาห์
ชายผลไมต่าง ๆ มาเลี้ยงบิดาอยู่ทุกวัน ไชบุนแข่งเห็นฮุนกอเฉดยวฉลาด

กตัญญูต่อบิดากให้เงินทำทุนค้าขาย ฮุนกอกขอผลไม้ส่งโตคกเอามาขายให้
ไซบุนแข่งทุกคราวไป

เวลาวันหนึ่ง ฮุนกอกได้ผลไม้อย่างดีหวังจะเอามาขายไซบุนแข่ง
ก็ไม่พบ มีผู้บอกว่า ถ้าจะหาไซบุนแข่งก็ไปที่โรงขายนาข้าวของยายเหิงโม
บุตรไซบุนแข่งรักใคร่กับภรรยาบุตรหญิง ถ้าไปถนนคงจะพบ ฮุนกอก
ได้ฟังก็หาผลไม้ตรงมาถึงโรงนาข้าว ยายเหิงโมถามว่า เจ้ามาหา —
ผู้ใดหรือ ฮุนกอกบอกว่า ข้าพเจ้าหาผลไม้มาจะขายให้ไซบุนแข่ง —
ยายเหิงโมว่า ไซบุนแข่งไม่ได้มาอยู่ที่นั่น ฮุนกอกว่า อย่าขัดบังเลยเรารู้อยู่ดอก
พูดแล้วก็เดินเข้าไปข้างใน ยายเหิงโมยัดใจไม่ให้เข้าไป ฮุนกอกว่า ไซบุน—
แข่งอยู่ในห้อง เราจะเอาผลไม้ไปขาย ถ้าไม่ให้เข้าไปเราจะไปนอกบุตรหญิง
ยายเหิงโมแจ้งว่าฮุนกอรักความก็โกรธตรงเข้าทบทแล้วไล่ ออกจากโรงไป —
ฮุนกอกส่งยายเหิงโมไม่ได้ก็เดินร้องไห้กลับมาได้ตรงทางพบบุตรหญิงหาบของ
ขาย ก็ร้องถามว่า ไม่เห็นหน้าหลายวัน ใจท่านตื้นนัก ผู้ใดทำให้เจ็บปวด
เท่าไรก็ไม่โกรธ บุตรหญิงได้ฟังก็สะดุ้งใจสงสัย จึงถามว่า เหตุใดพูดดังนี้
มขอความสงสัยจึงบอกให้รู้เกิดจะไห้ของรับประทานเป็นรางวัล ฮุนกอกว่า
มีการสำคัญอยู่สูงหนึ่งขอสุราให้เราดื่มจึงจะบอกได้ บุตรหญิงก็พาไป —
ขอสุราให้ดื่ม ฮุนกอกบอกว่า ภรรยาท่านรักใคร่กับไซบุนแข่ง ไปหากันที่
โรงขายเหิงโมแล้วก็เอาความซึ่งเอาผลไม้ไปขาย ยายเหิงโมทบทจับได้
ให้ฟังทุกประการ บุตรหญิงก็โกรธยิ่งนักพูดว่า การนจรวงตั้งท่านกล่าวแล้ว
คนไหนหนอขอไซบุนแข่งจะไปจับให้ได้ ฮุนกอกว่า เวลาท่านออกมาค้าขาย
เขาไปหากันที่โรงขายเหิงโมทุกวัน ซึ่งจะไปจับแต่คนเดียวเห็นจะไม่ได้
ไซบุนแข่งรูตัวจะออกมาจับไปทำโทษ ด้วยเจ้าเมืองกรมการเป็นพวกพ้อง

เขว่กตงสนท่ำนจจะมิตายเปล่่าหรือ เวามอบายอยู่อย่างหนึ่ง ถ้าท่ำนกลับไป
 โรงย่ำพุดจาตั้งโตให้ภรรยา พ่วงนเข่าจทาบของมาขายเราจะคอยอยู่
 ทน แมนเห็นไซบุนเซ่งไปที่โรงยายเห่งผิ แล้วท่ำนกับเรตามไปแอบดู
 ภรรยาท่ำนคงมาอยู่ในนนตวย ข่าพเจาจะย่นดาทหน้าโรงยายเห่งผิก็คง
 ออกมาที่เราจะยัดไว้ ท่ำนเข้าไปในโรงก็จะจับไซบุนเซ่งกับภรรยาได้ มู
 ตวหนงกเห็นชอบ พุดนตกนแนอนแล้ว มู ตวหนงจึงกลับมาโรง นาง
 พวกมเหลียนออกมารบหาตามเคย ครนเวลาเขาบ ตวหนงจตขนมเล็ก
 น้อยหาบออกจากโรงมา นางพวกมเหลียนมิได้เฉลียวใจ พอ มู ตวหนง
 ออกจากโรงไปแล้วก็แต่งต่วงตงามตรงมาโรงยายเห่งผิ

ฝ่ายสนกอรนรุ่งชนเขากไปคอยมู ตวหนงอยู่ทตลาด พอเห็น
 มู ตวหนงมากบอกว่า เวลานยงเขาอยู่ จงหาบของขายตามแถวณ ไปก่อน
 ถ้าไซบุนเซ่งมาเมื่อไรเราจะตามไปบอก มู ตวหนงก็หาบขนมขายประมาณ
 ครุหนง ชวนกนเดินมาถึงหน้าโรง มู ตวหนงแอบซ่อนตวเสย สนกอดว่า
 ยายเห่งผิเป็นค้ำหาบต่าง ๆ ยายเห่งผิได้พังกโกรธ ออกจากโรงมาตี
 สนกอ ๆ กยตยายเห่งผิไวแน้นหนา มู ตวหนงเห็นไตตดวงเข้าไป ยาย
 เห่งผิเห็นมู ตวหนงวงเข้ามาในโรงก็ตกใจ ครังจะไปบอกไซบุนเซ่งกับนาง
 พวกมเหลียนกไม่ได้ ด้วยสนกอยตไวมนคง มู ตวหนงเข้าไปข้างในได้ยิน
 เสยงพุดจากนอยู่ในห้องกว้างตรงเข้าไป ไซบุนเซ่งเห็นกบตประทองได้กลอน
 ซ่อนอยู่ไตเตยง นางพวกมเหลียนมิได้เกรงกลัว ครนไซบุนเซ่งเข้าซ่อน
 อยู่จพุดเปรียบว่า เมื่อแรกอวดอ้างว่าไม่กลัวผู้ ไต ยังไม่ทันไวกเข้าซ่อน
 เสย ไซบุนเซ่งไตพังกนกอายใจ ออกมาจากไตเตยงเบตประต มู ตวหนง
 กตรงเข้าไปจับ ไซบุนเซ่งเขาเทากบถอกมู ตวหนงลมลงราก ไตหดออกมา

ไชยชนะกัณฑ์ไปได้ ชนกอภัยยายเหิงโมโจ เห็นไชยชนะถบบม ตวหนง
 ลมดง กวางยายเหิงโมเสยหนีไป ยายเหิงโมตกใจกลัวม ตวหนงจะตาย
 กรองเรียกนางพวกมเหลยนออกมาช่วยกันพยงกลับไปโรง บุตวหนงเจ็บ
 ปวดขงนกกไม้ได้สติ ครนกลับไปโรงแฉวกพนชน นางพวกมเหลยนกกไม้
 เอาใจใส่ดูแล ครนถงเวลากแต่งตัวไปหาไชยชนะที่โรงยายเหิงโมทุกเวลา
 มิได้ขาด บุตวหนงลกชนกกไม้ได้ ไม่วจะทาประการใด นอนบ่วยอยู่
 สหวน นางพวกมเหลยนกกเฉยเสยไม่ปฏิบตรักษา บุตวหนงจงรองเรียก
 นางพวกมเหลยงมาพูดว่า เจ้าไม่ปฏิบตรักษาจะทงให้ตายเสยกแลงไป
 บุตงนองเรากลับมากจะไต่เห็นกน แมนเจ้าอุตสาห์ปฏิบตรักษาให้เราหาย
 ถงบุตงกลับมากจะบิตความเสยมไหว ถ้าไม่เชอกตามแต่ใจเถิต นางพวก
 กมเหลยนได้ฟังกตกใจไปปรึกษากบยายเหิงโมว่า บุตวหนงพดตงนจะทว
 ประการใดดี ยายเหิงโมว่า ถ้ากระนนเอายาพิษไหกนตายเสยกแลงกน
 ความเรองนชาวนานไม่มีผู้ ไตร บุตงกลับมากบอความบวยตายกสนเรอง
 นางพวกมเหลยนกกยนตชวยกนจตหายาพิษมาไหบุตวหนงรบประทาน บุต
 ตวหนงสำคัญวากรรยาปฏิบตรักษาตามคำทพูดไว้มได้สงสย ตมยาพิษเข้า
 ไปบิตเดยวกขาดใจตาย นางพวกมเหลยนกกบยายเหิงโมกลัวเพอนบ้านจะรู้
 กทาเป็นรองไห เอากระตาสเชยงมาเชยนตวหนงสอขาวบิตไว้หน้าโรง
 ปวารณจะให้ชาวนานรู้ว่าบุตวหนงบวยตาย ชาวนานทงหลายแจงว่า
 นางพวกมเหลยนคบชชชชชช แต่บุตวหนงนนตายไม่วาเหตุมลอันใด มิได้
 ถามไถ่พากันนงอยู่ ยายเหิงโมไปบอกกบไชยชนะว เราคิดอ่านวางยาพิษ
 บุตวหนงตายเสยแลงจะทาประการใดดี ไชยชนะได้ฟังกลับมความขินต
 ว่า ครวณคงสมปวารณา ยายจงเอาเงินไปชอหีบได้คพเอาไปเผาเสยเถิต

ยายเหิงไม่ว่าทำเช่นนั้นไม่ได้ ต้องไปบอกผู้ตรวจมาตามธรรมเนียมเมือง ผู้ตรวจนั้นชื่อหอเถกเกกเป็นคนสติขื่อ ท่านจะคิดอ่านอย่างไรดี ไชบนแข่ง ว่าชอนนไม่เป็นไรเราจะไปว่ากล่าวเอง จงเอาเงินไปซื้อหีบจัดไว้ให้พร้อม เกิด ยายเหิงไม่รับเงินแล้วมาบอกนางพวกมเหลียนว่า ไชบนแข่งให้เงิน มาซื้อหีบไว้ใส่ศพ ซึ่งการงานทั้งปวงนั้น ไชบนแข่งจะจัดแจงว่ากล่าวเอง นางพวกมเหลียนยกขมดบตความเสีย บอกกับเพื่อนบ้านว่าสามบวดยตายก็ ทำร้องไห้เศร้าโศก ยายเหิงไม่มาซื้อหีบแล้วไปบอกหอเถกเกกผู้ตรวจว่า บุตวหนงสามนางพวกมเหลียนเจ็บในอกตาย เชิญท่านไปตเสียจะได้เอา ศพใส่หีบ หอเถกเกกให้เพื่อนตรวจด้วยกันมาตศพบุตวหนงก่อน ตั้ว หอเถกเกกเดินมาข้างหลัง

ฝ่ายไชบนแข่งเดินไปหาหอเถกเกกผู้ตรวจพบตามทาง ไชบนแข่ง เชิญเข้าไปในโรงชายสุรา สั่งให้เจ้าของโรงเตียมจัดหาโต๊ะมาเลี้ยงเป็นอัน ด หอเถกเกกคตอศุจรวัยใจนัก ถามว่าฉนนทานมาเลี้ยงข้าพเจ้ามีอะไร บอกให้ทราบเถิด ไชบนแข่งว่าเชิญท่านกินโต๊ะเสปสุราก่อนแล้วจะพูดให้ฟัง สองนายกินโต๊ะเสปสุราด้วยกันประมาณครู่หนึ่ง ไชบนแข่งหยิบเอาเงินสิบ ตาลงวางไว้บนโต๊ะแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าไหเป็นคาเหนอย ดวฉนนทานจะไป ตศพบุตวหนงอย่าได้ว่ากล่าวประการใดเลย จงให้เอาใส่หีบเสียโดยตเถด แลวกส่งเงินให้ หอเถกเกกไม่แจ้งว่าเหตุผลประการใดก็ไม่รับ ว่าการเล็ก นอยอย่าได้ให้เงินทองเลย ไชบนแข่งไม่ฟังชนเอาเงินสั่งให้ หอเถกเกกเสีย ไม่ไคกรบไว้แลว คตวาเหนจะมีเหตุการณสกส่งหนง เรายไปตศพบุตวหนง คงจะรัความ ครนกินโต๊ะเสปสุราเสร็จก็ลาไชบนแข่งออกจากโรงเตียมเดิน มาถึงหน้าโรงบุตวหนง เห็นเพื่อนผู้ตรวจที่ใหม่มากอนยนอนอยู่หน้าโรง นาง

พวกมเหศวรเห็นผู้ตรวจมากทาเขตนาดารองไห้แล้วเชิญเข้าไปข้างใน ห้อ
 กาแจกถามว่า สามีเจ้าเจ็บป่วยเป็นโรคอะไรจึงได้ตาย นางพวกมเหศวร
 บอกว่า เจ็บในอกมาไ้สัปดาห์ เวลาคนนตกประมาณสามยามเจ็บมาก
 ชนกชาติใจตาย เชิญท่านไปตเกิด ห้อเกาแจกเห็นรูปร่างนางพวกมเหศวร
 งตงามจกนกว่าบ ตวหนึ่งรูปร่างไม้ตท ไ้ไหนจะรักใคร่คงจะไ้เคียงกับไซ้บุญ—
 เชงและอบายคตชาสามเสช ครนเขาไปเลกมาชนตกรูวากวากวางยาพิษตาย
 จะเรียกไห้ผู้คนเข้ามาเบ้นพยานตวคนเหล่านนกลวไซ้บุญเชง ประการหนง
 ผู้รักษาเมองและกรมการกเบ้นพวกพ้องของไซ้บุญเชง เราไ้รับเงินของเขา
 ไ้จะทำประการไ้ต คคตแลวกทำเบ้นมตหน้าลมลงนงแน้ไป ยายเหิงไ้
 กกับนางพวกมเหศวรและผู้ตรวจมากอนเห็นกตใจช่วยกันพยงห้อเกาแจก
 กลบ้ไปบ้าน ภรรยาห้อเกาแจกไม้แจงว่าเบ้นประการไ้ตนงรองไห้ยพอ
 พวกทพยงไปส่งกลบ้มาแลว ห้อเกาแจกลกชนบอกภรรยาว่าเจ้าอารองไห้
 ออองไม้เบ้นโรคอก เราไปตคพบ ตวหนึ่งไม้ไซ้เจ็บป่วยตายเห้นจะเบ้น
 ภรรยาคตราย ไม้รทจะทำอย่างไร จงแกตงกตพ้นใหม่คหน้าลลง สบไป
 ภายหน้าการเรองนคงไ้ใหญ่ แลวเลาคความทไซ้บุญเชงไห้เงินสบตาตงน
 ไ้พงทุกประการ ภรรยาห้อเกาแจกบอกวไ้ตยนเขาเลาคอว นางพวกม
 เศวรคบชเห้นจะเบ้นไซ้บุญเชง ถาทานกลวเรองนจะเกตชนกอย่าไปเลย
 ถาเขาเอาคพไปผังคงจะลกเขาควางยาพิษจริง จงตามไปล็กเอากระตคมา
 ห้อไ้กับเงินทไซ้บุญเชงไห้ บส่งกลบ้มาวากลวชนกจะไ้เอาของอนน
 เบ้นสำคัญ ห้อเกาแจกไ้พงกตใจจงออกไปส่งกับเพอนผู้ตรวจว่า เจ้า
 จงไปตเสยเขาจะไ้เอาไ้สทบ ถามไห้รูวจะผังหรือเผาแลวจงกลบ้มาบอก
 เราไห้ทราบ ชงเงินคาวรรมเนยมนนเขาไห้เท่าไรจงบ่งบ้นกนตามมาก

และน้อยส่วนตัวเราไม่เอาแล้วด้วยบ่วยอยู่จงชวนกันไปเถิด คนเหล่านั้น
 ก็มาตรวจแล้วถามว่า จะเอาศพไว้วางนอนหรือฝังประการใด นางพวกม-
 เหลียนบอกว่า ครนจะฝังไว้ก็เวทนานก็จะตองเผาเสีย แต่จะเอาศพไว้ทำ-
 บุญให้ทานสักสามวัน แล้วเอาเงินมา ให้ผู้ตรวจ รั้มาแบ่งปันกันตามลำพัง
 แล้วกลับไปบอกแก่หอเกาเจ็กทุกประการ.

ฝ่ายนางพวกมเหลียนกับยายเหิงไผ่ก็จัดศพใส่หีบ นมรดกลวงเงิน
 มาสอดทำกงเต็กพอกันคนนั้นทา ครนกำหนดสามเวลา ก็เอาศพออกไปนอก
 กำแพง นางพวกมเหลียนมุ่งชาวแก่งทำเคนร่องให้ตามศพไปถึงแล้วก็ส่ง
 ให้เผาเสีย.

ฝ่ายหอเกาเจ็กจึงบอกกับภรรยาว่า บุตวหนึ่งเห็นจะถูกยาพิษจริง
 วนนถงกำหนดเผาเราจะไปเก็บกระดูกเอามา พุดแลงก็จัดหาอุปเทษนกระ
 ตาษเงนกระตาศทองออกมานอกกำแพงเมือง เห็นกำลังจตแจงเผาศพ บุตว
 หนึ่งอยู่ นางพวกมเหลียนเห็นถามว่า ท่านหายคแล้วหรือ หอเกาเจ็กว่า
 เมอบุตวหนึ่งยังไม่ตายเราขอขนามเป็นหนอยเล็กนอย จึงมาเช่นไหว้จะไม่
 ได้เป็นเวรแก่กัน นางพวกมเหลียนกับยายเหิงไผ่สรรเสริญว่า ท่านอุต
 ส่าห์มาเช่นไหว้ชอบใจนักหนา หอเกาเจ็กก็เข้าไปช่วยแล้ว บอกว่าทนรอน
 นักรงพากันไปนั่งเสียให้พนเถิด พนทจะเผาหนเราจะได้ให้เอง นางพวกม
 เหลียนกับคนเหล่านั้นไม่รูเทากออกไปนั่งเสียให้ไกล หอเกาเจ็กเอาพนได้
 เห็นไม่มีผู้ใดตักเอากระดูกสองขนจมน่าแล้วซ่อนไว้ในเสื่อ ครนเผาบุตว
 หนึ่งใหม่เสร็จสน นางพวกมเหลียนกับยายเหิงไผ่เก็บกระดูกและเอาทงลง
 ในแม่น้ำแล้วพากันกลับไป หอเกาเจ็กกลับมาถึงบ้านก็เอากระดูกมาจตไว้
 งาม บุตวหนึ่งตายจนนนเตอนนน ผู้ไปตรวจและมาเผาด้วยกนหมกคนแจงอยู่

ในบัญชีทางสน เขากระตุกและบัญชีท่อใส่ถุงแขวนไว้ในเรือนด้วยกลัวบู ส่ง
กลับมาจะว่ากล่าวจะได้เอาของสามสิ่งนั้นเป็นสำคัญ.

ฝ่ายนางพวักมเหลียนกลับไปถึงโรง ก็ทาบ้ายเขียนขอบ ตวงหนึ่งตง
ไว้เช่นไหว้ นางพวักมเหลียนมีได้นั่งชาวไว้ทักซ์ ได้แต่แต่งตัวคอยทำไช-
บุนเซ่งไว้ ตงแต่นั้นมาไชบุนเซ่งก็มาที่โรงนางพวักมเหลียนทุกวันมีได้ชาต
จะชอกกล่าวถึงบู ส่งคุมเกวียนไปถึงเมืองหลวงก็ เอาเงินทองกับสิ่ง
ของไปมอบให้พนองของมรภษาการเมืองเอียงก๊กกย แลวกเที่ยวชมบ้าน
เมืองอยู่สทาวน บู ส่งคิดถึงพชายจึงเขาไปบอกว่า ชาพเจ้าจะลาท่านกลับมา
ไปแลว พนองของมรภษามืองเอียงก๊กกยเขียนหนังสือตอบมาว่า ด้รับ
เงินทองสิ่งของไว้ถกตองแลวส่งให้ บู ส่งรับหนังสือคานบลาชวนคนทางส
ออกจากเมืองหลวงเดินทางกลับมาไม่มีความสบายวตกกตงแต่บ ตวงหนึ่ง เมอ
ขณะบู ส่งไปเมืองหลวงนั้นเป็นฤดูแลง ทงไปทงมาด้สองเดือนพอเขาฤดูฝน
บู ส่งมาถึงเมืองเอียงก๊กกยเขาหนังสือเขาไปให้มรภษามืองจกออกอ่านแจ้ง
ความแลวกขมต เขาเงินมารวางวัดให้เป็นอนมาก บู ส่งคานบลามาทอยเก็บ
สิ่งของไว้แลวกตรงมาที่โรงบ ตวงหนึ่ง ชาวบ้านแถวถนนนั้นเห็นกตกใจกลัว
คิดว่าบู ส่งกลับมาความเรื่องนี้จะวุ่นวายเกิดการใหญ่เป็นแน่ ก็พากันวตก
ทุกตัวคน บู ส่งมาถึงเขาไปในโรงเห็นบ้ายเขียนขอบ ตวงหนึ่งพชายตงไว้
ย่นพเคราะห์ตเห็นถนตแนวาทายแลว ก็เสียใจนึกจรงวองเรียกนางพวักม-
เหลียนพสะโกบอกว่า บู ส่งกลับมาแลว.

ขณะนั้นนางพวักมเหลียนกับไชบุนเซ่งนอนอยู่ในห้องด้วยกันโดยม
บู ส่งวองเรียกกตกใจ เบ็ดประตหลังโรงให้ไชบุนเซ่งหนแลวกตกนามาตาง
หน้า บู ส่งวองถามว่าทำไมอยู่จรงชานก นางพวักมเหลียนรบเปลอจเกรอจ

แต่งตัวออก แล่นุ่งหม้อขาวเดินร้องไห้ออกมา บูดงถามว่าพี่เราเจ็บป่วย
 เป็นโรคอะไรจึงตายและผู้ใดให้รับประทานยา นางพวกรมเหตายนบอกว่า
 นอนไปใต้สากสับวัน บูดงหนึ่งเจ็บในอกหาหมอมารักษาก็ไม่คลายกลับทรุด
 ทนกลดทกทออยู่ใต้สากสับวัน โรคกำเริบมากจนกษัตริย์ตายนี้หากว่าได้ยายเหิง
 โฉมาช่วยจัดการ ตวพคนเดี่ยวเหลือกำลังจะทำสิ่งใดได้ ยายเหิงไม่เห็น
 บูดงมากไปพูดประจบประแจงแกล้งบอกอาการบวดย บูดงถาม ตวพหนึ่งพ
 เรานอาการบวดยไม่มาแต่เดิม เหตุใดจึงเจ็บในอกตายเป็นทนายศจรวรย
 นกยายเหิงไม่ได้ฟังก็ตั้งใจพูดแก้ไขว่ ความตายทุกวณนยตไม่ได้ยุดๆ ก
 ตายถมไปเราท่านก็คงตาย แต่ไม่แจ้งว่าวันไร บูดงถามว่าพี่เราตายใต้วณ
 ผงไวทใดหรือ นางพวกรมเหตายนบอว่าร้องไห้พลางบอว่า เขาศพไว้สามวันทำ
 กงเต็กเช่นไหว้ ด้วยตัวคนเดียวไม่รู่ที่จะไปหาชวงชยตาบสโหน จึงเขาศพ
 ไปเผาเสีย ตั้งแต่วณตายมายังชาตอยู่สองเวลาจะถึงการบเจ็ดวัน.

บูตงได้ฟังก็บววยในใจออกจากโรงกลับมาทออยู่ ผลัดเสื่อผาซต
 เดิมออก แลวเอาเสื่อผาสขาวใส่เรียกทหารทสำหรับโซมาด้วยกัน จตขอ
 ลึ่งของกับสรวาพรอมแลวกมาทโรงเขาไปข้างใน เขาลึ่งของกับสรวามาตง
 เซนจตอูปเทยนคานบแลวพตวว่า เมอขณะพยงมชวตอชกเป็นคนอนแ
 บตนมมาตายเสยนองกหาอยู่ไม่จะตายตตายรายมความสงสยอยู่ ถ้าผู้ใด
 ทำอนตรายไห้พวงมาเขาณ นองทราวจะไดแกแคนตอบแทนไห้ ว่าตงนบ
 แลวกร้องไห้ออง ชาวบ้านไกลเคยงไดยนกพากันสงสารบูตงทกคน นาง
 พวกรมเหตยนกแกลสรองไห้อยู่ในทองไห้ไดยน ครนบูตงเซนไหว้แลวกยก
 เขาลึ่งของกับสรวาไห้พวกทหารรับประทาน แลวกพากันนอนอยทหน้า
 ประตุ บูตงเอาเสื่อมาปูนอนตรงบายทเขยนชอบูตวพหนึ่ง จนตกลสามยาม

ก็ไม่หลับ เมื่อญุดมพัฒน์มาจับใจเยือกเย็น ลกชนนงต์ไฟตะเกียงทาดอยู่หน้า
 บ่ายไม่สว่าง เห็นแบบตวหนงพชายย่นอัยรองถามว่า สงฆนงต์มาแล้ว
 หรือ พนตายลาบากนถ แลวกหายไป สงเห็นคตบคลายพงไม่ถนัด ลก
 เช้าไปดให้ไกล ไม่เห็นสงโตกกลมบงนงกวานอนไม่หลมกกกลมแบบตวหนง
 พชายมาบอกตงนง ซงพเราเห็นจะมผู้คตรายฆ่าตายเป็นแน่ ตวจะมาเข้า
 ผมเรากตนอัยจงโตกกลมไปจำจะสับคให้รูเรื่องจงได้ คตแลวกนงตรกตรอง
 อัยพอรังชนเขานางพวกมเหลยนเคนออกมาจากในหอง บุงจงถามว่า
 ตวหนงพเราเจ็บบ่วยอย่างไรตาย ผู้โตมาตรวจคตบาง หบนนใครขอ ผู้
 โตเขาไปเผ่า นางพวกมเหลยนว่าตามบอย ๆ วนนถบอกหนนงว่าตว
 หนงเจ็บในอกตาย หบนนยายเห่งไผขอให้ แลวไปบอกห้อเกาเจกมาตรวจ
 เขาศพโตหบแลวจงเขาไปเผ่า.

บุงโตฟังกจ่าวไว้ ไม่พูดจาสั่งโตเรียกทหารออกจากโรงมาถามว่า
 บานห้อเกาเจกอยทไหน ทหารกพากนไปถงหนาบานห้อเกาเจก บุงโต
 ให้พวกทหารกลมไปแลวจงรองเรียก ว่าท่านผู้ตรวจอัยหรือไม่ชาวเจาขอ—
 บุงโตมาหา— — ห้อเกาเจกโตฟังกตงเขาไปในหองดวยโตโตทโตโตกระตก
 บุงตวหนงรบออกมา ตามจาทานมาเมื่อไรมอระสังโต บุงโตจวชาวพเจามาถง
 โตสองวัน เชิญท่านไปทโรงชายสราพคจกนสกกหนอย บุงโตพาห้อเกาเจก
 มาถงแลวถงเจาของโรงเตยมให้จตสงชองกับสราเชญห้อเกาเจกถนโตะ—
 เสพสราอัยประมาณครู่หนง บุงโตชกกระบออกจากเสอวางไวบนโตะ ห้อ-
 เกาเจกถบเจาของโรงเห็นกตกใจนงตงอยู่ บุงโตจงถามว่า บุงตวหนงพ
 เราตายท่านไปตรวจคตว่าตายหรือตายรวยจงบอกไปตามความจริง แม้น
 บุงโตบงอ่าพรางไว้เราจะฆ่าเสียเดยวณ ห้อเกาเจกหยมเขาถงวางไวบนโตะ

บอกข้าพเจ้าเก็บของสองตั้งไว้ให้ท่าน มูตงแกไถ่อกอดเห็นกระดูกสอง
 ซอกกับทองเงินถามว่าเหตุผลประการใดจึงบอกให้เราฟัง— — ห่อเกาเจกก็
 เล่าความตงแต่นั้นจนปลายแล้วหยิบกระดาษออกคลไต่บ๊ี้ เดือน, วัน, คิน
 อยู่ในบัญชีทางต้น ด้วยเรื่องนขาพเจ้าไม่เอาเป็นอระจิงได้เก็บเอาของอัน
 ไว้เป็นสำคัญ.

มูตงได้ฟังก็โกรธจึงว่า ท่านรู้หรือไม่ว่าผู้ใดเป็นซุกกับนางพวกม
 เหลียน ห่อเกาเจกจากการนมมรมากถ้าอยากจะใคร่รชตักไปตามสนุกอด
 เกิด เขาได้ไปจับชายซุกกับมูตงหนึ่ง มูตงเอาถุงกระดูกกับเงินและหนังสือ
 นนเก็บไว้และชวนห่อเกาเจกมาหาสนุกอ พบสนุกอจะไปค้าขาย มูตง
 ก็เรียกสนุกอมาขัง โรงชายสุรตามว่า นางพวกมเหลียนรักใคร่กับผู้ใด
 สนุกอว่าถ้าบอกกับท่าน ข้าพเจ้าก็ต้องไปเป็นพยานไม่ต้องค้าขายกิน มีตัว
 ข้าพเจ้าไม่ตายเสียหรือ ด้วยบิดาแก่แล้วอายุเก่าสบบิเศษแล้วท่านได้โปรด
 เกิด มูตงว่าซอนนไม่เป็นไรเขารูเห็นอย่างไรจึงเล่าให้ฟัง ซงบิดาของเจ้า
 นนเราไม่ให้อดย่าวตกละเลย สนุกอก็เล่าความตงนั้นจนปลายทุกประการแล้ว
 พดว่าข้าพเจ้าเห็นเสียทงวงหนมา อัยอกหาทกวนไดยนเขาพดกับมูตงหนึ่ง
 พทานตายด้วยตั้งอันใดไม่ทราบ มูตงได้ฟังก็แจ้งว่าไซบนเซงรักใคร่กับ
 นางพวกมเหลียนแน่แล้ว จึงหยิบเงินห้าตำดงส่งให้สนุกอแล้วว่า จงไปขอ
 ตั้งของไว้ให้บิดาก่อนเถิดภายหลังเราจะให้เงินอีก แต่ตัวเจ้าต้องไปด้วยกัน
 สนุกอรับรงนจตขอตั้งของมาให้บิดาพร้อมแล้ว มูตงก็พาห่อเกาเจกกับ
 สนุกอตรงมาทอຍทำเรื่องราวไปพองตอรักษาเมืองเอียงกกก็ยกว่า ไซบนเซง
 เป็นซุกกับนางพวกมเหลียน พดะโกและคตกนวางยาพิษมูตงหนึ่งพขาพเจ้า
 ถึงแก่ความตาย สบไต่ความทห่อเกาเจกกับสนุกอไต่รู้เห็นเป็นพยาน ขอ

ท่านได้โปรดชำระให้ด้วยเถิด ผู้รักษาเมืองรับเรื่องราวมาอ่านแจ้งความ
 แล้ว ตามทอเถาเจกกับฮุนกอพยานทั้งสองซึ่งได้รู้เห็นจดเอาถ้อยคำไว้
 ปรีักษากับกรมการทงปวง ผู้รักษาเมืองและกรมการเหล่านั้นเป็นพวกพ้อง
 ของไซบุนเซ่ง ก็พากันว่าความเรื่องนชำระไม่ได้ไม่ส่งโตเป็นสำคัญ ผู้
 รักษาเมืองจึงพูดกับบุตงว่า เจ้าเป็นขุนนางทำราชการอยู่ด้วยกัน แบบ
 แผนธรรมเนียนนกรวยทุกอย่าง ซึ่งจะจับต้องจับให้ ได้ทั้งสองคน
 ถ้าจะจับผู้รายกต้องให้ โตของกลาง แน่นว่าฆ่าพนกกันลงขนาดนผล
 เบนพยาน ความเรื่องนจับส่งโตไม่ได้เจ้าอย่าเชื่อผู้อื่นให้วุ่นวายเลย จึง
 ไปตรึงตรองตเถิด บุตงส่งโตฟังมีความโกรธยิ่งนักแต่ไม่ผู้ ทจะทำประการใด
 กลับมาเอากระตักกับเงินและหนังสือไปแจ้งกับผู้รักษาเมืองว่า ของสาม—
 สองนมไซซาพเจ้าโตเอง มีผู้เก็บไว้ใหญ่จะเอาเป็นสำคัญไม่ได้หรือ ผู้รักษา
 เมืองก็เอากะตักกับเงินและหนังสือไปดู แล้วว่าเราจะปรีक्षाให้พร้อมกัน
 ก่อน บุตงก็คำนับลากลับมา ทอเถาเจกกับฮุนกอนนยงมีละจากบุตงไป.

ฝ่ายไซบุนเซ่งกับนางพวักิมเหตียนไปมาหากันมิได้เกรงผู้ใด
 ความว่าบุตงไปฟ้องผู้รักษาเมืองก็ไม่ชำระให้ ไซบุนเซ่งจึงกำเรบมากชน
 ครนแจ้งว่าบุตงเอาเงินทให้ ทอเถาเจกกับกระตัก ไปฟ้องต่อผู้รักษาเมืองออก
 ไซบุนเซ่งก็เอาเงินทองไปให้ผู้รักษาเมืองกรมการ ๆ ต่างพากันชนชนยนต์
 และปรีक्षाคิดว่าเราช่วยกันพดจาผลก็ได้เสีย อย่าชำระให้จะไปฟ้อง
 ร้องทให้ใครนเห็นพร้อมกันดงนแล้วต่างคนก็กลับไปอยู่ที่ของตน.

รุ่งชนเวลาเช้าบุตงไปยังโรงชำระออกผู้รักษาเมืองจึงพูดว่า ซึ่งความ
 เรื่องนจะจากลาวชนกเป็นการใหญ่ ตัวเจ้าไม่ได้เห็นแก่ตาเองศพบูตัวหนึ่ง

กเผาเสียจะเอาของสิ่งใดเป็นสำคัญและของสามสิ่งนั้นแต่ มีผู้เกษใจให้จะ
 เช็ดถอยความอนันนเราชำระไม่ได้แล้ว ก็ส่งหอกกระตุกกับเงินและหนังสือ
 คืนให้ บุษงโกรธแค้นยิ่งนักไม่ว่าจะคิดประการใด รับของสามสิ่งส่งให้
 หอกเผาเจกเก็บไว้แล้วกลับมาคิดตรึกตรองว่าผู้รักษาเมืองและกรมการใด—
 เงินของไซบุนเซ่ง จึงไม่ชำระให้ บุศวนั่งพิงพิงตายครวญเพราะนางพว-
 กิมเหลียนกับยายเห่งไม่และไซบุนเซ่งครวญ จ้าเราจะแก้แค้นทดแทนเสีย
 ให้จงได้จะเป็นตายประหารใดก็ตามเกิดขึ้นแล้วบอกกับหอกเผาเจก อนุท
 ว่า เจ้าทั้งสองจงสนทนาก่อนเราจะออกไปข้างนอกสักครู่หนึ่ง บุษง
 ก็เรียกทหารรักษาคนมา จดรายชื่อของไพร่พร้อมแล้วตรงมาทวง เรียกให้
 นางพวกิมเหลียนเปิดประตูรับ.

ฝ่ายนางพวกิมเหลียน ตงแต่รู้ว่าบุษงไปฟ้องร้องแล้ว ผู้รักษาเมือง
 ไม่ชำระให้และไซบุนเซ่งมาอยู่ด้วยมิได้ขาด ทั้งกำชับสั่งว่าอย่ากลัวผู้ใด
 นางหมายจะไต่เป็นภรรยาหลวงของไซบุนเซ่งกษัตริย์นางแต่แต่งตัวอยู่ในห้อง
 ไต่ยนิบ บุษงมารองเรียกให้ เปิดประตูก็ไม่สะดั่ง สะเทือนคิดว่าบุษงจะทำอะไร
 เราไม่ได้ก็ออกมาเปิดประตูรับเข้า ไปข้างในแล้วถามว่าน้องมีอะไรสิ่งใดหรือ
 บุษงบอกว่าเวลาพรุ่งนี้ถึงคารบจะเซ่นไหว้บารุงจตุรขอสั่งของมา เมื่อพวกเรา
 ตายเพื่อนบ้านทั้งหลายจะมาช่วยเหลือบุญคุณหนักหนา ถ้าเม่นเซ่นไหว้
 แล้วจะได้เชิญเพื่อนบ้านมากินโต๊ะเสวยสรวลเพื่อทดแทนคุณบ้าง นางพวกิม
 เหลียนก็สนความกลัวอยากจะได้รู้ว่าบุษงจะทำประการใด จึงตอบว่า
 เพื่อนบ้านเหล่านี้ไม่ต้องตอบแทนดอก ถ้าเห็นแล้วก็ตามใจเถิด บุษงส่ง
 ทหารให้จดรายชื่อไพร่พร้อมกำชับสั่งว่า ถ้าเราไปเชิญเพื่อนบ้านมาพร้อม

กันแล้ว เจ้าจิ้งรักษาประตูบ้านไว้อย่าให้ผู้ใดหนีออกได้ บู่ส่งก็ไปเชิญ
 ยายเหิง โม่มาที่โรงแล้วไปเชิญเอียวบนเคงหนง เตยวตงเหม็งหนง โอว-
 เจิงเคงหนง เตยงหนง คนทงสนเป็นคนชายส่งของต่าง ๆ อยู่ไกลเคียง
 กันมาแล้วส่งให้ทหารจัดโต๊ะและสรามาทง บู่ส่งให้ยายเหิง โม่กับนาง
 พวกกมเหลียนเซานงกลางผู้เฒ่าที่เชิญมานั้นโหนงอยู่ข้างตัว บู่ส่งยกเก้าอี้
 มานงอยู่ตรงหน้ายายเหิง โม่ นางพวกกมเหลียน ผู้เฒ่าทงสไม่แจ้งว่าบู่ส่ง
 จะคิดประการใดพากันตกใจกลัวนั่งตะตั้งอยู่ บู่ส่งจึงพูดว่า ท่านทงสอย่า
 ตกใจข้าพเจ้าเชิญมาเป็นพยานจะถามนางพวกกมเหลียนกับยายเหิง โม่ว่าเดิม
 ที่ทำอย่างไร จึงรักใคร่กับไซบุนเซงคุดซาม ตวหนงพชายเราเลยจึงเล่าให้
 ถวมนถาไม่บอกตามจริงคงได้เห็นกัน ผู้เฒ่าทงสได้ฟังก็คลายวิตก บู่ส่ง
 เชิญให้กินโต๊ะเสปสราอยู่ด้วย นางพวกกมเหลียนกับยายเหิง โม่ตกใจกลัว
 ตวสน บู่ส่งก็ขกกระบอกกวางบนโต๊ะแล้วร้องตวาดว่าไม่บอกก็จะฆ่าเสีย
 เตยวน นางพวกกมเหลียนกลัวตายก็เล่าความเดิมตั้งแต่ท้าวฝูถูกไซบุน-
 เซงจันรักใคร่ได้เสียกัน แล้วเอายาพิษวางบู่ ตวหนงตายให้ฟังทุกประการ
 บู่ส่งให้ผู้เฒ่าจตุถอยคำไว้แล้วก็ตามยายเหิง โม่ว่าเหตุใดจึงสอนให้วาง -
 ยาพเราตายจึงเล่าไปตามจริง ยายเหิง โม่ว่าความเรื่องนชายพเจ้าไม่รู้เห็น
 เลย บู่ส่งโกรธนงเออกระบวนจะพัน ยายเหิง โม่ตกใจกลัวก็บอกตามจริง
 ตั้งแต่ตนจันปลายให้ฟังทุกประการ โอวเจิงเคงผู้เฒ่าจตุถอยคำไว้ บู่ส่ง
 ส่งให้ทหารมัดยายเหิง โม่ไว้ แล้วตรงเขาฉุดนางพวกกมเหลียนมาที่หน้าบาย
 พุดวาวนจะฆ่าคนทคตรายแก่แคนแทนพเสียให้ได้ นางพวกกมเหลียนตกใจ
 จะร้องให้ชาวบ้านช่วย บู่ส่งก็เหยียบศีรษะไว้แล้วเออกระบวนนาง
 พวกกมเหลียนออกเป็นสองซกขาดใจตาย บู่ส่งตัดเอาหัวใจมาเช่นไขว้

บุตวหนงพชายแฉวตตคระหะหือไว บอภมเฒาทงสวาชาพเจาจะออกไปข้าง
 นอกสภครทหนงทานจงคอยอยทหนกอน ฝเฒาทงสเหนบ สงชวาพสะโภกตก
 ใจกล้ว ครนบสงสงโทคอยทากมกลาขตขนงตกตะล่งอัย บุตสงเอาคระหะ
 นางพวภมเหลยนภภกระบะเหนบชอนไว ในเสอแฉวเตนมากาขบสงททาวว
 อัยำใหยัยเห่งโผหนโต เราออกไปแฉวจงบิตประตุใส่กลอนให้แน่น บุตสง
 ก้อออกจากโรงตรงไปยั่งโรงเตยมชายเควองยาของไซบุนเซ่ง ถามีคนเหลา
 น่นวว่าไซบุนเซ่งอัยหรือไปข้างไหนชายฝหนงบอภว่าไซบุนเซ่งไม้อัย บุตสง
 ว่าเชญทานไปอัยชวาพเจาสภทหนออยเถด ชายฝนบกเตนตามบุตสงมาพน
 โรง บุตสงจบบมอชายฝนถามว่าเจาอยากเบนหรืออยากตาย ถาอยากเบน
 กบอภตามจริง ไซบุนเซ่งอัยทไหนถาอยากตายกอัยำบอภเลย ชายฝน
 ตกใจกล้วบอภว่าไซบุนเซ่งเสพสวอัยทโรงเตยมทสพานไซฮั่งเกย บุตสงได
 พงกปลอัยใหชายฝนกลับไปแฉวรบตรงมาทโรงเตยมนน ถาเป็นเจ้าของโรง
 ว่าไซบุนเซ่งมาภินโตะเสพสวอัยกับฝโต เจ้าของโรงบอภว่าไซบุนเซ่งพา
 เพื่อนมาเสพสวอัยบนเหลาสองคนดวยกัน บุตสงก็เข้าไปดู เห็นไซบุนเซ่ง
 กับชายฝหนงนงเสพสวอัยมหญงขบรองสองคน กขนไปบนเหลาแกคระหะ
 นางพวภมเหลยนออกมา มอชวาถอกระบะตรงไป เอาคระหะวางตรงหน้าไซ-
 บุนเซ่ง คนเหลานนภพานตกตะล่งอัย ไซบุนเซ่งเหนบสงทาดงนนภตก
 ใจกระโตคขนไปย่นอัยบนโตะมองลงมาตกนนจะกระโตคทหนกไม้อัย ดวย
 ขนไปอัยบนเหลาสงนภ บุตสงเหนกตะล่งขนย่นอัยดวยกัน ไซบุนเซ่งเอา
 เทาถบอภมอมบุตสงกระบะหลดตกล่งไปอัยกลางพน ไซบุนเซ่งเห็นไม้อาวอ
 คคกาเวบขยบเทาจะถบอภ บุตสงหลบโตจบบเทาไว ผลักไซบุนเซ่งตจาก
 เหลามาถล่งอัยกลางถน เจาของโรงเตยมกับคนทงปวงกตกใจไซบุนเซ่ง

ตกเหลาลงไปเจ็บปวดเหลือทนแข็งใจหยิบเอากระบี่มาถือไว้ บู่ส่งฉวย
 ศรีษะนางพวักมเหลียนโดดตามลงไป แย่งกระบี่ได้พันธุ์ก่อไซบนแข่งชาติ
 ตายคนทั้งหลายกตกตะลึงไม่อาจว่ากล่าวประการใดและไซบนแข่งสู้บู่ส่ง —
 ไม่ได้ช่วยอยู่กับนางพวักมเหลียนหนีได้ชาติ เรียวแรงและถาลงกทรตถอย
 ประการหนึ่งบคาจบุตวหนงคอยตตตามจะลางผลาญ บู่ส่งฝมอเขมแข่งม
 ถาลงมากจงฆ่าเสียได้ ตตเอาศรีษะทงสองมกตตกันหวตรงมาโรงเรียก
 ททาวเบตประตเข้าไปข้างใน บอกกับผู้เฒ่าทงสวาเราไปฆ่าไซบนแข่งตตเอา
 ศรีษะมาท่านอยาทกใจเลย ยงมขอความอยู่อกสูงทงจะพุดให้ท่านทงสพง
 ผู้เฒ่าทงสเห็นบู่ส่งเอาศรีษะไซบนแข่งมาโตเกรงยงนถ พุดว่าพวักซาพเจ้า
 จะคอยทงนจตการแล้วจงจะไป บู่ส่งเอาศรีษะไซบนแข่งกับศรีษะนางพวักม
 เหลียนมาวางเคยงกนท โตะทหน้าบายบตวหนง พชายจตุธบเทียบ เช่นไหว—
 พลางพุดว่า ซาพเจ้าบู่ส่งโตแกแคนแทนพ ตตศรีษะคนทงสองมาเช่นไหว
 ถึงตวจะตายกไม่เสียตายชวต แล้วพุดกับผู้เฒ่าว่า ครวงนชาคนทงสองแก
 แคนแทนพโทษ ในตวของเรามอยู่ท่านทงหลายตองไปด้วย เราเชิญท่านมา
 เป็นพยานโตะเห็นประการโตจงพุดไปแต่ตามจริง จะเป็นตายอย่างไรไม่ให้
 เกยวของกับท่าน ถาธาเรจการแล้วตั้งของในโรงน ท่านทงสชวยจตแจจ
 ซายเอาเงินไปให้เราจะโตแลกเปลี่ยนอาหารมารับประทาน พุดแล้วเอาไฟ
 เผาบายทเชยงชอบตวหนงเสียตงททารให้คมตวยายเหิงผไปตวด้วยกัน บู่ส่ง
 กพามผู้เฒ่าทงสตรงมาหา ผู้รักษามองเชียงกกถย เอาศรีษะวางไวแล้ว
 แจงว่า ซาพเจ้าฆ่าไซบนแข่งกับนางพวักมเหลียนตาย พลางเอาถอยค
 ของนางพวักมเหลียนค้ายายเหิงผตั้งให้ดู ผู้รักษามองเห็นศรีษะกับแจจ
 ในถอยคาทงตงฉบับแล้ว ถามยายเหิงผอก ยายเหิงผกให้การตาม

จรวงเหมือนแต่เดิมกับทงตามผู้เดมาทงสกไทการตามทไตรูเห็น ผู้รักษาเมือง
 ไทหาทอเกาเจกกับฮนกอมาตามกไทการตามจริง ผู้รักษาเมืองจตถอยคำไว้
 แล้วคิดว่าไซบนเซงกตายเสียจะทำอย่างไรได้ บุตงนชายชาติทหารสตัยขอ
 ผมอเซมแซงเดิมกได้ไซ ให้ไปเมืองหลวงมีคณกับเราจะต้องช่วยบุตงไวจง
 ตรวจตถอยคำทจะสงขนไป ณ เมืองตงเพงฮเห็นผตอยูกไหแกไซเพิ่มเติม
 แลวอ่านไทพงวา "เดิมบุตงไปเช่นไหวบุตงทวงพชาย นางพวกม
 เหลียนแก่งทาลายบวยเสีย บุตงบคเคองวาทกนจงได้มาตาย
 ไซบนเซงนนเบนชื่กบนางพวกมเหลียนไมเกรงกลัวผใจจกคิดว่าท
 ขนบุตงสงกมาเสีย ครนผู้รักษาเมืองอ่านใหม่ สงพงแลวกเอาตถอยคำกับ
 ตระเซทงสอง และคณทเกยวของมอบไหขนนางคุมไปส่ง ณ เมืองตงเพงฮ
 ขนนางคุมนคุมตวบุตงกับยายเห่งไผและ พยานทกคนออกจากเมืองเอียง
 กกกยตรงไปยงเมืองตงเพงฮถึงแลวกมอบไหผู้รักษาเมือง.

ฝ่ายตนบนเจยวรบหนงสอมาตรวจตถกแจงเรองของบุตงวา ผู้
 รักษาเมืองเอียงกกกยแกไซตถอยคำไห เอาคนเหล่านนมาตามไทกถกตองกน
 ผู้รักษาเมืองมความเจทนาววาบุตงเป็นคนสตัยขอผมอเซมแซง สงไหลด
 หยอนโทษแต่เบาบาง ไทเอายายเห่งไผจำขงไว้ ตนบนเจยวจงทำหนงสอ
 บอดเข้าไปเมืองหลวง ขนนางผู้รักษาวา บุตงฆ่าคนตาย ไทเขียนสสบท
 แลวเนรเทศไปเมืองเม้งจิว ยายเห่งไผน โทษมากนักรหน้าชกสอภรรยา
 เขาช่วยกนวางยตาย ไทเอายายเห่งไผไปเชอคเนอทละขนกวาจะตาย
 ไซบนเซงไปคบหาภรรยาเขา บุตงฆ่าตายเสียโทษพอลบกลบกัน คณทง
 ทกท ไทรูเห็นเอามาเป็นพยานนนไมมีโทษ ไทปล่อยไปทำมาหากนตามภม
 ฉานา ปรักษาแลวกสงมายงเมืองตงเพงฮ ตนบนเจยวกไหหาคนทงทกมา

บอกว่ บัดนี้ผู้รักษาเมืองว่าโทษไม่มีจงกลับไปท้อยท่ามาหากินเถิด สั้ง
 ให้ผู้คุมเอาชายหญิง โฉมาผูกขังไว้ เขาเช็ดเช็ดเนื้อที่ระชนจนขาดใจตาย แล้ว
 ให้เอาบุ ส่งเขียนสลับที่เนรเทศไปเมืองเม่งจิวผู้คุมค้ำบัลพาต้วบุ ส่งมา—
 บ้าน จิตแรงส่งของจะเอาไปเป็นเดิมยังตามทาง.

ฝ่ายผู้เฒ่าทางสครนเสร์จความแลวกลับไป จิตชายส่งของทบบุ ส่งส่ง
 ไว้ ได้เงินมาทงทกคนกพากันเอาไปให้ บุ ส่งรับเงินปลางพุดกบฮุนกอ
 ว่า เดิมเราจะให้เงินเจ้าออกจะได้ไปขอเลี้ยงบิดาแลวก็ส่งเงินให้ฮุนกอสืบ
 ทาดาลง พุดกบคนเหล่านี้ว่า ครวงเราทำให้พวกท่านลำบากเป็นนักหนา
 ออย่าโกรธเลย ถอยความกเสร์จแลวเชิญท่านทงหลายกลับไปที่เกิด คนทงทก
 นนแจงว่าโทษบุ ส่งประการใดไม่ก็คอยคลายวตก พากันลากลับมา—
 เมืองเฮียงก๊กกย.

ฝ่ายผู้คุมทงสองจิตส่งของพร้อมแล้ว ก็คุมบุ ส่งออกจากเมืองตง—
 เฟงฮู่เดินทางไป ครนได้เวลากก็เข้าสำนักอาศัย บุ ส่งกับผู้คุมชอบพอรักใคร่
 ชวนกันเดินทางไปไคสลับวัน ถึงตำบลหนึ่งมีโรงชายสุวาทเห็นคนหาบพันเดิน
 มา บุ ส่งถามจากตาบสนนเรยกว่าบ้านอะไรหรือ ชายสนนบอกว้ายบหน
 ทางสามแพร่ง มัตนไม่ใหญ่กับโรงชายสุวาทอยู่ นนบุ ส่งกับผู้คุมทงสอง
 ก็เดินตรงไป เห็นมัตนไม่ใหญ่อยู่หน้าโรง หญิงเจ้าของชายสุวาทเห็นคนเดิน
 ทางมากพุดว่า เชิญท่านสำนักโรงชายพเจ้าเถิด ท่านเหนื่อยมาจะคิมสุวาท
 กับส่งของต่าง ๆ กม บุ ส่งกับผู้คุมชวนกันเข้าไปเอาท้อของวางไว้บน โต๊ะ
 ให้หญิงเจ้า ของโรงจัดหา สุวาทหาร มาให้กชวนกันเสพสุวาท รับประทาน—
 อาหารเป็นทสุวาทู บุ ส่งเคยเที่ยวมากแแจงว่าตาบสนนถาผู้ ไตมาสำนัก
 อาศัยก็เอาพาพิษวางให้เมมาเก็บเอา ทวพย ส่งของแล้ว ชาวคนเสียเช็ดเนื้อ—

ทำขนมเป่าชาย บูดงกคอดยระวังตัวผู้คุมทั้งสองนนชวนกันรับประทานชมว่า
 ชมนนตลก บูดงเอาขนมเป่ามาทักออกดูถามเจ้าของว่า ชมนนทาดวยเนื้อ
 คนหรือสนธิ หลงนนโตพังกหวเราะแกล้งพูดว่าจะเอาเนื้อคนทไหนดมา
 เอาแต่เนื้อ โคนเนื้อกระบอดอกท่านอย่าสงสัยเลย บูดงว่าเราเคยเที่ยวไปมา
 ไดยนชาวคราวอยู่แล้ว ไหมผู้คุมถอดค้อออกเสียดชวนกันเสพรพาดจากตาม—
 สบาย หลงนนเห็นหอสั่งของวางไว้บนโต๊ะกยนต์ คิดว่าคนทงสามนเป็รียบ
 เหมือนแมงเม่าบนเขาคองเพลิง ชมนนทเอาเนื้อคนทชายกเกือบหมดอยู่แล้ว
 เผอิญให้คนตามคนมาจะได้เนื้อทำขนมชายต่อไปแล้วนคอยค้อย บูดงเห็น
 หลงนนแต่งตวงตงวามกพูดสพขอกเลน หลงนนททาทเป็นทหวเราะไม่ได้ตอบ
 ประการใด บูดงถามว่าสรวาทอย่างคมีบางหรือไม่จงเอามาให้อก หลงนน
 เข้าไปข้างในเอายาพิษใส่แล้วยกออกมาสามชามบอกวาสรวานตลก เชิญ
 ทานตมตเกิด พุดแกล้วทหวเราะเดินทางออกมา บูดงเห็นทวงทกรยา—
 ชอบกค จงคคิดว่าสรวายกมาคราวนเห็นจะใส่ยาเบอ พอดคตงนนผู้คุมทงสอง
 กเสพรสราเข้าไปบูตงจะหามกไมท่น จงททเป็นพุดวาสั่งของแกลลมสรวาทหมด
 แลวจงจคทหามาอก หลงนนกเดินไปจคการให้ บูดงได้ทเทสรวายาเบอเสียด
 ยกชามเปลาชนตม พอหลงเจ้าของเดินมาบูตงวางชามลงบอกวาสรวานต
 จรงจนเฉยวนัก หลงเจ้าของโรงสาคญวบูตงตมสรวายาเบอแลวกยนต์คบ
 มอทหวเราะอยครทหนง ผู้คุมทงสองกมนเม่านอนกคงพุดไม้ออก บูดงเห็นตงนน
 กรวาทคยาเบอ จงนกวว่าจวเราะททำเหมือนผู้คุมทงสอง คทหวเราะว่าหลงนจะ
 ทาประการใด แลวแกล้งททเป็นนอนหลบตาอยทโต๊ะ หลงนนเห็นนอนนง
 อยทงตามคนกยนต์นทก ตรงเขาเก็บเอาหอสั่งของไปไว้ เรียกคนไซทงสอง
 มาทามผู้คุมสองคนไปททองสำหรับชาคน แลวกเขาทามบูตง ๆ แกล้งแข่ง

ตัวไหนก็ คนใช้ห้ามไม่ให้หญิงนั้นจึงพูดแต่เสพร่าอย่างเดียว จะ
 ห้ามคนแทนกตองเราลงมือหรือว่าแล้วตรงเขาถอดเสื้อเห็นบ่งอันใหญ่
 ว่าคนนั้นเอาไวทาขนมใช้ต่างเนื้อ โคชายได้หลายวัน พุดตงนนั้นแล้วกชายก
 กลางตัวบ่งเอามือกอดหญิงเจ้าของโรงกตลงไว้หญิงนั้นตนไม่หลุดกรอง
 ให้ช่วยคนใช้ทั้งสองตรงเข้าไป บ่งกตवादด้วยเสียงอันดัง คนใช้ตกใจกลัว
 ยืนชงกอยพอสตามของหญิงมาถึงเห็นกรองห้ามว่าอย่าเพิ่งวิ่งวายไปเลย
 บ่งได้ฟังก็เอาเท้าเหยียบหญิงนั้นไว้ ชายนั้นถามว่า ท่านมาแต่ไหน
 แะไรชื่อใดผมชื่อเข้มแข็งนัก บ่งบอกว่า เราเป็นชนนางฝ่ายทหารอยู่เมือง
 เชียงก๊กกษ งามชื่อสง ชายนั้นได้ฟังคำนับแล้วพูดว่า ภรรยาข้าพเจ้าไม่
 จักทำให้ท่านโกรธ อย่าได้ถือโทษเลย บ่งได้ฟังก็ปล่อยหญิงนั้นเสีย ชายผู้
 นั้นใหญ่รยามาคำนับบ่งแล้วเชิญเข้าไปนั่งข้างในบ่งถามว่า ท่านอยู่ที่ไหน
 แะไรชื่อไรจึงได้รู้จักเรา ชายนั้นบอกกว่าข้าพเจ้าชื่อเตยเซ่งรักษาสวนผัก
 ของหลวงจนทวดตาบดบ้านน หลวงจนทำให้ข้าพเจ้าชดเคืองจึงได้ฆ่าเสีย
 เอาไฟเผาเสียแล้วมาตั้งโรงขายสร้อยพัน อยู่มาเวลาจนหนงผมเผ้าหาบ
 ของเดินมาทางน เห็นว่าข้าพเจ้าเองโงกจนไปอยู่ด้วยสอนเพลงอาวธต่างๆ
 แล้วยกบตรหญิงชื่อนางชงขยเห็นผมผมชื่อเข้มแข็ง บิดาผกหัดเพลงอาวธให้
 จนชำนาญคนทั้งหลายเรียกว่าเฮยะแซ ครนอยู่มาบิดานางตายข้าพเจ้า
 จึงมาตั้งโรงขายสร้อยตามเดิม ถ้าผู้ใดเดินทางมาสำนักอาศัยเห็นผมเงนทอง
 กเขาอย่าเบอโหกน เกบเอาทรัพย์สินของแล้วฆ่าเสียเอาเนื้อทาขนมชายเพียง
 ชวดต่อมาข้าพเจ้าได้สงใจว่า ถ้าคนสามจำพวกเดินทางมานอย่าได้ทำ
 อนตรายเวลาจนหนงข้าพเจ้าไม่อยู่ หลวงจนลตขมถอไม่เท่าเหล็กหนักกก
 สบขงเป็นชนนางฝ่ายทหารอยู่ ณ เมืองเขยนอนนฐี ครนตแต่โตวตายหนีไป

มนุษย์เป็นทองคำเงินอยู่วัดเขาเงาไท่ซิวเดินทางมาทางนี้ ภรรยาข้าพเจ้าเห็น
 อ้วนพุดจะฆ่าเขาเนื้อทาสนมชาย จึงเอายาเบื่อวางทองคำเงินดัดขมเมาแล้ว
 ก็ช่วยกันห้ามเขาไปในห้องสำหรับฆ่าคนพอข้าพเจ้ามาทันเห็นไม้เท้าเหล็กพุ่ง
 ออกแจ้ววามนมนมมือ เขาไปตเห็นภรรยาเอกรับจะฆ่าจึงห้ามไว้เอายามา
 แก่ฟันชนเล้าความเต็มไผ่ฟงข้าพเจ้ากับทองคำเงินดัดขมก็กลับบ้านเป็นพี่น้อง
 กัน ครนอยมาภายหลังทองคำเงินดัดขมแยงซังไค่วัด ไปจตุทตาบลเงาเงิงซิว
 เบินทอาศยออยู่กับเอียงทเวยกแซมมซิว หลวงจันดัดขมหนึ่งต่อมาชวนให้
 ไปอยู่ด้วยข้าพเจ้าก็ขังไม่ได้ไป บูดงว่าคนทั้งสองนั้นเราได้นชชาตเล้าลือว่า
 ผมอแซมแซมชกเตยเซงวามือเวลาเวลานนงมทองคำเงินอกรูปหนึ่ง ผมอเพลง
 อาวอวองไวกล่าหาญเอากะตุกศวะคนทงรอยแปดทาลูกประจำสะพายแล่ง
 กระบถถอสำหรับมอทาด้วยเหล็กอย่างตเวลากลางคนกระบดงกรงๆอยู่มีไค
 ชาตทองคำเงินเดินมาทางนางซงยเห็นยวางยาเบื่อไท่เมาแล้วฆ่าเสียข้าพเจ้า
 มาไม่ทันแต่กระบกับลูกประจำนชชาตข้าพเจ้าเก็บไว้ไค ก็หยาบเอาของสองตั้งมา
 ไคบูตงตแล้วพูดว่านาเสียตายเจ้าของนัก ถ้ามาทันเห็นจะไม่ตายบูตงว่า
 ของสองตั้งนตนักหนา เตยเซงว่าไม่ควรจะมาฆ่าทองคำเงินเลยเจ้าพวกทั้งสอง
 นน ว่าหญิงคนเดินเทยวชบรองหาเลี้ยงชีวิตเดินทางมานอชชาตอันตรรายเลย
 ถ้าแมนว่าฆ่าตายเอาเงินทองเสียความก็จะเล้าลือไปว่าพวกทมผมอแซมแซม
 ฆ่าหญิงตายเก็บเอาเงินทองไว้ ซึ่งพวกทตามแมนมผตองโทษเนวเทศเดิน
 ทางมาชชาตไคทาราย ภรรยาข้าพเจ้าไม่เชอชนจะท นหากวามาพบท่านเป็น
 คนเข้าใจ ถ้าหาไม่มตายเสียแล้วหรือ เขาก็จะเลองลือว่าเราจะฆ่าคนผมอ
 แซมแซมด้วยกัน นางซงยเห็นยวางยาเต็มข้าพเจ้ามไคคตราย ท่านพูดจาให้
 ชัดใจจึงไคจตยาเบอมาไท่ตม ข้าพเจ้ามความผตมมากท่านอชชาตอโทษเลย

บูดถามว่า ผู้คุมสองคนนั้นเอาไปไว้ที่ไหน เตยเซ็งก็พาไปตททองฆ่าคน
 แล้วถามว่าเหตุผลอย่างไรจึงต้องโทษเนรเทศมาตงน บูดก็เล่าความซึ่งฆ่า
 ไชยรบเซ็งกับนางพวกรมเหลียนพระโกศตายให้ฟังทุกประการ เตยเซ็งว่าซึ่ง
 จะให้แกผู้คุมทั้งสองพ้นชนน ท่านจะต้องไปคนเวทนายออก ถ้าฆ่าผู้คุมเสีย
 แล้ว ข้าพเจ้าจะพาไปช้อนอยู่กับหลวงจันดตม ผนวตชายเลงรวมสบาย
 หรือ บูดว่าชอบใจนักหนาแต่ผู้คุมทั้งสองนกกมได้ทำสิ่งใดให้เราเจ็บแค้น
 ครนจะฆ่าเสียคนทงปวงก็จะเลื่องลือว่าไม่ใช่ชายชาติทหาร เราจะสู้ทนทุกข์
 ไปไหนโทษ ท่านจงเมตตาแก่ผู้คุมทั้งสองให้พ้นชนนเถิด เตยเซ็ง—
 เห็นบูดไม่ยอมให้ฆ่า ก็ไต่ถามซึ่งเห็นยกกับคนใช้ห้ามผู้คุมสองคนออกมา
 จากห้องแล้วเอวากวอกเข้าไป พยายามกลวงล่าคผู้คุมทั้งสองกพ้นชน
 พดว่าสรวนดจรงตมเพียงเล็กน้อยยกเมวจนสนสนต ช่วยกันจำไวกลบมาจะ
 ได้ชอดมอกเตยเซ็งกลบบูดและนางชงยเห็นยกทวเรา เตยเซ็งให้—
 จดโต๊ะและสรวมาเชิญให้บูดกับผู้คุมทั้งสองกินโต๊ะเสพรายอยู่จนเวลาค่ำ—
 ครนรุ่งเช้าบูดก็ลาจะไป เตยเซ็งกับนางชงยเห็นยกทวเห็นขงไวออก
 สามส่วน บูดเห็นเตยเซ็งกับนางชงยเห็นยกทวใคร่ใคร่สาบานเป็น
 พนองกน เตยเซ็งแกกสาบานเป็นพบดงเป็นนอง รงชนบูดเข้ามาลาจะ
 ไปเมืองเมงจว นางชงยเห็นยกทวทวพยส่งของมากนไท เตยเซ็งเอาเงิน
 ให้บูดสบตาดงกับผู้คุมทั้งสองคนละเลกละนอย บูดเอาคาใต้เขาตามเดิม
 ลาเตยเซ็งกับนางชงยเห็นยกทวออกจากโรงไป เตยเซ็งกับนางชงยเห็นยกทวตามมา
 ส่งมาจนพนตาบดปานนแล้วกกลับไป ผู้คุมทั้งสองออกจากตาดลบขบ
 เดินทางตรงไปตงเมืองเมงจวกพาตัวบูดกับทงสอไปตงให้มรภษาเมือง ๆ
 นำมาฉกออกอานแจงชอดความแล้วให้เอาตัวบูดไปจำขงไว้ ณ คูก แล้ว

เขียนหนังสือตอบให้ผู้คุมทั้งสองถอกกลับมาเมืองตงเพงฮู คนใช้พาเอาตัว
 บุ่งไปตั้งหน้าตรางคอยนายใหญ่ยังไม่มา ตามบรรดาคนโทษที่ติดอยู่ก่อน
 เห็นก็ออกไปดู แลบอกว่าคุณคุมทนายนัก ท่านจงจัดค่าธรรมเนียมไว้มาก
 ทำพอมาตั้งให้เสียก่อน บุ่งว่าเงินนั้นก็ตมาเล็กน้อยพอใช้บ้าง ถ้าผู้คุม
 มาพูดโดยดกจะให้แน่นอนว่ารายชัมเหงเอาโดยอาญาเรากไม่กลัว เมอจะเป็น
 อย่างไรก็ตามเถิด พอผู้คุมมาตั้งคนโทษเหล่านั้นก็หลกเลยไป แต่บุ่งนั่ง
 อยู่หน้าคุก ผู้คุมรองถามด้วยเสียงอนตงว่า บุ่งทตองโทษมาใหม่อยู่ที่ไหน
 ทำไมจึงไม่จัดแจงค่าธรรมเนียมมาให้เรา

บุ่งได้ฟังจึงตอบว่า เงินค่าธรรมเนียมนั้นห้ามไม่ มีตตตัวมา—
 เล็กน้อยก็ชอรบประทานเสียหมดแล้ว ยงเหลืออยู่แต่มอดสองข้างเท่านั้นผู้คุม
 ได้ฟังก็โกรธดำด้วยคำหยาบต่าง ๆ แลวกลุกชนเดินไปหานายคุกใหญ่ คน
 โทษเหล่านั้นเห็นผู้คุมไปแล้วจึงพดกบบุ่งว่า ท่านมาแข่งชดเชนเห็นท
 จะไม่พนความตาย เวลาควนนผู้คุมคงจะคิดอนตรายต่าง ๆ จึงพดจา
 ออนนอมยอมเอาเงินค่าธรรมเนียมให้เสียเถิด บุ่งว่าเงินค่าธรรมเนียมนั้น
 เราไม่ให้ เกิดมาเป็นชายชาติทหารจะกลัวความตายทำไม ผู้คุมคิดอย่างไร
 จึงจะให้เราตายได้ คนโทษเหล่านั้น บอกว่าพอเวลาคักเอาตัวเข้าไปในคุก
 จาครบแล้วผูกเท้าแขวนหอยศระลงมาบดเดยวนกชาติตาย อกอย่างหนึ่ง
 เอากระสอบใส่ทรายทับหน้าอกไว้ไม่ทนลงยามกสนชวด อาญาสองอย่างน
 สาคญนักท่านอย่าได้ชดชนเลย บุ่งว่าเราไม่กลัวจะทำประการใดก็ให้ทำเถิด
 พอพดตงนคนใช้ทงตมาเรียกตบุ่งไป นายคุกใหญ่เห็นบุ่ง จึงรอง
 ตว่าควาไม่รู้จักธรรมเนียมหรือ ชนคนตองโทษเนรเทศมาตั้งเมืองนไทเขยน

รอยหนง จึงเอาตัวจากคุกไว้ ส่งให้ทหารช่วยกันจับส่งเขยมนเสย บุตงว่า
เราไม่กลัวดอกจะนอนให้เขยมน โดยค การองจนคานงกม ไชชาติทหาร--
ซอน ชงเป็นผู้ช่วยราชการฝ่ายคอกแจะงบตงมมมชเซมเซง ใจกล่าหาญคิด
จะเอาเป็นพวกพอง

ครนโคพงบตงพตตงนบกเข้าไปกระบหามไว้ ผสาเวจราชการ--
นายคกโทญรุต ถถามบตงว่าเจ้าเดินทางมาเจ็บบวยส่งโตบาง บตงว่า
ไม่ได้เจ็บบวยดอกจะเขยมนตประการโตกจกกระทำเถด ผสาเวจราชการได้
พงกหวเราะร้องส่งทหารว่า บตงนเดินทางมาคงจะถกส่งโตกระทำเอาจ
พตจากล้าหาญนถ จึงเอาตัวไปชงเสยกอนเถด ทายคแล้วจงทำโทษทหาร
เอาตัวบตงมาททองประทคค ผคมโกจรอแคนบตงยงนถคคจะทำอนตรายก
ไม่สมคความคค ด้วยนายใหญ่ชดไวไมร ทจะทำประการโตกนงอย คนโทษ
เหล่านนถามบตงว่า เหนผ โตจะมทงสอมาฝากฝงทานเบนเน ผสาเวจ
ราชการจงแกลงพตวาทานเจ็บบวยมาแต่ตามทาง ทานกยงวาเปลา กลับ
ทาตายให้เขยมน บตงว่าไม่มีผ โตฝากทงสอมาถงเลยคนโทษเหล่านนว่า
ถาไมมจรงแล้วเห็นจะคคอบายส่งโต เขยนคากคงโตเห็นดอก ทานจง--
อนนอมยอมเสย โดยคกจะมคความสบาย บตงว่าชงทานทงหลายปรวนเรา
ชอบใจนถทนา แต่ใจเราไม่นถกลัวเลย จะเป็นจะตายประการโตกตาม
แต่บุญแต่กรรมเถด

ขณะนมนคนเอาส่งของมาใหในทองบอกบตงว่า ผู้ช่วยราชการ
ฝ่ายคคเอามาให้ท่านรับประทาน บตงจงคควากจะเป็นอบายอย่างไรไม่รู้
แต่เห็นส่งของทเอามา ننไม่เหมือนนถกับคนโทษบอกไว้ จาเราจะรับประทาน
ให้อมเสยกอน เมื่อจะทำประการโตเรากมโตเกรงกลัว บตงกรับประทาน
ส่งของและสุราชงเอามา ننเสจแล้ว ครนเวลาจจนคานงคอยคควากจะมีผ โต

มาทำตังคนโทชบอกบ้าง เห็นชายผู้นหาบหนักบทนอนมาบอกวา ผู้ช่วย
 ราชการให้เอามาแล้วชายผู้นจตบทนอนกางมุ้งให้เสร็จกลับไป บูดง
 อายนาชาระกายเขานอนคอยตวาจะมมี ไตมาทำเหมือนคำคนโทชบอกไว
 ไม่เห็นม จนเวลาตกเลยหลับไป ครนรงชนเขาชายผู้นมาจตโตะและสุรา
 ให้ออก บูดงมีความสงสัยนัก จึงถามวาผู้ ไตส่งใหมาปฏูปตเวาดังนี้ จึงบอก
 ใหทราบเถิด ชายผู้นบอกวาผู้ช่วยราชการให้ข้าพเจามาปฏูปตรักษาท่าน
 บูดงวาเราหารู้จักไม ชายผู้นบอกวาเป็นบุตรมสาเวจราชการฝ่ายคก เมื่อ
 ท่านมาถึงจะเอาออกเขียนคนผู้นสะกดห้ามไวโดยนบนวา มชอความอยู่
 ดั้งหนงจะเป็นการส่งไตไม่ทราบให้ข้าพเจามาปฏูปต ครบสามเดือนจึงจะ
 พดกบท่านบูตงวาเวลานนเราไปถึงผู้คมาวาจะเขียน เห็นชายผู้นงไฟ
 ศระชดวยผาขาวเขาไปนพดกระชบอยข้างหลังผู้สาเวจราชการชวยบองกน
 เวดอกกระม่ง คอคนนหรือ ชอไตแซไรไม่เคยได้พบพดจากบเราเลย—
 ชายผู้นบอกวา แซช ชอน อยากผกหัดเพลงฮาวอต่าง ๆ ฝมอแซมแซง
 เรยกวากมงนบว แปลวาเตอ ชงการอนนชอนส่งข้าพเจาไวอยาได้พดจา
 ใหท่านรู้ บูดงวาชอบใจนักหนา จึงไปบอกกับนายท่านวามชอความส่งไต
 กเชญมา ถ้าแมนไม่มาเราจะไม่ชอรับประทานส่งชองๆ ท่าน จึงรีบไปบอก
 ใหรู้เถิดชายผู้นกมาแจ้งกบชอนวา บูดงใหเชญท่านไปสนทนากัน

ชอนได้พงกยนตรบตรงมายังคก เห็นบูตงนงอยุกเขาไปค่านบ—
 บูดงลกชนรบค่านบพดวา ท่านชวยชวดไม่เป็นอนตรายแล้วให้คนมาปฏูปต
 ทุกเวลาพระคณเป็นทชง ถ้าไม่ตายกจะชอทคแทนคณท่านไม่เสียตายชวด
 เลย ชอนวาชอบใจนักหนา เคนข้าพเจาโดยนชอเสยงชองท่านอยมไตชาด
 คิตจะไปค่านบกงานใจชวยอยู่ไกล ครนท่านมาถึงจึงไตไซให้คนมาปฏูปต

อยู่แล้ว จึงจะมาหาโอกาสสนทนาคอยท่านให้ไปบอกมาพบกนนวนนคนเป็น
บุญของข้าพเจ้าหนักหนา บูดว่าท่านให้มาอุปถัมภ์คงนใจข้าพเจ้าไม่สบาย
จึงถามคนใช้เล่าให้ฟังว่า ท่านมีชอกความอยู่ไม่แจ้งความสิ่งใด ข้าพเจ้า
ร้อนใจจึงเชิญมา ชอนได้ฟังก็โกรธคนใช้ว่าไม่ควรจะมาบอก ข้าพเจ้าคิด
ว่าท่านเดินทางมาไกลยังเหน็ดเหนื่อยอยู่ ให้หยุดพักเสียให้สบายสักครึ่ง
กลางแล้วจึงจะเล่าให้ฟัง บูดว่าข้าพเจ้าไม่เหนื่อยกลางกมเหมือนแต่ก่อน
ถ้าท่านไม่เชอกไปยกศลาหน้าศาลเจ้าเทยนของตงตด้วยกัน ชอนมีใคร
จะให้บูดไปบูดกไม่ฟังชวนกันเดินมาถงหน้าศาลเจ้าใกล้คูก เห็นมศลา
เขยวแผนทงหนกประมาณหารอยขง บูดว่าข้าพเจ้าจะยกศลาแผนน—
ดองตชอนว่าเห็นจะยกไม่ไหว บูดว่าท่านจงถอยห่างออกไป ก็ตรงเข้า
ยกแผนศลาขนแล้วทงลง ศลานั้นจมตนอยครงแผน บูดงเข้ายกเอาแผน
ศลาโยนขนไปสูงได้เจดศอกกเอามอรบมาวางไว้ตามเดิม คนทงปวงทชนดู
เห็นบูดงยกศลาหน้าตาปกตติ ก็พากันเข้ามาคูกเข้าคานบแล้วสรรเสริญว่า
ไม่มีผู้ใดเสมอเหมือนท่าน ชอนเห็นกตใจยงนคพดว่า ท่านนเปรียบเหมือน
เทพยา จึงโยนแผนศลาขนได้ แล้วชวนบูดงกลับมาทอยบูดงว่าท่านได้เห็น
เรยวแรงทข้าพเจ้าแล้วจงบอกเดยตามจงจะชอฮาสาไปแทนคุณท่านโดยเรว
ชอนให้บิดาข้าพเจ้าออกมาเถดจึงจะเล่าให้ฟัง บูดงว่าทำไมท่านมาเบนตงน
มถอยความสิ่งใดกบอกเล่าให้รจะมากอยคนนคนนไม่ควรเดย ชอนได้ฟัง
บูดงว่ากลาวนกกเลาว่าเดิม เมอข้าพเจายงเจกอยได้คบกนทมมมอเบนพวก
พอง ผกหตเพลงฮาอูตต่าง ๆ มมอแซมแซงอยู่ในเมืองน คนทงปวงกนบถอ
เรยกวากมงบว เดมทนอกประตูเมืองทศตะวันออกเรยกว่าตามลคฮาอจะหตม

มีโรงเตียมประมาณร้อยโรง มีโรงบ่อนและโรงขายของต่าง ๆ อีกสามสิบโรง
 พอดำเมืองซดตง เมืองฮ้อบักไปมาค้าขายอยู่เป็นนิตย์ข้าพเจ้าจึงชวนเพื่อน
 กับคนท้องถิ่นท้อชเก๊า ๆ ผสมแซมแข่งประมาณเก้าสิบคนไปตั้งโรงขายสวากับ
 ตั้งของกินอยู่ ณ ตำบลคาอวะหลิม คนที่ตามถนนก็ลวดเกรงว่ากลัวตั้งโรง
 ไม่ได้ชดชนหญิงคนชวเที่ยวชบรองมาแต่เมืองฮ้อบักออกมาบอกให้ข้าพเจ้ารู้
 จึงระหัดไม่ได้ บรรดาพวกค้าขายเอาเงินมาให้หกวัน เดือนหนึ่งประมาณ
 เงินสามร้อยเหรียญ ครั้นอยู่มาวันนางผู้หญิงคนหนึ่งเดินสำหรับเกลย
 กล่อมคนทนมมอเขาเป็นทหารหลวง มาตงเกลยกล่อมคนเป็นทหารอยู่—
 เมืองเมงจวนเตยทวนเดินมทหารคนหนึ่ง แต่เจย ซดตง รูปร่างสูงใหญ่ผอม
 แซมแซมซอเสียงปรากฏมาก คนที่ปวงเรียกว่าเจยมงตัน แปลว่าเจ้าเผ่า
 ประตเจยตงมาแย่งชิงโรงเตียมเอาไปเป็นของตัวเสยทงสน ข้าพเจ้าไม่ยอม
 จึงได้เกิดวิวาทกัน เจยตงมมอแซมแซมตข้าพเจ้าศระระแตกมอกเจ็บ เมื่อ
 ทานมาถึงข้าพเจ้ายิงเจ็บศระระ โปกผ่าชาวอ้อมตองเขาเผือกคอยให้ทาน
 หยดพุกหายเห็นตเห็นอยแลวจจะเล่าไทพง ถาทานแกแค้นเอาของกลบคน
 มาได้ ถึงตัวจะตายก็ไม่ล้มพระคุณทานเลย บูดงถามว่าเจยตงมศระระและ
 มอเท่ามากหรือประการใด ชื่อนว่าเจยตงรูปร่างสูงใหญ่ ศระระและมอเท่า
 กเท่ากับเราเหมือนกัน บูดงว่าถ้ากระนั้นกลัวทำไมจะไปตีเสยให้เหมือน
 เสยใหญ่ที่ตามตงเฮียงตง ถ้าแมนมมีโทษทนต์ข้าพเจ้ารับเอง จึงไปด้วย
 กันโดยเร็วเถิด ชื่อนว่าทานอย่าเพิ่งไปคอยบิดาข้าพเจ้าออกมาถามไถ่—
 ปรีกษากันดู เชิญกินโต๊ะเสยสวาก่อนเถิด พรุ่งนี้จึงค่อยไป พอพุดตงนน
 บิดาชอนเดินมาเห็นบุตรกบมูดงนงอยู่ด้วยกกันเขาไปพุดว่า เราได้ยินขอ
 เสยงทานปรากฏมานานแล้ว บदनทานชอบพอรักใคร่จะช่วยอุระเวรามความ

ย่นตยงนักร เชิญท่านไปทขานสนทนากนก่อนเถิด บุ่งงกเตนตามผู้สำเรจ
 ราชการไปถงบ้าน เรยกบสงเขาไปข้างในสงใหจตโตและสรามาเลยงเบน
 อนดแลวจงพดวาทงเวาคคอานไหบทวไปตงโรงเตยมอยทตามลคาวะหลม
 นนมไซจะเทนแกงนทองเมื่อไร ดวยทนนชยกมตมพอคาทางเมืองมาขอ
 ขายเบนนมมากจะไต่เบนสงามเมืองเมงจวตบไป ครวงนเปรยบเหมอนคนตก
 เขามาทมตทานชวยใหพนไปอยทสงวไดพระคุณเบนนทยง ถาทานเมตตา
 จงสาบานเบนนพองกบชอนเศยงกอนแลวจงคอยไป

บุงโตพงกยนตจงสาบานเบนนพองกบชอน แลวถวอนกนกันโตะ
 เสพสราตามสบาย บุงโตเสพสราเมามุสำเรจราชการกัไหคนไซพาไปนอน
 ครนเวลารุงเขาคนไซจตอาหารไหพรอมแลวเชญบุงโตไหเสพสรารับประทาน
 อาหาร บุงโตเทนสรานอยกตงสยรบประทานอาหารแลวถกกลบมาทอย—
 ประมาณครุหนงคนไซทาบนามาบอกวาทชอนเขานำมาไหท่านอาบ บุงโต
 ถามวาทเมื่อเวลาเขาไหสรวาตมนอยนักร นายชองเจาคคประการโตหรือ คน
 ไซแจงวาทชอนถวาทนมนเมาะจะเศยงการไปจิงเฮาสรามาไหตมแต่นอย บุงโต
 ไดพงกหวระอาบมาเศรจแลวชอนกมาบุงโตจงพดวาทถาออกเตนจากนไป
 มีโรงชายสรวาทไหนถคองขอโรงละสามชาม ถวาทจะถงต่าบลคาวะหลมจิงจะ
 สำเรจความปรารภนาโตเมื่อตเศยทตามลเกยงกตาย ก็เพราะเมามาไซ
 หรือ ชอนวาทาพเจาไมรูจมความวิตกชองถวาทนจะเมาทถาเคยเบนนชน
 นนจะจคไหคนทาบตงชองไป ถงหยตพกทไหนจะไต่เสพสราไหสบาย จิงสง
 คนไซไหจตสงชองไปคอยท่วทุก ๆ โรง บุงโตพงกตใจชวอนชอนเตนมา
 ทางประทตงหมงชางทคตระวนออก ในชณะนนเตนเมเจตชางจนเบนนถวอน
 เตนทางไปโตสทาล มีโรงชายสรวาอยกตงเขาไป เทนคนไซเฮาสงชองมา

คอยหากมความยินดี ชอนให้ตักสุรามาสามสามแล้วเชิญรับประทานสิ่งของ
กับสุรา เสิร์วแล้ววกเดินไป แต่บุงเซาหยดพักเสพสุราทกโรงกว่าสิบแห่ง
ประมาณสุรามาสิบสามกยั้งไม่เมา ครนถึงโรงสุรอกแห่งหนึ่งบุงถามว่า
ตำบลคาวะหลิมนนยั้งไกลหรือใกล้ชอนว่า เห็นต้นไม้ใหญ่อยู่ข้างหน้า
บุงเสพสุรอกแล้วบอกว่าท่านจงคอยอยู่ทนเถด บุงก็ให้คนไชนำไป แด
เห็นถนัดแล้ววา เจ้าจงไปแอบดูให้ห่าง ๆถ้าเวดเตยจงลุ่มจงเข้ามาขณะนั้น
พิศสุรากาเวมมากชน บุงมนเมาเดินเซชวนไป

ฝ่ายเจยตงตงโรงชายสุราก็ตำบลคาวะหลิม เวลาอนนรอนก
มานงอยู่โตต้นไม้ บุงเดินไปเห็นชายผู้นรูปร่างสูงใหญ่หงพงเกาอยู่ จง
คิดวาชายผู้นเห็นจะเบนเจยตงแน ไชทางตาแลดแลวกเดินไปถึงหน้าโรงเจย-
ตงเห็นมตงของต่าง ๆ มีหญิงคนหนึ่งรูปร่างามนงอยู่ในโรงเตยม บุง
กนงลงท โตตรงหน้า หญิงนเจยตงช่วยมาเบนภรรยาอย เห็นบุงเซามา
นงกลุกไป คนไชเหล่านนถามบุงว่า ท่านจะชอสุรากลกเท่าไร บุงว่า
เอามาสลกสองสาม คนไชบอกให้หญิงนตักสุราแล้วยกมาให้ บุงรบชาม
ตมดแล้ววา สุรานไมตเปลี่ยนใหม่ คนไชกเอาสุราไปเปลี่ยนกสองครง
บชกว่า ชายผู้นมนเมาจะมาหาความ เปลี่ยนใหอกครงเถด หญิงนนกเปลี่ยน
สุราให้แดไปดเห็นบุงเซม่นไมวางตา จงพูดวา ชายคนนจะมาหาทตายตง
เอากระตูกหอไปบ้าน บุงได้ฟังกโกรธถามว่า พุดอะไรกัน ชายเหล่านน
บอกว่า พวกขาพเจापุดกนขางนตอก เชญท่านเสพสุราเถด บุงจึงถามว่า
หญิงทนงอยูนนเบนอะไร จงบอกให้มาเสพสุรากับเวา ชายเหล่านนบอกว่า
เบนภรรยานายเวา เจ้าของโรงเตยมชอเตยจงคนทงปวงเรยกวาเจยมงสน

เป็นใหญ่อยู่ในตำบลบ้านน บุ่งโตฟังก์โกรธ ตรงเข้าจับหญิงภรรยาเจียด
 ใต้ลงในโง่งสรา คนใช้เห็นกรรณเข้าจับบุง ๆ กำลังเมาหมอมแซมแซมมาก
 จับคนใช้เหล่านั้นได้ โง่งสราเสียหลายคน ทหนีตัววิ่งไปแจ้งความแก่เจียด
 ททุกประการเจียดโตฟังก์โกรธรับมา โดยเร็ว บุ่งเห็นคนใช้วิ่งไปบอก
 เจียดก็ออกจากโรงเตยมาคอยอยู่ตามทาง พอเห็นเจียดมากตรงเข้าต
 เจียดตามทานตักนหลายพัก คิดว่าชายจะมาแต่ไหน มกำลังและหมอม
 นกหนักแรงใจตอส้อยครหนง บุ่งทำเป็นแพลาถอยหนี เจียดไม่รอบาย
 กรกไล่ตพันไป บุ่งเห็นโตกนหมากลับ เอาเท้าตบตอกเจียดลงมลง
 บุ่งเขาไปตธาเจียดเจ็บบวมมากเหลือทนกรร้องขอชวดไว้วา ตงแทนไป
 ไม่ตอสุมมอทานอกเลย บุ่งว่า เรามความอยู่สามขอ ถ้าทำตามก็จะ
 ไม่ให้ตาย เจียดว่าข้าพเจ้าไม่ชดชวาง จะทำตามคำท่านทุกสิ่งจงบอกให้
 ระเบิด บุ่งว่า ขอทหนงอย่าได้อยูทตำบลนตอไป ขอทสองเงินทอง
 สงของและคนทงปวงทแยงชงเขาไปว่ากลาวนน จงกลับคืนให้คนเก่า
 ตามเดิม ขอทสามนน ผู้ใหญ่ชงคชาชายอยู่ในตำบลน จงไปบอกให้รทว
 กนว่า การงานและชงทงปวงนน กลับคนเจ้าชงเดิมแล้ว ให้คนเหล่านั้น
 มาออนนอมเสียก่อน ตัวเจ้ากับพวกพ้องจงไปในวันน ถ้าแม่นชนอย
 เราจะตเสียให้ตายเหมือนกบเสื่อใหญ่ทตำบลเกงเอียงกง เจียดโตฟังก์
 แจงว่า บุ่งทตเสื่อตายได้เป็นชนนางหมอมแซมแซมกยงเกรงกลัว จงพูดว่า
 ข้าพเจ้าหาชดชนไม่ ท่านว่ากลาวประการใดก็จะเชอพง พอชอนมาถึง
 เห็นเจียดถกตไล่ทไล่ไล่ โตฟังก์ว่ายอมคนสงชงโทกยนต์ บุ่งให้เจียด
 นำไปโรงแลวเรียกบรรตม ผู้ใหญ่ทคชาชายมาพรวมกน เจียดกมอมเงินทอง
 สงชงต่าง ๆ คืนให้ชอนว่ากลาวตามเดิม เจียดรวบรววมสงชงพรวม

บุตรภรรยาครอบครัวออกจากโรงเตียมไปในเวลานั้น ชรรดาคนทตามล
อวะหลิมแจ้งว่า บุษงชิงโรงเตียมกับภารงานท่งปวงกลับคนมาให้ชอนว่า
กล่าวก้อใจชกชวณกนมาค่านบชอนกับบุสงฝากตัวจะได้ทำมาหากินสืบไป

ฝ่ายบิดาชอนแจ้งความตงนนกยนต์ มาทตามลคาวะหลิม—

สรรเสริญบุสงว่า ฝีมือเข้มแข็งนักจึงได้ทรัพย์ส่งของกลับคนมาแล้วให้
จัดโต๊ะและสรามาลียงบุสงพุดจาสนทนากันเป็นทสบาย ตงแตนน บุษงก
อยู่กับชอนสืบมา

ฝ่ายเจยตงพาครอบครัวเดินทางไปก็มีความโกรธแค้นยิ่งนักคิดจะ
ฆ่าบุสงแยงชิงเอาโรงเตียมทตามลคาวะหลิมกลับคนมาออก ก็ตรงไปบ้าน
เตยทวนเลียนผู้เป็นนาย แจ้งความชิงบุสงชิงโรงเตียมแล้วได้ตัวเสียให้ฟัง
ทุกประการ เตยทวนเลียนกชดเคองคิดจะฆ่าบุสงเสียให้ได้ จึงให้เจยตง
อาศัยอยู่ทบ้าน เตยทวนเลียนักไปหาเตยมงฮวงผู้เป็นชนนวงท ไตวักวน
ได้ว่าฝ่ายทหารเป็นใหญ่กว่าเตยทวนเลียน ครนไปถึงก็เลาความชิงบุสง
ทากับเจยตงให้ฟังทุกประการ เตยมงฮวงได้ฟังก็โกรธแค้นยิ่งนัก จึงพุดว่า
เจ้าอย่าวิตกเลยเราจะคิดอุบายกำจัดบุสงเสียให้จงได้ จึงตรกตรองหาอุบาย
ต่าง ๆ อยู่ทุกเวลา

ฝ่ายบุสงอยู่กับชอนทตามลคาวะหลิมได้เดือนเศษ บุษงเฉพแต่
สรามนเมาอยู่เสมอมิได้ขาด เวลาวนน เตยมงฮวงคิดเห็นอุบายอย่างหนึ่ง
แล้วเรียกคนโงมาสงจา เจางงเอามาไปรบบุสงทตามลคาวะหลิม บอกว่า
เราอยากรู้จักโงมาหาสกหนอยเถิด คนโงรับคำสั่งชนมาตรงมาถึงโรงเตียม
เห็นชอนนงอยู่กเขาไปแจ้งว่า เตยมงฮวงให้เชิญบุสงไปสนทนากัน ชอน
ครนจะชดชนโงก็ไม่ไคด้วยบิดาอยู่ในอำนาจเขา จึงบอกบุสงว่าเตยมงฮวง

นายทหารให้คนมารับท่านไปหาผู้ส่งพูดว่าท่านให้มารับก็ต้องไป คนใช้เอามา
 ให้ผู้ส่งตรงมายังเมืองเม่งจวนนานเตยมงฮวง ผู้ส่งเข้าไปคำนับแล้วถามว่า
 ท่านให้ข้าพเจ้ามาด้วยอะไร เตยมงฮวงก็ทำเป็นดีใจพูดว่า เราได้ยิน
 เขาเล่าลือมาว่าเจ้ามอเซมแข็งตเสอใหญ่ทาบดเค็งเอียงกงตาย ได้เป็น
 ที่โต้วเถาขนนาง ขอเสียดูปรากฏทงแผ่นดิน เรามีความยินดีนัก รู้ว่าเจ้ามา
 ยุกกับซอชิงให้คนไปรับมาหมายจะรบเลย จึงมาอยู่ที่บ้านเราด้วยก้นเกิด
 ผู้ส่งเป็นคนซอชิงไม่รู้อาณาจักรจริง จึงพูดว่า ท่านเมตตาจะรบเลยแล้ว
 ก็จะไปด้วย เตยมงฮวงส่งให้จาดโตะเสฟสุรามาเลยผู้ส่งเป็นอันดี แล้วจาด
 โตะให้ยู่ตามสบาย เตยมงฮวงให้คนใช้ไปเอาสิ่งของผู้ส่งทาบดเค็งเอียงกง
 ซอชิงก็ให้มาโดยคนใช้คิดสงสัย ครนคิดถึงผู้ส่งจะไปเยี่ยมเยียนก็แจ้งว่า—
 ผู้ส่งอยู่ชุนในไปหากันยาก ตงแต่นักเลยมาเตยมงฮวงคงลอลองผู้ส่งอยู่
 ด้วยแล้วก็ทำเป็นรักใคร่ จัดเครื่องนุ่งห่มให้พร้อมบริบูรณ์ ถ้ามีผู้ใดเอา
 เงินทองแพรวพรรณมาเป็นของกำนัลยกให้ผู้ส่งทงสน ผู้ส่งมีความยินดี
 ซอชิงมาได้เงินและแพรวต่าง ๆ ไว้ อยู่ได้เดือนเศษก็คิดถึงซอชิงจะไปเยี่ยม
 ก็ไม่ได้ ด้วยเตยมงฮวงเรียกมาพูดจาอยู่ทงวัน ครนถึงกลางเดือนแปดสารท
 จันเวลาค่ำ เตยมงฮวงจาดโตะโหวางในเรียกผู้ส่งเข้าไปกินโต๊ะเสฟสุรากับ
 ภรรยาด้วยก้นผู้ส่งเห็นภรรยาเตยมงฮวงนั่งอยู่ก้นบอออกมา เตยมงฮวง
 พูดว่า เราไม่ถือสิ่งใดดอกอยากลวงเกรงเลย ผู้ส่งว่า ท่านเป็นขุนนางผู้ใหญ่
 จะให้ข้าพเจ้ามากินโต๊ะเสฟสุรากับไม่ควรถือ เตยมงฮวงว่า ไม่เป็นไรจึงชวน
 ผู้ส่งกินโต๊ะเสฟสุรากับผู้ส่งเสียไม่ได้ก้นงเสฟสุรา เตยมงฮวงก็พูดจา
 ถึงคนมอเซมแข็ง ผู้ส่งก็เล่าความซึ่งได้ผูกพันเพลงฮาวุธต่าง ๆ ให้ฟัง
 ทุกประการ เตยมงฮวงสรรเสริญว่า เจ้านายชายทหารแท้ใจซอชิงตรงนัก

ถ้ามึงได้ชมเพลงกตชชาางเดยวักเจบรอนแทน เราจึงมึงตเมตตาเป็นอนันมาก พด
 แลวคเวรคนางเงกสนสาวไซ้ออกมาว่า เวลาควนนเป็นสารทใหญ่เจ้าจง
 ร้องเพลงชมเดือนให้บุงฟังเล่นสกนอยเดคนางเงกสนกร้องเพลงให้ฟัง
 จนจบเตยมงฮวงว่า สาวไซ้คนนมจธาเยบบกทำไดทกอย่างเราจะยกให้
 เป็นภรรยาเจ้ากถลวเจ้าจะไม่ชอบใจบุงว่า ท่านพุดแทนกบุญคุณนักรหนา
 แลวแตตวชาพเจ้าไม่ควรจะรับไว้ เตยมงฮวงให้คนไซ้เอาชามใหญ่ใส่สุรา
 มาให้อก บุงเสพสุราตหลายชามกมนเมาพุดตแต่เวองผมอเขมแซง
 หัวหาญ เตยมงฮวงเห็นบสงเมากให้คนพาไปนอนในห้องเตยมงฮวงเรียก
 นางเงกสนมาสงความลบแลวคคานบลาไป บุงครนไปถึงห้องนอนไม่หลับ
 เห็นเดือนหงายแจ่มสว่างกเคนออกมาชมสวนดอกไมควยกำลังเมากว่าเพลง
 ฮาวุธต่างๆ จนตกล้ามยามจึงกลับไป

ฝ่ายนางเงกสนมาจคการไวพรอมแลว พอเห็นบุงมากร้องว่า
 ผู้รายลกสงของแลวเดินไปในสวน บุงโดยนตงนนักสงสยว่า เมอเดินมานน
 กไม่เห็นผู้ใด เหตุไฉนข้างในจึงร้องตงนออกจรรยใจนัก จึงเดินไปตในสวน
 ดอกไม ไม่เห็นผู้ใดกถลบออกมา ถึงประตมมาตงขวางอยตวหนง บุง
 เมาสุราโคนมมาตมตง นางเงกสนร้องว่า ผู้รายอยทน พวกททาวรทมาชม
 อยกตรุกนเขาจบบุงได้เอาตวไปแจ้งความแกเตยมงฮวงว่า บุงเป็นผู้ราย
 เขาไปลกของข้างใน ชาพเจ้าร้องให้ททาวรบไตตวมา แลวเตยมงฮวงทำ
 เป็นโกรร้องตวาคว่า เดยแรงเวรวักใครไม่ทันไรกมาลกทพยสงของ ๆ
 เราไปเป็นอนันมาก บุงว่าชาพเจ้าโดยนเสยงข้างในร้องว่าผู้ราย กเคนเขา
 ไปตไม่เห็นผู้ใดกถลบออกมา ถกมาตคตมตงแลวถกจบเอาตวมาว่า เป็น
 ผู้รายชงทากการชมเพลงกตชชาพเจ้า ขอท่านได้โปรดเตยมงฮวงว่า เจ้าเป็น

คนตองโทษเนรเทศมาเราอยู่ พวกทหารไปค้นดูที่ในท้องบู้สงว่าจะมีสิ่งใด
 กิ่งได้เห็นจริงกัน ทหารไปค้นได้เงินทองแพรวพวรรณในหีบเป็นอันมากเอ
 มาให้เตยมงฮวงเห็นสิ่งของกทาเป็นหัวเราะว่า จะทุ่มเถียงอย่างไร เราจับ
 ใต้ของกลางแล้วส่งให้เอาตัวบู้สงจาชังไว้พรุ่งนี้จะเอาตัวไปส่ง ทหารก็
 เอาตัวบู้สงไปทำตามส่ง บู้สงจึงคิดว่า เราไม่รู้เท่าทันคนจึงได้ถูกอุบายดงน
 ถ้าแมนไม่ตายคงจะเห็นตคนครงหนง

ฝ่ายเตยมงฮวงครนวังชนเขา กิจตเงินทองไปเดินเห็นทตูกษาเมือง
 เม่งจิว และกรมการเดรจแล้วจึงเอาตัวบู้สงกับของกลางไปส่งตูกษาเมือง
 และกรมการ เอาถอยค้ำของเตยมงฮวงออกตแจจความแล้ว ถามบู้สงว่า
 เตยมงฮวงรักใครเจ้าเป็นนักรหนา เหตุไฉนจึงมาทำตงน คตประการใดจึงรับ
 เสียตามจริง บู้สงว่า ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นผู้ร้าย จึงเลาคความเดิมให้ฟังทุก
 ประการ แล้วพูดว่า การเรองนกดชข้าพเจ้าเปล่า ๆ ขอท่านได้โปรดเถิต
 ตูกษาเมืองและกรมการเหล่านนไตเงินทองของเตยมงฮวงก็พากันพูดว่า -
 บู้สงคนนเป็นโทษตองเนรเทศมา เตยมงฮวงเห็นผลมอแซมแข่งกรรักใคร จึง
 เอาไปเลี้ยงจะให้ต ครนเห็นเงินทองมากใจคอกเป็นอน จึงรับเสียโดยตเถิต
 บู้สงก็ไมรับรองอยู่วามเหงข้าพเจ้าจริง ๆ ตูกษาเมืองกรมการก็โกรธ
 สงให้ทหารเขยนบู้สงจสาหัส บู้สงเจ็บเหลอทนจึงคตว่าถ้าไมรับกตงตาย
 จาจะตองรับให้พนอนตรายเสียก่อนจึงคตยคตอ่านตอไป บู้สงกรบเป็นสตัย
 ตูกษาเมืองสงให้เอาตัวจาคกไว้คตยปรักษาโทษ แล้วจึงจะได้ฆ่าเสีย

ฝ่ายชอนอยู่ตาบลดคาวะหลิม ครนแจจความว่าบู้สงตองโทษก็
 ตกใจมาปรักษากับบิดาว่า บู้สงตองโทษอีกจะทำประการใด ต นายคฤใหญ่

บิดาของตนจึงพูดว่า การเวรอนเห็นจะเป็นเตยทวนเลียนนายของเจียตง
 เตยทวนเห็นเตยเงินทองคิดจะฆ่าบุตง แก่แค้นตามบรรดาขุนนางทศตราชัย
 บุตงต่างก็เบญใหญ่กว่าเรา ผู้รักษาเมืองรู้ว่าเราคบบุตงชอบพอกันไม่ให้ว่า
 กล่าวจะทำประหารได้ เจ้าจงเอาเงินไปเดินเห็นเสียก่อน เมื่อบุตงเบาบาง
 พนจากความตายจึงคอยคิดตอภายหลังชื่อว่า ขุนนางเหล่านี้ก็ไม่รู้จัก
 ผู้ใดเห็นอยู่แต่คงเจียดคืบคนหนึ่งซึ่งรักใคร่กันมานานแล้ว ข้าพเจ้าจะไป
 ว่ากล่าวดูเห็นจะไม่เป็นไร จึงเอาเงินทองร้อยเหรียญใส่ห่อผ้าตรงมาที่บ้าน
 เลาคความเรื่องบุตงให้ฟังตั้งแต่นั้นจนปลายทุกประการคงเจียดคืบจึงบอกกับ
 ซอนว่าเจียตงหนีมาซ่อนอยู่ในบ้านเตยทวนเลียนผู้ นาย เตยทวนเลียนกับ
 เตยมงฮวงนนโตสาบานเป็นพี่น้องกันมาแต่เดิม เตยมงฮวงนคิดจะฆ่าบุตง
 แก่แค้นแทนเจียตง เอาเงินมาให้ผู้รักษาเมืองและกรรมกรคิดจะฆ่าบุตง
 เสียให้โต เอียบซงมักเป็นขุนนางสตัยซอ ไม่เห็นแก่ผู้ใด พุดคัคคานไวอัน
 บุตงนดาเป็นผู้ร้ายจริงโทษก็ไม่ถึงตาย ผู้รักษาเมืองและกรรมกรทั้งปวง
 ภิรวนเรไม่อาจจะทำจึงเอาตัวบุตงจำขังไว้ ซึ่งการในคณตกพนักงาน
 ข้าพเจ้าเองจะลดหย่อนผ่อนให้เบาบางได้ แต่นอกกว่านั้นท่านจงไปหา
 เอียบซงมักเดินเห็นเสียโดยเร็วเถิด ซอนได้ฟังกยนต์เอาเงินให้คงเจียดคืบ
 รอยเหรียญแล้วกล่าไป คงเจียดคืบได้เงินก็ลดหย่อนผ่อนให้บุตงเบา
 บางซนกว่าแต่ก่อน ซอนจึงให้พวงพอกเอาเงินไปเดินเห็นที่เอียบซงมัก ๆ
 กรบว่าไม่เป็นไร เอียบซงมักจึงคิดว่า บุตงนเป็นคนสตัยซอฝีมือเข้มแข็ง
 ไม่มีความผิด จาเราจะช่วยได้ จึงเอาคำปรึกษาโทษบุตงมาแก้ไขให้เบาบาง
 ครบกำหนดจึงจะเอาไปให้ผู้รักษาเมืองและกรรมกรทั้งปวงดู

ฝ่ายชอนจตสังของกับเงินทองบางเล็กน้อย ออกจากบ้านมาหา
 คังเจียดคืบให้พาไปเยี่ยมบู สงทศก ชอนเล่าความว่าเจียดกับเตยทวนเดิน
 ไปหาเตยมงฮวงให้คอบายฆ่าทวนเสีย ข้าพเจ้าได้ให้คนไปเดินเห็นที่—
 เียบชงมกแล้ว ทานย่าวตกเลยเห็นจะไม่ตาย จึงเอาเงินกับสังของออกให้
 บู สงรับไว้แต่ใจนึกคอยู่ว่าจะหนี ยังไม่ได้ทวงทงมความวิตก ครั้นชอน
 เอาเงินทองมาเดินเห็นให้คอบมความสบาย ถ้าแม่ส่งออกได้ คนที่ทำร้ายเรา
 คงจะเห็นผมมอกัน คิดตงนบกคลายความวิตกมิได้คคหนี เขาอาหารมากัน
 เสรวแล้วชอนก็กลับมาจตหาสังของไปให้ออกสองครั้งและต่อมา— มีคนไป
 บอกแกเจียดงว่า ชอนมาสังบู สงอยู่เป็นนิตย เจียดงก็ไปหาเตยมงฮวงเล่า
 ความให้ฟังทุกประการ เตยมงฮวงจึงจตเงินทองให้ผู้รักษาเมืองอก ห้ามมิ
 ให้ผู้ใดไปสังเสบียงอาหารบู สงได้ ผู้รักษาเมืองให้คนไปคอบตามผู้ใด
 ไปสังเสบียงบู สงกให้จับตวมา ชอนแจ้งความตงแต่นมมากไม่ได้ไปเยี่ยม
 เยอนบู สงเลยแต่เอาสังของไปให้ไวทคังเจียดคืบมิได้ขาด

ฝ่ายเยียบชงมกยังไม่ถึงกำหนดทาเรื่องความบู สงก็ไปปรึกษาความ
 ोन เวลาจอนนเยียบชงมกพุดกับผู้รักษาเมืองว่า เตยทวนเดินกับเตย
 มงฮวงคอบายจะแกลงชาม สงแกแคนแทนเจียดง บู สงเป็นผู้ร้ายจริงโทษ
 กไม่ถึงตาย ผู้รักษาเมืองได้พังกเห็นตววจคตวว่า ความเรองนเยียบชงมก
 ก็ไม่ได้เงินทองของเตยมงฮวง แล้วความก็ไม่จริงจำเราจะนั่งเสียอย่าเอา
 เป็นอระ ทำไมเร ไม่เห็นเสียคกว่า คตตงนบกจะเลยมาครบกำหนดสองเดือน
 ครนรงชนเขา เยียบชงมกกเอาคำปรึกษาโทษบู สงออกมาอ่าน
 ว่า “ชงบู สงเป็นศร้ายมโทษให้เอาตวมาเมอนยสภทแล้วเนรเทศ
 ไปเมืองอนจว” ผู้รักษาเมืองกรวมการได้พงแล้วกให้ถอดคาบู สงออก

มาจากคก เขยมนยสยทตทหน้าเอาคาใต้ให้ผู้คุมทั้งสองคุมไปเมืองอินจิว ผู้คุมรบคาตงพาดวบ ส่งมาบ้านจตสงของพร้อมออกมาจากเมืองเม่งจิวเดิน ทางไป

ฝ่ายชอนตงแต่ตรวจษาเมือง ให้คนไปคอยจับก็ไม่ได้ไปเยี่ยมบู ส่ง เวลาวันนออกมานงอยู่ โรงเตยมตาบลคาอวะหลิม แลเห็นเจียตงกับพวก เพื่อนหลายคนตรงมาจับชอนทบตศวีระแตกโลहितโหด แล้วให้ไปบอก พ่อค้ำามอบโรงเตยมกับสิ่งของต่าง ๆ ให้เจียวงว่ากล่าวสืบทต่อไป ชอน สู้ไม่ได้ยอมทำตาม ให้เจียตงเป็นใหญ่ในตำบล คาอวะหลิม แล้วยก โลชิอินไปเสียให้พัน เจียตงให้คนไปชนรอกกับพาบตรภรรยาพวกพ่อมา อยู่โรงเตยมนนเหมือนแต่ก่อน

ฝ่ายชอนครนมาถึงบ้านกมความโกรธแค้นเจียตงยงนักเวลาวันนั้น ได้ยินข่าวว่า ส่งออกจากคกได้ พวังนจะเนรเทศไปเมืองอินจิวยกยนตจต สงของเงินทองเสอผา พร้อมมากอยทำอยู่ที่โรงชายสุราตามทางบู ส่งกับ ผู้คุมทั้งสองไปถึงโรงชายสุรา ชอนก็ออกมาเชิญบู ส่งเข้าไปแจ้งความว่า ชาวเจ้าไปเยี่ยมท่านกลับมาแล้วจตหาส่งของไปอกกมผู้มาห้ามปรามคอย จับ จึงได้เอาส่งของไปฝากคองเจียตคืบไว้ให้ท่าน ตงแต่นั้นก็ไม่ได้ไปเลย ครนแจ้งว่าท่านต้องเนรเทศไปเมืองอินจิว จึงหาสิ่งของมาให้จะได้เอาไป ใช้สอยตามทาง บู ส่งเห็นชอนเอาผ้าขาวโพกพนมออยู่จึงถามว่า เหตุไฉน จึงทาดงนอก ชอนก็เล่าความขงเจียตงกลับไปแยงขงโรงเตยมตาบล คาอวะหลิม แลวดจจนศวีระแตกให้ฟังทุกประการ บู ส่งกขตเคองยงนักจึง พดว่า ถ้าไม่ตายก็จะได้อีกเห็น ชอนเอาเงินทองสิ่งของออกให้บู ส่งแล้ว เรียกผู้คุมทั้งสองรบประทานอาหารด้วย ผู้คุมว่าบู ส่งเป็นผู้รายรบประทาน

อาหารของเขาทำไม จึงเร่งไปโดยเร็วเกิด ชื่อนเห็นผู้คุมโกรธก็เอาเงินสิบ
 ตำลึงให้ ผู้คุมก็ไม่รับพูดว่า ถ้าไม่ไปโดยเร็วเราจะเขียนเราไม่เห็นแก่เงิน
 ของเจ้าตอกชอนเห็นผู้คุมเร่งรัดนักจึงบอกผู้ส่งว่า ผู้คุมทั้งสองนทานอย่า
 ใ่วใจคงจะคิดร้ายอะไรสักอย่างหนงเป็นแน่ ผู้ส่งว่าท่านอย่าวิตกเลยชอนน
 ไม่เป็นไรเชิญกลับไปบ้านเกิด ชอนก็ลากลับมาผู้คุมพาผู้ส่งเดินทางไป
 ประมาณได้หาดเหนมชายสองคนถือกระบายนอย พอบผู้คุมทั้งสองเดินไป
 ใกล้ขยับตาพุดจากนั้นแลวก็เดินตามไป ผู้ส่งเห็นชอบกตกใจว่าคนเหล่านี้
 พวกเดียวกันจะตามไปทำอันตรายเราเป็นแน่ ผู้ส่งทำเฉยเสียเหมือน
 ไม่รู้เท่า เดินทางไปเห็นตเห็นอยกเอาของทชอนให้ออกรับประทานแต่ใจ
 นนคตขามผู้คุมกับชายสองคนให้จึงได้ ครนเดินไปถึงแม่น้ำแห่งหนึ่งมีสะพาน
 ข้ามเห็นหนงถือสามตอ ผู้ส่งแกล้งถามว่า หนงชอนนเขาเรียกว่าอะไร
 ผู้คุมตอบว่า เจ้าไม้มตาหรือตเขาเองเป็นไร หนงถือสามตอนนว่าชอนนไฟ
 ผู้ส่งว่าเราบประทานของเบอนจะไปล้างมือสักหน่อย ชายสองคนถือ
 กระบเดินมากบผู้คุมได้พงผู้ส่งพุดตงนกรบเดินตามไป พอบผู้ส่งชนสะพาน
 ชายสองคนนนแอบเคียงเขาใกล้ ผู้ส่งเอาเท้าตบตสะพานลงในแม่น้ำ
 ทงสองคน ผู้คุมเห็นก็จะวิ่งหนี ผู้ส่งร้องตว่าตว่าจะไปข้างไหน ผู้คุมตกใจ
 ลมดงคนหนง ออกคนหนงวิ่งตามไป ผู้ส่งหักคาคที่ใส่ออกวิ่งตามไปทันเอา
 กระบตผู้คุมเห็นบมานนขาศะยทงสองคนแลวก็กกดบมาทสะพานเห็นชายสอง
 คนคลานชนมารมผง ผู้ส่งกขาศะยคนหนง แลวถามว่าเจานมาด้วย
 เหตุผลประการใดจึงบอกไปตามความจริง ชายคนนตตกใจก็แจ้งความว่า
 ขาวพเจ้าสองคนเป็นศิษย์ของเจียตง ไซ้ให้ตามมาช่วยผู้คุมคตขาท่านเสีย

บคนเจยตงไปกับเตยทวนเลียนเสพสุราอยุ่ทวนเฮยเหลา บ้านเตยมงฮวง
 คอยข้าพเจ้าสองคนกลับไปบอกข่าว บู่ส่งได้ฟังก็โกรธมากจน ข้าชาย
 ผูนนเสย แลวทวนคิดแค้นเตยมงฮวงยังนักจาจะกลับไปฆ่าคน เหลาน
 แกแค้นเสยให้โตจงบกระบเหลานนเห็นบรอนไว้ในเสอ ลงจากสะพาน
 ตามลชยอินโพวกกลับมาเมืองเม็งจว พอเวลาค่ำ บู่ส่งเดินตรงเข้าไปทาง
 หลงบ้านเตยมงฮวง เห็นคนเลี้ยงมาถือโคมเข้าไปในท้อง บู่ส่งกรองเรียก
 ชายนนออกมาจับไว้แล้วถามว่า รุ้จักเราหรือไม่ชายนนบอกว่า จำได้ท่านน
 คอบู่ส่ง จะมาทำอนตรายข้าพเจ้าด้วยเหตุสิ่งใดคนชงคทรายทานน เตย-
 มงฮวง เตยทวนเลียน เจยตงสามคน บคนยงกนโต๊ะเสพสุราอยู่บนเหลาสุง
 ไม่ได้เกยวชองกับข้าพเจ้าเลยขอชวตไว้เถิด บู่ส่งว่าปล่อยไปไม่ได้ ก็เอา
 กระบพนชายนนตายแลวก็เดินเข้าไปข้างในยงมก้าแพงอกชน บู่ส่งโดด
 ข้ามเข้าไปโดยนหญิงเดินบ่นว่าสองกนนั้น มากินโต๊ะเสพสุราทำให้ลำบาก
 ประเดยวก็เรียกเอานาชา ตกนนักหนาแลวยังไม่ได้หลับนอนเลย บู่ส่งตรง
 เข้าฆ่าตายเสยคนหนง หญิงนนักตกใจกลัวบู่ส่งจะฆ่าเสยก็ไม่อาจร้อง
 บู่ส่งจึงร้องถามว่าผู้ใดเสพสุราอยู่บนเหลาสุง หญิงนนบอกว่าเตยมงฮวง
 เตยทวนเลียนกับเจยตงสามคนกินโต๊ะเสพสุราแต่เวลากลางวันจนตกบ้านน
 แลวยังพุดกนอยู่ บู่ส่งก็ฆ่าหญิงสาวไซเสยอกคนหนงแลวเดินเข้าไป

ขณะนตกประมาณสามยามผู้คนไปนอนเสยหมดแลว บู่ส่งเดินไป
 ถึงฮวนเฮยเหลาแอมมองดู เห็นเตยทวนเลียนกับเตยมงฮวงนั่งคยงกน
 เจยตงนงอยู่ข้างหนงพุดว่า ท่านแกแค้นแทนข้าพเจ้าครนบุญคุณนักหนา
 เตยมงฮวงพุดว่า เพราะเห็นแกเตยทวนเลียนนองเราจึงได้คิดการอนนท นให้

คนไปคอยอยู่ตามลยชนโพวบ้านนเห็นจะฆ่าบ สงตายเสียแล้ว ออกสักรู
 หนังกคงกลบมา เตยทวนเหลยบว่าไปตวยกนสคนแลวดงมมอเซมแซง
 ประการใดคคงตายพตตงนภพากนทวเวาะเป็นอนตงบ สงไตพงก โกรชยงนภ
 กาลังโทโสถอกระบชนไปบมเหลามโตเกรงกลัว เจยตงเหลยวเทนม สงก
 ตกใจสนตตกละลงอยบ สงเอากระบพนถูกศษะเจยตงฆาดตายเตยมงฮวง
 เตยวทวนเหลยบเทนมกลลขนจะวงหน บ สงเอากระบพนถูกกลางตัว
 เตยมงฮวงฆาดสองทอนตาย เตยวทวนเหลยบดวยไตเกาธเซารบ ไวทาน
 กาลงบ สงไมไตเสยทลมลลง บ สงเอากระบพนถูกคอเตยทวนเหลยบฆาดตาย
 แลวตรงเข้าไปในท้องฆาภรรยาเตยมงฮวงกับนางเงกฉันและสาวใช้--
 เหลานนตายทงสน รวมสืบหากนตายกลงอยบมเหลาสง บ สงเอาผ้า
 ชบไลหิตเขียนหนังสือไวทฆาทงว่า "ชงฆาคนเหลานตายลอคตวบ สง"
 แลวเข้าไปในท้องเก็บรวบรวมเงินทองมาห่อไว้ออกจากห้องลงมาเบตประตู
 เดินไปตงกาแพงเมืองเห็นประตูบิตอย บ สงกชนไปบมกาแพงไตคออกมา
 ขณะนนเป็นเดือนสืบขางจนนาทวมทางเดินลำบาก บ สงคตชน
 ไตว่าเมอจะไปเมืองอนจิว ขอนไตเอาสิ่งของเสอและรองเท้าม่าให้ กแก
 หอผ้าหยบรองเท้าม่าสวมได้ไปทางทิศตะวันออกโดยเร็ว เวลานั้นยังไม่ทัน
 สว่างบ สงเดินไปได้ประมาณห้าหล เมอยทลาเต็มทเทนมศาลเจากแจะเข้า
 ไปนอน ยงมชายพวกหนงสคนเทยวอยแถวตามลนนผานมาเห็นบ สงเอา
 หอผ้าหนศษะนอนหลบกดใจ แลวดว่าชายคนนมาแต่ไหนหอผ้าใหญ่ไตนัก
 ชวยกนจับตัวไปไหพเวาเถต สิ่งของในหอผานนเอาแบ่งบนกันเสย พตแลว
 กตรูเข้าไปจับตัวมตไว บ สงเห็นอยอนนมาไมรู สกตวชายสคนจงจับไตพา

ไปถึงโรงเอาบู สงเขามัดไว้กับเสา แล้วร้องบอกว่า วนนน้องไปเที่ยว
ได้ของดีมาเชิญพาทองลงมือเสียโดยเร็ว

ฝ่ายเตยแข่งกับนางชงยเหนยตงโรงชายสรวายอยู่หลายแห่ง เวลา
วนนนเตยแข่งชวงนภรรยาமாகงอยู่โรงนี้ ครั้นโดยนเสียงพวกสคนร้องบอก
เตยแข่งจึงตอบว่า พวกเจ้าอย่าว่านวายเราจะไปลงมือเองแล้วชวงนภรรยา
เดินออกมา บู สงตอมัดอยู่ใต้พงพวกนพุดและเห็นชาคนแชนอยู่ใกล้ ๆ
นนักตกใจจึงคิดว่าเขาจับเรามาจะฆ่าเสียด้วยเหตุผลประการใดก็ไม่รู้ มีความ
วิตกยงนัก พอเตยแข่งกับนางชงยเหนยเดินมาเห็นบู สง ก็ตรงเข้าไป
ถามว่า น้องนชอบบู สงเหตุใดนเขาจึงได้จับมา พวกสคนโดยนเตยแข่งถาม
บู สงตงนนักตกใจเขาแก้ออกจากมัดโดยเร็ว บู สงแล้วความเต็มให้เตยแข่ง
กับนางชงยเหนยพงตงแต่ตนจนปล้ายทุกประการพวกสคนใต้พงกคกเขาลง
คานบแล้วพูดว่า พวกข้าพเจ้าเล่นเบยเอามาเสียชวงนกันไปเที่ยวหากน เห็น
ท่านนอนอยู่ในศาลเจ้าแต่ผู้เดียวกงบมดเมอสองสามเวลาเตยแข่งสงไว้ว่า
พบปะผู้คนอย่าได้ทำอนตรายถาแมนไม่สงเหมือนตงแต่กอนกคกขาท่านตาย
ท่านอยงถือโทษพวกข้าพเจ้าเลย เตยแข่งว่า น้องเรามาอนล้ามานอน
หลับไป ถ้าปรกตตออย่าว่าแต่คนสคนโทอกสพนกงบนองเราไม่ได้ ชงสง
พวกเหล่านไวเพราะคตเห็นวนนงไปเมืองเมงจวคกจะกลับมามาก ด้วยมีโรง
อยู่หลายแห่งเที่ยวไปมามีได้ขาด เวลาชวงนமாகงอยู่ทงจได้พบกน
แล้วเอาเงินมาให้เป็นรางวัลแก่พวกสคนพอสสมควร จึงเชิญบู สงเข้าไป
ข้างในจัตโต๊ะและสรวามาเลยเป็นอนต บู สงกสถานกอยู่กบเตยแข่งทโรง
ชายสรวาตาบตสขบ

ฝ่ายคนใช้ของเตยมงฮวงซงหลบหนซอณอัย ครนวงชนเขาจึงมา
 ตเหตถวณถนแลวกไปทบานมูรุษามเอองแจงความา เวลาคนนบม สงดอม
 เขาไปฆ่าเตยมงฮวงกับพวกพองและคนใช้ตายสนทญิงชายรวมกันสบทาคน
 เกบเอาเงนทองมวาคาไปทกอยาง เขยหนงสอบอกไว้วา ซงซาคนเหล่าน
 เสยคอบม สง มูรุษามเอองไดพงกตกใจนถสงไหกรวมการไปตรวจตุเสร็จแลว
 มความโกรอบม สงยงนถ สงไหบตประตมเออง เทยวคนทกบานทกเวอน
 กไมพบ พอนายอาเกอตาบดสนอินโพวเขาซอความมาแจงวา เวลาจวนน
 มคนซากนตายทสะพานตามลบานฮยอินโพวสคนคพกลสงอยรมผง มูรุษาม
 เอองไดพงกแจงวา ม สงซามคกับพวกเตยมงฮวงตายอกสคนยงมความ
 วดกมากชน จงสงไหวาทรูปม สงไปตงทวเมองชนทกแขวงทกอาเกอวา

“ถ้าผู้ใดพบผู้ส่งอยู่ที่ไหนนำไปจับได้จะให้เงินสามพันตำลึง ถ้า
 ให้ผู้ส่งสำนักอาศัยสืบได้ความจะเอาคนนั้นเป็นโทษเทากบผู้ส่ง
 แลวไหชนนางถอไปทกแขวงทกอาเกอเทยวคนทาจบตวบม สงถยงไมไดตว
 ชาวเลองลอไปรทวคนทกเมอง

ฝ่ายบม สงมาอยกบเตยเซงไตสทวอนไดยนชาวเลาลอมานนแขงแรง
 นกถมความวดก เตยเซงถลววาจะมากนจบบม สงไดจะพากนลาบาก จงพต
 กบม สงวา มูรุษามเอองไหเทยจบตวนเอองอยางกวตชน ครวงนกรอน
 มาถงแลวพจะไปอาศัยอยกบหลวงจันลตชม ถ เขายเลงชวไมมผู้ใดไป
 ทาอินตรายได เตมพกบอกกบมองไวทหนงจะคตประการไตต บม สงเหม
 ดวยแลววา นองกไมชตชน จงเขยหนงสอมาไหพเถดจะรบไปโดยเวอ
 เตยเซงจงเขยหนงสอไปถงหลวงจันลตชมกบเฮยจวา (๗) บม สงนยมล

เข็มนางสาบานเป็นพ้องกับเราขอฝากไว้ด้วย” แลวกส่งให้ บุตง
 รับหนังสือจะลาไป นางชงยเห็นขงห้ามไว้ ถ้าไปคงเหมือนหนังสือ
 ให้เขาจับได้ บุตงเขาวาดรูปมาคอยตรวจตราอยู่ เดินทางไปสักครู่หนึ่ง
 เขาก็จะจับได้ ด้วยทหนานนตองสักใจเป็นทจาใดทุกคน เคยเชงว่า ถ้า
 ภาระนนเอายามาบดเสยกเป็นทพรวางตาได้ นางชงยเหนยว่าทาดงนนทลอก
 ได้แต่เตก นเป็นขนนางเหนจะบดไม่ได้คงจะเสยกเป็นแน่ การอนนจะ
 พุดให้พง เดมมทลวงจนเถาตอเดินทางมาทางน พเอายาเบือใส่แล้วชา
 ตายเอาเนอมาทาขนมชาย เครื่องนงหมกกับเครื่องมอสงของเก็บไว้ เมื่อ
 ครวงกอนเอามาให้องดกกับหนังสือคุดมอกยงอยู่ ถ้าเชอแล้วจะโกนผมเสย
 เอาเสอกางเกงของทลวงจนเถาตอมาสวมใส่ปลอมคงจะเข้าการ แต่ใจของ
 นองจะเห็นเป็นประการใดไม่แจงเลย เคยเชงว่าเจาพุดถกแล้ว กลวแต่
 นองจะไม่ยอม บุตงว่าการจวนตวก็จะตองจาเป็น แต่เขาเครื่องเหล่านน
 มาดองดกอนเถก นางชงยเหนยจงเอาเสอกางเกงและสงของต่าง ๆ อออกมา
 ให้บุตงสวมใส่แลคคล้ายกับทลวงจนเถาตอกทวเวาระ เคยเชงว่าสงของ
 เหล่านจาเพาะใส่ได้เหมือนททาใจสำหรับกน บุตงให้เคยเชงโกนผมแล้ว
 เอามวทลวงจนได้ ลกประจำสะพายแลงถอกกระบลาเคยเชงกับนางชงย
 เหนยออกจากโรงไป เคยเชงกับนางชงยเหนยตามมาสง สงว่าไม่ชาตอก
 พคงจะตามไปเยี่ยมเยอน แล้วเคยเชงกับภรรยาถกลับมาโรงเมื่อขณะบุตง
 โกนผมจะเปลงตวเป็นทลวงจนตวขเป็นโทษครวงกอนตองสักหน้า จงโกน
 ผมทกระไม่ได้โทหมดเอาขงหน้าไวบตจะไม่ให้ผู้ใดเห็น ครนออกจาก
 ตาบลสบขบเดินทางมาประมาณทาสบด เวลาเย็นจวนคาคะอนทงายสว่าง
 ถงเขาแห่งหนงโดยนเสยงทญิงทวเวาระอยู่ในบ่า บุตงเดินขนไปตเห็นวัด

ร่างกับโรงส้หาหลงมหหลวงจนรูปหงษ์นางชมเดือนอยู่กับหญิงทหน้าต่าง บุง
 เหนดงนนักโกรธ จึงคิดว่าหลวงจนรูปนมาแต่ไหนไม่ควรจะมกรรยาชง
 กระบเลมนของหลวงจนเถาตอทตาย เติยเซ่งไหเรามาว่าคนัก ลองซา
 หลวงจนคองจะเห็นจริง จึงเดินมาเห็นประตโใบสถบตอยกเอากอนศลาขวาง
 หลวงจนโดยนุกมายนตทหน้าต่าง ศษยของหลวงจนผนนเบตประต บุง
 เหนกโกรธเขากระบพนศษยนมลลงชาติตาย หลวงจนคองเตาหยน
 จบกระบสองมออกมตอสถบ บุงโตสยเพลิง หลวงจนเสยทบุง เสงเอกระบ
 พนตคคชชาติตาย แลวร้องบอกหญิงอยู่ในโบสถ์ว่า จงบอกมาโดยดีเถด
 เราจะทำมไถ้ให้รคความ หญิงนนักออกมาคกเขาคานบแลวร้องไห้ บุง
 จงถามว่าตามลนขออะไร หลวงจนนมาแต่ข้างไหนให้ฟัง หญิงนบอก
 ว่าตามลนเรียกว่าเงงนเยแปลว่าเนินเขาตะธาบ บิตาซาพเจาขอเตยไทก
 ตงบ้านเรือนอยู่ไกลเนิน หลวงจนนมาแต่ไหนก็ไม่ทราบ บอกว่าเป็น
 หมงคทชชขยบิตาตองรับใช้หลวงจนอยทบ้านเป็นรายวัน ครนหลวงจน
 เห็นซาพเจากรกใครคคซาบตา — มารตตายเสยเขาซาพเจามาเป็นภรรยา
 อยทคคบนเนินเขา นด้วยตัวเป็นหญิงจะชคชนก ไม่ได้ตองจำใจมาอยู่—
 หลวงจนนขอองเตาหยนคนทงบวงเรียกว่า ชยเทียนเงงงไปชวนศษย
 มาอยทคคกนอกคนทง ซาพเจาเงงความเกททานตามความจริงจงขอชวต
 ซาพเจาไเวเถด บุงถามหญิงนว่า ญาตพนองมบางหรือเปล่า จงเก็บ
 ทพยสังของไปเราจะเอาไฟเผาตเสย หญิงนยกนคเข้าไปรวบรวมเงิน
 ทองของทมวาคามาให้ บุง ๆ ไม่เอาว่าจงเก็บไปไวดจะไดเียงตอ หญิงน
 ว่าทานเหนอยมาเชิญเสพสุราให้สบายก่อนจึงคอยไป แลวจดหาสังของ
 กับสุรามาให้ บุงรับประทาน ครนแลวหญิงนยกเงินทองห่อผ้าลา

บุ๊ตลงเนินเขาไป บุ๊ตงเอาไฟเผาวัดใหม่สน แลวชามเนินเขาแงงเนย
 ไปอีกแปดเก้าวัน เต้นมาตามทางเห็นรูปวาดของตนประกาศไว้ด้วย บุ๊ตง
 นนบวชโกนศีรษะไม่หมดเอาผมข้างหน้าไว้ จะว่าหลวงจันก็ไม่ใช่ เรียกว่า
 เฮงเจีย บรรดาคนทงปวงเห็นก็ไม่ตามไถ่สำคัญคุณูว่าเฮงเจียก็ปล่อยให้ไป
 บุ๊ตงเดินพ้นจากนั้นไปได้ออกสองสามวันถึงตำบลหนึ่งมีภูเขาสูงใหญ่ หน้า
 เขาม้วนมน เห็นมีโรงชายสุรากเขาไปชอ พดางถามเจ้าของโรงว่าของ—
 อนุมัติบางหรือไม เจ้าของสุรากบอกว่า ไม่มีมีแต่สุรา

ขณะนั้นเป็นฤดูหนาว บุ๊ตงเห็นอยหิวมาไม่มีสิ่งใดรับประทานก็
 เสพสุราแก้หนาวอยู่ในโรง ยังมีชายอีกสคนเดินตรงมาถามเจ้าของสุรา
 ว่าสงของที่เราส่งนนจดหาไว้แล้วหรือ เจ้าของสุรากออกไปเชิญชายสคน
 เขามาแลวบอกว่า ท่านยกลงส่งให้จดหาเม็ดไถและสุรากหาไว้พร้อม เชิญ
 ท่านรับประทานเถิด ชายทชอยกลงกับเพื่อนสามคนก็เขาไปนั่งที่โต๊ะ เจ้า
 ของโรงยกเอาคังสุรากออกมาบอกว่าสุราถนทท่านส่งไว้ไม่ให้ชายผู้ใดแล้ว
 เม็ดถนออกตักสุราตงไวบนโต๊ะยกเอาเม็ดไถออกมาให้ยกลงกับเพื่อนสามคน
 บุ๊ตงได้กลิ่นสุรานหอมและเม็ดไถด้วยกำลังหิวก็กรอเจ้าของสุรา เรียก
 มาถามชงบอกว่าไม่มี ผู้นชอทำไมจึงชายให้

เจ้าของโรงบอกว่าเม็ดไถกับสุรานนี้ไม่ใช่ของทน ท่านยกลงเขา
 มาแต่บ้านส่งให้จดหาไว้เลยเพื่อน บุ๊ตงว่าเจ้าอย่าพูดปดเลย เราย่อย
 เต็มใจ เจ้าของโรงว่าเฮงเจียนอะไรเชนน ไทยกเหยกเต็มท บวชแลว—
 ยังจะกินของสดควาได้ไม่เคยเห็น บุ๊ตงทงกำลังหิวและกำลังเมาสุราได้
 พังกโกรนก็เอาหม้อตบเจ้าของโรงตมกลงโลहितไหล ยกลงเห็นจรงรองควา

ว่าเฮงเจียนมาทบทกนด้วยสิ่งไร บู้สงว่าไม่ใช้การของเจ้าอย่าว่านวายหรือ
 จะช่วยเจ้าของสุราก็ตามใจ ยี่หลงตรงเข้าดูบู้ สงออกไปนอกโรงจะตีให้
 แทบตาย บู้ สงกำหมัดชกยี่หลงล้มลงเอาเท้าเหยียบไว้ แล้วจับโยนไป
 ในแม่น้ำหน้าโรง พวกเพื่อนสามคนเห็นบู้ สงเวียงเวียงกำลังมากก็ไม่อาจ
 เข้าช่วย ชวนกันพียงยี่หลงชนจากนาเห็นศีรษะแตกโลหิตไหล สามคนก็
 พียงพากันกลับไป บู้ สงเห็นพวกสคนกลับไปแล้วเจ้าของโรงก็หลบซ่อน
 เสียไม่ให้เห็น บู้ สงเซาหนังบประทานเบ็ดไถกับสุราจนมันเมา แล้วออก
 จากโรงเดินไปริมแม่น้ำประมาณทางใต้สามล สันขวัดหนึ่งตามเท้าไปบู้ สง
 กำลังเมาโกรธสนับเอากระบี่ฟันไม้ถก กระบี่หลุดจากมือตกลงในแม่น้ำ
 ต่อบู้ สงกกลงลงไปด้วย นาดรงนนตั้นเห็นกระบี่ลงไปงมได้จะบั้นขึ้นมา
 เมาสุรามากกลบล้มลงอกกลกขนนอกกลงอยู่ในน้ำ

ฝ่ายชายที่เรียกยี่หลงไปถึงบ้าน ก็แจ้งความกับพี่ชายแล้วเรียก

บ่าวไพร่มาแบ่งเป็นสามพวก ถือเครื่องคัสตราวุธได้ตามมา เห็นบู้ สง
 นอนกลงอยู่ในน้ำ ก็ให้คนลงจับมุดุดลากขึ้นมาถึงบ้านช่วยกนตเป็นอัน
 มาก บู้ สงเมาเต็มท่อกจับตจมาเขียนกคอยสว่างเมา ทชอยหลงว่าท่าเรา
 ศรัษะแตกเจ็บบวายนกจะเขียนเสียให้ตายจึงจะหายแค้น ชายที่เบนพียงหลง
 ว่าไถ่ถามดูก่อนแล้วจึงคอยท่า

ฝ่ายของกงมาอยู่ที่บ้านนนครนเห็นของงอกออกมาถามดู ยี่หลง

บอกว่าชนแต่ไม่รู จึงแจ้งความ ชงเฮงเจียนจนศรัษะแตกให้ฟังทุกประการ
 ของกงเดินมาตเห็นกจาใต้แต่เหตุไฉน โคนศรัษะบวชเป็นเฮงเจียนเสียแล้ว จึง
 ถามว่าเจานชอบู้ สงน้องเราหรือ ให้พวกเหล่านมแก่ออกจากมัตโดยเร็ว

ยุทลงไม้ ว่าจะว่าประการใดก็ยอมอยู่ บู่ สงงามของกงวาเหตุไรพวงมา
 ยทน ของกงบอกวาเดมอยทบ้านชาจนคตถึงบตาจงให้ของเซงกลับไป
 ชงโทษของพนนงตง ดยเซงช่วยใหเบบางไม้ได้และไม่สามารฎไปรบกว
 ทบ้านได้ บคนเขาจะจับตวฟไปทำโทษอก ชงไทก้งให้คนไปรับมาฝึก
 เพลงอาวธให้บุตรทเขาเรียกว่าแปะไฮ้วชว บ้านชงไทก้งมีบุตรสองคนชอ
 ชงเหลยงฉายาเรียกว่าตอกฮวยแซทได้เสื่อเหลอง เป็นทชงเม่งฉายาเรียก—
 มวเท่าแซเป็นบุตรทสองชอชทลงชงจับตวเจามา โดยนชาว่า นองตเสื่อ
 ทตามลเกงเอียงกงตายได้เป็น ไทวเถาชุนนางฝ่ายทหารแล้ว เหตุไฉนจึง
 มาบวชเป็นเซงเจียดวชชอความประการใด บู่ สงกแจงความตงเตพบู่—
 ตวทงจันตองแปลงเป็นเซงเจียทมาได้เล่าให้พงถถวนทกประการ ชงเม่ง
 ชงเหลยงครนได้พงบสงเลาถงความเดมกตทใจตรงเข้าไปคกเขาคานับ แล้ว
 พดวาซาพเจาไม่วจจงบมาทบททานชยาลอโทษซาพเจาทงสองเลย บู่ สง
 วาพกตให้เจบบวยตางคนกชยาลอโทษกันเลย กระบและลกประกาทนอง
 เกบมาชยาให้เบมอันตรายชงเม่ง ชงเหลยงวาซาพเจาเกบไวตไมมสงโต
 หายชอเชญทานหยดพกให้สบายก่อนเถิด แล้วจจะเอามาให้ชงกงจงพุด
 วนนบุญนุกหนาได้มาพบกัน แล้วเรียกบู่ สงเขาไปชางในทาชงไทก้งคานับ
 ตามอรรมนิยมนงสนทนากนอย ชงไทก้งสงให้จิดโตะและสวาลยงบู่ สงเป็น
 ทรนเรงสบายครนเวลาจวนคาศองกง บู่ สงกไปนอนอยทองเดยวกัน พอ
 รงชนเขาคนทตามลเขาแปะไฮ้วชวเลองลอวา บู่ สงมมอเซมแซงกชกชว
 กนมาคานับสรวเสริญบู่ สงทุกตวคน ของกงจงถามบู่ สงวานองจะไปชาง
 ไทนอกบางทรอ บู่ สงวาเตยเซมหนงสอให้ไปส่านกอาคยหลวงจันตทม
 ณ เขาเลงชวชงตวฟจะไปชางไหนบาง ของกงบอกวาชวยหยทตามล—

เซ่งฮวงแจ่มหนึ่งส้อมาชวนไทฟ์ไปอยู่พักดวาระชวนน้องไปด้วย บู่ส่งว่า
 ครองชากคนตายหลายคนมีโทษมาก เขาว่ารูปเทยวคนจะจับตัวให้ได้
 ประการหนึ่งก็โกนศีรษะบวชเป็นเฮงเจีย คนทงปวงเทนจะพากันนันทาจะ
 ต้องลาไปเขายเลงชวก่อน ภายหน้าถ้าแม่น้ำเจ้าแผ่นดินไปรดยกโทษเสีย
 น้องได้เข้าทाराชการบารงแผ่นดินคงจะเทยวสืบหาไทฟ์บปะพอก ชองกง
 วาน้องมีใจบารงแผ่นดินเทพยดาคงอดทนให้เจริญชื่อเสียงปรากฏ ถ้า
 สิ้นโทษแล้วจะชกชวนเฮยจ หลวงจันลุตชมเขาทाराชการด้วยกัน แล้ว
 ชองกงกับบู่ส่งก็จะลาไป ชงไท่ก้งจคเงินทองให้เป็นเสบียงชอกันตามทาง
 ชงเม้ง ชงเหลยงก็เอาหอมมาของบู่ส่งตรวจดูอยู่ถวนแล้วก็เอามาให้บู่ส่ง
 ชองกงลาชงไท่ก้งกับสองพี่น้องออกจากบ้านมา ชงไท่ก้งกับบุตรทั้งสอง
 คนตามไปส่งจนลับตาแล้วก็กลับมามาบ้าน.

ฝ่ายชองกงกับบู่ส่งเดินพูดกัน ไปถึงทาง แยกทิศตะวันตก ไปเขา-
 ยเลงชว ทิศตะวันออกไปตามลเซ่งฮวงแจ ชองกงจึงพูดว่าจะจากกันไป
 ในเวลาถวนนน้องอย่าเสพร้าให้เมานัก ถ้าสิ้นโทษจงชกชวนกันเข้าทारा
 ชการบารงแล้ว ก็เดินไปทางทิศตะวันออก บู่ส่งค้ำบลาไปทางทิศ-
 ตะวันตกตรงไปวัดไปจูช เข้าอาศัยอยู่กับหลวงจันลุตชมและเฮยจด้วยกัน
 ทชยายเลงชวสืบมา.

ฝ่ายชองกงไปทางทิศตะวันออกตามลเซ่งฮวงแจ ครนเดินทางมา
 หลายวันถึงเนินเขาสูงใหญ่ เวลาจวนค่ำไม่มีใครจะเห็นทางคดกวดเสอชน
 มา ครนจะหยุดนอนไต่ต้นไม้ไม้ไคจงอดส่ำห้แข็งใจเดินไปสะดุดเชือกที่
 พวกโจรชิงไว้ลมลง พวกโจรได้ยินเสียงเกราะทผูกไว้กับเชือกตงกตรกน
 ออกมาประมาณสิบห้าคน จุดคบชนเห็นกชวนกันจตมตมา หอส่งของเงิน

ทองนนแยงซึ่งเอาไวเสยแลวเอาตัวของกงขนไปบนเขามัดแขวนไว้กับเสา
 พวกมันพูดว่าไตเองตนจะฆ่าเอาหัวใจชายคนนั้น มาต้มให้กินจะได้ล้างพิษสุรา
 ของกงได้ฟังดังนั้นก็เสียใจจึงคิดว่าวาสนาของเราช่างอาภัพเสียจริง ๆ -
 ฆ่ากรรมสิ่งใดเราก็ไม่ได้ทำ หรือเราฆ่านางงี่ยมผอเสยะนนตตามมาคอย
 ล้างผลาญคอกกรรมัง ตัวเราเห็นจะตายที่เขานั่นแน่

ขณะนั้นตกประมาณสามยาม ฝ่ายไตเองนายโจรทหนึ่งแซ่เอียน
 ชื่อสน เรียกว่ากิมมอไฮ้วเป็นชาวเมืองชวตง เดิมเป็นพ่อค้าโคกระบือ
 ชาวทญจหนี่มาเป็นโจรอยู่ ณ เขาเซงฮวงชัว นายโจรที่สองแซ่ของชื่อเอง
 คนเหล่านนี้เรียกว่าเอียคไฮ้วเป็นชาวเมืองทวยจิว เดิมเป็นทหารเห็นผู้ใด
 มีเงินทองเดินทางมากแยงชิง ผู้รักษาเมืองจับตัวไปทำโทษจำขังคุกไว้
 ของเองหนีไตจึงมาอยู่ด้วยกนทเขาณ นายโจรที่สามแซ่เตยชอเทยชวเรียก
 ว่าแปะมินดงกน เป็นชาวเมืองไซจิวฮี้ เดิมเป็นช่างเงินและได้ฝึกหัดเพลง
 อาวุธฝีมือเข้มแข็งเดินมาทางนไตตอสู้กับของเองเป็นสามารภ เอียนสน
 นายโจรเห็นฝีมือเข้มแข็ง จึงชักชวนเตยชอเทยชวอยู่ด้วยตั้งให้เป็นนายที่สาม
 ชวยกันตปล้นหาเลี้ยงชวตต่อมา เวลาคณวันนนายโจรทั้งสามสร้างเมา
 สุราเดินออกมา พวกโจรเหล่านนี้เข้าไปแจ้งว่า จับได้ชายผู้หนึ่งจะฆ่า
 เอาหัวใจต้มให้ทานกนแก่พิษสุราตนัก ไตเองที่สามจึงพูดว่า ทำมากนต
 สักหน่อยจะได้ล้างพิษสุราเสีย พวกโจรเหล่านนี้ถกนามารตทอกของกง
 ซึ่งหัวใจคนนั้นมโหดห่มห่ออยู่ ถ้ายกนใหญ่ตองเอานามารตทอกให้โหด
 กระฉาย คนหนึ่งถอชวานมากอยฆ่าของกงถอนใจใหญ่แล้วพูดว่าน่าเสีย
 ตายของกงนทหน้าจะมาตายเสียเช่นนี้ไม่ควรเลย เอียนสนนายโจรทหนึ่ง
 ได้ฟังก็ลุกมาถามพวกโจรว่า ชายคนนพุดถงของกงหรือ พวกโจรบอก

ขอของกงไซแล้ว เอียนสนนายใหญ่เข้าไปถามว่า เจานหรือขอของกง
 อยู่ที่บ้านเมืองไหน ของกงบอกว่าเวานคอตวของกงอยู่เมืองเจิวฮั้วตามด
 หนเสยกยเป็นชนนางตาแห่งอะช ทเรียกว่ากบสไหวของกงเหมง เอียน-
 สนได้ฟังตกใจสั่งให้พวกโจรแก่เสียโดยเร็ว แล้วเอียนสนถอดเสื้อทว
 ออกให้ของกงใส่เชญนงเกาอใหญ่ เรียกนายโจรทั้งสองที่สามมากเข้า
 คำนบพร้อมกัน ของกงเห็นตงนกกดงจากเกาอคุกเขาคำนบว่า ถ้ามว่า
 ท่านไตของทำไมไม่ฆ่าข้าพเจ้าเสียเลย เอียนสนว่าชอบแต่เอากะระบมาตาตา
 ให้บอดเสียด้วยไม่รู้จักคนตมาจนถงบาน นหากว่าเทพยดาตจิตใจให้ท่านพด
 ขนจงใคร เมื่อข้าพเจายังไม่ได้มาอยู่ที่เขานไดยนชาวเลาลอขอเสียงท่าน
 ทงแผนคน ถ้าผู้ ไดยากจนหรือตองโทษกช่วยทงสนมได้เสียตายเงินทอง
 ขณะนนข้าพเจาคัดจะไปหาท่านไหวจากไวก็ไม่ได้ไป จนนบุญชักนำให้มา
 จนถงนข้าพเจายนคยงนก ของกงว่าตวข้าพเจากไม่มีสติบุญญาสิงใด ท่าน
 รักใคร่นบถอนนไม่ควรเลย เอียนสนว่าท่านจะถ่อมตัวทำไม บรรดาคนใน
 แผนคนกรจกทงสน คนทมมมอแถมแข่งอยู่เขาเนยชวเปาะมความซุก
 เพราะท่านอุปถมภข้าพเจารอย บตนท่านจะไปข้างไหน ของกงกเลาคความ
 ตงแต่ชานางเงยมผอเสยะลาดบลงมาเป็นข้อ ๆ ให้นายโจรทงสามฟังทก
 ประการ แล้วบอกว่า ข้าพเจาจะไปหาชวยทง ฃ ตามลเซงชวยแจจงได้
 เดินมาทางน นายโจรทงสามได้ฟังกยนตสั่งให้พวกโจรฆ่าโคกระบือหม
 เบตไก่จต ไตะและสรามาละยงของกง เวลาคนจนวนนเสพสรวาพตจากน
 อยู่จนสว่าง ของกงกเลาคความซงมมมอชาคนตายให้ฟังทกประการ
 นายโจรทงสามว่าทำประการใดจะได้พบกบมูตงบาง พวกข้าพเจาไดยน
 ชาวเลาลอมานานแต่ยงไม่ได้เห็นเลย พุดแล้วกันไตะเสพสรวากันตามสบาย

ชองกงอยู่กับนายโจรที่เขาเซียงวงชวโตสหาวัน เวลาที่นายโจรจัด
 โต๊ะมาเลี้ยงชองกงออก พอพวกโจรที่เผ่าตนทางมาแจ้งความชายพวกหนึ่ง
 ประมาณสิบคนทามเกยวมา อองเองนายโจรสองคิดว่าตามเกยวทามมา
 คงจะเป็นผู้หญิงจาเราจะลงไปดู จึงพูดว่าเชิญท่านทั้งสามเสพรวดสนทนา
 กันพลางก่อน ข้าพเจ้าจะไปตักครุหนง แล้วกลับมาคพพวกโจรห้าสิบคนลง
 ไปในขณะนั้นเป็นเดือนสิบสองข้างชนถงกำหนดเช่นไหว.

ฝ่ายภรรยาเล่ากอนนางผู้ใหญ่ฝ่ายบุ๋น คู่กับฮวยหยงชุนนาง
 ฝ่ายบุ๋น อยู่ตำบลเซียงวงแจใกล้กันกับเขาเซียงวงชว ภรรยาเล่ากอนไปเช่น
 ไหวบตามารวตาทบนเขา ครนมาถึงใกล้คนหาบส่งของชนชนไป อองเอง
 นายโจรก็ตรงเข้าไปเปิดเกยวดูเห็นหญิงนั่งอยู่ในเกยวกยนต์ จึงเอาหญิง
 ภรรยาเล่ากอนมาบนเขา พวกบ่าวของภรรยาเล่ากอนเห็นดังนั้นก็ตกใจพา
 กันวิ่งกลับมาก อองเองครนพาหญิงนั้นไปตงห้องแล้วกพตจากหลอกเล่นตาม
 สบาย พวกโจรจึงไปแจ้งแก่เฮียนสนแต่เตยชวว่า พวกททามเกยวมา
 ไม่มีสิ่งใดในเกยวนนมทขมากเงินใบหนึ่งกับหญิงสาวรูปงาม ได้ออง
 ทสองเอาตัวไปห้องที่ล่านกแล้ว ชองกงได้ฟังจึงพูดว่าผู้ใดโลกทางสตรีก็
 เป็นคนมีฝีมือเข้มแข็งไม่ได้ เฮียนสนว่าอองเองนการตงอนกตตมแต่เวอง
 ผู้หญิงมักมากนกกหนาห้ามกไม่ฟัง ชองกงชวบนนายโจรทงสองไปทห้อง
 อองเอง ขณะนั้นอองเองกำลังหยอกหญิงภรรยาเล่ากอนอยู่ พอเห็นชองกง
 กับเฮียนสน แต่เตยชวมากฮาย ผลักหญิงเข้าไปเสียข้างใน แล้วเชิญให้
 ชองกงกับนายโจรทงสองนั่ง ชองกงเรียกหญิงนั้นมาถามว่าเจ้าอยู่ที่ไหน
 อระสังโตจึงมาทเขา นหญิงนั้นบอกว่าสามข้าพเจ้าเป็นชุนนางผู้ใหญ่อยู่
 ในตำบลเซียงวงแจ บิดาข้าพเจ้าตายเอาศพฝังไวทบนเขา นถกกำหนดจึง

เอาของมาเช่นไหวขอโตอองจงได้ช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด ของก่งจงคิดว่า
 หลงนพุดว่าอยู่ตำบลเซ่งฮวงแจ จะเป็นภรรยาช่วยหญิงเพื่อนเราดอก—
 กระจมั่งจงว่าเราไม่ใช่โตอองเป็นชาวเมืองแจจวี่ เจ้าจะมาเช่นไหวเหตุใด—
 สามจงไม่มาด้วย สามเจ้าขอช่วยหญิงหรือ หลงนบบอกว่าไม่ใช่ สาม
 ข้าพเจ้าขอเล่ากอบเป็นขนนางผู้ โทญ่ฝ่ายบ่นอยู่ในตำบลนี้ ช่วยหญิงเป็น
 ขุนนางบุคคณ ของก่งจงความตงนนจงคิดว่าหลงนเป็นภรรยาของเพื่อน
 ช่วยหญิงผู้ท้าวราชการด้วยกัน บदनช่วยหญิงให้เรามาหาที่บ้าน ถ้าช่วยหญิง
 รุกไมตจจะวากล่าวให้ปล่อยหลงนไปเสียจึงจะควร แล้วพูดกับตนเองว่า
 หลงนเป็นภรรยาของเพื่อนราชการกับช่วยหญิง ท่านอย่าว่านว่าปล่อย
 ให้ไปแต่โดยดีเถิด ของเองว่าข้าพเจ้าเกิดมากชอบอยู่สิ่งเดียว ประการ
 หนึ่งภรรยาที่ยังไม่เคยจะเอาหญิงคนเป็นภรรยา แล้วจะให้เป็นผู้หยิน
 ท่านอย่าห้ามปรามเลย ของก่งจงฮอนวอนว่าหลงนมาแล้ว คนทงปวง
 จะตหมิ่นว่าไม่ใช่เชื้อชาติท้าวอย่าให้คนนั้นทำได้ ถ้าท่านอยากจะมี
 ภรรยาข้าพเจ้าจะหาให้เอาทสาวเทวรูปร่างามดี พุดแล้วกคกเขาลงคานบ
 เอียนสน แต่เทียบชวเหินตงนนักพยงของก่ง แล้วร้องส่งพวกโจรให้ห้าม
 หลงนไปส่งทชายเขา หลงนเห็นของก่งฮอนวอนขอโทษยกนคคานบ
 แล้วพุดว่า โตอองช่วย ข้าพเจ้าไว้ครบน พระคุณยงนก็จะขอ ลาท่านไปก่อน
 พวกโจรก็ห้ามเกยลงไปส่งทชายเขา ของก่งเห็นเองเองโกรธก็พุดจว
 เกิดยกล้อมเอาใจต่างๆ เอียนสนให้จัดโต๊ะและสุรามาเลี้ยงกันเป็นทสบาย.

ฝ่ายพวกคนใช้ภรรยาเล่ากอกลับมาถงบ้านแจ้งความให้เล่ากอฟง
 เล่ากอโกรธยงนก็จิงดว่า ไปด้วยกันเป็นนั้กหนายังให้พวกโจรแย่งภรรยา

เราไปได้ถ้าไม่ไปชิงเอาภรรยาเรามาจะเขยนพวกเจ้านเสียให้ตาย คนใช้
 ได้ฟังตกใจชวนกันกลับมาพบภรรยาเล่ากothชายเขากห้ามได้เถวมาแล้ว
 ว่า ถ้าท่านไปถึงจงบอกว่าพวกข้าพเจ้าไปแย่งชิงพวกโจรมาได้ ภรรยา
 เล่ากothรับคว ครนถงตามลเซงฮวงแจกแจกแกเล่ากothว่า เมื่อข้าพเจ้าไป
 เขาเซงฮวงซัวพวกโจรประมาณห้าสิบกับ ตัวนายแย่งเอาข้าพเจ้า ไปถึงห้อง
 นายโจรพูดจาเตะโถมจะเอาเป็นภรรยาข้าพเจ้าไม่ยอม นายโจรจัดใจ-
 สงโหลงเสีย ข้าพเจ้าจึงบอกว่าเป็นภรรยาของท่าน พอพวกเหล่านั้นไปถึง
 กแย่งชิงเอาข้าพเจ้ามา เล่ากothได้แจ้งความกยนต์ เอาสุราหมเบ็ดไกรวางวัด
 ให้แก่พวกเหล่านั้นกันแล้วกลับไปบ้าน.

ฝ่ายชองกงอยู่กับนายโจรอกหักเจ็ดวันกลามา นายโจรทั้งสามมิ
 อยากรจะให้ไป ครนจะหน่วงเหนี่ยวให้อยอกกกลจะเสียใจ จึงจัดเงินทอง
 ให้ชองกงมาใช้สอยตามทาง ชองกงกลานายโจรทั้งสามลงจากเขาไป
 นายโจรตามมาส่งประมาณทางสามสิบลแล้วส่งว่า ถ้าท่านกลับมาจงแวะ
 บอกให้ข้าพเจ้ารูก่อน ชองกงว่า ชอบใจนักหนาแล้วเชิญกลับไปเกิด
 คงจะได้พบกันอก ชองกงกเดินทางไปชิงเขาเซงฮวงซัวกับเมืองเซงจิว
 นั้นไม่สู้ไกลกัน ประมาณทางได้สิกรอยล ที่เมืองเซงจิวนนเป็นหนทาง
 ตามแพรง โจรผู้ร้ายตงอยู่ทงสามตำบลเขาออกไปมาอยู่มีโตชาติ ที่ตำบล
 เซงฮวงแจกนน เดมเรียกควาเซงฮวงตง ตอมาภายหลังจตงชุนนางฝายบู
 ฝายบู นไวบองกนอทรายทหนทางตามแพรง ครนชองกงไปถึงตำบล
 เซงฮวงแจกถามคนเหล่านั้นว่า ฮวยหยงชุนนางผู้ โหลยฝายบู ในตำบลน
 บ้านอยู่ที่ไหน คนเหล่านั้นบอกควา ชงบ้านของมูรุษชาติาบลน อยู่ทกลาง
 ตลาด ทวาฝายบู นนนอยู่ข้างทิศโตวาฝายบู อยู่ทิศเหนือ.

ของกงไต่ฟงกเดินไปตามตลาดถึงบ้านฮวยหยง บอกนายประตูว่า
 เราขอของกงมาหา นายประตูเข้าไปแจ้งแก่ฮวยหยงว่า มีชายผู้หนึ่งมาหา
 ท่าน บอกว่าขอของกง อยู่ตำบลบ้านหนุเสยกย แขวงเมืองเจจวฮู ฮวยหยง
 ไต่ฟงกย่นตรบออกมารับเชิญเข้าไปข้างในเจดทโทนงแลวดพูดว่า ตั้งแต่
 จากท่านมาได้หกปี ข้าพเจาคัดดมไต่ซาดครนอยมาโดยนข่าวว่าท่านฆ่า
 หลึงภรรยาตายกมความวิตก จึงฝากหนังสือไปเป็นหลายครั้ง ไม่แจ้งว่า
 จะถึงท่านหรือเปล่า วนนเป็นบุญนทหนาท่านมาถึงบ้านข้าพเจापุดแลวก
 คกเขาคานบ ของกงจับมอฮวยหยงไว้ว่า อย่าคานบเลยชนมานงด้วย
 กนเถด แลวดเลาความตงเตตนจนปลายให้ฟงทกประการ ฮวยหยงว่า พ
 มีความลำบากนท ครวงนอยาไปเที่ยวให้ไต่ความยากแค้นเลย อยู่ทนให้
 สบายหลายบั้งค้อยไปแลวดเรียกน้องสาวกบภรรยาออกคานบของกง ส่ง
 ให้เจด โตะและสุรามาเลยงเบนนอด ของกงเลาความทภรรยาเลากอไปท
 เขาเซงฮวงซัว พวกโจรแย่งชิงเอาไปให้ฮวยหยงฟงทกประการ ฮวยหยง
 ว่าท่านช่วยหญิงนนไว้ทำไม พวกโจรจับไปทำเสียไทยบเยนกยงด ของกง
 ถามว่าทำไมมาพูดเซนน เห็นว่าเป็นภรรยาของเพื่อนชาราชการด้วยกน
 จึงไต่จากล่าวปลอยมา ฮวยหยงว่า ชงตำบลเซงฮวงแจนเบนนทสำคัญชอง
 เมืองเซงจว ถวแมนวาเลากอทำดทโทนพวกโจรจะย้ายทำอนตรายไต่
 เลากอเบนนชุนนางผ่ายบุนกจรงแต่ไม่รู้จักหนงสอ เทยวทม هنگคชเอาเงิน
 ทองคนทงปวงอยู่เนองๆ ภรรยาว่ากลาวยงกเซอฟงทกอย่างทำให้ราษฎร
 ชาวบ้านไต่คบบแค้นลำบากมาก เพราะหญิงรายคนนไม่ควรทจะวากล่าวห้าม
 ปรามเลย ของกงตอบวากลางแมจะผิดพลงประการ ไต่อย่าผูกพยาบาทเลย
 ดวยว่าเป็นชาราชการแห่งเตยวกัน ฮวยหยงก็คล้ายไก่อพูดว่า เวลาวน

อนึ่งคอยบอกให้เล้ากอรู้ว่าพอได้ช่วยภรรยาเขาไว้แล้วก็นั้น โต๊ะเสปสรา-
 พัดจากนั้นเป็นทศบาย ฮวยหยงก็ให้คนพาชองกงไปเที่ยวชมตลาดเล่นเนื่องๆ
 ครนอยู่มาเป็นวันกลางเดือนชนบใหม่ ชาวตลาดแต่งโคมแขวนไว้งดงาม
 ประกวดกันเป็นอันมาก ด้วยธรรมเนียมบ้านเมืองเคยทำสับมาทกบเป็นท
 นบถอ เวีกวางจนเขี้ยวแหม ตามบรรตาราษฎรก็ชวนกันไปชมโคม
 ทุกๆ คน ฮวยหยงจึงบอกกับชองกงว่าเวลาควนนสนกนัคน ผู้คนชวน
 กันไปดูโคมทงสน พี่ไปดูโคมเล่นตามสบายแล้วกลับมามาอย่าให้ตกคนจะ
 ได้กินโต๊ะเสปสราพัดจากนั้น ชองกงก็ไปกับคนใช้เที่ยวชมโคม เห็นผู้คนดู
 อยู่เป็นอันมาก ก็ชวนกันเดินต่อไป.

ฝ่ายเล้ากอกับภรรยา มาดูโคม ขณะนั้นเดือนทงายไฟโคมสว่าง
 ภรรยาเล้ากอแลเห็นชองกงก็จาได้บอกกับเล้ากอว่า คนที่ขมโคมอยู่ตรง
 หน้า คือนายโจรทแยงชงเอาตัวข้าพเจ้าไป ให้คนจับมาถามกคงได้ความ
 จริง เล้ากอส่งคนใช้ใหม่ตเอาตัวชองกงไปบ้านแล้วถามว่า เจานกหลานก
 หนา คบคิดกันเป็นโจรเที่ยวตปล้นราษฎรอยู่เนื่องๆ แล้วบังอาจแยงชง
 เอาภรรยาเราไป นหากว่าตามทันจึงกลับมา ภรรยาเราจาได้จะเถียง
 ประการใดอีกหรือ ชองกงก็บอกตามจริงว่า ข้าพเจ้าเป็นชาวเมืองเจจวอยู่
 แซ่เตย ซอซา ได้มาหาฮวยหยงทางเขาน พวกโจรออกสะกดจับไว้ แล้ว
 นายโจรปลอຍข้าพเจ้าเสีย เมื่อพวกโจรจับภรรยาท่านไป ข้าพเจ้าช่วย
 อ่อนวอนขอรองนายโจรจึงปลอຍมา ภรรยาเล้ากอกรองตว่าเวลา
 วนน คนพนนงอยบนนเกาธ เราขงอ่อนวอนเรียกโตของ ชองกงตอบว่า
 เมอทานเรียกข้าพเจ้าๆ กยงได้ห้ามว่า ไม่ใช่โตของตอก บอกว่าเป็นชาว
 เมืองเจจวอยู่ แล้วอ่อนวอนขอ นายโจรจึงปลอຍท่านมา ขงจะกลับมาเป็น

พวกโจรอกเล่า ภรรยาเลากอกตาของกงด้วยคำหยาบต่างๆ แล้วพูดว่า
 ถ้าไม่เขียนเห็นจะไม่รับ เลากอกส่งให้เขียนตของกงเบนอนมากแล้วให้
 เอาตัวจางไว้ พรุ่งนี้จะส่งไปเมืองเจจวู้ คนไขกเอาตัวของกงไปทำ
 ตามสั่ง

ฝ่ายคนไขช่วยหยง ครนของกงถูกจับตัวไปกติดตามมาฟัง ได้ความ
 แล้วรีบกลับมาบอกแก่นายททุกประการ ช่วยหยงได้แจ่มกตกใจจึงเขียน
 หนังสือส่งให้คนไขถือไปยังเลากอกโดยเร็ว คนไขคำนับลารีบไป “ข้าพเจ้า
 สวดยทงคำนับมายงท่านเชียงกง ด้วยข้าพเจ้าหมองคนหนังสือ
 เล่าเจียงมาแต่เมืองเจจวู้ อยู่ได้สองสามวันก็พากันไปคูโคมท่าน
 จับตัวไปเหมือนว่าเป็นพวกโจรก็ไมรับ ช่งพขาพเจ้าคนนั้นไม่ได้
 เป็นพวกโจร ขอท่านได้โปรดปล่อยให้กลับมา เห็นแก่หน้าข้าพเจ้า
 เด็ด” เลากอกแจ่มความก็โกรธฉกหนังสือเสียแล้วพูดว่า ช่วยหยงนี้ไม่มี
 อกรรมนิยม ตวงกเบนขนนาง เหตุใดจึงมาเป็นไส้ศึกพวกโจร แล้วยังจะ
 มาปดเรวว่าขอเล่าเจียง โจรรับว่าขอเตยชา อยู่ตำบลหุนสก็ย ช่วยหยง
 แกล้งพูดแซ่เดียวกับเราจะได้อปล่อยตัวให้ ช่อนนอย่าหมายเลยไม่เหมือน
 คิดแล้ว จึงส่งให้คนไขได้ผู้ถือหนังสือออกมาจากบ้าน ผู้ถือหนังสือนนัก
 รีบมาแจ่มความให้ช่วยหยงฟังททุกประการ ช่วยหยงโกรธยงนัก ด้วยเกา-
 ทนชชขนมาเรียกบ้างตามมาประมาณห้าสิบคน ตรงไปถึงบ้านเลากอก พวก
 ทเผาประตูเห็นช่วยหยงถือเกาทนชชมาพาคคนมามากก็หลบหนีไปช่วยหยง
 กับบ่าวไพร่กตรงเข้าไปในบ้าน เรียกให้เลากอกออกมาพูดจากัน เลากอก-
 แจ่มวาช่วยหยงยกมาล้อมบ้านไว้กตกใจกลัว ด้วยช่วยหยงเป็นขนนาง

ฝ่ายทหาร ผมอเข้มแข็งก็ไม่อาจออกมา ช่วยหยงให้บ่าวไพร่ไทยควคนหา
 ชองกง เห็นเขาเชือกผูกแขนไว้เขียนตราสองข้างยับเยิน โลหิตไหลช่วยหยง
 กให้แก่ชองกงพองไปบ้านก่อน แลวกลบขนมมากอทวงรื่องตวาดเล้ากว่า
 เจ้าอดตัวว่าเป็นขุนนางผู้ใหญ่จะทำไมกับเราได้ แกล้งได้ความเขาว่าเป็น
 โจรผู้ร้ายจะเขียนให้ตาย ทำขมเหงมากนัก เวลาอนยงจะวากกล่าวกนออก
 พุดแลวกพามาวกลบบมาบ้าน.

ฝ่ายเล้ากอดคิดแค้นช่วยหยงนักคิดจะไปแย่งชิงชองกงกลับมาให้ไดก
 เรียกบ่าวไพร่ประมาณสองสามร้อยคน มครุทหารสองคนผมอเข้มแข็งแลว
 ตรงมาลอมบ้านช่วยหยงไว้ เห็นประตูเปิด เล้ากอกบพวกเหล่านนนักครน
 คร้าม ไม่อาจจะเข้าไป ชวนกนย่นลอมหน้าบ้านอยู่ พวกทรักษาประตู
 ก็ไม่แจ้งแก่ช่วยหยงว่า เล้ากอกมผู้คนมาลอมบ้าน ช่วยหยงแจ้งตงนนัก
 จับเกาทัณฑ์เดินออกมา.

ขณะนั้นพอสว่างตเห็นเล้ากอกบคนเบนอนมากกรอตวาดว่า ตาม
 บรรดาพวกครุทหารไม่ใช่การของผูใด ถ้าไม่รักชีวิตจะตายแทนเล้ากอ-
 กเขามาเดด พวกเหล่านยงไม่เห็นผมอ เราจะยิงศรชะตูกตาตงอยู่
 บนเก้งให้ต พุดแลวกเขาเกาทัณฑ์ยิงไปถูกศรชะตูกตาในเก้งบนหลังคา
 ประตูคอกหัก เล้ากอกบคนเหล่านนเห็นผมอช่วยหยงเข้มแข็งก็ไม่อาจเข้าใกล้
 ช่วยหยงรื่องตวาดไปอื่กรงหนงว่า คนทงหลายคอยตเราจะยิงหน้าอกคร
 ทหารที่ใส่เสื้อขาว ให้ลือกเกาทัณฑ์ทะลตลตไปข้างหลัง กจับเกาทัณฑ์
 เหนยวนาวชน ครุทหารกบคนเหล่านนโดพง ทนตแลเห็นเหนยวเกาทัณฑ์
 กตกใจ ชวนกนวงหน เล้ากอกเห็นครุทหารและพวกไพร่พากนวงหนไปสน
 ไม่รูทจะคตประการใดกกลับมาบ้าน ช่วยหยงกโอบตประตูเสย แลวกไป

หาซอชิง ๆ เล่าความซงเลากอเอาตัวไปตาม ครนจะบอกแซซอตามจริง
 กกลว จึงได้บอกวาขอเตยซา ฮวยหยงว่า น้องมหนังสือไปถึงเลากอ
 บอกวาพเบนแซเหลาคควาเป็นแซเตยวกันจะปรานบาง กตบเขยนตแลว
 จะส่งไปเมืองเซงจวจึงไปชิงเอาพมา ซองกิงจวว่า ความเรองนเห็นจะไม่
 พง คงคคการตั้งโตสกัดอย่างหนงเป็นแน่ พจะลาบองไปในเวลาควน
 ฮวยหยงวาพยงบวยกลวจะเดินไปไม่ได้ ซองกิงว่า ไม่เป็นไรมี ความมา
 ฤงตวแลวกตองจาเป็น ฮวยหยงเอายามาบดให้ซองกิงแลวกจต โตะสุราม
 เลยงกน ครนเวลาคา ซองกิงกเอาหอสั่งของฝากไว้ ลาฮวยหยงออกจาก
 บ้าน ฮวยหยงให้คนใช้ตามไปส่งจนพ้นตำบลเซงฮวงแจแลวก็กลับมา

ฝ่ายเลากอ ครนไปถึงบ้านกมความโกรธฮวยหยงยิ่งนัก ตรึง-
 ตรองทจะจับซองกิงให้ได้ จึงคิดว่า โจรที่เราจับมา เวลาควนนคงจะกลับ
 ไปเขาจาจะให้คนไปข่มคอยจับเอาตัวมา อย่าให้ทันฮวยหยงรู้ จึงจะได้
 คิคแล้วส่งคนใช้ประมาณสามสิบคน ไปคอยจับโจรที่ฮวยหยงชิงเอาไปที่-
 ต้นทางเขาเซงฮวงซว คนใช้กค่านับลาไปข่มอยู่ตามสั่ง

ฝ่ายซองกิงเดินมาแต่ผเดียว ขณะนนคกประมาณสองยามคนใช้
 เลากอทมาข่มอยู่ตามทาง เห็นซองกิงเดินมากตรกนเขาจับตวโตมัดเอามา
 ฤงกบอแกเลากอ ๆ ได้ทราบ สั่งให้จาซองกิงไวแนมหนาแลวกาขบส่ง
 บ่าวไพร่ว่า อย่าให้พุดจาออองไป จึงเขยนหนังสือให้คนใช้ถือไปเมือง
 เซงจวฮู

ฝ่ายผู้รักษามืองเซงจวฮู แซโบวหยง ซองนตค เป็นพนางโบว-
 กยฮยมเทศพระเจ้าของฮยจง ไม่เกรงผู้ โตเทยวชมเหงชมชชุนนางและ
 ราชฏรเอาเงินทองอยู่เมือง ๆ เวลาควนนั้น โบวหยงงนตคออกวาราชการ

พวคนไขขอเงเลากอมมาถงกเคาหงสอเขาไปสงให่ ผูรูกษาเมืองเซงจวฮวยบ
 หงสอถกถอกอกอานแจงความาเง เลากอจวโจรผูร่ายไดกตกใจ จึงคควา
 ฮวยหยงนเมนขนนางตงฉน เหตุใดมาคบโจรชอเตยชา ทเขาเซงฮวงชว
 การอนนจะจริงเทจอยางไรก็ไมรู จะตองให่ไปพงตุ ถาจริงก็จะไดจับตัว
 มา จึงให่หาองชน ขนนางผ่ายททาววาทตาแหงงโตวกามาบอถว เลากอ
 มีหงสอวา จับโจรทเขาเซงฮวงชวได เจาจงไปดูให่เห็นจริงจะไดเอา
 ตัวมาชาระ องชนรบคาสงมาชนมา คุมททาวประมาณหาสมอบอกจาก
 เมืองเซงจวฮวยมาในเวลากลางคณถึงตาบดเซงฮวงแจ เลากอกก็ออกไป—
 ตอนรบ เญองชนเขาไปชางในจตทโหนงแลว เลากอสงให่เอาตัวชองก
 ออกมาถาม องชนวา เตยชานายโจรน อยาตองถามเลย เอาตัวใส่เกวียน
 ไปเขียนหงสอบกไว้วา เตยชาเบคนครายอยูในตาบดหนเตยกย แขวง
 เมืองเจจวฮวยเบคนายโจรอยูเขาเซงฮวงชวจะเอาตัวสงไปเมืองเซงจว ของก
 ไดพงกมคความวตคยงนถ ไมรูที่จะทุมเถยงอยางไร พวกบาวองชน
 กถดลากไปใส่เกวียนคุมไว องชนถามเลากอวา ทานจับโจรนไดฮวยหยง
 รหรือเปลว เลากอวา ชาวเจาจับนายโจรไดในเวลากลางคณ ฮวยหยง
 ยงไมรู องชนวา ถากระนนถจับตัวฮวยหยงสงไปดวย ชาวเจามอบาย
 อยอยางหนง ทานจงจตโตะและเตรยมผุคนขุมได ถาฮวยหยงมาเสพสว
 ชาวเจาจะยกถวยชนเบนสำคัญ พวกทานจงเขาจับฮวยหยงมดไว ไปสง
 ให่ผูรูกษาเมืองแลวกลาวโทษวา คบพวกโจรมีความผิดเหมอนกัน เอา
 ตัวสงไปเมืองเซงจวเสยกสนคควา เลากอไดพงกยนคแลววา อบายของ
 ทานนเหมอนจับเตาจับปลาในถ ถึงจะมีสมอบประการ ไดกหนไมพน
 เลากอสงให่จตโตะและสวราเตรยมไว องชนกชนมาตรงไปทบ้านฮวยหยง.

ฝ่ายฮวยหยง ครั้นพวกทไปส่งของกงกลับมา คิดว่าซ่งกั้งไป-
 เขาเซ่งฮวงซวแล้วกยนต์ พอลงขันไปถึง ฮวยหยงออกมาต้อนรับเชิญเข้า
 ไปข้างในจัดทโหม่งตามสมควรแล้วถามว่า ท่านมาหาข้าพเจ้าด้วยอะไร
 สิ่งใด อั้งซันบอกว่า ผู้รักษาเมืองเซ่งจวแจ้งว่า ท่านผู้ใหญ่บ้านทั้งสอง
 มีเรื่องขัดเคืองไม่ชอบกัน จึงให้ข้าพเจ้ามาว่ากล่าวไกลเกลี่ยเสียให้ตกลง-
 ใจ ฝ่ายจะได้ทำราชการของเจ้านายสืบต่อไป เวลาอนั้นเชิญท่านไป-
 สันทนาการสำหรับพักขนนางให้พร้อมกัน ฮวยหยงได้ฟังสำคัญว่าจริง ด้วย
 อั้งซันเป็นขนนางฝ่ายบุ ตาแห่งเดียวกนกไม่สงสัย จึงพูดว่า ชงผู้รักษา
 เมืองเซ่งจวให้ท่านมาบอก ข้าพเจ้าก็ไม่ขัดชน พูดแล้วฮวยหยงเดิน
 ออกจากบ้านมากับอั้งซันด้วยกัน.

ฝ่ายเล้าก้อจิด โต๊ะและสราพาพวกทหารไปคอยชุมนุมอยู่ที่โรงกวนพอ
 อั้งซันกับฮวยหยงมาถึง โรงทสำหรับพัก อั้งซันส่งให้จิด โต๊ะและสรามาดมแล้ว
 เชิญเล้าก้อกับฮวยหยงนั่งอยู่คนละข้าง ตัวอั้งซันนั่งอยู่กลางหยิบถ้วยสุรา
 ส่งให้ฮวยหยงก่อนแล้วทำเป็นพูดว่า บदनทานผู้รักษาเมืองเซ่งจวมีความ
 วิตก ให้ข้าพเจ้ามาว่ากล่าวท่านทั้งสอง อย่าให้ถือเปรียบแก่งแย่งกันต่อไป
 ถาทานเซอแล้วจงเสพสุราถวายนเสีย ฮวยหยงรับสุรามาดม จึงพูดว่า ไม่
 มีขอสาเหตุสิ่งใดกัน แต่คนนอกเล้าลือไปท่านอย่าได้เซอ อั้งซันรับสุราส่ง
 ให้เล้าก้อพูดว่า ตั้งแต่นั้นไปมีอระการงานกปรกษาทหารอกันให้เดือด ถ้า
 เซอข้าพเจ้าจงเสพสุราถวายนเสีย เล้าก้อรับสุรามาดมแล้วก็ไม่พูดจาสิ่งใด
 ฮวยหยงจับถ้วยสุราส่งให้อั้งซันแล้วพูดว่า การททามปรามกเซอพงทุก-
 อย่างแต่เชิญท่านเสพสุราของข้าพเจ้าสักถวายนเถิด อั้งซันรับมาถือไว้แล้วไป
 เห็นทหารเตรียมอยู่พร้อมกันโยนถ้วยสุราชนไปเป็นสำคัญ ทหารทชุมนุมอยู่

กตรกนเขาจับฮวยหยงมัดไว้ ฮวยหยงไม่รักลอบายเสียทกมความวิตกยงนัก
 จึงพูดว่า เหตุใดมาทำดังนี้ด้วยโทษทัณฑ์สังโฑ อิงฉินว่า ท่านคบกับ
 พวกโจรเขาเซงฮวงชวอวยงไม่ระวังหรือ ฮวยหยงว่า ข้าพเจ้าไม่ได้คบค้า
 พวกโจรผู้ใดซัดทอดถึงกเขาตัวมา อิงฉินว่า อย่าท่มเถียงเลยจะเอาตัว
 ส่งไปเมืองเซงจิวคงค้อยว่ากล่าวกันแล้วกส่งให้เขาเกี่ยวนมออก เล่มหนึ่ง—
 กับเกี่ยวนมโจรนั้นด้วยเอาฮวยหยงลงบรรทุกไว้ในเกี่ยวนม ฮวยหยงเห็น—
 หนงสอทเขยนบกค้อย แจงวาของกงถูกจับไดกเสียใจยงนักจึงพูดกับอิงฉิน
 ว่า ความเรองนี้ไปถึงเมืองเซงจิวคงจะว่ากล่าวกันท่านจงปล้อยออกใหม่
 ความสบายข้าพเจ้าไม่คิดหนีเลยขอว่ากล่าวให้เห็นเท็จและจริงสืบไปอิงฉิน
 ได้ฟังกส่งทหารให้แกมตฮวยหยงออกนงไปในเกี่ยวนม แล้วเตรียมทหาร
 ประมาณรอยหาสบบมเคืองคสดตราวอพรอมทุกตัวคน อิงฉินกับเลากอ—
 อดกระบชนมากกว่ากับทหารกุมเกี่ยวนมฮวยหยงกับชองกงออกจากตำบล—
 เซงฮวงแจเดินทางไป.

ฝ่ายเฮียนสน อองเอง แต่เทียบชวนายโจรเขาเซงฮวงชว ตั้งแต่
 ชองกงจากมาไม่ได้ข่าวคราวกมความวิตก จึงให้พวกโจรที่วางไปสืบค
 ทตำบลเซงฮวงแจว่า ชองกงจะอยู่หรือประการใด พวกโจรไปสืบข่าว
 ได้ความแล้วกรบมาแจงว่า ชองกงกับฮวยหยงนั้นถูกจับเอาตัวลงบรรทุก
 เกี่ยวนมไว้แน่นหนา บदनองชน เลากอกกับทหารประมาณรอยหาสบบ คม
 เกี่ยวนมเดินทางมาแต่เจลาวานนจะเอาไปส่งยงเมืองเซงจิวฮู นายโจรทง—
 ตามได้ฟังกประกษากันว่า จะทำประการใดดี จะต้องคุมไพร่พลไปซุ่มอยู่

ตามทางนึ่งซึ่งเอามาเสี้ยก่อน ภายหลังจึงคอยคิดต่อไป ตามนายโจรก็—
ถืออาวุธขึ้นมาคมไฟพลดงจากเขามาซุ่มอยู่ในป่าตามทาง.

ฝ่ายองชชนกับเลากอกกับทหารคุมเกวียนเดินมาถึงป่าริมเขา—
พวกทหารเห็นคนย่นแอมมองอยู่โดดนไม้ในป่า ก็พากันหยุดไม่อาจเดิน
องชชนเห็นตงนนกรอถามทหารว่ามสังใดหรือ พวกทหารแจ้งความคนมา
แอมอยู่ในป่าเป็นอันมาก องชชนก็ให้เลากอระวางตุเกวียนไว้แล้วกลับมา
ชนไปส่งทหารให้แยกเป็นปีกกาไว้คอยต้านทานพวกโจร.

นายโจรทั้งสามเห็นพวกคุมเกวียนเดินมา ก็ขับไฟพลออกสะกด—
หน้าไว้ แล้วร้องตวาดว่า พวกที่จะเดินทางไปนั้นเอาเงินค่าทางมาสามพัน
ตำดงจึงจะให้เกวียนไป เลากอได้ฟังตงนนกรตกใจกลัว องชชนจึงขึ้นมาเข้า
มาใกล้บอกวา เงินไม่มีเจ้าจะทำไม้กับเรา นายโจรทั้งสามก็ตรงเข้าสู้รบ
กับองชชน ๆ ทานฝีมือนายโจรไม่ได้ เกวียนจะเสียทชบมาหนทางพวกเหล่า—
นน เขาตัวรอดกลับไปตามล Cheng Shou แฉ พวกทหารเห็นองชชนหนักพากัน
รวนเวไม่เป็นอันจะสู้รบ พวกโจรเข้าไล่ฆ่าพันตะลุมบอน ทหารเลากอทาน
ไม่ได้ก็พากันหนีซกซอมไป พวกโจรจับตัวเลากอได้มัดไว้แล้วนายโจร
ก็ส่งให้เขาเกวียนทั้งสองมาช่วยหยงไม่ต้องจำเขาออกจากเกวียนได้ แต่
ชองกงต้องจำไว้แน่นหนาช่วยหยงและนายโจรช่วยกันทำลายเกวียนพัน ไซ้
กุกุญแจขาดแกชองกงออกมาแล้วนายโจรทั้งสามพาชองกงกับช่วยหยงชน—
ไปบนเขา ชองกงก็เล่าความให้นายโจรฟังทุกประการ ช่วยหยงมีความ
วิตกกังครอบครวญาตพนองจึงพูดกับนายโจรว่า ข้าพเจียมความวิตก—
ด้วย องชชนหนีกลับไปตามล Cheng Shou จะทำอันตรายกับภรรยาและญาติ
พนองของข้าพเจ้าดอกกระมัง เอี่ยมสนว่า เวลาพรงุนข้าพเจ้าจะไปรับ

ญาติและภรรยาของท่านมาอย่าวิตกเลย ชองกิงส่งให้เอาตัวเลากออกมา
 ถามว่า เจ้ากับเรากันไม่ได้มีสาเหตุสิ่งใดกันเหตุใดจึงเชื่อภรรยาหญิงร้าย
 ให้เขียนเราจนยับเยิน ฮวยหยงเห็นจึงห้ามว่า คนเช่นนถามมันทำไม ก็
 ตรงเข้าไปเอากระบี่ฟันคอเลากอขาดตาย แล้วผ่าเอาหัวใจออกมาดู ชองกิง
 ว่าถ้าได้หญิงร้ายภรรยาเลากออกมาฆ่าอกคนหนึ่งนั่นแหละจึงจะหายแค้น --
 อเองเองจึงว่า ท่านอย่าวิตกเลย เวลาพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะไปเอาตัวหญิงร้าย
 นั้นมาฆ่าเอง พูดแล้วกจตโตะและสราเสยงกันเป็นทศบาย.

ฝ่ายองซอนหนี ไปถึงตำบลเซงฮวงแจกเกณฑ์ทหารรักษาประตู
 หนาทเซงเท่นใจแล้วเขียนหนังสือให้มา ไซ้อไปเมืองเซงจวฮู โดยเร็ว มา
 ไซ้อรับหนังสือรับไปในเวลากลางคืนถึงเมืองเซงจวฮู ก็เอาหนังสือเข้าไปให้
 ผู้รักษาเมืองรับมาฉกฉมกออกอ่านมีความว่า ฮวยหยงเป็นได้ศกพวกโจร
 คิดกบฏจะแย่งชิงเอาตำบลเซงฮวงแจกผู้รักษาเมืองได้แจ้งแล้วกตกใจ จึง
 ให้หาฉนเหม้งชุนนางฝ่ายทหารตำแหน่งทงจ มาถึงกส่งหนังสือองซอนให้
 ดู ฉนเหม้งว่าพวกโจรกล้าหาญนักหนาข้าพเจ้าขออาสาคุมทหารไปเอง ถ้า
 แม่นจับพวกโจรเหล่านี้ไม่ได้ก็ไม่ขอกลับมาให้ท่านเห็นหน้าอกเลย ผู้รักษา
 เมืองว่าพวกโจร ถ้าเวปมาก คิดจะแย่งชิงเอา ตำบล เซงฮวงแจก ชานักไม่ได้
 ฉนเหม้งว่า ข้าพเจ้าจะจัดหา ทหารที่เข้มแข็ง ยกไปคาวนน เห็นจะไม่เป็นไร
 แล้วลามาจัดทหารมารอยหนึ่ง ทหารเดินเท้าสรวอยเครื่องศัสตราวุธพร้อม
 ครบมอกัน ฉนเหม้งแต่งตัวออกกระบองชุนมาคุมทหารออกจากเมืองเดินมา
 ในเวลากลางคืน ฉนเหม้งนรปรางสูงใหญ่เต็มเป็นชาวเมืองโคยผมอเข้ม-
 แข็งใจเร็ว คนเหล่านั้นนเรยกว่าเพกเล็กฮวยตรงมาเขาเซงฮวงฮว.

ฝ่ายคนใช้ทนายโจวให้ไปสืบข่าว รั้ความแฉะกกดับมาแจ้งว่า—
 ผู้รักษาเมืองเซ่งจิวฮู โหฉนเหม็งนายทหารใหญ่ ยกกองทัพมาใกล้จะถึงเขา
 อยู่แล้ว นายโจวทงสามรู้ว่าฉนเหม็งคุมทหารมากตกใจนั่งนิ่งแลดูตากัน
 สวดยหยังเห็นนายโจวมีความเกรงกลัวจึงพูดว่า ท่านทงสามอย่าวิตกไม่เป็นไร
 ชาวพเจ้าจะคุมไพร่พลออกไปต้านทานไว้ แล้วจึงจะคิดอุบายสู้รบต่อภายหลัง
 ขอแต่ว่าชาวพเจ้าจะทำการส่งดอกไม้ไฟพลเซ่อถอกกระทำตามเดี๋ย นายโจว
 ทงสามก็มอบอาญาสัตโให้ สวดยหยังรับอาญาสัตโแล้วก็คุมไพร่พลลงมา
 จากเขา สวดยหยังจึงพูดว่าฉนเหม็งคนนมนตบญญาและมมอเข้มแข็ง เรา
 อยากรจะเกลี้ยกล่อมเอามาไว้อย่าทำอันตรายให้ถึงแก่ชีวิตเลย คิดอุบายจับ
 เป็นมาให้ได้ ท่านทงบวงจงไปซัดคไวทเซ่งเขาให้น้ำไหลแล้วเอากะสอบ
 ไล่ดินและกรวดทรายปิดเป็นทาบบไวข้างเหนืออย่าให้น้ำไหล ททาง—
 ของแคบจะชนมาบนเขานั่น ให้ซัดหลุมพลาางไว้เอาหญ้าและดินปิดปาก
 หลุมเสียใหม่ตอย่าให้ชาศกร แล้วพวกเจ้าทั้งหลายจงไปซ่มอย่ทงสทศ
 ถาเห็นฉนเหม็งยกทหารมาถงกตมาลอบเบนทหลอกดวง โหฉนเหม็งพา
 ทหารเที่ยวไล่ตามคน แม่นฉนเหม็งไม่พบได้ความเห็นตเห็นอย ก็จจะโกรธ
 ดวยเป็นคคนโทโตมาก เห็นได้ทกไ้ระตมยงเกาทณซออกมาทงสทศ ถา
 ทหารฉนเหม็งหลบลกเกาทณซลงไปอยู่ในคแล้ว ก็เบตทาบบปล่อยให้
 น้ำไหลทงม ทหารฉนเหม็งไม่รูกคตตายทงสน ครนจตการเส่รจแล้วกซ่ม
 ทหารคอยกกองทัพฉนเหม็งอยู่

ฝ่ายฉนเหม็งเตนกองทัพมาถงกไ้ตงคายพกทหารทางเขาทาง —
 ประมาณดับล พอทายเห็นอยเมอยลาแล้วกตมาลอบเรยทหารพรอมออก
 จากคายจะชนไปบนเขา สวดยหยังเห็นกคุมบริวารยกมา ฉนเหม็งก็ให้ทหาร

แยกเป็นบักกานสะกดได้ แลวขบมาชนหน้าทวาร ฮวยหยงก็ตรงเข้าไป
 ยกมือชนคานบ ฉนเหมงจึงร้องตวาดฮวยหยงว่า เจ้ากเป็นชนนางฝ่ายทหาร
 ไต่เบยหวัดเงินเดือน เจ้านายไซ้โหมาดแลว่ากล้าอชยทตบลเซงฮวยแจ
 เหตุใดจึงมาคบกับพวกโจรคิดเป็นกบฏขนตงนเราจะมาจับเอาตัวไป ถ้ากลัว
 ความผิดก็ให้รบสารภาพโดยตจจะพนักยอนตราย ฮวยหยงได้ฟังก็หวเราะ
 พดว่า เรามไต่คตกบฏประทษรายตอแผนตน แต่เหนวาทตบลเซงฮวยแจ
 นอยุเป็นสุขมาไมมีเหตุการณตงไต่ เล่ากอกตก่อเหตุหาความขนแลวกไมว่า
 กลาวตามกฎหมายแกลงขมเหงกตขทำให้เราไต่ความเตอควอน พลตพราก
 จากญาตพนองจิงไต่มาสานกอยทเชาน ขอทานจิงไต่วากลาวไต่เหินเทจจิง
 กอนอย่าเพงว่นวายเลย ฉนเหมงไต่ฟังกมไต่วาประการไต่ ขบมาพาทหาร
 ไต่ตมาลตประตงกนเข้ามาไต่ล ฮวยหยงว่าเราเหินทานเป็นไต่ใหญ่กว่า จิง—
 ไต่พดแต่ไต่ขต ทานสำคัญว่าเรากลัวมมอและสตบญญาหรือ ฉนเหมงไต่
 ฟังกไต่กรอเอากระบองต ฮวยหยงหลบไต่กเขาสรวกนประมาณห้าสบเพลง—
 ฮวยหยงทำเป็นแพชกมาทน ฉนเหมงเป็นคนใจรอนเรอไมรือบายกขบมา
 ไต่ตามไป ฮวยหยงเหินตงนนจิงคตว่า ฉนเหมงนหวรจกมมอเราไมจะทำไต่
 ตกใจคูกอน ถาตตตามขนมายนเขากคงถกอบายชองเรา จิงเอาเกาทณช
 ยิงไปถกหมวกฉนเหมงพลตตกลงแลว กขบมาขนไปบนเขา ฉนเหมงเหิน
 ตงนนกตกใจไม้อาจไต่ตามไป

ขณะนเวลาจกจวนเย็นพวกโจรที่ขมอยุชายเชานน ครนเหิน—
 ฮวยหยงมายนเขา กตมาลตและกลองขนขางทตตะวอนออกตามฮวยหยงตง
 ฉนเหมงไต่ขนกสำคัญว่าพวกโจรคมททรรไป จะสรวกไมเหินมมคน ด้วย
 พวกโจรตมาลตแลวแอบขอนเสย ครนไต่ขนเสยมาลตและกลองอยุขาง

ทัศน ก็ขบมาพาทหารมาไม่เห็นผู้คนแต่โดยนตงนนทงสทศฉนเหมงกม-
 ทหารไปดูไม่เห็นผู้ใดจนเห็นตเห็นอัยกโกธรนั้ พวกโจรที่ชุมนุมอยู่ทงสทศก
 ตรกนออกมาเอาเกาทัณฑ์ระดมยิงลงไปตั้งห้าฝน พวกทหารของฉนเหมง
 เหลือกาลงที่จะตอสรบตานทานกรวนเว เหลือจวาทจะแอบแฝงหลบหลก--
 เกาทัณฑ์ แลเห็นในคชายเขานนไมมมากชวณกนหนลกเกาทัณฑ์ลงไปชอน
 อยู่ในค พวกโจรบนเขาทบตนาอยูนน ก็เบ็ดทำนบปล่อยให้น้ำไหลลงมา
 ทวมทหารและมาตายในคเป็นอนมาก ทหนนาชนมาจากคพวกโจรจับไปได้
 รอยเจตสบกน มาแปดสบบมา ฉนเหมงเห็นตงนนกโกธร แต่ไม่รูทจะทำ-
 ประการใด

ขณะนนฮวยหยงกบชองกงนงเสพสุราอยู่บนเขา ฉนเหมงเห็นก
 รงดาทาทายให้ฮวยหยงลงมาสรวกน ฮวยหยงว่าเวลานจวนมตคาลแล้ว
 พรุงนจคอยมาสรวกนใหม่ ฉนเหมงก็ไม่ฟังเทยจวาทางจะชนไปบนเขา
 มทางเล็กขบมาชนไปตงทททวฮวยหยงชดหลมไว้ มานนตคหลมกคาล-
 ลมลง ฉนเหมงตกจากหลงมาพวกโจรก็ตรกนเขาจับฉนเหมงได้มตพาตอ
 ชนมบนเขา ฮวยหยงกเขาแกมตฉนเหมงออกไทนงเกาอจคหาเครองนงหม
 มาให้สวมได้ แลวก็คกเขาคานบ ฉนเหมงว่าท่านจับมาไดกซาเสยตาม--
 อาญา เหตุใดจึงคกเขาคานบเรวดวยข้อใด ฮวยหยงว่าพวกโจรเหล่านี้ไม่
 รุจก จึงได้จับท่านมาอย่าถือโทษเลย ขณะนนงอยู่พรอมกน ฉนเหมงถาม
 ฮวยหยงว่า คนทนงเกาอใหญ่อยู่กลางนนคอผู้ใด ฮวยหยงบอกวว่า ข้อ
 ของกงเบนพทวพเจ้า อยุตาบลดทนเสยกยแวงเมองเจจวชู้ ทนงเคยงกนอย
 สลามคนนชอเฮยนสน อองเอง แต่เทยนชวเบนนายเขาเซงฮวงชว ฉนเหมง
 ได้ฟังกตรงไปคกเขาคานบของกง แลวเห็นททาเบนรอยขบเยน จึงถามว่า

ชาติท่านบวชตั้งนตวดยเหตุตั้งโต ของกกกเลาความตงตนมมาจน ช่วยภรรยา
 เลากอไวแล้วเลากอจับตัวไปเขยนตจนยบเขนจึงเกิดความขม ฉนเหมง
 ได้ฟังก็สะตุงใจ ซาพเจ้าไม่ทราบเลย เขอพงความขางเตยวงงพาทหาร
 มาลมตายเขอนันมาก นหากว่าพบท่านบุญหนักหนาชีวิตจึงไม่ตาย แล้วว่า
 ซาพเจ้าจะไปบอกกับสุรภษาเมืองเขงจวฮู ให้ทราบเดยก่อน ซองกก-
 ฮวยหยงห้ามว่า ท่านจงหยุดพักให้สบายแล้วจึงค้อยไป เขยนสนสงไหจตโตะ
 และสุราเดยงกนและทหารทงบมานนเกาสุรามาดेยงอมหน้าบริบูรณไม่-
 ให้ไปเตยวขางไหน ซองกกกับนายโจรทงตามและฮวยหยงก็เขยฉนเหมง
 กนโตะเสพสุราแล้วฉนเหมงจะลากลับไป เขยนสนนายโจรใหญ่จึงพูดว่า
 เมอท่านมามทหารเขอนันมาก บदनจะกลับไปแต่เดยเดียว สุรภษาเมือง
 เขงจวฮูก็จะมีความโกรธและสงสัย ท่านจงอยู่กับซาพเจ้าทเขาบดตอไป
 เงินทองหาใดก็จะแบ่งบงกน ซงจะทำราชการดวยความลำบากนนไม่ควร
 เลย ฉนเหมงจึงพูดว่า ซาพเจ้าทำราชการอยู่ในแผ่นดินซง ท่านทงหลาย
 จะให้อยูนนไม่ได บตร ภรรยา ครอบควรของซาพเจ้ากอยู่ในเมืองเขงจวฮู
 ถาท่านไม่ไหกลับไปทำราชการกษาเดยเกิด ออย่าเอาไวเลย ฮวยหยงเห็น
 ฉนเหมงไม่ยอมเขาตวย จึงพูดกับฉนเหมงว่า เมอท่านไม่สมครอยู่ตวย
 กนก็ตามใจแต่เดยวนยงเห็นตเห็นอยฮอนลา ฮกสามวันจึงค้อยไป พด
 แล้วกวชอนไหกนโตะเสพสุราจนเจตาคา ฉนเหมงมนเมากจตทองนอนแล้ว
 เขยนสนนายโจรจึงปรกษากนว่า จะคิดประการใดตงจะได้ตฉนเหมงไว
 ทน ซองกกว่าเรามอบายอยู่อย่างหนง คิดตทางฉนเหมงเดยไม่ไหกลับ
 เขาเมืองไคแล้วเราพูดจาเกลยกลอม ฉนเหมงก็จะตอยอมอยู่เอง นายโจร

ทงสามกับช่วยหยงโตพงกเห็นชอบ   ของกงจงจัดหาโจรคนหนึ่งหน้าตา
 คล้ายคลึงกับคนเหมงมาแล้ว   เขาเครื่องแต่งตัวของคนเหมงเข้าสวมใส่
 ของกงกระซิบบอกความลับให้ไปกับเขียนสุน   อองเองคุมทหารรวมกัน
 ประมาณร้อยห้าสิบยกไปเวลาดากลางคน   ถึงเมืองเชิงจวกตรงเขาคัดประตู
 กำแพงเมืองชาวพมผู้คนตายเป็นอันมาก   แล้วเอาไฟจุดเรือนราษฎรชาว
 เมืองชนบทหลายแห่ง   คนทงปวงเห็นกแตกตมกน่ววาย   ผู้รักษาเมือง
 เชิงจวกตกใจ   ส่งให้ทหารปิดประตูกำแพงเมืองรักษาหน้าทเชิงเทนไว้—
 แนนหนา   แล้วผู้รักษาเมืองกับทหารกชนไปตบนกำแพง   แสงไฟไหม้
 บ้านเรือนสว่าง   เห็นคนเหมงคุมพวกโจรเข้าฆ่าพมราษฎรล้มตาย   สำคัญ
 ว่าคนเหมงคบคิดกับโจรมาตเมืองเชิงจวกโกกรยิ่งขึ้น   ร้องส่งทหารว่า
 คนเหมงคิดกบฏพาพวกโจรมาตเมืองจะรับเอาบุตร ภรรยา ครอบครั้วไป
 เราช่วยกันระวงหน้าทไวอย่าให้คนเหมงกับพวกโจรตีเข้ามาได้   ทหารใน
 เมืองกเอาเกาทัณฑ์เครื่องศัสตราวุธยิงพุ่งลงไป   ถูกพวกโจรทนมไม่ได้ก
 ชวนกันกลับมาตามคำสั่งเขา   ผู้รักษาเมืองเชิงจวกมีความโกกรคนเหมง
 ยิ่งนัก   ส่งให้ทหารไปจับบุตรภรรยา ญาติพมของของคนเหมงมาฆ่าเสียใน
 เวลาดากลางคนทงสน

ฝ่ายคนเหมงเมาสรานอนหลับจนสว่าง   ครนตชนจงบอกกับ—
 ของกงและนายโจรว่า   ชาวเงาจะลาท่านไปก่อน   จงขอเครื่องสำหรับตัว
 กับมาของชาวเงามาเถิด   ของกงพุดกับนายโจรว่า   เชิญท่านกินโต๊ะเสปสรา
 เสียก่อนจึงค่อยไป   กงจัดหาสิ่งของมาเลี้ยงคนเหมง   แล้วเอาเครื่องสำหรับ
 ตัวกับมามาให้   คนเหมงกชนมาลงจากเขาเชิงจวกชั่วเดินทางไปครู่หนึ่ง—

เห็นควันไฟพุ่งชนตรงเมืองเชิงจิวอยู่กุดตงสัย รีบเดินทางไปเห็นเรือนนอก
เมืองไฟไหมสน ผู้คนตายเคลอนกลาดกตกใจขึ้นมาไปถึงประตูเมืองร้องเรียก
ให้ทหารทอดสะพาน

ขณะนั้นผู้รักษาเมืองอยู่บนเชิงเทิน เห็นฉนเหมงมากรองดาวาฮาย
หน้าไม่ฮาย ยังจะมาเรียกให้เปิดประตูบอกหรือ เวลาคนนมงคบคคกับ
พวกโจรมาตเมืองเชิงจิว ซ้าคนตายแล้วเอาไฟเผาบ้านเรือนเสียสน ทำให้
ราษฎรได้รับความเดือดร้อนนัก จะบอกเข้าไปในเมืองหลวงให้มาจับสืบพัน
เสียสกรอยทอนจงจะหายแค้น ฉนเหมงได้ฟังกตกใจจึงพูดว่า ตอซาพเจาน
พวกโจรจับไปไว้บนเขา เดชะบุญไม่ตายจึงได้กลับมา ผู้รักษาเมืองว่า-
เจ้าคุมทหารไปหารอยถึงจะตายและโจรจับไปไดกคงจะเหลอกลับมาบ้าง -
นกกไม่มผู้ ไตมาแต่สกกคนหนงเราไม่เชื่อเลย เวลาคนนกกโตเห็นแกตาทเดยว
พวกโจรจกจาไตทุกคน เจ้าจะรับบุตรภรรยาครยบครวไปหรือ เราให้ทหาร
ซ้าเสียสนแล้ว ยังแตตอเจากจะจบมาซ้าเสียเหมอนกัน พุดแล้วจึงให้ทหาร
เอาครษะบุตรภรรยาของฉนเหมงออกมาให้ดู ฉนเหมงเห็นครษะบุตรภรรยา
ญาติพนองกเสียใจ ทหารบนเชิงเทินเอาเกาทณขยงขนาบลงไป ฉนเหมง
ทนไม่ไดกถอยห่างออกมา คิดว่าผู้ ไตหนอซ้างทากบเวาดงเพียงนี้ ให้ผู้รักษา
เมืองซวบุตรภรรยา ญาติพนองเราเสียสน จะอยู่ไปทำไมตายเสียดกวา คิด
แล้วกถมนหน้าหนหลังกกลับตด้วยความเสียใจ

ฝ่ายชองกุงกบชวยหยงและนายโจรทั้งสามกชวณกันลงจากเขา -
ตามมาพบฉนเหมงเดินกลับมาหน้าตาไม่สสบาย ชองกุงกรอถามฉนเหมง
ว่า ทำไมท่านไม่ไปเมืองเชิงจิวอยู่ จะไปซ้างไหน ฉนเหมงได้ฟังก็โอะฮแค้น

ยังนึกงตอบว่า ผู้ใดช่างแปลงตัวเป็นเราเอาไฟเผาเมืองเชิงจิวส์ฆาราชฎ
 ลมตายเบื่อนันมาก แลวมหน้าชาโห้บตรภรรยาญาติเราตายด้วย ถ้าได้ตัว
 ฆ่าเสียจงจะหายแค้น ของกงวอชยาโกรธเลยชาพเจ้ามความอยสูงหนง
 ครนจะพูดทนกไม่ควร เชิญท่านไปเขาเถตจจะเล่าให้ฟัง ฉนเหมงเสียไม่
 ได้กตองไปกับชองกงและนายโจรเหล่านน ครนถึงบนเขากเชิญให้ฉนเหมง
 หนงแลวชองกงสวดยหยงนายโจรต่างกพากนคกเขาคานบพูดว่า ท่านจงกวน
 อย่าถือโทษเลย เวลาวานนพวกชาพเจ้าชกชวนท่านให้อยู่ดวยกนทเขา
 ท่านกไม่ยอม จึงได้คคตอบายให้พวกโจรแปลงตัวเหมือนท่าน กบเขียนสน
 อองเองคมหทวารไปเมืองเชิงจิว เอาไฟเผาบ้านเรือนทาทจะเซารบบตร
 ภรรยาญาติชองท่านปรารณจะบ้องกนไม่ให้ท่านเข้าเมืองจะได้มาอยู่ดวย
 กนพวกชาพเจ้ามความผิดมาก ท่านอย่าได้ถือโทษเลย

ฉนเหมงได้ฟังก็โกรธยงนก คคจะตอดักตวคนเดยวทไหนจะสู้ ได้
 ฉนเหมงนกชนได้วว่า ชงชองกงคณนดาวบนพาจตลงมาเกิด บรรดาพวก
 ทมผมอเขมแวงกตองออนนอมยอมเบนพวกพองชองกงทงสน ครนเราจะ
 ชตชนไม่ยอมกไม่ควร จึงพูดว่า ชงท่านทงหลายเมตตจะให้ชาพเจ้าอยู่ดวย
 พระคณเบนทชง แต่ชาพเจ้ามความฮาดยถึงบตรภรรยาญาติพนองมาพลอย
 ตายดวยเสียสน ไม่ความสบายใจเลย ชองกงจตอบว่า ถ้าไม่คคการ
 อยางนทไหนท่านจะยอมอยู่ดวยกน ท่านมความฮาดยถึงภรรยานนไม่เป็นไร
 สวดยหยงได้พูดไว้ว่า มนองสาวอยคนหนงจะยกให้เป็นภรรยาชองท่าน
 ชาพเจ้าจตการไว้พรอมแลวท่านอย่าเสียใจไปนักละย ฉนเหมงได้ฟังชองกง
 กบคนเหล่านนวากลาวกยอมเบนพวกพอง ลกชนเชิญชองกงนงทใหญ่สคน
 สวณตวณนกนงเบนลาดบ จดโต๊ะและสุรามาละยงกนอมหน้าสาราญ นายโจร

ทั้งสามปรึกษากับชองก้งจะยกไพร่พลไปติดตามลเซงฮวงแจ ฉันทเหม็งได้ฟัง
 จึงพูดว่าขงท่านจะยกไปติดตามลเซงฮวงแจนั้นตกหนักงานข้าพเจ้าเอง จะไป
 วกกลางโห่งชนมาเข้าเป็นพวกพ้อง กับบุตรภรรยาญาติของฮวงหยงนั้น
 กจะรวมเอามาด้วยแล้วจะจับภรรยาเล่ากามาฆ่าแก้แค้นให้จงได้ ชองก้ง
 ได้ฟังกยหนดพูดว่า ท่านอาสาไปก็คงสำเร็จความปรารถนา ครนกินโต๊ะ
 เสพสุราจนคาศ่างคนก็ไปนอน ครนรุ่งชนเขาฉันทเหม็งแต่งตวชนมาถอฮวง
 สำหรับมอดลงมาจากเขาตรงไปติดตามลเซงฮวงแจ

ฝ่ายองชนตงแต่มหนงสอบอกไปเมืองเซงจิวฮู่แล้ว กจตทหารรักษา
 หนาทเซงเทนโวมนคงโหมมาใช้ไปสับตว่าจะมีผู้ โดยกกองทัพมาช่วยบ้างก็
 ไม่ได้ข่าวคราว องชนมีความวิตกเวลานนพอฉันทเหม็งไปถึงจึงเรียกให้
 ทหารเบตประตูเมือง ทหารก็ไปแจ้งกับองชนว่า ฉันทเหม็งนายทหารใหญ่
 ชมาถอฮวงมาเรียกให้เบตประตูบ องชนได้ฟังก็ไปตเห็นฉันทเหม็งครสอน
 เพลงฮวงฮวมามาแต่ผู้เดียวก็ให้ทหารเบตประตูบองชนเชิญฉันทเหม็งเข้าไป
 ขางในจตทโห่งสมคจวแล้วถามว่า ท่านมาด้วยอะไรสิ่งใด ฉันทเหม็งก็
 เล่าความขงยกกองทัพมาสู้พวกโจรไม่ได้ แล้วบอกว่าบรรดาคนทนมมอ—
 เขมแซงในแผ่นดินยอมเป็นพวกพอดชองก้งทงสนตวเวากยอมเป็นพวกเดียว
 กับชองก้งตวของเจานนบุตรภรรยาจะไม่จะอยู่ให้ชนนางก้งฉันทเหม็งทัวไม่
 ไปเขาเป็นพวกพ้องชองก้งแล้วกคงสบายมตกว่าท้าวราชการหรือ องชน
 ได้ฟังกยหนดจึงตอบว่า ถ้าท่านไปอยู่ที่ไหนข้าพเจ้าก็จะไปด้วย บตนชองก้ง
 อยู่ที่ไหน ฉันทเหม็งทวระพูดว่า ทเจ้าเอาตัวไปบรรทุกแถวชนเขนหนงสอ
 บกใจว่า เคยชಾಯตบาบลบ้านหนเสยกยแซวงเมืองเจจิวฮู่คนนนแหละคอ
 ชองก้ง เคยฉวนไปอยู่เขาเซงฮวงฮว องชนว่าคนนนหรือชองก้งข้าพเจ้าไม่รู้

ถ้าทราบแล้วคงจะปล่อยเสีย เพราะเขอล่าก้อชวดเกือบจะไม่รอดกลับมาได้
แล้วกักหาโต๊ะและสุรามาดูแลจนเต็มเป็นอันดี

ฝ่ายซ่งก่ง ครั้นฉันทงไปแล้ว ก็ให้เขียนสุนกกับตนเองนายโจว
คุมทหารตามมาทางหนึ่ง ซ่งก่งกับช่วยหยงคุมไพร่พลมาทางหนึ่งตรงไป
ตำบลเซ่งฮวงแจพรอมกัน ทหารรักษาหน้าทักเขาไปแจ้งกับองชนว
พวกโจวคุมไพร่พลแยกออกมาคนละทางถึงตำบลเซ่งฮวงแจแล้ว ฉันทง
ก็องชนวได้ฟังก็ออกไปดูเห็นซ่งก่งยกมากมความยินดี เบ็ดประตูรับ—
ซ่งก่ง ช่วยหยง เขียนสุน กเองเองเข้าไปในเมืองซ่งก่งประกาศสั่งพวกโจว
ทั้งปวงว่า อย่าได้ทำอันตรายแก่พวกราษฎรชาวบ้านแล้วให้ไปจับบุตร
ภรรยาเล้าก้อรบเขาทรพยส่งของบรรทุกเควียนไปให้ฉันทง แล้วซ่งก่งกับ
ฉันทง องชน ก่งสนทนากันอยู่ พวกโจวเหล่านั้นตรงไปจับญาติของ—
เล้าก้อฆ่าเสียแล้ว เกบเขาทรพยส่งของ แต่ภรรยาเล้าก้อนอนเองเองนายโจว
คิดจะเอาไปเลี้ยงเป็นภรรยาจึงส่งให้พวกโจวรับมาด้วย ช่วยหยงก็ไปรับญาติ
และภรรยาเกบรวบรวมทรพยส่งของไว้พรอม ซ่งก่งชวนองชนกกับฉันทง
ช่วยหยงนายโจวสองคนนั้นคุมส่งของออกจากตำบลเซ่งฮวงแจตรงมาถึงเขา
ซ่งก่งส่งให้จดห้องใหญ่招待พนองและภรรยาช่วยหยงอยู่แล้ว ฉันทงและ
องชนอยู่ด้วยกัน ซ่งก่งจึงพูดกับตนเองว่า ภรรยาเล้าก้อเป็นหญิงชว
เลี้ยงไปทำไม จึงเอาตัวมาให้พตามไถ่ค่อน องเองก็ไปพาภรรยาเล้าก้อมา
หญิงภรรยาเล้าก้อมารองขอชวด ซ่งก่งถามหญิงนั้นว่า เต็มเจ้าบอก
เป็นภรรยาของเล้าก้อ จึงได้ขอไว้ปล่อยให้ไปแต่โดยดี เรากได้บอกแล้วว่า
ไม่ได้ขูทเขาเป็นคนเมืองแจวฮู เจ้าข่มขืนขู่ข่มขืน ยังกล้าไปบอก

เลากอสามว่า เราเป็นโจรจับไปเชยนต์จนยับเยิน ใจของเจ้านชโจรทายน
จะแก่งฆาคนเสียทงเป็นหรือ

เชยนต์ได้ฟังจึงพูดว่า ทญิงเชยนต์ถามทำไม ก็ตรงเข้าไป
เอากระบพนกรรยาเลากอตัวขาดสองทอนตาย อองเองเห็นดงนนัก โกรธ
ชกกระบออกจะเอาตอศกกับเชยนต์ ชองกงกับคนเหล่านนทามปราบ
แล้วพูดว่า จะเลยทญิงเชยนต์ไวทำไมไม่ต้องการจงหาทอนเอาใหม่เถิด
อองเองได้ฟังชองกงกับพนองวากลวาทหายโกรธ จดโต๊ะและสรามมาเลยงกน
อียทเขาเซงฮวงชวได้สามสเวลา ครนรุ่งเช้าชนเป็นวงนด ชองกงกับอองชน
กจกให้อองเองกับเตเตียนชวเป็นเถาแกชอนองสาวฮวยหยงไหฉนเหม็ง -
อียกนเป็นสามกรรยากนสืบไป การส่งเดกเรยบรอยเป็นปกตต เชยนต์
กส่งไหพวกโจรไปสบทเมืองเซงจวฮูว่าจะมเหตุการณส่งโตบ้าง พวกโจร
สืบได้ความแล้วกลบมาแจ้งว่ามรุษษาเมืองเซงจวฮู มหนังสือบอกเข้าไป-
เมืองหลวงว่า ฮวยหยง ฉนเหม็ง อิงชนคบพวกโจรเขาเซงฮวงชวเป็นกบฏ
กองทัพเมืองหลวงจะมาปราบปรามเสียในเร็ว ๆ น นายโจรทงตามกับ
ฮวยหยง ฉนเหม็ง อิงชนได้ฟังกพูดว่าททางชองเรานทไหนจะต้านทาน
พวกทหารหลวงได้ชองกงว่าเรามอบายอียสูงหนิง ไม่แจ้งว่าทานทงปวง
จะเห็นประการใดคนเหล่านนจถามว่า ทานมอบายอย่างไร ชองกงบอกว่า
ชางทศเหนอมด้านกชยู่แห่งหนชอเขาเนยชวเปาะ ททางกว้างใหญ่ประมาณ
ได้แปดรอยล ตรงกลางมเมืองเรยกว่า อวนจอเสีย ทาเลทชยภมตเตยวไก
ทเรยกว่า ทกเตียนอองไปตงเกลยกลอมได้ไฟว์พลประมาณหพนรุษษา
ตาบลนนอชยู่ ถ้าพวกเรापากนไปเขาชยู่เสียทนนกไมมผู้ ไตทอนตรายได้
ฉนเหม็งจงตอบว่า ถ้าไปอชยู่ได้กตนทหนว แต่กลัวว่าไมมผู้ชกน้าเข้าไป

ถ้าทราบแล้วคงจะปล่อยเสีย เพราะเชื่อกันว่าชวดเกือบจะไม่รอดกลับมาได้
แล้วก็จกหาโต๊ะและสุรามาดูคนเดียวจนเห็นเป็นอันดี

ฝ่ายของกง ครั้นเห็นเป็นอันดีแล้ว ก็ให้เขียนสนทนามาบอกนายโจว
คุมทหารตามมาทางหนึ่ง ของกงกับฮวยหยงคุมไพร่พลมาทางหนึ่งตรงไป
ตำบลเซ่งฮวงแจพร้อมกัน ทหารรักษาหนาทกเขาไปแจ้งกับของชุนว่า
พวกโจวคุมไพร่พลแยกออกมาคนละทางถึงตำบลเซ่งฮวงแจแล้ว เห็น
ก็องชุนได้ฟังก็ออกไปดูเห็นของกงยกมากมความยินดี เปิดประตูรับ—
ของกง ฮวยหยง งามเขียนสน ทงเองเข้าไปในเมืองของกงประกาศสั่งพวกโจว
ทงปวงว่า อย่าได้ทำอันตรายแก่พวกราษฎรชาวบ้านแล้วให้ไปจับบุตร
ภรรยาเล้ากอรบเขาทรพยสงของบรรทุกแถวนี้ไปให้สิ้น แล้วของกงกับ
คนเหิม องชุน กนงสนทนาน้อย พวกโจวเหล่านั้นตรงไปจับญาติของ—
เล้ากอรบเสียแล้ว เก็บเขาทรพยสงของ แต่ภรรยาเล้ากอรบของเองนายโจว
คิดจะเอาไปเลี้ยงเป็นภรรยาจึงสั่งให้พวกโจวรับมาด้วย ฮวยหยงก็ไปรับญาติ
และภรรยาเก็บรวบรวมทรพยสงของไว้พร้อม ของกงชวนองชุนกับคนเหิม
ฮวยหยงนายโจวสองคนนำคนคุมสงออกจากตำบลเซ่งฮวงแจตรงมาถึงเขา
ของกงสั่งให้จกห้องใหญ่ญาติพี่น้องและภรรยาฮวยหยงอยู่แล้ว คนเหิมและ
องชุนอยู่ด้วยกัน ของกงจึงพูดกับของเองว่า ภรรยาเล้ากอรบเป็นหญิงชว
เลี้ยงไปทำไม จึงเอาตัวมาให้พยามไถ่ก่อน ของเองก็ไปพาภรรยาเล้ากอรบมา
หญิงภรรยาเล้ากอรบกรองชวด ของกงถามหญิงนั้นว่า เต็มใจบอกกว่า
เป็นภรรยาของเล้ากอรบ จึงได้ขอไว้ปล่อยให้ไปแต่โดยดี เราก็คงบอกแล้วว่า
ไม่ได้อยู่ที่เขาเป็นคนเมืองเจงฮู เจานยงมรอุยทงสน ยังกลับไปบอก

เลากอสามว่า เราเป็นโจรจับไปเขยนตจันยบเขน ใจของเจานชางกระไว
จะแกลงฆาคนเสยทงเบนทรอ

เขยนตจันยบเขนได้ฟังจงพูดว่า หลองเขนนถามมันทำไม ก็ตรงเข้าไป
เออกระบพนภรรยาเลากอตวขาดสองทอนตาย อองเองเห็นตงนบกโกวอ
ชกกระบอออกจะเขาดอสกบเขยนตจันยบเขน ชองกกบคนเหลานนททามปราบ
แล้วพูดว่า จะเลยงหลองเขนนไวทำไมไมตองการจงหาทอนเอาใหม่เกิด
อองเองได้ฟังชองกกบพนอองวากล่าวกหายโกวอ จดโตะและสรามมาเลยงกัน
อยทเขาเซงชวงชวโตตามตเวลา ครนรงเขาชนเบนวนต ชองกกบอองชน
กจตใหอองเองกับเตเตยนชวเบนเถาแกชอนอองสาวชวยหยงไหฉนเหมง -
อยกนเบนตามภรรยาคนตบไป การตงโตกเรยบรอยเบนปกตต เขยนตจันยบ
กตงใหพวกโจรไปตบตเหมองเซงจจวชวจะมเหตุการณตงโตบ่าง พวกโจร
ตบโตความแล้วกลบมาแจงวามรอกษาเหมองเซงจจวชว มทงตบอออกเข้าไป-
เหมองหลววงว่า ชวยหยง ฉนเหมง อิงชนคบพวกโจรเขาเซงชวงชวเบนคบอ
กตงทพเหมองหลววงจะมปราบปราบเสยในเรว ๆ น นายโจรทงตามกบ
ชวยหยง ฉนเหมง อิงชนได้ฟังกพูดวาททางชองเรานทไทนจะต่านทาน
พวกททารหลววงโตชองกกวาเรามอบายอยตงทง ไม่แจงวาทานทงปวง
จะเห็นประการโตคนเหลานนจงถามว่า ทานมอบายอย่างไร ชองกบอกล่าว
ชางทคเห็นอมต่านกอยทงทงชอเขาเนยชวเปาะ ททางกว่างใหญ่ประมาณ
โตแปดรอยล ตรงกลางมเหมองเรยกวา อจนจอเสย ทาเลทชยกมตเตยวโก
ทเรยกวา ทกเตยนอองไปตงเกลยกลอมโตไฟวพดประมาณทพนรอกษา
ตามคนนอย ถ้าพวกเรापากนไปเขาอยเสยทนบกไมมผ โตทำอนตรายโต
ฉนเหมงจงตอบว่า ถ้าไปอยโตกคคททนา แต่กลวว่าไมมชูกนนำเข้าไป

ของกงโตพังกหวาระ จึงเล้าความเต็มซงเตยวโก่แย่งเอาเพชรพลอยทรัพย์
 สงของเนยสเกยคให้พงตงแตตั้น จนเตยวโก่หนีไปอยู่เขาเนยซัวเปาะ ใช้ให้
 เล้าตงเซยหนงสอกบทองมาให้ และเพราะทองค่านนจิงได้ฆ่านางเงยม—
 ผอเสยะตาย ฉนเหมงโตพงมีความย่นตักว่า ท่านได้อุปถัมภ์เตยวโก่มี
 บุญคุณต่อกันมากไม่ต้องหาผู้ใดชักนำแล้ว บदनการรอนมาถึงพวกเราต้อง
 ไปเสียโดยเร็วเถิด พดกนดงนนตางคนกเกบรวบรวมทรัพย์สงของลงบรวทก
 เกวียนไ่วพร้อม ของกงจงถามพวกโจรทงปวงว่า ผู้ใดจะสมัครไปด้วย
 กให้ตระเตรียมสงของไ่ว ที่ไม่สมัครไปก็ให้เงนทำทหนักนมิได้ชตชน ครน
 รวบรวมจตการพร้อมกเอาไฟเผาเซงฮองชวทอยเสยสน แล้วจตพวกไฟ
 พลปลอมเบ้นทหารออกไปปราบโจรที่เขาเนยซัวเปาะ ของกงกบฮวยหยง
 เบ้นกงหน่า ฉนเหมง ฮงชนเบ้นกงกลาง เอยนสน ฮองเอง แต่เทยนชว
 เบ้นกงหลังยกออกจากเขาเซงฮองชว ครนเดินทางไปได้ประมาณสิบวัน
 บรรดาหวมเองรายทางเห็นกสำคัญว่าทหารหลวง ทวเมืองทงปวงไม่ได้ไต่
 ถามปล้อยให้เดินทางไปโดยสะดวกพันเขตแดนเมืองเซ็งจิวฮู ไปหลายวัน —
 ถึงตาบลหนงมเขาสูงใหญ่อยู่สงข้างตรงกนมหางอยักกลางเรยกว่าเขาตย—
 เอยชว ของกงกบฮวยหยงเห็นท่าทางชอบกลกขบมารบเขาไปดู เห็นโจร
 พวกหนงประมาณร้อยเคช ตัวนายถอทวนชมานั่งทมแดงย่นอยข้างเขา
 นายโจรนรองตว่าเวลาจนตอสู ให้เห็นแพชนะกัน โจรพวกหนงน
 สวมใส่เสือกางเกงขาว ตัวนายถอทวนชมาออกมาจากเขาข้างหนงเขาตอสู
 กันหลายสิบเพลงยังไม่แพชนะกัน ปลายทวนทงสงนนมขอเขาเกยวกันอย
 นายโจรทงสงกระชากจนสนแรงกไม่ออก ของกงกบฮวยหยงย่นตนายโจร
 ทงสงตอสูกนผมอเซมเซมทงสงผาย แต่ปลายทวนเกยวกันอยหาออกไม่

ฮวยหยงก็เอาเกณฑชยงมากลางไปทวนก้หลดจากกั้น บรวดาพวกโจรทยน
 อย่สองข้างนนเห็นกรองสรเร็วญวว่า ผมอเขมแซงกว่านายโจรทงสองขน
 ไปอีก นายโจรทงสองก้หยดตอสุดขบมาเขามาถามว่า ทานทยงลกเกาณฑช
 นนชอไร ฮวยหยงวณคนนพรองเวาเป็นชาวเมืองเจจวฮี่ แซชอง ชองก
 คนทงปวงเรยกวากบสโหวชองกงเหมงเป็นชนนางตาแทนทชองอะชี่ ตว
 เวาณชาวเมืองเจจวฮี่ แซชอน ชอหยง ชาวบ้านเรยกวาละยวลกงเป็น
 ชนนางผายมู ชงเกาณฑชทนนเวายงเอง นายโจรทงสองโดยนออกชอชองก
 กงจากมากกเขาคานบแลวพดวว่า ข้าพเจาโดยนชอเสยงท่านปรากฎมา
 ชานาน วณนบุญชองข้าพเจามาพบทานมความยนตนก ชองกถามนายโจร
 ทดวมใสเสอทางเกงแดงนนว่าชอไร เหตุใดจึงมาตอสูกัน นายโจรทได้
 เสอทางเกงแดงนนแจงว่า ข้าพเจาแซลชอ ชอชวง ชาวเมืองท่าจว อยาก
 ผกเพลงทวนไห้เหมือนลไม้ครงแผ่นดินสามกก คนทงปวงจึงเรยกวว่า—
 เซยวอนโหวเขาเครองยามาชายทชวตงกชาตทนกลบไปบ้านไม้ได้ จึงมา—
 อาศยอยุณ เขาณ เกลขกกลมได้พวกพองคอยตปลนเลยงชวตมา เวลาวัน
 กอนทานผ นมาแยงชงเขาตยเซยชว ข้าพเจากแบ่งบณไห้อาศยอยุเขาทง
 ทานผนไม่ยอม จะแยงวากลาวเสยทงสองข้าง จึงได้ตอสูกันมาเป็นหลายวัน
 แลวยงไม่แพชนะกัน ชองกถามนายโจรทได้เสอชวว่าทานผนมาแต่ไหน
 แซไร ชอใด จึงบอกไห้ทราบ นายโจรทแจงความวว่าข้าพเจาแซกวย ชอเสง
 ชาวเมืองไซชวณ เมออยทบ้านชอมหัดเพลงทวนจะไห้เหมือนชยนกยครง
 แผ่นดินถง คนทงนนเรยกวว่า ไชยนกยข้าพเจาเขาเรอบรรทุกพลอยไปเทยว
 ชาย เรอถูกคลื่นชาวชองเสยหายสนกกลับไปบ้านไม้ได้ เขาเลาเลอว่าทนม
 นายโจรผู้หนง เพลงทวนคลอชงแคลวมอเขมแซงเทยวตปลนแยงชงอยู่—

เบนนตย ชาวจ้างงพาพวกพ้องมาแย่งชิงเอาเขาซานเบินทาศย นายโจว
 ไม่ยอมได้ทำการต่อสู้กันมาเป็นหลายวันได้มาพบท่านทั้งสองชาวจ้างงความ
 ยนต์นุก ซองก้งจ้งพตว่าท่านอย่าต่อสู้กันออกไปเลย เราจะว่ากล่าวให้
 กันเสียทั้งสองฝ่ายลอสองกับกวยเส่งนายโจวจึงตอบว่า ท่านว่ากล่าวสิ่งใด
 ไม่ขอชดชนจะทำตามทงสน แต่บัดนี้ท่านทั้งสองจะไปข้างไหน ซองก้งเล่า—
 ความเต็มใจให้นายโจวทั้งสองฟังทุกประการ พอพวกทคมเกวียนทรพยสังของ
 ครอบครวเดินตามมาทัน ลอสอง กวยเส่งกเชญูของก้งกับพวกพ้องไปหยุด
 พักอยู่บนเขา แลวกจตโตะและสุรามาลียงกันเป็นอนค ซองก้งชวน
 ลอสองกวยเส่งเข้าสมัครพรรคพวกไปอยู่กับเตยวโก่ ณ เขาเนยชวเปาะ—
 ดวยกันลอสอง กวยเส่งกยอมพตจาปรักษากันแน่นอนแลวคางอยุทเขา—
 ตยเอยชวสองวัน

ครนรงชนเขาลอสอง กวยเส่งเกบรวบรวมทรพยสังของและ
 ครอบครวเตรียมไว ซองก้งจ้งพตกับพวกเหล่านนว่า ถ้าเรายกไปพร้อมกัน
 ผคณกมาก กคจว่าพวกเขาเนยชวเปาะไม่รู้ แลวยกไฟรพลออกมาสรบภจะ
 ไมต ตวพกบเอยนสนจะคมไฟรตกลกนอยไปบอกให้เตยวโก่กรกอน แลว
 พวกเจ้าจตเป็นสามพวกเดินตามไปจ้งจะไม่เป็นอันตราย พวกเหล่านนได้ฟัง
 กเห็นชอบด้วย ซองก้งกับเอยนสนกชนมาคมไฟรประมาณสามสิบคนเดิน
 ทางลวงหน้าไปก่อน ประมาณครึ่งวันเห็นมโรงชายสุราแห่งหนง ซองก้ง
 กับเอยนสนกชนกันเข้าไปในโรงเห็นชชายชหนงนงกม โตะเสพสุรายุ่แต่
 ผู้เดียว เจ้าของโรงกเชญูพวกซองก้งเขาไป จตหาสังของและสุรามารวม
 พวกซองก้งมมากทจะนงไม่พอกัน เจ้าของจ้งบอกแก่ชายทมาเสพสุรายุ่
 กอนว่า บตนมแขกมามากขอเปลียนโตะใหญ่ให้พวกโน้นเถิต ท่านคนเดียว

โต๊ะเล็กก็ได้ ขายนนตบอกว่า เรานงอยก่อนต้องเปลี่ยนโต๊ะด้วยหรือ เห็นมา
คนเดียวกตถกแต่เจ้าแผ่นดินเรายังไม่กลัว ถ้าเมื่อนว่าสองคนมานนแหละ—
เราจึงจะยอมเปลี่ยนโต๊ะให้ ถ้านอกนแล้วเราไม่กลัวผู้ใดอย่ามาว่ากล่าว
ให้รำไรเลย

เอียนสนไตพังกโกรจะเซาตชายูนน ชองกงห้ามไว้ แล้วถาม
ขายนนว่า ขงทานพูดว่าไม่เกรงกลัวผู้ใด แต่กลัวอยู่สองคนนนอยทไหนด
แซ่ใด จึงบอกให้ทราบ ขายนนตบอกว่า ทซาพเจ้าเกรงกลัวนบถ คือเป็น
เชอวงศ์ของเจ้าแผ่นดินองคกอนอยเมืองเจิว ตำบลเซงโกกุน แซ่ซา ชองจิน
เรียกว่าเซียวชวณสอง ซาตวกวหนง อิกคนหนงแซ่ชอง ชองกง คน
เหล่านนเรียกว่า กิบสิโหว ชองกงเหม็ง ซาเมืองเซงจิ๋ว ตำบลหุนเตียกั๋ว
สองคนนเราเกรงกลัวน

ชองกงไตพังกหวเราะแล้วถามขายนนว่า ท่านได้พบปะสองคนน
ทไหนด ขายนนบอว่า เมอซาพเจ้าไปอยูทบ้านซาจนสามสเดือนมา จนบคน
สามบ แต่ชองกงนนขงหารจกไม ชองกงจึงถามว่าท่านอยากจะรู้จักชองกง
หรือ ชองเซงวานไหซาพเจ้าถอหนงสอมาเที่ยวตามทานกหนานแล้วกไม่พบ
ชองกงไตพังกยนตจึงเดินเข้าไปใกล้พูดว่า หนทางกไกลหลายพนล บัญ
ชกนามาให้พบกัน เรานแล้วคอชองกง ขายนนไตพังกคกเซาลงคานบแล้วว่า
ถาซาอกสกกหนอยกไม่พบ จะต้องเดินทางไปบ้านขงไทก่งเหนอยเปล้า—
ชองกงกจบบมอขายนนมาถามว่าทบ้านเรามอระเหตุการณสังใดหรือ ตัว
ท่านแซ่ใดจึงบอกให้ทราบเถิด ขายนนว่าซาพเจ้าแซ่เจยะชอยง เป็นชาว
เมืองไตเมงชตงบอนเบยหาเสยงชวต บรรดาคนเหล่านนเรียกซาพเจ้าว่า

เจี๋ยเจียงกุน เวลาวันหนึ่งไปเล่นเบยอัยทบอนเกิดวาทกนชน ชาวเจาต
 คนตายจึงไดหนีไปอาศัยอัยทบอนชาวจีนแล้วโดยนชาวเลาดอง ขอเสยงทาน
 อยู่เนอง ๆ ชาวเจาจึงลาชาจีนไปหาที่บ้าน พบชองเซงนองทานเซยง
 หนึ่งสอฝากมาว่า ถ้าพบทานที่บ้านขงไท่กังกไทรบกลับไปโดยเร็ว

ชองกิงไตพงตงนกกมความสงสย จึงถามเจี๋ยยงว่าเจ้าไปอัยท
 บอนกวนไดพบบิดาบางหรือไม เจี๋ยยงว่าชาวเจาค้างอัยทบอนทานคนหนึ่ง
 มิได้พบกมบิดาทาน ชองกิงไตความขงจะชวนกันไปเขาเนยชัวเปาะให้
 พังทุกประการ เจี๋ยยงแจงแล้วจึงพูดว่า ทานจะไปอาศัยอัยทไทรนกกตงเอา
 ชาวเจาไปตวย ชองกิงไตจะวิตกทำไมกมตวคนเดียวออกสกรอัยคนกไปอยู่
 ตวยกนได้ จึงเรียกเอียนสนมาให้พูดจารูจกกับเจี๋ยยงไว้ แล้วให้เจ้าชอง
 ไรงตักสุรามาดูเจียงกุนเบนทสวารายู เจี๋ยยงหยบเอาหนังสือทชองเซงฝาก
 มาส่งให้ ชองกิงไตมามาดีไมเห็นหนังสืออัยนอคนกเหมือนทุกทกส่ตุงใจ
 คนกนออกอัยนไดครึ่งหนึ่ง ในหนังสือว่า "บิดาขวยหนกตงแกความตาย
 ขคนเอาศฟไว้ที่บ้านไทรบกลับไปโดยเร็ว" ชองกิงไตแจงกรองไหเบน
 ไร่ไรว่า เกิดมาชาตินไมมกตญูญตอบิดามารดาทำให้เกิดความแล้วหลบ
 หลกมาทงบิดาเจมบวยอัยบ้านมิได้ปฏิบตรกษาจนตายกไมเห็นใจ จะอยู่
 เบนคนทำไมตายเสยตกกว่า บนตงนนแล้วกลกไปจะเอาครษะชนเสาตาย

เอียนสน เจี๋ยยงเขาทามว่า ชองไท่กิงบิดาชองพกตายเสยแล้วจะ
 ทำอัยไรได้ แมนพตายในขณะนเวาทานกยอุมตายตวยกนทงสน อัย
 ไรงไหวดกไปนกกเลย ขวยพาพวกพองทงหลวไปแล้วตรชาวเจากบพจ
 คอัยไปจะได้ชวยจตการฝังศพบิดา ถ้าไมพาพวกพองเหล่านไปจะให้ไป
 แต่ลาพัง คงจะไม่ให้อยูเบนเน่ ชองกิงไตจะไมพาพนองทงบวงไป

เมื่อไร เพราะบิดาเราตายจะรีบไปจัดการฝังศพบิดา ถ้าพ่อแม่พาพวกพ้อง
 เหล่านั้นไปจะให้ไปแต่ลำพัง คงจะไม่ให้อยู่แน่นอน ชื่องงความเข้าใจจะไม่พา
 พวกองตงไปเมื่อไร เพราะบิดาเราตายจะรีบไปจัดการเสียก่อน ถ้าพวก
 เจ้าไปเองไม่ได้เรา จะเขียนหนังสือให้ถือไปตั้งเตี่ยวโก้วเจยะยงก็เป็นพวก
 พองด้วย จึงพากันไปก่อนเถิด ชื่องงยกยวมพูนและหมกเจ้าของชายสุรา
 เขากระดาศมาเขียนหนังสือมอบให้เจยะยง เขียนสนเก็บไว้แฉะเอาเงินทอง
 ตตามาบางเลกนอยกออกจากโรงสุรา เขียนสุนทามว่าพคยทาพวกหลงมา
 ถึงแล้วจงคอยไป ชื่องงว่าคอยไม่ได้ในหนังสือเขียนไว้ถวนถ ถ่าไปถึง
 เขาเนียชวเปาะเจยะยงคงเล้าความให้เตี่ยวโก้วพอง ด้วยเจยะยงร้อยทงสน
 ชื่องงกรบเดินทางไป เขียนสุนกับเจยะยงเข้าไปในโรงเสพสุราเสร็จแล้ว
 กคิดเงินให้เจ้าของสุรา ออกมาออยทาพวกหลงอยู่ที่โรงเตียมใหญ่

ฝ่ายลอสวงกวยแสงเก็บรวบรวมสิ่งของเสร็จแล้ว ก็ชวนช่วยหยง
 กับพวกเหล่านั้น คุมทรพยสงของครอบครัวออกจากเขาตยเอชชว ตาม—
 ชื่องงมาถึงโรงเตียมใหญ่ เขียนสุนกับเจยะยงเห็นกออกไปบอกว่าบิดา
 ชื่องงตายชื่องงรีบกลับไปเสียแล้ว ฉนเหมง ช่วยหยงกับคนเหล่านั้นจึง
 พุดว่าเหตุใดไม่ห้ามปรามไว้ เขียนสุน เจยะยงว่าอนวอนห้ามปรามสัก
 เท่าไรก็ไม่ฟัง จึงหยิบหนังสือทของงเขียนไว้ให้ดู คนเหล่านั้นแจ้งแล้ว
 ปรึกษากันว่าจะทำประการใดดี ครนจะกลับไปเสียก็ไม่ได้ตองพากันไป
 ตัก่อน ถ้าหากไม่ให้อยู่ด้วยจงคอยคิดอ่านต่อไป เกานายปรึกษาเห็นตแล้ว
 ก็ชวนกันออกเดินคุมเกวยนทรพยสงของครอบครัวไฟรัพลไป ครนเดินทาง
 มาหลายจนถถึงเขตแดนเขาเนียชวเปาะก็เดินไปริมแม่น้ำ

ฝ่ายพวกเขาเนยขาวเปาะเห็นไฟพลมามาก สำคัญว่าทหาร—
 หลวงยกมาจบกตมาดอเป็นสัญญาณชน บัดเดยวใจมเรอชนิดเล็กออกมา
 จากบ่าหลายลำเครื่องคัสตาวุธต่าง ๆ มพร้อม ยงอกตามลุ่มตวนายนง
 กลางแจวตรงเขามาริมฝั่ง พวกเกาคนเห็นกตกใจกลัว ลิมของเข้ามาใกล้
 ร้องถามว่า พวกทหารทยกมานเมืองไหนไม่โดยนชาวเลาลอบบางหรือ จึง
 ได้ยกกองทัพมาจับพวกเรา ฮวยหยง ฉนเหม็งกลงมาจากมาไปค้ำบับ แล้ว
 แจงความว่าชาวพเจานมโตมาจากท่าน ชองกงทเรยกจากบสไหวชองกง—
 เหม็ง ให้พวกชาวพเจาถอหนังสือมาให้ท่านจะขอเข้าอยู่เบพวกพองด้วย
 ลิมของตอบว่า ตามหนังสือของชองกงมาแล้วจงไปหยุดยัต โรงชาย—
 สราก่อน ฮวยหยงก็เอาหนังสือออกให้ดู ลิมของเห็นหนังสือสงไหถอย
 เรอกลับไปชกชองเขยวชน มเรอปลาดออกมาจากบ่าลาหนงกบคนทงสาม
 ตรงมาบอกพองกเกาคนว่า ชาวพเจาจะพาท่านไปที่โรงชายสร่า พอพุดคังน
 กเห็นในบ่าชกชองชาวชน เรอชนิดเล็กเหล่านนก็เข้าบ่าหายไป พวก—
 เกาคนเห็นกตกใจมความเกรงกลัวยงนั ก ชวนกันเดินตามสามคนนนมมาถึง
 โรงชายสร่า จุกยกออกตอรับเชิญเข้าไปข้างใน ฮวยหยงเอาหนังสือ
 ชองกงสงไหจุกยก ๆ รับไว้แล้วเอาเกาทณฑสัญญาณยงไปที่เขา พวก—
 เหล่านนเห็นกแจวเรอมาที่โรงชายสร่า จุกยกหยิบหนังสือมอบให้ชายนนเอา
 ไปให้เดยวไก จุกยกจัดโต๊ะและสรามาเลยงพวกเกาคนเบอนอนดแล้วจกท
 ให้พวกไฟว์พลและครอบครัววอาศัย คนใช้เอาหนังสือมาสงไหเดยวไกแจง
 ความว่าเบนพวกพองชองกงกยนด ให้โงวหยงมาตอรับพวกเกาคนก่อน.
 ครนรงเขาเดยวไกจัดเรือประมาณสามสิบลำให้มารับ ตั้งเดยวไก
 กบพนองเหล่านนมากคอยชอยุททาน พอเรอมาถึงโงวหยงกบอกไหชน

ทพยสงของและไพร่พลครอบครัวลงเรือ เกานายกชวนกันข้ามไปเขาเนย
 ชวปะะทงสน ครนถงผงเหนเตยวโกมากอยรบกชนจากเรือเขาไปคานับ
 เตยวโกรบคานับแลวสงไห้เขาเกยมาหามตามไป เกานายเหนชยกมทเขา
 เนยชวปะะต มตานบองกนหลายชน เคนทางไปประมาณหลายสบลถง
 อวนจอยเสยทอย เตยวโกกเชยวเกานายไปข้างในจตทไหงงแควหนง—
 เตยวโก ไงวหยง กงชนสน ลิมชอง เลาดง อวนเชยวยี่ อวนเชยวเหงา
 อวนเชยวชิต ไตวเชยง ชองบาน แป๊ะสน ๆ นเคมตองโทษอยุ่ ณ คุก
 ไงวหยงไห้เขาเงนทองไปเคนเหนแกคคุมโทษคอยบางเบา แป๊ะสนหนออก
 มาไคจมาอยุ่ทเขาเนยชวปะะตวยกน รวมสบลสงนายนงอยุ่แควหนง ๆ
 สวยหยง ฉนเหมง องชน เฮยงสน อองเอง แตเทยงชว ลอชวง กวยเสง
 เจยะยงเกานาย ตรงกลางตงกระถางอุปตมาลอและกลองประโคมครกครน
 ซ่าโคกระบือหมูเบตโกจตโตะและสรามาวพร้อม เตยวโกกับพวกเหลานน
 คุกเขาลงคานับเทพยดาสาบานเบนพนองกนทงสน กนโตะเสพสราตาม—
 สบาย เตยวโกจตทองไห้ครอบครัวและญาติชองพนองทมาใหม่อาศัย—
 สนทนากน ฉนเหมง สวยหยงเลาดงชองกงเมอไปอยุ่ทเขาเซงชวงชว ตง
 แตตนจนไคซาคนเหลานนแกคเคนแลวเคนทางมาไคพบลอชวงกับกวยเสง—
 คอสนกนสวยหยง ยิงเกาทณชท มากกลางไปทวน หลตออกไค ไคพงทกประการ
 เตยวโกกับพวกเหลานนไคพงกยนต แตทสวยหยงยิงเกาทณชทไปถุกทวน
 ทงสองหลตออกจากนไคนน เตยวโกยงไมเชอศวยงไมเหนम्मอ สวยหยง
 จงสะกดใจไค ครนกนโตะเสพสราแลวเตยวโกกชวนพวกเหลานนไปเทยว
 ชมเขาเนยชวปะะ ครนเคนไปถงคานทหนง สวยหยงไคยงเสยงนกรอง
 แลวบนมาสวยหยงจงคควาเตยวโกกับพวกเหลานนยงไมเหนम्मอเรา เราพูด

สิ่งใดก็ไม่ค่อยจะเชื่อ จำจะยิงนกเห็ดเสียสักครึ่งหนึ่ง จึงยมเกาทัณฑ์
 พวกเหล่านกธนูมา บอกกับเตียวโก้วว่า ข้าพเจ้าเลาความซึ้งยงทวนทั้งสอง
 หลุดออกจากถ้ำ ท่านมีความสงสัยกับตนข้าพเจ้าจะยิงให้ท่านดูใหม่ นกบิน
 มาสามสิบตัวด้วยกันจะยิงให้ถูกตรงศีรษะนกที่อยู่หลังถ้ำข้าพเจ้าจะไม่ถนัด
 ท่านทั้งหลายอย่าเพ่งหัวเราะ ฟอนกทั้งสามสิบบินมาใกล้ช่วยหยงยิง—
 เกาทัณฑ์ไปถูกศีรษะนกตัวหลังตกลงตรงหน้า พวกเหล่านกหุบปีกมาดู
 เห็นลูกเกาทัณฑ์บอกยทศีรษะนก เตียวโก้วกับคนทั้งปวงก็พากันสรรเสริญ
 ว่าช่วยหยงฝีมือเข้มแข็ง เตียวโก้วกับพวกพ้องก็มีความเกรงใจช่วยหยง
 ชวนกันเที่ยวชมตหวแลวกกกลับมา เตียวโก้วพูดว่าบุญชกนำให้คนทนมมือ—
 เข็มแข็งมาเป็นพวกพ้องอยู่ด้วยกัน ครองข้าพเจ้ามีความยินดีนึกคิดจะ
 จัดโหม่งเบนลาดบกกัน ทสองที่สามที่สี่ก็หมดแล้ว ฉันทเมงนนมมือเข็มแข็ง
 จะให้วาทรรักษา ด้วยฉันทเมงเบนนองเขยของช่วยหยง คนทั้งปวงปรึกษา
 ให้ช่วยหยงนั่งถัดลมของทหาให้ฉันทเมงนั่งททก เลาดงทเจต อังชนทแปด
 อวนไชยววย อวนไชยวเหงา อวนไชยวชิต สามคนพ้องนั่งทเกาทัณฑ์สิบ—
 เสด์ ถัดมาเขยสนม อองเอง ลอฮวง กวยเสง แต่เขยนชว เจียะยง โตว—
 เขยน ชองบาน จุกย แป๊ะสน รวมยสิบเขยนายนั่งเบนชนลงมา ปรึกษากัน
 จัดเรอรัมและเครื่องศัสตราวุธต่าง ๆ ไว้พร้อม ถาทหารหลวงยกกองทัพมา
 จะได้สู้รบตามท่านต่อไป.

นายของกงออกจากโรงขายสุรารับเดินทางไปทงกลางวันกลางคืน
 มิได้หยุดหย่อน ถึงตันทาทจะไปบ้านเหน้อยเต็มท เห็นมโรงเตยมชาย—
 สุรากลเขาพกลอาศย เจาของโรงขอเตยเสยเจียงเคยไปมาทบ้านชองกงมได้
 ชวด ครนเห็นชองกงเขามาหยุดพกหน้าตาเครวโคกไม้สบาย เตยเสยเจียง

จึงถามว่าข้าพเจ้าไม่เห็นท่านกลับมาบ้านประมาณปีเศษแล้ว โทษของท่าน
 กโดยนชาว่าโปรดให้เบาบาง บदनท่านกลับมาบ้านดเหมือนมทกชกยสง
 ไตจงบอกให้ข้าพเจ้าทราบบ้าง ชองกงวาทาเวาตายเสียแล้วจงทกชวอน
 นก เตยเสียเจียงไตพงกทอเวาว่าทาไมมาพุดตงน บดาชองทานเมอกลาง
 วนยังมาเสพสวาท โรงข้าพเจ้าเพงจะกลับไปบ้านประมาณครู่หนึ่งนเอง—
 ชองกงไตพงกสงสยคคดา การอนนไมจริงเทไตชองเซงจิงฝากหนงสอไป
 เหนจะมีชอคความประการไตสกกสงหนงเบนแน เวลาจนเย็นจิงดาเตยเตย—
 เจียงชอกจากโรงเตยมไปตงบ้านเห็นไมไตจตกการสิงไต คนในบ้านเห็น
 ชองกงมากพากนไตคกชเอาคานบ ชองกงจิงถามวาทากบมอเงวาไปชาง
 ไทน คนเหล่านนบอกวาชองไทกกคตถึงทานนก็ไมสบาย วนนไปเสพสว
 ทโรงเตยมเตยเตยเจียงเพงกบมาตงกเขาไปนอน ชองเซงเห็นชองกงพชาย
 กกลับมากยนตจวงมาคกชเอาคานบ ชองกงเห็นชองเซงไมไตสวมไตเสอการ—
 เกงชวอกแงจวาทายงอยไกรชชองเซงยงนก พุดวาทายงไมทนตายกฝาก
 หนงสอไปวาทาย ไทพรองไทเสวไตคกเบนอนมาก พอเห็นบดาเตนม
 กชาคกชเอาคานบ ชองไทกกเห็นบตรกลับมากมความยนต จิงพุดวาทาคค
 ธานเอง ควยบตาคคตถึงเจาอยทกคนวน ถาในหนงสอไมวาเซนนกถวเจา
 จะไมมาประการหนงบดาแงจวาทาไปอยทเขาแปะไฮวชวมแตพวกถมมอเซม
 แงชวาคนตายหนไปโกนศรชะบวชอยทนนเบนอนมาก กถวพวกนจะชก
 ชวนไว ชอเสียงชองบดาและเจาจะเสียไป พอเจียะยงมาบดาฝากหนงสอ
 ไปเจาอยไกรชชองเซงมอเองเลย ชองกงไตพงบดาวากคดาชไกรชคกชเอา
 คานบแล้วถามวาทโทษชองข้าพเจ้าโดยนชาวประการไตบาง ชองไทกก
 วาจตง ลยหนงนายทหารชวยแกชไไวไต ครนมากายหลังไตเลาถอกนวา

เจ้าแผ่นดินมโหฬารออกกองคหรงบตั้ง ไปรดตามบรรดานักโทษในราชอาณา-
เขต ที่โทษเบาบางก็ปล่อยเสีย ที่โทษหนักก็โปรดให้เบาบางไม่ต้องตาย
บิดาสมได้ความแนแนแจ้งฝากหนังสือให้เจ้ากลับมา ของกงไต่พงกคอย
คลายวิตก จึงถามบิดาว่าเจต ด้วยเหตุนายทหารผู้ มคบกับข้าพเจ้าได้มา
บ้านเราบางหรือเปล่า ของไท่กบบอกว่าเจตมขอราชการเขาไปตั้งเกย-
เมืองหลวงแต่ลดยเหงนนไม่รู้ว่าไปอยู่ที่ไหน บัดนี้นายทหารมาใหม่อก
สองคน ขอเตยวเหลง เตยวเตกเบนนพองถนนมาทอาราชการตำแหน่งเจต
ลดยเหงสืบไป ตวเจ้าเห็นตเหนื่อยมาจไปนอนเสียเถิดของกงคานบบิดามา
ททอง ขณะนนตคประมาณสองยามก็นอนหลับไป.

ฝ่ายซิบบพบนชนนางผู้ ใหญ่ในตำบลดุสนธิ แจงจวของกงกคสบ
มาอยบ้าน จึงส่งเตยวเหลง เตยวเตกนายทหารคุมไฟไปจับตวของกงมา
ให้ไต เตยวเหลง เตยวเตกคานบลาคมทหารไปในกลางคณ ครอบถบวน
ของกงกลอมไว จุดคบเพลิงสว่างรองส่งทหารว่าอย่าให้ของกงหนีไต.

ฝ่ายของไท่กบกับ ของกงนอน หลับอยู่ ไดยน เสี่ยง อออง กตคใจ-
ของไท่กบขมตบนเหลาสง เห็นเตยวเหลง เตยวเตกคมทหารมาลอมบ้าน
ก็เสียใจ จึงถามว่าทานถงสองคุมไฟพลมาลอมบ้านข้าพเจ้าตวยเหตุผล
ประการใด นายทหารร้องบอกว่า ไต่กบเป็นผู้ ใหญ่เข้าใจการ จึงเอาตว
ของกงผู้บุตรมาส่งเสียโดยต ของไท่กบแข็งใจพูดว่า ของกงกลับมาเมื่อไร
นายทหารตอบว่าทานอย่าอาพราง เมื่อเวลากลางวันยังหยุดทโรงเตยมเตย
เสียเจียงคนเห็นเบนนมาก ถาของกงหนีไปโตกจะจับตวทานจงส่งตวมา
เสียโดยตเถิดของไท่กบมีความวิตคยงนค ลงมาจากเหลาบอกของกงว่าควรง
นเจ้าจะได้ความลาบาคกเพราะบิดามหนังสือไป คิดว่าโทษเบาบางไม่แจ้ง

ว่าจะเกิดความชอกช้ำ ชองกงจوابดาอย่าวิตกหาเป็นไรไม่เวลาพรุ่งนี้—
 ข้าพเจ้าจะไปกล่าวต่อหน้าพรรคษาตาบดเอง ครนจะหลบหนีไปที่ไหนจะได้
 มาเห็นหน้าตา ข้าพเจ้าเห็นว่าการครนไม่เป็นไร เขารับเอาโทษก็ไม่
 ต้องตายคงได้กลับมาปฏิบัตบตาอีก ชองไท่กึ่งจึงพูดว่าถ้าเจ้าคิดเห็นดงนน
 บิดาจะหาเงินทองไปเดินเห็นให้เบาบาง ชองกงกชนบนเหลาสงร้องบอก—
 นายทหารว่า ข้าพเจ้าชองกงกลับมาแล้วไม่หลบหลกหนีหายไปไหน
 เวลาพรุ่งนี้จึงค่อยไปว่ากล่าวด้วยกัน เชนุทานทั้งสองเข้ามาใกล้โต๊ะเสพ—
 สราให้สบายก่อน นายทหารทั้งสองตอบว่า ท่านจะลอลวงเวลาดอกกระมัง
 ชองกงว่าข้าพเจ้าจะทงบตาและญาติได้หรือ พุดดงนนแลวกดงมาจากเหลา
 สูงเบ็ดประตบเดี่ยวเหลง เดยวเตกเขาไปข้างในเจดที่โห่งสมควร จดโต๊ะ
 และสรามาลेยงนายทหารทั้งสองกับไพร่พลเหลานนเสจรจแลว ชองกงก
 เอาเงินยดบตาลงให้เดยวเหลยง เดยวเตกนายทหาร ไพร่พลเหลานนกแจก
 ง่ายให้ทุกคน นายทหารทั้งสองกับพวกไพร่พลมความยนดคางอยทบ้าน
 ชองกงคนหนง ครนรงชนเขาชองกงมากบเดยวเหลง เดยวเตก.

ขณะนชบนบ่นออกวาราชการ นายทหารทั้งสองเอาตวชองกง
 มาถงกเขาเขาไปส่ง ชบนบ่นจึงถามว่า เจ้าต้องโทษแลวหนีไป บदनจับ
 ได้กรบเบนสตยเสยเถดกสงกระตาศและพุกันมาให้ ชองกงรบกระตาศ
 และพุกันมาเชยนใจความว่า “เดิมข้าพเจ้าชองกงได้ลู่ขนางเงยมตอ
 เสยะมาเบนภรรยา ครนอยมาไมมความสข ข้าพเจ้าเมาสราเกด
 โทโสขนมานางเงยมตอเสยะตาย จึงได้ลคหนบคนขาวเจ้ากรบเบน
 สตยขอท่านได้ไปรคเกด” เขยนแลวกดงให้ชบนบ่นต ชบนบ่นกสงม
 คุมให้เอาตวชองกงจาคูกไว้ บรรตาคนทอยู่ในตาบดนนแจงวาชองกงตต

โทษกมความจตกชวณก่นมากล่าวกับมรภษาตามลขอโทษองกงเนาบาง
 ชบนบ้นเห่นคนทงปวงมากล่าวขอโทษกมใจช่วยชองกงสงมคम्मใหจองจำ
 ชองไทกังกเอาเงนทองเดินเห่นมาให้เสมอ

ในขณะนนายเงยมผอมารตานางเงยมผอเสยะตายโตครึ่งแล้ว—
 ไม่มีผู้ใดโทษยวากล่าว เตยบ่นอจนทเบ่นชกบ่นางเงยมผอเสยะกณะเลย
 เสยะไม่ได้วากล่าวชน ชบนบ้นเห่นไม่มีผู้ใดมาวากล่าว ครนครบหกสับน
 กเอาถอยคากบตวชองกง ส่งไปให้มรภษาเมืองเจจวฮูรบตวชองกงกบ
 ถอยคาทรบเบ่นสตัยมาตุแลวกปรภษาโทษให้เบาบางลง ด้วยชองไทกังก
 บดาชองกงเอาเงนทองมาเดินเห่น คนทงปวงกมาวากล่าวขอโทษจำจะ
 ตองเอาชองกงเนรเทศไปเมืองกงจว ทเมืองกงจวนนเสบยงอาหารบริบรณ
 มรภษากจรกบชองกง จงเขยนหนังสือปรภษาโทษชองกงมความว
 “ชองกงรบเบ่นสตัยโทษกมลตายไม่มีผู้ใดมาวากล่าว จงเอาคว
 ชองกงเขยนยสับทแลวสักหนานเนรเทศมาเมืองกงจว มอบหนังสือ
 กบตวชองกงให้เตยเขย สบานมคัมทงสองรบตวชองกงกบหนังสือคานบ
 ลามรภษาเมืองเจจวฮูมาจดหาส่งชองทบ้าน.

ฝ่ายชองไทกังกแจ้งวาชบนบ้นจะส่งชองกงไปเมืองเจจวฮูปรภษา—
 โทษ กจดหาเงนทองให้ชองเซงผบตรมาตวยกนคอยทาชองกงอยทหนา—
 เมือง พอมคัมทงสองคัมตวชองกงมา ชองไทกังกเชญให้มคัมทงสองหยด
 พก จดโต๊ะและสรามาลेขงมคัมแลวเอาเงนทองให้ไปไซสอย มคัมทงสอง
 กมความยนต ชองไทกังกเอาหอเสอกางเกงส่งให้ชองกง แลวเรียกมาทลบ
 บอคว่าบดาเอาเงนทองมาเดินเห่นเห่นทมรภษามืองให้เนรเทศเจ้าไปเมืองกง—
 จว ด้วยเมืองกงจวชาวปลาอาหารบริบรณพอจะชอหรรบประทานได้ ถ้า

เจ้าไปถึงแล้วบิดาก็จัดหาเงินทองให้ ชื่องเซ่งไปส่งจงดตสำคัญนไปก่อน
 เกิด แมนมสอนไปมาบิดาก็ฝากไปอีกเจ้าอย่าวิตก ครวงนเจ้าจะไปต้อง
 เดินทางเขาเนยชวเปาะ บิดากลัวพวกเหล่านนจะมาชิงเอาเจ้าไปเป็นพวก
 พองอย่าได้เกยของตวยเลย คนทงหลายจะนินทาว่าไม่กตัญญูต่อบิดา—
 มารดา การอนนสาคนกเจ้าจงจำไว้ ถ้าสมไปภายหน้าพาและคนอุปถัมภ์
 ก็คงจะได้กลับมาเห็นหน้ากันต่อไป.

ชื่องกงได้ฟังบิดาว่ากรองไหแล้วคานบลาบตามา ผู้คุมทงสองทพ
 ตวยชื่องกงเดินทางไป ชื่องเซ่งตามมาส่งประมาณทางครู่หนึ่ง ชื่องกงจึง
 สงวาม บิดาแกแล้วตวยพกตองโทษไม่ได้อยู่ปฏิบัติเจ้าจงดตสำคัญนแลระวง
 รักษาบิดาอย่าไปเมืองกัจจวเลย- ตวยพนไม่เป็นโรมผู้รูกทงตณถาไม่ตายก
 คงได้กลับมาเห็นหน้ากัน ชื่องเซ่งได้ฟังกรองไหคานบลาพาบตวยกลับไป —

บ้าน อุตสาห์ปฏิบัติรักษาอยู่ทุกวันนี้

ฝ่ายชื่องกงกับผู้คุมทงสองพากันเดินไป ตวยเตยเซย ลบ้าน ผู้คุม
 นนได้เงินทองของชื่องกงไว้กปฏิบัติไม่ให้อนาทรร้อนใจ วันหนึ่งเวลาจวน
 เย็นกชวณกันเขาพกโรงเตยม ขอสุราอาหารเลี้ยงกันเสร็จแล้วชื่องกงจึง
 พูดว่า เราจะบอกท่านแต่ตามจริง เวลาพรุ่งนตองไปทางเขาเนยชวเปาะ
 พวกเขาเนยชวเปาะรู้ว่าท่านทงสองคุมเวามากจะเขาแยงชิงเอา ท่านทงสอง
 จะตกใจจึงบอกเสียให้ทราบ เราเที่ยวหาทางลัดเดินไปถึงจะใกล้สักหน่อย
 ก็ไม่เป็นไร ผู้คุมว่าถาท่านไม่บอกข้าพเจ้ากไม่รู พดตงนนแล้วกหลบนอน
 พอดสว่างจนจัดหาอาหารรับประทาน สำเร็จแล้วชวณกันออกจากโรงเตยม
 เที่ยวหาทางเล็กเดินลัดไป

ฝ่ายเตียวโกเป็นใหญ่อยู่ ณ เขาเนยชวเปาะมีความอดกลองของกง
 จงจตคนโชทไววางใจให้ไปสืบหาตามลหุเสยกย แขวงเมืองเจิวชิวจะมี
 เหตุการณ์สิ่งใดบ้าง คนโชสบรืความแฉวกรบกกลับมาแจ้งกับเตียวโกว่า
 ชบนบจับตัวของกงไปให้มรภษาเมืองเจิวชิว บदनของกงตองเนรเทศไป
 เมืองกงจว ผู้คุมสองคนคุมของกงเดินทางมาแล้ว เตียวโกได้ฟังกส่งพวก
 ฟองเหล่านนว่า ให้คุมไพร่แยกกันไปสกัดอยู่ตามทางทุกๆ แห่งคอยแย่งชิง
 ของกงมาเสียให้ได้ ฟนองเหล่านนคุมไพร่พลแยกย้ายกันไปคอยทำอยู่

ฝ่ายของกงกับเตยเซย ลบ้านเดินลัดทางไปประมาณได้สามสิบ
 เห็นคนยืนอยู่ในป่ากตกใจ

ฝ่ายเลาตงมาคอยอยู่ทางนบน ครนเห็นของกงกับผู้คุมทั้งสองเดิน
 มากคุมไพร่พลออกสกัดไว้ ผู้คุมเห็นตงนนกกตกใจกลัวคกเขาลงค่านับ
 ของกงเห็นเลาตงถอกระบตรงเขามา กรองถามว่า นองจะฆ่าผู้ใด เลาตง
 ตอบว่า ข้าพเจาจะฆ่าผู้คุมทั้งสองเสียให้ตาย ของกงวาส่งกระบมานเถตพ
 จะฆ่าเอง เลาตงกส่งกระบให้ ของกงรบมาถอไว้มคุมทั้งสองกรองวาตาย
 แล้ว ของกงจึงถามเลาตงวานองจะฆ่าผู้คุมทั้งสองนด้วยเหตุอันใด เลาตงวา
 เตียวโกให้คนไปสืบหาทตามลหุเสยกย แฉววาพตองโทษจะเนรเทศไป
 เมืองกงจว เตียวโกจึงให้พวกฟนองคุมไพร่พลแยกกันไปคอยรับ ซึ่งผู้
 คุมทั้งสองนไม่ฆ่าเสียจะเอาใจทำไมของกงวาชอบใจฟนองทงปวงนัถ ถาชน
 มากคอยรับให้เราไปเขาตวยนเหมือนแกลงให้เราตายจะอยู่เป็นคนไปทำไม
 กเขากระบทถอจะเชอตคอตาย เลาตงเห็นตงนนกเขาไปยึดมือของกงไว
 ฬามวาพอยาเฟงวนวายไปปรภษากนกกอนแล้วกแยงเขากระบมาเสีย ของกง
 วาถาพวกฟนองทงปวงเมตตาเรากปลดอยให้ไปเมืองกงจว จนต่นโทษแล้ว

ชื่องกง

จึงคอยมาพบกันเล่าตงจึงตอบว่าพุดเชนนข้าพเจ้าจงด
หน้าทหนทางใหญ่ โงวหยงกับฮวยหยงมาคอยรับท่าน
เชิญมาปรึกษาถัน จึงให้คนไปเรียก โงวหยงกับฮวยหยง
ฮวยหยงมาถึงเห็นชองกงกกลงจากมามาคนบแล้วพุดว
เสียแล้ว ชองกงว่าพเป็นโทษหลวงผู้ใดจะถอดได้ โง
แล้วพุดว่า มิใช่จะให้พอยู่ด้วยเมื่อไร เตียวโกผู้เป็นไท
แล้วจึงใช้พวกข้าพเจ้ามาคอยเชิญไปจะพุดความในใจ
ส่งไปเมืองกงจวชองกงได้ฟังกมความขยัตวาจึงพุดท
ข้าพเจ้า ถนตมอผู้คุมทั้งสองลกชนพากนเดนมมา ชอง
ประการใดอยกับตัวเราเองท่านทั้งสองอย่าวิตกเลย
ข้าพเจ้านอยู่ในเงอมมอท่านขอจงได้โปรดด้วยเถิด พุด
มาถึงทางใหญ่มีป่าแชนมอยู่รวมเมณาเห็นเรือมาคอยรับก
ไปถึงเกาะต้นทางจะเดินไปนั้นเรียกว่าตวนกิมเตง บ
ชองกงชนจากเรือ จดเกยวมาหามไปถึงทชมนมแล้ว
นนักมาคานบรบชองกงเขาไปข้างในจตทไทนงแล้ว
คงอยทตาบลหนเดยกยท่านได้ช่วยชีวิตไว้พระคุณนักข
ถึงท่านอยทกวน ครวงนทานกชกนาพวกทมผมอเชม
ทเขาเนยชวเปาะนกลบสนากชนกว่าแต่ก่อน ชองกง
ให้พนองไปคอยรับได้มาพบกัน และตัวข้าพเจ้าเป็น
ตาย หนีไปเที่ยวเรื่ออื่นอยู่ปริมาณบเคษชวณพวก
เขอนท่านครนมาถึง โรงเตียมพบเจยะยงบอกวาชองเซ
หนงสอนบบอกวาบาดตายจึงได้รบกลบไป ครนถงบาน

เพราะบิดามารดาความวิตกกังวลข้าพเจ้าจะมาเข้าเป็นพวกพ้องกับท่านเสีย จึงได้
ฝากหนังสือเป็นอธิบายมาและตวงข้าพเจ้านม โทษต้องเนรเทศมาเมืองกังจู —
พอเดินมาตามทางพบพวบน้องเหล่านนบอกว่า ท่านให้เชิญมาก่อนข้าพเจ้าก็
ไม่ขัดชน บัดนี้ได้พบท่านและพวบน้องทั้งปวงแล้วจะลาไป ด้วยกำหนดวันนี้
จะอยู่หากไม่ได้เที่ยวไถ่กว่าท่านจะร้อนรนไปทำไมเสพรวดจากนั้นก็แล้ว
จึงค่อยไปเชิญท่านนั่งให้สบายเถิด ผู้คุมทั้งสองได้ฟังของกงพุดกับคนเหล่า
นั้นในทชมนุ่มกมความกลัวเข้าแอบอยู่ใกล้ช่องกง เพียงไถ่สงให้จืดโตะ—
และสุรามาเลี้ยงของกง เพียงไถ่กับพวบน้องเหล่านนก็ชวนกันคานบงเบน
ลาดบกลงมาเที่ยวไถ่เอาบ้านสุรามาวันได้ด้วยของกงก่อน พวบน้องเหล่านน
ก็วันได้จนถ่วงตัว เชิญของกงเสพรวดสนทนากันต่าง ๆ ของกงเสพรวด
แล้วกลอุบายพูดว่าชอบใจพวบน้องทั้งปวงก็หน้าด้วยข้าพเจ้าเป็นคนโทษครั้น
จะอยู่ก็ไม่ได้ จวนจะถึงกำหนดแล้วจะขอลาไป เพียงไถ่กว่า พวกข้าพเจ้า
ทำให้พชดเคืองประการใดหรือ จึงดวนรบริบร้อนไป ครั้นจะขามผู้คุมทั้งสองเสีย
ก็หาให้ฆ่าไม่ ถ้ากระนั้นเอาเงินให้ผู้คุมกลับไปบอกผู้รักษามืองว่า ชงตวง
นนพวกเขาเนยชวเปาะแย่งชงเอาไวเสียแล้ว โทษทณชตงใดก็ไม่มกับผู้คุม
ของกงว่า ความนขออย่าได้พูด ถ้าหากาชนนเหมือนแกล้งข้าพเจ้า บิดา
กแก่ชราจะให้ชดชนคาบคานนไม่ได้แต่เต็มเคลมเคลมเห็นดีไป จึงชกชวน
พวบน้องทั้งปวงมาเข้าเป็นพวกพ้องเทพยตาตลใจให้พบเจียะยังถอหนังสือมา
ให้ข้าพเจ้ากลับ บิดาได้กาชบสงให้ไปตามโทษของตัว ครั้นจะชดชนแบบ
แผนแผนตนไปก็เป็นคนไม่ชอตรงตองเอาชอเสยงไว้ให้ปรากฏบ้าง ถ้าพ
น้องทั้งปวงไม่ปลอຍให้ไปก็จะชอตายอยุ่ทน พุดแล้วกรองให้คกเขวลง
คานบ เพียงไถ่ โงวหยง กงชุนสนกกับพวบน้องเหล่านนก็ชวนกันเข้าพยุง

ชองกงชนแลวดพตวาทใจของพอยากจะไปเมืองกงจวกไม้ขัด แต่เวลา
 วนนคางอยทนกอนเถด รุงชนเขาจกคอยไป พวกเหล่านนพากนอสนวน
 ชองกง แลวดจคโตะและสวามาเลยกน และจวนหนงนคาทไลคชชองกง
 นน พนองจะถอดไท ชองกงไมยอม ชองกงนงนอนอยกับผคม กฉวพ
 นองทงหลายจะชวผคมเสย

ครนรุงชนเขาชองกงจะลามา โงวทยงจิงเขยนหนงสอมาไท
 ชองกง แลวดพตวาทเมืองกงจวมชนนายผหนง ขอโตจง เป็นคนสตัยชอ
 เदनทงวนหนงโตแปดรอยล คนทงปวงเรยกวาท ชมเกยไทเปา โตจงกับ
 ชาพเจาเป็นคนชอบพครวกโครกน ถาพไปถิงเมืองกงจว จงเขาหนงสอฉบบ
 นไปไทโตจงรูกกนไว เตยวไทกกับพวกเหล่านนจตเงนทองมาไทชองกงไป
 ไซสอยตามทงและผคมทงสองคนละสบตาดลิ่ง ตางชวณกนมาส่งชองกง
 จนถิงทงไทใหญ่แลวดกคานบลากลบลมา ชองกงกับผคมกเดินทงไป ครน
 เวลาเขนเขาทหยดสำนกรองเตยม ผคมทงสองกปฏบตรกษาชองกงมิให้
 ชดเคอง พอรุงชนเขากชวณกนเดินทงตอไปประมาณโตครงเตอน ถิง
 เนนเกยตเอียงเนย ผคมทงสองพตวาทาขามเนนไปถิงชมเอียงกง แชวง
 เมืองกงจวจะตองไปเรือไม้ส ไกลเราร่งรบ ชามเนนไปเสยโดยเรือเถด --
 ครนเดินทงไปโตครงวัน เห็นมีโรงชายสวรายู่โรงหนง ชองกงกยนตบอก
 แกผคมวาท ทรมเนนมีโรงชายสว เราไปชอกนพอหาหยเห็นอยกอนเถด ก
 ชวณกนเดินเข้าไปในโรงสว ไมเห็นผคนจงรอกถามวาท เจาชองไปชาง
 ไทน ชายเจาชองโรงออกมถามวาท ทานจะชอสวรสกเท่าวไร ชองกงเห็น
 ชายผนรูปร่างสูงไทใหญ่ จงถามวาท มีสิ่งโตชายบาง ชายผนบอกวาท มี
 เนอกระบอบกบสว ชองกงวาท จตหามาบางเลกนอย ชายเจาชองบอกวาท

ธรรมเนียมของชาวพเจาน ตาม โตชอกตองไทเงนก่อน ชองกงแกทอผาออก
จะไทเงน เจ้าของสรวายนตออยู่ เห็นหอม้าโตใหญ่กมความยหนดชองกงหยับ
เงินสั่งให้ เจ้าของสรวายนตอเงิน กวดหาส่งชองกับสรวายาเมาสามชามมา
ให้แล้ว ผู้คนคนหนึ่งพูดว่า ทกวนนเตนทางยากนกับบรรดาคนมมมอญ
หมน ตั้งโรงขายสรวายาเอาเข้าใในสรวาย กมแลวมนมากเอาเงินทองเสีย
มแต่เขนนมากชกขม ชายเจ้าของโรงโตฟังก์ทวเราะ แล้งพูดว่า ท่าน
อย่าเสพสรวายของ ๆ เราเลย มแต่อย่าบอทงนน ชองกงกทวเราะพูดกับ
ผู้คนว่า ท่านเสพสรวายแต่ชามเดียวเกิดแล้งกชวณกันเสพสรวายทงสามคนสน
ชามหนึ่ง ผู้คนทงสองพอเสพสรวายเข้าไป ตากแข็ง นาลายไหล มือเทยว
ตะกาย ด้วยพษยาเบอกาเรบกดมลง ชองกงจึงพูดว่า เสพสรวานตเดียว
กมนเมาชวณกนลงนอน กชยบตวจะลุกขึ้นมาพยงผู้คน พอพษยาภาเรบ
ชองกงกดมนอนกนลงอยู่ทงสามคน ชายเจ้าของสรวายเห็นกมความยหนด จึง
พูดว่า สองสามเวदानคชายไม่ได้เลย จนนเทพยดาชกนำให้สามคนนมา
กตรงเขาจบชองกงเขาตอไปททองสำหรับชวคนแล้งเขาตอผู้คนทงสองไป -
ไวดวยกนกลับมาเอาหอสงของเข้าไปข้างในแก้ออกค ดูเห็นมแต่เงินทองอยู่
ในนนกยนตพูดว่า ตั้งแต่เรามาตั้งโรงขายสรวายชานาน ไม่เคยพบคนตอง
โทษเนรเทศมา มงมเงินทองเป็นอนมาก แล้งเก็บทองเงินทองเหล่านนไว้
เตนออกไปตลกมอทสำหรับชวคน จะกลับมาทออยง กยนคอยออยทประต
ฝ่ายลจน เป็นชวเมืองโลวจิว ชานชานาญในการเวอมมอเซม
แขง ทอเวอรบจางอยทแมนาเอียงจอกก ผู้ใดมเงินทองมาจางชามส่งก
แยงชิงเอาเลย ลจนไดยนคนเล่าดอว่า ชองกงใจโอบอ้อมอารกอยากจะ
ใครไปตามภกตเป็นพวกพ้อง ครนอยมารูว่าชองกงตองโทษจะเนรเทศมา

เมืองกัจจว ลจุนจิงชวนทองออย ทองเมง เพอนทงสองมากออยชองกัจจอຍ
 ทางจะไปเมืองกัจจว สหาวนไม่เห็นชองกัจจเตนทางมา ลจุนกบทองออย
 ทองเมง ก็พาดนข้ามเนินไป เจ้าของทชายสรวายาเบอนนยนอຍทประตโรง
 เห็นสามคนข้ามเนินมา ก็เตนเขาไปไกล เห็นลจุนกจาไตจิงถามว่า พจะ
 ไปข้างไหน ลจุนบอกวว่า เรามาออยทาพวกพองถ้าหนดไวจะมาทางนคไม่
 เห็น เจ้าของสรวาจิงถามว่า พมาออยผู้ใดลจุนวว่า เรามาออยชองกัจจเบน
 ชนนางตาแห่งอะช ใจคอกวางขวางชาติทหารแท้ ถาผู้ใดมทกชกอปดมก
 ทงสน เจ้าไม่ไดยนบางหรือ เจ้าของสรวาว่า ไตชาวเลาลอมาชานานว
 ชายผู้หนงอຍบ้านชวตงแขวงเมืองเจจวช ีทเรยกวากบสไหวชองกัจจกเหมง
 คนนนคอกกระมิง ขอเสียงปรากฏทงแผนคณ ลจุนวว่า คนผู้นนไตมาทาง
 นบางหรือเปล่า เจ้าของสรวาว่า ไม่รู้เลย หลายเตอนแลวดคาชายไม่คอຍ
 จะไต เวลาอนนเทพยดาชกนำโหมาทางนตามคน เห็นจะมีผลประโยชน์
 อຍบางลจุนจิงถามว่าสามคนนนเบนคนชนิดไร เจ้าของสรวาว่า ผู้คมสองคน
 กบคนโทษหนงลจุนไตพังกตกใจถามว่า ไตลงมอชาเสียงแลวดหรือ เจ้า
 ของสรวาว่าเขาตัวไปไวในทสำหรับช่าคน คอຍทาถลกมอຍังไม่กดับมา ลจุน
 ก็ให้เจ้าของสรวารบพาไปทโรง เข้าไปไตในทงเห็นคนทงสวมเมายาเบอ
 นอนกกลงอຍกไมรูวามไต ด้วยลจุนกบชองกัจจยงไม่เคຍพบกัน ลจุนคตชน
 ไตจิงให้เจ้าของสรวาเขาทอมามาแกต เห็นเมงนทองและหนงสอณบบหนง
 กเขามาอานเห็นมขอชองกัจจอຍในนนคตกใจ จิงพตว่าเทพยดาตลใจโหรบ
 มาไตยเร็ว ถาชากอกสทหนอຍพเวากคตตาย แลวดให้เจ้าของสรวาเกยยาเบอ
 เสียงไตยเร็ว เจ้าของสรวากเขายามาแกชองกัจจแลวดพยงออกไปข้างนอก

ของกงพนชนเห็นคนย่นอยกไม่รู้จัก ลุจนกับเพื่อนสองคนกุกเขาลง - -
 คานบของกง ๆ ตามว่า ท่านมาคานบข้าพเจ้าด้วยเหตุอันใด พอพูดถึงน
 เจ้าของสวาคกกเขาลงคานบอก ลุจนบอกว่า ข้าพเจ้าเป็นชาวเมืองโลวจิว
 แซล ซอจัน จากเวอหากนอยทแมนาเอียงจอกกชานชานาญในการเวอ คน
 ทงปวงจงเรียกข้าพเจ้าว่าหนกทะเลง ผทชายสรวานน แซล ซอลบ ลกกลอบ
 ชายเกลอหลวงแลงทนมายอกบข้าพเจ้าเทยวหากนดวยกัน ตั้งโรงชาย
 สรวายาเบอชยทน คนทงปวงเรียกลลบว่า ชยเมยพวนกัว ซงสองคนน
 เป็นพนองบข้าพเจ้าชอทองอยคนทงเรียกว่าชดตงเกา อกคนทงนชอ
 ทองเมงเรียกว่าพวกกงจัน ซองกงว่า ทานเฮาชาเบอมาไทกัน คิดจะทำ
 รวยแลงแกเสยทำไม เหตุใดจึงได้รู้จักเรา ลุจนแจ้งว่า เดิมข้าพเจ้าได้
 ยนชอเสยงทานปวากฏอญูเนอง ๆ คิดจะไปคานบทานกเพราะยากจน คราว
 นข้าพเจ้าได้ยนข่าวว่าจะเนรเทศทานมาเมืองกงจิวตองเดินทางน ข้าพเจ้า
 จิงชวนทองอย ทองเมงมาคอยทานอยทชายเนนสทวอนกไม่เห็นทานมา
 เทพยดาตลใจให้ชวนกันชามเนนมาหมายจะชอสุวาทมพบลลบแจ้งความ
 วยมากไม่รู้จัก จิงเฮาทงสอออกตรูว่าทานตองเนรเทศไปเมืองกงจิวจิงให้
 ลลบเจ้าของสวาทเกทานพนชน

ของกงได้พังกยนต์ เลาคความเต็มให้สคนพงทกประการ ลลบว่า
 เชญทานอยทนเถด จะต้องไปเมืองกงจิวทนลำบากลาบนทำไม ซองกงว่า
 พนองทเขาเนยชวเปาะชวนกนอชนวนอนกยงอยไม่ได้ กลวภยอนตรวยจะ
 ถบตาและนองทไทนจะอยกบพนองทงปวงได้ ลุจนจิงพดแกลลบว่า พ
 เวานเป็นคนสตัชชอจริง ๆ ถ้าไม่ยอมอยแลงเจ้าจิงไปแกไห้ผู้คุมทงสองพน
 ชนโดยเรว ลลบกเรียกลลกกจางชวยกันพยงผู้คุมออกมาเฮาชาแกไห้ผู้คุมทง

สองพจนัน พดกันั้นว่า เราเดินเห็นตเห็นอยตอกกระมัง เสดพรานัดเดียว
จึงได้มาตงน ของกงกับพวกเหล่านนได้พงกหวเราะ ลลบจตโตะและสรว
มาเลยงกน ขวนของกงคางอยทโรงลลบกนหนง

ครนรุ่งเช้า ลลบกเอาทองเงงทองสงของมาคนให้ ของกงกลา
ลลบกออกจากโรงมากบลจน ทองอย ทองเมง ครนถงบ้านลจนกเชญของกง
เข้าไปข้างใน จดโตะและสรวมาเลยง แลวของกงกับลจนกสำบานเป็น
พจนองกน ของกงคางอยทบ้านลจนหลายวนจงบอกว่าจะลาไปก่อน ลจน
กจตหาเงงมาให้ใช้สอยตามทาง ของกงรับเงงแลวลาลจน ทองอย
ทองเมงออกจากบ้านกตเอียงเนยเดินไปได้ครงวนถงบ้านแห่งหนงมตลาต -
สนุกสนาน ผคนยนอยเป็นหมกน ของกงชวนผคนเดินไปตเห็นชายผหนง
ชายยากอเอยะราเพลงฮาออตต่างๆ ไทคนเหล่านนตจนจบแลวกวางกระบอง
ลงไว้ ร้องบอกว่ ขาพเจามาแต่เมืองไกล ผมอกไม่เขมเขงชอภยเสย
เกิด ท่านไม่ชอยากอเอยะกแลวไป แต่ขาพเจาราเพลงฮาออไทคอง
เมตตามแต่จะไทเบยอแปะเกิด จะได้เลยงชวต คนทงปวงได้พงกนงเสย
ของกงเห็นชายผนชอเบยอแปะเป็นหลายหน ก็ไม่ผผู้ ไทให้ ของกงม
ความเวทนาทขบเงงท่าตาลงสงให้ แลวพดว่ ท่านครเราเป็นคนโทษเดิน
ทางมาไม่มีสงโตจเงงเงินนไปใช้สอยกอนเกิด ชายผนนกดใจพดว่ - -
บรวตาคนทในตาบลกตเอียงเนยไม่มีผผู้ ไทรเพลงฮาออ ชงท่านนเป็นคนโทษ
ยงกลาเอาเงงให้ขาพเจาถงท่าตาลง เปรียบเหมอนแตงวนทว เมอครง
แผ่นดินกอน ใช้เงงทองเท่าไรก็ไม่เสยตาย บรวรณางจะไทชอเสยปรากฏ
ในแผ่นดิน เงงของท่านท่าตาลงครงน เปรียบเหมอนทวสบตาลง บุญคุณ
เป็นทยง ท่านแช่ไค ขอโรงจงบอกให้ขาพเจาทราบด้วย ของกงว่ท่านจะ

ถามเข็ขอทำไม เงินทองเล็กน้อยไม่ต้องตอบแทนหรือก พดยงไม่ทันขาดคำ
 เห็นชายผู้หนึ่งรูปร่างสูงใหญ่ ตรงเขามาร้องทว่า เจานมาแต่ข้างไหน
 อดอานงมอแซมแซง คนโทษนบกอดมมจะทาให้พวกตามลบ้านนอบ
 ายหรือ เราได้ห้ามคนทงปวงว่า ดแล่วอย่าให้เงินทอง คนโทษนงองหง
 นกหนา กิดาของกงเบนขอหยาบตาง ๆ ของกงจงตอบว่า เราเอาเงินให้
 ทานการสงไดของผูอนตวยเลา ขายนนไดพังกโกรยงนง ตรงเขาจะต
 ของกง ๆ กทลบถอยออกมา ขายนนตามมาจะตให้ได ของกงคคจะส
 พอเห็นชายทราเพลงอาวอตรงเขาช่วยของกงถอยห่างออกไป ชายท—
 ว่าจะเพลงอาวอตชายณนดมลงแลวดลกชน ชายทราเพลงอาวอถถดมลงอก
 ผู้คมทงสองเขาห้ามชายทราเพลงอาวอไว้ ชายณนดมลงถงสองครงเจบ
 ปวดมาก ไดความอายอดสาทแซงใจลกชนได แลตของกงกับชายทราเพลง
 อาวอ พดวาทแลวเบนไรมคจจะไดเห็นกน กรบหลกไปทางทิศใต้ ของกง
 ถามชายทราเพลงอาวอว่า ท่านครอยบ้านเมืองไหน แซ่ใด ขอไร ชายท
 ราเพลงอาวอบอกว่า ชาวเจานชาวเมืองฮ้อหนา ตำบลบ้านลกเฮยง แซ่
 ฮอยง ป้และบิดาชาวเจาเบนขนนางอยู่ในเกงเดยตเซยงกง เพอนขนนาง
 ดวยกนอจนามาก จงไม่ทาวาฮการ ออกมาเทยวชายยากอเฮยงและราเพลง
 อาวอต่าง ๆ ให้ชาวตลาคต ตามแต่เขาจะให้เงินบางเล็กน้อยพอได้เดยง
 ชวด คนทงปวงจงเรียกชาวเจาว่า แบตวถง ท่านนนแซ่ใด ขอไร บอก
 ให้ชาวเจาทราบบ้าง ของกงว่า ป้และบิดาเบนชาวเมืองหนเดยกย แซ่ของ
 ของกง ดยงถามว่า ท่านอยตามลชวตง คนเหล่านนเรียกว่า กบตีไหว—
 ของกงเหมง หรือมิใช่ ของกงว่า นนแหละคอตวเราเอง ดยงได้พังกคกเขา
 คำนบพูดว่า เชิญท่านไปเสพสุราสนทนากันแลวจงคอยไป ดยงกเก็บยา

และเครื่องอาวอไวในแข่งเสร็จแล้วชวนชองกงกับผู้คุมทั้งสองมาที่โรงเตียม
 บอกว่าจะขอสุรากับสงของกิน เจ้าของโรงเตียมบอกว่า สุราและสงของ
 นนมกมไป แต่ไม่อาจจะขาย ชองกงถามว่า เหตุผลประการใดจึงไม่กล้า
 ขายให้เรา เจ้าของโรงบอกว่าคุณตกบ่ทานเมื่อสักครู่นี้ใช้ให้คนมาส่งไว้
 ว่าไม่ให้ขายกับท่าน ถ้าข้าพเจ้าขายให้แล้ว โรงเตียมคงจะยับเยินสน
 ษายคนนบ่เปรียบเหมือนเสื่ออยู่ในตำบลกิดเชียงตพน ผู้ใดจะไม่เกรงกลัว
 หรือกไม่ได ชองกงจึงพดกับสงว่า ถ้ากระนั้นเรารีบไปเสียโดยเร็วเถิด ถ้า
 อยุชวชายผู้นนมาพบเขากจะเกิดความ สียงว่า ข้าพเจ้าจะเอาเงินไปให้ค่า
 เขารโรงเขาเสียก่อน อีกสักสองวันจึงจะตามไปเมืองกัจจวงคงจะพบกัน เข็ญ
 ท่านไปก่อนเถิด ว่าแล้วชองกงก็เอาเงินให้สงยกยสบตาลง สงรับเงิน
 มีความยินดีขงนถ คำนบลามา ชองกงกับผู้คุมสองคนก็ชวนกันออกจาก
 โรงเตียมจะไปขอสุราโรงอื่น ครั้นไปถึงโรงสุราแห่งใดถามว่าจะขอเจ้าของ
 สุรากับสงเหมือนกันทุกโรง ชองกงกับผู้คุมก็เดินไปจนสนตลาดก็ไม่มีผู้ใด
 อาจขาย ว่าชายผู้นนส่งไว้ทางสน ชองกงเดินไปเห็นโรงสำหรับคนเดินทาง
 อาศัยจุดไฟคอยรับแขก ชองกงเห็นตงนนกรอถามจะขออาศัย เจ้าของ
 โรงบอกว่า ชายผู้นนส่งไว้ให้ท่านกไม่ไดชองกงก็ไมร ทจะคิดประการใด
 ตะวนกจวนเย็นจึงชวนผู้คุมเดินไปตามทางใหญ่จนมดค้ำ ชองกงมีความ
 วิตกจึงพดกับผู้คุมทั้งสองว่า เราชวนกันไปตว่าเพลิงอาวอทำให้เกิดความ
 ษน ชายผู้นนมาส่งกาขบเสยทางสน ไม่ให้พวกเราอาศัยที่ไหนได้ ค้ำมค
 บานนแล้วจะทำประการใดตปรักษากันพดางกเดินไป ชองกงเห็นไฟแดง
 อยุในบ้ำ จึงพดว่า เห็นจะมีบ้านผู้คน ผู้คุมว่า ที่ไฟแดงนบไม่อยู่ริมทาง
 ใหญ่ ชองกงว่า จะทำอย่างไรได้ ถึงไม่อยู่ริมทางก็ตองไปต่านกอาศัย

เวลาพรุ่งนี้จะเดินไกลออกสักสองสามลี้กตองจาเป็นแถวชวนกันเดินตรงไป—
 เหมมเวียนเป็นอันมากบ้านหนึ่งโตใหญ่ ของกงมาทประตืองถามว่า—
 ข้าพเจ้าเดินทางมาจวนมดคางจะขออาศัยสักคนหนึ่ง คนในบ้านได้ฟังก็
 เขาไปบอกไท่ก่งเจ้าของบ้านว่า มีคนโทษผู้หนึ่งเดินทางกับผู้คุมสองคนจะ
 ขออาศัย ไท่ก่งให้คนใช้พาเข้ามาข้างใน ของกงกับผู้คุมก็เข้าไปคำนับ
 ไท่ก่งเจ้าของบ้าน ไท่ก่งส่งให้จัดอาหารให้ของกงกับผู้คุมรับประทานแล้ว
 ให้คนใช้พาไปนอนในห้องสำหรับอาหารอาศัย ขณะนั้นเดือนหงายของกง
 เดินไปกับคนใช้ ไท่ก่งเห็นทางอยู่หลังบ้านแห่งหนึ่งไกลท้ออาศัย คนใช้ก็
 ให้ของกงกับผู้คุมไปนอนในห้อง

ฝ่ายไท่ก่งถือ โคมไปเที่ยวตรวจดูที่ประตูบ้านและห้องทงป่วงแล้ว
 ก็กลับไปนอน ของกงเห็นจึงพูดว่า ไท่ก่งเจ้าของบ้านเหมือนกับบิดาเรา
 ถ้าเวลากลางคืนตรวจดูทวนบ้านแล้วจึงจะนอน ผู้คุมว่า ไท่ก่งเจ้าของบ้านใจ
 คอตนก ให้เราได้อาศัยพักกาย บุญคุณเป็นที่สุด แลงกบตประตือนอนอยู่
 ในห้อง แต่ของกงนอนไม่หลับคิดถึงโทษของตัวกลัวความวิตกได้ย่นเสียง
 ออองไม่แฉงวาเกิดเหตุการณสิ่งใด จึงลุกขึ้นมาแอบดูตามช่องฝา เห็นชาย
 ผู้หนึ่งถือกระบามากับพวกพ้องประมาณแปดเก้าคนเรียกให้เปิดประตูคนใน—
 บ้านก็เปิดรับพวกนั้นเข้าไป ของกงจาได้จวชายคนนั้นทวงวาทกนทตลาคเหตุ
 ไฉนจึงมาบ้านนุกมความกลัวเป็นอันมาก เห็นไท่ก่งเจ้าของบ้านเดินออก
 มาถามชายผู้นั้นว่า ไปเที่ยวทไทนมาจวนมดคาง ชวนกันถือเครื่องศตตราวอ
 ไปทบตกับผู้ใดหรือ ชายผู้นั้นบอกวาววนนข้าพเจ้าไปทตลาค มีชายผู้หนึ่ง
 มาขายยาถือเอะระวาเพลงอาวอต่าง ๆ เทยวหากนตามอำเภอใจ ด้วยททาง
 แถวตลาคนขนอยู่แก่เราทงสน ผู้ใดจะมาหากนกตองบอกให้รู้ก่อน ชายผู้

นนทอความผมอเขมแซงไมมาบอก ชาวเจ้าชดใจจงส่งพวกเหล่านนว่าอย่า
 ให้เงนทอง มีคนโทษเค้นทางมาเห็นกเข้าไปดแล้วเอาเงนให้วางวดหาตาลง
 แกลงจะทำให้ตาบลดกเคียงดินของเราเสียไป ตัวเขาจะได้ปรากฏเป็นคนดี
 ชาวเจ้าโกรธแค้นเขาตคนโทษ ชายทราเพลงอาวอนนเขาช่วยคนโทษไว้ ต
 ชาวเจ้าลมดงเจ็บอายผู้คนเป็นอนมาก ชาวเจ้าลุกมาได้เที่ยวส่งตามบรรดา
 โรงเตียม ถ้าคนโทษกับผู้คนมาชอกไม่ไหว โดชาย โรงจะอาศัยยกส่งใจไม่
 ให้อย ชาวเจ้าให้ตามไปจับตัวชายทราเพลงอาวอนมาเขยนเสียขบเขยนแล้ว
 เวลาคนจงจะเอาตัวไปถวงเสียในแมนา บदनชาวเจ้าจะตามไปจับคนโทษ
 ไม่แจงว่าหนีไปสำนักทได้ จึงมาเรียกไทพไปช่วยจับ ไทก่งว่าลคเคี้ยคด
 อานตงนไมตจะเป็นคนอายสน คนโทษนนเขามเงนวางวดไทกขางเป็นไร
 จะทบทเขาทำไมเจ้าจงขอบดาเกิดอย่าไปรบกวงไทอองเลย ชายนนทไม
 พงถอกระบเคนตรงเขามาขางใน ไทก่งบิตากเคนตามไปด้วยชองกงแอม
 พงแจงความแลวตกใจ จึงพูดกับผู้คนว่าจะคิดประการใดตทางอนทไมไป
 จาเพาะตรงมาอาศัยทบานน ชายผู้ทวาททกับเราเป็นบตรไทก่งเจ้าของบาน
 ถารวเราอยททชวตคกงตาย ถงไทก่งไมบอกคนอนทคกงบอกไหว เราท
 เอาตัวรอดไปดกว่า ผู้ค้มาทานพดจาทูกตองแลวจงบทหนีไมเสียโดยเร็ว
 เกิด ชองกงกับผู้คนทงสองกเบตประตอออกมาพากันหนีไปทางหลังบาน ขณะ
 นนทาวดวงพอเห็นทาง รมเค้นทางไปประมาณครทงกงบาออบนทาง
 ตน กชวณกนบักบ่าอออกไปถงแมนาใหญ่เรียกว่า ชมเอียงกง เทยวทาทาง
 จะเดินต่อไปกไมมี

ฝ่ายชายผู้นปลกพชายลกชนแจงความไทพ่ง พอคนใช้มาแจง
 ความว่า คนโทษกับผู้คนนมาอาศัยอยู่ในบ้าน บदनหนีไปทางหลังบาน
 ชายผู้นนทกับพชายไตพงกเรียกพวกพองจุดไฟไล่ตามมาทางหลังบาน

ฝ่ายของกงไถยนเสียงฮอองมาข้างหลังตกใจ เห็นไฟนไฟใกล้เข้า
มาจะหนีไปทางไหนก็ไม่ได้ด้วยแม่น้ำนวกวางใหญ่ รมผงนมแตงแฟม
จะเดินบกไปก็ไม่มีทาง ของกงร้องประกาศว่า เทพยดาทั้งหลายจงช่วยชีวิต
ข้าพเจ้าทั้งสามไว้อะไรให้ตายทบาแหมรมผงแม่น้ำเลย เหลียวไปเห็น
ไฟแดงมาเกือบจะถึงก็เสียใจ จึงพูดว่า ไม่ควรเลยจะเอาชีวิตทั้งเสียตน
ถ้าอยู่ที่เขาเฉยชวเปาะก็จะมีความสุข พอเห็นเรือแจวออกมาจากคลองใน
บาดานหงกตกใจ ของกงจึงเรียกว่า ท่านเจ้าของเรือจงช่วยรับข้าพเจ้า
สามคนขามส่งด้วยจะเอาเงินทองมากน้อยเท่าไรข้าพเจ้าจะให้ เจ้าของ
เรือได้ฟังกรอถามว่า ท่านทั้งสามเป็นคนชนิดไรจึงได้มาอยู่ที่นี้ ของกง
ตอบว่า ข้าพเจ้าเดินทางมา มีใจผู้ร้ายไล่ตามมาข้างหลังจะแย่งชิง ท่าน
จงเอาเรือมารับโดยเร็วเถิดจะทดแทนคุณให้ควรแก่ตาเห็นตเห็นอย เจ้าของ
ของเรือได้ฟังกรบเข้าไปริมฝั่ง ของกงกับผู้คุมทั้งสองเอาท่อน้ำโยนลงใน
เรือแล้วโดดตามลงไป เอาท่อน้ำเรือออกจากฝั่ง เจ้าของเรือเห็นท่อน้ำของ
สามคนนั้นใหญ่ก็มีความยินดี ไถยนเสียงฮอองตามมาข้างหลังจึงรับแจวเรือ
ออกไปกลางน้ำ พอมาถึง มกชุน กับพวกพ้องหลายสิบคนถือเครื่อง
คัสตราวอและคอบเพลิงไล่ตามมาถงริมฝั่ง ร้องเรียกเจ้าของเรือให้แจวกลับ
มาข้างน ของกงไถยนตกใจจึงฮอนวอนเจ้าของเรือว่าท่านอย่าแจวกลับ
ไปเลย ข้าพเจ้าจะเอาเงินทองตอบแทนให้ตามสมควร พวกท่อยรมผงก็
ร้องลงมาว่าถ้าไม่มาโดยคักจะพลอยตายด้วยกัน เจ้าของเรือรับแจวออก
ไปกลางน้ำท่าเดียว มกชอง มกชุนก็โกรธจึงร้องตวาดว่า เจ้าของเรือคน
นั้นบังอาจนักร แช้ใดขอไรจึงกลามารับเอาคนมสาเหตุเกยวของของกับเราไป
เจ้าของเรือตอบว่า เราแช่เตียวไม่รู้จักหรือ มกชอง มกชุนได้ฟังก็จาเสียง

ได้จึงตอบว่า เราคิดว่าผู้ใดคือ เตยหอยนายท้ายพวกของเราดอกหรือ จึง
เอาคนทั้งสามกลับมา เจ้าของเรือว่าชายสามคนมาลงเรือเราเองซึ่งจะ
ให้กลับไปนั้นไม่ได้ ถ้าจะพุดจาประการใดเวลาอนิจจังคอยพบกัน

ชื่องกงได้ฟังเจ้าของเรือถามพวกเหล่านักยนต์ บอกกับเจ้าของ
เรือว่าช่วยชีวิตข้าพเจ้าสามคนไว้ครั้นพระคุณเม่นเที่ยง แล้วบอกกับผู้ค
งสองว่า สืบไปภายหน้าอย่าได้ลืมคุณท่านเลย เจ้าของเรือได้ฟังกหวเราะ
ร้องเพลงขึ้นมา เราเที่ยวหากันตามแควแม่น้ำทุกวัน ก็ปรารถนาจะ

เอาเงินทองไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด เปรียบเหมือนเทพยดาคลใจให้เดิน
มาทางนี้ สันค้ำเพลงกแจวเรือไปชื่องกงโดยนัยสะตงใจจึงพุดกับผู้ค

งว่า เราหนึ่เมื่อพามาแล้วสำคัญว่าจะสนภย กลับมาพบจระเข้จะท
รายชีวิต พวกเรากคงตายอยู่ไหน ชายเจ้าของเรือแลเห็นผงโนนกหยด

จึงถามชื่องกงว่าเจ้านักโทษคนนักกับผู้คทั้งสองทำราชการอยู่ที่ใด โรงต้นศาล
ชมชมแห่งราษฎรเอาเงินทองเป็นอันมาก บदनตกมาอยู่ในเงอมมอของเรา

แล้วรวบรวมเนยของเราอยู่สองอย่าง เรียกว่า ขนมมดบงตอ อย่างหนึ่ง
เรียกว่า ขนมไม้กระบองตามแต่จะเลือกเอาสิ่งใด ชื่องกงได้ฟังกตลใจจึง

แกล้งทำเป็นใจดีตอบว่า ท่านเจ้าของเรือพุดจามาหวเราะนัก ขนมมดบงตอ
กับขนมไม้กระบองนั้นข้าพเจ้าไม่เข้าใจ เจ้าของเรือบอกว่า ขนมมดบงตอ

นั้นคือกระบองพญ่าสามคนตายแล้วทั้งลงน้ำ ขนมไม้กระบองไม่ต้องถึงข
พญ่า ถอดเสื้อกางเกงออกเสียแล้ววกให้โดนน้ำตาย สองสิ่งนั้นจึงเลือกเอาเถิด

ชื่องกงพุดว่า แต่โบราณมา ถ้าการสิ่งใดจะมีลาภก็ไม่ประจวบกัน
เขา ถวักยอนตราายจะมาถึงถ้าเพราะให้มาประจวบกัน เจ้าของเรือได้

ฟังก็โกรธว่า เจ้าสามคนจะปรักษากันอย่างไรก็คิดเสียโดยเร็วเถิด ชื่องกง
ตอบว่า ท่านเจ้าของเรือยังไม่แจ้งความจริง ข้าพเจ้านั้นเป็นคนโทษต้อง

เนรเทศไปเมืองก้งจิวตามจงเวทนาม้างเถิด เจ้าของเรือร้องทว่า พด
 ะไรนั้นเราหาเวทนาม้างได้ไม่ จงเร่งโตดนำตายเสียโดยเร็ว ชองกงกับผู
 คุมทงสองฮอนวอนว่า ข้าพเจ้าสามคนนยอมให้เงินทองสิ่งของในหอผ้าเสอ
 กางเกงทงสนจะขอแต่ชีวิตไวทงานจงโตเอนตเถิด เจ้าของเรือก็ไม่ฟังเบ็ด
 ทงเรือหยบมตบงตอใหญ่ขึ้นมา ร้องทว่าจจะคิดประการใดก็เร่งทำเสีย
 ชองกงเห็นตงนนักถอนใจใหญ่ร้องประกาศแก่เทพยตว่า ข้าพเจ้าได้ทำ
 บายกรรมสิ่งใดหรือ ไม่กตัญญูต่อบิตามารดา จึงตงโทษเนรเทศได้ลำบาก
 ยากนัก แลวมหนวชาจะมาตงชวตครงน กรองให้ราไรไปตาง ๆ ผู้คุมทง
 สองกเสียใจจึงพดทว่า ทานฮยารองไหหนักเลย เราสามคนกคงตายตวยกัน
 เจ้าของเรือให้สามคนถอดเสอกางเกงเสียแลวให้โตดนำตาย ชองกงกับผู
 คุมกถอดเครื่องนงหมแลวยตมอกนไวทงสามคนเจ้าของเรือเหลยวไยเห็นม
 เรอแจวมาลาทงกยนต

ฝ่ายลจุนกบทงฮย ทงเมงตงเรือเทยวหากนในแม่น้ำ ลจุนฮย
 ทวเรือตงนวลตงมา เห็นเรือฮยชางทงลาทงกรองทว่า ผู้โตเขาเรือ
 มาชวเงล่านวไวจจะทำการสิ่งใดหรือ ถ้าโตชาวชองจงเขามาแบงบั้นให้เรา
 บ้าง

ขณะนตเอนทงายพอเรือเขามาใกล้ เตยทวยเห็นลจุนกจาโตจง
 ตอบทว่า พลตวกอดอกหรือคตว่าผู้โต ตวยมโตพบปะกั้นมานานแลวทำการ
 ชอชายทไทนกบอกไหตงไปตวย ลจุนตอบทว่า ไปเทยวหากนก็ไม่ได้การ
 นองแชเตยหากนทงเรือโตลากสิ่งใดบ้าง เจ้าของเรือวามเอสองตามเวลา
 มาณไปเลนเบยกเสยจนอกประกไมมตตตวนงราวทงฮยรวมตง พวกบนบกน
 ไลคนมา ข้าพเจ้าเขาเรือไปรับบอทว่า เป็นนักโทษจะเนรเทศไปเมืองก้งจิว

พวกบนตลงโห้เอาตวสามคนนกลบคนไปซาพเจ้าเห็นพอจะไดลาภมั่ง จึง
 พาดวมา ลจุนวว่า ถ้ากระนั้นจะเบ็นชองกงพเวาดอกกระมั่ง ชองกงไคยน
 ไม่แจงวว่า ไคกรองมาว่า จงชวยชวตชองกงควยเถต ลจุนไคพงกตกใจ
 ตอบวว่า ชองกงพเวาแนแลจวจวาคเรอเข้าไป ชองกงแลเห็นคนทงอยทว
 เรอจาไควาลจุนขางทายเรอสองคนนคช ทงอย ทงเมง จึงรอบอกว
 นองมาชวยพตควยเถตกโตคขามเรอไป ลจุนพตวากรรมตงโตทนชทำให้พ
 เราไคความลำบากยากแค้น ถ้าซาไปพกกตตาย เมอนองนงอยบ้านเวลา
 วานนโห้ร้อนในใจไม่สบาย จึงชวนกันมาทากันในแม่น้ำ เทพยดาตลใจ
 โห้ตรงมาพบพตแลวกคานบชองกง เจ้าชองเรอฉานนเห็นกยนงอยเบ็น
 คว แลจวจตามลจุนววาพแชลทตองโทษนคชมโต ลจุนบอกว คนนแล
 ทอยบ้านชวตงเรยกวากบสโห้ ชองกงเหมง ชอชองกง เจ้าชองเรอคก
 เขาตงคานบพตวว่า เมอแรกทานกทาบอกแชและชอโห้ซาพเจ้ารูไม่ เกอบ
 จะทอนตรวายทานเสยแลว ชองกงถามลจุนวว่า ซายเจ้าชองเรอนแชไร
 ชอโต ลจุนบอกว แชเตย ชอหวยชอยตามลเขาเชยวโกวชว เรยกกนจว
 จุนชวยหย มาทากนทแมนานชานานแลว ลจุนกบเตยหวยกแจจวเรอสองลว
 เข้าไปริมตงเชยชองกงกบผคมชนไปบนตลงแลว ลจุนพตกบเตยหวยว
 เดมเรากโตบอชวว่า มชายนทงสตยชอใจคอโตบออมชารอยบ้านชวตง
 แชวงทนตกยเบ็นชุนนางตาแทนงะช คอชองกงคนนโตมาพบแลวจจวไว
 โห้แน เตยหวยโตพงกหาไฟมาจตโคมชนพจารณาตชองกง ไคถวนถแลว
 คกเขาคานบพตวว่า ซาพเจ้าไมรูจกคตจะทารายทานชอทานอย่าถอโทษ
 โกรธเตยทานตองโทษตงโตจจโตถูกเนรเทศมา ลจุนกเลาคความชงชองกง
 ตองโทษโห้พง เตยหวยทรวาแลวจจวว่า บดาซาพเจ้ามบุตรชายสอง

คนชาวเขาเบเนพ นองชายนรปรางคชอเตยสนมมือเขมแซงทางเวอ-
 ชานาญ เวยวชาวายนาอนหนงประมาณทางทาสบล ถาตกลงไปอยู่ใน
 นวาไตเจตวนเจตคน คนทงปวงจงเวยกเตยสนว่าลงลแปะ เดมชาวเขาพ-
 นองอยุรมแมนาเอียงจอกตงโรงชายสรา ถากนเดินทงมาเอายาเบือให้
 กนแลงฆาตายเอาเนอทาขนมชาย เงินทองทใดกแบ่งบนกนเดยงชวต วัน
 หนงชาวเขากบเตยสนผู้นองไปเดินเบยเดยจนสน จงนาเวอมากอยรบจาง
 อยทแมนาน ให้เตยสนปลอมเป็นคนเดินทง ครนพวกเหล่านกลงเวอ-
 พรอมกแจวไปถงกลางนาทาเบเนพต กบเตยสนว่าจะเอาเงินคนละสามตัวลง
 เตยสนแกลงไม่ยอมให้ ชาวเขาจับเตยสนโยนลงแมนา คนที่อยู่ในเรือเห็น
 กตกใจกลัวเอาเงินให้คนละสามตัวลงทงสนแลงแจวเรือข้ามกลบมากอยรบ
 เตยสนหาเลยงชวตอยเสมอมโตขาด ชองกงกวาทานหากนทงนไม่ชอบ
 เลย ลงนกับพวกเหล่านนได้พังกชวนกนทงวระ เตยหวยจงพุดว่าชาวเขา
 จะไม่ทำอยางนแลง บคนเตยสนไปรบจางชายปลาอยู่ ณ เมืองกจจวชาวเขา
 จะฝากหนังสือไปด้วย แต่ไม่รู้จักหนังสือจะทำประการใดดี ลงนว่าไปท
 หมุบานจางชนแสเชยนกได้ตอกแลงให้ทองอย ทองเมงเผารือ ชวน-
 ชองกงกบมคม เตยหวยถือโคมนำหน้าเดินไปประมาณทางไตครงล เห็นไฟ
 ทผงชางโนนสว่างอยู่ เตยหวยจงพุดว่า สองคนพนองทใดตามพชองกง
 ยังไม่กลับไป ลงนถามเตยหวยว่า สองคนนคอกผู้ใด เตยหวยว่าบุตร
 มกไทกงเบเนเจ้าของตลาดฟากชางโนน ลงนว่าเรียกมากานบพชองกงเดย
 บ้างเบเนไร ชองกงว่าอย่าเดย ได้ตามมาจะเอาตงเราทานยังจะเรียกให้มา
 ทำไม่อก ลงนว่าทานจงวางใจเถิด ไม่ใช่ผู้นอนเบเนพวกเดยงกนทานอย่า-
 วิตกเดย จงร้องเรียกมกทอง มกชุนให้ชามา มกทอง มกชุนย่นอยุรมผง

ลวนโดยนเสียงลจนรอกเวยกกจทดหาเรอชวณกนชามฟากมา เห็นลจน เตย-
 หวยประคองชองกงไวกละตั้งใจจึงถามว่า ทำไมท่านจึงรู้จักกับพวกคน
 ลจนทวเวาะแดงตอบว่า คนนุทเวาพดโทพงวาเป็นชาวบานชวตวชอ-
 กบตีโหวชองกงเหมงเป็นขนนางตาแหงอะช.

มกทอง มกชนได้ฟังจวรงอาวอตกเขาคำนับแล้วพดว่า ซาพเจ้า
 โดยนชอเสยงทานปรากฎมาชานานเตยงหารจกตวไม ชงซาพเจ้าได้ลวง-
 เกนกับทานชอภยเสยเกิด ชองกงยตมือไวโหลกชนถามว่า แซ่โต ชื่อไร
 ลจนบอกวา คนนแซมกชอทองเวยกวา มตเยยลน นองชายนชอมกชน
 เวยกวา เขยวเยยลน เหมอนเสอรายอยู่ในตาบลดกตเยยงตนยงทเนนกด-
 เยยงเนย نن ตวซาพเจ้ากบลดบมหนองไปตงชองหากนอยไกลเนน คนทง-
 ปวงเกรงกลจวจพากนเวยกวา เสอรายในตาบลดเนนกดเยยงเนยทแมนา
 ชมเยยงกนนคชเตยหวยกบเตยสนสองคนพหนองเทยวหากนคนทงหลายก-
 ครนควม เวยกวา เสอรายทงสามตาบลด.

ชองกงได้ฟังจวพดว่า ถาพหนองไมบอกทไทมเราจจะรู้ แต่พวกเรา
 ยงมอกคนทงชอชยงทมาราเพด เอวออยู่แต่วตลลาดเกิดวาทกนชนทาน-
 โหจบตวไว สยงไมไซม่อนเป็นพวกเตยวกนจงปลอชยสยงเสยเกิด มกทอง
 วาซาพเจ้าจะปลอชยโหพอยวตกลเดย แล้วสงมกชนไปถอดสยงแล้วนาตว
 มาโดยเร็ว มกชนกตตรงไปยงตาบลดกตเยยงตน มกทองจวพดกบชองกงวา
 ซาพเจ้าพหนองทาโหทาน โกรธแคนเป็นอนมากดวยไมรู้จัก บदनชอเชย
 ทานกบพหนองทงปวงไปสนทนาถนทบานถอน ลจนวากกตองแล้วเชยพไป
 ทบานมกทองโหสบายแล้วจงคชยไป พุดตงนนถชวณกนลงมาเรอเวยก
 ทองอย ทองเมงชามฟากไปถงผงชนจวกรือไปประมาณครุทงกนบาน

มกทอง ๆ เชิญของกงกบพนองเหล่านนเข้าไปข้างในจุดทโหนงพรอมกัน
 แล้ว มกทองไปบอกบิดาให้มานั่งสนทนากับของกง มกชุนไปถอดตียง—
 ออกแล้วพาต้วมาให้ ของกงกมความยินดีนั่งสนทนาอยู่กับมกไท่กั้งและพ
 นองเหล่านนได้ครุหนงเวลากสว่าง มกไท่กั้งจึงโหจัดโต๊ะและสุรามาดั่ง
 ของกงกบพองพองจนเวลาเย็นคางจนกัน คางอยทบ้านมกไท่กั้งคนหนง —
 มกไท่กั้งกับคนทงปวงหนงเห็นขวไว้ ชวนกันพาของกงไปเที่ยวชมตลาด
 ตาบลดัดเฮียงตนจนเย็นกกลับมมา ของกงคางอยทนอกสามคน.

ครนรุ่งชนกจะลาไป มกทอง มกชุนจึงจัดเงินทองมาให้ของกง
 กับผู้คุมทงสองนคนละเล็กนอย เตยหวยวานให้คนเขียนหนังสือฝากไป
 ถึงเตยสนผนองแดงกส่งให้ของกง ๆ รมเงินกับหนังสือเตยหวยแดงกลา—
 ไป พนองเหล่านนตามส่งของกงจนถึงเรือจางจะไปเมืองกัจจว สยงบอก
 กับของกงวาเชญพลวงหน้าไปก่อนเด็ด แล้วซาพเจ้าจะตามไปต่อภายหลัง
 มกทอง มกชุน ลจุน ทองอย ทองเมง เตยหวยกคานบลาชองกงแยก
 กันกลับไปบ้านของตว แต่สยงนนกลับไปอยทบ้านมกทองก่อนของกงกับผู้
 คุมกลงเรือจาง เจ้าชองเรือตอนสมอแล่นเรือใบตรงไปถึงเมืองกัจจว ก
 ลัดใบถอยเรือเข้าไปจอดริมฝั่ง คิดเงินให้เจ้าชองเรือแดงกขนผงมุงตวงเข้า
 ไปในเมืองกัจจว.

ฝ่ายผู้รักษาเมืองกัจจวนนแซชวชอเกา เป็นบุตรทเกาชองชวไท่ช้อ
 ชุนนางผู้ใหญ่ในเมืองหลวง ชวไท่ชอนนเป็นชุนนางกัจจวน เห็นวามอง
 กัจจวบริบูรณ์ราชภูวมงมทรพยสนเงินทอง จึงตั้งให้บุตรเป็นผู้รักษาเมือง
 ชวเกาเป็นคนโลกเห็นแก่เงินทอง คนทงปวงจึงเรียกวาชวเกาตยครนอยมา
 จนนนผู้รักษาเมืองออกวาราชการ ผู้คุมทงสองกพาต้วของกงกับหนังสือ

เข้าไปมอบให้ผู้รักษาเมือง ๆ รับประทานจนออกอานแรงความแฉะเห็น -
 ชองกิ่งลักษณะตางถามว่าธรรมเนียมคนตอง โทษเนรเทศมากมหนงสอด -
 ใว้ทศาคเป็นสำคัญ เหตุใดเนเจ้าจึงไมมีหนงสอด ผู้คุมแจ้งวาเมอเดินทาง
 มานนเบนฤดูฝนกระตาศเปอยขาดเสยสน จึงไมมีหนงสอดสำคัญมา ชวเกา
 เขยหนงสอดสงคนใ้เอาตัวชองกิ่งไปมอบใ้กวนเอียนชุนนางฝ้ายคก คน
 ใ้คานบลาวาตวชองกิ่งกับผู้คุมเดินทางมาถึงตลาด ชองกิ่งเห็นโรงชายสว
 กเชิญคนใ้กับผู้คุมเขาไปขอสูราคม แลวกเอาเงินใ้คนใ้ทงสองวาทาน
 จงช่วยพุดจาแกชุนนางฝ้ายคกด้วยคนใ้รับคาวาไมเป็นไรตอกถาหากจะเอา
 ตัวออกจะเขยหนทานจงบอกวาบวอยอยูกคงตใ้ไว.

ชองกิ่งใ้ฟังกคอยคคลายใจ ชวนกันออกจากโรงสวาทรงมาบ้าน
 กวนเอียนนายคกใหญ่ คนใ้เขาไปคานบสงหนงสอดใ้บอกวา ผู้รักษาเมือง
 ใ้พาตัวชองกิ่งคนโทษมามอบแกทาน แลวช่วยพุดจาเตนเห็นใ้ชองกิ่ง -
 เปาบาง ผู้คุมจึงเอาหอมวาเงินทองชองชองกิ่งมอบใ้แลวกลับไปเมืองเจ -
 จวชู้ ชองกิ่งจตเงินทองไปใ้กวนเอียนและผู้คุมทกคน พวกเหลานนคม
 ความยนิต กวนเอียนนายคกใหญ่ครนใ้เวลาจึงใ้หาชองกิ่งมาทำเป็น -
 พุดวา ถาคนตองโทษเนรเทศมาใ้เขยนรอยหนงแลวเอาตัวขงใ้ไปตามโทษ
 ผู้คุมจึงเอาตัวชองกิ่งเขยนเสยตามธรรมเนียม ชองกิ่งบอกวาซาพเจ้าบวช
 มาตามทางขงหาหายไม ขอทานจงไปรดเตต กวนเอียนใ้ฟังจึงพุดวาชองกิ่ง
 เห็นจะบวชจริงหนาทายงเหลองอยอยยาเพงเขยนเลย ประการหนงชองกิ่ง
 ยงเคยทำราชการเบนชุนนางฝ้ายบ หน้าที่นงอะชหนงสอดตนก ใ้ช่วยจต
 บัญชทหนงสอดไปพลางกอน ชองกิ่งคกเขาคานบลามาอยทหนงสอด
 ชุนนางทงปวงเห็นชองกิ่งมเงินมทอง ใ้สอยฟุ่มเพอยกยนิต ต่างคนกมา

ประจวบรักชอบพอชองกงมาก กวนเฮียนายคกกกับผู้คุมกัจโตะและสวามา
 เลียงชองกงเดรัจฉานแล้วพูดว่านายคกนยงมอกคนหนงชอโตจิงเป็นชนนาง
 ทงเจียดคบกักกับเร ใจกล่าหาญมมอเขมแซง ท่านจงจตเงินทองค่าธรรม—
 เนียมไปให้เสียบางจจะมความสข ชองกงวาซาพเจ้าอยากจจะให้เจียดคบบ
 มาเองจจะจตแจจ กวนเฮียและผู้คุมกักกลับไป ชองกงได้ช่วยจตบุญชตต่างๆ
 มาประมาณสิบวัน.

ฝ่ายเจียดคบบแจจว่าคนตองโทษเนรเทศมาดังใหม่อกคนหนงคอบ—
 อยู่หลายวันก็ไปเห็นเอาเงินค่าธรรมเนียมมาให้ เจียดคบบน้กชตใจรีบออก
 จากบ้านตรงไปยังโรงชำระ คนเหล่านนกววงมาบอกกวนเฮียว่าเจียดคบบมา
 แล้ว กวนเฮียกับชองกงและผู้คุมกชวณกันออกไปรับ พอเห็นเจียดคบบเดิน
 มากทยตยนอยุ เจียดคบบนงลงรองตวาดว่า คนเนรเทศมานนอยุทไหนดท
 เอาเงินค่าธรรมเนียมไปให้เรไม ผู้คุมว่าซาพเจ้าได้บอกกับคนโทษให้
 แล้วให้จตดังชองไปค่านับท่านเสียก่อน คนโทษกล่าวว่าจะจตเงินทองไป
 ให้แก่ท่านเองเจียดคบบถามว่ามทตองโทษมานนคนไหน ชองกงเห็นเจียดคบบ
 นงอยุบนเกาอ จึงตรงเข้าไปยืนอยู่ตรงหน้าบอกวาคอซาพเจ้าเองเจียดคบบ
 ฤตาชองกงเป็นอนมาก แล้วพูดวาเจานจองทองนถ ถอวาสนาชองผู้—
 ใดจิงไมเอาเงินค่าธรรมเนียมไปให้เร ชองกงวาจะมาชมชนเรจرتด—
 ควนเอาเงินทองไปทำไม บรรดาพวกพองทอยนนไตพงชองกงไตตอบดัง—
 นนถกตกใจกล่วจมนเหงอไหล เจียดคบบยงมีความโกรธมากชนรองตวาดว่า
 คนโทษนบงอาจนถทนา ผู้คุมจชวชกนจบเขียนเสยรชยหนง พวกเหลา
 นนทชนอยุชอบพอกบชองกง ครนไตพงกวงหนไปเสยสน เจียดคบบเห็นผู้
 คุมไปหมดกโกรธยงนถ ตรงเข้าชวชไมกระบองจจะมาตชองกงเอง ชองกง

ถามว่าท่านจะตบข้าพเจ้าด้วยเหตุสิ่งใด ถึงมีโทษก็จริงแต่ยังไม่สมควรที่จะ
 ตาย เจียดคบคิดว่าเจ้าตองโทษตกอยู่ในเงอมือเราแม้โทษไม่ถึงตายก็
 ข้างเจ้าเป็นไร เราจะทำให้เหมือนนกบขาศตว ชองกงจึงแกลงถามว่าโทษที่
 รุ้จักกับ โงวหยงชนแสดงยทเขาเนยชวเปาะนนจะเป็นประการใด เจียดคบได้
 พงกสะตั้งใจวางกระบองเสียพูดว่าเหตุใดท่านจึงรุ้จักพวกเขาเนยชวเปาะ—
 ชองกงว่าข้าพเจ้ารุ้จักกับ โงวหยงทเวยกว่า โงวทักกัวท่านจะทำไมหรือ
 เจียดคบตรงเข้าไปจับมือชองกงถามว่าท่านแซ่ใดชื่อไร ชองกงแจ้งว่า
 ข้าพเจ้าชาวบ้านชวตง.

เจียดคบได้พงกตกใจพูดว่าข้าพเจ้านไม่รุ้จัก เชิญไปทอนเถด
 จะไดคกเขาคานบชอชกย ชองกงว่าชอบใจท่านนักหนา จึงเดินมาหยิบ
 หนังสือโงวหยงไทกบเงนบางเสกนอย เจียดคบพาชองกงเดินเข้าไปใน—
 เมืองกงจวกลงโรงเตยมชายสุรากชวณก้นเข้าไปในโรง เจียดคบเชิญชองกง
 นงทโตะแเลวถามว่า เหตุใดนพจึงได้พบปะกับ โงวหยง ชองกงกทยบ
 หนังสือสงให้เจียดคบบรมาถกออกอานแจงแเลวคกเขาคานบพดวาทรงนพ—
 ตองโทษมานองไม่รู้อาคญวามูอน จึงได้ไปทวงเงนค่าธรรมเนียมชงว
 กดาวเกนคอรกบพนนชยาลอโทษข้าพเจ้าเลย ชองกงบอกวากวนเฮยกับมู
 คุมกได้บอกว ให้เอาเงนค่าธรรมเนียมไปให้ท่าน แต่ข้าพเจ้าปรวรณว
 จะให้ท่านมาเองจะได้สนทนากันจึงไม่เอาค่าธรรมเนียมไปให้ วนันได้พบ
 ท่านข้าพเจ้ามความยนคณก พดแเลวกไทเจ้าชองโรงเตยมจตโตะแเลวและสว
 มาเลยงกน เจียดคบบคนนคอไตจงทโงวหยงบอกชองกงว่า มพวกพอง
 เป็นชนนางทวราชการอยเมืองกงจว มรองเทวดเศชวณหนังสือสามารถเดิน—

ทางใต้ทวารอยล ยังรองเท้าวเศษอกชนิดหนึ่งตกงานนชนไป วันหนึ่งเดิน
 ทางใต้ถองแปตรอยล คนท่งปวงจึงเรียกว่าใต้จงชั้นเกียไทเปา ใต้จงกับ
 ชองกึ่งนงเสพรวดนทหนักนต่าง ๆ ชองกึ่งเลาว่าเมอเดินทางมาพบกับพ-
 มอองเหล่านนกโตเอยชอชองท่านไทพ่งเดมอ ใต้จงก็เลาความชงใต้คบ-
 โงวหยงไทชองกึ่งพง ขณะนทโตะบนเหลาสงไดยนเสยงออองอยู่ชางลาง
 เจ้าชองโรงชนไปบอกใต้จงว่าพวกพอองชองท่านกำลัง จวาทกบชาวตลาค-
 ผู้โตห้ามกไมพ่งเชญท่านไปโดยเร็วเถิด ใต้จงพดแกชองกึ่งว่าเชญท่านเสพ
 สุรายุทนพลาง ชาวเจ้าจะไปห้ามปรามชายผูนน ใต้จงจึงลงมาจากเหลา
 เห็นลชยวาทออยกบชาวตลาคกเรียกตวพาชนไปบนเหลาสง ชองกึ่งเห็น
 ลชยรปร่างสูงใหญ่หน้าตาดร้ายจึงถามใต้จงว่าชายทมานผู้ โต ใต้จงแจ้งว่า
 แล็ดชอชย เป็นชาวเมืองกจวตาบลบ้านกจยกยเรียกว่า เฮกชวณยออง
 ชาวเมืองนนเรียกลชยวาลจทง เดมลชยตคนตาย หนมาอาศัยอยู่ กบชาวเจ้า
 ครนสนโทษแลวยังไมได้กลับไปบ้าน ลชยมมมอเซมแซงถอชวานสองมอ
 เป็นชาวอู ถ้าเสพรวดาเมาดรายนก บตนลชยเบนนทหารผูนนอย ลชยแล็ด
 ชองกึ่งแล็ดถามใต้จงว่าชายคนนผู้ โต ใต้จงว่าทเจ้าพดถงออยบอย ๆ ว่า
 เป็นคนสตัชชอใจโอบออมอารคอปพูน ลชยถามวาทลชยนกอยตาบลชวตง
 เรียกว่ากบตีโหวโหวชองกึ่งไซหรือไม (โหวนนแปลว่าตา).

ใต้จงได้พังก โกรธ จึงพุดว่าคนอะไรเซนนสงสอนเท่าไรกไมจายง
 ไมคกเขาคานับเสยโดยเร็ว ลชยวาทาไซพชองกึ่งแนแล็ดจจะคานับถาไม
 ไซพชองกึ่งแล็ด พอชาวเจ้าคกเขาลงคานบพ กจะหวเวาะเยาะดอกกกระมิง
 ชองกึ่งได้พงจงบอถวาทวเรานคชชองกึ่งไซแล็ด ลชยคกเขาลงคานบพ
 ว่าท่านนงเสยทาบอทธิรู ไม จะบอกแต่แรกให้ชาวเจ้าตใจจะตทเตยว

ชองก๊งได้พังกหวเหาะถามว่า เมื่อสักครูนั่นของวาทกับผู้ใด ลขยบอก
 วาซาพเจามเงินเหรียญใหญ่หนักสิบตำลึงเอาไปจำหน่ายไว้ที่ โรงเตียมเบงเงิน
 เล็กน้อย แล้ววาซาพเจ้าไปขอเงินนอก เจ้าของโรงเตียมไม่ให้งงได้เกิด
 วาทกับ พอดพุดนไปเรียกมา ชองก๊งวากระนั้นคงจะคิดเอาดอกเบย
 ลขยว่าสัญญากันว่าดอกเบยนั้นอยู่ในเงินที่เขาเอาแต่แรกแล้ว ชองก๊งหยิบ
 เงินสิบตำลึงส่งให้วาซาพเจ้าไปถ่ายเหรียญมาจะได้แตกออกใช้สอย ลขยรับ
 เงินแล้วกลงจากเหล่าไป ไตจงจึงพุดกับชองก๊งวานองค์จะห้ามไว้ก็ไม่ทน
 พุดเงินให้เสียก่อน ชงลขยว่าจะเอาไปถ่ายเงินมานั้นไม่จริง คงเอาเงิน
 ไปขอตราแล้วจะไปเล่นเบยวาซาพเจ้าก็จะพลอยเสียไปด้วย ชองก๊งหวเหาะ
 แล้วพุดว่า เงินเล็กน้อยเท่านั้นไม่เป็นไรถ้าเดินเสียก็แล้วไปทำนอช่าวตกเลย
 ลขยเห็นเป็นคนขอตรงพอจะคบกันได้ ไตจงवालลขยฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญ
 ไม่เกรงผู้ใด ถ้าเสพตรามากเที่ยวทูปตคนทงปวง ผู้ใดวาทซ่มเหงกัน
 ลขยไปพบปะก็เขาช่วยตมตททาคต บรรดาคนในเมืองก๊งจวกก็เกรงกลัวลขย
 ทุกคน สืบไปภายหน้าถอยอนตราัยก็จะมาถงตววาซาพเจาเบงแน่ ไม่รู้ที่จะ
 คิดประการใดเลย ชองก๊งวาซาพเจ้าเกิดเอาใจไซ้เมื่อเวลาอบจกได้ เขย
 ทำนเสพตราออกสองถวยแล้วจะได้ไปเที่ยวเล่น ไตจงว่าวาซาพเจ้าคิดไว้แต่
 แรกว่าจะพาพเที่ยวชมสังของต่าง ๆ ถัดมเลย พเสพตราให้สบายก่อน
 แล้วจึงค่อยไปเกิด สองนายนั่งเสพตราอยู่.

ฝ่ายลขยเดินมาคิดตราพงวาซาพชองก๊งนใจตจริง เพิ่งจะพบปะรู้จักกับ
 เราไทยมเงินถึงสิบตำลึง ในสองสามวันเราเดินเสียหนัก ห้ามเงินทองจะ
 ขอสงของเลยงชองก๊งไม่ เราจะแวะเขาเล่นเบยถ้าได้แล้วก็จะเอาไปขอ
 ตราและสงของเลยงชองก๊งใหม่หน้าสกกวงหนง.

ลชขรีบเดินไปถึงโรงบ่อนเซียวเตยฮุด ลชขเอาเงินวางลงกลาง
 กก ขวนให้เซียวเตยฮุดมาเล่นเบยกน เซียวเตยฮุดนนเคยเล่นเบยกบลชข
 เห็นวาชอตรงดโตเดี่ยวโดยสจรต จึงพตวาหยดเสยให้สบายก่อนแลวงงเล่น
 ลชขไม่พงจะเล่นในขณะนั้นให้งได้ เซียวเตยฮุดกเอาลูกบาศก์มาวางไว้
 กลางกก ลชขจับลูกบาศก์ชนทอดเป็นเฮยวทงสองครง เงินสบตาลงเสย
 แกเซียวเตยฮุดทงตน ลชขมความเสยใจ จึงฮอนวอนว่าเวลานรอนนท
 ขอยมให้กับเรากอน พรูงนงจะเอามาใช้ให้ทานเซียวเตยฮุดตอบว่าไม่มี
 อรวมเนยม เล่นเสยแลวงงจะกลับมาขอยมเอาเงินไป ฮยว่าแต่ทานเสย
 ดงพอลูกกนกขมกลับมาไม่ได้ ทกทมาเล่นกเห็นวาชอตรงทำไม่จึงมา
 โหยกเหยกเซนน ลชขวาครงนเป็นการรอนนยมให้กอนเกิดแลวงงจะเอามา
 ใช้ให้ เซียวเตยฮุดว่าไม่ได้ ลชขกเขาแยงชงเอาเงินสบตาลงทเล่นเสย
 แลวงงของนกเลงทงปวงควยทงตน เซียวเตยฮุดโกรทเขาแยงชงกสุ่มมอ
 ไม่ได้ ลชขผลักเซียวเตยฮุดดมลง พวกลูกโรงช่วยกันบีตประตูกันไว้ ลชข
 เขาทพวกลูกโรงแตกกระจายไปแล้วเบตประตเดินออกมา.

ฝ่ายชองกังกกับไตจงครนเสพสราแลว คิดเงินให้เจ้าของ โรงเตยม
 เสรงกลงมาจากเหลาเดินไปเที่ยวเล่น ไตจงเห็นมีคนไล่ตามลชขมา กรอง
 ว่าเหตุไตจงแยงชงเงินทองของมอชอนเซนน ลชขได้พงไม่ทันเหลยวไปตูก
 ร้องตอบว่าไม่ใช่การชองคนทงปวงแลวเหลยว ไปดูเห็นไตจงเดินหน้า --
 ชองกงเตนตามมาข้างหลัง ลชขตกใจหน้าสลดลง พตวาพทงสองอยา
 โกรธเลย นองคิดจะไปหาเงินชอชองมาตอบแทนพบาง ครนเอาเงินไปเล่น
 เสยจนสนงงไตแยงชงเอาเงินทเล่นเสยกับงนชองนกเลงมาปรารภนาจะ
 ขอเลยงพวงเกิดความทงนชน ชองกงไตพงกหวเราะแลวงพตวา งนนน

เล่นเสยงแล้วกลับไป จะชิงเอาทำไม เมื่อไม้ใหญ่บอกกับพ จงเอากลับ
 คืนไปให้เจ้าของเงินเขาเสียเถิด ดชยกหยิบเงินในเสื้อนุ่งใส่ให้ชองก๊ง พอ
 เชยวเตยอดกับพวกพ้องตามมาท น ชองก๊งเรียกเชยวเตยอดมาส่งเงินน
 ให้ เชยวเตยอดรับเงินไว้พูดว่าท่านทั้งสองไม่ทราบ ถาดชยแยงเอาเงิน
 ดบตาลงทเล่นเสยงเขาพเจ้ามากจะหาเอาไม่ นแยงเอาเงินทกนคนอนมาด้วย
 เงินดบตาลงทเล่นเสยงนจะขอคนให้ขอแต่เงินทกนผอนไว้เถิด คยาไหลชย
 ผูกพยาบาทเขาเจาเลยแลงกส่งเงินดบตาลงนคนให้ ชองก๊งวาจะผก
 พยาบาทกนทำไม่แต่พวกชองทานนผ ไตเจมบวยบาง เชยวเตยอดวาลชย
 ตพวกเขาพเจ้าเจบหลายคน ชองก๊งวาถากระนบกเขาเงินดบตาลงนไปรักษา
 พวกชองทานเถดคยาเอากลับคนเลย ขอทลชยจะผูกพยาบาทนทานคยา
 วดก เราจะห้ามปรามไม่ไหลชยทอนตรายทานจพากนกลับไปเถด เชยว-
 เตยอดกวลชยไม่อาจรับเงิน ชองก๊งกชนส่งให้เชยวเตยอดรับเงินคานบ
 ลาพาพวกพ้องกับไป ชองก๊งจพดกับไตจงว่าเราพาลชยไปเสพสุราแล้ว
 เทยวชมสังชองทงปวงเลนกนเถด ไตจงวาชางหนามเกงหลงหนงชยรม
 แมนา สวางไวแต่ตรง ไบราถสนกสนานงดงานนั้ไปชมเลนให้สบาย
 ชองก๊งวาขอสรากบสังชองไปรับประทานบนเกงนนตด้วย ไตจงวาไม่ต้องขอ
 ไปทเกงนนสุราและสังชองตาง ๆ นชายชย ชองก๊งวาถากระนบกยงคไม่
 ต้องขอไปให้ลาบาก สานนายกเดินไปยังเกงบแบ่เตง ชนไปบนเกงแลเห็น
 แมนาชมเฮยงกกรมผงม โรงเตยมบนเกงนนมทอยดบแห่ง ไตจงเทยวเลอก
 ดสถานทสะอาดตกเชญให้ชองก๊งนงทใหญ่ เรียกเจ้าชองสุราให้จตไตะ
 มาเลยกน เจ้าชองสุรากจตสังชองและสุราทอยางดเรยกวาเกงทชนพรอม
 แลวยกมาให้ สานนายกชวณกนเสพสุรา ชองก๊งสรรมเสรญวาสุรานตจรง
 ลชยวา สุราถวยเลกนกเขาพเจาตมไม่สบาย ไตจงตวาดว่า จะตมให้เมว

สักเพียงไร ของกิงวาชางเกิด ตั้งให้เจ้าของสุราเอาขามใหญ่ได้มา เจ้า
 ของสุราก็จัดมาให้ ตามนายเดพสุราสนทนากัน ของกิงจงพูดว่า ถ้าได้
 ปลาสดมาแกดมกกับสุราเห็นจะดี ไตจงว่า ทตามสนปลาสดมีถมไป แล้ว
 ลงเงินให้เจ้าของสุรา ๆ รับไปขอปลามาต้มแกงให้เสร็จ ของกิงกับไตจง
 รับประทานคนละเล็กน้อย ไตจงถามว่าปลาไมตรีหรือข้าพเจ้าจะได้ไปหา
 ปลาสดยามอนมา ของกิงว่า ปลานตนกแต่มีน้อยแล้วเชิญท่านให้สบายเถิด
 ไตจงว่าข้าพเจ้ายอม ดขยรับประทานปลานนสนทงตามขาม ของกิงเห็น
 กทหวาระพูดว่า น้องนแลบทองมาดอกกระมัง ให้เจ้าของสุราเอาเนอสก
 มาตามขาม เจ้าของสุราก็จัดมาให้บอกว่าเป็นแพะตนก ดขยว่า อยากกินแต่
 เนอกระบือจึงไปเอามาขายให้เถิดเจ้าของสุรว่า เนอกระบือไม่มี ของกิง
 ไตจงไปขอเนอกระบือมา ดขยรับประทานจนสนแล้วพูดจากันต่าง ๆ
 ไตจงถามว่า มีปลาสดทตบางหรือไม่ เจ้าของสุรว่าไม่มีแต่เจ้าของยังไม่มีอยู่
 ไม่มีดี ไตจาชาย แต่มปลาขงใจในเรือมาก ดขยได้ฟังกลกขนพูดว่า
 ข้าพเจ้าจะไปขอปลาสดทขงใจมาต้มแกงให้พทงสองรับประทาน ไตจงห้าม
 ว่า น้องอย่าไปเลยให้เจ้าของสุราไปขอมากได้ ดขยว่า พวกทหาปลา
 เห็นข้าพเจ้าไปกขตไม่ได้ ต้องเอาปลาสดททอย่างดีให้ พดตงนนแลวกกลง
 จากก้งไป ไตจงจึงพดกบของกิงว่า ดขยนวกกล่าวห้ามปรามดังใดก็ไม่
 เรือพททวให้พอบอายแก่ผู้คนเป็นนกกหนาพอยาลอโทษข้าพเจ้าเลยของกิง
 คอบวาทวยศันตทานเกิดมาเช่นนนแลวจะทำอย่างไรได้ สองนายพดจากัน
 อยบนก้งมแบบเตงตามสบาย.

ฝ่ายดขยไปถึงริมฝั่งแม่น้ำ เห็นเรือปลาจอดอยู่ไตตนไม่รวมฝูง
 ประมาณแปดสิบลำ คนในเรือนนเอาแหวนขนตากลอดนกกลาดดขยเดิน

ตรงไปทเวอรองบอกว่า จงจับปลามาให้เราสองตัว พวกในเรือตอบว่า
 เจ้าของยังไม่มา คนที่จะชอนงคอยอยเป็นอนมาก ท่านจะต้องการปลาสด
 กคอยให้เจ้าของมาจึงจะได้ ลขยว่า ผู้ชายยังไม่มากข้างเป็นไร พวกเจ้า
 จับมาให้เราก่อนเถิด พวกทเรือว่า ปลายังไม่ทันชอชายจะเบ็ดทองเรือตก
 เอาไม่ได้ ลขยเห็นพวกในเรือไม่จับปลาให้กกระโดดลงไปในเรือเข้าจับ
 ปลาชายเจ้าของเรือห้ามปรามลขยก็ไม่ฟังเจ้าของเรือสุ ลขยไม่ได้กกระโดด
 ฆนไปบนฝั่ง ชงเรือปลานนเงาะไหนาเขาออกได้ ทปากทอเผือกบกกน
 ไร ลขยได้จับปลาไม่ได้กเบ็ดเผือกนนออก ปลาลอดช่องหนีไปในแม่น้ำ
 ทงสน ลขยก็โกรธกระโดดข้ามไปเรือลำโน้นเที่ยวค้นจับปลาในท้องเรือ
 พวกเรือปลากชวยกันเอาถอมมาตอสูบองคน ลขยชวยถอชของพวกเหล่านั้น
 ทกเสียสน ไลตพวกเรือปลาชนมาบนตลง พวกเรือปลาสูกาลงลขยไม่ได้
 กวงหนกระจัดกระจายไปพอเห็นเจ้าของเดินมา พวกเรือปลาร้องบอกว่า
 ท่านผเบมเจ้าของบดนมชายผหนงหน้าตารปร่างสูงใหญ่ มาแย่งจับปลา
 แลวทบทพวกชาวเขาแตกหนีไปสน ชายนนยงอยู่ทรมฝัง เจ้าของปลาได้
 ฟงกโกรธรบเดินมาถงทเรือจอต กรองตวาดว่า ชายผนบงอาจนกหน้า
 บริโภคเสื่อหรือจะเขเข้าไป ใจคอจึงร้าย มาเที่ยวไลตพวกเรารุ่นวาย
 อยเช่นน ลขยได้ฟงเหลยวมาตเห็นเจ้าของชายปลาหน้าตาร้ายรปร่างสูง
 ใหญ่ ชายประมาณสามสี่บเคษ มหนวดบางเล็กนอย ถอกนชงจะมา
 ชงปลา บรรดาพวกทจะชอปลากตามมาชวย ลขยโกรธนกกถอถอตรงเขา
 ทารายเจ้าของปลา ชายนนจับถอไว้ได้ ลขยโดดเข้าไปตอสูต่านทานเป็น
 สามารถ

ฝ่ายของกงกบไต่จงนั่งพุดจาดสนทนากันอยู่ครู่หนึ่ง ไม่เห็นลชช
 กลับมากลางจากเก่งตามไป ลชชกับชายเจ้าของปลากำลังตอสู้กันอยู่ชายที่
 ชายปลากำลังลชชไม่ได้ พอของกงกบไต่จงมาถงเห็นกรองตวาดลชชว่า
 ทำเช่นนี้ไม่ได้ ลชชกำลังขมขมชายที่ชายปลา ไต่จงก็เหลียวไปดู เห็น
 ของกงกบไต่จงเดินไกลเข้ามาใกล้ลชช เจ้าของชายปลาวงหนีไป ไต่จง
 ว่า เราได้ห้ามแล้วไม่ให้มาจับปลากันไม่ฟัง ยังจะมาทำร้ายอีก ถ้าชายผู้
 นั้นตายมต้องไปตัดโทษหรือ ลชชว่าข้าพเจ้ากลัวโทษจะถึงพ ถ้าไม่กระนั้น
 ก็ตายเสียแล้ว ของกงกบไต่จงว่า อ้าวว่านวายเลย เราชวนกันไปเฉพสราตกว่า
 ของกงกบไต่จงก็เดินหน้าลชชไปเอาเชือกแขวนไว้ใต้ต้นไม้ เดินตามของกง
 กบไต่จงมา

ฝ่ายเจ้าของชายปลา ครนลชชปล่อยหนีไปได้ก็โกรธยงนักคิดจะ
 แกแค้นลชชให้โต กลองเรอถอดเชือกหมวกเดยสัน ใส่แต่กางเกงอัน เคบเชือก
 รัตเอวไว้ รมแจวตามลชชมาแต่ผู้เดียว ด้วยชำนาญในทางน้ำและเรือ
 ครนตามมาท่นกรองทาทายว่า เวลาอนนเราจะตอสู้ ให้เห็นฝีมือกัน ลชช
 เดินตามหลังไต่จงมาโดยนักเหลียวไปดู เห็นชายที่กวาดแจวเรือมาได้ตาม
 มวจงหยุดย่นอยู่ริมฝั่ง พอเรือชายที่ชายปลาแจวมาถง ลชชร้องว่า ไทชน
 มาสู้กันบนบก ชายนั้นก็ไม่ชนร้องว่า กลางถกลองมาในเรือ ลชชเป็นคน
 ไทโตมากได้พงทาทายตงนนักโกรธโตตลงไปในเรือ ชายนั้นยกควาเรือออก
 ไปกลางน้ำ พุดว่า เวลาอนนคงจะเห็นดี แต่เราจะให้เจ เกบนน้ำเสียก่อนจึง
 คอยตอสู้กัน แล้ววกท่าเรือให้ลชชลชชไม่ชำนาญในทางน้ำครนเรือลมก
 เสียที เสียสนตรงเขากดคอคอลชชจนมาไว้

ฝ่ายของกงกับโตจงเดินไปหน้า เผลยวมาไม่เห็นลชยกตกใจรีบ
 กลับตามลงไป เห็นลชยกกับชายนนตอสูกนอยู่ในนา จึงรีบมาทรมอง เห็น
 ชาวบ้านยืนบนตลั้งประมาณศทวร้อยคน คนเหล่านั้นพูดกันว่า ชายที่
 มาแยงปลาคงตายเป็นแน่ บางคนพูดว่า ถ้าไม่ตายก็คงกินน้ำขม ของกง
 กับโตจงเห็นลชยกจะวายนาชามา ชายผู้นนกดไวถาเกือบจะสนใจปลดอย
 ผุดขึ้นมา แล้ววกตจมนาลงไปอีก ของกงกับโตจงมีความวิตกกวลลชยกจะ
 ตาย โตจงจึงถามพวกเหล่านั้นว่าชายรูปวางขาวตเป็นเงาของเรือชอไร
 พวกเหล่านั้นบอกว่า เงาของชายปลาคชอเคยสน อยตบคน ของกงวาดก
 ขนโตวา เห็นจะเป็นน้องเตยหอย จึงถามพวกเหล่านั้นว่า เคยสนทเรียก
 วาดงสแปะเตยวหรือพวกเหล่านั้นบอกวาคณคนชานาญทางนา ของกงบอก
 กับโตจงว่า พชายของเคยสนชอเตยหอยฝากหนึ่งลอมมาท่านจงคิดแก้ไขชวย
 ลชยก โดยเร็วเถด โตจงได้พงกยบตรองห้ามเคยสนว่า พชอเตยจงรง
 รอกอนบตนเตยวหอนพชายท่านฝากหนึ่งลอมมา เชญพุดจกนกลอน เคยสน
 ได้พงเหลยวไปด เห็นโตจงทงาโต วาดลชยกเจยวายนาชามาชนล่ง คานบ
 แล้วพูดว่า อยาดอโทษเลย ชาวเงาไมทวบวาท่านมา โตจงว่าชายที่
 วาทกกับท่านเป็นพนองของชาวเงาเอง จึงไปชวยพยงเอาตวชนจกนาลเถด
 เคยสนกโตตลงนาวายตรงไป ลชยกสาตกนาลเกือบจะขาดใจพอเคยสนไปถึง
 กงบมอดลชยกตเชามาจรมล่ง บรรตาคนทตอยบนตลั้งเห็นเคยสนจตมอดลชยก
 วายนาชามาเหมือนเดินในนาได้ ตวเคยสนจมนาลงไปเพียงเอว คนเหลว
 นนเห็นกสรรมเสวญเคยสนทกคน ของกงยนตตะลั้งอยเป็นครีแล้วคตวว่า—
 เคยสนนชานาญทางนาไมมผู้ โตเสมอ พอเคยสนมอลงจรมล่งลชยกชน
 ตลั้งแล้วกชนไปชวยกัน โตจงจึงพตกับเคยสนว่า เชญท่านไปเสพสุวาท

เก่งบแป้เตงเถด เตยสนตงไห่คนไซไปเกบเรือเซาท แลวเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่
 ไตจง ซองกง ลขย เตยสนกชวณกันไปยังเก่งบแป้เตง ตงไห่เจ้าของโรง
 เตยมจิดโตะและสวามาสกนแลวพตจาเบณฑสมาย ไตจงถามเตยสนว่า—
 ทานจาซาพเจ้าไต่หรือเปลาเตยสนว่า ซาพเจ้าเจ้าไต่ คิดจะไปค้ำนบทาน
 สกครวงกตขระขอซายยอัยไตจงขมอไปทลขยว่า คนนทานเจ้าไต่หรือประการ
 ไต่ เตยสนว่าซาพเจ้าเจ้าไต่วาพแซล แต่ยงไมไต่ทตลของขมอ ลขยว่า ต
 แลวมากตกนจมนานาเกอบจะชาติใจตาย เตยสนว่า ทานตเอาเวาเจียนตรย
 ไมไซหรือไตจงว่า ถ้าไมเกิดจวาทกไมจูกกน ลขยว่า ถ้าไมพบนบก
 บางกแลวไป เตยสนว่า เวาจะไปค้อยอัยทางนา แมนไต่พบกตงเห็นกน
 อกพตแลวกทวเวาชนทงสนาย ไตจงขมอไปทซองกงถามเตยสนว่า จูก
 ทานผนหรือไม เตยสนพเควาทดแลวตอบว่า ซาพเจ้าไมจูก ลขยลภ
 ขนบอัยเตยสนว่า พมณคอซองกง เตยสนไต่พงกถามว่า ทส่านกอยบ้าน
 ซวดตง แขวงเมืองหนเศยกย เรียกวากบสิโหวซองกงเหมงเบนนนาง
 ตาแหงอะซหรือ ไตจงไปบอกว่า คนนไซแลว เตยสนกคกเขาคานบพด
 ว่า ซาพเจ้าไต่ขนชาวเลาลอดตงซอเสยงทานมาชานาน บตนไต่มาพบก
 เปนบุญนุกหนา ซองกงรบคานบตอบแลวว่า เตมซาพเจ้าเตนทางมาถง
 เนนเขากตเอียงเนย พบลจุนทเรียกวาฮ่นกิงเหลง พกอยทบ้านลจุนหลาย
 วน แลวมาถงแมนาชมเอียงกิงพบมกชน มกทองภายหลงจิงพบเตยหวยๆ
 ผากหนงสอมาไห่ทาน วนนซาพเจ้าชวณพนองมาเทยวทเก่งบแป้เตพสว่า
 พตถึงปลา ลขยว่าจะไปทาบปลาไห่หามากไมพง จงจวาทกนชน เตยสน
 ว่า พอยากจะรบประทานปลาทตๆ ซาพเจ้าจะหามาไห่ ลขยว่า ซาพเจ้า
 จะไปตวย ไตจงไต่พงก ไกรธรองตวาดว่า เมอสกกรนกนนายงไมอนหรือ

เตยสุนักหวเราะแฉวกลกชนจวมอดชยพดว่า เราไปจับปลาด้วยกนดทหรือ
 ว่า ผู้ใดจะมาขัดขวางบ้าง เตยสุนักบดชยกลดจากเก็งเตนไปถึงรวมผงแมน
 เหนเรือปลาแจวเขามารวมตลง เตยสุนรองถามว่า เรือฉานมปลาต ๆ บ้าง
 หรือไม่ เจ้าของปลาบอกว่ ได้ปลาตอย่างต ๆ ตปลา เตยสุนักตงไป
 ในเรือเลือกจับปลาต ๆ ตปลาไหลชยเฮามากอน แฉวเตยสุนตงไหคนไช
 ชงปลาตาย แฉวกลดบมาเกงบแปเตง ไทตมแกงปลานนมมาเลียงกน ชองกง
 เตยสุน ไตจงกำตงพดอวดตางตงเรองทไตผกตตมมอชยครนจบลง ลชยจะ
 พดอวดชนบาง พดตมทญุงสาวผู้หนงรปร่างามตรงเขาไปทชองกง รอง
 เพลงไทพงปรารณจะไตรับเงินไปเดียงชวต ลชยโกรรถว่ามาร้องเพลง
 กลบเกลดอนเสย กตวงเขาทารายทญุงทรองเพลงชองกง ไตจงจะห้ามกไม่
 ทน พดลชยทารายทญุงนนตมตง ไตจงมคความโกรรชยงนถ พวกเจ้าของ
 ชายสรวาเหนกตทใจกลวภยจะมาถึง จงปรกษากนว่า เราไปพองลชยเสย
 กอนจะไตพนตว ครนบตตามารดาทญุงนนมาถึง กชวยกนแกไชพนชน
 พวกเจ้าของสรวากคอยคฉายวตถ จงบอกแกบตตามารดาของทญุงนนวว่า—
 ลชยตเฮาบุตรท่านจนตลบไป บิตามารดาของทญุงไตพงกไม่อาจว่ากลว
 ตวยมคความเกรงกลวลชยทกตวคนกจตแจะพาบตรสาวกลบไป ชองกง
 จงถามบิตามารดาทญุงนนวว่า แชไว ชอไต มาแต่ไหน บิตามารดาของทญุง
 แฉงวว่า ชาวเจ้าสองคนลตามภรรยาเต็มเป็นชาวตงเกยเมืองหลวง แชชอง
 มบุตรทญุงชอนางแจกเหลยชน สอนไหร้องเพลงตาง ๆ ไตชานชานาญ จง
 พากนมาร้องเพลงหากนเลียงชวตอชยทเกงบแปเตงน บตรชาวเจ้าไม่มอชณา
 ตยมาร้องเพลงกลบเกลดอนเสยพวกท่านจงโกรรทบตจนตลบไปบตคนกพนชน
 ไตเป็นบุญนถหมา ชาวเจ้าไม่พองรองว่ากลวแกผู้ ไตตอก

ชองกงโตฟังกยนต์ จึงตอบว่า ท่านพูดจากถูกต้องแล้ว เราจะให้
เงินยสบตาลง จึงตามไปเอาที่บ้านเราเถิด บิดามารดาหญิงนั้นโตฟังกคูกเขา
ลงคานบชองกงแล้วนงคยอย ไตจงโตฟังชองกงว่าจะให้เงินกับบิดามารดา
ชองหญิงก ไกรอดชยยังนง จึงพูดว่า เจ้านไปทางไหนกมแต่ทำให้เกิดความ
ใหญ่ชองกงตองเสียเงินควย ดชยตอบว่า ชาวเจาตเบา ๆ กสลับไป ท่าน
จึงตวชาวเจาไทเต็มแรงสกรอยทกหาเจบไมชองกง เตยสน ไตจงโตฟังก
หัวเราะแล้วชอนกนกัน ไตะเสพสรา ชองกงเอาเงินคตให้เจาชองสราแล้ว
บอกว่ ชาวเจาจะลาไปก่อน กชอนบิดามารดาชองหญิงนนไปควย เตยสน
กชอนโตจง ดชยเอาปลาสดตามไปให้ชองกง ครนชองกงมาตงทอย สาม
นายกตงพรอมกน ชองกงเขาไปเอาเงินออกมาให้บิดามารดาชองหญิงท
รองเพลงนยสบตาลงและสงว่ ถาบุตรสาวมสามเมื่อไร กอยาให้มา
รองเพลงอกเลย บิดามารดาชองหญิงมคความยนต์ คูกเขาคานบชองกง
แล้วกลากลับไป ชองกงเขาไปเอาหนังสือทเตยหวยฝากมานนส่งให้ เตยสน
รับหนังสือแล้วกลากลับไปทอย ชองกงเอาเงินให้ดชยหาสบตาลงแล้วว่
น่องเขาไปใช้สอยเถิดชยาเทยววิวาทแก่คนทงปวงตอไป ดชยรับเงินมาเก็บ
ไว้มคความยนต์ ไตจงกับดชยกพากนกลับไป ชองกงเขาปลาสดนนไปให้
กวนเอยชอนนางฝายคก ครนเวลาเย็นทหารทอยรักษาชองกงจคอาหารมา
ให้ชองกงแต่พอควชองกงกไมสบาย กวนเอยและฝคมรวาชองกงบวยกมา
ปฏิบตรักษา

ฝายเตยสนกลับไปถึงบ้านกคกหนังสือออกฮานค แจงความว่
เตยหวยฝคพอยค สงว่ให้ปลมกชองกงควย ครนเวลารุงเขาเตยสนจค
โตปลาอยางตสองปลา เขาไปให้ชองกงเห็นบวดยอยจถามว่ พเจบบวดย

อย่างไรน้อจะไปหาหมอมารักษา ชองกงว่า ไปเจียดยามาสกัหอหนังก
 คงหาย แต่ปลานนชาพเจ้ารบประทานไม่ได้ จึงเอาไปให้กวนเฮียกับผู้คุม
 คนละตัวเถิด เตยสนกเอาปลาไปให้กวนเฮียกับผู้คุมแล้วไปเจียดยามาให้
 ชองกงตามคำสั่ง ชองกงให้พวกทออยู่ปฏิบัติ พวกเหล่านั้นก็เอาใจใส่
 คอยระวังรักษาอยู่ ครนรุ่งขึ้นกวนหนงโตจงกับลชยกจัดส่งของกับสรามมา
 ถึงเห็นชองกงบวช โตจงว่า น้องจัดส่งของจะเอามาเลี้ยง พกบวชอยู่จะ
 ทำประการใด ชองกงว่า เชิญน้องเสพสุราให้สบายเถิด พหายแล้วจึง
 คอยมารับประทานด้วยกัน โตจงกับลชยกกินโต๊ะเสพสุราทนนแล้วลากลับ
 ไป ชองกงบวชอยู่หกเจ็ดวันก็หายจึงคิดจะเข้าไปในเมืองกังจิว เทยวหา
 โตจงพตจาสนทนากันเล่น จึงแต่งตัวเอาเงินติดไปบ้าง เดินตรงเข้าไปใน
 เมืองเทยวถามว่า โตจงอยู่ที่ไหน มีผู้บอกว่า โตจงไม่มีบุตรภรรยาญาติ
 พนองตัวผู้เดียว อาศัยอยู่ที่ศาลากวนอิมท่าใกล้ศาลเจ้าเสยฮองเบย ชองกง
 เดินไปตรงศาลเจ้ากวนอิมท่า เห็นประตูใส่กุญแจไม่มีผู้ใดกเดินเทยวถามไป
 ว่า เตยสนเจ้าของชายปลาบ้านอยู่ที่ไหน คนเหล่านั้นบอกว่าอยู่นอกกำแพง
 แถวหมู่บ้านอยู่ใกล้แม่น้ำ เตยสนเข้ามาตวงเงินในเมืองอยู่บ่อย ๆ ชองกง
 ก็ออกจากเมืองกังจิวไป เห็นที่แถวริมแม่น้ำมีโรงเตยเมชายสุรามากสนุก
 นักหนา มีเหลาสูงบ่กองเขยว เขยวหนึ่งสอไว้วา ชิมเอียงก้งเจียวโคว
 แปลว่า ทแม่น้ำชิมเอียงก้งน สุราตนักมิได้แปลกปลอม หนึ่งสอทบนเหลา
 สูงอกสามตัวเรียกว่า ชิมเอียงเหลาไซวตั้งโพ ผู้มีสติปัญญาแต่แผ่นดิน
 กอนเขยวไว้ว ชองกงเห็นตงนนักคตชนโต้วา เดิมาเราอยู่ที่บ้านชวตงกได้
 ยินชาวเจ้าลธอว่า ทเมืองกังจิวมีเหลาสูงอยู่แห่งหนึ่ง งตงามนักเรียกว่า

๓๘๒
 ขมเยี่ยงเหลา บदनตวเรามาถึงแล้วจาจะเที่ยวชมเล่นให้สบาย ของกง
 กชนไปบนเหลาสง เห็นรูปสัตว์และดอกไม้ คนแต่ก่อนสร้างไว้เป็นของ
 งดงาม ของกงก็เดินไปเที่ยวดูดอกไม้เห็นหงส์อยู่หน้าผนังข้างละหาด ว่า
 ขมเยี่ยงเหลาน ในแผ่นดินไม้มเหลาไหงามเหมือน สุราที่เหลานนั้นเป็น
 อย่างดกชานเมืองใดก็สู้ไม่ได้ ครั้นเที่ยวชมแล้วกนงยู่ทโตะ เจ้าของสุรา
 ถามของกงว่า ท่านมากคนจะชอสุรากับสิ่งใดก็บอกให้ทราบ ของกง
 บอกว่า เรามากคนเดียวจะชอสุรากับสิ่งของต่าง ๆ เจ้าของสุราก็ลงไป
 หาสิ่งของกับสุร่าอย่างดกชานมาให้ของกง ๆ กนโตะเสพสุร่าชมเหลาเล่น
 ตามสบาย สุร่านั้นคนเดียวกมนตงชน ของกงจึงคิดว่าพวงว่า ตวเรานเกิด
 มากได้ร่าเรียนหนังสือคบพวกพ้องทนมมอชมแข่งไวเป็นอนมาก ชอเสียง
 ปรากฏทงแผ่นดิน ปรารภนาจะให้ใดก็ไมเหมือนคด ตวชาตองโทษเนรเทศ
 มาชอทเมืองน บดากบพนของชอชานเมืองกรุงไรจะใดเห็นหน้ากน ยิงเม่า
 สุร่ามากชนเหลยวไปตทผ่าน่ง เห็นเขียนคำโคลงต่าง ๆ ไว้ ของกงจึง
 ยมพกนกับหมกเจ้าของสุร่ามาเขียนคำโคลงไว้ทผ่าน่งว่า “ตวเราเขียน
 หนังสือลกรชงอาจจะลวงรการทงสน เหมือนเสอรายชอใจไว้ เคยว
 นตองโทษมาชอเมืองกงจว ถ้าสับไปภายหน้าแกแค้นได้ จะฆ่าพน
 ให้โลหิตไหลนองทงนมนารชมเอียงกง” แล้วจึงไปเขียนไว้ทผ่าน่งข้าง
 ทศตะวันออกทงหนึ่งว่า “จตใจชอชานชวตง ตวมาชอทเมืองกงจว
 เทยวชคเซไปได้ความลำบาก ถ้ามันพพยายามฆ่าสนากจะทำไหยง
 กว่าสวงเจา เมอครึ่งแผ่นดินเทงาโต้วมิให้คนทงปวงทัวเราจะได้ จะ
 ให้สรเสร็จว่าชาคชายทหารแท้ ถ้าโคลงชงเขียนนคอชอชงกงชอ
 เมืองหนเสยกย เป็นผดตง” เสวจแล้วชานตรวจต เห็นลกตองกยนค

วางพูกนลงไวบนโต๊ะ นิ่งเฉยสรวอกเล็กน้อย แล้วคตเงนไหเจาของสรว
 ลงจากเหลากลับมาทออยู่ เมาสรวามากกนอหดบ้ไป ครนรุ่งเช้า หายมันเมา
 แล้วคตการชงตวไปเขียนคำโคลงไวทผ่านงทมเอียงเหลาเสียจำไม่ได้ --
 ชองกงก้อยกบกวนเอียงนายคกสบบมา

ฝ่ายองบนเป่งเป็นชนนางเลกนอยออยทเมองบอชอกน ตรงหน้า
 เมองกงจวชามชงชนกบเมองกงจว องบนเป่งเป็นคนโก่งคตชมเหงราชฐ
 ชาวบ้านอยมโตชาติ ครนแจงความวาชวเกาตชบตรชวไหชอชนนางผู้ใหญ่
 ในเมองหลวงออกมารักษาเมองกงจว องบนเป่งกจตหาสงของตาง ๆ มา
 ไทชวเกาตช พดจาสอพลอประจบประแจงยงอชากจะใครเป็นชนนาง --
 ผู้ใหญ่ชนไป อยมาวนหนงองบนเป่งสงไหบ่าวไพร่จตสงของพรอมชนดง
 เรอชามฟากมาจะเอาไปไหชวเกาตช ครนดงบ้านผู้รักษาเมองเห็นมผู้คนอยู่
 มากองบนเป่งกกลับมา

ขณะนนเบนฤดรอน พวกบ่าวเขาเรอไปจอตอชโกดชมเอียงเหลา
 ครนองบนเป่งไปดงจทหยดอาศยออยทโรงชายสรว หายเหนอยแล้วชนไปบน
 เหลา เทยวชมสรวพดรูปสตวและดอกลไม้ตาง ๆ เห็นคำโคลงแต่ครงกอน
 เขียนไวมเป็นอันมาก เทยวดไปจนชางหลังเห็นคำโคลงใหม่ว้าเป็รียบ
 เหมือนเสอรายชอนเดิม อานตอลงไปเขียนไวว้า ชงคำโคลงน คอชองกง
 อยบ้านชวตงแขวงเมองหนเสยกาย ทตองโทษเนรเทศมาออยเมองกงจวเป็น
 ผู้เขียน องบนเป่งแจงดงนนักแคนเคองยงนกกจคตวาคน โทษน บงอจ
 นกหนา จะคตกบฏไหยงกวาเมอครงฮวงเฉาแล้วยงชามอกนชและชอตาบด
 บ้านไว ชองกงคนนแรก ไคยนชาวเลาดชอเสยงออยบอย ๆ ตวเป็นแต่
 ชนนางเลกนอยหากวจะมากคตการ ไทใหญ่ดงเพียงนไม่ จงเวยกเจาของ

ชายสุรามาถามว่า คำโคลงที่ผ่านนงผู้ ไตเซียน เจ้าของสุรามาบอกว่า เวลา
 ความนมนชายผู้หนึ่ง มาเสด็จสุราเที่ยวเดินแต่ผู้เดียวเขียนคำโคลงไว้ อิงบนเปง
 ถามว่า ชายผู้นั้นรูปร่างอย่างไรเจ้าของสุรามาบอกว่าชายผู้นั้นเป็น โทษต้องสักหน้า
 อยทคคหลอเดี่ยวรูปร่างตาตา

อิงบนเปงได้ฟังกยมหมกและพุกนเจ้าของชายสุรามาบอกเขา คำโคลง
 นนเกบไว้ แล้วบอกว่า เราจะลาเจ้าไป อิงบนเปงกอดจากเหล้ามาที่เรือ
 คางอัยคนหนึ่ง รุงเขาของอิงบนเปงเจตสังของพร้อมไปยังบ้านผู้รักษาเมือง คน
 เผาประทกเขาไปแจ้งแก่ทวเกาศวาทของอิงบนเปงมาหา ผู้รักษาเมืองส่งให้พา
 เขาไปข้างใน อิงบนเปงคำนับแล้วทวเกาศวาทของเขาไปให้พูดว่า เวลาอนน
 ชาวพเจ้ามาหาท่านเห็นผคนศยมากกกดบไปเสีย ทวเกาศวาทานกับเว
 ขอบอขณาขยกันหาเป็นไรไม่ จะเล่าให้ท่านฟังเมอวณกอนนมทของตราบอก
 กาชบมาว่า ไทซตเทียนกาชนนางฝ่ายโหรได้ตรวจจตว่าดาวร้ายสองสว่าง
 อยู่ข้างเมืองหงอเมืองฉือ จะเกิดโจรผู้ร้ายมาขายไหร่วงรักษาเมือง ถ้าเกิด
 โจรผู้ร้ายชนไทปานปรวมเสียแต่ทในเมืองมเดกรองเพลิงว่า สบไปภาย
 หนาบานเมืองจะเกิดจลาจลเสียทรพยสิ้นเงินทองมาก ผทจะเบบ
 ตนเหตบน ลอคนทแปรชองชอกก มพวกพองสามสี่บทุกคนจะเกิด
 ชนทบานชวตงกลนเหตจะบจะตองรักษาบ้านเมืองให้ถวคชน คอย
 จับคนผู้นนเสียให้ได้

อิงบนเปงได้ฟังจึงพูดว่า ความเวรอนสำคัญนักหนาแล้วหยิบเอา
 คำโคลงที่ลอกมาจากเหล้ามาส่งให้ผู้รักษาเมือง ๆ รับไปอ่านแจ้งแล้วจึง
 พูดว่า ผู้ทเขียนคำโคลงซึ่งจะคตกับผู้นรูปร่างประการใด บัดนอัยทไทย
 อิงบนเปงว่า ไตบอกไว้จะแจ้งว่าคยบ้านชวตงชอชองกิงเนวเทคมาเมืองกงจว

ชวเกาศูวาณนุกเป็นคน โทษจะคิดกบฏอย่างไร ได้อธิบายแก่ท่านอย่าง—
 ประมาณ ชงมทองตรามาแต่เมืองหลวง ว่าเด็กร้องเพลงเป็นคำปริศนา
 ตวหนงสอนอธิบายว่า ผู้ที่จะเป็นตนเหตุนนแซของ ชองกง มพวกพ้อง
 ตามสืบหกคนจะคิดกบฏทชวตงกอน ขอท่านใหเอาบัญญัติกมาตรวจ เห็น
 มอัยรายหนงขอชองกงตองโทษเนรเทศมาเมื่อเดือนหาษาชน อธิบาย
 พุดว่า คือ ชองกงคนผู้นสาคนุกท่านอย่างวางใจคิดอ่านไปจับชงใจเสีย
 โดยเร็ว ถ้าแมนรวตวไปเสียก็จะเกิดเหตุใหญ่ ชวเกาศูจึงออกมาขงทว
 ราชการ ใหหาไตจงชนนางทเจียดคิมมาสงวว่า เจ้าจงไปเอาตัวคนโทษที่
 ถูกหลอเสียขอชองกงมาใหจงไต่แลวสงใหเอาพวกทหารไปตวยสามสิบคน

ไตจงไต่ฟังตกใจค่านับลาพาทหารออกจากเมืองกงจวตรงไปทอยู่
 คิดว่าจำเราจะไปไต่ชองกงกอนจะไต่คิดอ่านกันแก้ไข จึงบอกแก่ทหาร
 ว่า พวกท่านจงจัดเครื่องศัสตราวุธไว้พร้อมคอยเรಾಯทนกอนแลวออก
 ทางประตูหลังบ้านไปตวยไตจงมของวพิเศษ วันหนงเดินถึงแปดรอยด ครน
 ถึงคุกหลอเสียกตรงไปทของชองกง ๆ เห็นไตจงมากยन्द พุดว่าเมอรนกอน
 พไปหานองในเมืองกงจวกไม่พบ จึงไปเที่ยวเล่นทชมเอียงเหลาเสพสุรา
 จนมนเมาแลวกกลับมาไตจงถามว่า พเขยนสงไตไวทชมเอียงเหลาบาง
 ชองกงวากาลงเมาสุราจำไม่ได้ ไตจงวพเขยนคำโคลงไวทณงชมเอียง—
 เหลาว่าจะคิดกบฏ ชวเกาศูแจ้งความสงใหหาพเจากบพวกทหารมาจับ—
 ท่านไป หาพเจาพุดลอลวงพวกทหารคอยอยุทศาลเจา จึงไต่หลกเสียงรบ—
 มาบอกใหท่านทราบ

ของกงไต้ฟงกตกใจไม่รู้ที่จะคิดอย่างไร จึงพูดว่า ครั้นเห็นจะ
 ตายเสียแน่แล้ว ไต้จงว่าข้าพเจามอบายอยู่อย่างหนึ่ง พงจึงแก่งทำเป็น
 เสียจริตนอนกลดอยู่กลางดินนอจะไปพาพวกทหารมาให้เห็นประจักษ์ตา—
 จะได้ช่วยแก้ไขกับชาวเกาตย อยชานกกไม่ได้คนทงปวงจะสงสย ซึ่งอบาย
 นพจะเห็นประการใด ของกงไต้ฟงกเห็นชอบด้วยตอบว่า ชอบใจนักหนา
 แล้วไต้จงกคานบลาชองกงรบกลบมาศาลเจ้าเสียอองเบย พวกทหารเห็น
 ไต้จงไปมัดเดี่ยวใจกกลบมามีไต้สงสยไต้จงนำพวกทหารออกจากศาลเจ้า—
 ตรงไปถึงคุกหลอเสีย ไต้จงแก่งรื่องถามว่า คนโทษที่มาใหม่ขอชองกง
 อยู่บ้านชวตงคอกคนไหน ผู้คุมไต้ฟงกนำไต้จงกับทหารไปทห้องชองกงอยู่

ฝ่ายชองกงครั้นไต้จงกลับไปแล้ว ก็แก่มกระจ่ายลงนอนกลดทับ
 อูจวาระอยู่กลางดิน พอเห็นไต้จงกับพวกทหารมาจึงถามว่า พวกนี้เป็น
 สัตว์สงใด ไต้จงแก่งตวาดด้วยเสียงอนดงว่า พวกทหารช่วยกันจับคน
 โทษผู้นไปให้ได้ ชองกงกทาที่จะเขาดไต้จงแล้วพูดพร้าไปว่าตวเรานหรือ
 คอบตรเขยงกเขยงชองเตเจ้าเมืองสวรรคมรบสงตงให้เราเป็น แม่ทัพคุม
 ทหารเทพยดาสับหมนมากจตพวกเมืองกงจว แล้วตงให้พระยายมเป็นนาย
 ทหารใหญ่ยกเป็นทัพหลังตามมา ตวเรารองนมทองตราเป็นอาวุธสำหรับ
 ถอ หนักแปตรอยชงจะฆาสตวเหล่าน บรรดาพวกนายทหารทมาจบครั้นได้
 พงดงนพจชวณกนพุดว่า คนเป็นบาเสียจริตตงนจะจับตัวไปทำไม ไต้จง
 ว่าทานทงหลายพดถก เราชวณกนกลบไปแจ่งแก่มรักษาเมืองให้ทราบก่อน
 ถ่าจะเขาดวให้ไต้จงมาจับไปต่อภายหลัง ทหารเหล่านกเห็นชอบ ไต้จง
 ชวณพวกทหารกลบไปถึงบ้านผู้รักษาเมืองกเขาไปแจ่งว่า ชองกงนพเป็น
 คนเสียจริตนอนกลดอยู่กลางดินทบอูจวาระแล้วหยบชนรบประทานพุดพร้า

ไป พวกข้าพเจ้าเห็นไม่ได้การจึงไม่จับเอาตัวมาให้ท่าน ชั่วเกาศีสถามว่า
 เหตุอย่างไรถึงได้เป็นบาองบนเปงอยู่ข้างหลังออกมาบอกว่าข้าพเจ้าไม่เชื่อ
 ถ้าเป็นบาแล้วทไหนดจะเขียนคำโคลงได้ ชั่วกิ้งคงจะแกล้งทำงไปเอามา
 เกิด แม่นเดินไม่ได้กโหมคมา

ชั่วเกาศีสได้พังกเห็นชอบ จึงส่งไตจงกับพวกทหารให้ไปเอาตัว
 ชั่วกิ้งมาให้ได้ ไตจงไม่วทจะแก้ไขอย่างไรก็คานับลาวคมาทหารไปถึงคค
 หลอเสย กระชบบอกชองกิ้งว่า น้องช่วยแก้ไขกมได้เชอโหมมาเอาตัวพไป
 แลวกโหดทหารช่วยกันหามชองกิ้งมาถงบานชั่วเกาศีส ไตจงกพาเข้าไป—
 ชั่วกิ้งเห็นชั่วเกาศีส ผรภษาเมองกไม่คานับ เหลยวไปตเห็นองบนเปงย่น
 อยทนนกแกลงถามว่า เจานเป็นคนอะไรไม่วจกเราหรือเรา คอบตวเซยงก
 เซยนฮองเตมรบสงโหดมทหารสภมยยกมาซาชนนางสนช ทเมองกิงจว
 ถวไมหลบหลกหนไปกจะพากนตายหมดสน ชั่วเกาศีสได้พังกนงชยเป็นคร
 ไม่วทจะไตถามประการใด ึ่งบนเปงจึงพดวาชพเจายงสงสยอย ขอทาน
 จงหาตวผคมาถามว่า ชั่วกิ้งเป็นบามาแต่เตมหรือเพงเป็น ชั่วเกาศีสก็
 ให้หาผคทคกหลอเสยมาถามว่า ชั่วกิ้งนเมอเตมสงมาเป็นบาเสยจวต
 หรือเปล่า ผคคเหล่านี้นไม่อาจจะบิตมึง จึงบอกว่าเมอแรกมากเห็นคอย
 เพงจะบาไตสามสวน ชั่วเกาศีสได้พังกโกรชยงนกงโหดทหารขตชองกิ้ง
 เซยนเสยหาสบทโหดโหด ไตจงเห็นตงนงไม่วทจะคตประการใดจไนใจ
 นก ชั่วเกาศีสให้เอาตัวชองกิ้งมาไตถามกไม่วทบจสงโหดบ ชั่วกิ้งเหลย
 ทนกรบวาชพเจาไปเสพสวาทชมเยยงเหลาครนมมเมากเขียนคำโคลงไว้
 จวง ชั่วเกาศีสเห็นชองกิ้งรบเบนสตยกจตเอาถอยคาวไว้ สงโหมผคเอาคา
 สำหรับคนโทษตงตายหนกรอยชงมาใส่ชองกิ้ง แลวให้ไปจำชงคูกไว้—

ของกงถกเขียนแต่ยกยบยื่นเดินไปไม่ได้มีคนเขาช่วยพยงของกง ไตจงก็ตาม
ไปส่งผู้ควาอย่าให้เบือนอนตรายแล้วจิดชาวปลามาส่งของกงอยู่ทุกวัน

ฝ่ายชวเกาศึกครนเล็กชาระกเชิญของบ่นเปงเข้าไปข้างในพูดว่า
ท่านมสตบญญาเห็นการตลอดไปได้ ถ้าไม่ขแรงแนะนำให้ทไหนดจะรักล
อบายของของกง อึงบ่นเปงว่าท่านอย่าอนใจ จงรีบหนังสือบอกเข้าไป
ถึงบิดาท่าน นำข้อความชกรบาทลให้ทรงทราบแล้วแต่จะโปรด ชวเกาศึก
ได้พังกเห็นชอบ จงพูดว่า จงรีบหนังสือบอกแจ้งว่าผู้ทคตเป็นเสียนหนาม
แผ่นดิน มตนจับตัวโคกเพราะสตบญญาของท่านแล้วให้บิดาข้าพเจ้ากราบ
ทูลขอให้ตั้งเป็นขุนนางตำแหน่งใหญ่ จะได้ช่วยกันทำราชการสนองพระเดช
พระคุณสืบไป อึงบ่นเปงได้พังกดีใจจึงพูดว่า ตัวข้าพเจ้านจะขอทำราชการ
อยู่ในท่านกว่าจะหาชีวิตไม่ ชวเกาศึกจิดแจ้งเขียนหนังสือ อึงบ่นเปงช่วย
แต่งถอยคาเสร็จแล้ว จงว่าหนังสือบอกนสำคัญมากท่านจะให้ผู้ใดถือไป
ชวเกาศึกว่าไตจงเป็นทเจียดคบบมของวเศษวนหนึ่งเดินทางได้แปดร้อยล จะ
ต้องให้ไตจงไปสักเกาวันสบวนกคงถึงเมืองหลวง อึงบ่นเปงว่าถ้าภระนนัก
ดแล้ว ท่านข้างหากนทมความมาราบเคียงไว้ไม่เสียทเลย แล้วอึงบ่นเปง
ก็ลากลับไป ครนรุ่งเช้าชวเกาศึกจิดเพชรพลอยทอย่างดกบหนังสือบอก—
และหนังสือรายส่งของสองฉบับไว้พร้อมให้หาไตจงมาบอกว่า บิดนใกล้จะ
ถึงวันเขยตของบิดาเราเจ้าจงเอาเพชรพลอยกับหนังสือไปให้บิดา ทเมือง
หลวงถ้ากลับมาแล้วเราจะตอบแทนให้ตามสมควร ไตจงได้พังกจุนใจครน
จะไม่ไปก็ไม่ได้ ด้วยตัวเป็นขุนนางอยู่ใต้บังคับ จึงตอบว่า ขงท่านมธุระ
ข้าพเจ้าจะขออาสาไป ชวเกาศึกจิดใจมอบหนังสือกับส่งของให้ไตจง ๆ ก็
ค่านับลาไปหาของกงทคกบอกอว่า บิดนผู้รักษามืองไซข้าพเจ้าถอหนังสือ

กบสงของเข้าไปให้ชวโฑชอ ณ เมืองหลวง ถ้าพบคนทชอบพอกนกกงจะ
 คิดแก้ไขให้ท่านพ้นจากโทษจงได้ ซึ่งอาหารที่จะเอามาส่งเขาเยนนน —
 ชาวเขาจะส่งของขวัญพอยาวตกเลย สักสับวันคงจะรีบกลับมาให้ถึง ชองกง
 จึงพูดว่า ครองไม่เห็นผู้ใดแล้ว เหนื่อยแต่ตนเองเดี๋ยวจึงช่วยชวตพไว้ด้วย
 เกิด ไตจงว่าไม่เป็นไรดอกแล้วกงดาของกงกลับมาบอกชยว่า พชองกง
 ไปเขียนคำโคลงไว้ที่แกงขมเอียงเหลาว่าจะคิดกบฏ ผู้รักษาเมืองจับตัวมา
 จำคุกขังไว้ บदनเวามธุระจะไปเมืองหลวงเจ้าจงช่วยระวงรักษา ถ้าถึง
 เวลาเขาเยนจงเอาอาหารไปส่งชองกงอย่าขาดได้ แล้วเจ้าอย่าเที่ยวเสพสุรา
 ไหมนเมาเหมือนแต่ก่อน ลชยว่าพอยาวตกเป็นพระน้องเอง จะคอยปฏิบัติ
 รักษาพชองกงไม่ให้ผู้ใดข่มเหงได้ ถ้าพกลับมาแล้วนองจงจะเสพสุรา
 ไตจงได้ฟังกยนตรบไปทอຍเอาหนงสอกบสงของหอผามุกตตตัวไว้ แล้ว
 หยบของวิเศษเรียกว่า กะเบ้มาสวมใส่เท้าอานมนตคาลา ตัวไตจงนั้น
 เหมือนลมพายพัดพาเท้าไม้ถกดินออกจากเมืองกงจงไป ลชยนั้นครั้นไตจง
 ไปแล้วก็ไม่อาจจะเสพสุราเฝ้าแต่ปฏิบัติรักษาชองกงอยู่ทุกเวลามีได้ขาด

ฝ่ายไตจงไปรวดเร็วเวลาจวนเย็นกเขาสำนักโรงเตยม ครนวังเข้า
 เอากะเบ้ของวิเศษสวมใส่เท้ารีบเร่งไปได้สองวัน เห็นมีโรงชายสุราอยู่ริมนา
 ไตจงแวะเข้าไปในโรงเห็น โตะเกาตงอยู่เป็นอนมากพวกลูกจางชายสุรา —
 เห็นจึงถามว่า ท่านจะขอสุราสักเท่าไร ไตจงว่าเราไม่เสพสุราดอกจะขอ
 แต่อาหารส่งของต่าง ๆ ลูกจางกจตอาหารกบสงของพวมแล้วเอายาเบอ
 ได้ยกมาให้ ไตจงหิวมากกินอาหารพอดตกไปถึงทอง พชยาเบอกาเวบชน
 ไตจงเมาไม่รู้สึกตงดมลงทนต์ จุกยเจ้าของโรงก้อออกมาจากห้องให้ลูกจาง
 แก่หอผาออกดูว่า จะมส่งไบบางพวกลูกจางตรงเขาแกหอผาเห็นหนงสอก

ส่งให้ จุกยรบมาตักฝนกออกอ่านมีความว่า "ชวเกาศสบอกมาตง
 ชวไทชอศบคาควย บคนมช่ายศหนงแซชอง ชองง อยบ้านชวตง
 แขวงเมืองเจจวสึ เขยณค่าโคลงไวทเกงชัมเอียงเหลาวาจะลคตบฏ
 ขาพเจอบควไคเอามาไคถามรบเบณสตัย บิตาจะลคอ่านทำโทษ
 ประการไคจงบอกมาให้ทราบ" จุกยแจ้งความถกตกใจนตะลึงอยู่เป็น
 ครุ พอพวกลกจางเข้ามาหามโตจงจะเอาไปททองสำหรับชวคน จุกยเห็น
 ทตวโตจงมหนงสอยหอบตอย ก็เดินเข้าไปไกลอ่านดูว่าชอโตจงเป็นชนนาง
 ที่เจียดคบอยู่ ณ เมืองกงจวทเวยกวว่า ชนเอียงไทเปา จุกยวาลกชนโต้ว
 ไงวหยงชนแซพตถึงโตจงอยู่บอย ๆ เห็นจะเป็นคนนดอกกระมัง จาจะแก้ไข
 ใหพนชนโตถามตักคงจะระควม จึงห้ามพวกลกจางไว้เอายามาแก้ประมาณ
 ครุหนงโตจงกพนชน เห็นจุกยถอหนงสอยยูกโกรธ จึงรองตวาดว่าท่าน
 นคอผู้ ไคหนอ ชางบงชางเอายาเบอมาวางเวาจนมนเมาแดงชาเอาหนงสอ
 ของไทชอชนนางผู้ ไคญไปฉีกออกอ่านจนยับเยน ทำเหลือเกินนัก จุกย
 จึงตอบว่า ท่านอย่าว่าแต่หนงสอของไทชอเลย ถิงหนงสอเจ้าแผ่นดินชอง
 ถามมาตงนคตองให้เวาตักฝนกออกอ่านก่อน

โตจงได้ฟังตงนคตกใจ จึงถามว่า ท่านนคอผู้ ไค จุกยบอกว
 เราเป็นพวกลเขาเนยชวเปาะ เวยกวาชนตอตลตชองจุกย โตจงจึงถามว
 ท่านรู้จัก ไงวหยงหรือไม จุกยบอกว ไงวหยงเป็นกนชอชยทเขาเนยชวเปาะ
 พวกลชองเราทำไมจะไม่รู้จัก โตจงว่าถากระนนชวาพเจาอยากจะได้ --
 พบ ไงวหยงพตจาสนทนากนสกทหนอย จุกยวาท่านรู้จักกับ ไงวหยงชนแซ
 ตวท่านอยเมืองกงจวชอโตจงทเวยกวว่า ชนเอียงไทเปาใช่หรือไม่ โตจงบอก
 วา คอชวาพเจาเอง

จุกยไต่พงกยนต์ จิงพตวา เตมชองกงตอง โทษเนรเทศไปเมือง
 กงจวเตนมาทางน โงวหยงมหนังสือฝากไปถึงท่าน เหตุไต่จิงคตจะซาฟ
 ของกงเสย ไต่จิงวาชองกงกบซาฟเจารักใคร่เหมือนพนองทองเดียวกัน
 ของกงไปเที่ยวเล่นทเก่งชมเยงเหลาเขียนคำโคลงไว้ว่าจะคตกบฏ ผู้
 รักษาเมืองสบจบตวชองกงไต่ไปจำขงคกไว้ ซาฟเจาคตอ่านช่วยแก้ไข
 ไม่ได้ บตนซาฟเจาจะเข้าไปเมืองหลวงคตแก้ไขช่วยชวตพชองกงไว้ ขอ
 ทจะคตรายกบพชองกงนนไม้มเลย จุกยวาทานพตจาเชนนนเวายังไม่เชอ
 หนังสือของชวเกาศูรักษาเมืองให้ท่านถอมมากยงอยู่จิงตเอาเถิด ไต่จิงรับ
 มาอ่านแจงแลวคตใจ จิงหยบหนังสือทโงวหยงฝากชองกงไปออกมาให้
 จุกยคต แลวเลาความไต่พงทกประการ จุกยไต่พงกแจงวา ไต่จิงกบชองกง
 รักใคร่กันจริง แต่เรื่องความในหนังสือนนไต่จิงไม่ว จิงพตวาเราจะพา
 ท่านไปให้พบโงวหยง ชนแฉและพนองทงปวงจะไต่ช่วยกนคตอ่านแก้ไข
 ของกงออก ไต่จิงไต่พงกคตใจวาท่านคตชอบแลว จุกยกชวณไต่จิงลง
 เรอชามฝากไปทเขาเนยชวเปาะ โงวหยงแจงความกมารบไต่จิงไปค่านับ
 เตยวโกแลวแจงความชงชองกงเขียนคำโคลงไว้ว่าจะคตกบฏให้พง เตยวโก
 โงวหยงและพวกเหลานนคตใจ เตยวโกจิงให้หาพนองมาพร้อมกัน
 ปรักษาว่าจะยกไพร่พลไปตีเมืองกงจวแยงชงเอาชองกงมา โงวหยงวา
 ถาทานคตเชนนนเห็นจะไม่ได้ ชงเมืองกงจวกบเขาเนยชวเปาะนทางไกล
 นกคตดูมรักษาเมืองจะคตซาชองกงเสยกอนกจะเสยททยกไป จาจะตอง
 คตหาอุบายอย่างอน ครวงนเห็นอยู่แต่ไต่จิงคตเดียวทจะช่วยให้ชองกงพนภย
 เตยวโกถาถามวา อุบายของท่านประการใด ชองกงจิงจะไม่เบนนนตรายไต่
 โงวหยงวาเราปลอมหนังสือของชวไท้ขอ ให้ไต่จิงถอกลับไปให้ชวเกาศู

ว่า ชองกงคนสำคัญนักให้ส่งเข้ามาเมืองหลวงได้ตามได้เลี้ยงได้ความ
 แลวจจะฆ่าเสีย ชวเกาตย์คงให้คนคุมชองกงมาทางนี้ พวกเราไปคอย-
 แย้งชิงเอามากคงจะได้ เดียวไก่อบายของท่านกตอยถ้าหากไม่คุมชองกง
 มาทางนี้ท่านจะคิดประการใด กงซุนตั้นจึงพูดว่าชอนนี้ไม่เป็นไร พวกเรา
 แยกย้ายกันไปคอยอยู่ที่ทางกตพบ เดียวไก่อบายถ้ากระนั้น จะได้ผู้ใดแกะ
 ตราและเขียนหนังสือให้เหมือนหัวโตชื้อได้ โงวหยงว่าผู้ซึ่งจะเขียนหนังสือ
 และแกะตราปลอมให้เหมือนนั้นอยู่ในเมืองเจจิวชู่แซ่เซียวชอเหยียง ผู้ที่
 แกะตราได้นั้นแซ่กิมชอโตเกียน คนทั้งสองนมสดับญญา ถ้าได้เห็นหนังสือ
 และตราของผู้นั้นได้เขียนและแกะให้เหมือนได้ การทงนกดองให้โตจงไป
 ลอดวงคนทงสองว่า ทศาดเจ้าเมืองไท่อันจิวจะจ้างเขียนหนังสือยหอ แกะ
 ใส่กระดานแขวนไว้หน้าศาล ถ้ามาแล้วเราแต่งให้คนไปจับเอาบุตร ภรรยา
 ญาติพี่น้องมาให้สนคนทงสองกคงยอมสวามภักดอัยกับเรา เดียวไก่อบาย-
 นองทงปวงกเห็นชอบจึงพูดว่า อบายของชนแดนตนัก ท่านจงจัดการเสีย
 โดยเร็วเถิด โงวหยงสั่งแก่โตจงตามอบายทศาดไว้ แล้วเอาเงินทองให้ตัดไป
 ใช้สอย โตจงค้ำบัลลงเรือข้ามฟากมาถึงฝั่งเอากะเบ้ของวิเศษสวมใส่
 อานมนต์คาถาตรงไปยังเมืองเจจิวชู่ โงวหยงสั่งโตเขียน ชองบาน แต่-
 เทียนหัวให้คุมไพร่พลแยกกันไป คอยรับเซียวเหยียงกับกิมโตเกียนอยู่ตาม
 ทางเอาตัวมาให้จงได้ ส่งเฮงลื่อให้เด็ดลอดเข้าไปในเมืองเจจิวชู่ ถ้า
 เห็นข้างสองคนไม่อยู่ให้ลอดวงเอาบุตร ภรรยา ญาติพี่น้องของข้างทงสอง
 มาอย่าให้หนีอันตรายได้ พวกพี่น้องทงหลายรับคำสั่งตามาจับไพร่พลแยก
 กันไป

ฝ่ายโตจรับรัดไปถึงเมืองเจจวี่ ก็ถามชาวเมืองว่า บ้าน
 เชียวเหยียงอยู่ที่ไหน คนเหล่านั้นก็บอกให้ โตจถึงจึงร้องถามว่า ท่าน
 ช่างเขียนอยู่หอเปล่า เชียวเหยียงได้ฟังก็เบ็ดประต้อออกมาถามว่า ท่านมา
 แต่ช่างไหนเชิญเข้ามาช่างในเถิด โตจไม่รู้จักเชียวเหยียงเห็นนั่งหม่—
 เหมือนกับชนแต่ ก็คาดคะเนว่าคนผู้นั้นขอเชียวเหยียง จึงคำนับตาม—
 อกรรมเนียม เชียวเหยียงถามว่า ท่านมาด้วยอะไรสิ่งใด โตจบอกว่า
 ข้าพเจ้าอยู่เมืองไท่อันจวเป็นบุตรกษัตราเจ้าตงกเบียวเป็นผู ทมเงินทองให้
 มาจ้างท่าน ไปเขียน หนังสือหอ ศาลเจ้า แล้วจะ แทะ ใ้กระ ดาน แชนไว้
 เชิญท่าน ไปเกิดด้วยเป็นการสำคัญ พุดแล้วก็หยิบเงินห้าสิบตำลึงส่งให้—
 เชียวเหยียงเห็นเงินมากก็คิดใจ จึงตอบว่า ข้าพเจ้าเขียนได้ตอก แต่จะแกะ
 และสลักไม่ได้ ท่านจงไปหากิมไตเกียนผู้เป็นช่างแกะ โตจได้ฟังก็
 ดจึงถามว่า กิมไตเกียนช่างแกะอยู่ที่ไหนท่านจงพาข้าพเจ้าไปหาด้วย
 เชียวเหยียงเก็บเงินไว้แล้วพาโตจ ไปถึงบ้านกิมไตเกียน โตจแจ้งความ
 ชงจะจ้างไปแกะหนังสือหอให้ฟัง แล้วส่งเงินห้าสิบตำลึงให้กิมไตเกียน
 แล้วพุดว่า เชิญท่านทั้งสองไปดวยกันวนนเถิด เชียวเหยียงกับกิมไตเกียน
 ญา เวลวอนนก็เขียนแล้ว คางอยู่บ้านข้าพเจ้าสักคนหนึ่ รงชนเขาจึงคอย
 ไป จึงจัดอาหารมาเลี้ยง โตจรับประทานแล้วคางอยู่บ้านกิมไตเกียน
 คนหนึ่ครนรังเขาเชียวเหยียง กิมไตเกียนชวนกันออกเดินพนเมืองเจจวี่
 มาประมาณครึ่งวัน โตจว่าข้าพเจ้าจะต้องรีบไปก่อน บอกให้พวกเหล่านั้น
 ว่าจะได้หาสิ่งของไว้คอยรับท่าน โตจก็รีบตรงไปยังเขาเนยชวเปาะ

ฝ่ายเฮงลี ไช้วคมไฟล่พลตามสืบมากอยอยู่ตามทาง พอเห็นนาย
 ช่างทั้งสองเดินมากออกสะกดหนารองตวาดว่า เราจะจับเอาตัวท่านทั้งสอง

ไปฆ่าเสียเอาหัวใจแถมมั่ววากันเขี้ยวเหยียง กิมไตเกียนเห็นพวกโจรก็
 ตกใจร้องบอกว่า ข้าพเจ้าทั้งสองเป็นช่างแกะและช่างเขียนไม่มีเงินทอง
 สิ่งใดเสียให้พวกตรงเขาจะจับเอาตัว นายช่างทั้งสองมมมือเข้มแข็งเขาต่อสู้
 รับรองไว้ เสงลีโฮ้วทำเป็นล่าถอยไป พอของบาน ไตวเขียน แต่เทียบชิว
 มาถึงกษบทหารเขาดอมใจแล้วบอกว่า ท่านทั้งสองอย่าตกใจพวกข้าพเจ้า
 ไม่ทำไม้ดอก อยากรจะได้ท่านไปเป็นพวกพ้องด้วย ไงหยงจินแสร้งว่าท่าน
 มีสติปัญญาจึงให้ไตงมาเชิญไป เขี้ยวเหยียงกับกิมไตเกียนจึงตอบว่า—
 ข้าพเจ้าสองคนมมมือไม่เข้มแข็งจะเอาไปเป็นพวกพ้องอย่างไรได้ ตามนาย
 ก็ไม่ฟังคุมไพร่พลล้อมจับเอาตัวไปจนถึงเขาเนยชัวเปาะ \ เดียวไก
 ไงหยงและพวกพ้องก็มารับเขี้ยวเหยียง กิมไตเกียนเชิญไฉนทสมคว
 แฉวจดโต๊ะและสุรามาดั่งกันเป็นอันดี เดียวไก ไงหยงจึงพูดว่า ข้าพเจ้า
 ให้ไปรับท่านทั้งสองมาครองนี้ เพราะจะให้เขียนหนังสือปลอมลายมือตรา
 ของชิวไท่ชอปรารณาจะช่วยชีวิตของกิ่งไฉ จึงได้ไปลอลวงท่านทั้งสอง
 มาเข้าเป็นพวกพ้องเขี้ยวเหยียงกับกิมไตเกียนได้ฟังก็ตอบว่า ชึ่งจะให้เขียน
 หนังสือและแกะตราปลอมข้าพเจ้าจะทำตามท่านได้ ถ้าการอนนเกิดขึ้น
 บุตรภรรยาญาติพี่น้องมพากันตายเสียสิ้นหรือ

ไฉงหยงได้ฟังก็หัวเราะว่าชอนนไม่เป็นไร เวลาพรั่งนคงรู้ความ
 ตกเชิญท่านกินโต๊ะเสปสุราให้สบายเถิดก็ชวนกันเสปสุราจนเวลาเย็น
 ฝ่ายเสงลีโฮ้ว ครนของบาน ไตวเขียน แต่เทียบชิวพานายช่าง
 ทั้งสองไปแล้วก็คุมไพร่พลล่าถอยมาเมืองเจจิวชิว ให้ม้าวิ่งไพร่แยกกันไป
 บอกบุตรภรรยาญาติพี่น้องของเขี้ยวเหยียงและกิมไตเกียนว่า สามของท่าน
 ไปถงนอกเมืองก็เป็นลมลมอยู่กบต บदनให้ข้าพเจ้ามารับพวกท่านไปบุตร

ภรรยาญาติพี่น้องของเขี้ยวเหียงและกิมไตเกียนได้ฟังดังนั้น กตทใจชวน—
 กันมากกับผู้ที่ไปบอก ครนออกมาถึงนอกเมือง เฮงลไฮ้วกคุมไพร่พลเข้าจับ
 บุตรภรรยาญาติของเขี้ยวเหียงกิมไตเกียนได้ เอาตัวใส่เกี้ยวหามตรงมา
 ลงเรือข้ามไปถึงเขาเนยชวเปาะ ครนรุ่งชนเข้าเดี่ยวไก่ ไงวหยงให้จัดโต๊ะ
 และสุรามาดูเขี้ยวเหียง กิมไตเกียนตามบรรดาตัวนวกนังกน ไตะ—
 เสพสุราอยู่พร้อมกัน คนใช้เข้ามาแจ้งแก่ไงวหยงว่าไปรับภรรยาญาติของ
 นายทางสองมาถึงแล้ว ไงวหยงบอกกับเขี้ยวเหียงและกิมไตเกียนว่า
 บุตรภรรยาญาติของท่านมาเชิญออกไปรับเถิด เขี้ยวเหียง กิมไตเกียน
 ไตะฟังกตทใจลงเป็นครู่แลดูหน้าไงวหยงสำคัญว่าไม่จริง พอบุตรภรรยา
 ญาติของตนมาถึงเห็นหน้ากันก็เสียใจลุกออกมาถามว่าเหตุใดจึงมาพบไตะ—
 บุตรภรรยาญาติทั้งสองฝ่ายก็แจ้งความ ซึ่งไพร่พลไปล่อลวงมา ให้ฟังทุก—
 ประการเขี้ยวเหียงกับกิมไตเกียนไตะฟังไม่ว่าจะคิดประการใด กตต้องยอม
 เขาเป็นพวกพ้องอยู่ในถนน ไงวหยง จึงปรึกษาการที่จะปลอมเป็นหนังสือ—
 ชั่วไท้อจะไตะช่วยชีวิตของกงไจ เขี้ยวเหียง กิมไตเกียนว่าขงลายมือ
 และตราของชั่วไท้อที่เคยใช้หาพระเจ้าเขยนและแกะไตะทกอย่างท่านจงวาง—
 มาเถิด ไงวหยงก็เขียนวางหนังสือให้ เขี้ยวเหียงกับกิมไตเกียนแกะตรา
 และเขียนหนังสือแล้วผนึกประทับตรา ไงวหยงบอกกับไตะจงว่า ในหนังสือ
 มีเหมือนอธิบายทกจิตใจท่านจงถอกลับไปเถิด ไตะจงค้ำับลาเดี่ยวไตะกับ
 พวกพ้องมาลงเรือข้ามฟากไปถึงฝั่ง เอากระบี่ของวิเศษสวมใส่ตรงไป—
 เมืองกงจว

ฝ่ายเดี่ยวไตะนายใหญ่กับพวกเหล่านั้น นังเสพสุราพดจาอยู่—
 พร้อมกัน ไงวหยงตรกตรองถึงหนังสือที่ไตะจงถือไป ครนรวลกชนไตะ

ว่าเขียนไม่ถูกต้องใจ หน้าผดปกตพุดวายบเย็นแล้วไม่ทันคิดให้ตลอดจะ
 พาชองกงตายเสียด้วยดอกกระมัง เดียวไถกับพวกพองไต้ฟง จึงชวนกัน
 ถามชนแสว่าว่า หนังสือปลดอมไม่เหมือนหรือตราทแกะนจะผิดประกว
 ไต เขียวเหยียงกับกิมไตเกียนจึงพุดว่า ข้าพเจ้าเขียนหนังสือและแกะ-
 ตรานนุกเหมือนกบลายมอชวโทชอมไต้ผดปลงทตรงไหนเลย ไงหยงว่า
 ท่านทั้งหลายไม่เข้าใจข้าพเจ้าผดเองหาทหนักไม่ ชิงลายมอทปลดอมและ
 ตราทแกะนนุกเหมือน แต่ในเรองหนังสืออนนผดอยู่ เด็นชวโทชอเป็นชุน
 นางทสนหลม บदनเป็นโทชอเกรงจะโชตราอนดอกกระมัง แล้วใจความ
 หนังสือปลดอมเช่นนุกไม่ถกคงทำให้ดออก จะต้องคิดแก้ไขอย่างอนเตียวไถ
 ว่าถาดงนุกไปตามไต้จงกลับมาก่อน ไงหยงว่าไต้จงมีชองวิเศษ วัน
 หนังสือได้ถงแปดรอยลผ ไต้จะไปติดตามทั้น แล้วพดกับเตียวไถว่าท่านไป
 เองจึงจะได้ ไงหยงกบอกรอบายความลบไหวทวกันแล้ว เดียวไถและพ
 นองเหล่านนคานบรบคาสงพากนมาจตการเสร็จ ธิบรัตไปไมเวลากกลางคน
 จะให้ทั้นวันกำหนด

ฝ่ายไต้จงครนถงเมืองกงจวกเอาหนังสือตอบทปลดอมนนั้นเข้าไปให้
 ชวเกาศู ๆ เห็นไต้จงกลับมากมความขนต ธิบหนังสือตอบแล้วเอาสรวาให้
 ไต้จงกินตามถวยดวยดใจ จึงถามไต้จงว่าท่านไต้ไปพบกับบิดาเราหรือเปล่า
 ไต้จงแก้ไขว่าข้าพเจ้าไปถึงบ้านบิดาท่านเวลาจอนจะคา ข้าพเจ้าสงหนังสือ
 กับทวพยสงชองแล้วถคางอยคนทง ครนรังเขาไต้หนังสือตอบข้าพเจาก
 ธิบกลับมาไม่ได้พบกับบิดาท่าน ชวเกาศกฉกฉกนุกออกอ่านในหนังสือ-
 ตอนต้นมว่าไต้บสงชองไวพรวม ตอนกลางนนวนาชองกงคนนสาคญหนัก-
 ทนา เจ้าแผ่นดินชองอยากไต้รู้หน้าแล้วไต้ถามเอาความจริงให้สงตัว-

ของกงเข้าไปเมืองหลวงอย่าให้ล้มตายหลักหนีไปตามทาง ตอนปลาย
 นนว่า องบนเป่งมสดตบญญาควรวจะเป็นขนนางผู้ใหญ่โต บदनกคยทวง
 ทจะกราบทูลให้องบนเป่งเป็นทมยศกคยงชนไป ชวเกาศยแฉงควมกต
 ใจ จึงเอาเงินยดมหาดาลงรางวัลให้ไตจง แลวส่งให้จคเกวยนไวอกตอง
 วนจะส่งตวของกงเข้าไปเมืองหลวง ไตจงค่านับลากลับมาทอย จดขอสุว
 กบสงของตาง ๆ มาเชยชมของกงทในคก กระจบบอกตามชงได้พบพวก—
 พองทเขาเนยชวเปาะให้พงทกประการ ของกงมควมยนदनก
 ฝ่ายองบนเป่งจตสงของตาง ๆ ไวเป็นอันมากลงเรอชามฟากมา
 ทาชวเกาศยมรภษามองกงจว ๆ เหนกเรยทเขาไปข้างในบอกว ท่านจะ
 ได้เป็นขนนางผู้ใหญ่ในเรว ๆ น องบนเป่งถามวเหตุไรจึงรู้ ชวเกาศย
 ความทลอหนงสอกกลับมาแลว บดาเวามหนงสอตอบมาใหเขาตวของกงส่ง
 เขาไปในเมืองหลวง ถาสาเรจการเรอนแลวจะกราบทูลให้ตงเตงทาน
 เป็นขนนางผู้ใหญ่ องบนเป่งได้พงกยนตจงพูดว พระคณของไทชอมบิดา
 ทานนกกหนา แต่ซาพเจาจะขอทวาราชการอยในทานกวาจะหาชวตไมผลต
 หนงสอของทานเขาไปเมืองหลวงข้างกลับมาเรวณก ชวเกาศยวไตจงมี
 ชงวเคษวนหนงเด็นไตแปตรอยล ถาไมเชอเขาหนงสอตอบมาคกจะเหน
 จริง จึงไปหยบหนงสอส่งให้องบนเป่งต องบนเป่งรับมาอ่านตงแตदनจน
 ปลายแลวพลกตสลกหลัง เหนตราทประกทบนนผตประกลาตกสงสย สน
 ศรษะวไมไชบิดาทานคอกกระม่ง ชวเกาศยวทาไมทานจงพูดเชนนน—
 บดาซาพเจาเชยหนงสอลายมอกจาไตทุกสง องบนเป่งวบบดาทานเดิม
 เป็นขนนางทษนทลม บदनเป็นทไทชอโตใหญ่ชน เหตุไตจึงเขาตรา
 เมอชณะยงวาทษนทลมมาประกทมหาดวรไม ประการหนงไทชอมหนงสอ

มาถึงท่านผู้บุตรความวาทงนกกไม่ตก หนังสือฉบับแปลฉบับนี้แล้ว ถ้า
 ท่านไม่เชื่อก็คงหาหนังสือที่ตามมาแต่ก่อน ๆ ออกเทียบดู ที่ประทับตราและ
 ถ้อยคำคงจะผิดกัน ชาวเกาตย์มีหนังสือมาทักตรงทักทักไม่ได้ประทับตราเช่น
 น หรือเป็นการรอนบตาเราเขียนหนังสือแล้วเห็นตราดวงอยู่ใกล้ จึงหยิบ
 เขาประทับตราออกกระมัง อึ่งขุนแปงว่าท่านไม่เข้าใจ คนในแผ่นดินซ่งทุก
 คนนมสัสตบญูญามาก ขอนกนผลกหดเขียนหนังสือท่านองนและกะตรา
 ชนิดใดก็แกะได้เหมือนบิดาท่านเป็นขุนนางผู้ใหญ่ ที่ไหนจะทำการให้ผิด
 หนังสือตอบ ฉบับนี้ไม่ใช่ท่านจงเอาตัวผิดหนังสือมาถามว่า ไปถึง
 บ้านบิดาท่านมีสิ่งใดบ้าง เขาออกทางไหนผู้ใดรับหนังสือคงแจ้งว่าเท็จ
 และจริง

ชาวเกาตย์ได้ฟังก็เห็นชอบ ออกมาข้างนอกให้เอาไตจงมาแล้วพูด
 ว่า เวลาวันก่อนเราอยู่พอท่านมาถึงไม่ทันไตถาม เมื่อไปถึงบ้านบิดา
 เราเข้าทางไหนมีสิ่งใดที่ประทับบ้าง ไตจงได้ฟังก็มีความวิตกกด้วยตัวไม่ได้—
 เห็น จึงแก้ไขว่าเมื่อข้าพเจ้าไปถึงก็เป็นเวลาค่าไม่ทันสังเกตความสิ่งไร
 ชาวเกาตย์ก็ถามออกว่าท่านไม่พบบิดาเราเอาหนังสือกับสิ่งของสิ่งให้ผู้ใดแล้ว
 ตัวไปพักอยู่ที่ไหน จำหน้าผู้ใดหรือเปล่า ไตจงนั้นในอกใจไม่สบายก็แก้ไข
 ไปตามทวารข้าพเจ้าเอาหนังสือ และสิ่งของไปส่งให้เวลานนกรมตาคาจากหน้า—
 ไม่ได้ ข้าพเจ้าไปอาศัยโรงเตยเม รุ่งขึ้นเขารับหนังสือทวนผู้นั้นแล้วก็
 กลับมา ชาวเกาตย์ก็ถามผู้รับส่งของและเอาหนังสือตอบมาส่งให้ผู้นั้น รูป
 ร่างสูงดำตาขาวอายุคราวผู้ใดมีหนวดหรือไม่ ไตจงได้ฟังก็สนใจด้วยไม่—
 เห็น จึงตอบว่าชายผู้นั้นสนทตคน ขณะนั้นยังไม่ทันสว่างข้าพเจ้าดูหน้า
 ไม่ถนัดเห็นจะมีหนวดบ้างตอกกระมัง ชาวเกาตย์ได้ฟังผิดประหลาดก็โกรธ

ร้องตวาดว่า เจ้ามารล่อลวงให้เรานึกหน้าดำครุฑว่าจริง ผู้รับหนังสือ
 คนเกานนมหมวดบางเจกนอยกตายเสียแล้ว มदनพรหมหนังสือใหม่ยังไม่
 มหมวดเจ้าความหมวดกไม่ตกตอง ประการหนังสือไปถึงบิดาเรา
 กตองมขนนางออกมารบเป็นชน ๆ ขงหนังสือไปเอามาแต่ไหน ผู้ใด
 ปลอมให้กรบเสียโดยดี พุดตงนนแล้วส่งคนให้จับตัวโตจงมัดไว้ โตจง
 ว่าข้าพเจ้าไม่มตทานให้จับมัดไว้ด้วยเหตุอันใดข้าพเจ้า ไปถึงบ้านบิดาท่าน
 ในเวลาค่ำไม่ทันสังเกต พอโตหนังสือตอบแล้วกรบกลับมา

ชวเกาศูโตฟังตงนนักโกรยงนัก จึงสงทหารให้ยึดโตจงลง
 เขียนเนื้อแตกโลหิตไหลโตจงทนไม่ได้กรบว่าหนังสือปลอมจริง ชวเกาศู
 ถามว่าผู้ใดให้ถือมา โตจงแจ้งว่าข้าพเจ้าเดินไปทางเขาเนยชวเปาะ—
 พบพวกโจรจับตัวไปโตจงจะฆ่าเสีย ข้าพเจ้าอ่อนวอนขอชีวิตไว้ ครนจะกลับ
 มากกวดทานพวกโจรจึงทำหนังสือปลอมให้ข้าพเจ้าถอกกลับมาชวเกาศู—
 โตจงแจ้งว่าโตจงกับชองกงเป็นพวกพ้องกับโจรทเขาเนยชวเปาะ— — แต่
 ไม่รบตามจริง จึงถามโตจงว่า ขงหนังสือพวกเขาเนยชวเปาะปลอมมา
 จากกรบเป็นสตัยแล้ว แต่จากชองกงรูกนเป็นไส้ศึกจะคิดกบฏจงรบเสีย
 โดยดี โตจงก็ไม่รบว่ามได้เป็นพวกพ้องกับโจรทเขาเนยชวเปาะชวเกาศู
 ส่งให้เขียนโตจงอกเป็นอันมากแล้วเอาตัวไปขังคุกไว้ ชวเกาศูถกกลับ
 เข้าไปข้างในพุดกบองบนเปงว่า ทานนลวงรูการลคชงนคหน้า ถ้าทาน
 ไม่ชแจ้งข้าพเจ้าคงเสียที มदनโตตามโตความจริงแล้ว องบนเปงว่า
 ทานจงคิดกำจัดโตจงกับชองกงเสียกอนอย่าได้นอนใจ ถ้าเนนชาไปกวด
 จะเกิดเหตุชน ชวเกาศูถกเห็นชอบ จึงว่าเราชาคนทงสองเสียแล้วมหนังสือ
 บอกไปให้บิดาทราบ จะได้นำความชนกรวาทูลเห็นจะไม่เป็นไร องบนเปง

ว่าท่านพูดถูกต้องแล้ว ชาวเกาตีสั่งส่งโศกโตะและสุรามาชูธงชิงบนเป้ง
 กั้นโตะเสปสุราพุดจาสนทนากันเล่นตามสบาย ชิงบนเป้งกล้าผู้รักษาเมือง
 กลับไปบ้านบอชยกัน ครนวังเขาชาวเกาตีสื่ออกกว่าราชการให้หาชิงกงมถ
 ชุนนางสำหรับจดหมายมาส่ง โศกโตะเอาเรื่องความชองกงกับ โตะจงเป็นพวก—
 พองกับโจรที่เขาเนี่ยชวเปาะจะคิดกบฏ โตะจงรับเป็นสตัย ننไว แล้วตระ-
 เเตรียมทหารถือเครื่องศัสตราอาวุธคนทงสองไปฆ่าเสีย มิงเซียน
 อักษรบักไวทหลงนักโทษ อันเป็นอรรวมเนี่ยมมาแต่โบราณ ชิงกงมถได้
 พงกมความวตก ด้วยชิงกงมถกับ โตะจงเป็นคนรักใคร่ชอบพอกัน คิดจะ
 ช่วยก็ไม่มอบายสิ่งไร จ้าจะหนองเหนียวไวให้เนนชา เผอจะมพวกพอง
 มาแก้ไขไวบาง คิดแล้วจึงพุดว่า ชงท่านจะให้ชานักโทษเวลาวันน เป็น-
 วนถอทงแผนตณ รุงชนพรงนกเบนวันสารท ถัดไปอีกสองวันคนทงปวง
 นบวาเป็นวนตทาการมถจะให้ประหารชวตนักโทษในสทาวนนยงไม่ควร
 ถาพนทาวนนไปจึงจะประหารชวตได้ ชาวเกาตีสูวา ถาดงนนักตองคอย
 ไทถงวนททกจจะเอาผู้คตกบฏไปฆ่าเสีย แล้วส่งไททหารไปจัดสนามไวท
 ทนทางสามแพรงนอกเมืองกงจว ทหารก็ไปจัดไวพร้อมเสจร ครนถง
 วนททกชาวเกาตีสั่งทหารประมาณทหารอยเคษ ไทถือเครื่องศัสตราอาวุธ
 พร้อมมอกัน ผู้คุมก็ไปเอาตัวชองกงกับ โตะจงมาแล้ว ชาวเกาตีสูชมา
 ก้ากับทหารคนนักโทษทงสองไปยังสนาม.

ฝ่ายลชยเห็นทหารเอาตัวชองกงกับ โตะจงไปก็โกรธเคนยงนักเขา-
 ชวานเข้าชอนไวในอกเสอกตตตามไป ชาวเกาตีสูครนถงสนามแล้วส่งทหาร
 ให้เอาตัวชองกงกับ โตะจงมัดไวกับหลัก แล้วเอาองบักไวให้คนทงปวงรูงว
 โโทษกบฏ พอดงกำหนดเวลาบ้ายก็จะฆ่าเสีย.

ฝ่ายพวกเขาเนี่ยชั่วเปาะคุมไพร่พลรบวัดมาใกล้จะถึงเมืองกงจวก
 แยกกันออกไปไล่พวกตามอุบายโง่หยงชั้นแสนดี เดียวโก๋ ฮวยหยง ลอฮวง
 กวยเต็ง อังสินหานายปลอมเป็นพวกพอค้าเกวียนพวกหนึ่ง เอียดุน
 เล่าถึง ไทวเซียน ของบ้านสำนายปลอมเป็นคนขายยากอเอยะและว่าเพลง
 ฮาวอพวกหนึ่ง จุกย ฮังลไฮ้ว แต่เทียบชั้น เจยะยังสำนายปลอมเป็นคน—
 หาบพันพวกหนึ่ง อวนเซียวย อวนเซียวเหงา อวนเซียวชิต เป๊ะสินสำนาย
 ปลอมเป็นคนขอตานพวกหนึ่ง คุมไพร่พลทหารประมาณห้าร้อยเศษแยก—
 ย้ายกันไปคนละทิศ มาถึงสนามพร้อมกันจะขอเข้าไปคนโทษซึ่งจะฆ่า
 เสียนน ชวเกาศึกบพวกทหารห้าร้อยไม่ให้เข้าไป พวกที่ปลอมมานน
 ขนตอตั้งเขาไปไต่ทงสน เห็นมดผลของกงกับไต่จงใจก็พากันย่นคอยตุ
 ทวงทออยู่ ชวเกาศึกไม่รู้ว่าพวกเขาเนี่ยชั่วเปาะปลอมมา สำคัญว่าพอค้า
 และคนขอตานจริงก็ไม่สงสัย.

ฝ่ายลขยตามมายืนอยู่ในสนาม เห็นพวกขอตานและพอค้าแยก
 มาทางทิศ กคคควาเห็นจะเป็นพวกเขาเนี่ยชั่วเปาะปลอมมาช่วยของกงกับ
 ไต่จง ถ้าไต่ทจะพนเสียให้สนกย่นเขมนคอยทออยู่ พอได้เวลาชวเกาศึก
 ส่งทหารให้ลงดาบ พวกเขาเนี่ยชั่วเปาะที่ปลอมมาได้ฟังกเอ็กเกรกชน—
 พร้อมกัน ต่างคนชกฮาวอชอนมานนตรงเขาซาพนพวกทหารเป็นตะลุม
 บอน ดขยเห็นกคใจถอชวานสองมือเขาซาพนทหารล้มตายลงเป็นอนมาก
 ชวเกาศึกตกใจวิ่งหนีไป เดียวโก๋กับพวกพองเหล่านนก็เขาแก่เอาของกง
 ไต่จงกลับมาได้แล้วเดียวโก๋จึงคิดว่าผู้ทซาพนพวกเมืองกงจวนนเห็นจะ—

เป็นลขยทไตจงบอกไคคอกกรรมัง จังรองถามไปว่าท่านชอลชยยหอเยก
ชวณยของทรอ.

ขณะนั้นลขยกำลังโกรธไม่ทันได้ยิน เขาไล่ฆ่าพันทหารล้มตาย
ลงอกหลายสิบคน เดียวโกเห็นตงนกรรองตงพวกพ้องให้ลาถอยตามลขย
ไปประมาณทางแปด เหนมแมนายชางหนา เดียวโกคิดว่าตงกถลัวพวก
ทหารจะไล่ติดตามมา เผลยวไปคเห็นลขยเขาไล่ฆ่าทหารและราษฎรวัง
อฮอง เดียวโกรองวาอย่าพนราษฎรให้ไคความเดือดร้อนเลย ลขยได้พง
พวกเขาเนยชวเปาระรองหามกหยด เตนเขาไปย่นอยไกลมทแบกชองกง
กบไตจง เดียวโกจึงพตวาบตนมแมนาชางหนา ถ้าพวกทหารไล่ตามมา
จะทำประการไค ลขยวาเราพากันเขาไปต่านกศาลเจาปะเลงเบยวงกอน
แกพชองกงกบไตจงออกแลวจงคอยคตตอไป เดียวโกเห็นชอบจิงแวะเขา
ไปศาลเจาแลวแกเชอทหมดออก เดียวโกรองเรียกชองกงกบไตจงเป็น—
หลายคำ.

ฝ่ายชองกง ไตจงสำคัญว่าตวตายจตลอยไม่รสกตวครนไคมณ
รองเรียกกถมตาชน เห็นเดียวโกกบพนองทงปวงกรอให้พตวาข้าพเจาคค
อยวาครงนคตตายแม่แลว เป็นบุญนทหนาทพนองทงหลายมาชวยชวตไคไค
เดียวโกจึงวาเคมข้าพเจากบพนองชกชวณให้พอยตวยกนกไมอย จังไค—
มาทนทกชเวทนาดงน แลวถามชองกงวาว่า ทหนาดารปรางสงใหญ่
นณผไค ชองกงบอกวา ชอลชยทเรยกวา เขกชวณชองเดียวโกไคพงก
ยนต จึงพตวา ลขยนตนทหน่า มนไนชวยทานทงสองจรงๆ ตรงเขา
ฆ่าพันทหารล้มตายลงเบนอนมมาก ชองกงวา เมอชณะคคอยู่ในคูก ลขย
จะหกพงคกเขาไปหลายครง ข้าพเจาคคจะทนไมพนจิงห้ามไค พอพต

คิงนิน เห็นลชยลกษณะจะเดินออกไปนอกศาลเจ้าของกงเวยกลชยเข้ามา
ถามว่า น้องจะไปข้างไหน ลชยมเอกว่าข้าพเจ้าจะไปตามผู้รักษาศาลเจ้า
มาฆ่าเสียเอาฤกษ์ศกคนหนึ่ง เพราะไม่ค่อยระวังบุตรศาลเจ้าเสียยงคา
ของกงกห้ามไว้ บอกให้ลชยคานบเตยวโกกบพนองทงปวงเสีย ลชยคก
เขาคานบเตยวโกกพดว่า ท่านอย่าเฉลยเลย ข้าพเจ้าเป็นคนเซลาไม่รู้จัก
ธรรมเนียม เตยวโกกบคานบแลวคหวเราะ ลชยเห็นจกยจาได้ว่า เป็น
คนเมืองเตยวกนกมความขมดสนทนากอยู่ประมาณครู่หนึ่ง ลชยหยงจงพด
ชนว่า เราพากันมาพักอยทนเห็นจะไม่ได้ ลชยว่าอย่าตกใจ ถ้าพวก
ทหารยกมาเราช่วยกันบกรกเข้าไปในเมือง จมชวเกาศยฆาเสีย จะมานง
กลัวทำไม ไตจงไตพงกรองตวาดว่า พวกทหารในเมืองกงจวอยงอยอก
ประมาณแปดพัน พวกเราแทนทไหนจะต้านทานได้ จะตองหาเรือข้าม
ฟากไปเสียก่อน ลชนเขยววย ลชนเขยวเหงา ลชนเขยวชตวว่า ข้าพเจ้า—
เห็นมเรือจอตอยฟากข้างโนนสองสามลำ จะวานนาข้ามไปเอาเรือมารบพ
ทงปวงข้ามไปเตยวโกกวาดแลว จงข้ามไปถอยเรือมาเถด ลชนเขยววย
ลชนเขยวเหงา ลชนเขยวชตคานบลาเดินมาถงแมนากผลดเสือกางเกงไตด
ลงไป ด้วยสามคนพนองชานาญในทางนำ.

ฝ่ายเตยสน เตยทวย กับพวกพองอกหลายคนเทยวหากนอยท—
แมนาขมเตยงกิง แจงจาของกิงกับไตจงตองโทษอยู่ในคก จงปรกษวชก
ชอนพวกพองตระเตรยมเครื่องศตวาวธ ประมาณห้าสิบคนลงเรือลาหนง
ลจุน ลลบ ทงอย ทงเมงและพวกพองอกสิบห้าคนลงเรือลาหนง ลชง
มกชน มกทงกับพวกพองอกสิบห้าคนลงเรือลาหนงรวมสามลาควยกน
ลชงนาตรงมาเมืองกงจว.

ฝ่ายฮวนเซียวพองสามคนวางนาขามไปประมาณสามลเห็น —
มเรือลงลงมากหยุด.

ฝ่ายเตียวโกกบของกงและพวกพ้อง นงอัยทศาตเจ้าแปะเลงเบียว
เห็นเรือลงลงมาสามลำ ในเรือมีเครื่องคัสตราอาวุธกับไพร่พลเป็นอัน
มากก็ชวนกันวุดก ของกงจึงพูดว่า ข้าพเจ้านอนอาภพนักหนาจะหนีไปข้าง
ไหนก็ไม่พนความตาย ครั้นเรือลงใกล้เข้ามาของกงพเคราะห์ดู เห็นคน
ทายนอยทวเรือถือเหล็กสามงามจากใต้วาเตยสน จึงร้องวานองเอาเรือมา
ช่วยพดวย เตยสนโดยนกลเหตุยอมมา เห็นของกงจึงร้องบอกพวกเรือ
สองลว่า พของกงอยนรบไปหาโดยเร็วเถิด ก็แจวเรือแอบเข้าไปริมฝั่ง
ฮวนเซียวสามคนพองเห็นตงนนักวางนากลับมา เตยสนกับพวกในเรือ
ชวนกันขึ้นมาหาของกงทศาตเจ้าแปะเลงเบียว คำนบแล้วบอกวา ข้าพเจ้า
ชักชวนพวกพ้องมาจะแยงชิงพออกจากคก บदनออกได้แล้วกยนตยง—
นกล ของกงจึงแยงความแก่พวกลเหล่านนว่า เตยวโกกเป็นใหญ่ทเขาเนย
ชวเปาะกับพวกพ้องมาแยงชิงเอาพมาได้ ทานจงคานบเตยวโกกบพอง
ให้รู้จักกันไว้ เตยสนกับพวกพ้องกคานบเตยวโกกและพนองเหล่านน แล้ว
พดจาสนทนากัน แต่ตอนายยสบเกาคณ ไพร่พลทงสองฝ่ายประมาณร้อย
ห้าสิบคนเศษพกอยทศาตเจ้าแปะเลงเบียว ปรัชการทจะสู้รบกับททาว
เมืองกิงจว.

ฝ่ายชวเกาศครนพวกลเขาเนยชวเปาะมาแยงชิงของกงกับไตจง—
ไปก็โกรธแค้นยงนกล จึงเรียกนายททาวมาสั่งให้จัดททาวแปดพันรบตามไป
โดยเร็ว นายททาวคานบลามาเกณฑ์ไพร่พลพร้อมแล้วยกจากเมืองกิงจว
รบไป.

ฝ่ายเดียวไต่กับข่องกงและพวกพ้องเหล่านนนงปรักษากันอยู่คน—
 ใช้เข้าไปบอกว่า ทหารเมืองกัจจวยกตามมาเป็นอันมาก เกือบจะถึง
 ศาลเจ้าแปะเลงเบียวอยู่แล้ว เดียวโกได้ฟังยังไม่ทันพูดประการใดลยขว่า
 ข้าพเจ้าจะขออาสาไปสู้รบเอาชัยชนะเอง เดียวโกเห็นชอบด้วย จึงให้
 ลยขยกไปตำหนาทหารเมืองกัจจวยไว้ก่อน ลยขคำนับลาจบจวนสองมือ
 ออกจากศาลเจ้าไป พวกพ้องเหล่านนเห็นลยขไปแต่ผู้เดียวยังไม่ไว้ใจก็—
 ตามไปช่วยลยขหลายคน เดียวโกพาข่องกงกับไตจงลงอยู่ในเรือ เดียสน
 ลจน อวนเขยวข อวนเขยวเหงา อวนเขยวรดกัจจวยเตรียมเครื่อง
 ศัสตราอาวุธไวพร้อม เห็นพวกทหารเมืองกัจจวยกมาประมาณแปดพันเศษ
 พอลยขไปถึงกับกรรภพเข้ามาเข้าไป ฮวยหยง ลอฮวง กวยเสง อิงชนตาม
 มาข้างหลัง ครั้นเห็นลยขบุกรุกเข้าไปแต่ผู้เดียวก็มีความวิตกกังวลจะเสียด
 ฮวยหยงมือเกาทัณฑ์แมน ก็จับเกาทัณฑ์หมายยิงนายทหารใหม่ทชมา
 พอยิงเกาทัณฑ์ไปถูกนายทหารตกมาตาย นายทหารรองกับทหารเลวเห็น
 นายตายก็ตกใจ แตกตนวงหนักกลับไปเหยียบทหารเดินเท้าล้มตายลงเป็น
 อันมาก ลยขกับพวกเหล่านนก็เข้าไล่ฆ่าฟันบุกรุกเข้าไป ทหารเมืองกัจจ
 ทเหลือตายก็พากันหนีเข้าเมืองบดประตลงเขอนไวไม่อาจออกมาสู้รบ ลยข
 กับพวกพ้องไพร่พลพากันกลับมาแย่งศาลเจ้าแปะเลงเบียว เดียวโกม—
 ความยินดีตรวจดูพวกพ้องไพร่พลอยู่พร้อมกันหมดไม่เป็นอันตราย เดียวโก
 ชวนพี่น้องและไพร่พลลงเรือแล่นกลับไปตำบลบ้านมกเกจ มกทอง มกชน
 เชิญเดียวโก ข่องกงและพวกเหล่านนขึ้นไปพักอยู่บนบ้านมกไท่กิ่งบิดา—
 มกทองได้แจ้งก็ออกมาต้อนรับเดียวโก ข่องกงและพวกพ้องเหล่านนเข้า
 ไปนั่งสนทนากัน มกทองจัดโต๊ะและสุรมาเลี้ยงพวกพ้องทั้งปวงเสด็จ

แล้ว ชองกงจึงพุดกับมกไท่กงว่า ชอบใจบุตรท่านทั้งสองกับพี่น้องทั้งปวง
 เป็นยงนิก ถ้าไม่ยกไปช่วยคงนิกตายเป็นแน่ แต่ข้าพเจ้ามีความแค้น—
 อิงบุนเป้งจะขอไปแก้แค้นเสียให้ได้ ท่านทั้งหลายจงช่วยการนี้ให้ตลอดเกิด
 ยกไปคำนับบอกยงนิกฆ่าอองบุนเป้งเสียก่อนแล้วจึงค่อยยกกลับไป เตยวโกจึง
 ว่า ข้าพเจ้าพาพวกพ้องมาแย่งชิงพรตงหนงแล้ว ครั้นจะยกไปตำบด—
 บอชยกนออกกกดวงภยอนตราย ถ้ายกกลับไปเขาเนี้ยชงเป่าระกอน ปรีกษา
 คัดอานกนแล้วจึงค่อยยกมากองแก้แค้นได้ชองกงว่า ถ้ากลับแล้วจะยกมา
 หนทางไกล ประการหนึ่งผู้รักษามืองกวงจวงจะมหนงศอบอเขาไปเมือง
 หลวง ๆ แจะความคงจะเกิดเหตุหารมาคอยจับพวกเรา ที่ไหนจะได้ยกมา
 ช่วยหยงว่า ชงทานพุดจากถุก แต่ไม่มีผู้ใดรู้จักว่าตามลอบชอกนอยก
 ไทน จะตองให้ผู้คนไปลอบดูให้รู้จักบ้านอองบุนเป้งแนมอณแล้วจึงค่อยยกไป
 สยงไตพังกพุดว่า เตมเมอซาพเจายงเทยวอชุนน เคยไปมาตามลอบชอกน
 บ้านอองบุนเป้งอยมได้ชาติ ซาพเจาจะขอไปลอบสวนดูให้รอดแล้วค่อยยกไป
 ชองกงว่าถ้ากระนั้นนกดแล้ว จงไปลอบดูให้รู้จะแจ้งแล้วรีบกลับมา โดยเร็ว
 สยงคานบลาตวงไปเมืองกวงจวง สบรุดความแล้วกลับไปตามลอบชอกนบ้าน
 อองบุนเป้งพบไฮวเกยนชงเบนคชยกพุดจาไตตามกน ไฮวเกยนนนมาทา—
 งานชอกนบ้านอองบุนเป้งมิได้ชาติ สยงกชวนไฮวเกยนกลับมาตามลอบมกเกจ
 สยงพาไฮวเกยนเขาไปคานบชองกงแล้วแจ้งว่าชายฉุนเบนคชยกของซาพเจา
 ไตสงศอนเพลงฮาอูไ้ แซไฮวชอเกยน เป็นชาวเมืองชงไตฉมอเยมต
 คนทั้งหลายจึงเรียกไฮวเกยนว่า ทงบเกา เคยไปเยมเสอและสงชองต่าง ๆ
 ที่บ้านอองบุนเป้ง.

ชื่องงได้ฟังก็ความยินดีจืดทไหงตามสมควรแล้ว ไชวเกียน
 นคอดาวรอยแปดดวงมาเกิด สยงจรงชวณมาเนนพวกพ้องโตโตอย่าง —
 ชื่องงถามสยงว่า นองไปสยบชาวทเมองกงจวเนนประการโต ทนทางท
 จะไปตำบลดบอชยกนบ้านองบเนนเปงนเนน เข้าใจชดเจเนแล้วทรอ สยงกแจง
 ว่า ชวเกาศฮไททหารยกมาลวรบกับพวกเรากรงนเจเนบวดยลมตายเนนอัน—
 มาก ชวเกาศฮมทนงสอบอชเขาไปเมองทลวงแล้ว ในเมองกงจวเนน ยัง
 ไมทนคากบดประตเสย ผู้คนจะเขาออกตองโตถามตรวจตราล่ำบากนัก
 ชื่องงจงถามไชวเกียนว่า เหตุโตทำนจรงรกกกับองบเนนเปง ไชวเกียน—
 บอชว่า ชาวเจาทากนควยกการเขยบก องบเนนเปงทราบจรงจางโทมาเขยบเลอ
 และกางเกงชยทบาน องบเนนเปงมพชายคนทนงรวมบตามารดาเตยวกัน
 ชองบเนนเอยบ เนนคนใจบุญ สรวจททาสะพานและถนน ถ้าผู้โตยากจน
 กอปลมกทงสน ผู้คนทควบลดบอชยกนพากนเรยกอชองบเนนเอยบว่า องบเนนชด
 เตองบเนนเปงผู้มองใจคอไมด มีแต่จะคดรายคนทงหลายอยู่เนอง ๆ จงตาง
 พากนเรยกอว่า องพงช แต่พนองสองคนนไม่ชอบกน แยกย้ายไปตงบาน
 อยู่คนละแห่ง บานองบเนนเปงอยู่ไกลเมองบอชยกน บานองบเนนเอยบเนนอยู่
 ไกลถนน มีทางเขาออกแห่งเตยวกัน ทางอนกเตนไมด ถึงเรองความ
 ของทำนชวเกาศสนนไมจกการ องบเนนเปงชแจงสงสอนโททาทงสน—
 องบเนนเอยบพชายรควมกมาดว่าเนนอันมาก เวลารานนองบเนนเปงข้ามไป
 พงชาวทชวเกาศฮคางชยคนทนงยงไมกลบมา ชื่องงถามไชวเกียนว่า
 องบเนนเปงมพวกพ้องมากนอยเท่าไร ไชวเกียนจวมอยประมาณทาสบเคช
 ชื่องงจงพดว่า เทพยดาลลใจให้ไชวเกียนมาควานคองจะแกแคนองบเนนเปง
 โตเนนเนน พนองทงหลายจะยกไปชวยครงนมสาเหตุเตองบเนนเปงคนเตยว

นอกถนนไม้เกวของสงโต อยาทำให้อุณหภูมิความเดือดร้อนเลย ของกง
 จึงพูดแก่มกไท่กั้วว่า ข้าพเจ้าจะต้องรบกวนท่านชอยมถงและกระสอบสัก
 ร้อยใบกับเชือกไฟสักร้อยมัด เวลใหญ่หาลาเวลดอกสองลา มรรดาพนอง
 ทชานาญทางมากตอลงเวลดอกใหญ่ไป มกทองว่าของซึ่งจะไซมอยพร้อม
 เชิญท่านจัดการเถิด ของกงได้ฟังกษัตริย์เรียกไซวเกียน ดยง แป๊ะสันมา
 ดงว่า ท่านทั้งสามจงพากันไปชอนอยู่ในตำบลบอชุกนุก่อน เวลากลางคน
 ตกประมาณสองยาม จงเอานกพิราบผูกลูกพรวนปล่อยเข้าไปในกำแพง
 คอยด ถ้าได้ยินเสียงนกแล้วก ให้ชกของชาวชนจะโตตักเข้าไปไซวเกียน
 ดยง แป๊ะสันกคานับลาตรงไปตำบลบอชุกนุก่อน ของกงสงเจะยง โตวเซียน
 ให้ปลอมเป็นคนชอทานเข้าไปชุ่มชอนอยู่ในกำแพงตำบลบอชุกนุก่อน ให้
 พนองเหล่านนชนดุงและกระสอบที่ใส่ทรายกับเชือกไฟลงเรือแล้ว ของกง
 เตียวไก๋ ฮวยหยงลงเรือลำใหญ่ให้เขียนสน เฮงเฮยไซ้ว แต่เทียบชว
 ลงเรือเตียวหวย ให้โตจง เล่าตง อิงชนลงเรือฉวนเซียววย ลือฮวง
 กวยเส็ง ลือบลลงเรือฉวนเซียวเหงา มกทอง มกชน ลิตตลงเรือ
 ฉวนเซียวชิต จุกยี่ ของบานนนให้อยู่ที่บานมกไท่กั้วแห่งของทงปวงไว
 แล้วให้ทองเม็งลงเรือพายไปสืบข่าวที่เมืองกิงจวก่อน ของกงกับพวกพนอง
 ไฟรพลกลองเรือแล่นไป ในขณะนั้นเดือนหงายแจ่มฟ้า เวลใหญ่เรือเล็ก
 ก็ไปถึงตำบลบอชุกนุกเขาจอตอยรมถง ทองเม็งทไปสืบข่าวราชการนน
 กลับมาแจ้งกับของกงว่า ที่เมืองกิงจวเงยบลังดโมมสงโต ของกงได้ฟัง
 ก็ให้ชนกระสอบทรายกับพนมดเชือกไฟชนกองไวบนตลงแล้วพงดระฆังเพง-
 จะตสองยาม ของกงชนจากเรือฉวนพวกพองสองคนลอบไปฟังที่ริมกำแพง
 ไม่ได้ยินเสียงผู้คนเงยบลังดกลับมาส่งไฟรพล ชนดุงและกระสอบดินทราย

กบมัตพัน เชื้อไฟเขากองไว้มักำแพงเป็นบันได แล้วส่งชายชื่อนตาม
 คนพนองกบทองอย ทองเมงอยรักษาเรือ ให้ตรวจตราฝ่ายข้างเมืองกงจว
 ดวย ชองกงและพวกพ้องไฟพลกตรงไปยังกำแพงใกล้ประตูทิศเหนือ
 ประมาณครึ่งลเห็นเงยบสงตคกปลอยนคพราบทผลลกพรวนบินเข้าไปใน
 กำแพง ไชวเกยน ลียง เปะสนโดยนลกพรวนทผลทคองก กชคองชาว
 สัญญาชนแลวไปแอบคตประตบานองบนเปง ชองกงเห็นองชาวทนคทหมาย
 ไวจงสงพวกพ้องและไฟพลชนไปทางบันไดทเอากระศอบทราย และลง
 คินชอนไว ชามกำแพงเขาไปควยกนทงสน เปะสนกแจงกบชองกงวา
 ถนนคคอบานองบนเปง ชองกงถามวา ลียงกบไชวเกยนไปชมอยุทไทน
 ไคพบเจะยง ไคเวเชยนบ่างหรือเปล่า เปะสนบอกวา ลียง ไชวเกยนไป
 ชมอยุทไทนบานองบนเปงแลว เจะยง ไคเวเชยนไปแอบอยุทประตกำแพง
 ชองกงไคพงกชวณพวกพ้องไฟพลเหล่านลงจากกำแพงคินตรง
 ไปบานองบนเปง เห็นไชวเกยนแอบอยุทประตหน้าบาน ชองกงจงกระชบ
 สงวา นองจงไปเบ็ดประตสวนผกทรมบานองบนเปง พาไฟพลชนมัตพัน
 เชื้อไฟกองเรียงรายไว ให้เจะยงเขาไปจุดชนแลวจงมารองบอกทประต
 บานองบนเปงวา ถาทานผู้ ไคมทรวพยสงของจงชนมาผาก โดยเววมเรอ
 คอยรบอยุท ไชวเกยนค่านบลาตรงมายังสวนผกจุดการไวเสจร ชองกงสง
 ให้พวกพ้องยนศกคตนทางทงสองข้างพรอมเจะยงกเขาไฟจุดสวนผกคิต
 ชนแลวจงไปทประตรองบอกตามคาชองกงสง

ฝ่ายพวกในบ้านองบนเปง ครนโดยนคพวกนคตนลกชนมาคเห็น
 ไฟคิตใกล้บานกคกใจบ่างจวงไปเบ็ดประต เทยวใกล้กบชองกงและพวกพ้อง
 เห็นประตเบ็ดคกกรุกไล่ฆ่าพนเข้าไปจนข้างใน ฆ่าญวติ บุตร ภรรยา

ของอินบงเปงตายหงสน ^{๕๕} ชวนกันชนเอาหนทรพยสงของเงนทองของ—
 องบงเปงขามกาแพงออกไป ^{๕๖} เจยะยังกับ ^{๕๗} โตวเซียนเห่นไฟตชนแลวก็ชก
 กระบอออกซาพนพวกทวกราษาประตกาแพงตายหงสแลวมาชนสกตอยตันทาง
 ให้พวกพองชนทรพยสงของไป

ฝ่ายพวกราษฎรชาวบ้านเห่นไฟใหม่กตกใจ ^{๕๘} ชวนกันเอาถงนำ
 และเครื่องศตวาทตรงมาช่วย ^{๕๙} เจยะยัง ^{๖๐} โตวเซียนเห่นกรองตวาดว่าพวก
 ทานทงหลายชยาเข้ามาช่วยไม่ใช่การ ^{๖๑} เวานคอพวกเขาเนยชวเปาะยกไฟ
 พลมาหลายพนจะซาของบงเปง ^{๖๒} แกแค้นชองกิงกับโตจิง พวกทานมีได้—
 เกยวชองจิงพากนกลับไปบ้านเสยเถต ^{๖๓} ราษฎรโตพยงสงสยชนดอย ^{๖๔} ลชย
 ถอชวานสองมอรองตวาดว่า ^{๖๕} ผู้โตไม้กตวตายกเข้ามา ^{๖๖} ชาวบ้านเห่นตงน
 กตกใจกตวแตกตงไปทงสน ^{๖๗} ชองกิงกับพวกพองไฟพลทยงอยู่ในกานแพง
 กอชกมา ^{๖๘} ชวนเซยววย ^{๖๙} ชวนเซยวเหงา ^{๗๐} ชวนเซยวชต ^{๗๑} เตยทวย ^{๗๒} ทองอย
 ทองเมงชวนกนมาคชยรบชอนชอกกานแพงช่วยกันชนทรพยสงของเงนทอง—
 ลงเรือ

ฝ่ายชาวเมืองกิงจิงเห่นไฟตชนทตาบตบ้านบอชยกน ^{๗๓} กมาแจงแก่
 ผู้รักษามืองไหทวาม ^{๗๔} องบงเปงอยทนรว่าไฟใหม่กตกใจบอชวเกวตช—
 ว่า ^{๗๕} ชาวพเจาจะลาทานกลับไปก่อน ^{๗๖} ชวเกวตชสงไหทวาลงเรือขามไป—
 สงองบงเปงโดยเร็ว ^{๗๗} องบงเปงคานบลาบลงมาเรือ ^{๗๘} เห่นไฟตสงวางอย
 แถวบ้านชองตวกมคความวตทเรงททาร ^{๗๙} ไทรบแจจเรือไป

ฝ่ายเตยสนกบตจุนชงชองกิงสง ^{๘๐} ไทลงเรือเล็กคนละดำ ^{๘๑} คอชวระวัง
 ตววจตรอย ^{๘๒} ในแม่น้ำเห่นมเรือขามฟากมา ^{๘๓} เตยสนกแจจไปตว่าจจะมีเรือ
 ตามมาบางทวชเปลา ^{๘๔} ครนเตยสนไปแลจตจุนกแจจเรือตรงไปทเรือขามมา

พวกทหารเห็นเรือข้ามไปลำหนึ่งแลวยังออกลำหนึ่งแจวตรงเข้ามาประตวาด
 ว่า ผู้แจวมานนเรืออะไร ลุงนกดขอเหล็กขมอยุ่หัวเรือรองตอบว่า เรา
 จะไปเมืองกังจวบอกข่าวไฟไหม้ อิงบนเปงได้ฟังก็ออกมาถามว่าไฟไหม้ที่
 ไหน ลุงนบอกว่าไฟไหม้ในกำแพงข้างประตักเห็นโอโกลบ้านอิงบนเปง—
 กอน แลวพวกเขาเนยชวเปาะฆ่าพันบุตร ภรรยา ญาติพี่น้องของอิงบนเปง
 ตายทงสนเอาไฟเผาบ้านเสียด้วย อิงบนเปงได้ฟังดังนนั้นก็เสียใจไม่ทันระวัง
 ตว ร้องไห้กลองเกลือกอ้อย ลุงนเห็นกนกดสงสัยว่าจะเบงอิงบนเปงดอก
 กระมัง จึงเขาขอเหล็กเกยวเรือให้โกลเข้าไปจะจับเอาตัว อิงบนเปงเห็น
 ผดทกวงหนไปข้างท้าย เรียงโกลยูกโดดลงน้ำจะชนผง

ผายเตยสนครนแจวเรือเลยไปไม่มเรือมาออกกแจวกดบ เห็นคน
 ในเรือมาแต่เมืองกังจวบลงน้ำ เตยสนกดโดดตามจับตัวได้ลากขึ้นเรือ
 ลุงนเห็นเตยสนจับตัวคนผนนไคกเขาเรือมาช่วยกน ลุงนจึงพดว่าชายผน
 เห็นจะเป็นอิงบนเปง เราช่วยกนมัดไว้ให้แน่นหนาอย่าให้หนีไปได้ พวก
 ทหารทมาส่งอิงบนเปงเห็นดังนนั้นก็ใจ คุกเขาลงค่านับชอชวตไว้ทุก
 ตัวคน ลุงนจึงถามว่า คนที่เราจับไว้คนคอผู้ ไคจงบอกตามจริงจะปลดอัย
 ตัวไป ทหารเหล่านนกดบอกว่า คออิงบนเปง ลุงนว่าเราไม่ทำอันตราย
 พวกเจ้าดอกจะจับแต่ตัวอิงบนเปงคนเดียว พวกเจ้าจงกลับไปบอกชวเกาศู
 ฌรภษาเมืองกังจวบให้รดวย ว่าพวกเขาเนยชวเปาะยกมาฆ่าพัน บุตร
 ภรรยา ญาติพี่น้องของอิงบนเปงตายหมดแล้วเอาไฟเผาบ้านเสียทงสน
 บตนตวอิงบนเปงเรากจับได้ ยังแต่ครษะของชวเกาศูฝากไว้กับตวกอน
 คงจะมادتเอาไปในเวลาเขาหรือคำให้จงได้ ทหารรับคาวว่าพวกข้าพเจ้า
 จะไปบอกตามท่านสั่ง ลุงน เตยสนกดปลดอัยเรือพวกทหารไป แล้วเอาตัว

องบนเป่งลงไว้ในห้องเรือแจว ข้ามปากไปเห็น พวกพ้องชนทรวพยสังของลง
 ในเรือแฉวงนงคอยท่า เห็นเรือเตยสน ลุงนมากออกเรือไปยังตำบลมกเก็ง
 ครนถงบ้านมกไทกิงกจอตเรือเขาตกลงชนทรวพยสังของชน เตยสนกับลุง
 ร่องบอกวา ตัวองบนเป่งนจนจับตัวมาได้แล้ว ก็เอาตัวองบนเป่งขึ้นไป
 ของกิงกับพนองเหล่านนเห็นก ยนต์สั่งให้เอา ตัวองบนเป่งมัด ไว้กับต้นไม้
 ใหญ่ เชิญบรรดาพวกพนองไปนั่งอยู่พร้อมจัด โต๊ะและสุรามาดูแลงกัน
 ของกิงจึงถามองบนเป่งว่า เจ้ากับเราแต่เดิมมากไม่มีข้อสาเหตุ โกรธเคือง
 กันด้วยสิ่งใด ทำไมจึงได้ขยงส่งสอนให้ชั่วเกาตชู่ชาเรากับไตจงเสีย เจ้า
 กเป็นคนเลาเรียนหนังสือทำไมจึงมาคิดร้ายเราตงน หรือเราไปฆ่าบิดา
 มารดา บุตร ภรรยา ญาติของเจ้าตายจึงได้ผูกพยาบาทหนักหนา องบนเอียบ
 พชายของเจ้ากรวมบิดารมารดาเดียวกัน เหตุใดนเป็นคนใจคิมเบียดเบียน
 ผู้ใดตงอยู่ในยุติธรรมได้ เวลาคนนเรายกไปฆ่าบุตร ภรรยา ญาติของเจ้า
 ตายนน มิได้ให้องบนเอียบพชายเจ้าเป็นอันตรายสิ่งใด ตัวเจ้านมแต่จะ
 คิดร้ายราชฎรชาดบ้านให้ไต่ความเดือดร้อน เทยวขยงสอเสียดสอพอดตอम्म
 วาสนาจะหาความชอบใส่ตัว พวกตำบลบ้านบอชยกนจึงเรียกวา องพงช
 แปลวาแมลงผงทมพช บदनเรากจับตัวมาได้ จะเชือดเนื้อเอาพชออกเสีย
 ให้เหลืออยู่แต่กระดูก

องบนเป่งได้ฟังของกิงวากล่าวตงนนักเสียใจตอบว่า ข้าพเจ้า
 ได้ผิดไปแล้วขอแต่ให้ตายโดยเร็วเถิด เทยวไกร์องตวาตว่า จะเร่งให้ฆ่า
 เรว ๆ วัตวาตามตแสดหรือ ของกิงจึงถามพนองทงปวงว่า ผู้ใดจะลง
 มือฆ่าพเจ้าแทนได้บ้าง ลขยลกชนรบวาจะลงมือเอง แต่องบนเป่งนชวน
 ทงนมาก เชือดเอาเนื้อมาขยงแกงมสุรตักกวา เทยวไกร์ให้เอากันไฟกับ

กระบาทคมมาไวพยอมเสด็จ ดชยจับกระบี่เดินตรงไปถึงตัวของบนเปงก
หวเราะแฉวพตว่า เจานหรือเป็นคนข้างเจรจาต ครองนเราะจะทาภบเจ้า
บางแต่ยังไม่ไต่ตายเร็ว พลาเงากระบี่เช็ดเนอองบนเปงออกทละชน
ตวงไฟสุกแฉวกเอามาแกลหมกบสุรา อิงบนเปงเจมปัดเหลอทนรองคราง
จนขาดใจตาย ดชยก็มาเอาหัวใจองบนเปงออกมากำนบชองกง ๆ เห็นดง
นกกคกเขาลง พนองทงปวงชวนกนคกเขาลงดวยกนทงสน แฉวถามว่า
พมอระสังใดจงบอกให้รพวกข้าพเจามได้ชดชนจะกระทำตามทุกสิ่ง มาทำ
ตงนไม่ควรเลย ชองกงจึงพตว่า ข้าพเจาสตบญญาณอยกฉวจะเผอแผ
ไปไม่ทวงถ เมอครงตองโทษเนรเทศมาเมองกงจว พบพนองชวนให้อย
ดวยข้าพเจ้าเชอคาบตาจึงไม่ไต่อยู่ ครนไปเมองกงจวเที่ยวเดินจะพลอย
ให้ไต่จงตายดวยพระคุณของพนองนักษามาช่วยชีวิตไว้แฉวยงซาไต่แก -
แคนอก การครงนเป็นกาวใหญ่ เจาเมองกงจวคงมหนังสือบอกเข้าไป
กราบทูลข้าพเจ้าชองกงจะตองสามภคคกบพเตยวโก แต่ใจพนองทงหลาย
ไม่แจ้งว่าจะคิดประการใด ถ้าแม้นยอมไปดวยกนกจตแฉงออกเดินทางเสย
โดยเร็ว ถ้าพวกข้าพเจายกไปแฉวกลวทาทนทอยแฉวนจะไต่ความลำบาก
จึงบอกให้พนองทงหลายทราบ พวกเหลานนยงมทน ไต่ตอบดชยกลกชน
พตว่า ถ้าผู้ใดไม่ยอมไปจงลองดูชวานของเราระคมหรือไม่ ชองกงรอง
ศवादลชยวาพตเชนนนไม่ถูก ตามแต่ใจพนองทงปวงเถดบรวตาพวกทยง
ไม่ได้สามภคคกบเตยวโกจึงพตพร้อมกนว่า จะเป็นตายประการใดจะขอ
ไปด้วยท่านทงสน ชองกงไต่พงพวกเหลานนยอมพร้อมใจกันกมความยิน
ติ เรยยกจกยกบชองบานมาสงวาจกกลับไปบอกพนองทเขาเนยชวเปาระวั

เสยก้อม แลวจนยกไปต่อภายหลัง จักย ของบานกค้ำน้ำไป ชองกง
 กบพนองเตลานั้นแบ่งเป็นห้าพวก ๆ ทหนง ชองกง เตยวโก๋ ฮวยหยง—
 ไตจง ลขย พวกทสอง เล่าตง ไตวเชียน เจียะยง ลียง ไส้วเกียน พวกท
 ตาม ลจัน ลลิม ลอฮวย กวยเตง ทองออย ทองเมง พวกทสี่ องซน เตยฮุน
 เตยฮวย กบพนองแหวอนทงสามคน พวกทห้า มกทอง มกซน เอียนฮุน
 เฮงเฮยไฮ้ว เตเตยซนชว แปะฮุน รวมยศบเก้านายไพร่พลประมาณพันเศษ
 จงเอาเงินทองทรัพย์สินขององบนเปงมาแบ่งบนกนทวแลวต่างคนก็เอา—
 บรรทุกเกวียน มกทองจัดให้มกไทกงบิดาซนงบนเกวียนแลวเอาทรัพย์สิน
 ดังของบรรทุกไว้พร้อม บรรดาไพร่พลที่อยู่บ้านมกทองนั้นผู้ใดไม่สมัครไป
 มกทองก็ให้เงินทองไปหากินแลวเอาไฟเผาบ้านใหม่เสียจน ยกออกจาก
 ตำบลมกเกจิงเป็นพวก ๆ เดินรอนแรมมาตามระยะทางได้สองเวลาถึงเขา
 องบนชว ชองกงชบอกเตยวโก้ว เขาทวงทชอบกมลชยภมกต เหนจะ
 มคนผสมอเขมแข็งมาตงของสมอย พดแลวก็พากันเดินไปหน้าเขา.

ฝ่ายนายโจรทงสมาตงของอัย ณ เขาองบนชว ครนแจ้งว่า—
 ชองกงกบพวกพองเดินทางมา ก็คมไพร่พลไปคอยทಾಯทชายเขา ชองกง
 กบพนองเตลานั้นมาทางหน้าเขาเห็นพวกโจรย่นเรียงรายกนอยตามทาง —
 ก็เตรียมเครื่องศาสตราอาวุธถือไว้พร้อมมือ นายโจรทงสครนเห็นพวก—
 ชองกง ก็ชบมาเขาใกล้ทำเป็นร้องตวาดว่า พวกท่านยกไปรบกวณเมือง
 กงจวแลวเผาตำบลบอฮยกันเสีย ข้าผุคนล้มตายลงเป็นอันมาก บदन
 จะพากันหนีไปเขาเนยชวเปาะหรวอ พวกเรามาคอยอยู่ชานานแลว ถ้า
 ใดกลัวผิดจงส่งตัวชองกงมาให้เสียโดยดัดแลวจะปล่อยให้ไป ชองกงได้ฟัง
 ก็ตกใจลงจากมากก็เข้าอยู่ตรงหน้านายโจรทงส บอกว่าข้าพเจ้านคอตว—

ชองกง ครองนมผัดทรายจะฆ่าข้าพเจ้าเสียพบนองทงป่องวี จึงยกมาช่วย
 ขวตไฉ ขอท่านจงเมตตาอย่าทำอันตรายเลยปล่อยให้ไปแต่โดยดีเถิด นาย
 โจรทงแสงเงาของกงแนแลวกดลงจากมาวางอาวุธคุกเข่าคำนับ พดว่า
 ข้าพเจ้าโดยนขอเสยงท่านปรากฏอยากจะใคร่พบ ครนทราบวาท่านต้อง
 โทษเนรเทศมาอยู่เมืองงจง ข้าพเจ้าคิดอ่านกันว่าจะไปแย่งชิงออกจากคุก
 กึ่งงไม่ทันจะไป โดยนข่าววาพวกของท่านที่เขาเนยชวเปาะยกมาช่วย
 ออกจากคุกได้ ไปฆ่าองบนเปงตายเผาบ้านเรือนเสยงจนจะกลบมาทางน
 ข้าพเจ้าจึงชวนกันมากอยรบ เชิญท่านทงหลายไปเสพสราให้สบายหาย
 เหนอยเสยงกอนจงคดยไป ชองกงได้พังกลกชนพยงนายโจรทงแสงเงากม
 ว่า ท่านแซไร ชื่อใด นายโจรทงนงบอกวา ข้าพเจ้าแซฮาว ขอเผง
 เป็นชาวเมืองงจง หรือเรียกวา มอหนกมชิต นายโจรทงแสงเงา
 ข้าพเจ้าแซเจย ขอเกง อยู่ตำบลทาจวแขวงเมืองโอวหน้า เป็นชนนาง
 เลกนชยผายบน ครนนานมาจึงไปผูกหัดเพลิงฮาวอผสมอแซมแซง คนทง
 ป่องจงเรียกวา ชนชวนจ้อ นายโจรทงนงบอกวา แซเม ขอหลน อยู่ตำบล
 บ้านเกยนคงแขวงเมืองกมเหลง ผสมอแซมแซงนง มผเรียกวาทตตเซยน
 นายโจรทงแสงเงา แซตอ ขอจงออง เป็นชาวเมืองกวงจว ผูกหัดเพลิง
 ฮาวอผสมอแซมแซงแรงและเรียกชอวาเกาบวยก.

ชองกงได้พังกมความขยนตจงพดวา จนนเป็นบุญนงได้มาพบปะกัน
 นายโจรทงสกเชิญชองกงกบเตยวไถ่ ฮวยหยง ไตจง ลขยหานาย
 ไปแย่งฆ่าองบนชวทอาศย จดโตะและสรามมาเสยงแลวกดสนทนานกันตาม
 สบาย พวกทแยกเป็นสทมเดนมมาถึงเขาองบนชวเป็นชน ๆ พร้อมกัน
 พวกโจรทงสกตอรับพวกเหลานน เชิญไปแยงทอยจุดโตะสรามมาเสยงตาม

บรรดาพวกพ้องเสร็จแล้ว ของกงจางพูดว่า ตัวเราควรนั่งตามภักตกับ—
 เตียวไ่ ท่านทั้งสองจะยอมไปเขาเนียชวเปาะด้วยกันหรือประการใดก็ยังไม่
 ทราบ นายโจรทงสวา ถ้าท่านเมตตาจะให้ไปด้วยข้าพเจ้ามีความยินดีนัก
 จะขออยู่กับท่านทั้งสองกว่าจะหาชีวิตไม่ ของกง เตียวไ่ว่าถ้าท่านยอม
 ไปอยู่ด้วยกันแล้วจงจัดแจงรวบรวมทรัพย์สิ่งของโดยเร็วเถิด จะได้รีบไป
 ในเวลาพรุ่งนี้ พวกโจรก็จัดสิ่งของรวบรวมเตรียมไว้ รุ่งขึ้นเช้าของกง
 เตียวไ่ สวดยหยง ไตจง ลี้ชยก็ออกเดินทางไปหน้าพวกเหล่านั้นแยกกันไปเป็น
 สี่พวก ยกตามไปไกลกันประมาณยศบด.

ฝ่ายฮาวเผิง เจียเก็ง เบ่หลิน ต่อกจางนายโจรทงสวาไฟว์พล
 ประมาณห้าร้อยเศษ ก็เอาไฟเผาเขาที่อยู่เสียยกออกจากเขาอิงบุนชัวเป็น
 พวกทหกไปยังเขาเนียชวเปาะ

ฝ่ายของกงตงแต่ไ้ตนายโจรทงสวาเป็นพวก ก็มีความยินดีเป็น
 อันมาก เห็นปลางพดกับเตียวไ่กว่า ข้าพเจ้าออกเที่ยวอยู่หลายครั้งมแต่
 ทำให้ตกใจเสียก่อน แล้วจึงได้พบพวกพ้องทมิฬมอเซมแซงตอภายหลัง
 เดิมใจน่องยังไม่สมควรอยู่กับพ ครึ่งนสมควรแล้วถึงจะเป็นประการใดก็ตาย
 ด้วยหาทางพไม้ พอถึงโรงจกยทตงชายสรา จกยแจงวาเตียวไ่ ของกง
 และพนองเหล่านั้นกดบมากออกตอรีบจตทไ้หนีงตามสมควรแล้วกรบไป—
 บอกโงวหยง กงซุนสิน ลิมชองทอयरักษาเขาเนียชวเปาะให้รู้ว่าเตียวไ่
 ไปรับของกงกลับมาแล้ว โงวหยงกับพนองเหล่านั้นก็จัดเรือข้ามมารับ—
 เตียวไ่กับของกง พอพวกทเคนทางมาถึงพร้อมกชวณกันลงเรือข้ามไป
 แล้วกเชญพนองทั้งหลายไปยังทพกพร้อมกัน โงวหยงจัดโต๊ะและสรามมา
 แล้วยกภักระถางธูปออกมาตงไว้ตรงกลาง เตียวไ่เชญของกงไ้หนีงทใหญ่

ชองกงว่าทำไมพม่าทาดงน ข้าพเจ้าชอบใจพนองทงหลายทช่วยชวดไว
 ึ่งได้ชกชวณกันมาสามภกค ชงเขาเนยชวเปะนพกเป็นใหญ่ได้จากลาว
 มานานจะให้น้องวากลาวนนไม่ควร ถ้ากระนั้นจะขอไปตายเสียดีกว่า
 เดียวโกจงพูดว่า เตมทานมคุณแก่ข้าพเจ้าหาทสคมิได้ บदनนองมาแล้ว
 จะมอบททางให้วากลาวตอบแทนบุญคุณชงจะไม่ยอมเป็นใหญ่นั้นไม่ได้ —
 ชองกงว่าอายนองกยงออมกวาพมากพูดแล้วกจตมอเตยว โกเชานงท ใหญ่
 ตวชองกงนงทสอง โงวหยงนงทสาม กงชนสนนงทสี่ แล้วชองกงพูดว่า
 ในขณะนพนองทงหลายกยงไมมีความชอบดวยกนทงสน พนองทอย—
 กอนนงนงนงแกวชวา พนองทมาใหม่เปรียบเหมือนแขกจางนงชางชวย
 ถ้าสืบไปภายหน้าผู้ใดมีความชอบจะเลอนทให้ตามสมควร บรรดาพนองทง
 ปวงได้พงกมความยินดีชวณกันพูดว่า ทานกลาวดงนเบนยตอธรรมแล้ว
 พนองทอยเกากนงชางชวา ถดกกชนสนลงมอลิมชอง เลาดง อวนเชยวชย
 อวนเชยวเหงา อวนเชยวชิต ไตวเชยงน ชองบาน จุกย แปะสนชางชวย
 นนคชวยหยง คิมเหมง ไตจง ลจุน มกทอง มกชน เตยหวย เตยสน เอยง
 สน ลอสงว กวยเสง เชยวเหยยง เฮงเฮยไฮว ลยง กิมไตเกยง ฮาวเสง
 เจยงเกง ทองออย ทองเมง เบหลน เจยงยง ไฮวเกยง แต่เตยงชว ตอจงอวง
 รวมสสบนายทงชวชวาคานบเทพยดาตามอธรรมเนยมแล้วกน ไตะเสพสรา
 เบนทรนเรงสบาย ชองกงจงเลาคความเรองเมองกงจวไทพนองทะเลานนพง
 วาองบนเปงมายยงชวเกาตชวาทวชวาพเจานสมคบกบทเมองหลวงมทงสอ
 บอกออกมามา คนทแซชองชองกงจะคคกบฏชนทแขวงเมองชวตง ประการ
 หนึ่งคาเพลงทเตกรองเลนนน ึ่งบนเปงวากวาได้กบตวชวาพเจา ชวเกาตชว

จึงจับเอาไปจำขังไว้แล้วให้ไตจงถนึ่งต้มบดเข้าในเมืองหลวง ครั้น
 ไตจงกลับมาเองบนเบงกตออกว่าเป็นหนังสือปลอม จะเอาตัวข้าพเจ้ากับ
 ไตจงไปฆ่าเสียก่อนแล้วจึงจะบอกเข้าไป ชังชีวิตของข้าพเจ้ารอดมาก
 เพราะพี่น้องทั้งหลายยกไปช่วย ดชยกลุกขึ้นพูดว่า การงานอนนเทพยดา
 ตบแต่งไทพไปติดอยู่ที่เมืองกัจจวไตความลำบาก เราจับเองบนเบงมาทำ
 ถึงสาหัสแก่คนไตแล้ว พวกเราช่วยกันยกเข้าไปตีเมืองหลวงฆ่าเสียให้
 หหมดแล้วยกพี่เตียวโกขึ้นเป็นเจ้าแผ่นดินหนง พของกชยกขึ้นเป็นเจ้าแผ่นดิน
 ดินที่สอง โงวหยง กชชนสนนตงให้เบงกนชอชาย-ชวรา ข้าพเจ้าจะเป็น
 นายทหารใหญ่คอยรักษาพี่น้องทั้งสองมดหรือ

ไตจงฟังดชยกพูดตงนกรองตวาดว่า เจ้าจะทำเหมือนเมือออยเมือง
 กัจจวนนไม่ได แต่วนนไปการทไมควรรอยาเอามาพูด ถ้าไม่เชอพงพี่น้องจะ
 ช่วยกันจับตดศัระเสย ดชยกตอบว่าถาตดศัระเสยแล้วเมือเวลาไตจะกลับ
 เป็นชนมา ถาเชนนนข้าพเจ้าไม่พูดจะขอแต่เสพสวราให้สบายพี่น้องทั้งหลาย
 ไตจงกชวนกันหัวเราะทกคน ชองกชวาลกชนไตถึงองอนจงถามว่า—
 อดันไปอยู่ที่ไหน เตยวโกบอกวาอดันบวยอยู่สองสามเดือนกตตาย—
 ชองกชมความเสยตายองอนยงนถ ครนกันไตะเสพสวราเสร็จแล้ว เตยวโก
 สงไหจตทไทครอบครวของมถไทกชพักอาศัยตามสบายเตยวโกเรียกไพร่พล
 ไหมาคานับพวกพี่น้องที่มาใหม่ รังชนวนทตามเตยวโกให้ฆ่าโค กระบือ
 หมู เป็ด ไก่ จดไตะและสุรามาเลี้ยงพี่น้องทงปวงพรอมกัน ชองกชจงพูด
 ว่า ข้าพเจายงมอระชยูกอชยงทงสาคณูกจะตองลาไปอกรงหนง—
 เตยวโกถามวาอดันจะไปข้างไหน จงบอกให้เรารู้ ชองกชวาข้าพเจาจตถ
 ถึงบดาแกชวาลงทุกวันไม่แจ้งวาจะเป็นประการไต เมืองกัจจวมทงสง

บอกเข้าไปเมืองหลวงพวกทหารเมืองหนุ่เสี้ยกั๊ยะจะยกมารบกว๋นบีตา และ
 หนองญาตประการใดก็ไม่ทราบเลย ข้าพเจ้าจึงมีความวิตกนักจะขอลา
 กลับไปบ้านรับบีตามาอยู่เสียด้วยกัน เดี๋ยวไก่อ่าการอนนุกสาคญู ทงให้
 บีตาเป็นทกขอยทนานกไม่ควร แต่บคนพนองทงบ่วงเพงจะมาถึงเหนจะ
 เหนตเหนชยอยู่ไฟรพลยังไม่เรียบรอย จึงคอยอกสองสามเวลาแล้วคอย
 ัจตแงกะเกณฑ์ไฟรพลไปรับบีตาครอบครวของนงมามัดหรือ ชองกงวา
 ภาชาวนไปเหนจะเสยท ด้วยเมองกงจวมทงสบอกเขาไปเมืองหลวง—
 พวกทหารคงจะยกมาจับตัวบีตาญาตพนองไปจะรอชานกไม่ได้ พอยา
 ตองกะเกณฑ์ไฟรพลเลย นงจะไปแต่เดยวรับบีตากับชองเซงมา เดี๋ยวไก่อ
 ว่าถาฉวยเกิดเหตุการณชนกลางทางจะได้ผู้ใดช่วยเอาไฟรพล ไปด้วยจะได้
 ช่วยกัน ชองกงจวการครงนเพราะกตญูตอบตาถงลมตายตามทางกหา
 เสยตายชวตไม่ ชองกงจจตแงแตงตวเสจร เดียวไก่อกับพนองเหล่านน
 ตามมาส่งจนลงเรือแล้วกกลับไป ชองกงชนจากเรือเตนออกทางหลวง—
 ตรงไปเมืองเจจวฮู เดียวไก่อคตจตกกลววาชองกงจะไปมภยอนตราย จึง
 จตให้โงวหยงคุมไฟรพลอยุรักษาเขาเนยชวเปาะ ตวเดยวไก่อกับพนอง
 เหล่านนคุมไฟรพลบองกันชองกงไปภายหลัง ครนถงกลางทางเดยวไก่อ
 ให้ไตจตามไปแต่เดยวก่อน ไหลชยกบพนองอนหากนคุมไฟรพลรับตาม
 ไปภายหลังและภาชบวา ถ้าไปถงแล้วเหนชองกงจะพาบีตาครอบครวม
 ไม่ได้ ชตชองประการใดก็ให้ช่วยกันคตชานลชยกบพนองหากนคุมไฟรพล
 รับเตนทางไปตามคำสั่ง

ฝ่ายชองกงเตนทางไปหลายจนถงแขวงเมองเจจวฮูตามลหนเสี้ยกั๊ยะ
 บ้านชองเกจง ครนจะตรงไปบ้านชองตวกเหนเวลาชงน จึงเขาชุม

อยู่ในพุ่มไม้ไม่ใหญ่โตเห็น พอเวลาจวนค่ำของกังกเดินทางหลงบ้านเห็น
 ประตูขอกวองเรียก ชองเซงได้ยินเสียงมาเปิดประตูรับ เห็นชองก
 กตกใจพดวาทกลับมาบ้านทำไม ชองกตอบว่าพดตองบิดากับเจ้า—
 ชองเซงวาไปเมืองกงจวทำไมให้เกิดความใหญ่ชน ผู้รักษาเมืองใช้นาย
 ทหารแซ่เตยสองคนคุมไฟว์พลมาคอยระวังดูบิดากับน้อง ไม่ให้หลบหนีไป—
 ได้ คอยให้เมืองกงจวมทงตอบออกมา พวกทหารก็จะจับบิดากับน้องไป
 พอย่านอนใจจึงรีบกลับไปเขาเนียซัวเปาะบอกพวก พ้องให้ยกมารับบิดาไป
 โดยเร็วเถิด ชองกงได้พังกตกใจเหงอไหล โขมตัวไม่ทันจะเข้าไปในประตู
 กหนหนากลับคิดจะรีบ ไปยังเขาเนียซัวเปาะ ขณะนั้นเดือนมืดไม้ ไคว้จะเห็น
 ชองกงเที่ยวหาทางเล็กเดินไป

ฝ่ายเตยเหลง เตยเตกนายทหารชงผู้รักษาเมืองหนเดียวก็ ส่งให้
 คุมไฟว์พลมาคอยระวังของไท่กังกกับชองเซง เวลาคนนอนหลับคนออก
 จากบ้านของไท่กังก ก็ส่งให้ไฟว์พลจุดคบไล่ตามไป

ฝ่ายชองกงครนเดินลัดทางไปได้ครู่หนึ่ง เสียงตามมาข้างหลังมี
 ไฟสว่างกรบหน เตยเหลงคุมไฟว์พลไล่ตามไปเกือบจะทันกรองตวาดว่า
 ชองกงจะหนีไปทางไหน ชองกงได้พงเสียงเตยเหลงกตกใจรีบไปโดยเร็ว
 ถึงตำบลชว่นเตาซัง ชองกงเห็นหนีเข้าไปและตำบลชว่นเตาซังนนมทาง
 เขาออกทางเดียว รอบนอกมกเขาอกบตันไม่ล้อมรอบ เห็นมศาลเจ้าแต่—
 ครวงโบราณอยู่ศาลหนังกเขามอผลกประตูเข้าไปเที่ยวหาทแอบฮาัยครน —
 เห็นทองตงรูปเจ้าไว ชองกงเลกมานออกแล้วเข้าไปชอนอยู่หลังรูปเจ้า
 ได้ยินเสียงพวกทหารไล่ตามมาพดกกันว่า หนีเขามาอยู่ศาลเจ้านแล้ว—
 ชองกงมีความวตกยงนกกนงเบนนทุกชอย

ฝ่ายเตยเหลง เตยเตกกกับพวกทหารไล่ตามมาถึงศาลเจ้าเขาไฟ—
 เข้าไปส่องดูในศาล ชองกงจึงคิดว่าเราหาเชอเตยวโกไม่อยากจะใครมา
 ฆาตตาย ขอเทพยดาพาดนช่วยบดบงชาวพเจ้าไวด้วยเถิด กัดแลงกแอม
 นิ่งอยู่ พวกทหารเอาคบไฟเข้าไปส่องถึงสองพวกก็ไม่เห็น ชองกงนึก
 กัดววดนคิดว่าคงตายแน่แล้วสะกดใจนิ่งไว้ เตยเตกนายทหารกเอา—
 ปลายทวนเล็กมานทหน้าเจ้าออกแลงกเอาไฟส่องดูอีก ในขณะที่นเผอญ
 เป็นควนคดุมออกมาไฟดับหาทนเห็นชองกงไม่ เตยเหลง เตยเตกจึงพดกับ
 พวกทหารว่า ถ้าไม่หนเข้ามาอยู่ในจะไปทางอื่นไม่ได้ พวกทหารเหล่าน
 วนเข้ามาในตำบลนเทยวช่มอยู่ตามพุ่มไมคอกกระมัง ทราบลเขาชวน—
 เตาชงมทางเขาออกทางเดียว รอบนอกนนมเตกเขาและต้นไมรอบมาทว่า
 มบกบนักไมพน พวกเราไปคอยสกัดอยู่ต้นทางคอยให้สว่างจึงเข้ามาคันท
 เตยเหลง เตยเตกโตพงกเห็นจวงคมทหารออกจากศาลเจ้าไป ชองกง—
 เห็นตงนนักคอยคดลยวตค จงคดวภาแมนพาดนเจาทไมช่วยเราควัง—
 นกคตตาย พอโดยนเสยงททหารร้องเรียกเตยเหลงวออยู่ทนแลง เตยเหลง
 เตยเตกกเข้ามาในศาลอกถามวออยู่ทไหน ทหารบอกวาทานมาเถด รอยมอ
 มลกป้ระตเบดเข้ามาคังจะชอนอยู่ไนน เตยเหลงเห็นรอยมอจึงพดววจวัง
 อยุเราช่วยกนคนดูใหถวนถ เตยเหลงกเขาคนคตตงรูปเจ้าเล็กมานชนแลง
 กเอาไฟส่อง ชองกงเห็นตงนนแทบจะชาดใจตาย เหงอไหลไซมตัว
 ชบศระลงททลงรูปเจ้า

ขณะนนเผอญให้เกิดลมพายกล้าพดเอาไฟดับสน มดมวไม่เห็นตัว
 กน เตยเหลงพดววนาอคจรรยนก หรือเทพยดามาตั้งดูอยู่ในนจิงใหเกิดลม

พายุพัด ด้วยเจ้าโกรธว่ามารบกวนท่านดอกกระมัง เรากลับไปคอยให้
 สว่างจกคอยมาคนอก เคยเต็กว่าเราขงหาโตคนถวนถไม่ เอาทวนแทงต
 ใหลสนสงสังสยกอน เคยเหลงวาดแล้ว สองนายเข้าไปใกล้จะเอาทวนแทง
 ทหลังเจ้า เมอญเกิดลมพายุพัดกล้าหอบเอากรวดทรายมาตกถูกพวกทหาร
 ทศาลเจ้ากสนทวนไหว เคยเหลงร้องว่าไม่ได้การแล้ว พวกนั้นไปโดย
 เรวเถิด ทหารทออกมาไมทนเดอเกยวประตไว ด้วยความตกใจร้องให้
 พวกพองชวย เคยเหลงกลับเข้าไปตเอากระบเชอตเสอชาตรบหนีไป พวก
 ททหารทหมาขางหนาบางพดว ศาลเจ้านคกตสทอนก เหนจะโหมมารบ-
 กวนเรา ๆ ชวนกันไปสกกคอยทตันทางเถิด.

ฝ่ายชองกงแอบอยู่หลังรูปเจ้ามความวิตกว่า ถ้าพวกทหารไป
 คอยสกกตันทางไวจะหนีไปยงไรดี นางตรกรทรองหาอบายกพอเคลมหลับไป
 ฝนเหนวามเดกสองคนเดินตรงเข้ามาในทองเจารองเรยทชองกงว่า แชจ
 แปลว่านายดาว เหนยเนยไซให้มาเชญท่านไปสนทนานัน ชองกงไตพงก
 ตกใจแต่เสยงเดกนมหาไซผู้ชายไม ชองกงกนงพงอย เดกบอกตงนนเบน
 หลายทน ชองกงกออกจาทหลังรูปเจ้าเล็กมานค เหนเดกหญิงสองคนใส่-
 เสอตเชยวงตงามเหมอนกบเทพอตา จงถามว่าท่านทงสองมาแต่ไหนมธระ
 สิงไตเดกบอกวาทเหนยเนยไซซาพเจามาเชญท่านแชจไปสนทนานัน ชองกง
 ตอบว่าท่านทงสองพดมดแล้ว ตอซาพเจานแชชองชองงไมไซแชจตอก
 เดกทงสองว่าซาพเจापดไมมดเชญท่านแชจไปเถิดเหนยเนยคอยอย ชองกง
 ว่าเหนยเนยนนอยทไหน เดกทงสองบอกวาทอยขางหลังนเชญท่านไปตงกไต
 วดอก เดกทพาชองกงออกจาทองเจาเดินตรงไปทางใหญ่ประมาณไตลครง
 ติงสะพานศาลาเชยวมลกกวงรอม ชองกงขามสะพานไปเหนมตนมไมและตอก

ไม่ได้กระถางตงเรียงรายตามถนน ครั้นถึงประตูทอญของเหนยเนยเก่งนน
 งตงามมิลวดลายต่าง ๆ ผิดกับของในเมืองมนุษย์ จึงคิดว่าเหนยจะเป็นเมือง
 สวรรค์ดอกกระมัง เราเที่ยวมาชานานไม่ได้เห็นตงนเลย ชองกิ่งกเดิน
 ตามเด็กถนนไปจนถึงข้างในเหนยเนยเนยอยบนทงมังกรดเป็นสง่างามนัก—
 ชองกิ่งกเข้าลงคานบเหนยเนย ๆ จึงพูดว่า ชองแขกมากตแลวเชิญงให้
 สบาย ใช้ให้เด็กเอาสรามาให้ชองกิ่งกสวมถวยกับพทรวารวสามผล ชองกิ่ง
 รับสรารับประทานแลว เหนยเนยก็ให้เด็กศิษย์ไปหีบตารับพชยสงครามมา
 ส่งให้ชองกิ่งกสวมเต็ม ถ้าชบสงวาทานจงเขาไปตจะได้ประพฤตปฏิบัตให้ถูก
 ตองตามธรรมเนยมฟ้าและดิน ถ้าจะเป็นเจ้านายกตองตงอยู่ในสัตยธรรม
 แมนเป็นชนนางกตองให้ชอตรงชวยบารุงแผ่นดินปราบปรามเสยนหนาม—
 ชากกศตรเสยให้สน ราษฎรทงหลายจะได้อยเย็นเป็นสุขทวราชอาณาเขต
 การอนนทานอย่าได้บอกกับผู้ใดจงประพฤตการแต่ทชอบ ตารับพชยส่ง—
 ความนน ท่านจงให้โงวทงชนเสตบ้างจะได้ชวยกันคตอำนาจบารุงแผ่นดิน
 สืบไป ถ้าการบานเมืองเรยบรอยแลวจงเอาตารับพชยสงครามสามเล่มน
 เผลไฟเสย ท่านรีบกลับไปเถตอยู่ช่าไม่ได้ นานไปภายหน้าจงมาพบกันอก
 พุดแลวก็ส่งศิษย์ให้พาชองกิ่งกมาส่งถึงสะพานคslaเขยว ศษยนนพุดวาทาน
 แชจตกใจกลัวเป็นหนักหนา ถ้าเหนยเนยไม่ชวยกคงถกจับตงไป พอสว่าง
 ชนภสนเคราะห์ ดอกแลว ฆมอบบอกว่าแชจ ต มังกรสองตงท ไตสะพานเกิด—
 ชองกิ่งกเหนมังกรดตสกันอย ศษยนนผลภชองกิ่งกตกลงในนากพอดตกใจตน
 จงเดินออกมาจากหลงรูปเจ้าเหนยเดอนจวนจะลบกตก ประมาณสองยามเศษ
 มอยงกาพทรวอยสามผลแลวคลาดในเสอพบตารับพชยสงครามสามเล่ม
 หยบออกตงแลวถกถอยคาทเหนยเนยส่งสอนภจาไตทุกสง ชองกิ่งกนภ

อัครวิญญูจัก จะว่าสนเหตุไฉนจึงมั่งของเห็นจะเป็นเหนยเนยมาช่วยชวด
 ใต้ จะให้เราช่วยปราบปรามเสียนหนามในแผ่นดินต่อไปพระคุณเป็นที่สุด
 ทำประการใดจึงจะรู้จักเหนยเนย คัดแฉกเอาตาราพฤษสงครามซ่อนไว้ใน
 เสื่อ แฉกเตนออกมาเห็นศาลเจ้าออกศาลหนง มคษยยนอยสองข้างเหมอน
 กับเหนยเนยทพพเห็น จึงคหนงสอทหนาศาลชอกวเทยนเลยนล ของกังกต
 ว่าเหนยเนยทชวยชวดเราเห็นจะเป็นกจเทยนเลยนลคอกกระมังกคกเขาลง
 คานบ พอเวลาจวนสว่าง ของกงวาลกชนไดวาศษยชองกวเทยนเลยนล
 เหนยเนยบอกว่าจะสนเคราะห์ จาจะไปตทตททางก็จะไดรูจเดินออกไป ได
 ยนเสยงผคนอองกตทใจวงเขาไปแอบอยู่ในพุ่มไม้ เห็นพวกทหารหลายคน
 วงหนเขามาวางเครื่องศสตราวชคกเขาคานบเทพารภษแลงพูดว่า เจานาย
 ทศกตสทชวยพวกชาวพเจาด้วยเถด.

ของกงไตพงกคตอศกรรย ว่าพวกทหารเหล่านคอยจะจับเราเหตุใด
 จึงวงหนเขามา เหลยวไปตอกเห็นนายทหารคนหนงรูปร่างสูงใหญ่ไล่ตาม
 เตยเหลงรองตวาดว่าจะหนีไปข้างไหน ของกงจาไดวาลชยไล่พวกทหารก
 ยังไม่อาจจะออกไปแอบตอย เห็นพวกข้างหลังไล่ตามมาอีกสองคนเตยเหลง
 วงหนไปดมลง ลชยกลววาอาวเผง ตอจงอวงจะแยงเอาความชอบก
 ชาวเตยเหลงตายเสยงกอนพอเขามาใกล้ของกงจาไดวอาวเผง ตอจงอวง
 แลวมอกพวกหนงไล่ตามมาบอกลชยว่า ชาวพวกทหารลมตายแตกหนีไปสน
 แลว เหตุไฉนจึงไม่พบชองกงจะทำประการใดท ของกงเห็นตงนนักจาไดวา
 เลาดง เจยะยง ลลบกจงออกจากพุ่มไม้ลชยกบพวกพนองเหล่านนเห็นกม
 ความยนตนก เจยะยง ลลบกจงไปบอกเตยงโก ของกงจงถามเลาดงวาเหตุ

ไฉนจึงได้เรียกมาช่วยพทตามลนเลาตงว่าพอท่านออกจากเขาเนยชวเปาะมา
 เดียวโก โงวหยงไม่วางใจให้ไตงตามมาฟังข่าว แลวเดยวโกจึงชวนพนอง
 กับไพร่พลมาคอยรับท่าน พบไตงแจ้งความว่าเตยเหลง เตยเตกคุมทหาร
 ไล่ติดตามมาลอมไพร่ทตามลนเลาตง เดียวโกโกรธใช้ให้ไตงกลับไป
 เขาเนยชวเปาะเกานาย นอกจากนนโหยกมาช่วยทงสน พวกพนองยกมา
 พรอมกัน เขาไล่พนพวกทหารทสกตทนทางลมตายลงเมื่อนมาก หนีมาได้
 สหาคณ ลชยกไล่ตามมาฆ่าตายแลวพวกข้าพเจาจึงตามลชยเข้ามาหาเทยว
 คนหาทาน พดยงไม่ทนขาดคำพอเจะยงกับลลลพพาเดยวโก สวดยหยงฉิน-
 เหมง องชน สยง เจะเกง เบทลน ลจุน มกทอง เตยสน มกชน โฮ้วเกียน
 เขยวเหยยง กิมไตเกียน มาถึงคานบกันตามธรรมเนียม เดยวโกจึงพดกับ
 ชองกงวาพไตหามแลวว่าอย่ามาเลยกไม่ฟัง เกือบจะเกิดความใหญ่ชนอก
 ชองกงวานองมาครงนุกเพราะคิดถงบิดา เดยวโกว่าบิดาของนองนั้นอย่าได้
 อดก เมื่อแรกพมาดงกเขาบกรกเขาพนพวกทหารทสกตทนทางตายสน ให้
 ไตง เตเตยชว เฮงเฮยโฮ้ว ทองออย ทองเม้ง คมไพล่พลไปรับบิดากับ
 ชองเซง ชนทรพยสงชองไปยงเขาเนยชวเปาะแลว เชิญองกลับไปเกิด.

ชองกงได้ฟังกมความยหนดคานบเดยวโกแลวพดว่า บุญคุณของพ
 กับพวกพองทงปวงนุกหนาคงจะสนองคุณให้จิงไต ถึงตวจจะตายก็ไม่เสยตาย
 ชวตแลวกวชวนกันชนมาออกจากตำบลชวตงตรงไปเขาเนยชวเปาะ -
 ครนถึงโงวหยงชนแลกับพวกทอยรกรชวบานกออกตอรบ เชิญไปพักพรอม
 กัน ชองกงจึงถามว่าบิดาของข้าพเจาอยุ่ไหน พอชองไทกงกับชองเซงเดิน
 ออกมากมความยหนด คานบบิดาแลวพดว่า ข้าพเจาหามความกตัญญูไม่ทำ
 ให้บิดาตกใจนุกหนา ชองไทกงว่าเตยเหลง เตยเตกคุมทหารมาสอดแนม

คอยระวังคอยทุกเวลา เมื่อขณะเจ้าเรียกให้เปิดประตู พวกทหารแอบอยู่ที่
 หน้าบานเจดแปดคน ไต่ขึ้นเสียงไล่ตามเจ้าไปจะเป็นประการใดบิดาก็ไม่รู้
 ครนตกประมาณสามยามเศษ มีชายพวกหนึ่งหลายร้อยตรงมาเปิดประตู
 บานอมเอาบตาชนเกยว ชายพวกนั้นยกเขาช่วยของเชิงเกบรวบรวมทรัพย์
 ของลงบรรทุกเกยวแล้วเอาไฟเผาบ้านเสีย พายุดาบของเชิงมาถงทน
 ของกงวางตรกบตาได้พบกนกเพราะพนองทงหลายช่วยอุปถัมภ์ พดแลวก
 ให้ของเชิงพนองคานับตามบรรดาพนอง เทียวโกกับพวกเหล่านั้นกคานับ
 ของไท่ก่งทกตวคน แล้วจตโตะและสวามาเลยงคกนเป็นอนต.

ฝ่ายกงชนสันคิตวาทงแต่จากมารตามากชานาน ไม่แจ้งว่าจะเป็น
 ประการใดอยากจะใครไปเยี่ยมเยือน จึงพดวาชพเจ้าอยุทเชาเนยชวเปาะ
 กบพนองทงหลายกมความสขสบายจงหาได้ ไปเยี่ยมมารดาไม่บตนจะขอลา
 ไปเยี่ยมมารดาสักสามสเดือนก็จะกลับมา เทียวโกว่าเต็มเราโดยนทานพด
 วามารดาอยุทเมืองกจวไม่มผู้ใดปฏิบตรกษา บตนทานจะไปเยี่ยมเยือน—
 มารดากตามใจเกิด กงชนสันได้พงกมความยนิตแปลงตัวเป็นหลวงจันจต
 เครื่องศสตราอาวอไวพรอม ครนรุ่งชนเชากลาเตียวโก ของกงและพนอง—
 เหลานน เทียวโกกับพนองทงปวงตามาสงจันลงเรือเตียวโกสงกาชบว
 ทานชนแสงรับกลับมาในสามเดือนตามสัญญาให้จงให้ เราคิดว่าจะ
 ให้ไพร่พลไปด้วยรับเอามารดาท่านมาอยดวกนทเชาเนยชวเปาะมตหรือ—
 กงชนสันวามารดาชพเจ้าไม่เหมือนคนทงหลาย มาอยทนเห็นจะไม่ได้ พด
 แลวกลาลงเรือชามผงมั่งตรงไปเมืองกจว เทียวโกกับพนองทงปวงกคค
 มาทอย ลชยเห็นกงชนสันไปแลวกคตงมารดานั่งรองไหญ่ ของกงถามว่า
 นองเป็นอะไรจึงรองให้ ลชยว่าใครๆ เขามมารดากพากันไปเยี่ยมเยือน

แต่ตัวข้าพเจ้านเปรียบเหมือนคนออกตัญญูไม่รู้จักคบตามารดา จึงไม่ได้ไป
 รับมาทำนุบำรุงให้เป็นสุขกับเขาบ้าง จึงโลกเศร้าเสียใจนัก พุดตงนนแลงก
 ร้องไห้รำไรต่าง ๆ เทียวไถ่จึงถามว่าบิดามารดาของน้องยังบริบูรณ์พร้อม
 กันหรือ ลชยบอกวาทาพเจ้ามแต่มารดาอยู่ทบ้าน พชายนนเทยวรบจาง
 เขาทำงานทไทนจะได่เลยงมารดาอยู่ทกวัน ข้าพเจาคิดวาทไปรับมารดามา
 อยู่ทนจะได่มีความสุขบ้าง เทยวไถ่วอนองพุดกจรงอยู่ พจะไห่ผู้คนไปดวย
 ชวยรบมารดาของน้องมา ชองกงวาชงทานจะไห่ผู้คนไปดวยนนเห็นไม่ได่
 ลชยนใจมทะเลดราย เมอชณะลชยอยู่เมืองกงจวชามคนลมตายเสียเป็นอน
 มาก ผู้รักษาเมืองคงมีหน้สอไปสกกต่านไว่ทกตำบลไห่คอยจับตัวพวกเรา
 คนทไปดวยนนจะพากนลาบากทงสน คอยพงชาวดเห็นวาสงบเงยบตจง
 ชวนกันไปรับมารดาของน้องมาเถด ลชยได้พงตงนนักโกรธ พดวาทนใจ
 หาดไม่ ส่วนบิดาของพรู้จักไปรับมาไห่มีความสุข มารดานองนนจะทงไห่
 ทกชอยู่ทบ้าน ธรรมดาเป็นมมนุษย์กยอมรักบตามารดาทกคน ถ้าไม่ได่
 ปฏิบัติมารดาแล้วจะอยู่ไปท่าไม่ตายเสียตกว่า ชองกงวาทานองจะไปรับ
 มารดาไห่ได่กตองเชอพงจจะไห่ไป ลชยวาทจะไห่ทำอย่างไรกปฏิบัติตาม
 ชอแต่ได้ไปรับมารดามาอยู่ดวยกนเทานน ชองกงจวาทองประพฤตการ
 สวมอยางคอ หนงอดสรวา อยางทสองนนองเป็นคนโท ไส่ร้ายผู้ ไดจะไป
 ดวยกไม่ได่ตองไปแต่ผู้เดียว ทสามนนชวานสองเล่มทสำหรับถอยยาได่เอา
 ไป ตงใจเดินทางพบประผู้คนจงอชณาสัย อย่าท่าไห่เกิดความ รีบไปเร่งมา
 อย่านอนใจ.

ลชยได้พงจงตอบวาท การสวมอยางนนองรบทาทตามไดพอยาวตก
 เลย จะชอลาไปในวนน ลชยกจตจางแต่งตัวเอาเงินทองใส่ห่อผาลาพนอง

ออกจากเขาเนยชวเปาะเดินทางตรงไปยังเมืองคจว ของกงจงพตกับพนอง
 ทงปวงวา ลชยไปครงนคองจะเกิดควมตวยเบคนคตรายตองทาคนทเบน
 ชาวเมืองคจว ใหตตตามไปฟงชาวควรวตจจะไมเสียทโตวเชยนวาเหน—
 จกยเบนชาวเมืองคจว ตาบลปานคจกยอยแหงเดยวกับลชย ของกงโตฟง
 กราลกชนโต จงพตวาซาพเจาตมไป เมอวนพบประกนทศาดเจาแปะเลง—
 เบยว ลชยจ่าจกยโตวาเบนคณบานเดยวกัน ของกงกใหคนไปเชยจกยมา
 จากโรงชวยสรวาแลวพตวา ลชยเบนคณตรายนคทหนาบคณไปรับมารดา
 ณ เมืองคจวแตมเดยวควนจะใหคนไปตวยกกคจวจะเกิดควม เราคิด
 วจตจงทาดวทานมาเหนวาเบนชาวบานเดยวกับลชยจตตตามไปฟงชาว
 ควรวตสคครงทง จกยวาซาพเจามพชวยชอบตงโรงชวยสรวายนอก
 ประตเมืองคจวชางทศตะวนตค ลชยกมพชวยคณทงชอดต แตลชย نن
 ตรายตมคณตายหนมาเทยวอยชานานหาไดกลบไปบานไม บคณทานจะให
 ตามลชยไปฟงชาวควรว ซาพเจาจะชอรับอาสาไป ตวยจากพนองมาชา
 นานไมแจงวาเบนประการโตจะโตเยมเยอนญาตพนองตวย แตซาพเจา
 ยงเบนทวงถงโรงสรวาทมผุ โตรักษาชอชวยไม ของกงวการชงจะชวยท
 โรงนนอยาวตคพจะใหไฮวเกยน เจะเยยงไปรักษาไวกวานองจะมา จกย
 โตฟงกมควมยนคตลากลบบมา โรงจตแจงสงชองทอนาพรอมเสวจ มอบโรง
 ใหไฮวเกยน เจะเยยงแลวออกเดินตรงไปยังเมืองคจว.

นายลชยเมอเดินทางไปนคมโตเกิดเหตุการณสงโต ปรบรตเดิน
 ทางไปยังเมืองคจยกย เหนผคนนอยเบนคคมกแจะเขาไปค มทงสอมค
 อยทกาแพง ลชย ننไมรจกทงสอโตยนชวยคทงอานวา นายโจรททง
 ชอชองกงตาบลปานชวตง แชวงเมืองทนเสยกย ทสอชอโตจงเบนชุนนาง

ว่าราชการฝ่ายคฤ ณ เมืองกัจจว ทสามชอลชยชาวเมืองกัจจวตำบลบ้าน—
คัจจกย ลชยโตพงแต่แทนนกกนงอช.

ฝ่ายจกยรบรมมาถงเมืองกัจจวแลว กเทยวเตนเตน เหนลชยชนพง
ผู้คนอ่านหนังสือตกใจตรงเขาไปจับมือไวแลวแกลรงรองถามวาพแชเตย —
จะไปไหน ลชยเหลยวมาตเห็นจกยจงถามวานองจะไปข้างไหนหรือ จกย
เรียกลชยมายังโรงชายสุรจวาพนกลานกไปยนอชยทนนได ชงหนังสือทเขา
บิตไวใจความวา ถาผู้ ไตจับตวชองกนทหนงไตจะใหเงนทมนตาดลง ถาจับ
ไตจทสองไตจะใหเงนทาพนตาดลง จบลชยทสามไตจะใหเงนสามพนตาดลง
ถาเขาจรจกมเสยทหรือ เมอพจามาเตยวไกกบชองกนทความวตกจิงให
นอชมาตามถงแต่เวลาวานนกกเทยวหาอชอยู่ ลชยโตพงกมความยนดบอถวา
พมาถงวนนเอง แลวถามวานองอชยแถวนหรือจงไตรจกชอบพอกบโรงชาย
สุรจวา จกยบอถวาโรงชายสุรจวาชองพชายเราแลวรองเรียกกบ พชายออกมา
ใหพตจวจกกบลชยไว จบ กจตโตะและสุรามาเตยง ลชยจงพตวา พ—
ชองกนทสงไมใหเสพสุรจวา เมอชณะเตนมากมโตกนจงโตชอชย บदनมาถง
แลวจะเสพสุรจวาบังกเห็นจะไมเป็นไร จกยกมโตห้ามปราม ชวนกนกกนโตะ
เสพสุรจวาเสรจแลวจงบอถกบลชยวาชงจะไปรับมารดาชองพทนทางตำบล —
เบกเตยงชงคัจจกยนนมอชยสองทาง ครนจะเตนไปตามถนนหลวงกกลวคนทง
ปวงจะพบปะ ครนจะไปทางลตมผุรายชกชมสตวมากตรายนกก ตามแต่พ
จะคิตอ่านจะไดกลับไปเขาเนยชวเปาะตวยกน โดยเรว ลชยวานองจงคอช
อชยทนพจะรบไป แต่ผุคนจะแยงชงกบเสอรายนนหากลวไม พตแลวกลว
จกยชอกจากโรงไป.

ขณะนั้นจวนจะสว่างเห็นชายผู้หนึ่งหน้าดำรูปร่างสูงใหญ่ ถือ
 ขวานสองมือเดินตรงออกมา ร้องทวาดว่าถ้าจะเดินไปทางนี้จงเอาเงินค่า
 ทางมา แม้มันไม่มีเงินก็เอาทองคำไว้ก่อน ลี้ซุยได้ฟังก็โกรธร้องทวาดว่า เจ้า
 นักรบได้ชื่อไร บังอาจมาตั้งเป็นโจรคอยตบตีข่มขู่หนี่นไม่กลัวความตายหรือ
 ลี้ซุยตอบว่าเจ้ามาถามขอเรากะบอกให้แต่รู้แล้วอย่าวงหนี่น ชาวบ้านเรียก
 เราวว่าเฮ็กชวณฮ้อง ลี้ซุยได้ฟังก็หวงระพุดว่า เจ้าช่างกล้าหาญนัก เอาขอ
 เรามาเที่ยวหลอกคนเดินทางแยงชิงเอาเงินทองเขาอยู่ดงนดอกรหรือ พุดแล้ว
 ก็ชักกระบี่ตรงต่อเขาดู ลี้ซุยทว่ากลางลี้ซุยไม่ได้อดมลง ลี้ซุยเขาเท่าเหยียบ
 ใจแล้วถามว่าเจ้าเรียกเรารหรือไม๊ ก็เงอกระบี่ขึ้นจะฟัน ลี้ซุยร้องว่าบตา-
 ขาพเจ้าขอชวตใจสักครึ่งหนึ่งเถิด ลี้ซุยจึงพุดว่าเรานคอดลี้ซุยทเรียกว่าเฮ็ก-
 ชวณฮ้อง ผมอเข้มแข็งผู้คนยอมรือยทงตน เหตุใดเจ้าจึงเอาขอเรามาปลอม
 ดงน ลี้ซุยทว่าข้าพเจ้าเป็นชาวมาแซลชอกยุมไซเฮ็กชวณฮ้องตอก ข้าพเจ้า
 ไตยขอเสียงของท่านปวักฎ ผู้คนเกรงกลัวเป็นอันมาก จึงปลอมเป็นขอ
 ท่านมาหากนอัยตามแถวบ้าน คนทงปวงเดินทางมาข้าพเจ้าออกสกัดหน้า
 ร้องบอกขอของท่าน พวกเหล่านั้นสาครญูว่าจริงกทงเงินทองและข้าวของ-
 เสียงวางทนไป ข้าพเจ้ามิได้ทำให้อู ไตเป็นอันตรรายท่านจงเมตตาเถิด ลี้ซุย
 จวเจ้าถือขวานสองมือให้เหมือนเรากอแยงชิงคนทงปวงอัยมิได้ขาด
 เพราะบาปอนนตามมาทนต์ใจให้เรามาพบและขวานของเจ้านนก็จะตด -
 ศัระตวเจ้าเอง ลี้ซุยจึงแยงเอาขวานไตเงอชนจะตดศัระเสียง ลี้ซุยทกใจ
 ถลวงพุดว่า ท่านข้าพเจ้าคนเดียวกเหมือนกบขาสองคน ลี้ซุยถามว่าทา-
 ไมจิงพุดดงนลี้ซุยความารตาข้าพเจ้าแก่ชราแล้วไม่มีมือปลมก คงอดอาหาร
 ตายกเหมือนกบท่านขาสองคนเหมือนกัน ลี้ซุยได้ฟังจึงนกวาครึ่งน

ไม้ กลัวว่าลชยจะเฉลียวใจไล่ติดตามมากหาเห็นไม่จึงได้มาทางหลังบ้าน
 หลึงภรรยาบอกว่าเมื่อกมชายผู้หนึ่งหน้าตาบรูปร่างสูงใหญ่มาให้เราหาอา-
 หารให้ บัดนี้ขอย่านาน เห็นจะเป็นคนทเจ้าพุดดอกมะม่วง จึงไปแอบดู
 ถ้าเป็นคนนั้นแน่ เราเอายาเบื่อใส่ไหกนมนเมาตายแล้วเก็บเอาเงินทองสิ่ง-
 ของเสียไปตั้งโรงหากนอชอุทอน ลชยแอบตนไม่ฟังโดยนตงนนัก โกรธยิ่งนัก
 พุดว่าเราไม่ฆ่าเสียกลับจะฆ่าเราเสียออกเล่ากรบเดินไปจับตัวลชยไว้ ไตชก -
 กระบอออกตดศรชะชาติตาย ภรรยาลชยเห็นกตใจจึงหนีเข้ามาไป ลชยได้
 ตามไปก็ไม้ทันจึงกลับเข้ามาในโรง เห็นชาวสกแล้วแต่ห้ามส่งไตไม้ จึงไป
 เชือดเอาเนื้อลชยมาปิ้งเป็นอาหารแล้วกเขาคน ในห้องไตเงินทองบางเล็ก -
 นอย แกเอาเงินสิบตำลงมาจากตัวลชยแล้วเอาไฟเผาโรงใหม่ชนเดิมมา
 อุดกรงวนถงบ้านมารดา ลชยเห็นประตเปิดอยกเปิดประตเข้าไปมารดาลชย
 ถามว่าไต ลชยเห็นมารดาเสียจกษทงสองข้างกคกเขาลงคานบ บอกว่า
 ชาวพเจ้าชอลชยผู้เป็นบุตรมาถงแล้ว มารดาไตพงกยนตพุดว่าเจ้าไปหลายบ
 ไม้เห็นกลับมา มารดาตงหน้าแตรองไหจนเสียตาทงสองข้าง พชาย
 ของเจ้ากไปเทยวรบจางหาเลยงแต่ตวกไม้ใครจะพอ เจ้าไปอยเสียทไทมม
 ความสขทกขประการไต ลชยไตพงครนจะบอกตามจริงกกลวมารดาจะไม่
 ไป จึงแกลงบอกวาคนชาวพเจ้าไตเป็นชุนนางชนแล้ว จะมารับมารดาไป
 อยด้วยจะไตอุปถมกใหม่ความสขบาง มารดาไตพงกตใจถามว่าเป็นชุนนาง
 อยเมืองไทมจงบอกไทร ลชยว่ามารดาจะถามทำไมมาไปด้วยชาวพเจ้า
 เกิด มารดาว่าถากระนนคคอยปรกษากบพชายเจ้ากอนแล้วจกคคอยไป พอ
 ลตตมาถงกเขาอาหารเข้าไปไทมมารดากนลชย เห็นลตตมากคกเขาลงคานบ
 ถามว่าพอยดหรือ นตงไม้ไตมาเขยมเขยอนนานแล้ว ลตตเห็นลชยกโกรธ

ยงนิก พุดว่าเมื่อแรกทำไหวพริบมากเป็นหนักหนาครั้นอยู่มาภายหลังได้
 ยินข่าวว่าเจ้าไปเข้าเป็นพวกโจรทเขาเนยชวเปาะ ทำให้เกิดความขมข—
 เมืองกัจจว ผู้รักษาเมืองมหน่งสอบอกมาให้จับตัวเจ้าแลวกจับไปด้วย
 ผู้ทพไปทำงานอยู่นนได้ช่วยแก้ไขวากล่าวเสียเงินทองจึงไม่ต้องโทษ บัดนี้
 เจ้าจะมาทำไหวพริบและมารดาลำบากอกรหรือ มารดาได้ฟังตงนนักห้ามลตดว
 เจ้าอย่าห่วงววยเลย ลชยได้เป็นชนนางแล้วจะมารับมารดาไป ลตตตอบว่า
 มารดาอย่าเชอ ลชยไปเข้าเป็นโจรทเขาเนยชวเปาะ บัดนี้เขาคอยจะจับตัว
 อยู่ทุกวณ ลชยว่าพอย่าโกรธน้องเลยจึงไปอยู่เสียด้วยกนเดต ลตตได้ฟังก็
 ยิงโกรธมากชน ครนจะทบทกดูกาลงลชยไม่ได้นงกมหน้าออกจากบ้านไป
 ลชยจึงคิดว่าลตตคงไปบอกให้เขามาจับเราเจ้าจะพามารดาไปเสียก่อนเฮา —
 เงินวางไว้ในห้อง ถาลตตมาไม่พบเห็นแต่เงินกคงไม่ติดตามไป คิดแล้ว
 เหาเงินหาสบตาลงวางไว้ บอกกับมารดาว่าซาพเจ้าจะเอามารดาชนบ่าแบก
 ไปก่อน ถ้าพบปะเกวียนทไหนดึงจะจ้างไปส่ง ลชยก็เข้าแบกมารดาชนบ่า
 ออกจากบ้านมาหาทางลัดเดินไป.

ฝ่ายลตต โกรธแค้นลชยนกกไปบอกพวกนายอำเภอพากันมาประมาณ
 สิบคนจะจับตัวลชย ครนลงบ้านไม่เห็นลชย ลตตเข้าไปตข้างในไม่—
 เห็นมารตามแต่เงินหาสบตาลง จึงคิดว่าลชยรับมารดาไปครนคงจะพาพวก
 เขาเนยชวเปาะมามาก ครนจะตามไปทไหนดึงจะสู้ได้ ไหนดึง ลชยก็พา
 มารดาไปมีความสุขแล้ว เราจะตามไปรบกวนทำไม เทยวตามาหากิน
 ตามลาฟงตกวาจึงเอาเงินหาสบตาลงซ่อนไว้ในเสอ ออกมาบอกพวก
 นายอำเภอว่าลชยพามารดาหนีไปเสียแล้ว ครนจะไล่ตามไปก็ไม่แจ้งว่าไป—

ทางไหนพวกอำเภอฟุดว่าหนทางลำบากมากจะตามไปให้ลำบากทำไมลี้ดัด—
กับพวกเหล่านักชวณกัณฑ์กลับไปบ้าน.

ฝ่ายลชขแบกมารดาเดินไป ขณะนั้นเวลาจวนค่ำถึงชายเนิน —
คเนยทพกไม้ม พอดถึงกลางเนินเดือนหงายแจ่มสว่าง มารดาลชขบอกว่า
อยากนาคอแห่งนัก เจ้าจงเที่ยวหาให้มารดาสักหน่อย ลชขก็วาง
มารดาลงที่บนศาลากลางเนินเขากระบบักไว้ ใกล้ตัวมารดา บอกว่าข้าพเจ้า
จะไปหาน้ำมาให้ ลชขก็เดินไป เห็นน้ำไหลมาจากบนเขาเอามือวกดื่มจน
อิ่มแล้ว ครั้นจะเอามาให้มารดาก็ไม่มีอะไรได้เที่ยวแลดูเห็นศาลเจ้าอยู่บน—
เนินกเดินเข้าไป มีแต่กระถางปักอยู่ใบหนึ่ง จะเอามาได้น้ำก็ยกไม้ชน
ด้วยกระถางอุบุนทำศาลสงคนตตแน่นอยู่ ลชขถอนเอากระถางอุบุน
ไต่ หลกทตตกระถางกหัก จึงยกกระถางอุบุนมาตักน้ำไป ครั้นมาถึงไม่เห็น
มารตามแต่กระบบักไว้ ลชขุนเอากระถางน้ำวางลง ร้องเรียกเป็นหลายหน
ไม่ได้ยินเสียงตอบก็สะดุ้งใจ จึงเดินเที่ยวหาเห็นโลहितไหลเวียราย — ก
ตามไปในป่าใกล้จะถึงต้นไม้ใหญ่ เห็นลูกเสือทั้งสองกัดขาคนแล้วหยอก
ก้น ลชขจึงคิดว่าเสือกินมารดาเราแน่แล้วก็ไกรยงนัก ชกกระบบักออกได้
พบนเสือกตายทั้งสองตัว แม้เสือกออกจากพุ่มไม้ตรงเข้ามาจะกัดลชข ๆ
กำลังไกรยงไม่คิดแก่ชีวิต เอากระบแท่งถกแม่เสือกเจ็บปวดดวงหนีไปตายอยู่
ข้างหน้า ขณะนั้นลมพายุพัดกล่ามก มีเสือกใหญ่ออกจากป่าตัวหนึ่ง โดด โถม
เข้ามา ลชขตั้งทาบสู้รบกับเสือกโตครู่หนึ่ง ลชขแทงถกเสือกใหญ่ โดดหนี
ไปล้มลงตาย ลชขฆ่าเสือกตายทั้งสองเห็นคเหน้อยยอนนุกเข้าไปนอนในศาล
เจ้า ครั้นรุ่งชนเขาจึงไปเที่ยวเก็บกระดูกมารดามาชุดหลุมฝังไว้หลังศาล

รองไทรไทรอยู่ชานาน แลจกูกเขาคำนับลามารดาออกจากศาลเจ้าเดินไปถึง
ชายเนิน

ฝ่ายพวกพรานเจตแปดคนมีเครื่องศัสตราวุธเดินข้ามเนินมา แล
เห็นลชยโลहितตตตวเปอนเดินลงมาจากเนินกตกใจ จึงร้องถามว่าท่าน
ไม่ใช่คนตอกกระมัง จึงกล้าหาญนัทหนามาแต่ผเดียว เสือทบนเนินคร้าย
นัท ก็นคนเดินทางเสียมากแล้วท่านไม่กลัวหรือ ลชยได้ฟังครั้นจะบอก
ตามจริงกกลอง ด้วยมหนงสอบิตว่าจะจับตัวจาจะแกไขอย่าให้พวกเหล่านี้
รู้ คิดแลจกบอกวาเราเดินทางมากับมารดาสองคนด้วยกนกลใจความตาม
ซงพามารดาและเสือกตมารดาจนซาเสือกตายทงสทวให้ฟังทุกประการ พวก
พรานเหล่านี้จึงพตวา เสือกสทวทเนนคเนยครายนัท ไม่มีผู้ใดเดินไปมา
ชานานแล้ว พวกเราเบนพรานกตกเขยนเพราะยงเสอนไม่ได้หลายครั้ง
ตจทานมผมอประการใดจึงซาเสือกตายทงสทวเรายงไม่เชอ ถาจริงอย่างวา
ผมอมเขมเขงกวาลชยเข้าครงแผ่นดินเทงาโตวหรือ ลชยวาถาไม่เชอก
ไปตตวยกน ลชยกพาพวกพรานชนเนินไปถึงแถวพมไม้ทเสือกตายอยู่ พวก
พรานเห็นเสือกตายเรยงกนทงสทว กมความยนตจพตวา ทานมผมอเขมเขง
นัทห้ามผู้เสมอไม้ พตแลจกชวยกนผูกเสอนนไว ไปเรยงมาอกประมาณ
ทาสบคนห้ามเสือกสทวลงเนนพาลชยตรงมายงบ้านเขาไทกิงนายอำเภอ --
อนเขาไทกิงคนนมงมเงนทองมาก คบแต่คนพาดไม่เป็นยตอรรรม พอพวก
พรานกบลชยห้ามเสือกมาถงบ้านกเขาไปแจงแกเขาไทกิง บตนมชายผู้
หนงพามารดาชามเนนคเนยมา เสือกนมารดาแล้วชายผนนชวาเสือกตาย
ทงสทว พวกซาพเจ้าชวยกนห้ามเสือกและพาชายผนนมาทาทาน เขาไทกิง
ได้ฟังกมความยนตออกมاتอรรรม เชญลชยเขาไปชางในจตทไหนงตาม

สมควร แล้วถามว่าเหตุผลประการใดจึงฆ่าเสียทั้งตัวได้ ลขยจึงเล่าความ
 ตงแต่พามารดาข้ามเนินมาจนฆ่าเสียตายให้ฟังทุกประการ เขาไท่กั้งก็ใจ
 ยงนักถามว่า ท่านแซ่โต ชื่อไร ลขยแกล้งบอกว่า ข้าพเจ้าแซ่เตยง ชื่อ
 ตงตา เขาไท่กั้งว่าท่านมกาดงผมขอแซมแขนงนักษางสมกับขอตงตาจริงพูด
 แลวกดงให้จืดโตะมาเลยงลขย ชาวทฆาเสียตายก็เลองลือไปทุกบ้านทุก
 ตำบล คนทั้งหลายแตกตคนมาดเสอเป็นอนมาก

ฝ่ายหญิงภรรยาลคยตงแต่วนทสามถกฆ่าตายกหนมาอยุกบบิดา -
 มารดาของตง ครนโดยนชาวเลอลความผู้ฆ่าเสียตายกชวณบรรดาพวก -
 พองมรดเสอ ณ บ้านเขาไท่กั้ง ต่างชบอกกนว่าชายผนฆ่าเสียตาย
 หญิงภรรยาลคยเห็นกจาไดวาชายทหนาดคนทฆาสามเวาตายแลว - เขา
 ไฟเผาโรงเสย จาจะแกแค้นโหจงได้ จึงกลับมابอกกบบิดาว่า คนทฆา
 เสียตายนนคอผู้ทฆาสามข้าพเจ้า ชายคนนเป็นโจรอยู่เขาเนยชวเปาะยหอ
 เส็กชวณฮอง บิดาได้พังกไปแจ้งความแก่เจงนายอำเภอตั้งคานตรดาว -
 บอก ลเจงพตวาลชยนเต็มฆาคนตายในแขวงเมืองคจวแลวหนกไป -
 เขาเป็นโจรทเขาเนยชวเปาะ ภายหลังมาเกิดความชนทเมืองกจวอก
 บคนมหนงสอมาถงเมืองคจวว่า ผู้ใดจับตัวลชยได้จะใหเงนสามพันตำลึง
 จะตองคค่านคก่อนแลวให้บาวไปเชิญเขาไท่กั้งมาถงลเจงพตวาลชยทฆา -
 เสียตายนนคवलชยทเรยกวาเส็กชวณฮอง คค่านประการใดตจจจะจับ
 ลชยได้ เขาไท่กั้งว่าจะไม่ใช้คนนคอกกระมงลเจงว่าลชยไปขออาหาร -
 ภรรยาลคยกน พอดกยกลบมาลชยกฆาเสยภรรยาลคยจาได้แน่อนแลว
 เขาไท่กั้งว่าจจะจับตวลชยนนงายคอก ให้เสพสุราเมาแลวชวยกนมัดไว้
 บอกผู้รักษามืองกรมการเกณททหารมาเอาตัวไป ลเจงได้พงเห็นชอบ-

ด้วย เขาไท่ก้งก็ลากลับมาบ้านจัดโต๊ะและสุรามาเลี้ยงลชยเป็นอนัต ด้วย
 ลชยเป็นคนมมมอเขมแข็งกคตครนควม เขาไท่ก้งจึงพูดจาตลอดวงถามว่า
 ชงทานฆ่าเลือดตายจะให้เราพาไปหาหมอรักษาเมืองจะได้ให้รางวัล หาก—
 ท่านไม่ไปจะให้พวกทตามลนรางวัลให้ก็ตามใจของท่าน ลชยว่าข้าพเจ้า
 เป็นคนเดินทางมาอย่าต้องให้ไปถึงผรักษาเมืองเลย ตามแต่พวกท่านจะ
 เมตตาเถิดจะได้ลาไปเขาไท่ก้งจึงนกว่าเห็นจะเป็นลชยแน่แล้วจึงมควม —
 เกรงกลัวหาอาวไปส่งเสือกกับเราไม่กแกลงทำเป็นพูดจาถายเทให้ลชยเอา —
 กระบคมือเก็บไว้เสียก่อน ลชยไม่รือบายกส่งกระบให้ แล้วบอกว
 กระบชาพเจายงตคอยทตวเสือกเดมหนงทานจงเอามาให้เสียดวยเขาไท่ก้ง
 ว่าท่านอย่าวิตกไม่เป็นไรจะเก็บไว้ให้ พุดแล้วกชวณลชยเสพสุราวรต
 พวกชวณบ้านแถวณนุกเอาเงินทองมารางวัลให้ เขาไท่ก้งพุดวเชญูท่าน
 เสพสุรให้สบายเถิดแล้วจึงคอยไป ลชยกเขานงเสพสุรจนมนเมาไม่รสก
 ตัว เขาไท่ก้งส่งพวกเหล่านนจบตวลชยมัดไว้แน่นหนาแล้วให้คนใช้ไป
 แฉงแกผรักษาเมืองคจว ส่งให้ภรรยาลชยทาเรื่องราวไปร้องทุกชตวย ผู้
 รักษาเมืองคจวแฉงความกบเห็นเรื่องราวของภรรยาลชยกตใจ จึงถาม
 ว่า ตวลชยนนจบมัดไว้ทไหน คนใช้บอกวอยทบ้านเขาไท่ก้งนายอำเภอ
 ผรักษาเมืองส่งลหุนให้คุมทหารไปทบ้านเขาไท่ก้ง ส่งวรบเอาตวลชยจวมา
 อยาให้หนีไปได้ ลหุนค่านับลามาจัดทหารประมาณห้าสิบคนถืออาวธ —
 ครอบมอกันยกไป

ฝ่ายชาวเมืองคจวเลาลอกนกว่า จมลชยทเรยกเฮ็กชวณสองได้
 จนรู้ ไปถึงประตตงหมงทศตะวณออก จกยนนล่านกอยทโรงจับพชายทแถว
 ประตตงหมง ครนแฉงความจงปรกษากบพชายวว่า ชื่องงไม่ไว้ใจจึงให้

น้องเที่ยวตามมากลวงวาลชยจะทำให้เกิดความ บदनเขาไท่ก่งจับตชยได้
 มัดไวที่บ้าน ไ้คนไปแจ้งกับผู้รักษาเมือง ๆ ใช้ให้ลหนนายทหารคน
 ไล่พลไปเอาตัวลชย เราจะคิดประการใดดี จมวาลหนนายทหารคน
 ผมอเข้มแข็ง ตัวพเบนคษยของลหนชอบพอรักใคร่กันมาก เราจัดโต๊ะ
 และสุราไว้ให้พร้อม แลวเอาขาเบือได้ไปคอยอยู่ตามทางพจะเชิญให้ลหน—
 กับพวกทหารเสพสุราและกนสงของถาถกยาเบอมนเมาแลวจึงแกลชย—
 ออกชวนกันหนีไป แต่ตัวพเห็นจะพากนอยู่หนีไม่ได้ จกยวาอบายนตนก
 ถาสาเวจการแลวตัวพจะอยู่หนีทำไม จึงไปตวยกนอยู่ทเขาเนยชวเปาะมี
 ตหรือ จมกเก็บรวมรวมทรพยสงของลงบรรทกเกวียน ให้ภรรยาและ
 ครอบครัวเดินลงหน้าไปคอยทำอยู่หนีทางลับบาย พอเวลาค่ำ จมกับ
 จกยกจตหาสุราและของกินแลวเอาขาเบือใส่ทุกสง ครนรุ่งชนเขา จมกับ
 จกยก็ให้คน ใช้ชวยกนห้ามสงของกับสุราไปคอยอยู่ตามทาง

ฝ่ายลหนกับทหารไปถึงบ้านเขาไท่ก่ง เวลาเย็นคาคางอยู่ทนน
 คนหนง ครนรุ่งชนเขาไท่ก่งกมอบตัวลชยให้ ลหนสงทหารให้จาลชยไว้
 แนนหน้าแลวก็ออกจากบ้านเขาไท่ก่ง ดเจงนายอำเภอกับพวกพรานและ
 ชาวบ้านก็ตามมาสงลหนเป็นอันมาก จมกับจกยครนเห็นลหนกับทหาร
 และพวกชาวบ้านคุมตัวลชยมา จมกับออกไปควนบแลวพตวา ทานได้สง
 สอนผูกหัดเพลงอาวูให้ข้าพเจ้าพระคุณเบนทยง ครนแจงวาจะกลับไปก
 จตสุราและสงของมา เชิญท่านหยดกนโต๊ะเสพสุราเสียให้สบายหายเหนอย
 แลวจึงคอยไป ลหนได้พงกยนตดวยไม่แจงวา จมกับคตอบายจึงพตวาเราเสพ
 สุราไม่ใคร่จะได้ จมวาเชิญท่านกนสงของอนเถิด ลหนยกให้หยดอยู่ก่อน
 จม ยกของกนมาให้ลหนแลวให้คนใช้จตสุรากบสงของมาเพียง พวกทหาร

เหล่านักชวณกันเสพร้าและสังของสน แต่ล้นนายทหารนั้นไม่มีใครจะกิน
 เสยฮอนวอนจับ ศษย์ไม่ไดกลเสพร้ากับสังของบางเล็กน้อย พวกทหารกิน
 เข้าไปมากพษยากาเวบกนอกลงอยกกลางตน ล้นเห็นตงนนักแจงวากก
 อบายชยบจะลกชนกดมลงลชยดใจนัถ กระจากไซตรวนทตวออกแลวกได้
 ฆ่าพนลเจงนายอาเภอกับพวกทหารทถกยาเบอตายทงสน พวกชาวบาน
 นนวงหนเอาตวรอดไปลชยกลบมาจะฆ่าล้นเสยจับ ทามไว ว่าล้นเป็น
 ครของนองพอยาทาเลย เราลวงไปคอยอยชางหนา ล้นหายเมายาเบอ
 แลวกตคตตามมาจิงคอยพตจาเกลยกล้อมให้ไปอยดวยกน ลชยว่าพชดใจ
 เขาไทกกับภรรยาลกยนถจะขอไปฆ่าเสยกอน จับว่าพจะฆ่าคนทงสองก
 ตามใจเกิด แต่ราชฎรชาวบานนอยาทาอันตราย กชวณกันเดินตรงไปบ้าน
 เขาไทก จับเขาไทกฆ่าเสยแลวไปยงบ้านภรรยาลกยเห็นนงอย ลชย
 เขากระบพนภรรยาลกยตายชาวบานเหล่านนเห็นกตกใจแตกตหนน ลชย
 กับจับ จกย และคนไซกออกจากตาบลบานนนเดินไป จับสังไหจกยผนอง
 กับคนไซคมเกวยนครอบครวไปก่อน จับ กับลชยกคอยล้นอยตามทางทจะ
 ไปเขาเนยชวเปาะ

ฝ่ายล้นเสพร้ายาเบอเมานอย ครนพนชนเห็นพวกทหารลม—
 ตายเกลอนกลาดก โกรธนัถ จับทวนสำหรับมือไล่ตามไปได้ครทง เห็น
 ลชยกับจับ ยนอยตันทางกตรงเขาเอาทวนแทงลชย ๆ — — ตอสกบล้น
 ประมาณสามสิบเพลงยังไม่แพชนะกัน จับทามว่าอย่าเพงสรวกนก่อน
 ฆ่าพเจ้าจะเล้าคความให้ท่านครพงอย่าโกรธชงเลย ล้นได้พงกหยดยนอย
 จับ จงพตความไซจะดมคณทาทนทโตสงสอนมานนเมอไร เพราะควยจกย
 นองชายชาวเขา ชองกงไซใหม่ตามลชย ครนเกิดความชนผู้รักษามเอง

ให้ท่านเอาตัวลขุขไป จุยกัยจะกลับไปหาช่องกิ่งอย่างไรได้ จึงคิดอุบายแก้ไข
 ลขุขจะทำร้ายท่านข้าพเจ้าห้ามปรามไว้ จึงฆ่าฟันแต่พวกทหารลมตาย
 แลวชวนกันมากอยทำท่านอยู่ทนจะได้พูดจากัน บัดนี้พวกทหารลมตาย
 จนสนลขุขหนีออกได้ ท่านไปแจ้งความกับผู้รักษาเมืองคงไม่เชื่อฟังก็จะ
 ทำโทษท่าน ไหน ๆ การเกิดขึ้นแล้วท่านจะกลับไปหาผู้รักษาเมืองทำไม
 ไปอยู่กับช่องกิ่งที่เขาเนยชวเปาะด้วยกันเถิด ลหินได้ฟังก็ตรึงตรองอยู่ครู่
 หนึ่งจึงพูดว่า ชงเจ้าชแข็งมานหนักตถาแมนช่องกิ่งไม่รบจะทำอย่างไร
 จุบ ว่าช่องกิ่งใจโอบอ้อมอารีคบแต่คนทมิฬตบญญาผสมอเชมแซงขอเสียง—
 ปรากฏทงแผ่นดิน ขอทไม่รบนนทานอย่าวิตกเป็นพนักงานข้าพเจ้าเอง
 ลหินว่าถาเวามบุตรภรรยาอยู่แล้วมีพาให้ลาบากหรือ นตวคนเดียวเจ้าवाद
 เวากเชอจรงรบไปเสียโดยเร็วเถิด ลขุขว่าเต็มท่านก็ไมบอกให้ข้าพเจ้ารู้
 จึงได้ต่อสู้กันท่านอย่าโกรธเลย พูดแล้วก็คานบตามธรรมเนียมมรบเร่งไป
 ทนถวยนครอบครวของจุบ สมทบกันเดินตรงไปยังเขาเนยชวเปาะ ครั้น—
 ใกล้เคียงจุกัยเห็นเบหฺลนกับแต่เตยนชวสวนทางมาจึงถามว่า พทงสองจะ
 ไปข้างไหน เบหฺลน แต่เตยนชวบอกวว่า เตยวใกล้บช่องกิ่งมีความวิตกกัง
 ให้ตามไปฟังดู บัดนี้ตวพกบลขุขกลับมาแล้ว ข้าพเจ้าจะไปบอกให้เตยวใกล้
 ช่องกิ่งรอกอน เบหฺลนกับแต่เตยนชวก็กลับมา รังชนเวลาเช้าจุกัย ลขุข
 ลหิน จุบ พวครอบครวไปถึงเขาเนยชวเปาะ จุกัยก็พาดทน จุบ พชายเขา
 ไปคานบเตยวใกล้ ช่องกิ่งกับพนองเหล่านนแล้วบอกวว่า ลหินนเบนชุนนาง
 นายทหารอยทเมืองคงจวมอเชมแซง ชาวบ้านเรียกวว่า แซงนไฮว จุบ—
 เบนพของข้าพเจ้าตงโรงชายสุราอยู่ทประตตงทม่ง ชาวบ้านเรียกวว่า—

เซียมินไฮ้ว พามาให้ท้าวราชการอยู่ในท่าน เตียวโก๋ ของกงกบพนอง
 เหล่านนโตพงกยนต์ ปราศรยกบลดทอน จูบตามธรรมเนียม ดชยกเงาความ
 ว่าไปพบลภัยปลอมเอาชื่อเสียงของตนไปเที่ยวเป็นโจร แยกชิงผู้คนเดิน
 ทาง และได้พามาตรวจขามเนนมาเสอกนมารดาและฆ่าเสอตายทางสตวให้
 พงทกประการแฉงกรองให้ ของกงว่าจะร้องไห้เศร้าโศกไปทำไม เราท่าน
 ทงหลายกคงตายเหมือนกัน พดแฉงกตงให้จตโตะและสุรามาเคยง ลีทน
 กบจูบ บรรดาพนองทงนกกกนโตะเสพสุรารอยพร้อม เตียวโก๋ส่งคนใช้
 จตทให้ครอบครวจูบ อยู่ตามสบาย โงวหยงชนแฉงพดชนงว่า เตยวท
 เขาเนยชวเปาะสนกสนานมพวกพ้องไพรพลเขามาสามภกตมาก ก็เพราะ
 ทานทงสองและพนองชวยกนทานบารุงใหม่ความสุขสบาย ข้าพเจาคัดจะ
 จดการเสยใหม่ด้วยจุกย กกลบมาแฉงงไปรักษาโรงสุราข้างทิศตะวันออก
 อยู่ตามเดิมให้เจียะยง ไฮ้วเกยนกลบมาจะได้ว่าการอนต่อไป ฝ่ายทิศ
 ตะวันตกและทิศเหนือ ทิศใต้นนยงห้ามโรงขายสุราไม่จะต้องให้ไปตั้ง
 อยู่ทงสามทิศระวงทหารเมืองหลวงและจะได้คอยตพวกท มผมอเขมแฉงจะ
 มาสามภกต ให้ทองอย ทองเม้งคุมไพร่สิบคนไปตั้งโรงขายสุราฝ่ายทิศ
 ตะวันตก ให้ดลิบคุมไพร่สิบคนไปตั้งโรงขายสุราอยู่ฝ่ายทิศใต้ ให้
 เจียะยงคุมไพร่ไปตั้งโรงขายสุราอยู่ฝ่ายทิศเหนือสอดแนมคาวทงปวง ถ้าม
 ฐระสังใดกยงเกาททตสัญญาให้เหมือนจุกยทามาแต่ก่อนๆ ทเขาเนย
 ชวเปาะนตงเบนตานชนตามชน ให้โตวเซยนรากลดาวรักษาทงสน ให้
 ตองจงอวงเบนนายงานชดคตองตลตดเขามาจนอนจอนเจย ทอยและถนนหน
 ทางทใหม่ทกพงกให้ชอมแฉมเสยใหม่ ให้เจียะเกยงเบนคนสำหรับจต
 บญชเงนทองทรพยตงของเสบยงอาหารเขาออกมากนอยเท่าไรจะได้รู้

ให้เขยวเหยียงเป็นผเชยพหนึ่งสอไปถงพนองชงอยู่ในแคว้นเขาเนยชวเปาะ
 ให้กมโตเกยนเป็นผู้แกะตรายหอของพนองทงปวงจะได้เอาไว้สำหรับประ-
 ทบหนึ่งสอ ให้โฮวเกยนเป็นผู้รักษาเดอเกราะและหมวกทองสำหรับจะยกไป
 สวบกบขาคก ให้ลุนเป็นผู้ดูแลบ้านเรือนทไทนทักพงกให้ทำใหม่ ให้
 เบหลนจากลาวรักษาเวอรบใหญ่นอยทงสน ให้ชองบานกับแปะสินคุม-
 ไพร่พลไปตงบ้านเวอรนอยทตามลเขาเนยชวเปาะให้เฮงเฮยโฮว แต่เตยนชว
 คุมไพร่พลไปตงอยทตามลอะชยทว ให้มกชุน จมเป็นผู้รักษาเงินค่าไว้
 คานาไหลอชวง กวยเสงรักษาทชมนุม ให้ชองเซงสำหรับจตเครื่องโต๊ะ
 และสุรา ครนจตกนเสรงแล้วตางคนกไปทำตามโงวทงชนแลสง ท-
 ตาบล เขาเนยชวเปาะนน กผกทต ผมอเพลง อาวุธชานี ชานาญทงทางบก -
 ทางเวอรเป็นนิตยทุกว้นทุกเวลา.

ครนอยมาวพหนึ่ง เตยวโกลกบชองกงและพนองเตล่านนมาท-
 ชมนุมพรอมกน ชองกงวาลกตงกชชนสนชนแลไปเขยมมารตานานแล้ว
 จะเป็นประการใดกไม่ทราบ อยากจะให้ตามไปพ่งช่าวตักไม่เห็นผู้ใด.

ขณะนนโตจจงพุดชนวา ชาพเจาจะขออาสาท่านไปเอง ชองกง
 ว่าถาท่านไปแล้วเรากสนวตก โตจจกแลกลับไปจตแจงแต่งตัวออกเดินไป
 ถึงทางใหญ่ เอากะเบชองวิเศษสวมใส่แล้วอ่านมนตชนกเดินทางรวดเรว
 เหมือนลมพายพุดพาไป สองวันถึงตามลคจุกกยแขวงเมืองคจว ไตยน
 ชาบ่านพุดกนว่าลชยหนีไปไตชาพอกทหารตาย ลินนายทหารกไม่เห็น
 กลับมา จะเป็นตายประการใดกไม่ทราบ โตจจงโตพงตงนกกนทหวเราะ
 ว่า ลิน ลชยไปนอนสบายยอยุเขาเนยชวเปาะ แล้วออกเดินจากตำบล

คัจฉกัณฑ์ไป เห็นชายผู้หนึ่งเดินออกจากบ้านนตไตจงแล้วร้องถามว่าท่าน
 นทเวรกว่าชนเกียไทเปาหรือ ไตจงได้ฟังก็คิดสงสัยจึงถามว่า ท่านกับ—
 เรากยังไม่เคยพบปะสนทนากัน เหตุไฉนจึงรู้จักชื่อเรา ท่านเข้าไรชื่อใด
 ชายผู้นั้นคุกเข่าลงคำนับบอกว่าข้าพเจ้าเข้าชื่อชื่อเดิมเป็นชาวเมืองเจียง—
 เตกยี่ แต่ชาวบ้านมักเรียกว่ากมปาจอเทียวเป็นโจรหาเลี้ยงชีวิตอยู่เนือง ๆ
 เมื่อสองเดือนก่อนนั้น ข้าพเจ้าพบกับกงชนสันจึงชวนกันไปกินโต๊ะเสปสร
 อยู่ที่โรงเตียมกงชนสันพูดถึงเตียวโก๋ ชื่อกงชงเป็นใหญ่ในตำบลเขา—
 เนยชวเปาะว่า โจโอบอ้อมฮารี่ไม่มีผู้เสมอชื่อเตียงปรากฏมาก แล้งก็—
 เล่าถึงตวทานวาวนหงเดินไต้แปตรอยด เป็นคนสำหรับไปเที่ยวสอดแนม
 ฟังข่าวคราวและร้ายต่าง ๆ กงชนสันบอกรูปพรรณสูงต่าตาหน้ท่าน—
 แลวจงเขียนให้ข้าพเจ้าถือไปถึงจุกยี่ ที่โรงชายสุราร้อยตามทางให้พาเข้า
 ไปตามภักตอชยด้วย ครนมาจากกงชนสันแล้วยังไม่ได้ไป วนนเห็นท่าน
 มาข้าพเจ้ารำลึกชนไตจงเรียกท่าน ก็เป็นบุญของข้าพเจ้านักหนาชกพามา
 ให้พบกัน ไตจงได้ฟังกยन्दพูดว่า เรามานักเพราะด้วยกงชนสันชนแสด
 กตบมาเยี่ยมมารดา ณ เมืองคจวนานแล้งไม่ได้ข่าวคราว เตียวโก๋กับ
 ชองกงมีความวิตกใช้ให้เรามาฟังข่าวคราว เขยหลิมว่าหนทางเมือง
 คจวนนข้าพเจ้ารู้จักอยู่ทุกแห่งจะไปเป็นเพื่อนท่านด้วย ไตจงว่าชอบใจ
 ท่านนักหนา ถ้าพบกับกงชนสันแล้งจึงไปด้วยกัน เขยหลิมกยन्दสาบาน
 เป็นพนองกับไตจง ๆ ถอดกะเบของวเคษออกเก็บไว้แล้วเดินทางไปจวน
 เขนคากชวณกนเขาสำนักทโรงเตียม เขยหลิมจตขอสรากบสงของมา
 เลียงไตจง ๆ บอกว่าพเดินทางมาเอากะเบของวเคษสวมใส่เท้ารับประทาน
 ของสดคาวไม่ได้ เขยหลิมก็ไปหาถวงมาให้ไตจงกินแล้วค้างอยู่ที่โรง

เตยมคนหนึ่ง รุ่งชนเชือกเดินต่อไป เอียหลมวาพมของวเคษเดินเรวหนัก
 ซาพเจ้าเดินตามทไหนดจะทัน ไตจงได้พังกหวเราะพตวานองอียวจก ขอ
 นนไม่เป็นไรของวเคษสงนผุ อหนัก ไซไต ไตจงถอดกะเบ้ของวเคษออกให้
 เอียหลมได้แล้วออกจากโรงเตยมอานมนตชนเอียหลมก็เดินไปทัน ถึง
 ตำบลหนึ่งภูเขาสูงใหญ่จาเพาะมีทางผ่าระหว่างเขานั้นไป เอียหลมเห็น
 กจาไตจงบอกไตจงว่าเขานเรียกอิมเบชวน มีพวกโจรยืมมิได้ขาดชยภมิต
 หนัก ยังไม่แจ้งว่าผู้ ไตมาตงของสมอยู่ พุดแลวกเดินผ่าระหว่างเขามา
 ไตยนเสยง ตมาลอ อออง แดเห็น นายโจรสองคน คุมบริวาร ประมาณสอง—
 รอยเคษออกมาสกัดทาง ตวนายนนถองาวและทวนออกมาสกัดทาง ตว
 นายนน ถองาว และ ทวนอยู่ หนารอง ตวาด ว่าเจ้าทง สอง นจะ ไปข้าง ไท
 ถารจกอย่างธรรมเนียมจงเอาเงินค่าทางมาให้เราเสีย ไตยตจงรอดหวต—
 เอียหลมได้พังกกับไตจงว่า นายโจรสองคนนบงอาจนถองจะฆ่าเสีย
 พุดแลวกถอดทวนตรงเข้าไปจะตอด เตงฮยนายโจรเห็นเอียหลม กรอง
 ทามนายโจรคนนบงไวว่าอย่าเพิ่งสู้รบก่อน จงลงจากมาวางเครื่องคึดตราวอ
 มาคานบเอียหลม ๆ เหนกจาไต รัยคานบแล้วเรียกไตจงมาให้รู้จักกับ
 นายโจรได้ ไตจงจึงถามว่านายโจรทงสองนคอยู่ ไต เอียหลมบอกวา
 แชเตงชอฮยเป็นชาวเมืองเฮยงฮอยตามลบ้านโกเทยนกน ผมอเซมแซท
 เรียกว่าฮวยงนชวนเง ตงแต่รู้จักกับซาพเจ้ามาไตหาบแลวกเพงพบกนวนน
 เตงฮยถามเอียหลมว่าผู้ ทมากบทานนผุ ไต เอียหลมวาพเรากนขอไตจง
 ทเรียกวาชนเกยไทเปามาจากเขาเนยชวเปาะ เตงฮยวาทเบนชนนางฮย
 เมืองกงจว วนหนงสามารถเดินไตแปดรอยลคอตวท นหรือ ไตจงวาคอ
 ตวเราน เตงฮยก็เรียกเมงคงมาคานบไตจง บอกวาเป็นชาวเมืองจันเตงจว

ทเวยกเงกษวยกนเบนนายขางตอเวอดผมอเซมแซง ผู้รักษาเมืองหาไปต่อ
 เรอแลวทำให้ชดใจ เม็งคกงฆ่าผู้รักษาเมืองตายจึงได้นินมาเป็นโจรเที่ยว
 หากน เฮยหลมถามว่าท่านทงสองมาทเขาณใดกบ เตงฮยฮวาซาพเจากบ
 เม็งคกงมาอยู่ใดบเศษแลว เมอศทาเตอนมพคนทงชาวเมืองเกงเตยวฮย
 แซ่ปวยฮอ ขวนเป็น ขุนนาง ทคกงมก ใจสตัยฮอผู้รักษา เมืองเกงเตยวฮย เป็น
 คนพาล เห็นปวยฮวนฮอตรงตแกลงได้ความทำโทษเนรเทศเดินมาทาง
 ซาพเจาสองคนช่วยกันฆ่าผคมตายแกเอาปวยฮวนมาอยู่ตวยกน ยกชนเป็น
 โทญได้วากถาวอยู่ทเขาณตอมา มีบววารประมาณสองร้อยเศษ เชญ
 ทานทงสองไปทสาณกจะไดรจกกันไว้ พดแลวกรเรียกไพร่พลจงมามาให้
 ไตจงกบเฮยหลมช ไตจงเฮยหลมกถอดกะเบ้ของวิเศษออกเก็บไวชนมามา
 กบเตยฮย เม็งคกงไพร่พลเหล่านนกรบไปแจงแก่ปวยฮวนๆ ออกมาคอย
 รับอยู่พอไตจง เฮยหลมกบเตงฮย เม็งคกงมาถงกตอกรบคานบคนเบนนัด
 ไตจง เฮยหลมเห็นรูปร่างลักษณะปวยฮวนสมเป็นขุนนางกษนต ปวยฮวน
 เชญเข้าไปข้างใน จดโต๊ะและสรามาเตียงกันเป็นทสบาย ไตจงคิดจะ
 เกลยกลอมนายโจรทงตามไวจงพดชนถงเตยวโกกบชองกงวาใจฮอสตัย
 ตทกฮยงาทาทเปริยบไม้ได้ ฮอเสยงปรากฎไปทุกตำบล บรรดาผู้ทมผมอ
 เซมแซงกชวนกันไปสามภกตอยู่ตวยกนเบนนอนมาก ตั้งใจทานบารุงกันโดย
 สจรวตทกตวคน ทเขาเนยชวเปาะภุมฐานตทกกลางเมืองเรียกวาฮวนจฮอเสย
 มแมนาดอมรอบทงแปดทิศไพร่พลอยู่เป็นสุข เงินทองเสบยงอาหารก
 บบริบรณ จึงมีไตกลวทหารหลวงยกมากระทหายาย ปวยฮวนวว่าซาพเจ้า
 มมาอยู่ประมาณสามร้อยเศษ ไปร่พลสกกสหารอย เงินทองเสบยงอาหาร

๔๔๖ กุมพอสสมควรแต่เขานเล็กนอยจงช่วยพาข้าพเจ้าไปเข้าสามภกตกบเดี่ยวโก
๕๕๖ ของกงตวยจะไดหรือไม.

๕๕๖ ไตจงไตพงกตใจจงว่า เดี่ยวโก ของกงนตอนรบพนองโดย-
๕๕๖ สจวตมไตคตเกยจกน เขาเนยชัวเปาะเปี๋ยบเหมอนแพรหลินไม-
๕๕๖ คอก ทานเอาไหมทองไปน้กให้เบนคอกกุงดงามชน ถ้าทาน
๕๕๖ หงสามเห็นดแลวจงเกบรวบรวมทรพยสงของเดบยงอาหารไพรพลไว้ให้ -
๕๕๖ พรอม ข้าพเจากับเฮยหลิมจะไปตามกงชนสนทเมองกจวกลบมา จงแต่ง
๕๕๖ ตัวเป็นพวกทหารหลวงยกเดินไปยงเขาเนยชัวเปาะ ปวยชวน เตงฮย-
๕๕๖ เมงคงไตพงกยนตชวนกันเทยวชมเขาอมเบชวนทวแดงกลบมากินโต๊ะ - -

๕๕๖ เสพสรา ไตจงจงถามเตงฮยว่า เมอทานจะมาอยุทเขานมผุ โดยอกว่า
๕๕๖ เบนชยภมต เตงฮยว่าเดมมีพวก โจรยทนหลายคนแต่ไมมสตบญญา-
๕๕๖ ข้าพเจากับเมงคงเทยวมาถงเห็นคจวจะอาศัยไตจงแยงชงเอาเขานไวเบน -
๕๕๖ ทพก พวกเหลานนหลมทนไปสน ไตจง เฮยหลิม ปวยชวนไตพงกทวเรา
๕๕๖ แลวกินโต๊ะเสพสราจนมมา ปวยชวนลกชนราเพลงกระบี่ไทด์ ไตจงเห็น
๕๕๖ กชมว่าทานร่ากระบตนก พอเวลาจวนค้ำปวยชวนกจตทไหนดอน ครนรัง
๕๕๖ ชนเขาไตจงกับเฮยหลิมกลานายโจรทงตามไป นายโจรทงตามตามไปถง
๕๕๖ จนพนเขาอมเบชวนแดงกลบมาทอยู เกบทรพยสงของไพรพลไว้คอยท่า.

๕๕๖ ฝ่ายไตจง เฮยหลิมชวนกันเดินไปในในเวลาเย็นกเข้าพักอาศัย
๕๕๖ จนถงแขวงเมองกจว เฮยหลิมจงพดกบไตจงว่า กงชนสนชนเดบวชเบน
๕๕๖ หลวงจนคงจะสำนกออยูนอกเมอง เราเทยวสบถตามตตามแถวณ ไตจงก็
๕๕๖ เห็นดวย เทยวสบถามถงกงชนสนตามแถวบ้านและตลาดนอกเมองถงสอง
๕๕๖ วน ห้ามผุ ไตรจกวางกงชนสนรูปร่างอย่างไรไม ก็ชวนกันกลบมาคาง

อยู่ที่โรงเตยมีสองคน รุ่งชนวนที่สามไต่จงพดกับเหยยหลมว่า นอกเมือง
 กเที่ยวสบนหาจนทวแล้วไม่ได้คราวเลย เราเข้าไปในเมืองเมื่อจะมผู้รุก
 บ้างตอกกระมัง แลวก็ชวนเหยยหลมเข้าไปในเมืองก็จว เทยวถามชาวบ้าน
 ตามร้านตลาดก็ไม่มีผู้ใดรู้จัก

ฝ่ายเหยยหลมเดิมเป็นชาวเมืองย้อหน่า แต่พนองไต่มาเป็นชนนาง
 ที่เมืองกจวก็ตามมาอยู่ด้วย ผู้รักษาเมืองแจ้งว่าเหยยของมมอเขมแซง—
 ใจสตัยขอ จึงตั้งให้เป็นที่เจียดคบชนนางสำหรับชาวคน เวลาวันนเหยยของ
 กับพวกทหารคนโทษไปฆ่าแล้วกลับมา ตามบรรดาชาวบ้านนับถือ—
 เยยของ จัดหาสิ่งของเงินทองบ้างเล็กน้อยมาคอยให้เหยยของทุกบ้าน ไต่จง
 ก็นเหยยหลมเดิมทางนเห็นชาวบ้านเอาสิ่งของเงินทองมากานับ ก็หยุดยนดู
 อยู่

ฝ่ายเตยไปชาวเมืองกจวเป็นชนนางผู้น้อยสำหรับรักษากำแพงเมือง
 แต่ใจเป็นก้งฉฉ คบคนพาดเทยวแยงชิงราษฎรอยู่เนือง ๆ เห็นชาว
 บ้านนับถือเกรงกลัวเหยยของกนก็อดจว่า เยยของไม่ใช่ชาวเมืองนเหตุไฉน
 จึงมีคนนับถือมาก คิดจะทบทหารายเหยยของเลย เวลาวันนเตยไป
 แจ้งว่าเหยยของไปฆ่าคนกลับมา ชาวบ้านจัดสิ่งของเงินทองไว้คอยให้
 ไต่จงคิดจะไปแยงชิง ก็ชวนพวกเพื่อนประมาณสิบคนเดินตรงมาพบเหยยของ
 ที่ตามทาง ขณะนนไต่จงกับเหยยหลมกยนคอยู่ เตยไปไปตงกทาเป็นคานับ
 แลวพดว่า ท่านเจียดคบไปไหนมา เยยของรับคแล้วตอบว่า เราเอาคน
 โทษไปฆ่ากลับมา เชิญท่านเสพสุราด้วยกนเถิดเตยไปว่าข้าพเจ้าเสพสุรา
 ไม่เป็น มาทงน หมายถึงจะขอยมเงินท่านไปใช้สกรอยสองรอยเทรยญ—
 เยยของว่าท่านกับเราเพ่งรุกกนเราให้ไม่ได้ เตยไปพยักหน้าให้พวกเขา

แย่งชิง ทหารหมากับเยยหยงห้าหกคนนั้นตกใจวิ่งหนีไปสิ้น เยยหยงก็
 โกรธพอขยิบจะเข้าทบทเตย ไปกำลังแย่งชิงเงินทองสิ่งของอยู่ พอเจยฮวด
 ทาบพนเดินมาเห็นกวางทาบลงตรงเข้าไปถามว่า เหตุใดจึงแย่งชิงเงินทอง
 ของเจยคืบ เตยไปโต้พังกวากล่าวชายทาบพนด้วยคำหยาบต่างๆ
 เจยฮวดโกรธนักเข้าทบทเตย ไปล้มลง พวกเตยไปกักรุกนเข้าช่วย เจยฮวด
 ตพวกเตย ไปเจ็บบ้วยล้มลงหลายคน เยยหยงหลุดออกได้ก็เข้าชกตอย
 เตยไปกับพวกพองวิ่งหนีไปได้ เยยหยงก็ไล่ติดตามไป ไตจงกับเยยหลิม
 เห็นชายทาบพนมอเซมแซงใจสตัยชอไม่เซากับคนพาลก็นักชอบใจ ครั้น
 ชายนั้นจะตามไปอีกไตจงเยยหลิมก็เดินมาห้ามชายทาบพนว่า ท่านอย่า
 ไล่ตามเลย เชิญไปเสพสุราด้วยกันเถิด ไตจงก็เข้าจุมมือเยยหลิมเข้าทาบ
 พินพาชายนั้นมายังโรงเตยม เจยฮวดว่าข้าพเจ้าชอบใจท่านทั้งสองนัก
 อุตสาห์ห้ามปรามไว้ ไตจงว่าข้าพเจ้าพนองมาแต่เมืองฮน เห็นท่านมอ
 เซมแซงใจสตัยชอตรงเกลียดชังคนพาลซึ่งจะตามไปทุบตีนั้น ดุวยว่าล้ม
 ตายก็จะเกิดความใหญ่ชนข้าพเจ้าจึงห้ามเตย เชิญเสพสุราสนทนากันจะ
 ได้รู้จักไว้ ไตจง ก็หยิบเงินส่งให้เจ้าของโรงเตยมไปจัด โต๊ะและสุรายก
 มาพร้อมไตจง เยยหลิมก็เชิญชายนั้นกิน โต๊ะเสพสุราด้วยกันแล้วถามว่า
 ท่านแซ่ใดชื่อไรอยู่บ้านเมืองไหน เจยฮวดบอกว่าข้าพเจ้าแซ่เจยชอฮวดอยู่
 ตำบลบานกิมเหลงแขวงเมืองเกียนคัง ผักหัดเพลงอาวูตต่างๆ แต่ใจนั้น
 สตัยชอมโตเซากับผู้ใด ถ้าไปพบปะคนพาลเที่ยวชมเห่งชาวบานกิมเจบ
 รอนแทน คงจะชวยผู้ที่เขาชมเห่งให้จงได้ คนทั้งหลายจึงเรียกวาบวเมย
 ซ่าหลง เต็มบตาและอากบตวข้าพเจ้ามาเที่ยวชวยมากบแพะครนคาชวย
 ระหวางทางบตากับอากบวชย เหลือแต่ข้าพเจ้าคนเดียวเที่ยวคาชวยกชาติ

ทนกลับไปบ้านไม่ได้ จึงมาหาบพนชายเดี่ยวชวตอยทเมืองน ไตจง กับ
 เอียหลมโตพงกยนต์ จึงวาซาพเจ้ามานมธระอัยสงหนง นาเสียดายตัว
 ทานนักษณามชเข้มแข็งใจกล้าหาญ จะมาหาบพนชาย อัยตงนเมอไร จะได
 ต จึงจัดแจงหาทอัยเดี่ยวใหม่จะได้มีความสุขสืบไป เจยสววาซาพเจ้าต
 บัญญานอัยจรกแตการสูรบชาวพนทานนเหตุ ไตจงจะมีความสุข ไตจง
 วาทกอนนบ้านเมืองแปรปรวน เจ้าแผ่นดินกเขตแดนชนนางกงฉน ชนนาง
 ตงฉนกกตกา พวกทมสตบญญาผมอเข้มแข็งนน พากันไปเข้าสามภกต
 กบเดี่ยวไก่อ ชองกงทเขาเนยชวเปาะเป็นอน่มากจะนงหมกนอัยกสบาย
 เงินทองไคมากแบ่งปันกันตามมากและนอยทวกัน / ต่อเมอไรบ้านเมืองเรียบ
 รอย เจ้าแผ่นดินเบนยตธรรมตหาคนทมผมอเข้มแข็งพวกวเราจะไดเข้า
 สามภกตทวาราชการสนองพระคุณต่อไป ตวทานครงนจงเข้าไปอัยกับ—
 ชองกงกอนมตหรือ เจยสววาซาพเจ้ากคตอัยแต่ไมมมุชกนาให้ ไตจง
 วาถาทานยอมไปแลวซาพเจ้าจะช่วยพาไปเอง เจยสวกยนต์พตวาซาพเจ้า
 เกรงใจทานนกอัยาไคตอเดี่ยว ทานทงสองแซไคชื่อไรจงบอกให้ทราบไวบาง
 ไตจงวาซาพเจ้าแซไคชองงนองนนแซเอียชอหลมแลวกทยบเงินสงให้
 เจยสวสบตาสงแลววา' จงเอาไปทำทนชอชายไปก่อน เจยสวคานับรบเงิน
 เกบไวแลวกนงเสพสวราสนทนากัน

ฝ่ายเอียหยงไล่ตามเตยไปกับพวกพ้องไป ขณะนนพวกพ้องของ
 เอียหยงตามไปช่วยประมาณสืบคน เอียหยงกับพวกพ้องไล่ตามไปทันเข้า
 ทบตเตยไป แยงชิงเอาเงินทองสิ่งของกลับคนมาได้ เตยไปกับเพื่อนถก
 ทบตเจบปัดกหนไป เอียหยงกับพวกเหล่านนกเทยวตามหาเจยสว เห็น

เสพสุราอยู่ในโรงเตียมต้มคน เอียหยงพาพวกเดินตรงเข้าไป ไตจงกับ
 เอียหลิมเห็นคนมามากก็ตกใจเสพสุราเดินหลีกออกจากโรง เอียหลิมเห็น
 เอียหยงพาพวกพองมาจึงลุกขึ้นต้อนรับถามว่า ท่านจะพากันไปข้างไหน—
 เอียหยงบอกว่าเมื่อท่านเข้าช่วยเราทบทพวกนนครนหลุดออกมาได้ไล่ตาม—
 ไปด้วยกำลังโทโสมิได้คิดถึงท่าน พอพวกเราไปทันทีช่วยกันทบทพวกน
 แลวแยงชิงเอาเงินทองสิ่งของคนมาได้ เราจึงเที่ยวตามมา เห็นท่านนั่ง
 เสพสุราอยู่สามคนด้วยกัน เพื่อนทบทอยู่นั้นไปข้างไหน เอียหลิมว่าสองคน
 นนมาแต่เมืองไคต เห็นท่านมามากคิดว่าจะทบทกหลุดเลยไป เอียหยง
 จึงว่าบุญคุณของท่านทช่วยเราไฉนหารู้จักขอเสียไม ท่านเข้าไรขอไตจง
 บอกให้ทราบ เอียหลิมว่าข้าพเจ้าอยู่ตำบลบ้านกิมเหลง แขวงเมืองเกียนคัง
 แขวงเจียชอสูว ชาวบ้านเรียกว่าบวเมยชาหลง เอียหยงไตจงกยมนตส่งให้
 เจ้าของโรงเตียมจัดโต๊ะและสุรามาดูตามบรรดาพวกทมาช่วย แลวให้
 พวกนกลับไป เอียหยงก็เชิญเอียหลิมกินโต๊ะเสพสุรา เอียหยงว่าเราสามาน
 เป็นพี่น้องกันเสียจะได้อุปถัมภ์ท่านสืบไป เอียหลิมไตจงก็ใจจึงสามานเป็น
 พี่น้องกับเอียหยงแลวกินโต๊ะเสพสุราพูดจากันเป็นทสบาย

ฝ่ายพวกงบตากรรยาของเอียหยง ครนแจ้งว่าบุตรเขยเกิดทบท
 วิชาทกตามมา เห็นเอียหยงนั่งเสพสุราอยู่ในโรงเตียม จึงพูดว่า บิดาไตจน
 ชาวฉาเจ้าเกิดว่าทกับเขาจึงมาช่วย เอียหยงบอกว่าไตท่านผนช่วยไว้ จึง
 ไตทบทพวกเตียไปหนีไป แลวชวนมาเสพสุราสามานเป็นพี่น้องกัน พวกง
 ไตจงกยมนตพูดว่า ไตพี่น้องอย่างนแลวไมมีผู้ ไตข่มเหงไตจงชวนให้เอียหลิม
 ไปอยู่ด้วยกัน เอียหลิมยอม เอียหยงคิดเงินให้ค่าสุราชวนพวกงกับเอียหลิม

กลับมาบ้าน ร้องเรียกนางพัวคาหนกรรยาให้ออกมาพูดจากรู้กับเจยสว
ผู้นองไว

ฝ่ายนางพัวคาหนเมื่อจะคลอตออกจากครวณมารดานนเป็นวัน
เดือนเจตชนเจตคาชาจน บิตามารดาจึงให้ชอวานางพัวคาหน เต็มมตาม
คนหนึ่งเป็นขนนางชอองอะช อัยด้วยกันสองบักตาย นางพัวคาหนได้
เอียงขนนางทเจยคคเป็นตาม ครนไต่ยนเอียงของร้องเรียกออกมา
เจยสวคานบพิสะโกแลวนงสนทนากันอยู่ครหนึ่ง เอียงจัดทองให้เจยสว
อยู่ตามสบาย

ฝ่ายไต่จงกับเอียงหลิมหลกออกจากโรงเตียม ไปนอกเมืองหาที่พัก-
อาศัย รุ่งชนเวลาเช้าชวนกันไปเที่ยวตามถึงกงชนสนกไม้มจรก จึงพูด
ว่าเรากลับไปก่อนภายหลังคอยมาตามอก ปรัชษาเห็นพร้อมกันแล้วก็ออก
จากเมืองกัจจวไปยังเขานิคมเบชวน ปวยชวน เตงฮย เม็งคกงเก็บรวบรวม
ทรัพย์สงของเสบียงอาหารไว้พร้อม ครนไต่จงกับเอียงหลิมมาถึงกยนต์แต่ง
ตัวเป็นพวกทหารหลวงยกออกจากตำบลเขานิคมเบชวน มุ่งตรงไปยังเขา
เนียงชวเปาะ ครนถึงเตยวโก ของกงกับพนองเหล่านนอกตอกรบเป็นอนต
ไต่จงก็เลากความซ่งไปตามกงชนสนและชก ชวนพนองเหล่านนมาสามภกต
ให้ฟัง เตยวโก ของกงสงให้จัดบุญซคความชอบของไต่จงไว้แล้วจัด ไต่
และสุรามาเลี้ยงพร้อมกัน เสรจการเลี้ยงโต๊ะแล้วเตยวโกส่งคนไปจัดทให้
ปวยชวน เม็งคกง เอียงหลิมและไพล์พลอยู่ตามสบาย

ฝ่ายพวกกงเวลาวนนวนนงพูดอยู่กับเอียงของบุตรเขยและเจยสวจึง -
ถามว่าบูและบิดาเจ้าคาชายสังโต เจยสวว่าเต็มฆ่าสุกรชายมาภายหลัง

จึงได้เที่ยวชอมาและแพะไปขายหัวเมืองต่าง ๆ พวกกงวาแตกอนเราก
 ฆ่าสกรขายเหมอนกัน บदनแกชราแล้วจะทำต่อไปไม่ได้ เอียหยงบุตรเขย
 กทวารการไม้มผู้ ไคคาชาย เครื่องใช้สิ่งของกมอยู่พรอมเจ้าจะทำไดหรือ
 ไม้ เจยสวว่าการสงนชาพเจ้าเข้าใจจะทำจะสนองคนท่านสืบไป พวก
 ไคพงกยนต์จงจตท โรงและสิ่งของเครื่องใช้สอยกบลูกจางสทาคนแล้ว --
 ถงวณตถออกโรงขายหมู เงินทองและบุญขมากน้อยเท่าไรกมอบให้ เจยสว
 ตแลชอขายอยู่ทโรงได้ประมาณสองเดือนเศษ เวลาวันนสนกรหมดไม้มจะ
 จะฆ่า เจยสวไปเที่ยวชอยังไม่กลับมา พวกกงจึงปรึกษากบนางพวคาหน
 ว่า ตามเกาของเจ้าทตายนนครบสองบจะตองทำการกตเทกให้ เราจตสง
 ของไวกเวลาพรงนจะไดนมมตหลวงจนมมาสดกตเทก ปรึกษากนแล้วกตสง
 ให้เกบสงของบตหนากถและประตคาชายเสยจตแฉงการอย

ฝ่ายเจยสวไปเที่ยวชอสกรไตแลวกกลับมา เบตประตเข้าไปต ไม
 เหนมเครื่องใช้ทงปวงกเสยใจ จึงคตว่าตวเราทำการ โดยสจจรมได้คต
 เบยตบง เอียหยงกไม่เอาใจใส่ในการชอขายไปทำแต่ราชการฝ่ายเตยว
 บदनไทเกบสงของบตประตหนากถเสยเห็นจะมี โดยพสะโกเราตอกกระมัง
 จะตองให้เขาพตออกมาทำไม เรามอบสงของไทกลับมาบ้านเมืองเสย
 ตกวา จึงคตบญชทชอขายเกยวของตคคางกนอยกบชาวบานนนเสรจแล้ว
 ออกจากทองมาหาพวงก ขณะนพวงกการจตสงของอย พอเห็นเจยสว
 มาหากยนต์ เรยกไหงทแล้วถามว่า เจ้าไปชอสกรเห็นตเห็นอย จงหยต--
 พกไทสบายก่อนจะรบรอนมาหาบตาทำไม เจยสววาบตาชบเสยงให้
 ชาวเจ้าชอขายพระคณเบนทยง มีคตคตบตบงแต่ประการไต ถ้าชาวเจ้าคต
 หาประโยชน์ใส่ตวแล้ว ขอให้เป็นอนตรายตาง ๆ ผู้ชงเกยวของกมแฉงอย

ในบุญชนทงสน ขอมอบบุญและสิ่งของให้ท่านจัดแจงต่อไป ข้าพเจ้าจาก
 บ้านเรือนมาชานานจะลาไปเยี่ยมบ้านสักครั่งหนง ถ้าเอ๋ยหยงกลับมาเยน
 ข้าพเจ้าจะขอลาไปในเวลาพรังน พวกรังได้พังกหวเพราะพูดว่า บิดารังจักใจ
 ใจอยุ เห็นว่าบิตประตโรงเก็บสงของเสยกสาคัญว่าจะไม่ขอขาย ขอนนเจ้า
 อยาสงสยเลย มาทว่าไม่มทขอขายกตองอุปถมภกนไปกวาสนชวต บิดาจะ
 เล่าให้พัง ด้วยสามของนางพวคาหนดคนกอนนนตงแต่ตายมาจนวนนครบ
 กำหนดสงบจะทาการกตงเตกให้ จึงได้เก็บสงของยงไม่ขอขาย ตำเรจการ
 แลวกจะทาต่อไป เจยสวได้พังกเห็นจรงด้วยจัดแจงสงของทาชนเบนน
 มาก พดว่าข้าพเจ้าตองอยุไปกอน คอยให้ว่างไม่มีธุระจรงจะลาไป พวกรัง
 ได้พังกใจจัดสงของกับสรวมาให้เจยสวแลว พวกรังให้คนใช้ไปนิมนต์
 หลวงจณปวยยไฮบตรเลยง ณ วัดโปอินชวา เวลาพรังนจะทาการกตงทบาน
 คนใช้ก็ไปตามค้ำสง.

ฝ่ายเอ๋ยหยงครนเวลาเยนกลับมาบ้านเห็นพอดากบภรรยาจัดการ-
 กิมได้เอาใจใส่ ครนรังเขาเห็นเจยสวมาชวยงานอยุ เอ๋ยหยงว่าพดตอระ
 เจ้าจรงชวยดูแลการงานทงปวงแทนตวยเถด สงแลวกออกจากบ้านไป

ฝ่ายหลวงจณปวยยไฮเป็นใหญ่อยุในวัดโปอินช ครนรังชนเขาก
 ไรศษยหาบเครื่องจะทาการกตงมาทบานพวกรังกอน แลวหลวงจณปวยยไฮ
 จัดทาผลไมให้ศษยหาบไปครนถงบ้านพวกรัง เจยสวเห็นจรงเชญหลวงจณ
 เข้าไปชางใน แลวบอกให้พวกรังออกมาพดจกน หลวงจณปวยยไฮว่านาน
 แลวไม่เห็นท่านไปทวดเลย ข้าพเจ้าแจ้งว่าจะทาบุญให้ชะชมุตตายจิงทา
 ผลไมมาชวย พวกรังว่าควาจนมธุระตงโรงขอขายอยุจรงไม่ได้ไป พดแลวก
 สงให้เจยสวเก็บผลไมไวยกนาชามาให้หลวงจณ

ขณะนั้นนางพัวคาหนเดินออกมาถามว่า ผู้ใดเอาสิ่งของมาให้
 เจยตวบอกว่าหลวงจีนเอามา นางพัวคาหนได้ฟังก็หวเราะพูดว่า หลวงจีน
 รูปนคอปของเราเอง ขอปวยยไฮใจขอสตัยต เต็มเป็นบุตรพวกแซ่ปวย
 ตงโรงชายใหม่ต่าง ๆ ครูของหลวงจีนปวยยไฮนั้นเป็นศิษย์ของบิดาเรา
 หลวงจีนปวยยไฮจึงเอาบิดาพเป็นบิดาเลี้ยงแก่กว่าพลองบี เสียงสวดกตงเตก
 ดนิก ถ้าไม่เชอกคอยฟังตเกิด พวกกงเห็นบุตรสาวออกมากเข้าไปจัดการ
 ข้างใน หลวงจีนปวยยไฮได้เห็นนางพัวคาหนกยนตดวยนกรกมาชานาน ก็
 ลกขนยนทาที่จะตอกรบ เจยตวเห็นดงนหมกสงสยเตนเข้าไปข้างในแอบดู
 อยู่ นางพัวคาหนเห็นหลวงจีนทาตทาจะหวเราะพูดว่า พหลวงจีนเอาสิ่ง
 ของมาชวยตงน ไม่ถูกธรรมเนียม ขอมาให้เปลืองเงินทองไม่ควรเลย
 หลวงจีนปวยยไฮตอบว่าทำไมกับสิ่งของจะเป็นเงินทองสักเท่าไรพอจะ
 หาได้ แต่กรนพปลกสร้างหอพระชนหลงหนง คิตจะมาเชยนอ้งไปทำบุญ
 เทยวชมเล่นกลวสามใหม่จะโกจรตอกกระม้ง นางพัวคาหนเงยหน้าขนค
 สบตาหลวงจีนกมใจรักใคร่ จึงตอบว่าการงานสิ่งใดสตุเตนอ้งตอกจะมาว่า
 กลวหนักก็ไม่ได้ เต็มเมอมารดาตายข้าพเจ้าได้บนไว้ว่าจะทำกตงเตกให้
 คิตจะไปแก้ในเร็ว ๆ น หลวงจีนปวยยไฮว่าการบนบานใจสำคัญนัก อย่า
 ได้นอนใจจงจัดแจงแก่เสย ของที่จะทำกตงเตกนพจะจัดให้ ถานอ้งไปวันใด
 ก็ไต่ทาเมอนนางพัวคาหนได้ฟังกยนตยกนาชามาสงให้หลวงจีน หลวง
 จีนปวยยไฮรบถวยนาชาราชเลองต นางพัวคาหนกมความรักใคร่นงชาย—
 หางตากนอຍ เจยตวแอบตเห็นทวงทขอปลกจงคิตวาพสะโกเรานเป็นคนไม่
 ต แลวเตนออกมาชางนอก หลวงจีนปวยยไฮเห็นกตทใจวางถวยนาชาพุด

ว่า เชิญท่านนั่งสนทนากันเถิดเถิด นางพวคาคำนึงพูดกันว่า น้องคน-
 สิบานเป็นน้องของสามขาพเจ้า หลวงจันปวยยไฮจึงถามเจียสว่า ท่าน
 เป็นชาวเมืองไหนแซ่ไร ชื่อใด เจียสว่าขาพเจ้าแซ่เจียชอฮว แต่ชาวบ้าน
 มักเรียกวาบวเมยซาหลงอยตาบหลาน กเถลางแขวง เมืองเกยนคางแต่เป็นคน
 ไร่เขาไม่รู้จักอันใดท่านอย่าถือเลย หลวงจันปวยยไฮว่าเราไม่ถือดอก
 เชิญจัดการไว้ให้พร้อม เราจะไปนิมนต์หลวงจันมาสดกกตอก พดแล้ว
 หลวงจันปวยยไฮก็ออกจากบ้านไป นางพวคาคำนึงร้องส่งว่า หลวงจันไป
 แล้วจงกลับมาโดยเร็ว หลวงจันปวยยไฮเห็นเจียสนั่งอยกไม่ใดตอบประ-
 การไต่รับไปวัด โปอินชี่ ครนถกให้ศษยจตอบเทียบไวคอยทำพร้อมเสวีจ
 หลวงจันปวยยไฮกนิมนต์หลวงจันลกดมาขงบ้านพวกกกบเจียสของรบ
 นิมนต์หลวงจันเข้าไปข้างในยกนาชามาให้ แล้วหลวงจันเหล่านนกดตพณ-
 พาทยจนจตอบเทียบสดกกตอกวาอดองอะชตตายให้ไปสดรรคเป็นสชเกิด -
 นางพวคาคำนึงเดินออกมาจตอบเทียบบกกทกระถาง แล้วคกเขาลงค่านับ
 สวมทตายหลวงจันปวยยไฮเดินเคยงเข้าใกล้พดว่า จะสดมนต์ให้ของ-
 อะชไปชนสดรรคโดยเร็ว นางพวคาคำนึงได้พงตงนกกหวเราะยนชาเลองเล่น
 ตากัน ตามบรวตาทหลวงจันทสดกกตอกอยนนกกเข้าใจในท แต่ทำเป็นไม่รู้
 ไม่เห็นเลย ครนสดกกตอกจบลง พวกกออกมานิมนต์หลวงจันเหล่านนไป
 ฉนสงของแต่เจียสยนตอย เห็นนางพวคาคำนึงกับหลวงจันปวยยไฮทำทวงท
 กรยามคตประทลาคกมความสงสย บอกพวกกงวาบวตทองแลวกกเขาไปนอน
 ข้างในแล้วแอบมองตามช่องฝา หลวงจันเหล่านนกกนสงของแลวกกสดกก-
 ตอกกไม่มีผู้ใดปฏิบัติหลวงจัน นางพวคาคำนึงสาคญวาเจียสบวยจรง ก
 ออกมาปฏิบัติอยข้างประตูแลดูแต่หลวงจันปวยยไฮ ๆ เห็นพวกกนงอยทนน

ด้วยกเกรงใจ ไม่อาจจะเข้าไปใกล้ถึงความรักมากจน เมื่อแต่คนางพว-
 คาคาหนอยู่จนตึกประมาณสามยาม พวกกังเป็นคนแก่นางนาก็ไม่สบายจึงเข้า
 ไปนอน นางพวคาคาหนเห็นบิดาไปแล้วก็ใจจึงเรียกหลวงจีนปวยยไฮ้ว่า
 เชิญมาพุดจาเล่นให้หลวงจีนเหล่านั้นสวดไปเถิด หลวงจีนปวยยไฮ้ก็ใจ
 เห็นไม่มีผู้ใดก่เตนเข้าไปใกล้ นางพวคาคาหนจับมือกระซอกแล้วพุดว่า ภาพ
 หลวงจีนไปแล้วร้องชนเขาจึงมาเอาเงินค่าสวดกตงเตก บอกกับบิดาว่านาง
 จะไปแก้บนทวด หลวงจีนปวยยไฮ้ตอบว่าเราจะบอกแก้บิดาให้ได้ แต่พุด
 ภิรยาเจยสวจะตรวยตอกกระมังนางพวคาคาหนก็สนครษะว่าไม่เป็นไร เจยสว
 ไฮ้พนของรวมบิดามารดาภิรยาเจยสวเมอไวพอยาวตกลเคย หลวงจีนปวยยไฮ้
 ภิรยาเจยสวจะตรวยตอกกระมังนางพวคาคาหนใจ นางพวคาคาหนแก่งทำเป็นตะบตมอ
 แล้วทวดเราระบตมดลงเสย หลวงจีนปวยยไฮ้ก็เตนออกมาสวดกตงเตก เจยสว
 แอบตเห็นประจักษทุกตงกแก่งนอนนงอยู่.

ขณะนั้นจวนจะสว่าง พอสวดกตงเตกจบลงเผากระดาษเงิน—ทอง
 เส็จแล้ว หลวงจีนปวยยไฮ้กับหลวงจีนเหล่านั้นก็กลับไปวัด เจยสวมี
 ความโกรธยงนัก จึงคิดว่าเฮยหยงพเราสวพตตทุกตงมาเอาหญิงเขนน
 เป็นภรรยาไม่ควรเลย ไมรู ทจะจำประการใดก่ลคออกจากห้องไปนอนยัง
 โรงชายของ ครนรุ่งชนเฮยหยง กลับมาบ้านเจยสวก็บอกเล่าตงใจ
 เฮยหยงรับประทานอาหารแล้วก็ไปรับราชการ.

ฝ่ายหลวงจีนปวยยไฮ้เวลารุ่งเช้าก็แต่งตัวออกจากวัดมายังบ้าน —
 พวกกัง นางพวคาคาหนเห็นจึงตอกรับเชิญเขาไปข้างในถามว่า หลวงจีนพ
 จะมาเอาเงินค่าสวดกตงเตกหรือ หลวงจีนไฮ้ตอบว่าเงินค่าสวดกตงเตกน
 ไม่เป็นไร การที่จะแก้บนก่จตไวพรอมจะได้อาเสยทเคยวจงมาบอกให้รู

นางพวคานไดฟังกยหนดเขาไปบอกบิดาออกมา พวกงพดกับหลวงจันว่า เวลาคนเหนื่อยนกกทนนงไม่ได้จึงเขาไปนอน เจยสวกปวตทองไมมีใต ปฏิตตุแลอย่าไดถอยเลย หลวงจันบวดยยไฮ้ความไฮ้คนอนทไหนดมาข้าพเจ้า ไมถอยตอก นางพวคานจึงพดกับบิดาว่า เดิมเมอมารดาตายข้าพเจ้าได้ บนไวแล้วเล่าไทพหลวงจันพวงว่าจะทาบุญทวด สงของทจะแกบนหลวงจัน จดหาไวให้พร้อม เวลาพรงนบตากับข้าพเจ้าไปแกบนเสยตวยกกันจะไดไม เป็นห่วงสืบไป พวกงว่าเจ้าบนบานไวกตองไปแกเสยเขาเงินทองไปบ้าง ตวยพวกงไมรเท่าทนนางพวคานทสงไทเขาเงินค่าสวดกกตงเตกมาใ ห้— หลวงจันบวดยยไฮ้ ๆ รมเงินแล้วกลากลับไป พอเวลาเย็นเฮยหยงกลับมา บาน พวกงบอกว่ ภรรยาเจ้าบนไวเมอมารดาตายเวลาพรงนบตากับ ภรรยาเจ้าจะไปแกบนทวด ไปอนช เฮยหยงไดฟังจึงพดแก่นางพวคานว่ การเทานกตองกอนบิดาเจ้าจะบอกกับเราเองไม่ได้หรือ นางพวคานว่ กล้วจะโกทรอจึงไมอาจบอกเอง พดแล้วกไปนอน ครนรุงขนเขาเฮยหยง เขาไปรับราชการ เจยสวกจตแงการชอชาย.

ฝ่ายนางพวคานจตแงแต่งตัวไวเรยบรอยหาอุปเทยนพร้อมแล้ว พวกงรองเรยกพวคานมาเกยวมาเตรียมไว บอกเจยสวว่าเจ้าจงชยชอชาย ระวงบานเรอนตวย บิดาจะไปแกบนกับพสะโกเจ้าสกกฐนง เจยสวไดฟัง กทวระะพตวาทบานเรอนนข้าพเจ้าจะรักษาเอง แต่บิดาจงระวงพสะโก— ใจไทต แกบนเสยจแล้วจงรบบมาโดยเรว พวกงกพานางพวคานขนเกยว ไหลูกจางห้ามออกจากบ้านตรงไปวัด ไปอนช.

ฝ่ายหลวงจันบวดยยไฮ้ เขาเงินออกแจกจ่ายให้หลวงจันเหล่านน ทวคนแล้วกมาคชยชยทประตุวด เห็นพวกงกับนางพวคานมากยหนด

ยิงนัก ออกต้อนรับเชิญไปท้อไตรในน้ำ พวงกับนางพวคาหน เห็น-
 หลวงจันปวยยไฮ้จัดการทำบุญไว้พร้อมกยนต์ หลวงจันปวยยไฮ้จัดอุป-
 เทียนให้หลวงจันทงปวงสวดมนตชน พวงกับนางพวคาหนคกเขาลง
 คำนับพระพุทธรูปและเผากระดาษเงินกระดาษทองแก่นเดรัจฉานหลวงจัน
 เหล่านนสวดมนตจบกไปกินอาหาร หลวงจันปวยยไฮ้ว่า เชิญท่านไป
 ไหว้พระเทยวรมสงของต่าง ๆ เล่นให้สบาย พวงกับนางพวคาหนก็-
 ไปยังหอพระข้างใน เห็นจัดไว้ตงาม ฉากทแขวนไว้มรูปสวดต่าง ๆ
 หลวงจันปวยยไฮ้ให้ศิษย์ยกน้ำขามาเสยง นางพวคาหนเห็นเครื่องใช้สอย
 และถวยนาราทาถวยเงินทองทงสนกปลมใจ พวงกับนาราสนทนากนอย
 คุ้หนึ่ง จึงพูดว่า ชอบใจหลวงจันนักหนาช่วยจัดการจนเสร็จ บิดาจะ
 ลากลับไป หลวงจันปวยยไฮ้จึงว่า เชิญบิดากับน้องกินโต๊ะเสพสุราเสย
 กอน แล้วส่งให้ศิษย์ยกโต๊ะและสุรามาทให้พวงกับนางพวคาหน พวงกับ
 ไม่ใคร่จะกิน หลวงจันปวยยไฮ้คิดจะให้พวงเสพสุรามมาแล้วจะเกลย
 กล่อมนางพวคาหนไปร่วมหลับนอน กอนวอนพวงจง บิดาไม่ได้มาขำ
 นานแล้ว บตรโตขาวเหนยวทำสุราไว้ กลนฉนเฉยว แต่เสพหาสมน-
 เมวไม่ บิดากับน้องลองตสกกถวยทงเถด พวงกับนางหลวงจันบตร-
 เสยงออนวอนขดไม่โตกเสพสุราถวยทง พวงจะไปเรียกพวกทวมเกยว
 มาเสพสุราถวย หลวงจันปวยยไฮ้ว่า บิดาอย่าว่นวายเสย กส่งให้ศิษย์ไป
 เสยงพวกทวมเกยวอยขางนอก หลวงจันปวยยไฮ้ออนวอนให้พวงเสพ-
 สุราอก พวงเสยออนวอนไม่โตกเสพเขาไปอก สุรานนฉนเฉยวนกกาเวบ
 ชนพวงกับนคนเกกาลงนอย กมนเมวหลับอยุกกับโต๊ะ หลวงจันปวยยไฮ้
 ให้ศิษย์ทวมพวงกับเขาไปนอนในหอง แล้วพูดจาเตะโลมเกลยกล่อม -

ให้นางพวคาคหุนเสพร่าจะได้เป็นทนต์ถอ นางพวคาคหุนว่า เสพร่าพอแล้วอย่าว่านายเลยหลวงจีนปวยยไฮ้ว่า ถ้าไม่เสพร่าก็เชิญไปชมเซว — แก้วพระข้างในด้วยกัน นางพวคาคหุนว่า น้องเกิดมายังไม่เห็นอยากจะตูดักหน้อยจะงดงามประการใด หลวงจีนปวยยไฮ้ได้ฟังกตใจ พอนางพวคาคหุนขึ้นไปบนเหลาดง เห็นเด็กสาวใช้ตามมาด้วยจึงพูดว่า จะตเซวแก้วพระกตองมาคนเดียวจึงจะได้ นางพวคาคหุนบอกกับเด็กสาวใช้ว่า เจ้าจงลงไปตมิตาเวาร้างมาแล้วหรือยัง เด็กสาวใช้ได้ฟังกตลงมาจากเหลาหลวงจีนปวยยไฮ้พานางพวคาคหุนเข้าไปในห้อง บัดประตูดักกลอนเสียนางพวคาคหุนเห็นตงนกกหวเราะว่า บัดประตูดักงวไ้ทำไม หลวงจีนปวยยไฮ้ว่า พรกใครมาถึงตองบ่แล้ว งามนเป็นขญนัทหนา ตลใจให้น้องมาจนตงทน กพตจาแทะโลมอ้อนวอนว่า ถานองไม่ตงเคราะหพกคตตาย แล้วอุมนางพวคาคหุนขนบนเตยงร่วมรสได้เสยกันในเวลาอน ตางคณกมใจยนต์ หลวงจีนปวยยไฮ้จึงพูดว่า ตงแต่นไปทำไมจะได้พบปะกันอีก พมตายเสยเปล่าหรือ นางพวคาคหุนว่า น้องมอบายอย้อย่างทง พอยาวตกจะบอกไหร่ ตามของน้องนนเตอนทงได้กตบมานอนบ้านตักยตบวัน แม่นไม่กตบมานองจะให้เด็กสาวใช้ยกโต๊ะเครื่องบูชาไปตงไวทหลังบ้าน ขางตงนตอกไม่เป็นตาคญ ถาเวลายนเห็นเครื่องบูชาตงอยแล้วจงเข้าไปเถิด หาเป็นไรไม่ จะให้เด็กคอยรบอยู่ทประต แต่จตกอยตงทงถานอนหลับไป กตจะไม่มีผู้ใดปลุก ถามผู้ใดตักคทงมาคอยตเกราะเมื่อใกล้สว่างจงจะเป็นทวางใจ.

หลวงจีนปวยยไฮ้ได้ฟังกตใจ ว่าอูบายของน้องคณกหนายาวรอนใจเลย พจะจตแจงหลวงจีนไปคอยระวง แล้วให้ทาทตามคานองตง นาง

พวกคานกยนต์ ว่าน้องจะอยู่ทำไมได้กลัวคนทั้งปวงจะสงสัยจะต้องลา
 ไปก่อนแต่การทูลงไว้อยาไตลมเลย พุดแล้วก็เปิดประตูห้องลงมาจาก—
 เหล่าสง ให้เด็กสาวใช้เข้าไปปลุกบิดา ในขณะที่น้องกำลังสร้างเมานแล้ว
 ได้ฟังสาวใช้เรียกก็ตกใจตื่น ลกออกจากห้องพานางพวกคานตรงมายัง
 หน้าวัด หลวงจันปวยยไฮ่ตามมาส่งจนถึงที่พัก พวกกบนางพวกคานก็
 ลากหลวงจันขึ้นเกวรถกลับไป หลวงจันปวยยไฮ่ย่นตจนลบตาแลงก็กลับมา
 ทอ่ย ตรกตรองจะหาคนตเกวระและจะได้ระวงตสงของหนตหมาย ว่าลก
 ชนได้ว่า มีหลวงจันชอเถาตออยู่ในวัด ถึงเวลาเขามตเคยลกชนตเกวระ
 เรียกสวตมนตอຍทุกวันเห็นจะได้การ คิดแล้วให้ศิษย์ไปเรียกหลวงจัน—
 เถาตอมา จตไตและสรามาแดงตเป็นอนตแล้วเอาเงินให้ หลวงจันเถาตอ
 กคานบรบเงินพุดว่า ข้าพเจ้าไม่มีความชอบตังใด ท่านหามาแดงแล้วยง
 ให้เงินทอง พระคณเป็นทยง หลวงจันปวยยไฮ่ว่า เราเห็นเจ้าสตยชอต
 สบไปภายหนาจะจตใหม่ทหากนบาง หลวงจันเถาตอไตพงกคตสงสยว่า
 หลวงจันปวยยไฮ่คงจะมีธระสาคญตังใดเป็นมคคง คิดแล้วจึงพุดว่า ท่าน
 มีธระปรการไตจงบอกให้ทราบ จะปฏิบัติตามคำทูลง.

หลวงจันปวยยไฮ่ไตพงกยนต์ ว่าเราจะบอกตามจริง เจ้าอยาไต
 พุดกับผู้ไต ด้วยบตรสวของพวกงนนรกใครกับเรา พุดจันตหมายกนไฉ
 ถึงเวลาเย็นเจ้าจงเตนไปทสวนคอกไมหลงบานพวกง ถาเห็นมทบุชตงอย
 แล้ว จงกลับมมาบอกเรา ๆ จะได้ไป แมนไกลจะสว่าง เจ้าจงไปตเกวระ
 ทนนให้เรารูจะได้ตนชน ถาเจ้าสงเควระหไตแล้ว เราจะตอบแทนคณให้
 ถึงใจ หลวงจันเถาตอว่า ท่านอย่าวิตกเป็นธระข้าพเจ้าเอง เวลาอนนจะ
 ไปตุท่าทาง เห็นมของสาคญจงจะมมาบอกแก่ท่าน พุดแล้วคานบลาออก—

จากวัดไปบ้านพวงง ยืนอยู่ที่ประตูหลังบ้านสังเกตดู เด็กสาวใช้เห็นกรอง
 ตวาดว่า หลวงจรรยาแต่ใหม่ บิดบาบิตอะไรทางหลังบ้านเล่า นาง-
 พัวคาหนุโดยนกกออกมาด เห็นหลวงจรรยาถามว่า ท่านเป็นผู้สำหรับตกระ
 เวลาเขามตหรือ หลวงจรรยาตอบว่า ใช้ตัวข้าพเจ้าเอง นางพัวคาหนุก็ให้
 เด็กสาวใช้ไปเอาเบยอแปะมาจะให้หลวงจรรยา หลวงจรรยาเห็นไม่มีผู้ใด
 ยุกบอกกับนางพัวคาหนุว่า ข้าพเจ้าเป็นคนสนิทของหลวงจรรยาช่วยยไฮ้ ๆ
 ให้มาคอยดู นางพัวคาหนุดีใจยิ่งนัก พอเด็กสาวใช้เอาเบยอแปะมาส่งให้
 หลวงจรรยาแล้วกลับไป นางพัวคาหนุเข้าไปข้างใน เรียกเด็กสาวใช้
 ไปเล่าความ ซึ่งรักใคร่กับหลวงจรรยาให้ฟังทุกประการแล้วส่งว่า ถ้าเวลาเย็น
 ตามเราไม่กลับมา เจ้าจงยกเครื่องบูชาไปตงทธานหลังเรือน จดอุป-
 เทยนชนตาเห็นหลวงจรรยา พูเข้ามาข้างในจงใส่กลอนเสย เด็กสาวใช้กรบ
 คาส่งมาจตุ โตะเครื่องบูชาไว้พร้อม

ฝ่ายเฮยหยงกลับมาบ้านจตุเอาเดื่อหมอนไปนอนบ้านผู้รักษาเมือง
 เวลาจนวนนมอระมาก นางพัวคาหนุเห็นสามไปแล้วกยนต์ ให้สาวใช้ยก โตะ
 เครื่องบูชามาตงตามสัญญา.

ฝ่ายหลวงจรรยาแต่ยังไม่กลับไปวัดแต่เดินไปมาคอยดูอยู่พอ - -
 เวลาใกล้จะค่ำ เห็น โตะเครื่องบูชาตงไว้ ก็กลับมาบอกกับหลวงจรรยา-
 ้วยไฮ้ว่า ข้าพเจ้าไปพบนางพัวคาหนุพูดจากันแล้ว บदनมเครื่องบูชา
 ออกมาตง เขยู่ท่านรีบไปเถิด หลวงจรรยา้วยไฮ้ก็แต่งตวงนึ่งหมเป็นอย่างดี
 เอาหมวกใส่ออกจากวัด ตรงมาทางหลังบ้าน เห็น โตะเครื่องบูชาตงตาม
 นตกเบตประตูเข้าไป เด็กสาวใช้กับนางพัวคาหนุยืนคอยอยู่ เห็นเบตประตู
 เขามาใส่หมวกด้วยกจำได้ เด็กสาวใช้ถามว่าผู้ใด นางพัวคาหนุเบต

หมวกออกดู เห็นจึงพูดว่า ช่างเข้าใจแต่ตัวจริงหนอ แล้วจึงมอหลวงจีน
 เดินเข้าไปในห้อง เด็กสาวใช้ ก้มบิ่ประตูใส่กลอน หลวงจีนปวยยไฮ้กับ
 นางพวคาคานหลับนอนรักใคร่กันสนิทสนม ครั้นจวนเวลาใกล้รุ่ง หลวงจีน
 ถោตอกมาตเถาะที่ประตูหลังบ้านร้องเรียกให้ชาวบ้านตนจะได้สดมมนต์ —
 และหุงข้าวทำบุญ ชาวบ้านกมได้สงสัยด้วย อย่างธรรมเนียมมาแต่เดิม
 หลวงจีนปวยยไฮ้กับนางพวคาคานกำลังนอนหลับ ได้ยินเสียงเถาะตกใจ
 ตื่นขึ้นทั้งสอง หลวงจีนปวยยไฮ้สงว่า เวลาคาวนจะมาก นางพวคาคาน
 ว่า ถ้าเห็นเครื่องบูชาตั้งอยู่คงคอยมา หลวงจีนปวยยไฮ้ก็ออกจากห้องมา
 เปิดประตูหลังบ้านตรงไปวัด เด็กสาวใช้เก็บโต๊ะเครื่องบูชาเสีย พอเวลา
 เย็นเห็นเหยหยงไม่กลับมา ก็เอาเครื่องโต๊ะบูชาออกตั้ง หลวงจีนถោตอก
 ไปบอกหลวงจีนปวยยไฮ้มาทุกวันมิได้ขาด ประมาณเดือนเศษไม่เกรงกลัว
 ผู้ใด พวักงบิ่ตาเล่าก็ไม่เข้าใจได้ พอได้เวลาก็เข้านอน นางพวคาคาน—
 จึงมีใจกำเรบมากจนทุกท,

ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง เจยสวณึ่งอยู่ในโรงชายของ ตรักตรองถง—
 เรื่องนางพวคาคานกับหลวงจีนปวยยไฮ้ ชนมากชดเคองไม่สบายใจตั้งแต่นั้น
 นางพวคาคานกับบิ่ตาไปเก็บนทวดแล้ว ก็ไม่เห็นหลวงจีนปวยยไฮ้ไปมา
 เห็นแต่หลวงจีนถោตอกเดินไปมาอยู่ เวลาเขามตกได้ยินเสียงตเถาะร้อง—
 เรียกให้ผู้คนตน เมื่อเดิมทกไมคอยจะมา คราวนหลวงจีนถោตอมามได้ขาด
 คงจะมีเหตุการณเสกอย่างหนึ่ง เวาคอยดยับคายเสียให้แน่นนอน แล้วจึง
 จะบอกเหยหยง เวลาคาวนนเจยสวณึ่งไม่หลับ ครั้นใกล้สว่างได้ยิน—
 เสียงหลวงจีนถោตอมมาตเถาะเรียกผู้คนอยู่ข้างหลังบ้าน เจยสวณึ่งก็ไปดู—

ทางหลังโรง เห็นชายผู้หนึ่งใส่หมวกเบ็ดประต้ออกมาพาหลวงจีนเถาต่อ
 เดินไปด้วยกัน เจยสวเห็นตงนกกแจ้งว่า หลวงจีนป่วยยไฮ้เบนแน่ มีความ
 โกรธขงนักร จึงคิดว่าครนจะไล่ติดตามไปทำอันตรายก็กลัวจะเกิดความช
 วน จึงสูดใจนิ่งไว้ พอสว่างเจยสวเหาดกรออกไปตั้งจำหน่ายแล้ว ก็ไป
 เทยวเก็บเงินพบเอียหยงติดตามทาง เอียหยงถามว่าน้องไปไหนมา เจยสว
 บอกว่ามาเทยวเก็บเงินค่าสุกรมแล้วจะไปหาพตวย เอียหยงพูดว่ามีอะไรไม่ได้
 กลับไปบ้านหลายวัน น้องมาเสพสุราพุดจากันเล่นเสียก่อนจึงค่อยกลับไป
 เอียหยงชวนเจยสวมายังโรงขายสุรา เจ้าของโรงจัดหาตั้งของและสุราให้
 เอียหยงกับเจยสวกินจนอิ่มด้วยกัน เอียหยงเห็นเจยสวหน้าตาไม่สมมาย
 จึงถามว่าน้องมีอะไรสำคัญสงโตหรือจงบอกให้พรู เจยสวว่าบตนมเหตุเกิด
 ฆนทบ้าน พตะโกนเห็นจะไม่จริง น้องเห็นแก่ตาหลายครั้งแล้วก็ขงนง
 ใจไม่ได้บอกแก้พ เมื่อเวลาเขามตโตเห็นแน่นอนจึงมาตาม หมายถึงเล่าให้
 ฟงแต่พอยาโตโกรธขนเลย เอียหยงตอบว่า พหาโกรธไม่คอผู้โตกับอก
 ใหญ่เกิด เจยสวว่าเมอวนทำกตงนงไปนิมนต์หลวงจีนป่วยยไฮ้มาสวด
 มนต์ พตะโกไปพตจวไซ้หตากันอยู่ชานาน ก็เล่าแต่ตนจนปลายทุกประการ
 แล้วว่าชาติหญิงไม่คจะเลียงตไปทำไม เอียหยงได้ฟงก็โกรธว่าควรแล้ว
 หรอมมาทำตงนคจะโตเห็นกน เจยสวจงพตจวพอยาเพงวนวาย จงอดใจ
 นิ่งไว้ก่อน กลับไปบ้านบอกกับภรรยาของพว เวลาอนนมธระมากจะไป
 นอนคางแล้วก็ออกมาคอขจนเวลาตคพจงไปร้องเรียกให้เบ็ดประตูลวงจีน
 ปวยยไฮ้คจะหนีออกทางประตูหลังบ้านน้องจะจับตัวไว้ เอาตัวมาได้ถาม
 กคงโตความจริง เอียหยงรบคาเจยสวแล้วกน โตเสพสุราตด้วยกัน.

ฝ่ายผู้รักษาเมืองก็จวไปผูกหัดฝีมืออยู่ในสวนดอกไม้ ไม่เห็นเอ๋ย-
 หยงมากให้คนใช้ไปตาม เห็นเอ๋ยหยงนั่งเสพสุรา พุดจาอยู่ในโรงคนใช้ก็
 แจ้งความว่าผู้รักษาเมืองให้มาเชิญท่านไป เอ๋ยหยงบอกกับเจียสวฉานอง
 จงกลับไปบ้านก่อนเถิด เอ๋ยหยงเอาเงินให้คำสุราแล้วก็ออกจากโรงมา
 กับคนใช้เข้าไปค้ำบ ผู้รักษาเมืองเห็นเอ๋ยหยงมากให้สอนเพลงฮาวอ
 เอ๋ยหยงฉวยได้ฮาวอกร้าเป็นเพลงให้ ผู้รักษาเมืองจำได้แล้วก็นัดเอาสุรา
 ให้เอ๋ยหยง บรรดาขุนนางทศตยูนเห็นฝีมือเอ๋ยหยงเข้มแข็งก็มีความรัก
 ใครเชิญให้เอ๋ยหยงเสพสุราอีก เอ๋ยหยงเสพสุราจนเมาแล้วก็กลับไปบ้าน
 นางพวคาคูเห็นตามมมเมากเรียกสาวใช้มาช่วยพยุงเอ๋ยหยงเขาไปข้างใน
 ขณะนั้นเอ๋ยหยงมมเมามากก็ถามนางพวคาคูว่าหากความชวคงจะตายใน—
 เองมออุจดังได้ บนคางจนเคลมหลับไป นางพวคาคูได้ฟังดังนั้นก็ตกใจไม่
 โต้ตอบประการใดนั่งฟังอยู่ครู่หนึ่งจึงเขาไปนอน พอใกล้สว่างเอ๋ยหยง
 สว่างเมาตนชหยงใส่เสื้ออยู่ ก็ถามนางพวคาคูว่า เมื่อเรานอนไม่ได้ตลอด
 เสอออกหรือ นางพวคาคูตอบว่า ข้าพเจ้าเห็นท่านเมากจึงไม่ตลอดเสอให้
 กลัวจะเกิดโรคภัยขึ้น เอ๋ยหยงว่า ข้าพเจ้าเสพสุราเมาได้วากลาวเจ้า
 ประการใดบ้าง นางพวคาคูว่าทุกครั้งที่เสพสุราเมาหลับนอนดิ คราว
 นอนวายหนัก ข้าพเจ้ากับสาวใช้ไปพยุงเขามาอนขงบนคางออดองอยู่เอ๋ยหยง
 หวเราะแล้วพุดว่า สองสามเวลาไม่ว่างเปล่าเลย หากได้เสพสุราพุดจากับ
 เจียสวไม่ เวลาเจ้าจงจัดสิ่งของไว้ เราจะเสพสุราพุดจาเล่นกับเจียสวให้
 สบาย นางพวคาคูก็นงเสยหาโต้ตอบไม่แก่งทาร์องให้ถอนใจใหญ่
 เอ๋ยหยงถามว่า เวลาคนนเรากไม่ได้วากลาวสิ่งใดเหตุใดจึง ร้องไห้หนัก
 หนา แต่เอ๋ยหยงถามถึงสามครั้งนางพวคาคูก็นงเสย เอ๋ยหยงว่าหรือผู้ใด

ชมเหงอย่างไกรจงบอกไทร นางพิวคาทนนทำมารยารองให้แลดูพตว่า เดิม
 ชาพเจ้าไดผวชนนางผมอเซมแซงจะไม่มผู้โตชมเหง บตนมเหตชนครนจะ
 บอกไทรกกดวจะไมช่วยจิงไทรองให้เพราะความเจ็บใจ เอยหยงว่าถากก
 ชมเหงจรงแลวอชวาแต่เจ้าเบนนกรรยาเดย ถงผูนกตองช่วยอปถมกเจ้า
 จงบอกเถด นางพิวคาทนนเห็นได้ชองกแกล้งได้ความว่า ชาพเจ้าไปชำระ
 ศัระในโรง เจยสวเซามอดบตทตวถามว่า มครรภทรอ ครนจะรองอชอง
 กกดวตวย คอยให้ทวนกกลับมาจจะบอก ถ้าไมเชอจงไปถามเจยสวตเอง
 เถด เอยหยงได้พงตงนนักโกรยงนถ พตว่าคนทกถวนนรจกแต่ทหน้าหาร
 จักใจไม เจยสวทำความชวไวจิงได้ไปบอกกับเว ว่าหลวงจันปวยยไฮก
 คชตวเจยสวทำเอง ได้ความเฮา หลวงจันเปล้า ๆ ปรารตนาจะแกเกยว
 เจยสวกับเวากไมได้รวมบตามารตาเดยวกัน ถาทาตงนได้ไปเดยให้พน
 บาน พอสวางตเอยหยงกไปบอกกับพวงงพตาวา สกรทชาเหลือเฮาได้
 เกลลอเวตงแตมไปชยาได้ชอชวยเดย สงให้ลคจางรอรานและเกบสงชอง
 ทงปวงเดย เอยหยงจิงคตว่า ถาจะชยบ้านเจยสวพพหนากนถชวย จาจะ
 ไปเทยวเดยชยาให้เจยสวพบปะ คตแลวก็ออกจกบ้านไป

ฝ่ายเจยสวครนรุ่งชนชากเบตประตโรงออกมา ไมเห็นมสกรและ
 ชองทงปวง ทวเวาะวาเวลวถานนเวาพตกับเอยหยงกาลงเมาเห็นจะลมคาท
 วาเดย ภรรยาเอยหยงคงจะแกล้งได้ความยยงไมให้ชอชวยเราจตชองคต
 อานให้เอยหยงเห็นความจรงจิงได้แต่ในชณะนเราจะไปหาท -- สำนักชาคัย
 เดยก่อน เจยสวก็เข้าไปในทงเกบสงชองทอมาเอาบุญชมาอมให้พวงก
 ความตนมเอยหยงให้เกบสงชองเดยชาพเจ้าจะชอลาไปก่อนพวงก ได้พงกไม

รัฐจะคิดประการใดต้องตามใจให้เจยสูไป เจยสูคำนับตามมาเอาท่อผ้าส่ง
 ของออกจากบ้านไปหาโรงเตยมที่อยู่ใกล้เคียงแถวถนนอาศัยสองสามวัน จึง
 คิดว่าเอ๋ยหยงกับเวากีสานเป็นพี่น้องกันถ้าไม่คิดอ่านให้ความร้ายนแต่ก-
 หักเสีย ชีวิตเอ๋ยหยงก็คงตายเพราะเชลยอภัยคาหญิงร้ายแบบนี้ จำจะต้อง
 แก้ไขให้เอ๋ยหยงจึงจะเห็นใจเรา

ครนรุ่งเช้าเจยสูเหยวอดบุตรหน้าบ้านพวงง เห็นคนใช้มาชนเขา
 ทนอนของเอ๋ยหยงไป ก็แจ้งว่าเอ๋ยหยงติดราชการไม่ได้กลับมา

ฝ่ายนางพวคาคาหนครนเอ๋ยหยงไม่ได้กลับมาอนบ้านมีความย่นด-
 ยิ่งนัก พอเวลาจวนคากโศสางไซยกโต๊ะเครื่องบูชาไปตั้งตามเคยหลอดวงเงิน
 เกาตอเห็นก็ไปบอกหลอดวงเงินปวยยไฮ้มา นางพวคาคาหนครนรับหลอดวงเงิน
 ปวยยไฮ้เข้าไปนอน

ขณะนั้นตกประมาณสามยามเศษ เจยสูเอากระบี่สำหรับถือ-
 เห็นบชอนไว้ เบ็ดประตูออกไปแอบอยู่ที่ประตูห้องหลังบนพวงงครทง
 เห็นหลอดวงเงินเกาตอเดินมายนออยู่ที่ปากตลอก เจยสูก็ตรงเข้าจับหลอดวง
 เงินเกาตอ เอากกระบี่พาดศีรษะไว้แล้วพูดว่า อัยวองอฮองไป หลวงเงิน
 ปวยยไฮ้ไซ้ให้มาทำไมจงบอกไปตามจริง หลวงเงินเกาตอเห็นดังนั้นก็ตกใจ
 จงพูดว่าท่านอย่าฆ่าพินเลย ข้าพเจ้ายจะบอกโดยจริงทุกอย่าง บุตรสาว
 พวงงนนรก็ใครกับหลอดวงเงินปวยยไฮ้มาหากนมได้ขาด หลวงเงินปวยยไฮ้
 ไซ้ข้าพเจ้ามาคอยดู ถ้าเห็นโต๊ะเครื่องบูชาออกตั้งก็ให้ข้าพเจ้าไปบอก ถ้า
 เวลาใกล้จะสว่างสงโหดเกราะที่ประตูหลังบ้านตามคำสั่งสัญญา เจยสูจึง
 ถามว่า บุตรหลอดวงเงินปวยยไฮ้อยู่ที่ไหนหลอดวงเงินเกาตอบอกวานอนอยู่กับ
 บุตรสาวพวงง ข้าพเจ้าตเกราะชนหลอดวงเงินปวยยไฮ้จึงจะออกมา เจยสู

ว่าเสือกางเกงและเกวาระยมให้เราเถิด หลวงจันเภาตอกปลวกถอดให้ เจยสว
กเอากระบพพ หลวงจันเภาตอกขอขาดตาย แล้วถอดเสือกางเกงนั้นมาใส่
ถอเกวาระเดินตรงมาทประตหลังบานตเกวาระชน

ฝ่ายหลวงจันปวยยไฮ้กับนางพวคาคาหุนนอนอยู่ด้วยกัน ไดยนเสียง
เกวาระกตกใจลุกขึ้นใส่เสื้อออกจากห้องมา สาวใช้เดินหน้า เบ็ดประตูให้
หลวงจันปวยยไฮ้ไปแลวกับตประตกลบเข้ามานอน หลวงจันปวยยไฮ้ ออก
จากประตเห็นเจยสว สำคญว่หลวงจันเภาตอกโกรจงว่ ตเกวาระอะไร
เขนนตเตทหนงสองทกแลวกน เจยสวมิได้โตตอบประการใด เดินตาม
หลังหลวงจันปวยยไฮ้ไปจนออกปากตรอกถึงถนนใหญ่ กผลกหลวงจัน
ปวยยไฮ้ลงแลวกบตวไวพูดว่ ร้องไห้ฮอฮิงไปเวาจะชว่เสีย จงถอด
เอาเสอมาแต่โดยดี หลวงจันปวยยไฮ้ตกใจกลัวเห็นเจยสวไม่ฮาจถอด
เสอสงให้ เจยสวชกกระบออก พันทางหลวงจันปวยยไฮ้ตาย แลวกเอา
กระบวางไวโถดตวหลวงจันเภาตอกตายลาก เอาศพหลวงจันปวยยไฮ้ไปอยู่
เคียงกน เจยสวเอาเสอหลวงจันทงสองใส่ห่อผาตรงมายัง โรงเตยม

ฝ่ายเฮงกงผู้เฒ่าเคยทาขนมขายเวลาเชาเมต ตนขนทาขนมแตก
พอเสรงแลวกจวนสว่าง เฮงกงหาขนมเดินไปสะดตคพลมลงเฮงกงจง
พูดว่ หลวงจันทไทนเสพสุรามันเมานอนกลงอยู่ตามถนน แลวกเอามือไป
คล่าตอกโลหตกตกใจ ร้องชนว่ หลวงจันมาตายฮยทนสองรูป ชาวบ้าน
แถวถนนได้พังกชวนกันออกมาดู เห็นมบาดแผลรอยพันทางเป็นหลายแห่ง
ขณะนนพอรงสว่างชาวบ้านเอาตวเฮงกงผู้เฒ่าไปหาผู้รักษามเมือง

ฝ่ายผู้รักษามเมืองจว ครนเวลาเชากออกวารราชการ ชาวบ้าน
มาแจ้งควมว่ เมอเวลาเชาเมตไดยนเสียง เฮงกงผู้เฒ่าร้องเรยกผู้คนอยู่

อออง พวกข้าพเจ้าชวนกันออกมาเห็นหลวงจีนสองรูปนอนตายอยู่กลาง
 ถนนมรยพนแห่งเป็นหลายแฉกเมือออกมาดกไม่มผู้ใด เห็นแต่เฮงกิงผู้เฒ่า
 ข้าพเจ้าเอาตัวมาให้กับท่าน ผู้รักษาเมืองถามว่า หลวงจีนทวดใหม่
 พอลชาวบ้านบอกว่ายวัดไปกินช้ ขอหลวงจีนปวยยไฮ้เป็นเจ้าวุดหนงขอ
 หลวงจีนเถาตอถกวุดหนง ผู้รักษาเมืองถามผู้เฒ่าว่าเหตุผลประการใด
 จึงบอกไปตามจริง เฮงกิงว่าข้าพเจ้าหาบขนมออกมาขายเวลาเช้ามืดเป็น
 นิตยมโตชาติ เมือเวลาเชานข้าพเจ้าหาบขนมไปขายถึงแถวบ้านพวกเหลาน
 สะดุดหลวงจีนทตายลมลง ข้าพเจ้าเอามอคลาทหลวงจีนถก โดหิตเข้าจึง
 ได้รองชน พวกชาวบ้านออกมาเห็นหลวงจีนตายก็เอาตัวข้าพเจ้ามาหา
 ท่านเป็นความสตัยจริงตงน ผู้รักษาเมืองได้พังกจตเอาถอยค้ำของเฮงกิงผู้
 เฒ่าไว้ ไทกรรมกาไปชั้นสตรบาดแผลมาถนถแฉกถลบบมาแจงกับผู้
 รักษาเมืองว่า หลวงจีนปวยยไฮ้ทตายมบาดแผลหลายแห่ง หลวงจีนเถาตอ
 นนมบาดแผลยทค้อแห่งหนง กบกระบทพนแห่งกั้นนนก็อยไถดหลวง
 จีนเถาตอ ผู้รักษาเมืองก็ไทหาขงมกทปรักษามาเอาถอยค้ำเฮงกิงกับคนทง
 ปวงและชั้นสตรไทดแลวถามว่า จะทำประการใดดี ขงมกว่าคู้ลักษณะ
 ทวงทหลวงจีนปวยยไฮ้กับหลวงจีนเถาตอทตายนน เห็นจะประพฤตการณ
 ไม่ตสงโตชนจิงโตชาพนกันตายทงสองฝ่าย การอนนไม่พยานจะเอากับ
 เฮงกิงและชาวบ้านไม่ไต่ แต่ศพหลวงจีนนนไทเอาไปฝังเสียแลวจดับญช้
 กลางไว้ ว่าหลวงจีนทงสองพนแทงกันตายเอง ภายหลงสบสวนโตจิงคอย
 ข้าระตอไป ผู้รักษาเมืองได้พังกเห็นชอบ จึงปลอยเฮงกิงผู้เฒ่ากับชาว
 บ้านไทกลับไป ศพหลวงจีนทงสองไทหลวงจีนวุดไปอินช้จตแจงฝังจดับญช้
 ไว้ตามค้ำขงมก ชาวทหลวงจีนปวยยไฮ้กับหลวงจีนเถาตอตายก็เลองลือ

ไปทักตาบด ชาวบ้านเดินร้องเพลงว่า “หลวงอนทำความชวองไคตาย”

ฝ่ายนางพวคาคหนไคยนิเชาร้องเพลงว่า หลวงจันปวยยไคกับ หลวงจันเถาตตายกมความวตกคตสงสารห้องไคยทุกเวลา ขณะนน เเฮยหยงไปอยทบานมรกดษามเออง แจงความวหลวงจันปวยยไคกับหลวงจันเถาตตายจงนกวา มชงฆาหลวงจันทงสองนนเทมจะเบมเจยสวแนแลว ตองเทยวตคตตามเจยสวไคพบจะไคไคถามต คตแลวถอกอกจากบานมรกดษามเอองไป

ฝ่ายเจยสวฆาหลวงจันทงสองตายแลวถไมมความสบายอยากจะไครพบปะกับเฮยหยง เวลาจันจวสวเตนออกจากโรงเทมเฮยหยงคินมาแต่ไกลกรอถถามวพจะไปชางไคน เเฮยหยงไคพงเหลยจวมาตุเทมเจยสว จงบอกวพจะไปเทยวตามห่านองแต่ไมรูวออยทไคน เจยสววเซญูพิไปทโรงเถคจะไคสทนทากนพตแลวถพวเฮยหยงมาทโรงเตยม เจยสวจ่านองนจะพตสังไคกแต่จรง มีไคคคเเฮคความเทจ มากลวถกบพเจยเฮยหยงววาเพราะพเตพสรวาเมากนไป ตววา นางพวคาคหนจันรตจมนจงคคกถอบายแกล่งไคคความจวนถงทวชว พกาล่งเมวเซตถอยคาคนรยอยากถโทษไครทพเจย เจยสววจ่านองนยอกจันจรง แต่เถคมาเบมชยชวตทหารแลวมีไคทรยคตอญวตและมิตรคคเทมวคความรยจันน่าน ไปชางหนวตจพ จะเบมอन्नรยจจอยากไคพบปะจะไคบอก ไครและชอง ลวคญนนนองยงเกบไวคไปหยบเเฮเซตทหลวงจันปวยยไค ไคกับเซตทหลวงจันเถาตอมาไคต เเฮยหยงเทมกจาไคบอกววา เซตทจวนของนางพวคาคหนกรรยวเรากไครทคณยงนถ จงพตววาเวลาจวจวนนถกลับไปบานพจะฆานางพวคาคหน

เสย เจยสวได้ฟังกัหวเวระพูดว่า พทาตงนนไม่ถก ถ้าจับชายชู้ได้กับมือ
 ควรจะฆ่าพันทั้งสองคน นี้จับอะไรก็ไม่ได้จะฆ่าอย่างไร เอยหยงว่าเราจะ
 ทำประการใดดี เจยสวว่า น้องมอบายอยู่อย่างหนึ่ง เวลาวันนพกลับไป
 บ้าน จึงบอกกับนางพวคาคาหนว่า ไตบนเจ้าเขาชยพนช้วนอกประตูเมืองทศ
 ตะวันออก น้องจะไปคอยอยู่ที่บนเขา พวการรยากับสาวใช้ไปพร้อมกัน
 จงซักไซ้ไต่ถามถ้าได้ความจริงแล้ว พอย่าทำอันตราย เขยหนง สอหย่าเสย
 เกิด เอยหยงว่าอูบายนกดตอก แต่พนชยาก็ใครชำระตัวให้สนมวหมอง
 การครงนของจะให้ทำอย่างไรก็ตองทำตาม เอยหยงก็ลาเจยสวออกจากโรง
 ตรงไปบ้าน

ครนรุ่งชนเขาเอยหยงบอกกับนางพวคาคาหนว่า เตมพบนเจ้าเขาชย
 พนชวฝ่ายทศตะวันออกไวชานานแล้วไม่ได้ไปแก้เวลาคนนเจามาเขาพน -
 โกรธนัก วันนเราจะไปแก้บนกับเจาตวยกน นางพวคาคาหนว่า จะตองให้
 ชวพเจ้าไปด้วยทำไมตวบนไวก็ไปแก้คนเดียวเกิด เอยหยงว่าเมื่อเราจะ
 มาสู่ขอเจ้าเราไตบนไว้ บตนถอยกนเป็นสามภรรยาถนแล้วตองไปแก้ตวยก
 กน นางพวคาคาหนว่าถาดงนถตองไป เอยหยงบอกกับนางพวคาคาหนว่าเจา
 จงแต่งตวไวให้พร้อม เราจะไปชออุปเทยนกระตาสทอง จางคนห้ามเกยว
 ไปด้วย สงแล้วถออกจากบ้านตรงไปทโรงเตยมบอกเจยสวว่า จงไปคอย
 อยบนเขา แล้วถชออุปเทยนเรียกพวคาคาหนกลับมาบ้าน นางพวคาคาหน
 ไม่รูอบายของเอยหยงสำคัญว่าจริง ก็จตแจ้งแต่งตวเตรจเรียกสาวใช้มา
 ยนอยหนาบาน เอยหยงให้นางพวคาคาหนกับ สาวใช้ชนเกยวออกจากบ้าน
 ตามเอยหยงไปประมาณทางไคยสบล ถึงชายเขาชยพนชว เอยหยงก็ให้

หยดบอกแก่พวกท้าวเกยว่า เจ้าจงคอยอยู่ที่หน้าเราจะไปเก็บน ก็พานาง
พัวคาหนกับสาวใช้ขึ้นไปบนเขา

ฝ่ายเจยสวครนเอ๋ยหยงกลับมา แล้วจัดหาสิ่งของห่อผ้าเอากระบี่
เหน็บซ่อนในเสื้อ ออกจากโรงเตยตรงไปยังเขาชยพินชว นิ่งคอยอยู่
เอ๋ยหยงพานางพัวคาหนกับสาวใช้เดินมาทศาลา นางพัวคาหนเห็นเจยสว
ก็ไม่ได้บายใจ เจยสวลุกขึ้นท้าวจะคำนับถามว่าพระโศกมาด้วยหรือ น้อง
คอยอยู่นานแล้วด้วยอยากจะได้ใครพบ เอ๋ยหยงจึงถามนางพัวคาหนว่า เมื่อ
วันก่อนนั้นเจ้าพองเราว่าเจยสวพดจาทะเลโดมถกเนอตองตวจเจ้าและถามว่า
เจียมครรภวนมาพบปะกันทจนจวากลาวเสียโทเห็นเท็จและจริง นาง
พัวคาหนได้ฟังตกใจแกล้งทำเป็นหัวเราะตอบว่า การชานานมาแล้วจะพด
ชนท่าไม้ ตวกไม้เกยวของสังโตโดนเอามอมาดบมพแล้ว เจยสวได้ฟังก็
โกรธหนักว่าแกล้งมาใส่ความเอาเปล่า ๆ พดแล้วก็แกห่อผ้าออกให้ดูว่าเสื้อ
นของผู้นางพัวคาหนจำได้ว่าเสื้อของตวจให้หลวงจนปวยยไฮ้ กมสหนา
สดดลงทนต์ไมรทจะโตตอบประการใดนงกมหนานงอย เจยสวหยิบเอา
กระบี่มาถือไว้บอกเอ๋ยหยงว่า พงถามสาวใช้ดกคงรความ เอ๋ยหยงร้อง
ตวาดถามสาวใช้ว่า เจ้าพากันไปจุดแล้วเอาโต๊ะเครื่องบชามาตงตวยเหตุ
ประการใดจงเล่าไปแต่โดยดี ถ้าบดบังไว้เราจะฆ่าเสียเดยวัน สาวใช้ได้
ฟังตกใจกลัว พดว่าข้าพเจ้ายจะบอกตามจริงท่านอย่าฆ่าพนเลย เดิมไป
ถึงวัดหลวงจนปวยยไฮ้เชิญให้พวกงเสพสราเมาแล้วก็พานางพัวคาหนไป—
ดเชยวแกวพระบนเหลาดงให้ข้าพเจ้ายตพวงงว่าจะสร้างสราทรอยง นาง
พัวคาหนกับหลวงจนปวยยไฮ้อยู่ในห้องบนเหลาดงยกัน ประมาณครทหนงจ
ลงมา พอพวกงบดาสรางเมากกลับไบนาน ดงให้ข้าพเจ้ายกโต๊ะเครื่อง

บุรุษออกไปตั้งพอศาลงหลวงเงินปวยยไฮ้ก็มานอนกับนางพัวคาหนมีได้ชาติ
 ครนเวลาใกล้สว่างหลวงเงินเถาต่อมาตเถวาระข้าพเจ้าก็เบตประตู่ให้ หลวง
 เงินปวยยไฮ้ออกไปเป็นนิตยประมาณเดือนเศษ นางพัวคาหนเมตตาให้
 ต่างหูกบเครื่องแต่งตัวข้าพเจ้าหลายสิ่งแล้วให้ไปฟ้องท่านว่า เจยสวพตจา
 แทะโลมต่าง ๆ แต่การอนนข้าพเจ้าไม่เห็น จึง—ไม่อาจบอกกับท่านเป็น
 ความสัตยจริงตงน

เฮยหยงโตฟังก็โกรธยงนกรธองตวาดถามนางพัวคาหนว่า บคน
 สาวใช้รับสารภาพแล้วเจ้าจะว่าอย่างไร นางพัวคาหนว่า ข้าพเจ้าผิดจริง
 ไหน ๆ ก็ได้เป็น สามีภรรยาจนมาช้านาน ขอโทษเสีย สักครึ่งหนึ่งเถิด
 ข้าพเจ้าไม่ทาความชวตอไปอีกแล้ว เฮยหยงถามว่าเดิมเหตุผลอย่างไรจึง
 ได้รักใคร่กันกับหลวงเงินปวยยไฮ้จึงบอกไปอย่าได้อำพราง นางพัวคาหน
 ตกใจกลัวไม่รทจะคิดประการใดต้องรับตามจริงว่า หลวงเงินปวยยไฮ้
 เห็นข้าพเจ้ากรักใคร่ พากเพียรเข้ามาขอเป็นบุตรเลี้ยงบิดาจนทางตึก
 ให้จึงได้พบประรักใคร่กัน ชงเจยสวณ้องนนไม่ได้พตจวากกล่าวเลย—
 ข้าพเจ้าคิดว่าเห็นความเวรอนเจยสวคงรู้ ข้าพเจ้าจึงได้แกลงใส่ความพาด
 พาโลว่า เจยสวมาพตจาแทะโลมและทำอุบายต่าง ๆ หลวงเงินปวยยไฮ้
 สอนให้ยงโตเจยสวไปเสียข้าพเจ้าจึงได้ทำตาม เจยสวพตกับเฮยหยงว่า
 วนนเอาตวมาสอบสวนได้ความจริงแล้วตามแต่พจะคิดเถิด เฮยหยงวาน้อง
 จงถอดเครื่องแต่งตัวกับเสื้อกางเกงออกเสีย พจะจตแงเอง เจยสวก็ถอด
 เครื่องเหล่านนและเสื้อกางเกงออกจากตัวนางพัวคาหน แล้วเฮยหยงเอา
 ผาหมมตมือนางพัวคาหนแขวนไว้บนต่นไม้แล้วเจยสวก็จกผมสาวใช้ลาก —
 เอาตวมาบอก ว่า หลงงเช่นนชาเสยโทสนอย่าเอาใจเป็นพชพน้อตอไป

เขยหยงว่าน้องพุดจิ้งจอกจะเอาไว้ทำไมส่งกระบี่มาให้พืดิต สิวใช้เห็นก
 รวงชน เขยหยงพนตด้วยกระบถกกกลางตัวสาวใช้ชาติสองท่อนตาย นาง
 พวคาคหนตองมตแขวนอยบมตมไม่เหนตงนกรองโทเจยสวชวย เขยหยง
 เอากระบพนทศษะแต่เบา ๆ ยังไม่ให้ตาย แล้วว่าใจของเจ้าช่างกระไร
 แกล้งไล่ความเอาเจยสวเปล่า ๆ ทำให้เราพี่น้องเกือบจะโกรธกัน นหาก
 รานองเราตยชอดชาหลวงจนเสยก่อน ถ้าซาไปจากคงคตซาเรา หลยง
 ใจร้ายเขนนจะเอาไว้ ทำไมว่าแล้วเอา กระบพนทง นางพวคาคหนจนชาด—
 ใจตายแล้วมาหัวใจออกแขวนไวทตมไม่ ตคมตมทงเสย ยังแตกวเปล่า
 เขยหยงเกบเครื่องแตงตวของนางพวคาคหน ชงทาควชทองค้ำ ไล่ห้อม
 ปรกษากบเจยสววา บตมเราซาหลยงรายตายทงสองคนแล้ว จะไปสำนัก
 อาศยทไทนต เจยสววาอยาวตคไปอยทเขาเนยชวเปาะตวยกนเขยหยงว่า
 เราไม่รู้จักกบผู้ใดเขาจะไม่ให้อาศยตอกกระม่ง เจยสววา ชองกงไปอยท
 เขาเนยชวเปาะคบพวคพองแตทมมมอและสตบญญาตไวเบอนอนมากชอ—
 เสยงปวากฎทงแผนตม ชงตวของกบพทชานชานาญในเพลงออวอ ถ้า
 ไปถึงเขาคงให้อยู เขยหยงว่าจงคตอานเสยให้เรยบรอยก่อน ภายหลังจง
 จะมคความสชสบาย พเบนชนนางรบราชการอย ถ้าพากันไปถึงเขามคความ
 รงเกยจสิ่งไร เราจะคตอานแกตวยาก เจยสวหวเราะพตว่า ชองกงกเบน
 ชนนางทอะชเหมอนกนชอนนอยาวตค เมอวณพไปตวมนองทโรงชายสวา
 นนคคอปวคเขาเนยชวเปาะ แล้วชอโตจทเรยกวาชนเกยไทเปา อกคน
 ทนงนนชอเฮยหลมเรยกวากมปาคอ นองจะพวฟไปทา เขยหยงว่า ถ้า
 กระนนกตแล้ว แต่พจะกลบไปบ้านจคทาเงนทองจะโตชอกนตามทง
 เจยสววาถ้าเข้าไปในเมืองเหตุการณชนมเสยทหระ ชงเงนทองชองนองม

พอจะขอหาสักคนก็ได้ เราเดินออกทางหลังเขานไปโดยเร็วเกิด เจยส์ว
กับเอี้ยหยงก็ออกจากศาลาเขาชยพินชวเดินทางไป

ฝ่ายชชเชียนเป็นชาวเมืองตงจิวทเรียกว่าโกวเตียงจิว แปลว่ามัด
ไวเพราะเที่ยวชุกชนไม่อยู่สุข ฉกลักม้าและ โคกระบือของราษฎรไปขาย
มูฉวบได้เอาตัวส่งมาทำโทษที่เมืองกจิ๋ว เอี้ยหยงช่วย แก้ไขถอดออก—
ชชเชียนก็เที่ยวเป็นโจรหากินอยู่ตามเขาชยพินชว เวลานนชชเชียนชนไป
เที่ยวบนเขา โดยนเสียงพูดก่นกตใจ สำคัญว่าคนเดินทางจึงแอบต้นไม้
เห็นเอี้ยหยงกับ เจยส์วปรึกษาว่าจะหนี ไปสามภกต กับชองกิง กยन्दจึงคิด
ว่าตัวเราเที่ยวเป็นโจรอยู่อย่างนี้ ไตความลำบากด้วยเอี้ยหยงมูฉวบกับเรา—
เป็นอันมากจำจะพุดจา อ่อนวอนให้เอี้ยหยงเอา ไปด้วยหาความสุกนัตกว่า
พอเห็นเอี้ยหยงกับเจยส์วออกเดิน ชชเชียนจึงร้องว่าชวนกนมาชวคนตายก็
หนีไปเอี้ยหยง เจยส์วได้ฟังก็เหตยวมาตชชเชียนคกเขาลงคานบอยตรงหน้า
เอี้ยหยงเห็นกจา ไตจึงเลาความเต็มบอกแะและขอชชเชียนให้เจยส์วฟัง แลว
ถามว่าเหตุไตจึงเที่ยวมาบนเขาชชเชียนว่าตงเตทานชวพาเจาออกแลว
ก็หากินตามแถวเขาชยพินชวไม่วะจะไปข้างไหน เวลาวนชวพาเจาชนมา
เที่ยวบนเขาเห็นทวนกาวลงทากกรกแอบตแ่งจะไปสามภกตอยท เขา
เนยชวเปาะจึงไตร้องว่าปรารถนาจะให้ทวนหยุดอยู่ ชวพาเจาไตลวงเกินน
อย่าถือโทษเลยจงเอาชวพาเจาไปไตด้วย เจยส์วว่าไม่เป็นไรอย่าว่าแต่คน
เดียวเลยถึงสกรองก็ไปด้วยกันเกิด ชชเชียนได้ฟังก็ใจนัถพุดว่าหนทางลัด
เหล่านชวพาเจารูจกทุกแห่ง ชชเชียนก็นำทวนพา เอี้ยหยงเจยส์วลดทาง
ลงจากเขาเดินไป

ฝ่ายพวกท้าวเกยวสองคนนั่งคอย เอียหยงอยู่จนเวลา เห็นไม่เห็น—
 กลับมาผดสังเกตุ ก็เดินตามขึ้นไปบนเขา พอลงศาลาเห็นภางกษัตริย์
 อยู่จำได้ว่าศพสาวใช้กับนางพวคาคหุณกตกใจยงนั้ก ชวนกันกลับมาหา
 พวกกัจจความให้ฟังทุกประการ พวกกัจจทำเรื่องราวไปฟ้องผู้รักษาเมือง
 ว่า เอียหยงพาเอานางพวคาคหุณกับสาวใช้ไปฆ่าเสียที่เขาชยพินชัว
 ผู้รักษาเมืองกัจจแฉงเรื่องราวแลฉก ส่งให้กรมการไปชันสูตร เห็นซากศพ
 นางพวคาคหุณแขวนอยู่บนต้นไม้ มีรอยแทงพันเป็นหลายแห่งผ่าอกเอา
 หัวใจแขวนไว้ ศพสาวใช้รอยพันที่เดียวขาดสองท่อน แฉวมเสื่อหลอดจัน
 หงอยทนนดวย กลับมาแฉงความกับผู้รักษาเมือง ๆ ได้ฟังจึงคิดว่า
 หลอดจันปวยยี่ไฮ้กับหลอดจันเถาตอตายเห็น จะเป็นความเรื่องน้ ดอกกระมัง
 จึงถามพวกกัจจว่าหลอดจันปวยยี่ไฮ้มาทำประการใดบ้างพวกกัจจ เล่าความตง
 แต่ต้นจนไปเสพรามาอยู่ทจตแลฉว กลับมาได้เจยสวให้ฟังทุกประการ ผู้
 รักษาเมืองจึงพตว่า บตรหุณงพวกกัจจจะรักใคร่ได้เสียกับ หลอดจันปวย
 ยี่ไฮ้ แต่หลอดจันเถาตอกกับสาวใช้เห็นจะรักกันเจยสวใจคอชอตรงเห็น
 ผู้ใดทำการไม่ตกเจบรอนแทน ขาหลอดจันทงสองเสย เอียหยงจึงฆ่า
 ภรรยา กับสาวใช้แล้วพากันหนีไปจะต้องลบจบตวเอียหยง เจยสวมาถามดู
 ให้รู้ความ ผู้รักษาเมืองทำหนังสือให้คนใช้ถือไปทุกบ้านทุกเมืองว่า ถ้า
 พบเอียหยงกับเจยสวก็ให้จับตวส่งมาโดยเร็ว แฉวตงพวกกัจจกับพวกท้าว
 เกยวให้ไปจัดการฝังศพนางพวคาคหุณกับหุณงสาวใช้เสีย พวกกัจจคานบฉา
 ไปจัดการฝังศพแลฉวกลับมาบ้าน

ฝ่ายเอียหยง เจยสว ข้เขยนเดินออกจากเมืองกัจจไปหลายวันถึง
 แขวงเมืองฮนจวเห็น ภูเขาสูงใหญ่ อยู่ข้าง หน้าผา เวลาจวน เห็นเห็น มีโรง

ชายสรวายรินแมนากชวนกันตรงเข้าไป เชิญช่วยเจ้าของโรงจึงถามว่าท่าน
 หงสามนนาแต่บ้านเมืองไหนอะไรสิ่งใดหรือ ขี้เขียนบอก ว่า พวกข้าพเจ้า
 เดินทางมาประมาณ ไตรรอยลดเวลามาคาขออาศัยท่านสักคนหนงจะได้หรือ ไม่
 เชิญช่วยยกเชิญเข้าไปข้างในถามว่าท่านกินอาหารแล้วหรือ ขี้เขียนบอก ว่า ยัง
 ไม่ได้กิน ท่านมีสรวากับสงของชายบางหรือ เชิญช่วยยกเอาสรวากับสรว
 มาให้ขี้เขียนแล้วจุดทไฟพกตามสมควร เอียหยงกับเจียสวเอาหอม่าและ
 สิ่งของเข้าไปไว้ในห้องแล้วหยิบเงินสงให้เชิญช่วยเจ้าของโรงบอก ว่า เวลา -
 พรุ่งนี้จึงจะคิดให้ยก เชิญช่วยกรบเอาเงินไปเก็บไว้ ขี้เขียนนั่งหงชาวอยท
 เต่าไฟเห็นไก่ชงใจในเลาตวหนง จึงนึกว่าล็กเอา ไก่ตวน มาตมแกลม
 สรวาเถดคตแล้วจับไก่ตวผู นนไป ซาตมสูกเสรจก ออกมา บอก กับ เอียหยง
 เจียสวว่า พทงสองเสพสรวาไปก่อนแล้วจงคอยกินข้าว เชิญช่วยเจ้าของโรง
 ยกเอาสรวามาให้ เอียหยงยกเชิญเชิญช่วยเจ้าของโรงนั่งเสพสรวาอยู่ด้วยกัน

ขณะนั้นเจียสวเห็นกระบและเครื่องศัสตราวุธต่าง ๆ พงอยข้างฝา
 เป็นอนันมาก จึงถามเชิญช่วย ว่า ท่านชำนาญในการทหารหรือจึงมเครื่อง
 ศัสตราวุธมากนั้ เชิญช่วยบอก ว่า ไม่ใช่ของข้าพเจ้า ท่านชงเป็นผู้ใหญ่
 บำานให้เอามาเก็บไว้ เจียสวว่าคอกผู้ใดเป็นเจ้าของบ้าน เชิญช่วยว่าท่านหง
 ตามกเทียวอยไม่ได้ย่นชาวลอบบางหรือ ทตาบลนม ภูเขาสงใหญ่เรียกว่า
 ตีอกเลงกิงกวางยาวจนรอบประมาณสามสิบต จอกเชิญหองเป็นนาย
 ใหญ่ มีบุตรชายสามคนผมมอเข้มแข็งนักบรจวาร์ประมาณเจ็ดแปดร้อยตง
 บ้านเรอนอยทนนชาวบ้านจงเรียกว่าตาบลจอกเก็ง เอาเครื่องศัสตราวุธ
 เทียวแจกจ่ายพวกในตาบลนไวททุกบ้านทกเรอน ด้วยทตาบลจอกเก็ง
 ไก่ล็กนกับเขาเนียชวเป่าระกิดจะมาแยงชงเอาทศพยสงของจงตระเตรียม -

เครื่องศตวรรษไวคอยต่อสู เจยสวว่าข้าพเจ้าจะไ้เงินท่านขออาว
ไปใช้บ้างจะได้หรือไม่ เชยวว่าเห็นจะไม่ได้ถ้าชายของเหล่านีให้ท่าน
จอกเชยวทองก็จะทำโทษข้าพเจ้าไปกว่าจะสนชวต

เจยสวได้ฟังกหวเราะว่า ข้าพเจ้าพูดเล่นตอกจึงส่งถวยสวให้
เชยวยกน เชยวว่าเชยวท่านทงสามเดพสวให้สบายเกิดข้าพเจ้าเมา
หนักแลดู เชยวยกกลับไปในอน ชเขียนว่า พทงสองจะกินเนื้อบางหรือ
เอยหยงบอกวเจ้ารองโรงบอกวานเอ และสงของอนไม่มีเจ้าเอามาแต่ไ้
ชเขียนบอกวานองเห็นโกตอ มีอยู่ในเลาตอทง จึงจับเอามา ซาตม ไ้จะให้
พทงสองแกลมกบสว เอยหยงว เจานเห็นจะทงความชวไม่ได้โดยแท้
ชเขียนกไปเอาโกทตมมาชวณกนแกลมกบสวพุดจาตามสบาย เชยวเจา
ของโรงนั้นจะเข้าไปในอนกไม่วางใจ จึงลุกเดินออกมาตตามหน้าโรงหลัง
โรง เห็นชนโก่กองอยกสงสัย จึงไปดูโก่ของตวก็ไม่มี เห็นแต่นาตมโก
อยู่ในกระทะกโกธร จึงวาทานทงสามคนนเหตุใดเอาโก่สำหรับชนยามของ
เราซาตมกนเดย ชเขียนวโก่ตวนของเราชอมาแต่ตามทางโก่ของท่านน
เดอปลาหรือ สดยรยเอาไปกินเดยตอกกระม้ง มาพาดพาโดพวกรเรา
เปล่า ๆ เชยวว่าโก่ของเรายู่ในเลา พวกท่านไม่จับเอาแล้วจะไปเสีย
ข้างไหน เจยสวว่าท่านอย่าวุ่นววยเรวจะไ้เงินให้เชยวว่าโก่ตวนสำหรับ
ชนเมอโก่ดสว่าง พวกรเราคอยฟังเสียงโก่จึง ไ้ตลกชนทำงาน เป็นกาม
คุณอยตงนถทานจะไ้เงินให้สกกสบตาสิงเรวก็ไม่เอา จึงเอาโก่มาใช้เกิด
เจยสวได้ฟังกโกธรวถ้าไม่ใช้ให้จะทำไมพวกรเรา เชยวว่า ท่านอยวมา
ดรายทนไม่ไ้ เปรียบเอาฝอยมาใส่ไฟไม่เหมือนตาบลดอน ถ้าผู้ใดตกเข้า
มาแลดู กถอวเป็นโจรเขาเนยชวเปาระแลดูจับตวส่งไปทงสน ไม่มีผู้ไ้

กตวณมอเลย เจยสว ไตฟงก มีความ โกรธนัก พตว่า เราเป็น พวกเขา
 เนยชวเปาะจะจับกมอย่างไรมากเกิด เขยวยเจาของ โรงจรงรอนชวโจว
 เขามาพวกใน โรงไตยนเสยงเขยวยกตกใจ ลกออกมาสหากคน ตรงเขาจะจับ
 เขยหยงกบเจยสวชวยกนทบทดมลงทกคน เขยวยเหตงนนกรองเรยกให้
 ชาวบ้านมาช่วย ชเขยนกเขาทบทเขยวยดมลง พอพวกสหากคนลกชนไต่
 ชวนก้นหนีเข้าไปทางประตูหลังบ้าน เขยหยงว่า พวกหนีไปนั้นคงจะไป
 บอกพวกพองมาจับเราจกนชาวเสยโดยเร็วจะได้หนีไป ต่างคนจัดแจง
 หอผ้าพธมเลอกเอาเคื่อง ศศตราวอถอ สำหรับ มอคน ละส่ง ออกจาก โรง
 เจยสวจรงพตว่าไทนๆ กเกิดความแลวเอาไฟเผาโรงเสยเกิด เจยสวก็เอาไฟ
 จุด โรงใหม่ชวรบเดินไปทางใหญ่ โดยเร็ว

ฝ่ายพวกสหากคนฉวหนี ไปถึงแถวหมบ้านจอกเกจจ กโรงความ
 พวกโจวเขาเนยชวเปาะเข้ามาทบทพวกเรา กบเขยวยท โรงจอกเกเตยม
 พวกตาบดบ้านจอกเกจจไตฟงตงนน กถอเคื่องศศตราวอจคคบเพลิงพธอง
 กนรบตามมาทจอกเกเตยม เห็นไฟไหมโรงเขยวยชน ไม่เห็นพวกโจวก
 ชวนก้นไต่ติดตามไปบ้างแยกย้ายลตทางไปสกตชยชางหนาเขยหยง เจยสว
 ชเขยนหนีไปตามทางจนตก ประมาณ สองยาม เศษเห็น ไฟสว่าง ไต่หลังมา
 เป็นอนมาก ชางหนากมไฟสว่างไต้มา เจยสวจรงพตว่าเราหาทางลตหนี
 ไปให้พนภยตกว่า เขยหยงว่าอย่าพงหนีไปก่อนคอยตอสูตานทานพอสว่าง
 จงคตอานกน พตยงไมทนชาตคำ พวกจอกเกจจกเขามาไทด รอนบอกกน
 ว่าพวกโจวอยทนกเขาจอมไวแนนหนา เขยหยงตอสูตานทานอยชางหนา
 เจยสวรบอยชางหลัง ชเขยนอยกกลางคอยชวยทงสองดาน พวกจอกเกจจ
 กไทมเข้าไปจะจับ เขยหยงเอากระบพนถกเจมบวยลมกลงอยหลายคน

พวกช่างหนาเห็นตงนกกแตกตันทนไป เจยสวไตทกเขาไลซาพนพวกข้าง
 หลงลมตายลงอก พวกเหล่านนเห็นมมอใจรทงสามเซมแซงกไม้อาจจะเข้า
 ใกล้เคียง บางลาถอยออกไปแอบตนไม้อยู่ เอียหยง เจยสว ขี้เซียนก็ไล่ตาม
 ไป แต่ขี้เซียนนอนอยู่ข้างหลังพวกทแอบตนไมได้ทเขาขอเกยจบตจขี้เซียน
 ได้ พอเจยสวหนักกลับมาจะเข้าช่วยขี้เซียน พวกทแอบตนไมก็เสอกขอ
 ออกจะเกยเจยสวออกเอียหยงเหลยวมาเห็นทเขากระบตขอเดย พวกท
 แอบตนไมเห็นว่า โจรตองคนรัดจจะทำอันตรายไมได้ ก็ชวนกันเอาตัว
 ขี้เซียนเข้าบ้านไปเอียหยงเจยสวไล่ตามมา ปรารกนาจะช่วยขี้เซียนก็ไม
 ทน จึงกลับมาหาทางใหญ่เดินไป พวกชาวบ้านจอกเกจิงพาตัวขี้เซียนไป
 ส่งจอกเซียวทองผู้เบนเจ้าของบ้าน จอกเซียวทองส่งให้จางงไวแลจจะส่ง
 เข้าไปเมืองหลวง

ฝ่ายเอียหยงกับเจยสวเดินทางไปจนเวลาสว่าง เห็นมีโรงชายสรา
 แห่งหนึ่งก็แวะเข้าไปบอกว่าจะขอสรุทม เจ้าของโรงก็ จดสรุทกับส่งของ
 มาให้ เอียหยงกับเจยสวนั่งเสพสรุทอยู่ ยังมีชายผู้หนึ่ง รูปร่างสูงใหญ่
 เดินตรงเข้ามาที่โรงชายสรา บอกว่าท่านเจ้าของตำบลให้หาสรุทไปโดย
 เรว เจ้าของโรงบอกว่าจะหาไว้เสจรแแล้ว ออกสกรุทหนึ่งชาวพเจ้าจะเอาไป
 ทบ้าน ชายผู้นนกกเดินออกจากโรง เอียหยงก็จาไตรองถามว่าเจ้าอยุทน
 หรือ ไตวเฮงเหลยวไปตเห็นเอียหยงจึงเข้าไปคกเขาคานบ เอียหยงจนมอ
 ไทชนมานง แลวบอกเจยสวว่านองจงพตจารจกกันไว้เถิต แซ่ไตวขอเฮง
 เบนชาวเมืองตงชวชู้ คนทงปวงเรียกจกยเกยมหย เดิมไตวเฮงมาคชาชาย
 ตคนตายตตโทษอยุทเมืองจจว พเห็นว่าไตวเฮงมี มมอเซมแซงจงได้ช่วย
 แก่ไซให้พ้นโทษ ไตวเฮงถามว่า ท่านมาถงทนมธูระตงไตหรือ เอียหยง

กระซิบบอกเจ้าเราชาคนทเมืองกัจจายจึงหนีมา จะไปสามภักค้อยทเขา
 เนี้ยวชวเปาะ ครนเดนมมาถงตำบลจอกเกจกชวณกนเขวพักอาศัย ชชเขียน
 จับเอาไก่ขันยามเจ้าของโรงมาฆ่าต้มแกงกินเกิดจวาทกนชน พวกตำบล
 จอกเกจจับเอาตัวชเขียนไปได้ เวทางสองนจงหลกเลียงมาปรารภนาจะ
 ถามถงทางไปเขาเนี้ยวชวเปาะ ไตวเฮงว่าท่านมีบุญคุณเป็นอันมากข้าพเจ้า
 มิไคดมชงพวกตำบลจอกเกจจับตัวชเขียนไปนั้น ข้าพเจ้าจะคิดอ่านแก้ไข
 เขามาให้ท่านจงได้ เอียหยงได้พงกยนต์เชญให้ไตวเฮงเสพสรวาด้วยกน
 ไตวเฮงวาทงแต่ข้าพเจามาขยทน ท่านเจ้าของบ้านกมเมตตารกใครเป็นอัน
 มาก ทรพยสงของทในบานมอบให้ข้าพเจ้าวากลาวทงสน ขอขอบคุณท่าน
 นกหนาจิงมิไคกลับไป เอียหยงว่าเจ้าของตำบลบานทเป็นนายของท่าน
 นนคอยูไคไตวเฮงวาทเขาตอกเลงชวณ ชานหนาเวยกวาทอกเลงกตงเป็น
 สวมตำบล ตรงกลางนนเวยกวาทตำบลจอกเกจ ชาทศตระวันตก เวยกว่า
 ไสวเกจ ทศตระวันออกนนเวยกดเกจ มีไพลผลประมาณสองหมนเศษ
 เสมียงอาหารบริบูรณ์มาดากมมาก แต่พวกทอยตำบลจอกเกจนนสดี-
 บัญญาตมมอเขมแซง เจ้าของตำบลชอกชอกเขยวทอง มบุตรชายสามคน
 ชอกชอกเหลง จอกไสว จอกบิว สามคนพนองมมอเขมแซงนก อาจารย์
 นนชอลวนเตงยกมกาดลงมากส ไคถงหมนคนไพลผล ประมาณสองหมนเศษ
 ผ่ายทศตระวันตกเวยกว่าไสวเกจ เจ้าของตำบลชอกไสวไทกมมีบุตรสองคน
 มบุตรชายชอกไสวเสงยทอวาวอยท ไสวณมอเขมแซงนองสาวชอก ไสวชานเนย
 เวยกว่าเจกตงแถมมอเขมแซง ผ่ายทศตระวันออกเวยกว่าลเกจ เจ้าของ
 ตำบลนนเป็นนายข้าพเจ้าแซชชอเองมกระบของวเศษหาเดิม คนรชยาด
 มอ เจ้าของตำบลทงสามนไคตามานไคว่า เป็นนาหนงนาใจเดียว มกจ

ทุกขร้อนประการใด จะได้ช่วยกันด้วยเกรงพวกเขาเนี่ยชั่วเปาะจะยกมา
 รมกวน จึงได้เตรียมไฟรพและเครื่องคัสตราวอไว้คอยตอลบองกัน บัดนี้
 ชาวเขาจะพาท่านทั้งสองไปบ้านลเกจให้พบประจักษ์กนกกับลโทกง แล้วจะ
 ได้หนังสือไปขอชเขียนมา เอียหยงได้ฟังกยन्दเรียกเจ้าของสุรามาคิดเงิน
 ให้ โทวเฮงว่าชาวเขาจะใช้เขาเองก็เอาเงินให้เจ้าของสุราแล้วพาเอียหยง
 เจยสวออกจากโรงตรงไปตำบลลเกจ เอียหยงกับเจยสวเห็นชยภมต
 รอบนอกมตน์ไม้ใหญ่เรียงราย ถัดเข้ามาแม่น้ำกว้างมากแพงอຍรมผงข้าม
 สะพานไปถึงประตู เห็นเครื่องคัสตราวอตั้งไว้ที่โรงหน้าบ้านเป็นอันมาก
 โทวเฮงว่าท่านทั้งสองจงคอยอยู่ที่นี่ ชาวเขาจะออกไปบอกดิเฮงให้ทราบ
 เสียก่อน โทวเฮงก็เข้าไปในบ้านแจ้งความแก่ดิเฮงว่า เอียหยงมาแต่เมือง
 กิจจวสามคนด้วยกันถึงตำบลลจอกเกจก็เขาสำนักอาศัย ชเขียนจับเอาไก่
 ชนยามที่โรงจอกเกจเตียมฆ่าตมกนเสียเกิดจวาทกนชนพวกบ้านจอกเกจจับ
 ตัวชเขียนไป เอียหยงกับเจยสวหลกหันมาได้พบชาวเขาที่โรงสุรา บัดนี้
 มาหาท่านอยู่ที่ประตูหน้าบ้าน ดิเฮงได้ฟังกเตนออกมา เอียหยงกับเจยสว
 เห็นกตรงเข้าไปคานับ ดิเฮงเชิญเข้าไปข้างในจัดโต๊ะและสุรามาดेยงกัน
 เป็นอันดีเอียหยง เจยสวจึงพตว่าท่านได้ส่งเคราะห์ชาวเขาช่วยขอชเขียนมา
 ดับไปภายหน้าพวกชาวเขามได้ลมบุญคุณดิเฮงก็เรียกชนเสมาเขียน—
 หนังสือแล้วประทับตราหยอมอบให้คนใช้ถือไปยังตำบลลจอกเกจ ดิเฮง
 จึงพตกับเอียหยง เจยสวว่าท่านอย่าวิตกหนังสือของเราไปถึงแล้วคงปลดอย
 ตความให้เอียหยง เจยสวได้ฟังกมความยन्दนถ ดิเฮงก็ชวนเสพสุราสนทนา
 กันอยู่

ฝ่ายผู้ถือหนังสือครั้นไปถึงกึ่งหนังสือให้ออกเขยวทอง ๆ รับมา
 ฉกฉนักอชกชานแจ้งความว่าดิเองมาขอขเขียนไปใจคิดจะปล่อย พอ—
 บุตรชายตามคนมาตหนังสือแล้วพูดว่า เราไม่ให้จะเอาตัวไปเมืองหลวง
 ผู้ถือหนังสือก็กลับมาบอกความตามชงบุตรชายออกเขยวทองจากลาวนน
 ให้อเองฟังทุกประการ ดิเองได้ฟังก็โกรธจึงว่า เดิมสาบานกันไว้ว่า จะร่วม
 ทุกขสุขด้วยกันแต่เหตุ ไฉน ไม่ปล่อยขเขียนมาให้เราคงนหรือผู้ถือหนังสือ
 จะไปพูดจามีสมควรรอย่างไรตอกกระมัง จึงส่งโตเฮงว่าตัวเจ้าต้องไปให้พบ
 กับออกเขยวทองพูดจาให้ต กคงจะปล่อยตัวมา โตเฮงว่า ท่านเขียน
 หนังสือกำกับไป ออกเขยวทองเห็นลายมือจะได้ปล่อยให้มาโดยเร็ว ดิเอง
 เขียนหนังสือแล้วประทับตราขส่งให้ โตเฮงคำนับลาชนมาตรงไปยัง
 บ้านออกเกจงเอาหนังสือเขาไป เห็นออกเหลงไฮว ออกบิว นงอยู่หน้าบ้าน
 โตเฮงก็เข้าไปคำนับ ออกบิวเห็นโตเฮงกรองตวาดว่า มาทำไมอีกเล่า
 โตเฮงบอกวาดิเองให้ข้าพเจ้าถือหนังสือมาตงบิดาท่านแล้วกตั้งหนังสือให้
 ออกบิวไม่รับพูดวาดิเองเป็นคนไมต เมื่อเวลาอีกโศคนมาขอขเขียนพวก
 โจวเขาเนยชวเปาะครงหนังสือแล้วเราไม่ ให้จะเอาตัวไปเมืองหลวงยังมารบ—
 กวนอิก โตเฮงจึงว่าขเขียนนไม่ไซพวกเขาเนยชวเปาะเป็นชาวเมืองกจิอ—
 จะมาหาดิเอง ครนตงตาบลดบ้านท่านทำความเดือดร้อนให้ไตชตแคน ดิเอง
 ให้ข้าพเจ้ามาขอโทษเสียสักรงหนังสือแล้วจจะมาหาท่าน ตอภายหลัง—
 ออกไฮวก็ไมยอมให้ โตเฮงอ้อนวอนวาครงนนายข้าพเจ้าเขียนหนังสือ
 เองให้ออมมาขอท่านทั้งสามไตเมตตาดวยเถต แล้วกตั้งหนังสือให้ออกออกบิว
 กระชากหนังสือไปฉกทงเสีย แล้ววาดิเองด้วยคำหยาบต่าง ๆ เป็นอันมาก
 ไตโตเฮงให้ออกไป แล้วรองตวาดวาชนจะมารบกวนอิกตงน ถ้าโทไต

เราเกิดขึ้นจะจับเอาตัวผกขันธ์ดอกบดเองส่งไปเมืองหลวงว่า เป็นพวกโจร
 เขาเนี่ยชั่วเปาะ ไตวเฮงได้ฟังก็โกรธยงนักเถียงพลาจเดินออกมาพลาจจน
 ออกจากบ้านจอกเก้ง จอกเหล้ง จอกไฮ้ว จอกมัวได้ฟังไตวเฮงเถียงก็
 โกรธเรียกให้ไพร่พลออกไล่จับ ไตวเฮงจะเข้าตอสูกตัวคนเดียวจริง ไตวชน
 หลังมาควบคุมขันธ์ไป

ขณะนั้นเองกินโต๊ะเสพรายอยู่กับเอี้ยหยง เจยสวจนเวลาบ่าย
 ไม่เห็น ไตวเฮงกลับมาความสงสัยให้คนไขไปตักกลับมาแจ้งกับตัวเองว่า
 เห็น ไตวเฮงกลับมาแต่คนเดียว ลีเองได้ฟังก็สนพระชะแฉวว่า ขงตามต
 บ้านจอกเก้งกับเราแต่ก่อนมาไม่เคยขัดใจกันเลย เห็นจะมเหตการณส่ง
 ไตดอกกระมัง ลีเองเดินมายืนคอยอยู่ที่ประตูบ้าน เอี้ยหยง เจยสวก็ตาม
 ออกมาด้วย.

ฝ่ายไตวเฮงมีความแค้นพวกตำบลบ้าน จอกเก้ง ครอบขันธ์มาถึง
 ลีเองเห็นสหน้าไตวเฮงไม่สบายจึงรองถามว่าเหตุอย่างไร จึงบอกให้รู้เกิด
 ขณะนั้น ไตวเฮงกำลังโกรธพูดไม่ออกนั่งอยู่ครู่หนึ่ง จึงคำนับแล้วเล่าความ
 ใหญ่โตตั้งแต่ตนจนปลายทุกประการ ลีเองก็โกรธยงนักพูดว่า บตรจอก-
 เขียวทองสามคนนักอดความผมอดคงจะไต่เห็นกันแล้ว ส่งให้คนไขไปจงมา
 ทสำหรับขและไพร่พลที่เข้มแข็งประมาณสามร้อยถือเครื่องศัสตราวุธมา-
 เตรียมไว้พร้อม เอี้ยหยง เจยสวเห็นทห้ามลเองว่า ท่านอย่าเพิ่งโกรธแค่น
 นี้ก็เลย ความเรื่องนของพวกข้าพเจ้าตอกจะคิดอ่านแก้ไขเอาชเชียนออก
 ไล่ไล่ ลีเองก็ไม่ฟังแต่ตั้งตัวได้เสอเห็นบกระบขนมมาถอทวน คมไพร่พล-
 ออกจากบ้านไป ไตวเฮงถอทวนขนมมาคุมทหารประมาณยสิบคนตามไป
 เอี้ยหยง เจยสวเห็นดังนั้นก็ตั้งตัวถอฮาวุธสำหรับมือตามลเองไปทัน--

ลีเองคุมไพร่พลไปถึงตำบลจอกเก้ง กรองท้าวผู้ใดบังอาจตำราเราต่าง ๆ
 กลางแจ้งออกมาสู้รบกัน จอกบิวได้ฟังดังนั้นก็โกรธอาวธชนม์คุมไพร่-
 พลข้ามสะพานมา ลีเองร้องไปว่า เจ้านบงอาจหนักดินนานนมมารดาที่ยัง
 คัดอยู่หากจะถือดีไม่ บิดาของเราได้สาบานไว้ว่าร่วมทุกข์สุขด้วย
 กัน บัดนี้พวกของเรากนหนงเจ้าจับไว้ เราได้มีหนังสือมาขอถึงสองครั้ง
 ก็ไม่ให้ จกหนังสือแลวกลับตำราด้วยเหตุอันใด จอกบิวตอบว่าบิดา
 เรากับท่านได้สาบานไว้ก็จริงอยู่ ประรณานาจะปราบปรามจับพวกเขาเนี่ย-
 ชั่วเปาะ เหตุใดท่านจึงคบพวกโจรที่เขาเนี่ยชั่วเปาะเป็นพวกพ้อง ทำดังนั้น
 จะเป็นไฉนของพวกโจรคิดปล้นพวกเราคอกกระมัง ลีเองว่าซิเขียนน
 เป็นชาวเมืองกจิมาเยี่ยมเราเองสปรมาทแลตั้งไฉนความเอาเปล่า ๆ ว่า
 คบค้าพวกโจร จอกบิวว่าท่านอย่ามาแก้ไขเลย เราได้ถามซิเขียนนรับ
 แลว่าไม่เป็นพวกโจรเขาเนี่ยชั่วเปาะจริง ท่านจงกลับไปเสียเถิด ถ้าทำให้
 โทโสเราเกิดถึงตัวท่านก็จะจับส่งเข้าไปว่าเป็นพวกโจรเขาเนี่ยชั่วเปาะด้วย
 ลีเองได้ฟังก็โกรธ ชับมาเข้าใกล้เอาทวนแทงจอกบิว ๆ ก็บองบดชับมา
 เข้าตอสูกันได้ประมาณยศบเพลิง จอกบิวสู้ฝีมือเองไม่ได้ชกมาหน
 เอาเกาทัณฑ์ยิงไปถกที่ต้นแขนตนเองตกมา จอกบิวชับมาสะอึกเข้าไปจะ
 จับเอี้ยหยง เจยสวถนเขาต่างสูต่านทานแก่เขาตัวเองมาได้ ไตวเฮง
 ชับมาได้จอกบิวไปใกล้กเอาทวนแทงถกมาโตไป จอกบิวไม่รูตัวตกมา
 ลง พวกไพร่พลของจอกบิวเห็นดังนั้นก็ยกเกาทัณฑ์ระดมมา ไตวเฮงไม่
 อาจได้จึงกลับมาพยุงตัวเองชนมาพากันไปบ้าน จอกบิวเห็นพวกตัวเองหนี
 กลับไปแล้วก็คุมไพร่พลกลับมา ไตวเฮงกับเอี้ยหยง เจยสวถนถกบ้านก
 พยุงตัวเองลงจากมาเข้าไปข้างใน ชักลูกเกาทัณฑ์ออกจากแขนตัวเองแล้ว

เขายามาพอกให้ ลีเองก็คอยคลายเจ็บป่วย จึงปรึกษากับเฮียหยงว่าจะ
 ทำประการใดดี เฮียหยงว่าการอื่นไม่ควรจะมารบกวนให้ท่านได้ความ
 อายเจ็บปวดเป็นอันมาก ข้าพเจ้าเสียใจนักจะขอลาท่านไปแจ้งความกับ—
 เตยวโก๋ ชองกงและพี่น้องให้ทราบแล้วจะได้คิดแก้แค้นต่อภายหลัง ท่าน
 จึงอดสำหรับรักษาตัวให้หายเถิด ลีเองว่าขงท่านทั้งสองจะไปกตแล้วแต่อย่า
 นอนใจจึงสั่งให้จิด ไต่และสวามาเคียงกันเป็นทสบาย เขาเงินทองมา
 ให้เฮียหยง เจียสวไปใช้สอยตามทาง เฮียหยง เจียสวรับเงินค่านับลา
 ออกจากบ้านเดินไปไกลจะถึงเขาเนียชวเปาะ เห็นมีโรงสวายุ๊กตรงเข้า
 ไปตามเจ้าของโรงว่า ทนทางจะไปเขาเนียชวเปาะนั้นไปยั้งจะไกลหรือ—
 ไกลอยู่ เจียะยงว่าท่านทั้งสองมาแต่ไหนจะไปเขาเนียชวเปาะหาผู้ใด
 เฮียหยงบอกว่าข้าพเจ้าชาวเมืองกัจจจะมาหาไตจง เจียะยงได้ฟังกราดก
 ได้ว่า เมื่อไตจงกลับมาแต่เมืองกัจจได้เล่าให้ฟังว่า เจียสวผมขอเข้มแข็ง
 ใจขอตรง จึงถามว่าท่านมาแต่เมืองกัจจขอเจียสวหรือเฮียหยงบอกว่า
 ข้าพเจ้าขอเฮียหยง คนนั้นขอเจียสว เหตุไฉนท่านจึงรู้จักเจียะยงว่าไตจง
 เล่าให้ฟัง บदनท่านทั้งสองจะมาเขาเป็นพวกเดียวกัน ข้าพเจ้ามีความ—
 ยินดี เตยวโก๋ ชองกงเป็นผู้ใหญ่โหดมาตงชายสวาคอยฟังข่าวคอยรับพวก
 ทจะมาเป็นพี่น้อง เฮียหยง เจียสวได้ฟังกตใจ จึงเล่าความที่เดินทางมา
 แต่ตนจนปลายให้เจียะยงฟังทุกประการ เจียะยงกัจจ ไต่และสวามาเคียง
 แล้วเดินไปหลังโรงเบ็ดหน้าถงรมนา เขาเกาทณัฐสัญญาขังขามไป—
 พวกทระวงลูกเกวทณัฐเห่นกแจวเรือมา เจียะยงชวนเฮียหยง เจียสวลง
 เรือขามไปเขาเนียชวเปาะ ครนถงกเดินไปทางอะชยทัว ไต่จง เฮียหลิม
 แจ้งว่าเจียสวมากชวนกันไปรับถึงตนทาง เจียสวเห่นจกานับกันตามธรรม

นิยมแล้วบอกวาเอเยหยงเป็นพของข้าพเจ้า ไตจงเอเยหลมกยนต์ พวา—
 เอเยหยง เจยสวเขาไปคานบเตยวโก ของกงกบพของทงหลายแจงความ
 วา เอเยหยง เจยสวมาแต่เมืองกจว เมอข้าพเจ้าไปตามกงชนสัจงได
 รจากกัน บคนเจยสวพาเอเยหยงมพมาตามภกตเบนพอกพองตวยสองคน
 ผมอเขมแรงใจสยชอด เตยวโก ของกงและพของทงปวงกตอรบ—
 คานบกัน แลวเอเยหยง เจยสวกเลาไทพงวา เมอข้าพเจ้าชวนกันมาจาก
 เมืองกจวสามคน ครนถตามลบานจอกเกจกเขาอาศัยโรงเตยม ชเชยน
 ทมาตวยลกเขาโกของโรงชากนจิงไดเกิดวาทถนชน เจยสวเขาไฟเผา
 โรงชายสรวาเสย พวกจอกเกจจบเอาตวชเชยนไปได ข้าพเจ้าสองคน
 หนีไปโตวเฮงเพอนกันพาเขาหาตนเอง ผู้เบนใหญ่ทตามลจอกเกจ ลีเอง
 ไปขอชเชยนถึงสองครั้งก็ไมให้ ไดตอสักนเบนสามารถ พวกจอกเกจ
 ความมาถึงทานจะจับพวกเขาเนยชวเปาะส่งไปเมืองหลวงให้สน ข้าพเจ้า
 มีความแตนนก.

เตยวโก ไตพงก ไกรธสังให้เอาตวเอเยหยงกับเจยสวไปฆ่าเสย —
 ของกงทามไวแลวถามวาเหตุผลประการ ไตจิงทำตงนน เตยวโกพตวาท—
 เขาเนยชวเปาะน ตงแตตมของชาเฮงหลนแลวกายหลงพของทงหลาย
 ทมผมอม่าตามภกตอยตวยกนกไมมผ ไตทำให้อบฮาย จะไปข้างไหนกตม
 แต่ชวยราชฎรไมให้ไตความเตอตรอน ขอเสยงปราวฎเลองลือไปทวทก
 แห่งไมมผ ไตคหมัน ไตและทานทงสองจะมาเขาตวยกตแลวเหตุไคนจิงไป
 ลกเขาโกของผอนทำให้เกิดวาทถน พวกตาบลจอกเกจจิงดาว่าพวกเราแลว
 ยงทามาว่าจะจับไปให้สน คนทงสองนทาให้ขอเสยงพวกเขาเนยชวเปาะ
 เสยไป จิงตองฆ่าเสย แลวจะยกไพรพลไปปราบปรามตาบลจอกเกจ—

ให้สมกับที่เราให้จงได้ ชองก่งว่าไม่ใช่สองคนทำเมื่อไร ชีเขียนที่มา
 ครอบงำให้เกิดความแฉะถูกจับตัวไว้ พะจะให้ข้าคนทั้งสองเสียนั้นไม่ควร
 ภายหลังผู้หม่อมจะเซดขยาดไม่อาจมาสามภักดีต่อไป การที่เกิดความ
 นจะว่าพวกสามคนทำไม่ได้ นองโดยนชาวมานานแล้ว พวก
 ตามลจอกเก็งคบคิดกันจะยกไพร่พลมาจับพวกเรายู่ทุกวันนี้ เขาคิดชน
 กอน เรากตองทำตาม แต่ตัวพเป็นใหญ่แล้วหากควรไม่ ข้าพเจ้าจะคุม
 ไพร่พลไปเอง แม้นว่ายกไปตีตามลจอกเก็งไม่ได้ก็จะไม่กลับมา ถ้า
 สำเร็จการเมื่อไรจะ ได้ขนเอาเงินทอง และเสบียงอาหารมาใช้สอยที่ตำบล
 ชองเราแล้วเกลยกล้อมลเองให้เขาสามภักดีด้วยมิตรหรือ เทียวโกกเห็น
 จรงด้วย สงไม่ให้ข้า เเฮียงหยง เจยสวักคกเขาคำนบรบผิดต่อเตียวโก
 แลวชองก่งจงพดกับเฮียงหยง เจยสวว่า นองอย่าเสียใจกรรมเนยมทเขา
 เนยชวเปาระนเขมเขมชงนถ ถงตอพทามตกตองตายเหมือนกัน ไม่เลือกว่า
 ผู้ใด แลวตั้งให้พวยชวทเรียกทมนคงมกเป็นผู้จากล่าวผิดและชอบ
 ให้ชอตรงมีเขากับผู้ใด ใครทำผิดถึงโทษตามอาญา ใครมีความชอบก็
 ยกย่องให้บำเหน็จรางวัลตามสมควรแล้วสงให้จต โตะและสรวามาเสยงกัน
 เสรงแล้ว เทียวโกกจตทองให้เฮียงหยง เจยสวอยู่ตามสบายให้ไพร่พล
 ไว้สำหรับใช้สอยนายละสิบคน ครนรงชนเขามาพวอมกนยงทชมนม
 เทียวโก กชองก่งปรกษาจะยกไปตีตามลจอกเก็ง ผู้ที่จะอยรรักษาตำบลน
 คือเตียวโก กกับโงวหยง ชินแสด ลชยวง กวยเส่งและอจนเซียวยทงตามคน
 พนองให้เม่งคงไปตการต่อเรือรบแทนเบ้หลิน ให้ชองบานกับแต่เทียนชว
 เป็นผู้สำหรับส่งเสบียง ผู้ที่ไม่ได้อการงานเหล่านนตองไปตวยใน

กองทัพ ส่งปวยชวนจตุรชอไวทประตุ ให้ตามบรรดาพี่น้องว่าจะต้องไป
 และอยู่จุดเครื่องคสดราวุธไวพร้อมเสร็จแล้วกแบ่งเป็นสองพวก ตัวของกง
 กับช่วยหยง ลจุน มกทอง ลชย เขยทง เจยสว อิงชิน ฮาวเผง เขยหลิม
 สิบนายคุมไฟพลเดินเท้าสามพันกับทหารธมาอีกสามร้อยเป็นกองหน้า
 กองหลัง ลิมชอง ฉินเหม็ง ไตจง เตยหวย เตยสน เบ่หลิน เตงฮุย เฮง-
 เขยไฮ้ว แป๊ะสิน เก้านายคุมไฟพลสามพัน ครั้นได้ฤกษ์ยกออกจาก-
 เขาเนี้ยชัวเปาะ เดียวโกกับพี่น้องเหล่านั้นตามไปส่งจนพ้นเขตแดนแล้ว
 กลับมา.

ฝ่ายชองกงยกไฟพลเดินรอนแรมไประยะทาง ครนถึงหน้า
 เขาตอกเลงชวก ไทตงคายพก แล้วจึงปรึกษากับช่วยหยงว่า ทตาบด
 ออกเงงนทางเขาออกลำบาก ครนจะบุกรุกเข้าไปในเขตแดนก็ไม่
 รุกทางจาจะสอดแนมลับตู่ให้รู้แน่เสียก่อน แล้วยกเขาไปตีหักหาญ-
 เขาจึงจะตี ลชยว่า ข้าพเจ้าไม่ได้สู้รบกับผู้ใดมาช้านาน ครนจะขอ
 ฮาสาไปตีบ้านจอเงงเอง ข้าพพเลนไห่สนุกมอดกทเถด ชองกงไต้พง
 จงรองตวาดว่า เจานไม่วักการสังไต จงถอยออกไปให้พ่น แล้วเรียก
 เจยสวกับเขยหลิมมาสงว่า เจาทงสองจงปลอมตัวเข้าไปในเขตแดนตาบด
 ออกเงง สับตู่ให้รู้จักทางแน่แล้วจะได้ยกไฟพลตักเข้าไป เจยสว
 เขยหลิมค่านบลามาแต่งตัว เขาเครื่องมือเหม็บซ่อนในเสื่อ เขยหลิม
 ปลอมเป็นหลวงจันหมอดูเจยสวปลอมเป็นคนห้าพันแล้วออกจากค่ายไป.

ฝ่ายจอเงง จอกไฮ้ว จอกบิว แจงว่าพวกโจรเขาเนี้ยชัวเปาะ
 ยกทหารมาตั้งค่ายอยู่ใกล้เขตแดน จึงส่งไฟพลให้เตรียมกันคอยรักษา

ถ้าเห็นผู้ใดแปลกหน้าเข้ามาใกล้จับเอาตัวไว้ ไฟล์พลเหล่านี้ก็เตรียม
คอยระวังรักษาอยู่อย่างเข้มแข็ง.

ฝ่ายเจยสวกับเฮยหลมครนเดินไปเห็นทางแยกดงเดี่ยวชอบกตก —
สงสัย เจยสวเดินตามถนนใหญ่ไปก่อน เห็นมีโรงขายตราเตรียมเครื่อง
ศัสตราวุธอยู่ในโรงสับสน พบผู้เฒ่าเดินมาคนหนึ่งจึงถามว่า ทนเขาทำ—
ไมกัน จึงได้เตรียมเครื่องศัสตราวุธไว้มาก ผู้เฒ่าว่าท่านมาแต่ไหนไม่รู้หรือ
จึงรีบหนีไปเสียเถิด เจยสวจึงแกล้งบอกว่าข้าพเจ้าเป็นชาวเมืองชวตง
เที่ยวค้าขายขาดทุนกลับไปบ้านไม่ได้ จึงหาบพณมาขายทน ยังไม่รู้สาเหตุ
ประการใด ท่านจึงบอกให้ทราบเถิดผู้เฒ่าว่า ชวตงเตรียมเครื่องศัสตราวุธ
นั้น เพราะจะคอยสู้รบกับพวกเขาเนยชวเปาะด้วยจอกเขยงหอมมีชอสาเหต
ชดเคืองกันมาก บัดนี้พวกเขาเนยชวเอายกไฟล์พลมา หากอาจจะตึก—
เข้าไปได้ไม่ ด้วยหนทางสับสน จึงได้วางรออยู่ เจยสวถามว่า ในตำบลนี้มี
ไฟล์พลสักเท่าไร ผู้เฒ่าบอกว่า มีประมาณสองหมื่นเศษ ยังอีกสองตำบล
ทางทิศตะวันออกเรียกว่า ดงเกิง ผู้เป็นเจ้าของบ้านนชอ ดงเอง ทางทิศ
ตะวันตกเรียกว่า โฮวเกิง เจ้าของบ้านชอ ชอไทกิง มีบุตรสองคน บุตรชาย
ชอโฮวเสง บุตรหญิงชอนาง โฮวชานเนย ผมอเข้มแข็ง ถ้าเกิดเหตุการณ์
ดังใดยกมาช่วยกัน เจยสวจึงพูดว่า มีไฟล์พลเป็นอันมากจะกลัวพวกเรา
เนยชวเปาะทำไม ผู้เฒ่าตอบว่า ท่านพูดก็จริงดอกรชชยกมทตาบสน เมอ
แรกเราเดินเข้ามาไม่รู้จักทาง พวกจอกเกิงเกือบจะจับได้แลงมผมาบอก
ว่าทางในตำบลสับสนนี้ เขาได้ออกยากจนเวยนนถดวเรานกมาอยู่ใหม่
ไม่ใช่พวกจอกเกิง เจยสวได้ฟังก็ทำเป็นร้องไห้คุกเข่าคานบ พูดว่า ท่าน
จงเมตตาด้วยเถิด ครนข้าพเจ้าจะกลับไป ถ้าพบปะศัตรูก็จะจับเอา

ตัวได้ ขอท่านจงได้สงเคราะห์ช่วยบอกทางพ้นทาบนัยกให้เป็นค่าเหนื่อย
 กับท่าน บุญคุณนั้นข้าพเจ้าไม่ลืมเลย ผู้เฒ่าว่า ฟันเราจะขอเอา ท่านจง
 ไปบ้านกับเราก่อน ก็พาเจี๋ยสวหาบพันตรงมาที่บ้าน จัดสรามาทให้เจี๋ยสว
 เสพ แล้วพูดว่า ท่านจงเดินไปทางถนนใหญ่ ถ้าเห็นต้นไม้ที่เรียกว่าแป๊ะ—
 เอียงลงมอขยตรงไหน ก็ให้เลี้ยวไปทางนั้น ถ้าไม่มีแป๊ะเอียงลงมออย่าเดินไป
 เลย ถึงมีทางก็ไปไม่ได้ จนเวียนอยู่ในนนั้นเอง.

เจี๋ยสวได้ฟังกตใจค่านับ แล้วถามว่า ท่านแซ่ใด ชื่อไร ผู้เฒ่าบอก
 ว่า เราชื่อเจงหล พวกตาบดนแซ่จอกทงสน แต่เราผู้เดียวไม่ใช่แซ่จอก
 เจี๋ยสวว่า ชอบใจท่านนัก ต่อไปภายหน้าข้าพเจ้ามาได้มคณท่านเลย.

ฝ่ายเฮียหลมเดินมาภายหลัง ไม่เห็นเจี๋ยสวจึงเที่ยวหากก็ไม่พบ
 จนเวียนอยู่ออกไม่ได้ กลับไปกลับมาเป็นหลายหน พวกตาบดจอกเก็ง
 กระจกษายูนน เห็นกแรงความผู้เฒ่ามาดอดแนม ขวนกนตรงเข้าจับ
 เฮียหลมชกกระบอออกสู้รบพันถูกพวกจอกเก็งเจ็บปวดหลายคน พวกจอก-
 เก็งตรกนออกมามาก จับตัวเฮียหลมได้จะเอาไปส่ง จอกเซียงทองเดินมา
 ทางหน้าบ้านผู้เฒ่า พูดกนออกองว่า จับใจรพวกเขาเนี่ยชวเปาะไตคนหนึ่ง
 เจี๋ยสวโดยนจางชวนผู้เฒ่าออกมาต เห็นคมตัวเฮียหลมเดินมากตใจ แกล้ง
 ถามผู้เฒ่าว่า คนทจับเขามานนดวยเหตุตั้งใด ผู้เฒ่าว่า ชายคนนกลาหาญ
 นึก ปลอมเป็นหลวงจหนมอดเขามาดอดแนมครนจะกลับออกไปก็ไม่ได้
 เตนววนเวียนอยู่หลายหน พวกในตาบดนออกล้อมไว้จับตัวได้ มจวจกกว่า
 ขอเฮียหลม ทเรียกว่ากมป้าจอ พดขังไม้ทั้นชาดคำ พอจอกบวงคมไพร่พด
 มาเที่ยวตรวจตรา เจี๋ยสวแอบตอยู่ในบ้าน เห็นชายหนมชมาตชาวเหนบ-
 เกาทกนช ถอทจนครว้างนเดินมาใกล้จะถึงกจาได้วาจอกบว จึงแกล้งถาม

ผู้เฒ่าว่า คนที่ขามาวะระหว่างกลางนั้นผู้ใด ผู้เฒ่าบอกว่า คอบบทรทตาม
 ชองจอกเขียวทอง ชองจอกบัว ผมอเขมแซงกว่าพวงสอง จอกบัวคนนทไป
 ขอนางไฮ้วชาเหนย บตรสาวไฮ้วไทกั้งไวเป็นภรรยา แต่ยงหาได้ยูกันด้วย
 กันไม่ เจยสวจงพดว่า ชาวเงาจะขอลาท่านไปก่อนแลดู ผู้เฒ่าว่า เวลา
 จอนเยนค้ำ ถ้าเขาจับเอาท่านไปจะมีเสยทหรือพวงนส่งบเงยบจึงค้อยไป
 เจยสวได้พังกัดใจคานับแลดูว่า ท่านช่วยชีวิตชาวเงาไว้ด้วยเถิด ผู้เฒ่าว่า
 ท่านอย่าวิตกไม่เป็นไรดอก ก็ชวนเจยสวเข้าไปข้างในนั่งสนทนากัน.

ฝ่ายจอกบัวคุมไพร่พลมาตรวจตราได้เวลาแล้วจะกลับไป พวก
 เหล่านคนคุมตวเอยหลมมาส่ง แจ้งความว่า ชาวเงาจับได้พวกโจรเขาเหนย
 ชวเปาะ ขอเอยหลมเข้ามาสอดแนม จอกบัวได้พังกัดใจให้เอาตว
 เอยหลมจำขงไว้ จึงคิดว่า เวลาควอนนพวกเขาเหนยชวเปาะคงจะยก—
 ไพร่พลบุกกรกเข้ามา เราคิดอธิบายค้อยรับอย่าให้เขาใกล้ได้ ค้อยให้สววจิง
 ช่วยกันจับโจรเสยให้สน คิดแลดูกส่งไพร่พลให้เตรียมเครื่องศสตราวุธ
 ไว้ ถ้าโดยนเสยประทศสัญญาเมื่อไรก็ออกไปพร้อมกัน เห็นไฟโคมอยู่ทิศ
 ไหนก็ตรงไปทางทิศนั้น ต้นทางที่จะออกไปจงเอาชวากกระจับบักไว้ พวก
 ไพร่พลแจ้งความกตเตรียมกันไว้พร้อม.

ฝ่ายเจยสวอยู่ในบ้านโดยนเสยผู้คนมาบ่าวร้องถามผู้เฒ่าว่าผู้คน
 ออองควยเหตุอันใด ผู้เฒ่าบอกว่า จอกบัวให้เตรียมเครื่องศสตราวุธ
 ไว้ เวลาควอนนจะค้อยจับชองกงนายโจร เจยสวได้พังกัดใจความวิตก
 บอกกับผู้เฒ่าว่า ชาวเงาจะลาไปนอน ก็จุดไฟเดินไปททองหลังบ้าน.

ฝ่ายชองกงกับพนอง ค้อยทาเจยสว เอยหลมไปสืบทางกยงไม่
 เห็นกลับมา ชองกงมีความสงสัยจึงใจให้อาวเผงตามไปพวงชาว่า จะเกิด

เหตุการณ์ดังใน อ้าวเผ่งค่านับลาออกจากค่ายตรงไปตำบลจอกเง้ง สืบ
 ได้ความแฉะกกลบมาค่าย แฉะความกบของกงวา ชาวเจ้าไปถึงเขตแดน
 จอกเง้ง ได้ยินพูดกันว่าจับได้สอดแนมคนหนึ่ง ครั้นจะเข้าไปสืบสวนดูให้
 รู้แน่ เห็นทางสืบสนชอบกลนัก ไม่อาจจะเข้าไปกกลบมาแฉะความให้ท่าน
 ทราบ ของกงได้ฟังตกใจพูดว่า เอ๊ยหลมกับเจยสวเห็นทพวกจอกเง้งจะ
 จับไว้ เรายกไพร่พลตามเขาไปตีหักช่วยเอาเจยสว เอ๊ยหลมออกมา ลี้ชย
 ว่าชาวเจ้าจะขอสาตหักเขาไปดูก่อนว่า จะเป็นอย่างไร.

ขณะนั้นของกงกำลังโกรธาหาหน้ตรึงตรองไม้ ครั้นได้ฟังลี้ชยพูด
 ส่งพวกพลไพร่พลเตรียมเครื่องศัสตราวุธแต่งตัวไว้เสร็จ ให้ลี้ชยกับเอี้ย-
 หยงคุมไพร่พลเป็นกองหน้า มกทองเป็นบ่กซ้าย อิงชนเป็นบ่กขวา ของกง
 กับช่วยหยงอ้าว เผ่งนนอัยกต่างลงนบกบพนองเหล้านนเป็นกองหลัง จดกัน
 พรอมเสวกยกไพร่พลออกจากค่าย.

ในขณะนั้นเป็นเวลาค่ำ ของกงยกไพร่พลเดินตามถนนใหญ่ลู่วง
 เข้าไปในเขตแดนตำบลจอกเง้งใกล้จะถึงหมู่บ้านบนเขา ลี้ชยกับเอี้ยหยง
 คุมไพร่พลเดินไปหน้า ถึงบ้านจอกเง้งก็ไม่เห็นมีไพร่พลออกสู้รบสะพาน
 เรือที่จะข้ามไปนบกชกเสย ประตกำแพงรอบหม้ทพบดทงสองข้างลี้ชย
 ร้อยคงทาททายว่า จอกเชยงทองกลาดกออกมาสู้รบกัน ได้รองควาเป็น
 หลายครงกไม่เหตผู้ ไคออกมา ลี้ชยโกรนนักจะไคตลงนำข้ามไป เอี้ยหยง
 ห้ามลี้ชยไว้ว่าพวกจอกเง้งจะมีอบายสิ่งใด คอยให้ของกงมาถงก่อนลี้ชย
 ได้ฟังกรงวอฮย.

ฝ่ายของกงยกไพร่พลบุกรุกตามลี้ชยเข้าไปจนถึงหน้าบ้านจอกเง้ง
 เห็นลี้ชยรองดาททายไมนผู้ ไคออกสู้รบ กสงตยนกว่า พวกจอกเง้ง

น คงจะมอบายประการใดเป็นแน่ จึงรำลึกจนได้ว่าเต็มใจจากวเทยนเลยนล
 ใตารบพชยสงครามไว้ว่า ถ้าการศกมมาจงตรกตรองเสยก่อนอย่าเพง
 รบรต บदनเรหาทหนักดไม่ ยกบกรกเข้ามาเห็นจะถูกอบายเป็นแน่แลง
 เวลากมตคางจะทำประการใดดี จึงสั่งให้ยกไฟล่พลกกลับออกไป ดชยว่า
 ข้าพเจ้าจะยกตหักเข้าไปเอง ท่านจงยกติดตามมาเกิด ชองกิ่งว่าไม่ได้จะ
 เสยทแลงส่งให้พวกพ้องไฟรพลยกกลับ.

ฝ่ายจอกมกับไฟล่พลพากันนั่งสงบอยู่ในบ้าน พอเห็นกองทัพ
 ชองกิ่งจะถอยกลับจุดประทัดสัญญาณ ไฟรพลก็จุดคบไฟสว่างไปทั้ง
 ตำบล เขาเกาทัณฑ์ยงระดมลงมาตงहांน ชองกิ่งเร่งรบพวกพ้องไฟร
 พลเดินตามทางใหญ่ มาได้ครู่หนึ่งก็ไม่มทาง เสยหยงร้องบอกพวกข้าง
 หลงว่า ทางที่จะเดินไปนั้นไม่มีต้นเตาน ข้างหน้าเห็นจะมีไฟรพลขุม
 อยู่ตอกกระม่ง ชองกิ่งได้พังกมพวกพ้องไฟรพลเที่ยวค้นหาทางไม่พบ
 วนเวียนไปมาอยู่ทนน กมความวตกยงนถไม่รูทจะคิดประการใด พอได้
 ยินประทัดสัญญาณจุดชนออกครงหนง พวกตำบลจอกเกจงกเอกเกรกของ
 ชองกิ่งขมายนอยู่กลางไฟรพลโดยนเสยงตงนนกกตใจ ครนจะหนออกป้ก
 ไม่ได้ พากันยนตะลงอยู่ทงสน พอชองกิ่งได้สติจงสั่งให้ไฟรพลเดินไป
 ตามทางใหญ่ได้พกหนง ก็พากันร้องชนววยบเย็นแลง ชองกิ่งจงถามว่า
 เหตุสิ่งใด พวกเหล่านนบอกว่าเดินไปกวนเวียนอยู่ทนเอง ชองกิ่งว่า
 ถ้าเห็นไฟอยู่ตรงไหนก็บถออกไปทางนนคงจะมีบ้านเรือน ไฟล่พลทงบวง
 ครนเห็นแสงไฟก็บุกไปบ้างถูกชวากและแหลนทบก ใจเจ็บบวดยเป็นหลายคน
 ชองกิ่งพตวาเทพยดาอาเพศจะให้เราเข้ามาตายในเขตแดนนตอกกระม่ง จึง
 เผอิญเป็นไปทุกอย่าง

ฝ่ายเจี๋ยสวณอนไม่หลับ มีความวิตกเป็นอันมาก จึงคิดว่า
 เอยหลมทมาตวยกนกกถูกจับได้ จะต้องรีบหนีไปแจ้งความกับชองกงให้
 รุเสยกอน เจี๋ยสวณออกจากห้องมาไม่ใหญ่เต็มารู เปิดประตูบ้านเดิมมาถึง
 ถนนใหญ่ ไดยนเสยงคนข้างหน้าอองไม่แจ้งว่าไฟรพดของผู ไดยกมความ
 สงสัย แอบต้นไม่พงไดยนคนเหล่านนพูดกันว่า พวกเราครรงนพากัน
 ยบเขนเสยจรงแล้ว เมอเขามา ننเขาไต้ ครนจะหนีออกไมมทางเจี๋ยสวได้
 พงกแจ้งว่าพวกของตัว ไดยนออกจากพุ่มไม้ใกล้จะถึงกองทัพพวกไฟรพด
 เหนกรองบอกไปว่าเจี๋ยสวกลับมาแล้ว ชองกงไดยงกรว่าพวกจอกเกจ
 จับเอาตัวเอยหลมไปไต้ พอเจี๋ยสวมาถึงหนามาชองกงคานบแจ้ง—
 ความว่า ทานชยวตกซาพเจ้ารูทางออกแล้ว ชองกงกยนตจงส่งเจี๋ยสว
 ว่า เจ้าจรงรีบนำทางออกไปเสยไดยเร็วเถิด เจี๋ยสวกำขบส่งพวกไฟรพด
 ว่า ถ้าไดยนออกไปตามถนนใหญ่เห็นมตนแปะเฮยงลวอยตรงไหน จง
 เสยวไปตามนนอยาคิดว่าทางเล็กใหญ่ ถ้าไมมตนแปะเฮยงลวถงจะมี
 ทางก็อย่าไปเสย ไฟรพดเหล่านนก็ไดยนกลบออกมตามคางเจี๋ยสวส่ง—
 ประมาณทางสามสบดไดยนเสยงไฟรพดอองอยุขางหน้า ชองกงถาม
 เจี๋ยสวว่าเหตุผลประการไต้ เจี๋ยสวว่าพวกจอกเกจไต้สญญากันไวเฮา
 ไคมเป็นสำคัญ ถ้าเห็นไคมอยุตรงไหนก็ไต้ทรูเข้าไป ฮวยหยงชไต้ชองกง
 ดูแล้วพูดว่า พวกเรายกไปทางไหนไฟไคมก็สว่างอยุตรงนั้น สกัไต้
 จะไมให้ออกไปไต้ เห็นจะเป็นอูบายเป็นแน่แล้ว ชองกงว่าเราจะคิด
 ประการไต้ ฮวยหยงว่าซาพเจ้าจะยิงไฟไคมไต้ดับเสย พวกเหล่านนไม
 เห็นไคมเป็นสำคัญก็จะพากันรวนเร เราจรงยกไฟรพดไต้หักออกไป ชองกง

๘๘ ๘๕
ก็เห็นชอบ ๘๘ ๘๕
ด้วยหยงหยิบบลุกเกาทัศนชนพาดสายหมายยิงไปถูกไฟไหม
ผลตกแตก ๘๘ ๘๕ ๘๘ ๘๕
ของกงส่งเจยสวไหนาไฟว์ผลตักออกไป ๘๘ ๘๕
เจยสวก็นำออกมา ๘๘ ๘๕
ตามทางต้นแปะเอียงลวดงมูเตมาบอก ๘๘ ๘๕

๘๘ ๘๕
ฝ่ายพวกตำบลจอกเก็งไฟดับไม่มีสำคัญ ๘๘ ๘๕
เวลานนมตไม่เห็น ๘๘ ๘๕
ตัวกัน ๘๘ ๘๕
บรรดาไฟว์ผลกระดำระสายรวนเรอยู่ ๘๘ ๘๕
เจยสวนำไฟว์ผลพวกห้อง ๘๘ ๘๕
ออกมาได้ ๘๘ ๘๕
กรบเร่งมาโดยเร็ว ๘๘ ๘๕

๘๘ ๘๕
ฝ่ายลิมของเบ็นกงหลัง ๘๘ ๘๕
ยกมาใกล้จะถึงตำบลจอกเก็ง ๘๘ ๘๕
ไม่เห็นกองทัพหน้า ๘๘ ๘๕
ก็รู้ว่าของกงยกบุกรุกเข้าไปในเขต ๘๘ ๘๕
ขณะนั้นกมตคา ๘๘ ๘๕
ลิมของกับพนองเหล่านนี้ให้ไฟว์ผลจุดคบไฟพร้อมยกตามของกงมา ๘๘ ๘๕

๘๘ ๘๕
ฝ่ายเจยสวนำไฟว์ผลดตเดียวใกล้จะออกปากทาง ๘๘ ๘๕
โดยนเสียง ๘๘ ๘๕
ของจุดคบสว่าง ๘๘ ๘๕
ของกงเห็นตงนนักตกใจสั่งให้หยุดทหาร ๘๘ ๘๕
แล้วใช้— ๘๘ ๘๕
เจยสวลอบไปตว่า ๘๘ ๘๕
จะเป็นพวกจอกเก็งยกมาสกัดปากทางไว้หรืออย่างไร ๘๘ ๘๕
เจยสวก็คานบลาดลตลอดออกไปตามสั่ง ๘๘ ๘๕
ซึ่งชนฟ้าพวกประมาณเก้าคน ๘๘ ๘๕
สิบคน ๘๘ ๘๕
วิ่งตามเจยสวออกมาไม่ทัน ๘๘ ๘๕
ด้วยตัวไม่รู้จักทางวิ่งไปหน้า ๘๘ ๘๕
พวกเหล่านนี้ ก็หลงไปพบพวกจอกเก็งซุ่มอยู่ ๘๘ ๘๕
เขาขอเกยวเทามาของชน ๘๘ ๘๕
ลิมดงก็ตรก้นเข้าไปจับตัวได้ ๘๘ ๘๕
พวกที่ไปด้วยจะเข้าแก้ไม่ทันจนกนวง ๘๘ ๘๕
หนักลบบมายังหมู่พวกของตัว ๘๘ ๘๕
เจยสวลอบออกไปตเห็นกจาไตรบกลบมา ๘๘ ๘๕
แฉงของกงว่า ๘๘ ๘๕
พวกที่ยกตรงมาไม่ใช่กองทัพผู้ชนคอดมของ ๘๘ ๘๕
เกือบจะ ๘๘ ๘๕
ปากทางอยแฉง ๘๘ ๘๕
ของกงได้พังกยนต์ ๘๘ ๘๕
รีบเร่งไฟว์ผลยกออกจากปากทาง ๘๘ ๘๕
ทัพทั้งสองก็เขาสมทบกันอยู่ที่ปากทางตำบลจอกเก็ง ๘๘ ๘๕
พอสว่างของกง ๘๘ ๘๕
ก็เที่ยวสำรวจชยภมตงคายนกลงใจ ๘๘ ๘๕

ฝ่ายไพร่พลจอกเก็งเห็นพวกโจรยกออกไปได้ ก็พากัน
 กลับไปส่งจอกบิว ๆ จึงสั่งให้เขาตวจองขึ้นไปข้างไวใหม่คง แลวก-
 ปรัชชาจอกเหล้ง จอกใช้ว่า หมายของเราคงไม่ได้สำเร็จความ-
 ประวารถนา จะต้องตรกตรอยหาอธิบายที่จะสรบกันต่อไป ฝ่ายชองกง
 ตงคายนนอขรมเขตแดนบ้านจอกเก็งแลดู ตรวจดูพวกพ้องไพร่พล
 อยู่พร้อม แต่ชองงนันทาเห็นไม่ ชองกงตกใจจึงถามว่าเวลาคนผู้ใด
 รู้ว่าชองงนันทาไปข้างไหน พวกทไปกับชองงนันทาบอกว่า เมื่อก่อนใช้ให้เจียด
 ออกไปดูไพร่พลทยกมา ชองงนันทากับพวกชาวพเจาชวณักนงตามไม้ทันหลง
 ไป พวกจอกเก็งเขาขอเกยวเทามากระชาของชองงนันทากมาลงพวกทชม
 อยตรกนออกมาจบนองชองงนันทาได้ จะเขาช่วยกไม้ทันจึงพากันหนีกลับมา-
 ชองกงได้พังก โกรธวาวงหนักกลับมาเหตุใดจึงไม่บอกกส่งให้เขาพวกทไป-
 กับชองงนันทาเสีย ดมชองกบช่วยหยงช่วยกันชอนวอนขอโทษ ชองกง
 ศึกษให้ บรรดาพนองจึงปรึกษากันว่า เรายกไพร่พลมากยังไม่ได้รับ
 กับชาศกพวกจอกเก็งจับพนองเราไปสองคนจะคิดอ่านประการใดดี

เอียงหยงว่า บ้านจอกเก็งยังมีพวกพ้องออกสองตำบล อยู่เขต
 แตนเตยวถน ขางทิศตะวันตกตำบลหนึ่ง ขางทิศตะวันออกตำบลหนึ่ง
 แต่ขางทิศตะวันออกนั้น เจาของบ้านชอลเอง ชงเกิดวาทกกับพวกจอกเก็ง
 เพราะเรื่องความเรา จอกบิวเขาเกาถนทชยงถกตนแชนลเองยงรักษาแผล
 อยู่ ถาคัดอ่านการเรองนทานจงไปปรึกษวลเองกคงร ชองกงได้พังก
 เห็นชอบว่าเราล้มไปหาทนักคิดไม่ จำจะไปปรึกษากบลเอง พุดแลวกส่ง
 ให้จกแพรวตจนอย่างตสองพบ กบมาทนมเทาครบเครื่องพร้อมมาทหนง-
 กับสุราสองถง แพะกัหนง กาชบสงให้ลมชอง ชนเหมงอยู่รักษาตาย

ของกงกับช่วยหญิง เขยหญิง เจยส่งคนมาคุมทหารตามร้อยตรงไปยัง
ตำบลเก้ง.

ฝ่ายพวกไพร่พลบ้านเก้งเห็นกองทัพยกมา ก็ชวนกันชักสะพาน
เรือข้ามคลองเสีย ต่างคนตระเตรียมเครื่องศาสตราวุธขึ้นบึ่งกันอยู่พร้อม
ของกองร้องบอกไปว่า เวลานี้ของกง มีโคศร่ายส่งโคจะมาหาดีไท่กง
นายท่าน ไตวเฮงอยู่บนกำแพงโดยนตงนน พิศวาทเห็นเขยหญิง—
เจยส่ง ยืนอยู่สองข้างจึงนึกว่าตรงกลางนั้นจะเป็นตงของกงกรองห้าม
ไพร่พลมิให้ทำอันตราย ไตวเฮงโดดลงจากกำแพงเปิดประตูบ้านเข้า—
เรือเล็กข้ามมาตงผิง เข้าไปคานับของกง ๆ กลงจากมารับคานับ—
เขยหญิง เจยส่งจึงบอกกับของกงว่า ไตวเฮงนทเรียกว่ากุกเกียมหยพา
ข้าพเจ้ามาหาดีไท่กง ของกงได้ฟังกุกเกียมหย จึงพูดกับไตวเฮงว่า เรา
ขอของกง มาจากเขาเนียชวเปาะ เพราะไตวนขอเสียงนายท่านปรากฏ
มาช้านาน ยังหาได้พบประสนทนากันไม่ บัดนี้เราเกิดวิวาทชนกับพวก
จอกเก้งยกไพร่พลเดินมาทางนราดถึงนายท่านอยากจะใคร่พบจึงจัด—
ส่งของมาคานับไม่มีอะไรสิ่งใดตอก ท่านจงเอาข้อความไปแจ้งด้วยเถิด.

ไตวเฮงก็คานับลากลับมาบอกกับตนเองตงของกงส่ง ดีเองจึงพูด
ว่า ของกงนเป็นพวกโจรเขาเนียชวเปาะจะให้มาหาพดจาอย่างไรได้การ
ก็จะเลื่องลือไปว่าเราคบพวกกุกเกียมหยจะพาให้เราถึงแก่ชวตด้วยเจ้าจงไป—
บอกกับของกงเถิดว่าเราช่วย จะนงนอนมากลำบาก ครงนงตไว่กอน—
ครวทลงจึงคอยมาพุดจากรัน ไตวเฮงก็คานับตามมาแจ้งกับของกงตามคำ
ดีเองส่งมาทุกประการ ของกงว่าเรารู้ ใจนายท่านแล้วครั้นจะออกต้อน

รับพูดจากับเราก็ดลัวพวกจอกเงยจะโกรธ จึงไม่ยอมออกมา ไตวเฮง
 ว่าไม่ใช่ดั่งนั้นดอก ลีเองบวญจริง ตัวข้าพเจ้าเป็นชาวเมืองซัวต้ง มาอยู่
 ทนนานหลายปี การส่งโดยอ้อมรอยทางสนจะบอกให้ท่านทราบ ตำบล
 จอกเงยตั้งอยู่กลาง ทางทิศตะวันออกคอคดเงย ทางทิศตะวันตกบ้าน
 ไส้วเก็ง ตามตำบลนี้ได้สามบ้านไว้จะรวมทกขสกัน ถ้ามีเหตุผล
 ประการใดให้ยกไปช่วย ครวงเกิดวาทชนกเพราะเรื่องความพวกพ้อง
 ของท่าน ถ้าแน่นตำบลจอกเงยจะมีเหตุการณสิ่งใด ลีเองไม่ขอยกไปเลย
 วิตกอยู่แต่ตำบลไส้วเก็ง จะยกไปในตำบลไส้วเก็ง บุตรของไส้วไท่กั้ง
 ขอนางไส้วซาเหนย กระบถลอสสำหรับมอมนนเรียกว้ายตอวยตอ ไม่มีผู้ใด
 ตานทานได้ จอกบิวบุตรทสามของจอกเซียวทอง ขอนางไส้วซาเหนยไว้
 จะแต่งงานให้ยู่ตวยกันในเร็ว ๆ นี้ ท่านอย่าวิตกกถึงพวกข้าพเจ้าเลย
 จงคอยระวงแต่พวก ไส้วเก็งทิศตะวันตกเกิด.

ของกงไตพังกยन्दพูดว่า ชอบใจท่านนักหนา อดลำห์มาบอก
 เล่าขแรงให้แจ่มแจ้ง ข้าพเจ้าจะลาไปก่อน ของกงกยกไพร่พลกลับมา
 ค่าย เล่าความให้พนองทงปวงฟังตามซึ่งลีเองไม่ออกมา กับไตวเฮงบอก
 เล่าทุกประการ ลีขยว่าพวกเรตงใจเจตส่งของไปค่านับ ลีเองก็ไม่ตอน
 รับทำให้ผิดธรรมเนียม ข้าพเจ้าจะขออาสาคุมไพร่พลสามร้อยยกไปตีตำบล
 ลีเก็ง อดเขาตวลเองมาคานบทาน ของกงวาลเองเป็นพลเรือน ครน
 จะออกตอนรับพูดจากเกรงอาญา ลีขยลวาลเองเห็นจะเป็นเด็กเล็ก ๆ ตอก
 กระม่ง มีความเกรงกลัวว่าท่านเป็นผู้ใหญ่จึงไม่อาจออกมา บรรดาพนอง
 ไตพังกชวนกันทวเราะ.

ของกงจึงพูดว่า พวกตำบลจอกเงยจับนงเราไปได้ ไม่แจ้งว่า
 จะเป็นตายประการใด ท่านทงปวงตองช่วยกันให้แข็งแรง ยกไปตีเอา

ตามลจอกเงงออกศกครงหนง พนองเหลานนว่าทานบงคบบัญชาสั่งได้
 มิได้ชตชนจะทำตามถอยคำ ดชยว่าจะมานงกลวเดกพวกจอกเงงทำไม
 ชาวพเจ้าจะอาสาไปเอง ชองกงว่าตงให้เจ้าเป็นนายทหารกองหน้ายกไปก็
 ไม่มีชย ครวงนจะไปอีกอย่างไรได้ จงจตให้เบทลม เตงฮย ฮาวเผงส
 นายกบตวชองกงจะยกเป็นกองหน้าไป ทสองให้ไตจง ฉนเหมง เฮยหยง
 เจยสว เตยหวย เตยสน แป๊ะฉนแปตนายคอยระวงพวกจอกเงงจะยก—
 ชามแม่น้ำมา ทสามจตให้ลมชอง ฮวยหยง มกทอง ดชย ฉนายแบ่งเป็น
 สองกองแยกไปคนละทางจะได้คอยบองกันพวกพองไพร่พลเหลานน จด—
 แงการเสรวแลวชองกงกแตงตว สงไทยกองแตงชนมากมไพร่พลเดินเท้า
 พนเศ ทหารมารอยหาตบยกออกจากคายกองทสองทสามนนกกมไพร่พล
 ตามชองกงไป.

ฝ่ายจอกเหลง จอกบวแเงงว่า ชองกงยกมากตระเตรียมไพร่พล
 ไวคอยสรบ ให้ชกองชาวทเชยหนงสอวากลาวชองกงชนดวย ไพร่พล
 เหลานนกจตการไวพรอม ชองกงยกบกรกเข้าไปในเขตแดนถงเขา—
 ตอกเลงกงหนาบานจอกเงงเหนองชาวบกอย มหนงสอสบสตวกหยตมา
 อาน.

ใจความว่า ตามลจอกเงงนจะคมไพร่พลไปเหยยชยาทเขต
 แคนเขาเนยชวเปาะจยบตวเคยวไก ชองกง ทำลายเขาเนยชวเปาะ
 เสียให้ รวชเบนแผ่นคินเปล่า ชองกงแเงงแลวกโกรยงนถ จงสาบาน
 ว่าถาตตามลจอกเงงไม่แตก ก็ไม่ชอกลับไปเขาเนยชวเปาะจะยอมสตัาย
 บรรดาพนองเหลานนเหนทหนงสอทองกชตแคนทกคน พอพวกพองทสาม
 ยกตามมาทน ชองกงเห็นไพร่พลมาพรอมแลวกสงไทยกองตามยกเขาต

ทางหนานาน ของกงกบของศคนกยกจะตเขาทางหลังบ้าน.

ฝ่ายจอกเหล่ง จอกไฮ้ว จอกบิว พากันนั่งดูวาของกงจะตหกเขา มาอย่างไร.

ฝ่ายไฮ้วไท่ก้งเจ้าของตำบลไฮ้วเก็ง จึงให้นางไฮ้วซาเหนียบตร ดาวคุมไฟว์พลยกมาช่วย นางไฮ้วซาเหนียกแต่งตัวถ้อฮาวูชนม่า คุม ทหารตรงมายังตำบลจอกเก็ง

ฝ่ายชองกงคุมไฟว์พลมาทางหลังบ้านจอกเก็ง ไถยบเลี้ยงไฟว์พล ออองกหยุตมา ส่งไท่เบทลน เตงฮุยคุมไฟว์พลคอยสกัดทางประตูหลัง บ้านไฉ่ ชองกงกบฮาวเผงเฮงเฮยไฮ้วคุมไฟว์พลครึ่งหนึ่งยกไป นางไฮ้ว- ซาเหนียรบยกไฟว์พลเข้ามาใกล้ ชองกงเห็นนายทหารหญิงชมาถ้อกระบ อยุกดางไฟว์พล จึงคิดว่าเห็นจะเป็นบุตรสาว ไฮ้วไท่ก้งทสรเรวญกนนักวา ผมอเซมแซง ยกมาช่วยตำบลจอกเก็งต้อกระมั่ง จึงถามพวกพองวาผู้ ไตจะฮาส่าสู้รบกับทหารหญิงไต้บ้าง.

เฮงเฮยไฮ้วเป็นคนมกมากตวยการปฎิพทช ครนไต้พงชองกงพุด ตงนนจิงวา ฮาพเจาจะฮาส่าจับทหารหญิงให้จิงไต้ พุดแลวกชบมาตรงมา นางไฮ้วซาเหนียกชบมาเขาสู้รบไต้ประมาณสิบเพลงยงไม่แพชนะกัน เฮง- เฮยไฮ้วทาทจะพุดจาเตะโลม นางไฮ้วซาเหนียกยงโกรธนัก สู้รบเขาโดย ก่าล้ง เฮงเฮยไฮ้วสู้ผมอ นางไฮ้วซาเหนียไม่ไต่กชกมาหนี นางไฮ้วซาเหนีย ชบมาไต้ตามไปทันเขากระบพ่นถกทวนหลดจากมือ เฮงเฮยไฮ้วเสยทนาง ไฮ้วซาเหนียจับตัวไต้ ฮาวเผงเห็นกชบมาจะเขาช่วย นางไฮ้วซาเหนียกเขา สู้รบกับฮาวเผงยงทวแพชนะไม่ ชองกงเห็นนางไฮ้วซาเหนียจับตัวเฮงเฮย-

ไฮ้วไตกตกใจ ครนเห็นอวเผงเข้าไปสูรบกยงมความวิตกกถวจะเสยท จง
ขมไฟรพลเข้าไปไกลจะคอยช่วยบองกน.

ผายเตงฮยกับเบทลนตงสกคอยประตหลงบาน เตงฮยณคคอยเต
ไกล เห็นนายทหารหญิงจับตัวเฮงไฮ้วไปได้ อวเผงเขารวมเบนรอง กถว
จะเสยทอกกขบมาตรงมาช่วย.

ผายพวกตำบลจอกเกจคอยในบ้านเห็นนางไฮ้วซาเห็นขก - -
ไฟรพลมาช่วยสูรบกับพวกชองกิง ทหารของชองกิงเขาช่วยกันสูรบหลาย
คนกถวจะเสยท จอกเหลงกถอทวนขนมากมไฟรพลสามร้อยเบตประต
ทศตสะพานขามา เห็นชองกยนอยขางหนากบจะเขาจับตัวชองกกอน
เบทลนเขาบองกนสูรบกับจอกเหลงเบนสามารถ เตงฮยขบมาตรงมายังไม
ถึงเห็นพวกจอกเกจยกออกมาอก ครนจะเขาช่วยอวเผงกเห็นชองกคอย
แตผเตยวกถวจะเสยท จงชกมากคอยบองกนชองกคอย ชนชนนกาลง
สูรบกันอยทงสองผายได้ซาพนกนอยดบสน.

ผายคนเหมงกับพวกพองอยพรอมกนทหนาดตำบลจอกเกจ ครน
ชองกยยกไปตทางหลงบาน พวกขางนกจการจะขามนาคเขาไป พวก
จอกเกจระตมยงเกทณทลงมาตงทวณ จะตทกเขาไปกไมได้พากันจนใจ
ไมรทจะคคอยางไร ครนไดยนเสยขางหลงสูรบกันอยฮอง ฉนเหมงก
แบงพวกพองไฟรพลคอยบองกนขางหนาดตำบลบาน ตวฉนเหมงกับพอง
เหล่านนยกแยกกันเบนหลายทางตรงไปหลงตำบลจอกเกจ

ชองกิงเห็นไฟรพลพวกของตวยกมากคอยคดาขวต ฉนเหมงรบ
ยกบกรุกเขามาไกล ชองกิงรองเรยกไทฉนเหมงช่วยเบทลน ฉนเหมง
เบนคนใจเรว โกรธคณว่าพวกจอกเกจจับองชนผู้เบนคชยไปแต่ครงกอน

กชบมาเขาช่วยเบหฺลนสู้รบกับจอกเหลงเป็นสามารถ เบหฺลนก็ชกมากชย
ออกมา เห็นไฟพลตำบลไฮวเกจิงคุมตัวเฮงเฮยไฮวส่งไปบ้าน กชบมา
ตรงเข้าจะชิงเฮงเฮยไฮว.

นางไฮวซาเหนยกำลังสู้รบกับฮาวเผงอยู่เหลยวหลังไปเห็นเบหฺลน
เขาแยงเฮงเฮยไฮว กชบมามาบองกั้นไว้ พวกไฮวเกจิงก็เอาตัว-
เฮงเฮยไฮวไป ฮาวเผงช่วยแก้ไขไม่ได้กลอยห่างออกมา ชองกยन्दททว
ทงสองฝ่ายสู้รบกันจนตาย ฉนเหมงรบกับจอกเหลงได้หลายสิบเพลง
จอกเหลงสู้พลาดถอยห่างออกไป.

ผายฉวนเตงหยกเป็นครอย ในตำบลจอกเกจิงเห็นจอกเหลงสู้ ผมอ
ททวชองกยไม่ได้ กนตงตัวถอฮาวชนมาคมไฟพลเบ็ดประตทอ-
ดะพานขามมาจะช่วยจอกเหลง ฮาวเผงกชบมาเขารบกับฉวนเตงหยก ๆ
กชกมาหนทาที่จะไม่สู้ ฮาวเผงไม่รือบายกชบมาได้ ฉวนเตงหยกเห็นได้
ทกชกมากลบ เอากระบองสนตถกฮาวเผงตกมาลงตรงเขาจะจับตัว เตงฮย
เหนดงนกรองตวาดชบมาเขาสรบตานทานไว้ ชองกยเรงไฟพลไปช่วย
พยงฮาวเผงชนมมา ฉวนเตงหยกจับตัวฮาวเผงไม่ได้กลอยห่างออกมา.

ผายจอกเหลงฉนเหมงไม่ได้กชกมาหน ฉวนเตงหยกชบมาเขา
สู้รบกับฉนเหมงโดยสิบเพลงยังไม่แพ้ชนะกัน ฉวนเตงหยกทำเป็นแพ้บ-
มาหนเขาไปในน้ำคำ ด้วยพวกตำบลจอกเกจิงชดหลมพลาจไว้ ฉนเหมง
ไม่รือว่าเป็นอบายกชบมาได้ตามเขามา มาของฉนเหมงถล่าหลมลงโดดไม่
ชน พวกจอกเกจิงก็ตรกนเขาจับฉนเหมง เตกฮยเห็นกชบมาเขาไปจะช่วย
พอไฟพลพวกจอกเกจิงตรกนมากชกมาหนกบตกหลมลงอก พวก-
จอกเกจิงจับตัวเตงฮยได้ มัดส่งไปตำบลจอกเกจิงพร้อมกบฉนเหมง.

ห้องกิ่งเห็นตงนกกตกใจสงไหตมาดอชน เบทลนสรบกับนาง
 ไซ้วชาเหนีย ไดยนักถอยห่างออกมาคอยมองกนห้องกิ่งพากันหนีไปทิศใต้
 ลวนเตงหยก จอกเหลง นางไซ้วชาเหนียก็ไล่ตามมาข้างหลัง ห้องกิ่งกับ
 พวกพองหนีไปไม่มทางกตกใจ พอเห็นไฟพลยกมาทางทิศใต้จำได้ว่า
 มกห้องพวกของตัว อถพวกหนึ่งฮวยหยงยกมาทางทิศตะวันออก เอยหยง
 กับเจยฮวยยกมาทางทิศตะวันออกเจยงเหนอแยกมาทางสามทางถึงพรอมกัน
 ห้องกิ่งเห็นตงนกกคอยคลายวิตถ ยกไฟพลเข้ามาสมทบพวกพองเหล่านน
 กขบมาเข้าสรบเป็นสามารถ.

ฝ่ายจอกบิวคอยคอยอยู่บนบ้านจอกเกจ เห็นไฟพลห้องกิ่งยกมา
 ช่วยเป็นอนมาก กถดวนเตงหยกกับจอกเหลงกับพชายจะเสยท สงให้
 จอกไซ้วชพทสองอยุ่รักษาตำบล จอกบิวคองเตงตวถอทวนชนมคมไฟพล
 เบ็ดประตูทอดสะพานข้ามไป ตรงเข้าช่วยจอกเหลงสรบ.

ฝ่ายลจน เตยทวย เตยสนซึ่งคมไฟพลคอยสกัดอยุ่ข้างหน้าบ้าน
 จอกเกจ ครนรว่าพวกทยกมาสรบกันชดมนว่นววยอยุ่ กจัดไฟพลจะ
 ข้ามมาไปช่วยยงไม่ทันเสรจ พวกบนบ้านจอกเกจกระตมยงเกาทถนทพง
 แหลนหลาวลงมادتงห้ามจะข้ามไปไม่ได้ถถอยห่างออกไป ไตจง เบ๊ะสน
 ร้องเรียกว่าไหยกถถบมาคอยสกัดตันทางอยุ่หนถต พวกเหล่านนถว
 กันคมไฟพลถบมา พวกข้างหลังบ้านบกรุกเข้าซาพนกันเป็นทะเลมบอน
 ไฟพลทงสองฝ่ายลมตายลงมาก.

ห้องกิ่งเห็นว่าจวนคาก ไทเบทลนบองกนรักษาอาจเฝงออกไป—
 กอน สงให้ไฟพลมาบอกกับพนองทงบวงทรมอยุ่ว่าให้สพลางถอยพลา

ตัวของกงกชบมาไปทางประมาณเศษ เหลียวมาดพวกพ้องกำลังสู้รบกัน
ขุดมนเห็นนางไฮ้ชาเหนียวไล่ตามมา ของกงชบมาหนีไปทางทิศตะวันออก
นางไฮ้ชาเหนียวก็ขบมาไล่ตามไป.

ฝ่ายลมของกบิลชยและพน้องเหล่านนคอยสกัดคอยหน้าบ้านจอกเงย
โดยนเสียงสู้รบกันออกมากชน ลมของกบิลชยก็แบ่งไฟรพลยกแยกกัน
คนละทาง ตรงมายังหลังบ้านจอกเงยเห็นนางไฮ้ชาเหนียวไล่ตามของกง
ใกล้เข้ามากรองตวาดว่า ทหารหญิงคนนบอาจบกรกจะจับตัวเราหรือ
กชบมาตรงเข้าไปจะต่อสู้กับนางไฮ้ชาเหนียว ๆ ก็ไม่สู้ด้วย ขบมาไปจะได้
จับตัวของกงให้ได้.

ของกงหนีไปใกล้จะถึงบ้านพอลมของมาถึงกรบขบมาของกัน
ของกงไว้ นางไฮ้ชาเหนียวสู้รบกับลมของได้หลายเพลง นางไฮ้ชาเหนียว
เอาระบพันลมของหลบทัน นางไฮ้ชาเหนียวเสียด ลมของตด้วยทวน
ถูกมือแล้ว โดดเข้าจับตัวนางไฮ้ชาเหนียวได้ส่งให้ไฟรพลมัดไว้ ของกง
เห็นกตใจยงนถ คมตัวนางไฮ้ชาเหนียวมาคอยอยู่ที่ตนทาง:

ฝ่ายพวกพ้องเหล่านนกับไฟรพลลาถอยออกมาได้ พวกจอกเงย
เห็นว่าเขนคากไม่ไล่ตตามพวกนถลบตงสน ไฟรพลตำบลไฮ้เกจงน
เห็นเขาจับนางไฮ้ชาเหนียวไปก็ไม่อาจเข้าสู้รบหนักกลับไปแจ้งแก่ ไฮ้ไท่ก่ง
บิดานางไฮ้ชาเหนียว ไฮ้ไท่ก่งก็ให้เอาตวเฮงเฮยไฮ้มาส่งยังตำบล -
จอกเงย จอกบงส่งให้เอาเฮงเฮยไฮ้ไปจำไว้กับพวกทงบมาได้นนคอยว่า
ถ้าจับตัวของกงได้เมื่อไรจะส่งไปเมืองหลวงให้พรือนกัน.

ฝ่ายพวกพ้องของกง ครนลาถอยออกไปพบกับของกงแล้วยก
กองทัพถล่มไปค่าย ของกงจัดให้พน้องสคนกับไฟรยสบเศษคมตัวนางไฮ้

ซาเหนยบรทกเกวียนไปส่งของไท่ก้งรักษาไว้ทเขาเหนยชวเปาะ และรับ
 อาวเผงไปรักษาหายตแลวจงคอยมา พนองสนายกเขาตวงนางไฮ้ชาเหนย
 กับอาวเผงชนเกวียนออกจากค้ายไปแลวคตว่า นางไฮ้ชาเหนยคนน เหน
 ทของก้งจะเอาเป็นภรรยาจึงให้เราคมตัวไปส่งของไท่ก้งผู้บิดา ต่างคนก็มี
 อากจะพุดจะเคาะแคะสิ่งใดรับไปยังเขาเหนยชวเปาะ.

บัดนี้จะกล่าวถึงเมืองเตงจิว มีเขาใหญ่เรียกว่าเตงจิวชว ทเข
 นนมเสอรายอยตวหนง คนเดินทางไปมากกนเสยเป็นอนมาก ชาวนก-
 เสงลลอลอง ผู้รักษาเมืองแจ้งความกมหนงสอไปถึงนายบ้านนายอำเภอ
 ให้บ่าวร้องพวกพรานไปช่วยกันยิงเสอให้ได้ นายบ้านนายอำเภอแจ้งใน
 หนงสอแลวกเทยวบ่าวร้องให้พวกพรานรทกบ้านทุกตำบล.

ฝ่ายเกยเตยณ เกยไปชาวเมืองเตงจิวรูปร่างสูงใหญ่ฝีมือเข้มแข็ง
 ชานชานาญเกาทณฑทไม้มผเสมอ บรรดาพวกพรานกสรรเสริญว่าผมอด
 ครนบดาตาย พนองสองคนยงไม้มภรรยาเทยวเป็นพรานทาเลยงชวตอย-
 เนองๆ เกยเตยณผู้พพนนเรียกว่าชงเถาจจ เกยไปผู้นองเรียกว่า-
 ชวบวณเฮยต เวลาวันนนไดยนนายอำเภอมาบ่าวร้อง เกยเตยณ เกยไปก็
 ไปรับสัญญาตอหน้าผู้รักษาเมืองว่า ในสามวันนซาพเจ้าจะไปยังเสอตร้าย
 มาให้จงได้ ผู้รักษาเมืองกทาหนงสอส่งให้ เกยเตยณ เกยไปค่านับลากลับ
 มาบ้านจตเกาทณฑททม ไกไมตองยงกณนไตเฮงลลลเกาทณฑท ไกนนชैयाพิษ
 ไว้เสวจ.

ครนรุ่งเช้าเกยเตยณ เกยไปจัดเครื่องคัสตราวอพร้อมตรงไปยัง-
 เขาเตงจิวชว เขาเกาทณฑทไกไปผูกตงขมไว้ทตนทางเสอเดิน แลวชนไป
 แอบคู้ยู่บนต้นไม้อจนเวลาค่า ไม่เห็นเสอออกมากชวณกลับไปบ้าน' รุ่งชน

เขาเกยเตียน เกยโปมีความวิตก จึงไปคอยต้อยบนต้นไม้อกจนเวลาเย็น เห็นเสือใหญ่เดินออกมาตามทางกระตบสายเกาทณฑท ไกลนึ่งไปถกชาย – ไทรงเสือ เกยเตียน เกยโปเห็นกกลงจากต้นไม้ ยิงเกาทณฑทซาไปอถกถู เสือตามตอกก็โดด โมน โจนหนีลงจากเขาไปได้ประมาณดเศษ เกยเตียน – เกยโปไล่ตามเห็นเสือใหญ่ร้องกระตบกระสายด้วยพิษยาที่ถูเกาทณฑท – กำเรบ เสือนนลมกลงตกลงไปจากเขา โดดเข้าไปตายอยู่ในสวนดอกไม้ เกยเตียนนยพเคราะห์ตกจำได้ว่าสวนของมอไทกั่งกกลงจากเขาตามเสื้มา.

ฝ่ายมอไทกั่งตงบ้านเรือนอยู่ในเมืองเตงจิว เป็นคนมั่งมทรพยสน บุตรชายชอมตงหง.

ขณะนั้นมอไทกั่งนอนหลับ เวลาจวนสว่างพวกบ่าวไปปลุก – มอไทกั่งบอกว่า เสือใหญ่ถูเกาทณฑทเข้ามาตายอยู่ในสวนดอกไม้ – มอไทกั่งแจ้งความกยนตงหงพุดกับมอตงหงว่า ผู้รักษาเมืองให้นายอำเภอ เทยวบ่าวร้องว่าผู้ ไดยิงเสือใหญ่ตายเขาไปส่ง ก็จะมีความชอบ บัดนี้ เสือเข้ามาตายในสวนเรา เจ้าจงเอาเสือไปส่งว่าเรายิงได้เองความชอบก็ จะได้กับเรา มอตงหงกเห็นชอบด้วยครนปรักษากันแลวกกลงให้บ่าวไพร่ ผูกมตห้ามเสือนนออกจากสวนดอกไม้ แล้วเอากุญแจได้ประตูสวนเสีย มอตงหงกุมไพร่ห้ามเสือดตรงไปยังบ้านผู้รักษาเมือง.

ขณะนั้นเกยเตียน เกยโปมาถึงบ้านมอไทกั่ง พอดสว่างเห็นประตู บัดอยู่จงร้องเรียกให้เปิดรับ มอไทกั่งออกมาดูเห็นเกยเตียน เกยโปก็เบต ประตูให้เข้าไป เกยเตียน เกยโปค้ำนับมอไทกั่งแล้วพุดว่า ไม่ได้พบปะ ทานเลย วนนขาพเจ้าจะมารบกวันทาน.

มอไท่กั้งจึงว่า เจ้ามาหาเราแต่เราด้วยอะไรสิ่งใด เกยเตียนว่า
 ข้าพเจ้ารับหนังสือท่านบนมาจากผู้รักษาเมืองว่า จะยิงเสือร้ายให้ได้
 ในสามวัน ข้าพเจ้าไปคอยยิงเสืออยู่เมื่อเวลาเช้ามืด เสือร้ายถูก-
 เกาที่ถนนตรงหนทางหลังเขา โตดเข้ามาตายอยู่ในสวนดอกไม้ท่านจะมา-
 ขอเอาเสือนั้นไปให้ผู้รักษาเมือง มอไท่กั้งได้ฟังก็ทว่าเป็นพูดว่า ถ้าเสือ
 เข้ามาตายในสวนเราแน่แล้วเจ้าอย่าวิตกเลยจงไปตเอาเถิด เจ้าตามเสือมา
 แต่เวลาเช้ามืดเห็นตเห็นอนนกรเราจะจัดอาหารให้กิน.

พูดดังนั้นคนส่งไทยก็โตะมาเพียงเป็นอันดี เกยเตียน เกยไปไม่รู้
 อบายสำคัญว่ามอไท่กั้งขอตรงกรบประทานอาหาร แล้วก็นับพูดว่า-
 ท่านจงพาข้าพเจ้าไปหาเสือในสวนด้วยเถิด มอไท่กั้งก็พูดจาขู่อีกคร
 หน้ แล้วก็พาไปถึงประตูสวนเรียกให้ผู้รักษาสวนเอาลูกกุญแจมาไขก็ไม่
 ไคร่ออก มอไท่กั้งทำเป็นพูดว่า สวนเราไม่มีคนเขาก่อนแล้ว
 กุญแจเป็นสนิมจึงไขไม่ออก ก็ให้ห้กุญแจเข้าไปในสวน เกยเตียน
 เกยไปไม่เห็นเสือก็สงสัยเลยเที่ยวคนหากไม่พบ มอไท่กั้งจึงแกล้งพูดว่าเสือ
 ไม่ได้เข้ามาตายในนี้ เจ้าทั้งสองจะตมิดไปตอกกระมัง เกยเตียนตอบว่า
 รอยเสืวงเข้ามาโลหิตยังติดหน้าตเรียงรายอยู่เต็มไป มีไข้ข้าพเจ้าเกิด
 เมืองอนเมื่อไรก็เกิดในเมืองนด้วยกน คงจะเป็นพวกท่านลักเอาเสืตาย
 ของข้าพเจ้าไปเป็นแน่ มอไท่กั้งได้ฟังก็โกรธว่าเจ้านมาพาดพาโลเรา-
 เปลา ๆ ก็ทุ่มเถียงกนออกอง เกยเตียน เกยไปหักพังลูกกระวงสวนดอกไม้
 เสีย.

มอไท่กั้งร้องตวาดว่า เจ้าทั้งสองนมาตปล้นบ้านเราหรือ จง
 ร้องเรียกผู้คนมาเป็นอนนมากตตรงเขาตบต เกยเตียน เกยไปเห็นว่าในบ้าน

เขากลัวจะเสียทกถอยออกมา พวกมอโถกั้งก็ไม่ติดตาม ครั้นจะบุกรุกพังเข้าไปสู่มอถกั้งจะเกิดความกักรวมกันเดินกลับมา.

ฝ่ายมอตงหงกับมอโถกั้งกับบ่าวไพร่ห้ามเสีย ไปส่งผู้รักษาเมืองแล้วกลับมาบ้าน เกยเตียน เกยไปเห็นมอตงหงไม่แข็งแรงมาแต่ไหน จึงเดินเข้าไปบอกว่า เวลาคนนขาพเจ้ายิงถูกเสียร้าย เสียพาลูกเกาทัณฑ์วงหน้เขามาตายในสวนดอกไม้ท่าน ขาพเจ้าตามมาว่ากล่าวขอแต่โดยดี บิดาท่านไม่ไห้กลับจะหอบที ท่านจงสงเคราะห์ขาพเจ้าด้วยเถิด.

มอตงหงได้ฟังก็โกรธคิดจะหาความใส่เอาพี่น้องสองคน จึงแกล้งพูดว่า บิดาเราไม่ได้รู้เห็นหรือจะเป็นพวกในบ้านบิดมั่งเสียดอกกระมัง ถ้าเสียเข้าไปตายในสวนเราจรงท่านทั้งสองอย่าวิตกจะเอาเสอนนคน ใ้ได้ ท่านจงไปช่วยกันเถิด.

เกยเตียน เกยไปไม่รู้เท่ากยหนดเดินตามมอตงหงไป พอลงบ้านบ่าวไพร่ก็มาบอกกับมอตงหงว่า เมื่อก่อนหน้าท่านครุหน้เกิดวราทชนกับเกยเตียน เกยไป ๆ หักพังลูกกรงหน้าบ้านเสีย มอตงหงได้ฟังก็ไม่พูดส่งใด เรียกเกยเตียน เกยไปเข้ามาด้วย มอตงหงร้องส่งให้คนใช้มาปิดประตูบ้านเสีย แล้วจับตัวเกยเตียน เกยไปมัดไว้ เกยเตียน เกยไปจึงร้องความจบบัดใจทั้งสองคนด้วยเหตุประการใด มอตงหงว่าเวลาคนนพวกเราศื่อร้ายได้ เจ้าพาลพาลโลว่าเสียของเจ้ายิงตาย แล้วบ่งอาจเขาหักพังทำลายบ้านเรือนเราตปถนเอาทรัพย์สินส่งของจะเอาตัวไปส่งกับ— ผู้รักษาเมืองเตงจิว มอตงหงก็เข้าไปข้างในปรึกษากับบิดาแล้วเอาของหมดมราคาหื้อไว้จะเอาเป็นของกลาง แล้วทำเรื่องราวกล่าวโทษว่า — เกยเตียน เกยไปเป็นผู้ร้ายเรียกคนใช้คุมตัวเกยเตียน เกยไปออกจาก

บ้านไป เกยเตียน เกยไปเสียทีแกมอดตงหงกชดเคนยงนุกแต่ไม่รูทจะ
คิดประการใดด้วยตวตองมตชยภมความจตก.

ฝ่ายมตตงหง ครนมาตงกนาเรองราวเขาไปยนตอฝรภษาเมือง
กรมการ ฝ่ายเฮงเจงเป็นชนนางตาแห่งทชงมกไดวากลาถการทงปวง
เป็นบุตรเขยมอไทก้ง ครนฝรภษาเมืองกับเฮงเจงรบเรองราวของมตตงหง
มาอ่านแงจความแฉวกลสงไหเฮาตวเกยเตียน เกยไปเข้ามาชำระไตถาม
เกยเตียน เกยไปก็ไมรับ ฝรภษาเมืองกับเฮงเจงสงไหฝรภษาเขยนตเป็น-
สาหัส คนทงสองทนไมไดกตองรับว่าเป็นโจรเขาปลนเอาเงินทองแฉะ-
พาดพาไลด้วยเสอนนจรง ฝรภษาเมืองกับเฮงเจงก็ไหเฮาตวไปจำชงคก
ไว มตตงหงคานับลาฝรภษาเมืองกับเฮงเจงกลับมาบ้านปรภษากับบิดาว่า
จะตองเอาเงินทองไปไหแกฝรภษาคกคดชาสองคนพนองเสยจจะได ชง
จะตตตนไมแฉวตองชตรากเงาไหสมเซง ถาทงไวนานไปคงจะเกิดก้งใบ
งดงามชน.

มอไทก้งไดพงกเห็นชอบ มตตงหงจรงจตเงินทองออกจากบ้าน
ตรงมาหาเฮงเจง ครนถงกเขาไปชางในเฮงเจงเขญไหงทสมควร--
มตตงหงกเอาเงินออกไหเฮงเจงคดชาเกยเตียน เกยไปพนองทงสองเสย-
เฮงเจงกรบไวแฉวเขาไปเทยวแจกจ่ายตามบรรตานายเล็กและนายใหญ่ท-
รภษาคกไหคดชาเกยเตียน เกยไปเสยไหได บรรตาควนายไดเงินทองก
ยนตวา การเรองนทานอชยวตกเลยเป็นพนกงานชาพเจาจะจตแงเอง
เฮงเจงกกลับมาบชกกับมตตงหงทกประการ.

ฝ่ายเปากิตเป็นทเจยคคกับชนนางนายคก ครนไดเงินทองเฮงเจง
แฉวกตรงมายังคก กาชบสงนายรองวาสองคนนโทษปลนสาคญมาก-

เอาชอกมาจากรังไว้ให้แน่นหนา จึงท้าวเป็นชนนางรองทเจยตคป ครน—
 เป่ากตไปแลวกทาตามคำสั่ง แต่มความเวทนาแกสองคนพนองเป็นอนมาก
 พเคราะห์ตเคยเตยน เกยไปแลวราลกชนไดวาเป็นญาติกันจึงถามวาเจ้า
 ทงสองจาเราไดหรือไม พชายของเจ้าเป็นชนนางตาแทนงทหตผายทหา
 กเป็นพนองกบเรา เกยเตยน เกยไปถามวาทานของกทหรือไมไซงกท
 บอกวาคอตวเรานแหละเป็นชาวเมืองเมาจว บ และบตายกมาอยทเมือง
 เตงจว เรามทลานสาวอยคนทงยกให้เป็นภรรยาของพชายเจ้า จึงได
 เป็นญาติกัน ซงชนไดภรรยาชอนางโกวตัวชอ ชาวบ้านเรยกวาบอตัวชอ
 ผมอเขมเขง ชายตักสามสิบคนกสไมได บคนซงชนกบนางโกวตัวชอ
 ไปตงโรงเตยมชายสรวอยนอกก้าแพงเมืองเตงจวซางทศตะวันออก คบแต่
 คนทมผมอเขมเขงเป็นพวกพอง ซงตวจาทงสองมผคตรายจะใหตายเสีย
 ในคกเราเห็นว่าเป็นญาติกันคตจะชวย ใหเจาทงสอง พนภยจกคตอ่านเสีย —
 โดยเร็ว.

เกยเตยน เกยไปว่าท่านอย่าถือโทษเลยข้าพเจ้าจาไม่ได้จริง ๆ
 ซงทานมความเมตตาข้าพเจาทงสองพระคณเป็นทย คตอยวาจะมทงสอ
 ผากไปตงซงชนกบนางโกวตัวชอ ถ้าแจงในเรอความแลวกคงจะมาชวย
 ชอท่านไดสงเคราะห์ข้าพเจาดวยเถด จึงทหวว่าเราจะไปเองเจ้าอย่าวิตกเลย
 เกยเตยน เกยไปไดฟังกยนตคกเขาลงคานบ จึงทหวว่าอย่าคานบเลยเรา
 ไมไซผอน จึงออกมาจคตอาหารเขาไปใหรับประทานเสร็จแลว จึงทหว—
 บอกกบเกยเตยน เกยไปว่า เจาอย่าตองเขยนทงสอใหลามากเลย การ
 ทงปวงกรอยทงสน พดแลวสงพวกผคตมว่าใหชวยระวงบองกนรักษายา
 ใหญ่ ไดทาอนตรายสองคนพนองได จึงทหวกออกมาจากคกตงไปนอกเมือง

ทิศตะวันออก ครนถงแถวถนนสลับซ้ายประตูตงหมิง เห็นโรงชายสุวอยู่
แห่งหนึ่ง งกหวกเดินตรงไปมีหญิงนงอยหน้าโรงจึงถามว่าโรงชายสุว
นแซชงหรือมิใช่ นางโกวต้วชอว่าโรงนแซชง ท่านจะขอสุวกับชองกง
หรือจะเล่นเบยกเซญนงก่อนเถิด.

งกหวบอกว่าข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้อื่น เป็นอาของชงลบบชนาง —
ตำแหน่งทศฝ่ายทหาร นางโกวต้วชอได้ฟังกหวเราะ บอกว่าข้าพเจ้าขอ
โกวต้วชอเป็นภรรยาชงชน ท่านชองกหวหรือข้าพเจ้ากับท่านไม่ใช่ผู้อื่น—
กลักชนคานบตามธรรมเนียม จดหานาขามาให้แล้วพูดว่า ข้าพเจ้า
โดยนชาว่า ถ้าท้าวราชการเป็นชชนางรองเจียดคบบฝ่ายกรมเมือง แต่ยังไม่
ไม่เคยพบปะจึงไม่รู้จักกัน ข้าพเจ้าคิดไวกับสามว่าจะไปเยี่ยมเยียนสัก—
ครึ่งหนงกตดอระคาชชอยอยู่ วนนเบนบุญชกนาให้อามาจนถงบานข้าพเจ้า
มักจอระตั้งโตจงบอกให้ทราบเถิด งกหวว่าเมื่อเวลาเขาส่งคนโทษมา—
สองคนถามตรูว่าเป็นญาติกัน คนทงสองนนชอเกยเตยน เกยไป มอไทก้ง
กับมอตงหงพาดพาโดดวยเรื่องยงเสอตาย แล้วซาได้ความว่าเป็นผู้ร้าย
เขาตปลนเอาเงินทองสงชอง แล้วจับตวมาส่งผู้รักษามือง มอตงหงเอา
เงินทองมาบนบานปวารณนาจะให้สองคนพนองตายทในคก การเวองน
มอไทก้งแกดงได้ความเขาเปล่า ๆ ครนจะช่วยแก้ไขกตวคนเดยว จึงได้
มาบอกพนองทงหลายให้รู้ นางโกวต้วชอได้ฟังกโกรชพูดว่า เกยเตยน
เกยไปนอชงข้าพเจ้าไมมีความผิด เหตุใดมอไทก้งมาคตรายตงน แล้วกให้
คนใช้ไปตามชงชนมาโดยเร็ว.

เวลาวนนชงชนไปเที่ยวเล่น เห็นคนใช้ไปตามกกลับมาบ้าน
สนทนากบงกหว นางโกวต้วชอกเล่าเรื่องเกยเตยน เกยไปให้แจ้งทุก-

ประการ ซึ่งชนได้ฟังก็เสียใจ พุดกับภักทว่าอาจกลับไประวังรักษา
 เกยเตียน เกยไปไว้ก่อนข้าพเจ้าจะพาพวกพ้องเข้าไปช่วยไม่ให้ขาดอก -
 ดั่งให้คนไข้จุดโต๊ะและสรามมาเลี้ยงงกหัวเป็นอันดี นางโกวตัวชอก-
 เอาเงินออกมาส่งให้ ว่าอาจเอาไปแจกจ่ายผู้คนละเล็กน้อยเขาจะ-
 ได้ลดหย่อนให้สองคนพ้องมีความสุขสบาย งกหัวรับเงินลาซึ่งชนกับนาง
 โกวตัวชอกออกจากโรงกลั้มมาบอกแก่เกยเตียน เกยไปว่า พี่สะใภ้ยังคิด
 อานกั้นอยู่ว่าจะมาช่วยในเร็ว ๆ นี้ พุดแล้วกลับไปบ้านจัดสิ่งของไว้พร้อม
 เสร็จ.

ฝ่ายซึ่งชนจึงปรึกษากับนางโกวตัวชอกว่า มอไท่กั๊งเป็นคนมั่งมี
 ทรัพย์สมมาก ผู้รักษาเมืองและกรมการก็เป็นพวกพ้องของเขาทางนนเวา
 จะทำประการใดดี นางโกวตัวชอกถามว่า ฮาห์หลานสองคนนนคือผู้ใดอยู่
 ไหนจงเชิญมาจะได้ปรึกษากัน ซึ่งชนว่าอยู่เขาเตงหนชวคนหนงชอ-
 โจวเอียนเป็นอาของโจวยุ่น เจ้าจงจัดหาสุรากับสิ่งของไว้เราจะไปเชิญมา
 ในเวลานี้ ซึ่งชนก็ออกจากโรงตรงไปเขาเตงหนชว.

ฝ่ายโจวเอียน โจวยุ่นสองคนอาหลานปู่และบิดาเป็นชนนาง
 ผู้ใหญ่อยู่ในเมืองไคจิ๋ว ครนภายหลังยกครอบครัวมาตั้งอยู่ในเมือง-
 เตงจิ๋ว โจวเอียน โจวยุ่นนนแต่เด็กมาก็พอใจฝึกหัดเพลงอาวุธ ใจชอ
 ตรงคมโตเขาด้วยผู้ผิด คนทงปวงจึงเรียก โจวเอียนว่าชดนาเหลงเรียก
 โจวยุ่นว่าตอกกกเหลง อยู่ที่เขาเตงหนชวชานานหลายปี เวลาวนน
 ซึ่งชนไปถึงเขาเตงหนชวโจวเอียน โจวยุ่นก็ออกมาต้อนรับตามธรรมเนียม
 ซึ่งชนจึงพุดว่า นอนมอระจะเชิญพทงสองไปปรึกษากันที่บ้านในขณะน
 โจวเอียน โจวยุ่นได้ฟังก็ไม่ได้ถามว่าอะไรสิ่งใดจัดแจงแต่งตัวพากันออก

จากเขาเดินมาถึงโรงซังหิน นางโกจตุชอกก็เชิญโจวเอียน โจวยุนเข้า
 ไปนั่งข้างในจตุโต๊ะและดูรามาดูแลด้วยกัน ชงชุนก็เล่าความชงเกยเตียน
 เกยไปผู้น้องตองโทษให้ฟังแล้วว่า น้องไปเชิญพทงสองมาช่วยคิดอ่านว่า
 จะยกพวกฟ้องไปตีหักแย้งชิงเอาเกยเตียน เกยไปออกมาจากคุกในเวลา
 ความน พทงสองจะเห็นประการใด โจวเอียนว่าเรามพวกฟ้องอยู่ประมาณ
 เกาสบตหัวใจโตสภกยสบกน นอกจากนี้เห็นจะวางใจไม่ได้น้อยตัวนัก
 ประการหนึ่ง ถ้าไปแย้งชิงเอามาได้ พวกทหารคงจะยกตามไปรบกวน
 แต่เรามทสำนักอยู่แห่งหนึ่งไม่แจ้งว่าท่านจะยอมไปหรือไม่ ชงชุนว่าถ้า
 ช่วยสองคนออกมาได้จะไปสำนักไหน น้องก็ยอมทุกอย่าง โจวเอียนว่า
 ทเขาเนียชวเปาะนนต ด้วยชองกงกบเดี่ยวโกเป็นนายใหญ่อยู่ถนน พวก
 ฟองของเราไปอยู่กับชองกงนานแล้ว ขอเชิญหลมคนหนึ่ง เติงฮุย—
 คนหนึ่งเจชะยงคนหนึ่งชอบพอรักใคร่กันมากถ้าไปสามภกตแล้วไม่มีผู้ใด—
 รบกวน.

นางโกจตุชอกได้ฟังถวาทคตคนนถ เราชวณกันไปแย้งชิงเอา
 สองคนพี่น้องออกมาก่อน ถ้าผู้ใดไม่ยอมไปเขาเนียชวเปาะด้วยข้าพเจ้า
 จะฆ่าฟันเสีย โจวยุนจึงวางมอกขอหนังสือสำคัญนัก ถ้าพวกเราไปตีหัก
 แย้งชิงเอาเกยเตียน เกยไปออกมาแม้พวกทหารไล่ติดตามจะทำ —
 ประการใด ชงชุนว่าชอนนไม่เป็นไร ข้าพเจายงมพอกคนหนึ่ง เป็น
 ชุนนางตาแห่งททหวาฝ่ายทหารฝีมือเข้มแข็งเคยปราบปรามพวกโจรอยู่ —
 เนื่อง ๆ จะไปบอกให้มาช่วยป้องกัน โจวเอียนว่าชงลบนนเขาเป็นชุนนาง
 ทไหนดจะคิดมาเขาด้วยเรา ชงชุนว่าพอยาวตก น้องจะไปล่อลวงมาพุดจา

เกลียดกล่อมให้ยอมจงได้พูดแลวก็ชวนกันกินโต๊ะเสวยสุราจนเวลากลางคืน—
จัดทให้ใจเย็น ใจเย็นนอน

ครนรุ่งขึ้นเช้า ซึ่งชนเรียกคนใช้มาสั่งให้จุดเทียนเข้าไปในเมือง
เตงจิว บอกกับซึ่งลบบและพระโศก ว่า บัดนี้นางโก้วตัวชอภรรยาเราบ่วย
มาก เชิญพทงสองไปพูดความลับกันสักหน่อย คนใช้รับคำสั่งมาจัดหา
เทียนพร้อมแล้ว ก็ออกจากโรงไปในเมืองเตงจิวถึงบ้านซึ่งลบบคนใช้ก็เข้า
ไปแจ้งความตงซึ่งชนส่งมาทกประการ ซึ่งลบบกับภรรยาได้ฟังกตใจ
สำคัญว่าเจ้าจริง ก็แต่งตัวถือทวนชวนภรรยาชนแถวออกจากบ้านเดินไป
ยังถนนสบบปลายนอกกำแพงเมืองข้างทิศตะวันออก

ซึ่งลบบคนรูปร่างสูงใหญ่หน้าตาตวย คนทงปวงเรียกว่าแปดถึ
ฝมอเซมแซงนุก ครนพาภรรยามาถึงหน้าโรง ซึ่งชนก็ออกต้อนรับเชิญพ
ทงสองเข้ามา ซึ่งลบบถามว่านางโก้วตัวชอเจ้าบ่วยประการใดจึงพาไปต
เถด ซึ่งชนก็แกลงพาพทงสองเข้าไปในทงไม่เห็นนางโก้วตัวชอ จึง
ถามซึ่งชนว่า ภรรยาของเจ้าบ่วยอยู่ เคยชวนไปข้างไหน นางโก้วตัวชอ
แอบอยู่ใดพทงก็ออกมาคานบ ซึ่งลบบกับภรรยาเห็นหน้าตาของสะโเกดอยู่
จึงถามว่าเจ้าบ่วยเป็นประการใดหรือ นางโก้วตัวชอว่านตงไม่ได้บ่วยใช้
สิ่งใดแต่เป็นการเจ็บใจด้วยเกยเตียน เกยไปนตงของข้าพเจ้านน มอไทก้ง
พาดพาโลจับเอาตัวตงเข้ามาว่าเป็นโจร เขาตปลนเอาเงินทง ก็แล้วแต่
ตนจนปลายให้พทงทกประการนตงคิดอ่านจะไปแย่งซึ่งคนทงสองมา แล้ว
พากันไปสามภกตกับชองก้งยังตำบลเขาเนยชวปะาะ กลัวความเรองนจะ
เกิดชนพจะไดคความลำบาก จึงแกลงว่าบ่วยเชิญพทงสองมาบอกให้ทราบ—
ศวยบ้านเมืองทุกวณนุกไม่เรยบรอย ผู้ใดหลบหลกไปใดกสนความวตก

ถ้าจะอยู่ตามท่านเห็นจะไม่ได้ เปรียบเหมือนไฟ ถึงไม้ใหม่ก็คงเกรียม—
พวงสองจะคิดอ่านประการใด.

ซึ่งลบบว่าตอพบเป็นขนนางจะคิดอ่านการตงนเห็นไม่ได้ นาง—
โกวตัวชอกโกรธ ด้วยกระบลกขยยนแลงพตว่า ถ้าไม่ยอมยกคงจะได้
เห็นผมอกันใหญ่ปรากฏเสียก่อนจึงลาไป ซึ่งขึ้นกับใจเขียน ใจยมน ได้
พวงนางโกวตัวชอกจากลาวและถอกกระบยนอย กทาเป็นด้วยเครื่องมอกอใจ
ทกตวคน ซึ่งลบบกับภรรยาเห็นกตกใจไม่รทจะคิดประการใดกตองจำใจยอม
แลงรองห้ามนางโกวตัวชอกว่า น้องอย่าเฟง่วนววยเรามาปรึกษาคิดอ่าน
กันให้ดกอน แลวจงค้อยจตการต่อไป นางโกวตัวชอกกับพวกเหล่านน
กนงดงพร้อมกัน.

ซึ่งลบบจึงพตว่า ถานองเห็นดแลงพกตองตามใจ แต่จะกลับไป
เก็บรวบรวมทรพยสงของครอบครัวกอนจึงไปดวยกัน นางโกวตัวชอกได้—
พวงกยนด บอกกับซึ่งลบบว่าการอนนของรักเพราจะงกทวผอามาแจ้งความ
บคนงกทวกลับไปเก็บทรพยสงของใจค้อยทาแลง พงไปบ้านตระเตรียม
ใจ รุงชนพรงนนองจะพาพวกพองไปพังกกแยงซึ่งเอาสองคนออกมา แลว
จะได้พากันไป ซึ่งลบบได้พวงกเห็นชอบให้ภรรยากลับไปรวบรวมทรพยะ
สงของมาพร้อม ซึ่งชนจึงให้ใจเขียนกลับไปชักชวนพวกพองทใจใจ
ได้ประมาณยสคบคนกตอเครื่องศตรวจรเสจรแลงกออกจากเขาตรงมา —
ซึ่งชนนนมพวกพองอยสคบหากนกตระเตรียมใจพร้อม พอใจเขียนพาพวก
มาถึงโรงกเขาสมทบเป็นหมู่เดียวกัน ซึ่งชนจึงบอกกับซึ่งลบบว่าควนนพ
จงค้างอยู่ทโรงกอน น้องจะไปนัดหมายกบงกทวเสียให้ทราบ พตดง—
นนงกออกจากโรงตรงไปในเมืองเตงจวแจ้งความให้งกทวพง ดงทกตอานกน

ไว้ทุกประการกำหนดกันแน่นอนแล้วงกหวกเข้าไปบอกแก่เกยเตียน เกยไป
 รัตว ซึ่งชนกกลางกหวกกลับมาโรงจัดโต๊ะและตราเตียงพนองและพวก—
 พองนนวนวมกนสดบคน รังชนเขากจถถาร นางโกวตัวชอนนแต่งตัวเป็น
 คนจนถอหอออาหารเอาเครื่องสดตราวอเห็นบชอนในเสอ ออกจากโรง
 ไปเมืองเตงจวก่อน ซึ่งลบกบซึ่งชนกแต่งตัวเอาเครื่องมอเห็นบชอนเสย—
 ชวนกันออกจากโรงตามนางโกวตัวชอไป โจวเขียน โจวยนคุมไพร่แยก
 เป็นสองพวกไปในเมืองเตงจวถึงคกพรอมกนต่างคนกคอยดทวงทอย

ฝ่ายเปากัดได้รับเงินทองของมอตงหงไว้ คิดจะฆ่าสองคนพนอง
 เสยให้จงได้ เวลาอนนเปากัดเดินไปทคก งกหวกออกมายนอยทประตุ
 นางโกวตัวชอเห็นงกหวกแกลงทาเป็นไมรจก เดินเข้าไปบอกวาซาพเจ้า
 จะเอาอาหารเขาไปส่งสองคนพนอง งกหวกไม่พตจาสงโตเบตประตชน
 นอกให้นางโกวตัวชอเข้าไป พอเปากัดมาถึงเห็นกรองถามงกหววาทหญิง
 นนเอาอาหารมาส่งผู้โต ออย่าให้เขาไปในคกอย่างอรรมนิยมไมม งกหวว
 ทหญิงคนนเป็นพวกพองของเกยเตียน เกยไป เคยเอาอาหารมาส่งมิได้ขาด
 เปากัดก็ไม่วาประการไคยงตรกตรองหาอบายทจะคตรายสองคนพนองอยู่—
 งกหวรบเอาอาหารทนางโกวตัวชอมาเบตประตคกเข้าไปให้เกยเตียนเกยไป
 กน แล้วบอกวานางโกวตัวชอพสาวเจามาแล้วจงเร่งเตรยมตัวไว้—
 เกยเตียน เกยไปได้ฟังกตใจ.

ฝ่ายซึ่งลบกบซึ่งชนเห็นนางโกวตัวชอเอาอาหารเข้าไป แล้วพวก
 ผู้คุมเบตประตหนาคกเสยกรองเรียกให้เบต ผู้คุมเหล่านนจงมาแจงกบ—
 เปากัดวา ซึ่งลบชนนางฝ่ายทหารมาเรียกให้เบตประตคก เปากัดได้ฟัง
 พตวา ซึ่งลบเป็นชนนางฝ่ายน ไมเกยวของกบเราอยาเบตให้ ผู้คุมกไม

เปิดประตู ซึ่งลึบซัดใจฟังประตูเขาไปได้ผู้คุมกรอองอองชน เป่ากิดไดยน
 จังเดินไปดู เห็นซึ่งลึบฟังประตูเข้ามาไม่แจงว่าเหตุผลสิ่งไดยนทะเลงอยู่
 นางโกวตัวขอชกกระบ้อออกไล่พันเป่ากิด ๆ ตกใจกลัวหนใจวเขียนกับใจว
 ยนคมพวกตรเข้าไปในประตูใหญ่ กทหวเห็นตงนนักเขาช่วยเกยเตย
 เกยไปหักโซตรวนขอคาออกแลววงตามเป่ากิดไป เขาคาทลออกตอก
 ศวระเป่ากิดแตกตาย นางโกวตัวขอเขาไล่ฆ่าพันผู้คุมเหล่านนตายหลาย
 คนซึ่งลึบ ซึ่งชิน ใจวเขียน ใจวชนวนเกยเตย เกยไปล่าถอยออก
 จากคุกเดินไปตามถนนตลาด ซึ่งลึบถือเกาทนทชนมากากบมาข้างหลัง
 บรรดาผู้คนในเมืองเตงใจวเห็นกไมมม ได้ออกต่อสูต่านทานบัตประตูเสียทง
 สน เกยเตย เกยไปกับพนองเหล่านนหนีออกจากเมืองเตงใจวได้ตรงไป
 ย้งโรงซึ่งชน ทถนนสบลพายรบบตรภรรยาและครอบครัวงชนทวพยสงของ
 ชนบรททุกเกวยนออกเดินทางจะไปเขาเนียชวเปาะ เกยเตย เกยไป
 จงพูดว่า มอไทก่งทากบชาพเจ้าครงนมความเจ็บอายนั้จะขอไปแก้แค้น
 ทดแทนเสียก่อน พนองเหล่านนเห็นด้วยซึ่งลึบจงจตให้ซึ่งชนพนองกับ
 กทหว คุมทวพยสงของครอบครัวงเดินลวงหน้าไปก่อน ซึ่งลึบกับเกยเตย
 เกยไป ใจวเขียน ใจวชนคมไพร่พลเหล่านนเดินตรงไปบ้านมอไทก่ง.

ฝ่ายมอไทก่งกับมอตงหงผู้บตรกำลังกินโต๊ะเสพสุรา พุดจากนั้นเล่น
 พอซึ่งลึบกับเกยเตย เกยไปไปถึงก หักฟังประตูบ้านเข้าไป มอไทก่งกับ
 มอตงหงและบ่าวไพร่ไม่แจงว่าเหตุผลสิ่งใด ครนเห็นซึ่งลึบกับ เกยเตย
 เกยไปกิดตกใจยงนั้จะวงหนีไปก็ไมทัน เกยเตย เกยไปตรงเข้าจับตัวมา
 มอไทก่ง มอตงหงฆ่าเสียก่อน ซึ่งลึบกับพวกเหล่านนเขาจบบตรภรรยา
 ของมอไทก่งฆ่าเสีย แล้วเขาไปค้นหาเงินทองทวพยสงของทตมวาคามา

รวบรวมไว้ ไตมาตเทาดหลายมา ซึ่งลบกบพนองเหล่านกชนมา ไพร่พล
 จดเกวณมาบรรทกทรพยสงของแลวเขาไฟเผาบ้านเรือนเสยสน ออกเดิน
 ตามครอบครัวไปประมาณทางได้สามสี่บล พบครอบครัวจงเข้าสมทบเป็น
 กองเดียวกันแลวกยกตรงไปยังเขาเนยชัวเปาะ

ฝ่ายพวกพ้องไพร่พลของชองกง คมต้วนางไฮ้วชาเนยมาถึงกเขา
 ไปแจ้งความให้เตยวโก่พัง ตามซึ่งได้ต่อสู้กับพวงจอกเกจิงทุกประการ
 เตยวโก่โต พงกตงให้หาหมอมารักษาอาวเผงและพาต้วนางไฮ้วชาเนยไป
 มอบให้ชองไท่กตตามคำชองกงตง เตยวโก่กมความวิตกกตงชองกงกบพนอง
 ที่พวกจอกเกจิงจับตัวไปได้เป็นอนมากจึงปรึกษากับโจวหยงว่า บदनชองกง
 ยกไปสู้รบจะเอาชัยชนะกไม่ได้ พวกจอกเกจิงจับพนองชองเราไปหลายคน
 จะล้มตายประการไดยังไม่ทราบข่าวพเจามความวิตกนัก จะให้ท่านกับพวก
 พ้องคมไพร่พลยกไปช่วยชองกงออกท่านจะเห็นอย่าวไร โจวหยงว่าท่านพด
 นกถก ขาวพเจากบพวกพ้องจะขออาสาคุมไพร่พลยกไปช่วยชองกงคตอาน
 สู้รบเอง พดแลวกมาจดหาพนองและไพร่พลไว้พร้อม ถึงวันตโจวหยง
 กบพนองกคานมลาเตยวโก่คุมไพร่พลออกจากเขาเนยชัวเปาะ เตยวโก่กับ
 พนองตามมาตงจนพนเขตแดนแลวกกตบมาทออยู่ โจวหยงกับพวกพ้อง
 ไพร่พลชวนกันลงเรือข้ามน้ำไป

ฝ่ายซึ่งลบกบพนองเดินมาหลายวันใกล้จะถึงตำบลเขาเนยชัวเปาะ
 เห็นมีโรงชายศรวาอยู่แห่งหนึ่งจึงหยุดพักไพร่พลอยู่ทรมไม่ ซึ่งลบกบพนอง
 ก็ไปตามขอศรวา

ฝ่ายเจยยะยง พวกเขา เนยชัวเปาะ มาตงโรงชายศรวา อยู่ทตามคณน
 ครนไดยนมนผู้มาตามขอศรวาจง ออกมาตเห็นโจวเฮยนกจาได้ ไตถามตาม

ธรรมเนียมแล้วเชิญโจวเยียนกับพวกพ้องเข้าไปข้างใน โจวเยียนถาม
 เจียะยงว่า เอ๊ยหลมกับเตงฮยฮยติดดอกหรือ เจียะยงบอกว่า เอ๊ยหลมกับ
 เตงฮยไปกับชองกง ยกไพรพลไปติดตามบ้านจอกเก็งกเอาชยชณะยังไม่
 ได้ เจ้าของตำบลจอกเก็งหวงหมบตรชายสามคนผมขอแซมแซมมครผก
 หัดเพลงฮาวอชยัคนหนงชอลวนเตงหยก เพลงฮาวอชคดอง แคลวแซงแรงนัค
 ไม่มผู้ ไตทานทานไตจบเอ๊ยหลมกับเตงฮยและพนองเหล่านนไปหลายคน -
 จะตายเป็นประการใดก็ไม่รู้ ซึ่งลบไตฟงกหวเราะแล้วพตวา ลวนเตง
 หยกครของ พวกจอกเก็ง นนเดิม ไตผกหัดเพลงฮาวอช ฮยฮวารย เดยวกัน
 ผมอลวนเตงหยกกรอยเหมอนกน การครงน ข้าพเจาชกชวณก้นมาจะ
 ตามภกคฮยทเขาเนยชวเปาะยงไมมีความชอบสังไตเดยกนกอายใจ ครน
 ไตฟงทานพตถึงสรบกับพวกตำบลจอกเก็งข้าพเจาคดเห็นอบายฮยว่าจะ -
 ขออาสาไปติดตามลจ ออกเก็งไหแตกจะไตมีความชอบกับเขาบ้าง เจียะยง
 ถามว่าอบายชองท่านประการใด ซึ่งลบว่าลวนเตงหยกกับข้าพเจาเป็นคน
 ชอบพอรักใคร่กัน หนทางจะไปเมืองหนจวนนตองเดินไปทางบ้านจอกเก็ง
 ข้าพเจาจะให้พวกพ้องและไพร่พลตามดวยน แต่งตัวเป็นทหารปลอมว่าจะ
 ไปรักษาเมืองหนจวยกเดินไปทางบ้านจอกเก็งแล้ว จะแวะเข้าไปเยี่ยม
 เยือนลวนเตงหยกถึงกำหนดนัดหมายกันพวกข้าพเจาจะบกรกฆ่าพนอง -
 มา ให้พวกท่านตชนาบเข้าไป พวกจอกเก็งก็จะแตกยับไปสน อบาย
 ของข้าพเจาตงนทานจะเห็นประการใด เจียะยงไตฟงกเห็นชอบดวย

ขณะนั้นคนโธมาแจ้งกับเจียะยงว่า โจวหยงซันแตกกับ ลอฮวง
 กวยเสง ฮวนเชียวฮย ฮวนเชียวเหงา ฮวนเชียวชิต ยกกองทัพเพิ่มเติม
 ไปช่วยชองกง พตยงไม่ทนขาดค่า โจวหยงซันแตกกับพวกพ้องเหล่านน

คุมไพร่พลข้ามน้ำมาถึงหน้าโรงเจียะยัง ๆ เห็นกตใจออกต้อนรับเชิญเข้า
 ไปในโรงพร้อมกัน เจียะยังให้โจวเอียนกับพวกพ้องค้ำบึงโงวหยงขึ้นเส
 กับพนองทมาแล้วแจ้งความให้ฟังว่า โจวเอียนคนนรจกชอบพอกับข้าพเจ้า
 และเอี้ยหลมเตงฮยมาชานานชกชวนพวกพ้องจะมาสามภกตอยู่ในตำบล -
 เขาเนี่ยชวเปาะตวย แต่ขงลบนนจะขออาสาไปตีตำบลจอกเก็งแล้วกเจ้า
 อบายขงขงลบคิดไว้ทุกประการ โงวหยงได้ฟังกยหนดพดกับพวกทมาใหม่
 ว่า ขงทาทงหลายมีใจมาช่วยขงนกเบนทตยง ตำบลเขาเนี่ยชวเปาะ
 กจะรุ่งเรืองขงน เราชวนกันยกไพร่พลไปช่วยขงนงตตำบลจอกเก็ง
 ให้ได้เดยกอน แล้วจึงกลับมาเขาเป็นพวกพ้อง ข้าพเจ้าจะคุมไพร่พลล่ง
 หน้าไปแจ้งความให้ขงนง รุกอนแล้วพวกท่านจงยกตามไปต่อภายหลัง
 ขงลบกกรมคาสง โงวหยงขึ้นเสกับพวกพ้องห้าคนออกจากโรงคุมไพร่พล
 เดินทางไปตำบลจอกเก็ง

ฝ่ายขงนงตรกตรองหาอบายจะสู้รบกับ พวกจอกเก็งฮยหลาย
 เวลาขงนงไม่ตกลงใจ ด้วยขงนงมทตำบลบานจอกเก็งแน่นหนานก ไม่รทจะ
 ตหักเขาไปอย่างไรจึงได้แต่มความวิตก เวลาขงนงนั้น โงวหยง คุมไพร่พลไป
 ไถลจะถง พวกทคายกเขาไปแจ้งกับขงนงว่า โงวหยงขึ้นเสกับลฮยวง
 กวยเสง ฮวนเซียวฮย ฮวนเซียวเทงา ฮวนเซียวชิต คุมไพร่พลประมาณห้า
 รอยเศษยกมาเกอบจะถงคายฮยแล้ว ขงนงแจ้งตงนงนออกมากฮยรบ
 พอโงวหยงกับพนองเทถานนไปถงคายกพาเขาไปนั่งข้างใน โงวหยงขึ้นเส
 เทนหน้าขงนงไม่ภกตเหมือนแต่กอน จึงพดเอาใจว่า ข้าพเจ้าจะบอกให้
 ทานทราบ ด้วยเจียะยัง เอี้ยหลมเตงฮย นนมเพื่อน ฮยคนหนงฮอ
 โจวเอียน ๆ ชกชวนพวกพ้องมาสามภกตกับท่านเบนหลายคนไพร่พลกม

มาบ้าง แต่ขงลิบเป็นขุนนางฝ่ายทหาร ณ เมืองเตงจิว ที่เรียกว่าแป่ตถิ
 ผมอเขมแซงนุก เตมโตมกหัตเพลงอาวอครุเตยวกันกับลวณเตงหยกจะขอ
 อาสาทบานจอกเกจงให้แตกจงได้ ก็เลาอุบายของ ขงลิบให้ฟัง แล้วว่า
 บदनขงลิบกับพวกพ้องไฟล่พลยกตามข้าพเจามาข้างหลัง ขงกกงได้ฟังก็
 ยินดี จึงสั่งให้คนไขยกโต๊ะและสุรามาเลี้ยง โงวหยงชินแสดกับพวกพ้อง
 เหล่านอนอยู่ในค้าย

ฝ่ายขงลิบครั้นโงวหยงชินแสดคุมไฟล่พลมาแล้ว ก็ชวนภรรยา กับ
 โจวเฮียน โจวยุน ชิงชิน นางโกวตัวขอ เกยเตียน เกยไป จักหัว
 เก้านายค่านับดาเจียะยังยกตาม โงวหยงชินแสดไปใกล้ จะถึงเขต ตอกเล่งซัว
 ตำบลบานจอกเกจง เห็นค้ายชองกกงตั้งอยู่รวมเนน พวกทค้ายเห็นก็เข้าไป
 แจงกับชองกกงว่า ขงลิบคุมไฟล่พลมาถึงแล้ว ขงกกงกับโงวหยงชินแสด
 ได้ฟังกยหนดออกมาต้อนรับเชิญเข้าไปข้างในจัดทโห่งตามสมควร ยกโต๊ะ
 และสุรามาเลี้ยงพูดจาไต่ถามกัน โดยทางไมตรีแล้วชองกกงจึงปรึกษา
 กาวที่จะตักดาบลจอกเกจง ขงลิบว่าตักพนักงานพวกข้าพเจาจะรับอาสา
 ดนของคณท่าน ถ้าใดทเมอไรข้าพเจาจะคุมไฟล่พลตักออกมา ท่านจงยกค
 บกรุกเข้าไปกคงสมความปรารถนาอย่าวิตกเลย ขงกกงได้ฟังกยหนดชวน
 กนกกันโต๊ะเสพสุราเสร์จนแล้ว โงวหยงชินแสดก็เรียกตามบรรดาพวกพ้อง—
 มาสังเบ็นความลับให้เตรียมการไว้พร้อม ขงลิบจึงกำหนดนัดแน่นอน
 แล้วชวนพวกพ้องของตนออกจากค้ายคุม ไฟล่พลตรงไปยงตำบล
 จอกเกจง โงวหยงเรียกโตจงมาสั่งว่า เจ้าจงกลับไปหาเนียชัวเปาะบอกกับ
 ปวยชวนเซียนเหยียง โฮ้วเกียน กิมโตเกียนให้เอาเครื่องม้อสำหรับใช้

รับมาโดยเร็ว ไตจงก็คำนับลามานแต่งตั้งตัวออกจากค่ายตรงไปยังเขา—
เนยซัวเปาะ

ฝ่ายไฮ้วเตงเป็นพี่ชายของนางไฮ้วชาเหนยตงแต่พวกของกงจิบ—
น้องสาวไปไตกมความวิตก จึงคิดว่า จำจะไปหาชองกงฮอนวอนขอนาง
ไฮ้วชาเหนยมาให้ได้ ถ้าสืบไปภายหน้าพวกจอกเก็งจะรบกับชองกงเว
ก็ไม่ต้องไปช่วยคิดแล้วจึงจัดกระบือและสุวากับสิ่งของต่าง ๆ เรียกม้าไพร่
มาช่วยกันขนของตรงมายังค่ายเข้าไปคำนับชองกง ๆ จึงถามไฮ้วเตงว่า
ท่านเอาสิ่งของมาให้มีอะไรสิ่งใดหรือ ไฮ้วเตงบอกว่านางไฮ้วชาเหนยน้อง
สาวข้าพเจ้าไม่รู้จักผิดและขอบยกไพร่พลมาสู้รบ ขอท่านจงเมตตาปล่อย
ให้ไปเถิด ถ้าท่านจะต้องการใช้สอยสิ่งใดข้าพเจ้าจะหาให้ชองกงว่าพวก
ตำบลจอกเก็งเข้มแข็งนัก เราจึงได้คุมไพร่พลมากแค้น ซึ่งพวกท่านบ้าน
ไฮ้วเก็งกับเราไม่มีข้อสาเหตุสิ่งใดเลย น้องสาวของท่านยกไพร่พลมาช่วย
จับเอาเฮงเฮยไฮ้ว พวกเราจึงจับตัวน้องสาวท่านไว้ถาปล่อยเองเฮยไฮ้ว
มาแล้วเราก็จะปล่อยน้องของท่านไป ไฮ้วเตงบอกว่า พวกท่านที่ข้าพเจ้า
จับได้ก็เอาตัวส่งให้พวกจอกเก็งแล้ว ครั้นจะขอให้ปล่อยตัวมากลัวเขาจะ
ไม่ยอม ชองกงว่าถ้ากระนั้นเราจะปล่อยน้องสาวท่านไปอย่างไรได้ ไงวหยง
ชั้นเสจงพูดกับไฮ้วเตงว่า ข้าพเจ้าจะจัดแจงให้ แต่ตัวท่านนั้นอย่าได้
ยกมาช่วยพวกตำบลจอกเก็งเลย ถ้าพวกจอกเก็งเสยทวงทหุดหนไป
สำนักอาศัยอยู่ในเขตแดนบ้านท่าน ๆ จับตัวพวกจอกเก็งมาเมื่อใดข้าพเจ้า
ก็จะปล่อยน้องสาวท่านไปเหมือนน แต่เดี๋ยวนี้นางไฮ้วชาเหนยน้องของ
ท่านส่งไปให้ชองไทกองรักษาไว้ที่เขาเนยซัวเปาะดีแล้ว ไฮ้วเตงว่าตงแต
ไปข้าพเจ้าไม่เป็นธุระกับพวกจอกเก็งอีกแล้ว แม้นว่าหลบหนีไปอาศัยใน

เขตแดนของข้าพเจ้าจะจับตัวลงให้ท่านแต่ จึงได้เมตตาเกิด พดแลงก้านบ
ลาชองกิ่งกับ โงวหยงขึ้นแสดออกจากค้ายกลับไปตำบลบ้านไฮ้เก็ง

ฝ่ายซึ่งลบลคมไฟผลมาพกค้ายชองกิ่งแลงกหยดพกทตามทาง—
จตแจงแตงตวปลอมเป็นพวกททหารเมืองเตงจว มเครื่องศตตราวพรอมทาท
เหมือนกบทหารเมืองหลวงจะยกไปปราบพวกโจร ครนจตการเสร็จแล้ว
ซึ่งลบลให้เอาองตำหน่งท ขุนนางฝ่ายทหารออกนำหน้าตรงมาตำบลบ้าน
จอกเก็ง

ฝ่ายพวกฉลาดตระเวนตำบลบ้านจอกเก็ง เห็นทหารเดินทางตรงมา
ใกล้จะถึงเขตแดนกรวาททหารเมืองเตงจว จึงชวนกันไปแจงกบลวงเตงหยก
ว่า ซึ่งลบลขุนนางตำหน่งททต ณ เมืองเตงจวยกมาเกือบจะถึงอยู่แล้ว
ลวงเตงหยก ได้พงกบอกกบจอกเหลง จอกไฮ้ จอกบว ผู้เป็น ศษยวา—
ซึ่งลบลเต็มผกทตเพลงฮาวธครุเตยวกัน ได้ชอบพอรักใคร่กับเราเป็นอันมาก —
บตนคุมทหารมาไม่แจงว่าจะไปข้างไหนเราจะถามดูให้รู้เหตุการณี่ ว่าแล้ว
ก็ออกไปจากบ้าน พอซึ่งลบลคุมทหารมาถึงหน้าประตูเห็นลวงเตงหยกออก
มาก้านบกน ลวงเตงหยกจึงถามซึ่งลบลว่า ตวทานไปเป็นขุนนางอยู่เมือง
เตงจวคุมทหารมาด้วยธระสงอันใด ซึ่งลบลจวคราวนรบสงมาให้ไปบอง
กน รักษา เมือง หุนจว ด้วย กลัว พวก โจรเขา เนยชวเปาะ จะยก ไปรบกวณ
เราจึงคุมทหารเดินทางมา โดยนข่าวว่าท่านอยทตำบลจอกเก็งนกแจะเข้า
มาเยี่ยมเยือน ตวทานกับเราไม่ได้พบปะกันนานแล้ว จะเข้ามาทางหน้า
บ้านกเห็นผู้คนตระเตรียมเครื่องศตตราวไว้มาก จึงได้ออมมาเข้าทางหลัง
บ้าน ลวงเตงหยกความมอสงเวดามานนพวกเราสู้รบกับพวก โจรเขา
เนยชวเปาะจับได้พวกพองชองชองกิ่งไว้หลายคน บตนยงคยจับชองกิ่ง

อยู่ตาโตตอเมื่อไรก็จะส่งไปพร้อมกัน ซึ่งลบบวการที่ลบบนน เราจะช่วยจับ
 พวกโจรตำบลเขาเนี่ยชัวเปาะเสียให้สิ้น ความชอบก็จะได้แก้ตัวท่านเป็น
 อันมาก เราจะได้รักใคร่กันยืดยาวไป ลวนเตงหยกได้ฟังกษัตริย์เชิญจึงลบบ
 กับทหารเข้าไปในบ้านจตทไท่หลงตามสมควร จอกเซียวทองกับ จอกเหลง
 จอกไฮ้ว จอกบัวผู้บุตรก็ออกต้อนรับเป็นอันดี ลวนเตงหยกมอกลงกับ
 จอกเซียวทองว่า ซึ่งลบบนองข้าพเจ้านมอเซมแซงนิก ชาวบ้านเรียกว่า
 แปดตติ มรบบสงไท่คุมทหารไปบ้องกนรักษาเมืองหนัจจวแอะ เขามาเยี่ยม
 เยือนจอกเซียวทองได้ฟังจึงว่า ข้าพเจ้าอยู่ในเขตแดนเมืองเตงจว เหมือน
 กับท่านเป็นนายไต่จวกล่าพวกข้าพเจ้าอยู่เหมือนกัน ซึ่งลบบว่า ข้าพเจ้า
 เป็นแต่ขุนนางเล็กนอย ผิดชอบประการไต่ท่านจึงส่งสอนเกิด แล้วถามจอก
 เซียวทองว่า ท่านสู้รบกับพวกโจรเขาเนี่ยชัวเปาะ มีชัยชนะหรือประการ
 ไต่ จอกเหลงว่า พวกข้าพเจ้าสู้รบกับพวกซ่งกั้งในสองวันก่อนนนิกเฮว
 ชัยชนะยังไม่ได้ บदनพวกท่านเดินทางมาเห็นตเห็นอยเมื่อยล้าอยู่จึงพักเสีย
 ให้สบายแล้วจึงค่อยไป

ซึ่งลบบได้ฟังกษัตริย์ไท่กรรยากับนางโกวตั้งขอ ซึ่งจีน เกยเตียน
 เกยไปค้ำับจอกเซียวทองแล้ว ซึ่งลบบก็เกล้งแต่งความบอกกับจอกเซียน -
 ทองว่า จักหัวเป็นขุนนางเมืองหนัจจวมานำพวกข้าพเจ้าไป โจวเอียน
 กับโจวยูนสองคนนน ผู้รักษาเมืองเตงจวให้มาตรวจจะได้ช่วยบ้องกนรักษา
 กษัตริย์นตราย จอกเซียวทองกับบุตรสามคนครนได้ฟังซึ่งลบบแจ้งความตงนน
 ก็มิได้สงสัยด้วยเห็นกรรยาญาติพนของซ่ง ซึ่งลบบมาลกับลวนเตงหยก -
 ผู้เป็นครูชอบพอรักใคร่กับซึ่งลบบมาชานานกมความขนดขงนิก เจอญ--

ให้ขงลบกกับพวกเหล่านกน ไตะ เสด็จปราสนทนานกนแลงกจตท ให้ขงลบกกับ
พวกทหารคางอยทบาน ไตะสองวัน.

ฝ่ายชองกิ่งครนรุงชนวนทสามก ให้ส่วยหยงคม ไพรพลทหารอยยก
ตรงมาทาทาย พวกจอกเกจงเทงกไปแจงกบจอกเชยวทอง ขณะนนง
สนทนาอยพรอมกน จอกบิวจงบอกกบบบดาวาจนนชาพเจ้าจะไปสู้รบ—
กบพวกชองกิ่งเอง จอกบิวจกแตงตวถอชวชนมาคม ไพรพลตรงไปยัง
ทรบชบมาตรงเข้าไป ส่วยหยงกชกมาเข้าสูรบตานทานประมาณ ไตะสบ
เพลงผมอเขาชงทงสองฝ่าย ไม่แพชนะกน ส่วยหยงกคจะล่อตวอยบาย
จิงขบมาจะไล่ตาม พวกไพรพลของจอกบิวแจงวา ส่วยหยงแมนเกาทณฑ
กรองห้ามจอกบิววาทานอย่าไล่ตามไปเลย ส่วยหยงคนนแมนเกาทณฑนก
ถ้าไล่ตามไปกคจะเสยท จอกบิวไตะพงกชกมากลบ ส่วยหยงเห็นเวลา
จวนเย็นจิงคม ไพรพลกลบค้ายจอกบิวคพาบาวไพรกลบบาน ชงลบกจิงถาม
จอกบิววา ทานยกออกไปสู้รบเวลาอนนมชยชนะหรือไม่ จอกบิววา
ชาพเจ้าไปสู้รบกับพวกชองกิ่งยังไม่แพชนะกน ชงลบกไตะพงจิงวา เวลา
พรุ่งนเราจะคม ไพรพลออกไปสู้รบกับพวกชองกิ่งมาให้ทานสกกสทาคน —
จอกเชยวทองกบตวทงสามและจวนเตงหยงกมความยนดจต ไตะและสุรา
มาเสยงกนจนเวลาคาค่างคนกไปทอย

ฝ่ายชองกิ่งครนรุงชนวนทสี่ กโหลมของคม ไพรพลมาทาทรบพวก
ตำบลจอกเกจงไปแจงกบจอกเชยวทองวาทหารชองกิ่งยกมา จอกเหลง
จอกไฮว จอกบิวแจงความกชวณกนแตงตวถอชวชนมาคม ไพรพลไปท
สนามรบ จอกเชยวทองกบจวนเตงหยงกคออกมายนดอยหนาบาน ชงลบก
กบพนองเหล่านกนคทหารของตวออกมายกตวอยกน ลมของจิงรองทาทาย

ด้วยคำหยามต่าง ๆ จอกเหล่งได้พังกโกรธขบมาตรงเข้ารบกับลมของ—
 ประมาณห้าสิบเพลงยังไม่แพ้ชนะกัน จอกไฮ้วก็ตรงไปช่วยจอกเหล่ง
 ฮวยหยงเห็นดังนั้นก็ออกมาออก จากค่ายเข้าสู้รบกับจอก ไฮ้วเป็น สามารถ—
 ผมอเข้มแข็งของไวทงสองฝ่ายยังหาแพ้ชนะกันไม่ พวกในค่ายยืนดูอยู่
 จอกบิวเห็นผมอฮวยหยงเข้มแข็งนักก็ขบมาไปจะเข้าช่วยจอกไฮ้ว เอียหยง
 ก็อทวนขบมาตรงมาต้านทานจอกบิวไว้ สามค้หกนายสู้รบกันประมาณ
 แปดสิบเพลงแล้วต่างคนก็ขบมาถอยห่างออกไป.

ซึ่งลบบแลงทำเป็นพูดว่า สู้รบแต่เท่านั้นก็ยังไม่ได้
 ชาวเจ้าจะไปจับพวกทหารของกงมาให้ท่านดู พดแลงก็แต่งตวจนมาคุม
 ทหารตรงมายังหน้าค่าย ของกงแจ้งว่าซึ่งลบบยกมากให้เจยสัวออกรบกับ
 ซึ่งลบบได้สามสิบเพลง เจยสัวแลงเอาทวนแทง ซึ่งลบบหลบหนีเจยสัว
 นนทาพลาดท่า ซึ่งลบบสะอึกเข้าไปจับได้สะพายเอาตัวเจยสัวตรงไปทหน้า
 จอกเซียวทองสั่งให้ทหารมัดไว้พวกพ้องของของกงแจ้งว่า ซึ่งลบบก็กด
 อบวยกชวณกลบเข้าค่ายสน จอกเซียวทองกับลวณเตงหยกและจอกเหล่ง
 จอกไฮ้ว จอกบิว เห็นก็ใจมิได้มีความสงสัย ซึ่งลบบถามว่า เมอชาวเจ้า
 ยังไม่มา ท่านจับพวกทหารของกงได้ไว้มาก จอกเซียวทองบอกว่าเดิมที
 จับได้ชเชียน ครงทสองจับได้เอียหลม ครงทสามจับได้องชนครงทสี่พวก
 ไฮ้วเก็งชอนางไฮ้วซาเห็นจับได้เฮงเอียไฮ้วมา ครงทห้าพวกชาวเจ้ายก
 ไปจับได้ฉนเหมงกบเตงฮย บคนทานจับเจยสัวมาได้ก็รวมเป็นเจดคน
 ด้วยกัน เจยสัวเอาไฟเผาบานเสยทหนง ชาวเจ้ามีความแค้นเคืองอยู่
 ซึ่งทานจับตัวเจยสัวได้ชาวเจ้าใจมาก ซึ่งลบบว่าทหารของของกงพวก
 เราจับมาอย่าใหญ่ ได้ทำอันตราย ช่วยกันรักษาไว้ด้วยเป็นคนสำคัญโทษ

ทนมาก คอยให้ข้าพเจ้าของงงได้ส่งเข้าไปพร้อมกัน จอกเขียว—
 หองได้ฟังก็ความขมขื่น จึงพูดว่าข้าพเจ้าชอบใจท่านนักหนามาช่วยครั้ง
 นพระคุณเป็นที่ยง พวกของงงคงจะปราชัยแน่แต่ขอตกไม่รอดไป เพราะ
 ท่านตั้งใจช่วยข้าพเจ้าจริง พดแลงก็ส่งไพร่พลให้เอาตัวทหารของงง ที่
 จับมาได้ทั้งเจ็ดคนเข้าขังไว้ในกรงเหล็ก แล้วบรรทุกเกวียนไว้ขอให้
 อดอยากเป็นอันตรราย ถ้าได้ตัวของงงเมื่อเวลาใดจะได้ส่งไปให้ทันการ
 จึงเชิญซึ่งลบกกับพวกพ้องไพร่พลเข้าไปในบ้านจัดโต๊ะและสรามาดูแลกัน—
 แลว จอกเขียวหองกับบุตรตามคนและลวมนเตงหยกก็กลับไปทออยู่ ซึ่งลบก
 เห็นคนเหล่านั้นไปหมดแล้ว ก็เรียกซึ่งชนกับพนองมาส่งว่า เวลาพรุ่งนี้
 ถึงกำหนดขมนัด เจ้าจงพากันไปเที่ยวตรวจหาเอาออกไว้ ทันทใดจะได้เข้า
 ออกตามสบาย พนองเหล่านั้นก็แยกย้ายกันไปเที่ยวตรวจหาบ้านและ—
 หลังบ้าน เห็นพวกพ้องตออยู่ซึ่งอยู่ในกรงเหล็ก ก็เดินแอบเคียงเข้าไปใกล้
 ไม้ม้วน จึงท้วงบอกว่าท่านอย่าวิตกกังจะออกได้เร็วแล้ว เจยสวกกับนอง
 หกคนแจ้งความขมขื่น จึงท้วงกับซึ่งชนและพนองเหล่านั้นก็เดินออกมา
 เทยว รุกถวนแล้วกลับไปทออยู่.

ฝ่ายของงงครวญทหาถึงกำหนดก็ส่งพวกพ้องให้คุมไพร่พล—
 แยกย้ายกันยกตรงไปตำบลจอกเกจตามอบายที่ซึ่งลบกคิดไว้ ไพร่พลตำบล
 จอกเกจเห็นก็เข้าไปแจ้งกับจอกเขียวหองว่า พวกของของงงยกไพร่
 พลมาทางทิศ ซึ่งลบกได้ฟังมาไซ้มาแจ้งตงนุน ก็พูดว่าของงงยกไพร่พล
 มาทางแปดทิศเรากไม่กลัว พวกเราจัดเครื่องมือและเช็ดไว้จะได้คอยมัด
 พวกของงง ถ้ามี ได้จับเป็นได้จะมีความชอบมาก จอกเขียวหองกับบุตร
 ตามคนและลวมนเตงหยกได้ฟังซึ่งลบกพูดใจ ส่งให้ไพร่พลแต่งตัวถือ—

คัสตราวุธพร้อม คุมไพร่พลออกไปยืนอยู่หน้าบ้าน ซึ่งลอบกับพวกพ้อง และทหารรักษาเป็นแต่ตั้งตรวจเครื่องมอกอยดทวงทอย

ฝ่ายลิมของกุมไพร่พลมาหน้า ลิมขยักตามหลังมาทางทิศตะวันออกข้างทิศตะวันตกถนนช่วยหยงกุมไพร่พลมาหน้าเตยทวย เตยสุ่นขยักติดตามมาข้างหลัง ข้างทิศใต้นมกทองยกมาข้างหน้าเอี้ยหยง ลิมขยักกุมไพร่พลตามมาภายหลังถึงตำบลจอกเก้งพร้อมกัน ลวนเตงหยกเห็นพวกชองกิงยกแยกย้ายมาจึงพูดว่าข้าพเจ้าจะออกไปสู่ ไวก้อน ก็แต่งตัวออกกระบอง - ชนม้ากุมไพร่พลตรงไปทางทิศเหนือ จอกเหล้ง จอกไฮ้ว จอกบิวบอก ก็บิคำว่ ข้าพเจ้าจะยกไปต้านทานไวทงสามด้าน พูดแล้วกุมไพร่พลไปสกัดตุนทางทั้งสามทิศ จอกเซียวทองเห็นลวนเตงหยกกับบุตรตามคนกุมไพร่พลแยกย้ายกันไปก็มีความขยัด ขยัดออยทหน้าบ้านซึ่งลอบกับพวกพ้องจึงแก่งทำเป็นจตแจ่งตั้งตรวจคอยทวงทวยจะชวยพวกทตองชงออกกอน - ไจวเอียนกับ ไจวขย่นก่ากบออยทประตไวกรงเหล็กเกยเตียน เกยโปนนั้น - กากบออยทหลังบ้านชงชน กกหวกากบประตหน้าบ้านนาง ไกวต้วชอนนคอยทวงทอยข้างใน ซึ่งลอบกุมไพร่พลมาขย่นบนสะพานทขามคชกของยหอชน กกหวเห็นองกเป้าหลอดสัญญา ไจวเอียน ไจวขย่นไดยนกกเขวทกพงกรวงเหล็กชวยพนองเจตคนออกไต ไล่ซ่าพ่นพวกจอกเก้งเป็นตะลมบอนนาง ไกวต้วชอนนตรงเขวซ่าพ่นกรรยาญาติของจอกเซียวทอง ทอยในบ้านเรือนล้มตายลงหลายคน จอกเซียวทองเห็นกตกใจ ไพร่พลทมผมอเซมแซงยกไปเสยสนไม่วุทจะคตประการใดกวงหน เจยสวเห็นกเฮากระบไล่พ่น จอกเซียวทองตาย เกยเตียน เกยโปกบพ่นองเจตคนทออกจากรวง

เหล็กโตกเขารกได้ฆ่าฟันพวกจอกเงยล้มตายเป็นอันมาก แล้วเอาไฟจุด
โรงฟางไหมขึ้น พวกตำบลจอกเงยที่เหลือตายก็หลบหนีไป.

ฝ่ายจอกเหล็ง จอกไฮ้ว จอกบัวควมไพร่พลแยกย้ายไปยังไม่ทัน
ได้สู้รบเกลียดมาเห็นไฟติดชนทรมบ้านกตใจ จอกไฮ้วจึงคุมไพร่พล
รีบกลับมาใกล้จะถึงบ้าน เห็นขงฉบคุมทหารยืนบนสะพานแจ้ววาท
อธิบายมีความเสียใจยิ่งนัก ขงฉบเห็นจอกไฮ้วกลับมากรองตวาดว่าจะหนี
ไปข้างไหน จอกไฮ้วได้ฟังก็โกรธกรกเข้ามาไม่ได้ พอพวกขงกงยก
ไพร่พลกระชั้นเข้ามาใกล้ จอกไฮ้วรบทหารเข้าสู้รบกับลอสอง กวยเต็งได้
สืบเพลงทากำลังสองนายไม่ได้เสียที ลอสองแพ่งด้วยทวนถูกจอกไฮ้ว
ตกล้มตาย พวกขงฉบทอยห่างในกตหอกออกมา.

ฝ่ายจอกเหล็งครั้นเห็นไฟจะคุมไพร่พลกลับ พอเดิมขงยกมา
จอกเหล็งก็เข้ามาเข้าสู้รบกับเดิมของหลายสืบเพลง เดิมของเขาระบองตถูก
จอกเหล็งตกล้มตายเข้าได้ฆ่าฟันไพร่พลจอกเงยยับยั้ง.

ฝ่ายจอกบัวควมไพร่พลไปทางหนึ่ง ครั้นเห็นไฟติดชนวัดกจะ
ถอยกลับ พอพวกไพร่พลหลบหนีไปนั้นแจ้งความว่าตำบลจอกเงย
แตกแล้วไพร่พลล้มตายเป็นอันมาก จอกบัวได้ฟังก็แจ้ววาทอธิบายขงฉบ
ครั้นจะกลับก็กลัวเสียที่จอกไฮ้วหนีไปตำบลไฮ้วเก้ง พวกขงกง
กับพวกขงฉบต่างคนก็กรกฆ่าฟันกระหนาบเข้ามาสมทบกันได้ ไปร่พล
เหล่านนทนกระจัดกระจาย ลุซยกไล่ติดตามไป.

ฝ่ายขงกงแจ้ววาทตำบลจอกเงยแตกกยन्दเต็มความกลัววตก -
พวกพองจะฆ่าฟันราษฎรชาวบ้านด้วย ขงกงออกจากค่ายไปยังตำบล

จอกเก็ง ซึ่งลบเห็นชองกงมากเชยเข้าไปในบ้าน ชองกงส่งตามบรรดา
พวกฟ้องไพร่พลว่า อย่าทำให้ราษฎรชาวบ้านได้ความเดือดร้อนแล้วพัก
อยู่ในตำบลจอกเก็งก่อน.

ฝ่ายจอกบ๊วหนัดตรงไปตำบลไฮวเก็งจะเข้าสำนักฮาคัย ไฮวเต็ง
กับบ่าวไพร่กลอจับตัวจอกบ๊วได้แล้วจะมาส่งชองกง.

ฝ่ายลชยन्नได้ฆ่าฟันพวกจอกเก็งไปทันทีตามทาง พอเห็น
ไฮวเต็งกับไพร่พลคุมตัวจอกบ๊วมา จึงคิดว่าไฮวเต็งนงเป็นพวกจอกเก็ง
เหมือนกัน จำจะต้องฆ่าฟันจอกบ๊วเสียก่อน ความชอบกคงเป็นของเรา
ซึ่งไฮวเต็งนงเลากฆ่าเสียด้วยเถิด พอไฮวเต็งคุมจอกบ๊วเดินมาใกล้ ลชย
ถิวขวานตรงเข้าไปฟันจอกบ๊วตาย ไพร่พลของไฮวเต็งวงหนเอาตัวรอดไป
สิ้น ไฮวเต็งเห็นกตกใจ ครนจะวงหนกลับไปบ้านตำบลจอกเก็งนงกแตก
ไม่แจ้งว่าจะเกิดเหตุการณ์สิ่งใด จึงขบมาหนีไปเมืองเฮียนอนฮี่ ลชยเห็น
ไฮวเต็งหนีไปแล้ว ก็ตรงมายังตำบลไฮวเก็ง บ้านไฮวไทก้งบิดาไฮวเต็ง
เขาได้ฆ่าฟันไฮวไทก้งกับภรรยาญาติพนองลมตายทั้งสิ้น เก็บรวบรวมเงิน
ทองทรัพย์สินของต่าง ๆ ขนบรรทุกเกวียนเอาไฟเผาตำบลไฮวเก็งเสีย
แล้วคุมทรัพย์สินของกลบมายังตำบลจอกเก็ง บรรดาพนองทั้งหลายยก
ชวนมาแจ้งความกับชองกงว่า จับได้ไพร่พลพวกจอกเก็งहारอยเศษ กับ
มาทนมลเทาดहारอยมา ออกทงโค กระบือ แพะ แกะ เป็นอนมาก ชองกง
ได้ฟังกยนต์ แต่มความเสยตายฉนวนเตงหยกนงก ด้วยคคจะเกิดยกกลอมไว้
เป็นพวกฟ้องกไม่มผู้ใดจับได้ หรือผู้ใดจะฆ่าฟันฉนวนเตงหยกตายกไม่ม
เลย พอลชยมาถึงไพร่พลกเข้าไปแจ้งกับชองกงว่า ลชยไปฆ่าฟันพวก
ตำบลไฮวเก็งเสยสนเก็บทรัพย์สินของมาส่ง ชองกงได้ฟังจึงคิดว่าไฮวเต็ง

มาสามภกตกับเราแล้ว เหตุไฉนลชยจึงไปฆ่าพันพวกไฮ้วไท่กิ่งเดี่ยว พอ
 เห็นลชยเดินเข้ามาไล่หิตแดงอยู่ทางตอ ลชยเข้าไปค้ำนบข่องกงแล้วว่า
 ข้าพเจ้าฆ่าจอกเหลืองกับจอกบ๊วย ไฮ้วเส่งนนหนีไปได้ ไฮ้วไท่กิ่งกับภรรยา
 ญาติพี่น้องทั้งหลายก็ฆ่าเสียจน แลวเกบทรพยส่งของมา ปวารณาจะหา
 ความชอบ ข่องกงร้องตวาดว่า ข้าพเจ้าฆ่าจอกเหลืองตายนั้นจริง นอกจาก
 นนไม่มีผู้ใดเห็น ลชยว่าข้าพเจ้าฆ่าจอกเหลืองแล้วก็เลยไปพบไฮ้วเส่งพชาย
 นางไฮ้วชาเหนียคมตัวจอกบ๊วยมาส่ง ข้าพเจ้าตรงเข้าไปเอาขวานฟันจอก-
 บ๊วยตาย ได้ฟันไฮ้วเส่ง ๆ หนีไปได้ จึงไปฆ่าไฮ้วไท่กิ่งกับภรรยาญาติพ-
 น้องมีได้เหลือสักคนหนึ่ง ข่องกงได้ฟังก็โกรธจึงตอบว่า ผู้ใดใช้ให้ไปฆ่า
 พันไฮ้วไท่กิ่ง เจ้าก็ยอมรัยอยู่ทางสนไฮ้วเส่งมาสามภกตแล้วยังไม่ฆ่าพันเขา
 ตาย ทำดังนี้ไม่ผิดอาญาทพหรือ ลชยตอบว่า ข้าพเจ้ามีความชอบเป็นนัก
 หนายังว่าไม่ดี ท่านจะเอานางไฮ้วชาเหนียน้องสาวไฮ้วเส่งเป็นภรรยา จึง
 ได้เขากันไม่คิดถึงเมื่อนกอนนน นางไฮ้วชาเหนียจะฆ่าท่านเสียทุกกลาง-
 สนาม ลมธองมาช่วยทันจึงจับนางไฮ้วชาเหนียได้ ข่องกงกชดเค้นขยงนัก
 จึงร้องตวาดว่า เจ้านชาติโคกระบือโง่จริง ๆ เอาการเท็จมาพูด เราหรือจะมี
 ภรรยาไม่ปวารณาหรือก็คอยดูไปเกิดคงจะได้เห็น ข้าพเจ้าจะเอาความชอบ
 มานนจับเป็นมาได้ก็คน ลชยว่าจะจับเป็นมาอย่างไรพบปะกฆ่าตายเสียทาง
 สน ข่องกงว่าเจ้านทามตอาญาทพธรรมเนยมกตของตตศระเสย แต่เจ้าฆ่า
 จอกเหลือง จอกบ๊วยตายมีความชอบอยู่ พอจะลบล้างโทษได้ เรายกโทษให้
 คราวหนึ่ง ถาทหลงชนทาเช่นนกกไม่พังกน ลชยหัวเราะแล้วพูดว่า
 ฤงจะไม่ได้ความชอบกชาง เกิดด้วยข้าพเจ้า ไตฆ่าพัน ตามสบายมือจริง ๆ

ของกงตั้งให้เก็บรวบรวมเงินทองเสบียงอาหารที่บ้านจอกเก็งจะ
ได้มากน้อยเท่าไร พนองทั้งปวงก็ไปจัดแจงตามคำสั่งทุกประการ.

ฝ่ายไตจงมาถึงเขาเนยชวเปาะก็แจ้งความกับพนองทั้งสี่ตามคำ
โงวหยงซันแสดง ไส่วเกียน ปวยชวน เชียวเหยียง ก็มไตเกียนได้ทราบก็
จัดสิ่งของพร้อมแล้วออกจากเขาเนยชวเปาะเดินทางรอนแรมไป.

ครั้นถึงเขาไปค้ำบ โงวหยงซันเสแหนกยนต์จึงเรียกปวยชวน
เชียวเหยียง ไส่วเกียน ก็มไตเกียนมากระซิบส่งเป็นความลับ คนทั้งสี่ก็
นับลาไปจัดการตามอุบาย โงวหยงซันไพร่พลที่อยู่รักษาค่ายตรงไปหา
ของกงที่ตำบลจอกเก็ง ครั้นโงวหยงไปถึงของกงก็ยกยนต์ปรึกษากันว่า จะทำ
ลายที่ตำบลจอกเก็งนี้ไทราม เจียดวพุดชนว่า เดิมมีผู้เฒ่าคนหนึ่งได้บอก
ทางใหม่ให้คุณม้อยู่มาก ราษฎรชาวบ้านก็ยกม้อยู่ลงไป ครั้นจะทำลาย
เสียดงนนักจะไม่เป็นยุติธรรม ของกงได้ฟังก็เห็นชอบ จึงให้เจียดวไป
เรียกผู้เฒ่ามาแล้วเอาทองคำกับแพรวดวงรางวัลบอกกล่าวถามไม่เห็นแก่ทานก็
จะทำลายบ้านเรือนเสียให้สิ้น ครั้นนเรายกมาปราบปรามคน โกงในตำบล
จอกเก็ง ทำให้ราษฎรชาวบ้านบ่นวการหากิน เราจะมอบอาหารให้ท่านไป
แจกจ่ายราษฎรคนละหาม จะได้ปลงล้างที่บ่นวการ พุดแล้วก็เอาอาหาร
มอบให้ผู้เฒ่า ๆ คำนับรับของรางวัลกับแพรวและอาหารแล้วก็แจกจ่าย
พวกราษฎรชาวบ้านตามคำสั่งของกงตั้งทุกประการ ของกงกับโงวหยงซันเส
ตรวจตราเงินทองที่รวบรวมไว้ได้หาสูญหายขาดกับเสบียงอาหาร และโค
กระบือต่าง ๆ เป็นอันมาก จึงเอาเงินทองออกแจกไพร่พลเสร็จแล้ว ของกง
ก็ส่งให้เจียดวยกยนต์บรรทุกของและเสบียงอาหาร จัดพวกพ้องแบ่งเป็นสาม

กองให้คนทรมายสังของออกจากตำบลบ้านจอกเก้งในเวลากลางคืน ซึ่งลอบ
กับพี่น้องไพร่พลยกติดตามไป.

ฝ่ายราษฎรชาวบ้านครั้นเห็นของกองยกกองทัพกลับตกแต่งเครื่อง —
บูชามาตั้งคานบนทุกบ้านทุกเรือน ของกองเห็นกรมความขมขื่นยกไพร่พลออก
จากเขตแดนตำบลจอกเก้งมาแล้ว ให้พวกพี่น้องยกตรงไปเขาเนียชัวเปาะ
ก่อน ของกองข่มขอยุ่ยริมทางตามอุบายของโจงหยงขึ้นแค้นคิดไว้.

ฝ่ายป่วยชจน เขียวเหยียง ไฮ้วเกียน กิมไทเกียน แบ่งไพร่พล
เป็นสามพวก ๆ หนึ่งแบ่งเป็นขุนนางและผู้คนเมืองเตงจิว ไปยังตำบล
ลเก้ง ออกพวกหนึ่งยกติดตามไปภายหลัง ฝ่ายตัวเองเจ้าของบ้านลเก้ง
แจ้งวาทของกองติดตามลจอกเก้งกตใจ กับมีความวิตกเทากัน เวลาอนน
ลเองนั่งอยู่ในบ้าน คนใช้เข้าไปแจ้งว่า ขุนนางเมืองเตงจิวคุมทหารประ
มาณห้าสิบเศษมาใกล้จะถึงอยู่แล้ว พอพวกที่ปลอมไปถึง ลเองก็เบ็ด
ประต้อออกมาค้ำบิเชิญเข้าไปในบ้านจัดทโหนงตามธรรมเนียมผู้ใหญ่ผู้น้อย
ลเองไม่แจ้งวาทอุบายกรมความเกรงกลัว ผู้ที่เป็นขุนนางใหญ่ถามลเองว่า
เรื่องความทฆาพนักทตำบลบ้านจอกเก้ง เหตุผลต้นปลายเป็นอย่างไร
ลเองตอบว่า ข้าพเจ้านไม่ทราบ ตงแดงอกบวียงเกาทณทถูกข้าพเจ้าแล้ว
ไม่ได้ไปมาเลย ขุนนางผู้ใหญ่ว่าอย่าพูดเท็จเราขอยุดอก พวกจอกเก้ง
กล่าวพองว่าเป็นไส้ศึกของโจรตำบลเขาเนียชัวเปาะได้รับเงินทองของพวก
โจรด้วย นัตหมายกันยกไปตำบลบ้านจอกเก้งจนแตกไม่ใช่หรือ ลเองว่า
ข้าพเจ้ารู้จักความผิดชอบซึ่งจะเป็นไส้ศึกและรับสังของ ๆ โจรนั้นหาไม่—
ขุนนางผู้นจงวาทอย่าโต้เถียงกันเลย เขาตัวลเองไปสอบสวนปากคำทเมือง
ก็จะได้ความจริง พวกที่ปลอมเป็นผู้คุมและทหารก็จับลเองมัดเอาตัวมา

ชนนางที่เป็นใหญ่ก็ขมนามายิ่งประตู่ธองถามโตวเฮงคนไหน โตวเฮงบอก
ว่าข้าพเจ้าอยู่น ชนนางฝันว่าพวกจอกเงยพุ่งถึงโตวเฮง จึงเขาไป
สอบสวนกับพวกเหล่านี้เถิดก็เขาจับตัว โตวเฮงมาด้วยออกคนหนึ่งออกจาก
ลี้เก็งเดินไป.

ฝ่ายพวกที่ปลอมเป็นทหารยกตามมาภายหลัง ถึงบ้านลี้เก็งก็ชุม
อยู่ในป่า ครั้นเห็นพวกที่มาก่อนจับตัวลี้เก็งกับโตวเฮงออกจากบ้านไปแล้ว
ชวนกันมายังบ้านลี้เก็ง เขาจับบุตร ภรรยา ญาติ ครอบครัวของตัวเอง ชน
เขาทรพยส่งของเงินทองเขาบรรทุกเกวียนแล้วก็ออกจากบ้านลี้เก็งไปยัง—
ตำบลเขาเนี้ยวเปาะ.

ฝ่ายพวกที่ปลอมเป็นชนนางคุมตัวลี้เก็งกับโตวเฮงเดินมาตามทาง
เห็นพวกของกงซุมอยู่ในป่าก็ทำเป็นตกใจหยุดอยู่ ของกงกับพนองเหลา
นั้นตรึงน้อออกไปร้องว่า พวกโจรเขาเนี้ยวเปาะอยู่นั้นแล้วทำไมจะเขาแยง—
ชิง พวกที่ปลอมเป็นชนนางทำตกใจกลัวทั้งลี้เก็งกับโตวเฮงเสียพากันหนี
ไปทางสน ของกงก็แกล้งร้องว่าจับพวกชนนางเมืองเตงจวนมาฆ่าเสียให้ได้
ไพร่พลเหล่านี้ ได้ตามไปครู่หนึ่งก็กลับมาแจ้งกับของกงว่าได้ตามไม่ทัน
หนีหนีไปไกลแล้ว ของกงสั่งให้แกมตลเอง โตวเฮงออกแล้วบอกว่าเชิญ
ท่านไปเขาเนี้ยวเปาะด้วยกันเถิด ลี้เก็งไม่แจ้งอธิบายสำคัญว่าจริง จึงพูด
ว่าท่านจะให้ข้าพเจ้าไปเป็นโจรอยู่ด้วยนั้นไม่ได้ ขอขงท่านคุมไพร่พลมา
แยงชิงแล้วไล่ฆ่าฟันพวกชนนางเมืองเตงจวนนั้นข้าพเจ้าไม่ ขอขงได้ฟัง
ก็หัวเราะแล้วพูดว่า ชนนางผู้ซื่อสัตย์ไหนเขาจะตามใจ ท่านพูดเช่นนั้นไม่
ถูก ถ้าเขาเอาตัวไปได้ท่านจะลำบาก จึงไปอยู่เขาเนี้ยวเปาะด้วยกันก่อน
ถึงท่านจะไม่ยอมเป็นพวกพ้องก็ตามใจ คอยให้ข่าวคราวส่งเบาะแสบแล้ว

จึงกลับมา ดิเองได้ฟังก็ไม่พูดประการใด ชองกงส่งไพร่พลยกเดินทาง
 ตรงไปตำบลเขาเนยขาวเปาะระวังรักษาคุมตัวดิเองเดินรอนแรมมาตามระยะ
 ทางบรรดาพวกพ้องทศมุทรพยส่งของและเสบียงอาหารกับพนองของชงลิบ
 นน ก็มาลงตำบลเขาเนยขาวเปาะพร้อมกันกับพวกชองกง เตยวโกกม
 ความยินดีออกต้อนรับชองกงกับพวกพ้องเก่าใหม่เข้าไปข้างใน พุดจาใต้—
 ตามลงตำบลจอกเกจ ชองกงก็เลาความให้ฟังทุกประการ บรรดาพนอง
 เก่าใหม่คานับกันตามธรรมเนียมแล้ว ดิเองจึงพูดกับชองกงว่า ชอบใจ
 ท่านนักหนาพามาพบประจักษ์กับพนองทั้งปวง แต่ข้าพเจียมความวิตกถึง
 บุตรภรรยาครอบครัวจะลาท่านทั้งหลายไปเยี่ยมเยียนเดยก่อนต่อภายหลัง—
 คอยมาพบปะสนทนากัน.

โงวหยงขึ้นเสได้ฟังก็หัวเราะแล้วว่า ชงบุตรภรรยาครอบครัว
 ของท่านพากันมาเขาเนยขาวเปาะทั้งสิ้น บ้านเรอนนนไฟก็ไหม้เสียหมด
 แล้วท่านจะไปทำไม พอพวกที่ปลอมเป็นทหารก็พาบุตรภรรยาครอบครัว
 ของดิเองมาถึง ดิเองเห็นก็ตกใจตรงไปถามว่าเหตุประการใดจึงได้พากัน
 มาตงน ภรรยาดิเองก็เลาความตงแต่ขุนนางเมืองเตงจิวเอาตัวท่านกับ ไตว-
 เฮงมาแล้ว ยังมีทหารอีกพวกหนึ่งประมาณสามร้อยตรู่เข้าไปในบ้าน จับ
 ตัวข้าพเจ้ากับญาติพนองชนเฮาเงินทองทรัพย์สินสิ่งของต่าง ๆ บรรทุกเกวียน
 จนสิ้นแล้วเอาไฟเผาบ้านเสีย พาตรงมาตำบลน ไม่แจ้งความเหตุการณ —
 ลังโต.

ดิเองได้ฟังก็เสียใจยิ่งนัก เตยวโกกกับชองกงก็มาอ่อนน้อนว่าพวก
 ข้าพเจ้าได้ยื่นขอเสยงท่านปรากฏมาชานานว่า เป็นคนสัตยขอผมอเชม—

แข่งขาน ใคร ไ้มาได้ เป็น พวกพลึงจิง ได้คิดอุบาย ไปแย่งชิงท่าน พามบุตร
ภรรยา มา ขอท่านอย่าถือโกรธเลยจงอยู่เสียด้วยกันเถิด.

ดิเองได้ฟังก็ไม่ว่าจะพูดประการใด ต้องจำใจอยู่ด้วย ช้องกึ่ง
เชิญดิเองกับภรรยาและครอบครัวเข้าไปข้างในจัดที่ให้ตามสมควร ดิเอง
จึงพูดกับภรรยาว่า จะทำอย่างไรได้อยู่ไปด้วยกันเถิด ก็ให้ภรรยาครอบ-
ครัวเช่าอาศัยในหอชนทรวัยสงของมาไวพร้อมกัน ของกกกเชิญดิเองมา
นั่งพูดจาเล่นยิงทชมนม บอกว่าข้าพเจ้าจะเรียกชนนางเมืองเตงจวทไปจับ
ตัวท่านมาโทษ ก็เรียกคนทงตบพวกพลึงไปด้วยออกมาแล้ว ชบอกวาคน
นนปลอมเป็นชนนางผู้ใหญ่ ดิเองแจ้งความตงนกกตตะตงอยู่ ปวยชวน
เขยวเหยียง กิมโตเกียน ไฮ้วเกียนกชวณกนคานบดิเอง แลวพูดจาขงอบาย
นงวหยงชนแสดคตทานอย่าถือโทษ โกรธพวกข้าพเจ้าเลย ดิเองได้ฟังกนง
อยู่ ช้องกึ่งหวเวาะแลวตงไหจตโตะและสุรามาลยงพวกทมาใหม่ คอดิเอง
ซงลบ ซงชน เกยเตียน เกยไป โจวยน โตวเฮง งกหว ซิเขียน นางไฮ้ว-
ซาเหนย และนางโกวตวชอ นงกนโตะอยู่กบภรรยาซงลบและครอบครัว
ของดิเองด้วยกัน บรรดาพนองทมาคอนนกกนโตะเสพสุรามยู่พวกทนง
ช้องกึ่งเฮางนทงวางวูลให้ไพรพลทงหลายถวนตวกันตามสมควร ต่างคน
ก็ไปทอยู่ ครนรุ่งเชาพนองเกาใหม่กมาพรอมกนขงทชมนม ช้องกึ่งจงเรียก
เฮงเฮยไฮ้วมาบอกวา เมอชณะอยู่ทเขาซงชองชวเราดริบไ้ววาจะหา-
ภรรยาให้ บตนมตาเราดริบตรวาตามคทนทนง จะขอให้เป็นภรรยาเจ้าจะ
ยอมหรือไม ไฮ้วมาบอกวาตามแตทานจะเห็นดเถิด ช้องกึ่งกเชิญช้องไทกึ่ง
บตาพานางไฮ้วซาเหนยมายงทชมนม พตวาเจ้ารักษาบตาเราเหมอนกบ
บตาของเจ้าเราคนบถอวาเบนนอง เตมรบอระพวกพลึงไ้ววาจะหาภรรยา

โศกไม่เต็มมี โศก บัดนี้เราจะยกให้เป็นภรรยาเฮงเฮยไฮ้แล้ว นางไฮ้ชา
 เหนย ไคพงกไม่วุทจะคคประการ ไค จึงว่าตามแต่พะจะเหนดเกิด เตยวไค
 กบพของเหลานนเหน ไฮ้ชาเหนยยอมกมความขนตชวนกันสรรวเสวญว—
 ชองกงสตัยชอควรเป็นมี ไหญไค ชองกงกจตการให้เฮงเฮยไฮ้กับนางไฮ้
 ชาเหนยอยกนเป็นสามภรรยากันแล้วจต ไคและสรามาเลยงพของทงหลาย
 กนงกน ไคอยู่พรอมกัน.

ฝ่ายลยเหงเดนมาทางเขาเนยชวเปาะพบไพร่พลชองจกยทตง — —
 โรงชายสุราอยู่ พวกจกยนนจะเอาเงนค่าทางกบลยเหงแล้วจจะปล่อยไป
 ลยเหงบอกกับพวกเหลานนว่า เราเป็นนายทหารอยู่ ณ เมืองหนเศยกย มี
 วกษาเมืองไซไคถอหนังสือไปเมืองตงเขยงฮักกลับมาเงนทองกไม่มี พวก
 เหลานนไคพงกรบมาแจงความกบจกยทตงประการ จกยวาลกชนไคว่า
 ชองกงพตลงจตง ลยเหงนายทหารเมืองฮนเศยกยอยมไคชาด ความคณกับ
 ชองกง จาเราจะไปถามตถาเป็นลยเหงแนแล้วจะไคพาไปให้พบชองกง
 จกยกออกจากรงไปถามตว่า ทานชอลยเหงเป็นนายทหารอยู่เมืองหนเศย
 กยหรือ ลยเหงว่าตอเวานชอลยเหง จกยกมความขนตเชญลยเหงมาใน—
 โรงจตไคและสรมาเลยง แล้วให้คนไซไปบอกชองกงว่า ลยเหงนายทหาร
 เมืองหนเศยกยมาอยุทน.

ขณะนั้นเตยวไค ชองกงกบพของเสพสุราอยู่พรอมกัน พอคนไซ
 ชองจกยมาแจงกมความขนต เตยวไคกับชองกงจงสงคนไซให้พาลยเหง
 เขามาแล้วชวนโงวหยงชนแสดงตอทรบคานบกัน พดวณานนคทนา
 ไม่ได้พบท่านเลย วนนเป็นบุญชกนำให้ท่านเดนมาทางนไคพบปะกับ
 ชาวพเจามความขนตคณ ลยเหงรบคานบแล้วพดว่า บदनพร.ชาเมืองไค

ข้าพเจ้าถอยหนิงสอไปเมืองตงเซียงฮู กลับมาถึงโรงสุราพวกท่านจะเอาเงิน
 คาทาง ข้าพเจ้าบอกแชรและขอโท จักยกพงความแลวภพข้าพเจ้ามาพบ
 ท่าน ของกงโตพังกเชญลยเหงมายังทชมนมโหจรกกับพนองทงปวง แลว
 จดโต๊ะและสุรามาดยง ลยเหงคางอยุทเขาเนยชวเปาะทาวน เวลาอนน
 ของกงนงสนทนายักบลยเหงแลวถามถึงจตงว่าเป็นประการใดบ้าง ลยเหง
 ว่ามรกาษาเมืองมาเบิน โหม่ชอบพอรัก โครจตง ตงแตง ให้เป็นทเจยคคบ—
 ชนนางผ่ายกรมเมือง เตยวโก๋ ของกงแจงความกยนคพตจาชกชวนให้
 ลยเหงอยุดวย ลยเหงว่ามารดาข้าพเจ้าชรามากอยุ่ไม่ได้จะขอลาท่านไป
 ปฏบตรกษามารดาถอน ถ้ามารดาตบสญุตนไปแลวจจะมาอยุกบท่าน
 บคณข้าพเจ้าขอลาพวกท่านไปก่อน ของกงกับพนองทงปวงจะหนวงเหมยว
 ให้ยุดอก ลยเหงกไม่ยอมจิงชวนกันจตงเงินทองให้ทกคน ลยเหงได้เงิน
 ทองเบินอนมากกมคความยนค ลาเตยวโก๋ของกงกับพนองทงปวงออกจาก
 เขาเนยชวเปาะไปเตยวโก๋ ของกงจิงปรกษากบโงวหยงชินแลวว่า บคณ
 พวกพองไฟรพลมาออกจะตองจตการเสยใหม่ ชงโรงชายสุราทงตทศก—
 ลาคัญ จะตองมตวนายโรงละสองคน ชงชนักบนางตัวชอชานาญชายสุรา
 ให้เปลยนตัวทองอย ทองเมงมาจะไดวาการอนตอไป ชเขียนนนั้นให้ไปชวย
 เจยะยง โหงกหวไปชวยจกย ให้เตเตยนชวไปชวยลคบ ยงแตการทรกษา
 ลังชองกบเซตแตนทไทนลาคัญเซมแรงกโหม่ชวย เสงเฮยไฮวให้วากลาว
 รกษามาตาบคชวทวให้ทองอย ทองเมงไปรกษตาบคชวทว ให้โจว—
 เฮยน โจวยุนไปรกษตาบคชวทวจะเตนไปมาเขาเนยชวเปาะให้เกยเตย —
 เกยไปรกษาอยหน้าเขาเนยชวเปาะให้โตวเซยน ของบานรกษาดานทสอง
 ตาบคชวนจยเสยให้เลาตง มกทองรกษาดานทสาม อจนเซยวชย อจนเซยว

เหงา อวนเขียวขิดให้รักษาเขาในน้ำข้างทิศใต้ เม็งคงนนให้รักษาเรือรบ
 อยู่ตามเดิม ลีเอง ไตวเฮง เจียงเก็งตามนายให้รักษาเงินทองเสบียงอาหาร
 ให้ต่อจงฮอง ลียงรักษาทางและกำแพงที่ไหนหักก็ให้จัดแจงทำใหม่ทวง
 เขตแดนให้โฮวเกียนรักษาเสอเกราะกับหมวกและธงเครื่องสำหรับออกศึก-
 สงคราม จูบูกบของเซงเป็นพนักงานจัดการเลี้ยงโต๊ะ เชียวเหยียง กิมไต-
 เกียนเป็นพนักงานคอยรับตบหนั่งต๋อไปมา ให้ปวยชวนเป็นทักขุนเงิง
 ผู้ใดมีความชอบก็ให้รางวัล ผู้ใดทำผิดก็ทำโทษตามสมควร ให้ลือฮวง
 กวยเสง ชงลิม ฮาวเผง เป่หลิน เตงฮย มกซัน เป๊ะสิน แปดนายช่วยกัน
 ระวังรักษาอยู่ทั้งแปดด้าน ตัวของกงกับเตียวโก้และโงวหยงยืนแต่อยู่กลาง
 ฮวยหยง ฉินเหมงรักษาข้างซ้าย ลิมของ ไตจง อยู่ข้างขวา ลจุน ลชยอยู่
 ข้างหน้า เตยทวย เตยสน้อยอยู่ข้างหลัง เฮยหยง เจยสวนนรักษาทขมนุม
 จัดการเรียบริยแฉวพนองเหล่านนิกคานบลานแยกย้ายไปรักษาว่ากลาวตาม
 หน้าที่ ตาบดเขาเนยชวเปาะกมกคงเข้มแข็งชนกว่าเกา.

ฝ่ายลยเหงออกจากเขาเนยชวเปาะเดินทางไปได้หลายวันกลัง -
 เมืองหนุ่เสยกุกุ เฮาหนงสอดส่งให้มรักษาเมืองแฉวดากลับมาบ้าน แจง
 ความกับมารดาทกประการ อยู่มาจนหนงลยเหงออกจากบ้านเดินไปทาง
 หนามาเมือง ชงมชายผหญิงชาวเมืองหนุ่เสยกุกุชอดเซียวหย เห็นลยเหงเดิน
 ไปกรองเรียกว่าทานนายทหารมาถึงหลายวันแล้วหรือ ลยเหงเหลียวไปด
 เห็นลเซียวหยกตอบว่า เรามาหลายวันแต่ไม่ได้มาเที่ยวเล่น ลเซียวหยง
 พดว่าเมอทานไปราชการมชาวเมืองตงเกยมาสองคน บิดานนชอแป๊ะเจก-
 เกยวบุตรสาวชอแป๊ะสวเอง รูปร่างงดงามผมอรารองเพลงไม่มีผู้ใดเต็มอ

วณนพอดกสองคนกทาเพลงอยู่ทโรงแถวตลาดเชญุท่านไปดูเล่นด้วยกันเกิด
ลเชยวยกบดยเหงเดินไปถงโรงทรา ทาไวงดงามฝคนยนคอยจะคยเป็นอัน
มาก ลยเหงกบดเชยวยกพลตกนไปลยเหงกเบยตเข้าป็นงอยหน้าโรง.

ฝ่ายแปะเงกเกยว ครนได้เวลากรองเรยกนางแปะสวเองชนไป
บนโรง จดแจงแต่งตัวออกมายนอยหน้าโรงค่านับตามบรรดาคนทมาคแล้ว
ร้องวา ชาวเจ้าชอแปะเงกเกยวบุตรสาวชอนางแปะสวเองชาวเมือง—
ตงเกย พวกนมาเตนรทาเพลงทาเลยงชวต ตามแต่ทานทงหลายจะให้จ
ได้เมตตากบชาวเจ้าคนอนาถาเกิด สองคนพอดกตเตนราร้องเพลงต่าง ๆ
ลยเหงกบชวบ้านเหนนางแปะสวเองรูปร่างดงามว่องไว เดยงกไฟเราะ—
จิงชวณกันสรเสวีญวาคจรง ครนว่าแลวกลงจากโรง นางแปะสวเองเห็น
ลยเหงนงอยหน้าคนทงปวงกตงมาเรยไวเงนทลยเหงกอน ลยเหงคาค
เงนทในเสอกไมม จงพุดวาวนเราไม่ได้เอาเงนมาตอพรังนจะเอามาให้—
นางแปะสวเองวการงานสังโตถาชวณกจตจางตัวทานงอยหน้าจงออก—
เงนให้เป็นธรรมเนยมก่อนจจะควรคนเหล่านนจะไดทาตาม

ลยเหงได้พงกชายคนทงปวงยงนัถ พุดว่าเราลมีไม่ได้เอาเงนมา
จรง ๆ นางแปะสวเองวา ท่านจะมาคมาพงเหตุไฉนจิงไม่เอาเงนมา—
บาย ไม่จกอย่างธรรมเนยมหรือ ลยเหงวาทำไมกบเงนเลกนอยสกสทา
ตาลงกให้ได แปะเงกเกยวจงพุดแก่นางแปะสวเองวา เจ้าไม่ตเสยกอน
วาเป็นคชวบ้านนอกหรือชาวเมืองน อยาได้ทวงถามเขาเลยไปททานผู้
อนเถต ลยเหงได้พงจงตอบวา เรากรธรรมเนยมอยุชยาได้วตคคจจะเอามา
ให้ แปะเงกเกยววาถารูจกแล้วสนชกมเขา คนทงปวงได้พงตงนนถชวณ

กัณฑ์วาระ ดุยเหงได้ความอัปยศก็โกรธดำวว่าแป๊ะเงกเกยวเป็นอันมาก—
 แป๊ะเงกเกยวก็ดาดุยเหงเหมือนกัน ผู้ทรงดุยเหงจึงบอกกับแป๊ะเงกเกยว
 ว่าทวดาทนเป็นนายทหาร อย่าได้จากลาวให้เหลือเกินเลย แป๊ะเงกเกยว
 ว่าเป็นนายทหารก็ไม่กลัวแล้วด่าว่าอีก ดุยเหงโกรธนักตรงเข้าเอาเท้า
 ถบถแป๊ะเงกเกยวลงคนทงปวงกห้ามไว้ ดุยเหงก็กลับไปบ้าน นาง
 แป๊ะสวเองนเต็มเมออยู่เมืองตง เกยวก็ใคร่ได้ เสียดกับผู้รักษาเมืองคนใหม่—
 ครนผู้รักษาเมืองมาจากราชการ อพยทเมืองทนเสียดกับนางแป๊ะสวเองชกชวน—
 บดาติดตามมา ผู้รักษาเมืองก็จัดหาปลูกโรงสำหรับเต็นรารองเพลงให้
 นางแป๊ะสวเองหากนอยู่กับบดา ครนเห็นดุยเหงทบตถบบดาตกลงก็ชดใจ
 ยงนก็ คิดจะแก้แค้นให้ได้ ก็จ้างคนเอาเกยวมาห้ามแป๊ะเงกเกยวไปยัง—
 บ้านผู้รักษาเมืองพองดุยเหงว่าทบตบดา ขาพเจ้าตกลงครษะแตกเจ็บบว—
 เป็นอันมาก ผู้รักษาเมืองได้พังก โกรธรับพองของนางแป๊ะสวเองใช้ให้
 ผู้คุมไปชนสูตรบาดแผลสับพยาน บรรดาขุนนางที่ขอบพอกับดุยเหงก็มา
 ขวขอตอผู้รักษาเมือง ๆ ก็ไม่ฟังให้ทหารไปเอาตัวดุยเหงมาเชยจนแล้วมัด
 ประจานไว้กลางตลาด คนทงปวงเห็นจะไม่ได้เป็นเยยงอย่างต่อไป ผู้คุม
 เอาตัวดุยเหงไปตามคำสั่ง นางแป๊ะสวเองก็ยังไม่หายแค้นจึงมารองกับผู้
 รักษาเมืองว่า ดุยเหงหากบบดาขาพเจ้าเหลือเกินจะเป็นตายเท่ากัน ขอ
 ท่านจงได้เอาตัวดุยเหงไปมัดเชยจนตท โรงราชจะสมกับทำบดาขาพเจ้า ผู้
 รักษาเมืองก็ส่งผู้คุมให้เอาตัวดุยเหงไปทำตามค่านางแป๊ะสวเองว่า ผู้คุมที่
 ขอบพอกับดุยเหงนนักมาแก้มตลตทขอนผอนไป ดุยเหงก็คอยมีความสบาย—
 นางแป๊ะสวเองตามไปดูเห็นตงนนัก โกรธจึงว่าท่านทาดงนเราไปร้องตอผู้ —

รักษาเมือง ผู้คุมเกรงกลัวเอาตัวลดยเหงมัดไว้ตามเดิมแต่บรรดาคนทั้งปวง
เห็นกมความเวทนาลดยเหงทุกคน

ฝ่ายมารดาลดยเหงแจ้งว่า บุตรต้องโทษถูกเขียนกมความผิดกจัด
หาอาหารมาส่ง ครนถงโรงรำเหนลดยเหงต้องมดอยู่ กรองโทเขาไป
พดกับผู้คุมว่า ท่านกับบุตรเราทำราชการอยู่ด้วยกันข้างไมเวทนาลดยเหง—
บางจาครบเสยทุกอย่าง ผู้คุมว่าข้าพเจ้ากลดหย่อนผ่อนโทษ แต่ผู้เป็น—
โทษเขาติดตามมาด ว่าไม่ทำตามสั่งจะไปร้องต่อผู้รักษาเมืองข้าพเจ้า
กตองจำใจทำ นางแป๊ะสัวเองโทษกนั้นเขารักใคร่ได้เสยกับผู้รักษาเมือง
การจงเป็นดงนี้ มารดาลดยเหงได้ฟังก็โกรธเขาแกมดลดยเหงแลดู คำว่านาง
แป๊ะสัวเองพลาด นางแป๊ะสัวเองโกรธตรงมาด้ามารดาลดยเหงแล้วเข้าทบท
เอา มารดาลดยเหงเป็นคนขราสูกำลังไม่ได้ลมลงลดยเหงตรงไปเอวคาพาด
ถูกศีรษะนางแป๊ะสัวเองแตกตาย ผู้คุมเห็นดงนนักตกใจเอาตัวลดยเหงไป
แจ้งกับผู้รักษาเมืองว่า นางแป๊ะสัวเองไปวิวาทกับมารดาลดยเหง ๆ ดินวง
แป๊ะสัวเหงตาย ผู้รักษาเมืองแจ้งความก็โกรธยิงนกส่งให้ผู้ชำระไปขึ้นสูตร
ขาดแผดศพนางแป๊ะสัวเองแล้วถามลดยเหง ๆ กรบวรข้าพเจ้าตายเอง
ผู้รักษาเมืองส่งโทษเอาตัวลดยเหงไปจำขงใจใหม่ดง แป๊ะเงกเกยวบตาดกเอา
ศพนางแป๊ะสัวเองไปฝังไว้ตามสมควร.

ฝ่ายจตุตงเป็นชนนางทเจยตคิมว่ากต่างฝ่ายกรมเมือง จตุตงกับ
ลดยเหงนนชอบพอรักใคร่กันมาแต่เดิม ครนผู้คุมเอาตัวลดยเหงไปส่ง จตุตง
แจ้งเรื่องความแล้วไม่รูทจะแก้ไขประการใดรับลดยเหงไว้มโหลดาก จตุ
อาหารมาเลี้ยงและห้องให้อยู่ตามสบาย

ฝ่ายมารดาเคยเหงกลับมาบ้านมีความวิตกกังวลไม่แจ่มแจ้งว่า จะเป็น
ตายประการใดก็จัดหาอาหารมาให้ลดยเหงทุก พบจตงพตจากนั้นแล้ว จตง
รับว่าตกพนักงานข้าพเจ้าเองอย่าวิตกเลยจงกลับไปบ้านเสียเถิด มารดา
ลดยเหงได้ฟังกตใจค่านับลาจตงกลับไปบ้าน.

ฝ่ายประเิงกเกยวบิดานางประเศตัวเองโกรธแค้นลดยเหงนัก คิดจะ
ให้ลดยเหงตายไปตามกัน ก็ไปร้องเตือนต่อผู้รักษาเมืองว่าให้ข้าลดยเหง
เสีย ผู้รักษาเมืองปรึกษาโทษลดยเหงซึ่งไว้หกสิบวันครบกำหนดแล้วจึงจะส่ง
ไปให้ผู้รักษาเมืองเจ้าจวดยุชชาเสีย จตงแจ้งความเอาเงินทองไปเดินเห็นที่ผู้
รักษาเมืองก็ไม่รับ ครนครบกำหนดหกสิบวันผู้รักษาเมืองให้ขุนนางถือ
หนังสือค่าปรึกษาโทษลดยเหง ไปส่งยังเมืองเจ้าจวดยุก่อนแล้วให้จตงกับ
ทหารคุมตัวลดยเหงตามผู้ถือหนังสือไป จตงค่านับลามาคัดไพร่พลเอาตัว
ลดยเหงออกจากเมืองทนต์เสียก็ไปประมาณได้สบบล เห็นมีโรงชายตราอยู่
ตามทางจตงกจวณไพร่พลเหล่านั้นเขาชอสุรวิกน เรียกลดยเหงเดินมาทหลัง
โรงถอดชอคาออกจากตัวแล้วบอกวา น้องจงหลกกลับไปบ้านรับมารดา
เร่งรีบไปอยู่อนพะจะรับโทษแทนเอง ลดยเหงว่าไม่ได้จะให้น้องหนีไปเสีย
อย่างไรพะจะไคความลำบาก จตงว่าเจ้าไม่เข้าใจผู้รักษาเมืองนั้นรักใคร่
กับนางประเศตัวเองมาแต่เดิม จึงแค้นเคองน้องนักแกดงปรึกษาโทษให้ตาย
ตามกัน บदनหนังสือทปรึกษาโทษผู้รักษาเมืองให้เจ้าพนักงานถือไปเมือง
เจ้าจวดยุชแล้ว ถานองไปถงเมื่อไรกคงตาย พจงดการปลดอยให้หนีไปจะได้
พนอนตราย ถงตวพะจะมีโทษกยงหาตองตายไม่ ประการหนึ่งบิดามารดา
พกไม่มจะลำบากยากเขนตกหนอยหนงไม่เป็นไรนัก น้องจงพามารดาหนี

เอาตัวรอดไปเกิด ดยเหงกคกเขาคำนับลาหนีออกทางหลังโรงตรงไปบ้าน
เก็บเงินทองใส่ห่อผ้ามมมารดาชนบาทนเลดลอดตรงไปเขานยชวเปาะ

ฝ่ายจตงครนปล่อยให้ดยเหงหนไปไกลแลว กรองบอกผู้คมว่า
ดยเหงถอดชอคาออกหนีไปได้ ผู้คมและพวกเหล่านนเดินไปตเห็นแต่ชอคา
ทงอย กพากนพตวาตตามไปบ้านกคงจะไดตัว จตงกับไพรพลกคกกลับมา
แจ้งความกับผู้รักษาเมืองว่า ดยเหงหนีไปเสียได้แลว โทษทัณชตงโต
ข้าพเจาจะรบเอง ผู้รักษาเมืองใช้คนไปตามทบ้านดยเหงกไม่พบ ผู้
รักษาเมืองมีความเมตตางตงคคจะผ่อนปรนให้ แต่ปะเงกเกยวณนมารบ-
กวนนค ผู้รักษาเมืองกให้เอาตัวจตงส่งไปปรึกษาโทษ ณ เมืองเจจวฮู
ขุนนางปรึกษาโทษจตงให้เขียนยศบทเอาคาใต้ มอบให้ผู้คมเนรเทศไปอยู่
เมืองชองจว ผู้คมพาจตงออกจากเมืองเจจวฮูเดินทางไปหลายวันถึงเมือง-
ชองจว กเอาตัวจตงกับหนังสือปรึกษาโทษเขาไปส่งให้ผู้รักษาเมืองชองจว
มาอ่านตแจ้งในเรื่องความทกประการ เห็นรปร่างลักษณะจตงคมีใช้คน-
พาดกมจตเมตตาสงคนใช้ให้ถอดชอคาทใส่จตงออกเสียแลวเขียนหนังสือ
มอบให้ผู้คมทงสองถอกกลับไป ผู้คมกคานับลาออกจากเมืองชองจวกลับ
มายงเมืองเจจวฮู.

ฝ่ายจตงครนผู้รักษาเมืองถอดเอาไวโซสอยทบ้าน กมความยนต
คชยปรนนิบตผู้รักษาเมืองอยู่ทกเวลา บรรดาชนนางทวากลาจวกรงานทง
ปวง จตงเอาเงินทองไปคำนับทุกคน ชุนนางเหล่านนคชอบพอรักใคร่จตง-
มาก.

เวลาวันหนึ่งผู้รักษาเมืองชองจวออกมานงเล่นอยู่หน้าบ้าน เรียก
จตงมาถามว่าเหตุใดเจาจึงปล่อยดยเหงหนีไปเสีย จนตจตงโทษเนรเทศ

มาเมืองนี้ จุตงว่าข้าพเจ้ามิได้ปล่อยแต่ไม้ทันทระวังลุยเหงเหงหนไปได้ ผู้
 รักษาเมืองวาถาดงนน โทษเจ้ากไม่ถงเพียงน จุตงว่าแปะเงกเกยวผู้เนน
 โจทกเขาไม่ยอม มารบกวณผู้รักษาเมืองหนเดยก็ย จึงส่งตวข้าพเจ้าไป
 ยิงเมืองเจจวผู้ปรึกษาโทษให้เนรเทศมา ผู้รักษาเมืองแจ้งความแลวจึงถาม
 ว่า เหตุไฉนลุยเหงเหงได้ทบททญิงนนตาย จุตงกเลาเรองลุยเหงให้ฟังทุก
 ประการ.

ฝ่ายเชยวเหงหลายบุตรชายของผู้รักษาเมืองของจิว ชายลับบับตา
 รักใคร่นัก เชยวเหงหลายออกมาเห็นจุตงสดหนาแดงมหนวดยาวนงพุดอยกับ
 บิดากตรงไปทว จุตงแจ้งวาเป็นบุตรผู้รักษาเมืองก้อมใจ เชยวเหงหลายจึง
 บอกบิดาวาจะให้จุตงพาไปเที่ยวเล่น ผู้รักษาเมืองตามใจบุตรจึงจุตงว่า
 ถ้าบุตรเราจะไปเที่ยวเล่นที่ไหนเจ้าจงพาไปเถิด จุตงก้อมเชยวเหงหลายไป
 เที่ยวเป็นนิตยทุกวน.

ฝ่ายลุยเหงพามาตาหนไปถงตาบลเขาเนยชวเปาะ แจ้งความชง
 จุตงชวยชวตไวให้เตยวโกะ ชองกงพงทกประการเตยวโกะ ชองกงกบพนอง
 เหลานนถยนต สงโหจคโตะและสุรามาลेยงกนแลวจคทให้ลุยเหงกับ
 มารดาอยู่ตามสบาย แต่ใจของเตยวโกะ ชองกงคคถงคณจุตงมิได้ขาด
 อยวากจะใครได้มาอยู่ชวย ครนแจ้งววจุตงตองโทษเนรเทศไปเมืองของจิว
 ผู้รักษาเมืองรักใคร่เขาจตงไวไซทบาน ชองกงแจ้งความดงนนจงพคกับ
 โงวหยงชนแล้ว บคณจตงไปอยู่กับผู้รักษาเมืองของจิว ข้าพเจ้าจะให้
 ทานกบลุยเหง ลชยถอหนงสอไปสำนักอยทบานชาจัน ณ เมืองของจิวคค
 ุบายเกลยกลอมนจตงมาอยู่ชวยกนให้จงได้ โงวหยงว่าข้าพเจ้าจะอาสาไป

เกลียดกล่อมจูงตัวเอง ของกงกยन्दเซยนหนึ่งสวมอบให้ โงวหยงซันแสด
 รมหนังสือแดงกขวนลยเหง ลขยออกจากเขาเนยชวเปาะตรงไปตำบลบ้าน
 เสงไฮกนแขวงเมืองของจิว ครนถกเขาหนังสือเข้าไปส่งให้ชาจีน ๆ รับ
 คลอานแจงความแดงกเชญโงวหยงลยเหง ลขย เข้าไปข้างในจัดโต๊ะและ
 สุรามาเลี้ยงกัน สามนายก็สำนกลอยทบ้านชาจีนหลายวัน ครนโงวหยง
 ซันแสดแจงวาจตงอมบุตรมรกาษาเมืองออกมาเที่ยวเล่นอยมีโตชาติ จึงบอก
 กับชาจีนวาพวกข้าพเจาจะชวนกันไปคอยให้พบจตงแดงจะลยดวงมา ท่าน
 จงช่วยวากล่าวจตงด้วย โงวหยงกับลยเหง ลขยก็ออกจากบ้านตรงไปยัง
 เมืองของจิวกระชบบอกอบายกับลยเหง ลขยเป็นความลับแล้วชวนกันไป
 คอยจตงอยู่.

ฝ่ายจตงเคยอมเซยวงงหลายไปเที่ยวชอสังของให้เล่นอยู่ทกวัน เงิน
 ทองของตวก็เบาบางนลยลง ครนถกวนเคชนเจตขางจัน ชาวบ้านจตการ
 จะลยกระทง มรกาษาเมืองสังจตงให้อมเซยวงงหลายไปต พอลงเวลาคว
 จตงก็อมเซยวงงหลายไปทหน้าศาลเจารมแมนา เห็นผู้คนชวนกันมาตเป็น
 อนมาก จตงก็ใหเซยวงงหลายขนนงคอยบนตลกกรง.

ฝ่ายโงวหยงซันแสดกับลยเหงและลขย คอยอยู่ตามแถวหน้าเมือง
 ครนเห็นจตงอมเซยวงงหลายไปยืนตกระทงอยู่หน้าศาล โงวหยงแอบอยู่
 หลงศาลเจา ลขยก็แยกย้ายไปตามอบายโงวหยงซันแสด ลยเหงจึงตรงไป
 ถงจมมอจตงแดงพตวา พตณมาขางนตลกหนอยนองจะพตให้พง จตง
 เหลยวมาตเป็นลยเหงก็ตกใจ จึงบอกกับเซยวงงหลายวาจงนงอยทนชยา
 ไปข้างไหนเรากจะไปชอขนมมาไทกนแดงกเตนตามลยเหงมาขางหลงศาล-
 เจาพนผู้คนแล้ว จตงจึงถามวาเหยไคนองจงมาถงเมืองน ลยเหงคกเขาถง

คำนับแล้วบอกวาทงแต่พชวยชวดไว้จะไปอยู่ที่ไหนก็ไม่ได้ จึงต้องไปเข้า
 เป็นพวกพ้องของกงอยตามลเขาเนยชวเปาะ น้องแจ้งความชงพชวยชวด
 ไว้ให้เตยวโก๋ ชองกงพงพากันสรรเสริญถึงทุกคน ชองกงคิดถึงบุญคุณ
 ของพอยมโตชาติ จึงให้โงยหยงชินแสดกับน้องมาสืบข่าว จุตงถามว่าโงย-
 หงงชินแสดอยู่ที่ไหนแล้ว ขณะนั้นโงยหยงชินแสดแอบค้อยู่ ครั้นได้ฟังจุตงก็
 ทำเดินออกมาคำนับจุตงเป็นอันดี จุตงจึงรบค่านับแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าไม่ได้
 พบปะกันกับท่านชินแสดมานาน มีความสุขสบายอยู่หรือ โงยหยงว่า
 ข้าพเจ้าอยู่ที่เขาเนยชวเปาะก็มีความสุข แต่เตยวโก๋ ชองกง กับพ้อง
 เหล่านาคคิดถึงท่านอยู่ทุกวัน จึงให้ข้าพเจ้ากับลยเหงมาเชิญท่านไปอยู่ด้วย
 กันจะได้เป็นทปรกษา ข้าพเจ้ามาอยู่ที่นั่นหลายวันแล้วไม่อาจจะมาเฝ้า
 เวลาควนนเป็นอันดี เชิญท่านไปเขาเนยชวเปาะด้วยกัน เตยวโก๋ ชองกง
 จะได้คลายความวิตก จุตงได้ฟังกนงตรกรตรองอยู่ครู่หนึ่ง จึงว่าท่านชินแสด
 พุดตงนผลไป ถ้าผู้คนเขาได้ยินก็จะไม่คดด้วยเลย ลยเหงโทษถึงตายข้าพเจ้า
 แข็งใจปล้ด้อยไป ลยเหงอยู่ที่ไหนไม่ได้จึงต้องไปเขาเป็นพวกพ้อง ชงตว
 ข้าพเจ้านเขารบโทษกยงไม่ถึงทตายจึงได้เนรเทศมา ถ้าแมนเทพยดาฟ้า-
 และดินช่วยให้สนโทษกลับไปบ้านเมืองจะได้ว่าราชการสืบตระกูลต่อไป ชง
 จะให้ข้าพเจ้าเขาเป็นพวกพ้องด้วยนั้นไม่ได้ เชิญท่านกับลยเหงกลับไปเถิด
 ลยเหงว่าพมาอยู่ที่นั่นถึงไม่มีโทษก็จริง แต่ยังอยู่ในบังคับให้เขาใช้สอย จะ
 ว่าเป็นชายชาติทหารอย่างไรได้ เตยวโก๋ ชองกง คิดถึงบุญคุณเห็นว่าพเป็น
 คนสตัยขอ อยากจะให้ไปอยู่มีความสุขด้วยกัน จุตงว่าพดะไรไม่คิดถึง
 ความหลังบ้างเลย พเห็นมารดาของน้องชวแสดอยากจนจึงปล้ด้อยให้หนี ยง

กลับมาชักชวนเขาเป็นพวกพ้องด้วยจะมีเสียชื่อเสียงไปหรือ โงวหยงทำ
เป็นพูดว่า ถ้าท่านไม่ยอมเราชวนกันกลับไปเกิด จุตงว่าจงบอกกับท่านทั้ง
สองว่าข้าพเจ้าชอบใจนักหนาแล้ว โงวหยงขึ้นแต่กับลยเหงกเดินตามจุตง
มาด้วยกัน.

ฝ่ายจุตงไปถึงหน้าศาลเจ้าตลกกรงไม่เห็นเซียวเงทลาย ล้ำคัญว่า
หลงไปดื้อท่อน เทยวคนหาตามแควนนั้นเขาไม่พบตกใจยิ่งนักไม่รู้จะไป
ทางไหน ลยเหงกเดินตามจุตงไป เห็นจุตงเทยวหาเด็กนั้นน้อยว้าย ก็ตรง
ไปบอกว่าพอย่าเทยวหาเลย ไม่พบดอก เห็นจะเป็นพวกหมากับข้าพเจ้า
นั้นได้ฟังพวว่าไม่ไป ก็มาอ้อมเขาเซียวเงทลายไปก่อนแล้ว ข้าพเจ้าจะพา
ไปตามให้พบ จุตงว่าการอนันไม่โชเลน เซียวเงทลายนั้นนับดาร์กใคร
เหมือนแก้วตา ถ้าเป็นอนันตายไปอย่างไรผู้รักษาเมืองกคงตายตามบุตร ลย
เหงกว่าอย่าวิตก ก็พาจุตงกับ โงวหยงขึ้นแสดตามไปจนออกนอกเมืองของจิว
จุตงถามว่าพวกหมากับน้องเขาเซียวเงทลายไปข้างไหน ลยเหงว่าไปดื้อ
กันเกิดจะส่งตัวเซียวเงทลายให้ จุตงถามผู้รักษาเมืองแจ้งความก็จะโกรธ
พิ โงวหยงขึ้นแสดว่าพวกพ้องหมากับข้าพเจ้าเห็นอ้อมเซียวเงทลายไปบ้านที่
อาศัยดอกกระมัง จุตงว่าพวกหมาก้อมเซียวเงทลายไปนั้นแท้ไรขอใด ลยเหง
วานองกยงไม่วจก แต่ไดยนเขาเรียกว่าเฮกชวนสองชอหนง ฉชยชอหนง
จุตงถามว่าฉชยคนนทชาวพนคน ในเมืองกจวกรงกอนหรือ โงวหยงขึ้นแสด
ว่าคนนั้นแหละจุตงได้ฟังก็เสียใจนกรบติดตามไป.

ฝ่ายฉชยอ้อมเซียวเงทลายออกจากเมืองของจิวไปถึงป่า ตามทาง
ไม้มลคนกเขาเยาเบอ ไทกนพอมนเมา ก็อ้อมเขาเข้าไปวางไว้ในพุ่มไผ่เขา—
ชวานพมศรษะเซียวเงทลายแตกตายแล้ว เดินออกมาขนคอย้อยตามทาง

ลุยเหงกับโงวหยงพาจตงตามไปประมาณทางยศบด ลุยเห็นจุดงไล่ตาม
 มากรองบอกจาเตกอยุทน จุดงตรงไปถามลุยว่าเขยวงเหงหลายอยุทไหน
 ลุยคานบแลงบอกจาเตกนน้อยุดอก จุดงว่าเจาจงเมตตาพอมเขยวงเหงหลาย
 มาให้เตโดยตเถต ลุยว่าหมวกทเด็กใส่นน้อยบนครษะชาพเจา เตเตก
 นนถุกษาเบอนองอุมเอามาชอนไวในพุ่มไมตรงนเขยงฟไปตเถต จุดงได้ฟัง
 กตกใจเดินตรงไปยังพุ่มไม้ โงวหยงกับลุยเหงกชวณกันหลบหลกเข้าบ้าน
 ตรงมาชอนอยู่ในบ้านชาจกก่อน ลุยยืนตอยเตไถลจะคอยล่อให้จุดง
 ตติดตามไป

ฝ่ายจุดงเดินมาถึงพุ่มไมเห็นเขยวงเหงหลายนอกลงอยุ จิงพยง
 ชนตเห็นครษะแตกตายกเสยใจจนลมจับ ครนได้สดขนมความโกรธลุย
 ยงนกวงออกมาจะฆ่าเสยให้ตายกไมเห็น โงวหยงกับลุยเหง ลุย ยืนอยุ
 ไถลล่อชวณสองมอรองเรียกจุดงจามาเถต จุดงกยงโกรธวงไล่ตามไป
 ลุยเป็นคนชาวบ้านชานาญรูทาง จิงวงหนล่อให้จุดงไล่ตามไปจนเวล
 ไถลสว่าง ลุยล่อพลางหนพลางไปถึงบ้านชาจกวงเขาไปชอนอยุ จุดง
 ได้ตามมาถึงประตูเห็นเครื่องศตวาวอตงเรียงรายอยุเป็นอนมาก กรวบบาน
 ชนนางไม้อาจวงตามเขาไปหยุดยน้อยทประตอรองถามความผ โดยยบางชาจก
 ได้ฟังจิงเดินออกมา จุดงเห็นทวงทลक्षणะกรววาเบนชนนางเจาของบวนจิง
 คานันแลงพูดว่า ชาพเจาชอจุดง เบนชนนางตาแห่งเจยตคบอยุ ณ เมือง
 หนเสยกย คืองโทษเนรเทศมาเมืองชองจว ผู้รักษามืองเมตตาทอดชาพเจา
 ไวไซสอย ให้อมเขยวงเหงหลายบตรมาตกระทง ลุย เฮกชวณสอง ฆ่าเขยวง
 เหงหลายบตรผู้รักษามืองตายเสยแลงวงหนเขามาในบ้านท่าน ขอท่านจง

ช่วยจับลขยส่งไปยังผู้รักษาเมืองด้วย ข้าจันว่าท่านก็เป็นขุนนางมาแต่เดิม
 เชิญนั่งพูดจากันก่อนเถิด จุตงว่าข้าพเจ้าขอออกก็อยากจะใคร่รู้จักท่าน—
 ข้าจันบอกจันว่าเราขอขานแต่เขามากเรียกว่าเชยวชนสอง จุตงได้ฟังก็คุกเข่า
 คำนับแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าไต่ยนขอเสยงท่านปรากฏมาช้านานแต่ไม่ได้มา
 คำนับ จันนเป็นบุญของข้าพเจ้าไต่มาพบปะท่าน ข้าจันว่าไต่ยนชาวเลาเลอ
 สรรเสริญว่าท่านเป็นคนซอตรง เชิญมาพูดจากันข้างในเถิดก็พาจุตงเข้า—
 ไปจตุทไทหนงตามสมควร จุตงถามว่าเหตุใดลขยจึงกลัววงหนเขามาแอบ
 อยู่ในบ้านท่าน ข้าจันว่าบรรดาผู้ทมมมอเขมแซงอยู่ในแผ่นดินก็เป็นผู้ก
 พองทงนน ตัวข้าพเจ้าเป็นเชยวงคของพระเจ้าราชาจิง ครนพระเจ้าเตยคัง
 เอยนได้ครองสมบัตจิงพระราชทานอาญาสทอโวมโหผู้โตชมเหง คนทง
 บ่วงทตองโทษจันถึงตายหลบหนีมาอยู่ในบ้านก็ไม่มีผู้ไต่มาจับกุมได้
 ข้าพเจายงมพวกพองทกรใคร่ยกอกคนหนงกบท่านกชอบกน บคนเป็นใหญ่
 อยู่ ณ เขาเนยชวเปาะ ขอของกทเวอกวากบสโหวของกทเหมง มหนงสอ
 ให้โหวทง ลขยเหง ลขย ถอมาพานกอยทบ้านข้าพเจ้า จะเชิญท่านไปยัง
 เขาเนยชวเปาะท่านก็ไม่ไป จึงคิดฮานให้ลขยชาวพนเชยวงงหลายบตรผู้
 รักษาเมืองตาย ตัดทางมิให้ท่านกลับไปได้ ปรารณจจะให้ไปอยู่เป็นลข
 ด้วยกัน โหวทงซนสแลกบลขยเหงอยู่ทไทหนงไม่ออกมาขอโทษท่านเสยแล้ว.

ฝ่ายโหวทงซนสแลกบลขยเหงหลกหนมาถงบ้านข้าจันเข้าไปแอบอยู่
 ข้างใน ครนได้ฟังข้าจันพูดตงนนก็ออกมาคำนับจตงแล้วจันอฮยถอ
 โกวรข้าพเจ้าเลย การส่งนทเพราะด้วยของกทโหวโหมา มิใช่ข้าพเจ้าทำ—
 เอง ขอเชิญไปอยู่เขาเนยชวเปาะ ขอของกทจะได้ตอบแทนคุณท่าน จุตงจิง

พูดว่าการที่จะให้ข้าพเจ้าไปอยู่ด้วยนั้น ก็ควรแต่มาฆ่าพนมบุตรมรกาเมือง
 เดียวชนมตมากไม่ควรจะทำ ข้าพเจ้านอนว่าไหน ๆ ก็โตซาเสียแล้วเชิญ
 ไปอยู่เป็นสุขเถิด จุตงโกรธแค้นลชยหนักไม่วิตจะคิดประการใด จึงว่า—
 ข้าพเจ้าจะไปด้วยดอก แต่ให้พบกบิลชยสกนหนอยเถิด ข้าพเจ้านอนเรียกชย
 ให้ออกมาขอโทษเสีย ลชยก็ออกมาคำนับ จุตงเห็นลชยกยงโกรธมากชน
 ตรงเข้าไปใกล้จะฆ่าพนมลชยให้ถึงแก่ชวต ข้าพเจ้านอน ลชยเหง โงวหยง ถกน—
 กลางห้ามปรามอนอนไว้ จุตงไม่วิตจะทำอย่างไรจึงพูดว่า ถ้าท่านจะ
 ให้ข้าพเจ้าไปอยู่ด้วยก็ต้องทำตามคำจึงจะไป โงวหยงชนแล้วถ้าท่านจะ
 ให้ทำอย่างไรจะปฏิบัติตามจุตงจึงว่าท่านจงฆ่าลชยเสียให้หายแค้นข้าพเจ้า
 จึงจะไป ลชยได้ฟังก็โกรธตอบว่า ไม่ใช่เราคิดจะได้ฆ่าเสียง่าย ๆ การ
 เรืองนเพราะเตียวไก ชองก๋งใช้จุตงได้ฟังกยงแค้นเคือง ตรงเข้าไปจะทุบตี
 ลชยให้โต คนทงสามกห้ามปรามว่ากลัวไม่ไหววาทกน จุตงจึงว่าถ้าลชย
 อยุ่เขาเนยชวเป่าด้วยถึงจะตายเป็นประการใดไม่ขอไปอยู่เลย ข้าพเจ้านอน
 ไม่เป็นไรข้าพเจ้าจะจัดแจงเอง เชิญท่านไปเขาเนยชวเป่ากับ โงวหยง—
 ชนแล้วและลชยเหงให้เตียวไก ชองก๋งมความขมตกอน ลชยนนให้อยุ่ทบาน
 ข้าพเจ้านอน จุตงว่าข้าพเจ้านอนกนถ ถามรกาเมืองแจ้งความกคกมทงตอ
 ไปถึงเมืองทนเสยกยงบุตรภรรยาครอบครัวของข้าพเจ้ามาทำโทษ จะคิด
 อานประการใดจึงจงพนักยอนนตราย โงวหยงชนแล้วท่านอย่าจตก ชองก๋ง
 คกให้คนไปรับบุตรภรรยาครอบครัวท่านมาแล้ว จุตงได้ฟังก็คอยคตายทุกช
 ข้าพเจ้านอน ต๊ะและตราบมาเลยกนแล้ว โงวหยงชนแล้วลชยเหงชวอนจตุงลา
 ข้าพเจ้านอน ข้าพเจ้านอนจตุมาให้สามนายชนมาออกจากบ้าน ข้าพเจ้านอนลชยกตาม
 มาส่ง โงวหยงชนแล้วแจ้งลชยว่า นอนจตุอยู่ทบานชาตอภกทงพลาจกอน

อย่าทำให้เกิดเหตุการณ์ชก สกสหาเดอนจจะมารบ สงแฉวสามนายก
ลาไป.

ฝ่ายชองกงเมือขณะให้โงวหยงชินแสดกับดยเหง ลชย มาเกลย-
กลอมจตง แลวกจตโพรพลไปรับบุตรภรรยาครอบครัวชองจตงทเมืองหน-
เสียกยูมาอยู่พรอมกัน ชองกงมอบให้ชองไทกองบิตารักษาไว้.

ฝ่ายจตงเดินทางไปกับโงวหยงชินแสด ดยเหง ออกจากเขตแดน
เมืองชองจิวไปหลายวัน ครนถึงโรงจุกยู โงวหยงชินแสด ดยเหง จตง
พักอยู่ทโรงสุรากอนโทคนไซไปแจงกับเตยวโก้ ชองกงว่า ดยเหงพา
จตงมาแลแว เตยวโก้ ชองกงแจงความกยนตชวณพนองทงปวงมาคชยรบ
ทตบบลคมชวทว โงวหยงชินแสดกับดยเหงกชวณจตงลงเรือชามไปถึงผง
เตยวโก้ ชองกงกบพนองทงปวง รมจตงชนจากเรือตรงไปยงทชมนนคานบ
กนตามธรรมเนยมแลแว ถามถงคววมแตกอน ๆ ทได้พบปะกันมา จตงจง
พุดชนวาชงทานโทชาพเจามาอยู่ดวย บदनผู้รักษาเมืองชองจิวคงมหนงสอ
ไปจับตัวบุตรภรรยาครอบครัวชองชาพเจ้า ชองกงได้พงกทวเวาระแลแว
ว่าท่านอย่าวิตก บุตรภรรยาครอบครัวของท่านนไปรับมาอยู่ทน มอบให้
บิตาชาพเจ้ารักษาไว้เชือทานไปพบปะกันเสียกอนเกิด พวกลเหล่านนกว
จตงไปทบ้านชองไทกอง จตงเห็นบุตรภรรยาญาติพนองกบสงชองทงปวง
ชนมาทงสน จงถามภรรยาว่าเหตุใดจึงได้พากนมา ภรรยาว่ามพวกลหนง
ประมาณหลายสิบคน ตรงไปทบ้านบอกวาทานมาเข้าเป็นพวกลเขาเนยชว-
เปาะแลแวไซโหมารบ พวกลเหล่านนกวกนชนทศพยสงชองชนบนเกวยน
โทชาพเจ้ากบบุตรชนเกยวทามออกจากบ้านในเวลาคววนน จตงแจง-

ความกยหนดกลบมาค่านบเตยวโก ชองกงกบพนองทงปวงแฉว ชองกงเชญ
จตงมายงทชมนมจต โตะและตราเลยงกนเบนนต.

ผ่ายผรกษามเองชองจวไม่เห่นจตงอุมบตรกลบไป แต่คยอยอยู่
จนตคยงไม่มาจิงไซบ้าวโพวแยกยายกนไปเทยวหา จนโกลดสว่างก็ไม่พบ
มความวตคยงนถ ครนรงชนอกวณทงมผมาแจงกบผรกษามเองวาเชยว
เงหลายไปตายอยทพมไม้ไ่น้ำ ผรกษามเองแจงความกตคใจเรยكب้าว
โพวตรงไปยงบ้าวพมไม้เห่นเชยวเงหลายตายกลดอยกลางตนกกรองให้เศวรา—
โศกเบ่นอนมมาก แฉวให้เอาทบมาใส่ศพผงเศยตามอรรมนิยมพอทงสอ
บอคมเองหนเศยคยมาถงวา บตรกรวยาครบครวชองจตงพากนทนอพยพ
ไปส่นแฉว ผรกษามเองชองจวแจงความกมทงสอบอกไปถงทวเมองวา
ถาจบตวจตงสงมาโตะจะวางวลเงินทองให้จงทนถ ทวเมองทงปวงแจงความ
กตบสวณจะจบตวจตงอยทกวัน.

ผ่ายลชยอยทบ้านชาจนชานานไม่มีการสงไร เวลาวนนชจน
กบลชยนงส่นทนากน พอชางเศยฮาของชาจนให้คนถอทงสอมาถง
ชาจน ๆ ถานแจงความแลงกตคใจ จงพตวาจะตองไปเมองกอตงจว ลชย
เห่นหน้าชาจนไม่ปกตคถามจาทานมถระสงใดหรือ ชาจนบอกวาเราม
ถาอยคนทงขอชางเศย ตงบ้านเรอนอยทเมองกอตงจวมทงสอมาถวา
อนเทยนเชกพนองชองภรวยากอเหลยมผรกษามเองกอตงจว จะมาชงท—
บ้านเรอนของอาเราแลยงทบตเอาเจบบวยมากจะตายเบ่นเทวกัน ให้
เรารบไปจะพตจาสงเศยถางงานทงหลาย บตรกไมม เราจจะตองรบไป.

ลชยได้พงจิงวาชาพเจ้าจะไปดวยทาน ชาจนถยอุมให้ลชยไป
จิงจตหวาเงินทองพวอมแฉวเรยكب้าวโพวชน มาออกจากบ้านตรง ไปยงเมอง

กตตงจวชนกนเข้าไปในบ้าน ชาจันไหลชุกกับบาจนวนนอยชางนอกตัวชาจัน
 เข้าไปในห้อง เห็นชาสงเสยผู้อำวยมากนอนอยบนเตียงไม่พูดจาสิ่งไร
 ชาจันกรองไห ภรรยา นอยของชาสงเสยออกมาทามว่าคานเดินทางมาเห็นค
 เหนอยจะรองไหไปทำไม ชาจันได้พังกคานภรรยาของอาแลงถามว่า
 เหตุประการใดอาจิงโตเจ็บบวดยถึงเพียงน ภรรยาชาสงเสยบอกวา ผู้รักษา
 เมืองคนใหม่ชอกอเคลยม เป็นพนองของกตโตอวยชนนางผู้ใหญ่เมือง—
 หลวง เทยวชมเหงกตตราษฎูรยอยู่เนอง ๆ กตเคลยมมพนองชางภรรยา มา
 ดวยคนทง ซอนเทยนเชก อายกยงอนนถอชานากกตเคลยมเทยวชม
 เหงพดเมืองอยทกจน ยงมชายผทงอยากทาความชอบไปบอกกับอิน—
 เทยนเชกวา ททลงบานของอาทามมสวนคอกไม้ สร้างเกาะไวกลางสระ
 งดงาม อินเทยนเชกพาวาวไพรมาตตแลวจะไลอาทามเสย อาทามวา
 ทบานนเปรยบเหมอนตนมกทองใบหยก ชาจันชางเมืองกรจกวาเป็น
 เชอวงศพระเจ้าชาจิงพระเจ้าเตยคิงเฮยน พระราชทานอาญาสททโทษโต
 บนประตุ คนทงปวงพากนเกรงทงสน เหตุใดนจะมาแยงชิงเอาทบานเป็น
 ของตจ จะให้เราไปอยู่ไหนแล้ว อินเทยนเชกไม่ฟังตรงเข้าคุดมอทบต
 อาทามเจ็บบวดยกคดแคนเคอง ไชจิงทรตหนักลงยาและอาหารกไมกนดวย
 ความเสยใจทามมากคดแลวจะไดวากลวการบานเรอน ชาจันวาทาม—
 อยาวตกชาพเจ้าจะไชคนไปเมืองของจวเชญอาญาสทท มาจะไดวากลว
 กนทานอดสาทรักษาพยาบาลให้หายชนเกิด ภรรยาชาสงเสยได้พังกน
 ตจตหายาให้ชาสงเสยกิน ชาจันออกมาชางนอกเล้าควมชงอินเทยนเชก
 ทาชมเหงทบตเอาชาสงเสยผู้อา ให้ชุกกับพวกบาวไพรทมาดวยพงทุก

ประการ ดิษยโกธจึงว่าอินเทยนเซกบงฮาจมาเทยวชมเหงราชฎรทำให้—
ผิดธรรมเนียมบ้านเมืองไป ขวานใหญ่ของข้าพเจ้าก็เอามาด้วยจะทดลอง
ตลกหนอย ตทหรือวาอินเทยนเซกจะทนขวานได้ตลกท.

ชาจนได้พงกห้ามลชยว่า จะทำเช่นนนั้นไม่ได้เรามาอาญาสทธิ
จะต้องทำนวายกับเขาทำไม อย่าวาแต่ความแทนเลย ถึงสาคญยง
กวนกไมกลวดชยวา คนทกวนนถาเซอพงถอยคางาย ๆ บ้านเมือง
กคงเรยบรอยด ถ้าใจของข้าพเจ้าแล้วจะทุบตเสยให้เจียนตายเสยกอนจ
คยวากลาว.

ชาจนหัวเราะแล้ววา เพราะทำเช่นนจตงจจะข้าพนจนไม่ได้
อยู่ดวยกัน ทกวนนเจ้าแผนตตงตงให้มูรกษาเมืองมาจากลาวการงาน
ทงปวง เวาจะทำตามใจเหมือนอยู่ทเขาเนยชวเปาะนนั้นไม่ได้ ดิษยว่า
ถึงมูรกษาเมืองมาจากลาวกขางเขาปะไร เมอข้าพเจ้าอยู่ทเซวงเมืองก
จว ได้ข้าพนคนตายเสยนทหนามูรกษาเมืองกทำไมไม่ได้ ชาจนว่าอย่า
งุ่นวายไป เวาจะวากลาวเอง จงอยู่ททองนเถดอย่าไปข้างไหน.

พอดคนไข่ออกมาบอกชาจนว่า อาท่านบ้วยหนักลง ชาจนก็เข้า
ไปในห้อง ชาชงเสยเห็นชาจนก็เรียกเข้าไปใกล้จับมือไว้ แล้วพูดวาฮาจะ
ตายครงนทเพราะอินเทยนเซกกระทำชมเหง ตวเจ้าเบนหลานจงอตสาท
อย่าให้ชายหนามูและบิดาเรา จงเซญฮาญาสทธิไปจากลาวพองรองท
เมืองหลวง นกคั่นทดแทนให้จได้ ถึงอาตายไปก็ไมลมคณของเจ้า
เลย สงแล้วโรคกกาเรบชน ชาชงเสยก็ชวดใจตาย ชาจนร้องไห้เศร่า—
โศกยงนท ครนสว่างโศกแล้วจทหบมาได้คพ ตวชาจนกับพวงพองกนง

ชาวโจทกช ช่วยกันจัดการทำบุญให้ทานและทำกงเต็กได้สองวันยังหา
ครบกำหนดไม่.

เวลานั้น อินเทียนเช็กกับไพร่พลประมาณสามสับถือเครื่อง
ศีลตราวธรรมา ไปเที่ยวขงเนอแลวกดบมาทางบ้านซาฮงเสย หยดมา
ร้องบอกว่า โผล่ได้ออกมาพูดจากันสักคนหนึ่ง ชาวจีนกำลังจัดการอยู่
แจ้งความตงนบกออกมา อินเทียนเช็กอยู่บนหลังม้า เห็นชาจีนนั่งชาวัก
ถามว่า เจ้าเป็นอะไรกับซาฮงเสย ชาจีนบอกว่า ข้าพเจ้าเป็นหลานของ
ซาฮงเสย ขอชาจีน อินเทียนเช็กว่า คราวก่อนเรามาตงใจวงหนงให้
ชนทรพยสงของพวกมันไปอยู่เสยทอน เหตุใดอาเจ้าจึงไม่เชื่อฟังชาจีนว่า
อาข้าพเจ้าบวชหนักจะไปอยู่ทอนยังไม่ได้ บदनอาทตายขอทำบุญให้ครบ
เจตวันแล้วจึงจะไป อินเทียนเช็กว่า เราได้สัญญาใจสามวัน นกพน
มาแล้วยังหาไปไม่ ขอแต่เอาตัวชาจีนหลานซาฮงเสยมาใส่คานเขียนสัก
ร้อยหนงจึงจะดี ชาจีนว่า เหตุใดจึงมาทำขมเหงข้าพเจ้า ๆ กเชอวงศ
กษตรยเจ้าแผ่นดินครنگอนพระราชทานอาญาสิทธิ์ให้ไว้ คนทั้งปวงก็ไม่
อาจขมเหงมความเกรงทงสน อินเทียนเช็กว่าเอาอาญาสิทธิมาดก่อน
ชาจีนว่า อาญาสิทธิอยู่บ้านข้าพเจ้า ณ เมืองขงจิว ไม่ได้เชิญมา
บदनให้คนไปแล้ว อินเทียนเช็กได้ฟังก็โกรธร้องตวาดว่า เจ้าแกดงเอา
อาญาสิทธิมาขวดฮางเรทาขอพงไม่ ถึงมจรงกจะทำไมใคร แล้วส่งให้
จับชาจีนเขียนต บ่าวไพร่เหล่ากตรงมาจะเข้าจับชาจีน.

ขณะนั้นตชยแอบตอยู่ในบ้าน ได้ฟังตงนบกโกรธร้องตวาดด้วย
เสียงอนตง แลววงเขาไปจับตงอินเทียนเช็กกระชากตกลงจากหลังมา—
พวกบ่าวตงกนเขามาช่วยอินเทียนเช็ก ตชยเขามอบทบทพวกนนมลงเจ็บ

บ่วยเป็นหลายคน ชาวจีนจะห้ามก่ไม่ทัน ลชยเอาเทาทบถกอนเทยนเซก
 ล่มลงขาดใจตาย พวกบ่าวเห็นนายตายก็แตกหนีไปสนชาจีนมีความวิตก
 ยิงนัก เรยกลชยเข้าไปในบ้านแล้วพูดว่า สักครู่หนึ่งคงมีทหารมาจับ จะ
 ยอทนไม่ไดจรงรีบหนีไปเขาเนยชวเปาะเสยโดยเร็วเถิด ถอยความเราจจะรับ
 เอง.

ลชยว่า ข้าพเจาจะหนีไปเสย ก็จจะรอนถงท่าน ชาจีนว่าเรามี
 อาญาสิทธิถงจจะผิดก่ไม่เป็นไร พอจจะวากกล่าวทักทานได้ จรงรีบหนีไป
 โดยเร็ว ลชยก็คานบชาจีนแล้วจับชวานสองมอดสะพายห่อผามาทางประตู
 หลงบ้าน หนีออกจากเมืองกอดตงจิวตรงไปยงเขาเนยชวเปาะชาจีนกับพวก
 พองเหล่านนกกจตการผงศพชางเสยโดยเร็ว.

ผายพวกบ่าวของอนเทยนเซกวงหนกกลับไปบ้าน ตระเตรียม
 ทหารถือเครื่องศตราวธครบมอกัน ประมาณสามร้อยคนตรงไปลอมบ้าน
 ชางเสยไวแนหนา ชาจีนเห็นทหารของอนเทยนเซกยกมาลอมบ้านก็
 ออกไปพูดว่า พวกท่านอย่าวุ่นวาย เราจจะไปวากกล่าวเอง ทหารเหล่านน
 ไม่ฟัง ตรุกนเขาจับชาจีนมัดไว้ ไม่เห็นลชยทเอาเทาทบถกอนเทยนเซกตาย
 กเขาไปคนหาในบ้านก่ไม่พบจงเอาตวจชาจีนมา ยงบ้านก่อ เหลยมผู้รักษา
 เมือง.

ผายก่อเหลยมแจ้งความว่า พวกชางเสยชาอนเทยนเซกตายก
 ไกรธ ออกมายงทวารวชการ เห็นทหารเอาตวจชาจีนมากรองตวจว่า
 เหตุไฉนจงบงอาจกระทวารายอนเทยนเซกถงตาย ชาจีนบอกวว่า ข้าพเจา
 ขอชาจีน ไปสรวางบ้านเรือนอยู่ ณ เมืองของจิว ครนแจ้งวว่า ชางเสย

อาบวยมากจึงมาเยี่ยม อยู่ได้สองเวลาถั่งแถกกรรม จดการกึ่งเตะและทำ
 บุญอุยทบาน อินเทียนเซกกับทหารไปถึงกขบไล้ให้ไปยทอนซาพเจ้า—
 ขอผลตว่า จะขอฝังศพเสยกอนกไม่พงสงไห้ทหารจับซาพเจ้าจะเขยณ
 มชาวบานคนหนงขอตตวออกมาช่วยซาพเจ้าทบตอินเทียนเซกตาย กอ
 เหลยมได้พงกไกรอจงว่า ลิตตวเป็นพวกพองของเจ้า บัดนไปข้างไหน
 ซาจันว่า ลิตตวไปด้านกทไหนกไม่ทราบ จะเอาแกซาพเจ้าอย่างไร กอ—
 เหลยมว่า เจ้าไม่ไซ้ลิตตวกเมทา จงสงไห้จับซาจันเขยณเสย ซาจันว่า
 ลิตตวเป็นพวกชาวบานมาช่วยทบตกนตาย จะเขยณซาพเจ้านนไม่ยอม
 ประการหนง ฮาญวสทอเจ้าแผ่นดินแตกอนพระราชทานไว้ ทานไม่เซอ—
 พงกตบหมนประมาณแล้วจะมาทากบซาพเจ้าตงนควรหรือ กอเหลยมได้
 พงกไกรอขงนั้ก จงพตว่า เจ้าถอดนกหนา กิสงไห้ทหารจับซาจันมต
 เขาเขยณจนไล้หิตไห้ล ซาจันเจบเหลอทนกตองรบว่าไซ้ไห้ลิตตวเพอน
 บานตอินเทียนเซกตาย กอเหลยมสงไห้เอาตัวไปจำขงคกไว้ จดหีบไป
 ไล้ศพอินเทียนเซกฝังเสยตามกรรมเนยม.

ฝ่ายภรรยากอเหลยมคตจะแกแค้นแทนอินเทียนเซกไห้ได้ ก็มา
 ยขงกอเหลยมไซ้ทหารไปจับบตรภรรยาครอบครวของซาซงเดย มาจำขง
 คกไว้ แล้วเกบมเอาทรพยสงของททางทงปวงเสยดวย.

ฝ่ายขงกง ตงแต่โงวหยงชนแลเกลยกล้อมจตงไปยดวยกม
 ความสขสบาย เวลาวนหนงวาลกชนไดถงลขยกมความวตก ดวยเป็น
 คนมทะเลโตโตมาก กล้วจะทำไห้เกิดความชน ประการหนงเรองจตง—
 เกยวขงกบซาจันอย่างไรกไม่รู้ จงเรียกโตจงมาสงว่า นองจงไปเมอง
 กอตงจว สบคว่าซาจันสบายอยหรือประการใด โตจงคานบลาของกง—

ออกจากเขาเนยขาวเปาะ ตรงไปเมืองของโจว แจ้งว่าชาจีนกับลิซุยกไปเมืองกอตงโจว ไตจงก็ออกจากเมืองของโจว.

ฝ่ายลิซุยกรีบหนมาถึงเขาเนยขาวเปาะคานับเตียวโก๋ ชองกงแฉวกเล่าความเรื่องชาจีนให้ฟัง พอจึ่งเดินมาเห็นลิซุยกโกรธด้วยได้กระบวนไปจะพันลิซุยก ๆ ด้วยขวานสองมือจะเขาคอสุด เตียวโก๋ ชองกงกับพี่น้องเขาห้ามปรามไว้ ชองกงจึ่งพูดกับจึ่งว่า ชองลิซุยกฆ่าเขยวงหลายตายนั้นไม่ใช่การของลิซุยก โงวหยงชินแฉวไลซุยกจึ่งได้ทำ บदनกมาอยู่ด้วยกันแล้วจะคิดผูกพยาบาททำไม มีอะไรสิ่งใดก็ปรึกษาหารือกันดีกว่า คนนอกเขาจะหัวเราะเล่นได้.

แล้วชองกงกรองเรียกลิซุยกให้มาพบจึ่งขอโทษจึ่งเสีย ลิซุยกโกรธไม่ค่อยจะยอมชองกง เตียวโก๋กับพี่น้องเหล่านั้นก็นอนนอนทั้งสองฝ่าย ลิซุยกว่า มีอะไรจะถกถกกันเมื่อไหร่ เพราะพวกเจ้าจึ่งได้ยอมพูดแฉวกคานับจึ่ง ๆ เห็นตงนกกท่ายโกรธ เตียวโก๋โหดโตะและสุรามาเลี้ยงพี่น้องทั้งปวง ลิซุยกแจ้งความเรื่องชาจีนตงแตตจนปลาย.

ชองกงได้ฟังตกใจจึ่งพูดว่า เจ้าหนมาเสียดตงนจะมตกหนักอยู่กับชาจีนหรือ โงวหยงชินแฉวว่าไตจงมากคงได้รู้ดอก ลิซุยกจึ่งถามว่าไตจงไปข้างไหน โงวหยงบอกว่ เพราะกลัวเจ้าจะทำให้เกิดความชนทบ้านชาจีน จึงให้ไตจงไปฟังข่าวต จันบ้านนกกยงไม่เห็นกลับมาหรือไตจงแจ้งว่าชาจีนกับน้องไปเมืองกอตงโจวจะตามไปด้วยตอกกระมัง พูดแฉวกชวนกันเสพสุราต่อไป.

ฝ่ายไตจงไปถึงเมืองกอตงโจวรู้ความว่า ลิซุยกฆ่าอนเทยชนเซกตายสืบได้ความถ้วนแล้ว ก็ออกจากเมืองกอตงโจวมายังเขาเนยขาวเปาะ.

ขณะนั้นเตยวโก ของกงกบพนองทงป่องกำลังกน ไต่อยู่พร้อม
 กัน ไต่จงกเขาไปยงทชมนนคานบแล้วแจ้งว่า ข้าพเจ้าไปถึงบ้านชาจัน
 ณ เมืองชองจิว คนเหล่านั้นบอกว่า ชาจันกบดชยไปเมืองกอตงจิวข้าพเจ้า
 ก็ตามไป ไต่ย่นชาวเมืองเลาดอกกว่า อินเทยนเซกมาแยงชงเอาท บ้าน
 เรือน ได้ให้ชาฮงเสยไปอยุทอน มีชายผทงหน้าดำ รูปร่างสูงใหญ่ช่า
 อินเทยนเซกตาย ผู้รักษามืองเอาตวชาจันไปเขียนตจนวนบเป็นสตัย เขา
 ตวจำชงคกได้ แล้วไปบริบทพยสงของททางบ้านเรือนและบุตรภรรยา
 ครอบครวของชาฮงเสยมาทงสน บदनชาจันทนลำมากอยุในคก เห็น
 ชวตจะไม่ย่นยาวนาน.

เตยวโกได้พงกพูดว่า ลชยททำให้เกิดควมชนอกแล้ว ลชยว่า
 ทานไม่รู้เหตุ อินเทยนเซกบงอาจมาได้จะเอาทบ้าน แล้วทบตจนวนชาฮงเสย
 เจ็บบ่วยตาย ให้ไฟรพลจับตวชาจันจะเขียนตอก ข้าพเจ้าเหลอทนจึงได้
 ชาอินเทยนเซกตาย อย่ำว่าแต่ใจข้าพเจ้าเลย ถึงใจท่านก็อดไม่ได้.

เตยวโกได้พงกไม่พูดประการใด จึงได้ปรกษากบพนองทงป่องว่า
 ชาจันมบุญกบพวกเรวเป็นอนมมากจาจะตองยกไฟรพลไปช่วย แต่การ
 ครวณตวเราจะไปเอง พนองทงป่องจะเห็นประการใด.

ชองก้งตอบว่า พเป็นใหญ่ในตำบลเขาเนยชวเปาะ ชงจะไปนั้น
 ไม่ควร ชาจันกมคณกบข้าพเจ้าเหมือนกน ข้าพเจ้าจะคุมไฟรพลไปช่วย
 ชาจันเอง พจงอยรกษาเขตแดนของเรวเถต.

โงวหยงจงพูดว่า เมืองกอตงจิวนนเป็นเมืองเล็กกจริง แต่ไฟรพล
 แน่นหนาชมแยงมาก เสบยงอาหารกตมบรรณจะคหมนวาเป็นเมืองเล็ก
 นอยนนไม่ได้ เตยวโกกยอมให้ชองก้งกบโงวหยงชนสไป ชองก้งสงให้

ลมของ ฉนเหม็ง ลจัน ลอฮวง กวยเส็ง ชงลิม ฮาวเผิง เอียหลิม เตงฮย เปหลิน แป๊ะสม ลิบสองนายคมไฟร์พลหาพนเป็นกอนหน้า ยก ออกจากเขาเนี้ยชัวเปาะ ไปเมืองกอตงจวก่อน แลวชองกงกับ โงวหยง ชนแสและพนองอกแปดคนจูง ดุยเหง ไตจง ลิชย เตยทวย เตยสุน เอียหยง เจยลิว คมไฟร์พลตามพนเป็นกอนหนนยกตามไป.

ฝ่ายลมชองกับ พนองเหล่านน ยกไปเป็นกอนหน้า ไกลจะลวง เขาเขตแดนเมืองกอตงจว มาไซคอยสืบราชการรู้ว่า พวกเขาเนี้ยชัวเปาะ ยกมา กรบไปแจ้งกับกอเหลยมผู้รักษาเมืองว่า ชองกงยกไฟร์พลมาเป็น อันมาก กอเหลยมได้ฟังก็หัวเราะ แลวพูดว่า พวกโจรเขาเนี้ยชัวเปาะ บังอาจนัก เราคิดว่าจะคุมทหารไปปราบเสียให้สิ้นบदनกลบยกไฟร์พลมา จะสู้รบกับเรากดแล้ว เหนจะเป็น เทพยดาชักนำให้ เรามความชอบใน แผนตน ก็ส่งให้นายทหารเตรียมไฟร์พล เครื่องศาสตราวุธรักษาหน้า เเซงเทนใจมั่นคง นายทหารทงปวงกจจัดการไวตามสั่ง กอเหลยมนนมนาย ทหารขยอกพวกหนงสามร้อย มาแต่หัวเมืองต่าง ๆ ผมอเซมเซมทงสน เรียกว่าบวยเทียนชั้นเบี่ยแปลว่าทหารเทพยดาเหาะได้กอเหลยมกแต่งตัวถือ กระบี่ ขนมาคุมทหาร ออกจากเมืองมา แยกทหารเหล่านนเป็นบก ชาย - ฮวา ตวกกอเหลยมกับทหารสามร้อยอยู่กลางสังไหชกของยหอชน คอยสู้รบ.

ฝ่ายลมชองกับพนองเหล่านนคมไฟร์พลรบมาถึงเมือง กอตงจวแล เห็นทหารชาวเมืองออกมาตงคายนอกเมือง ลมชองกับขบวนทหารอง เวยกควยเสียงอนดงว่า กอเหลยมอยู่ไหนออกมาสู้รบกัน กอเหลยมได้ฟัง

กรองวาพวกโจรเหล่านี้ไม่กลัวตาย บังอาจยกไฟรพลงมา ตบ้านเมืองเรา
 หรือ ลิมของตจวาคว่า เจานชาติคนโง่งเทียวชมเหงกตชราชฎรเราจะชา
 เสียให้สนแลจะบกรกเขาไปตงเกยเมืองหลวง จบกอกวพนองของเจาท
 เป็นขุนนางผู้ใหญ่ชาเสียดวย กอเหลียมได้พังกโกรธร้องถามนายทหารว่า
 ผู้ใดจะรับอาสาจับโจรคนนี้ได้บ้าง

อดิตนายทหารว่าข้าพเจ้าจะรับอาสาเอง ก็ขบมาตรงเข้าสู้รบกับ
 ลิมของได้สืบเพลง ลิมของเอาทวนแทงถูกอดิตตอกมาตาย , กอเหลียมเห็น
 กตกใจ จึงร้องถามนายทหารเหล่านั้นว่า ผู้ใดจะอาสา สู้รบได้อีกบ้าง
 อนุบนไปนายทหารว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาจับตัวมาให้ท่านจงได้กขบมา
 ตรงมา

ฉนเหมงจึงบอกกับลิมของว่า ข้าพเจ้าจะสู้รบกับทหารคนตนเอง
 กขบมาเขารบกับอนุบนไปได้หลายเพลง ฉนเหมงเอาทวนแทง อนุบนไป
 รับทัน ฉนเหมงชกกระบองสนออกตอกศรชะอนุบนไปแตกตอกมาตาย.

กอเหลียมก็โกรธยิ่งนัก ชกกระบองเคษเรียกว่าไท้อไปเกยมออกช
 ไร่แล้วอ่านมนต์คาถา ในขณะที่นบนตาดเป็นเมฆหมอกมืดคลุมชนมาจาก
 กองทัพ กอเหลียมลอยขึ้นไปบนอากาศ เป็นพายหอบเอากรวดทรายและ
 ศลามาตกตกไฟรพลงของลิมของจนไม่เห็นตัวกัน ลิมของกับพนองทงปวง
 เห็นตงนนักตกใจตะลึงอยู่ทงสน กอเหลียมได้ทก จุดประทัดสัญญาชน
 ทหารสามร้อยทมมอแถมแซงนนักตรกนเขาชาพนเป็นตะลุมบอน ลิมของ
 ฉนเหมง ฮวยหยง กับพนองและไฟรพลงพอได้ย่นเดี่ยวประทัดสัญญา
 ต่างคนกวงหนเอาตัวรอดไป ทหารสามร้อยเขาได้ชาพัน พวกโจรล้มตาย
 ลงเป็นอน่มาก กอเหลียมเห็น พวกโจรแตกหนีไป ก็เรียกทหารสามร้อย

กลับเข้ามาเมือง รักษาหนาทเชิงเทินไว้มั่นคง ลิมของกับพนองและไพร่พล
 จึงหนีกระจัดกระจายไป ประมาณทางโดยชลบด ลมพายและเมฆหมอกมืด
 มืดทึบหายไปสิ้น ตรวจดูไพร่พลตายเสียส่วนหนึ่ง ยิ่งเหลือแต่สี่ส่วน
 ลิมของก็ถอยกองทัพไปตั้งค่ายพักคอยชองกงอยู่ห่างเมืองกอตงจิว ประมาณ
 ชลบด

ฝ่ายชองกงยกเป็นกองทัพมา พอลงค่ายลิมของก็เข้าสมทบกัน
 ลิมของเล่าความซึ่งได้สู้รบกับก้อเหลียมให้ชองกง โงวโหยงชื่นแฉะแจ่มทุก
 ประการ ชองกงได้ฟังก็เอาตารับพริยสงครามเล่มที่สามมาคาถาอยู่ ทำให้
 พายหอบกวัดคึดากลับไปได้ ชองกงก็ยกตเลาบนคาถาจนจำได้แน่นอน
 แล้ว ครนรงชนเขาก็จุดพวกไพร่พลยกออกจากค่ายตรงไปยัง หน้าเมือง
 กอตงจิว ตั้งเป็นกระบวนรอกท้าวจนก้อเหลียมออกรบ พวกทหารก็เข้าไป
 แฉะกับก้อเหลียมว่าชองกงคุมไพร่พลออกมาทาบอก ก้อเหลียมแจ้งตั้งน
 กโกรบ แต่งตวดออาวอชนมาคุมทหาร สามร้อยออกจากเมืองมา ครน
 ไกลจะถึงสนามรบจัดเป็นบึกชาย ชองกงก็ขบมาชนหน้าทหาร โงวโหยง
 ชื่นแฉะแจ่มบอกว่า ทหารที่อยู่กลางกระบวนนั้นเรียกว่าทหารปวยเทียน -
 ชนเบียมมอเซมแซงนั ก้อเหลียมก็มมตคาถาจะคิดอ่านสู้รบประการใด
 ชองกงว่าท่านอย่าวิตกข้าพเจ้ามคาถาบลางของสงนนได้พูดแล้วก สงพวก
 พองไพร่พลให้บกรกเข้าไปปะทะกัน ก้อเหลียมส่งทหารว่าอย่าต้องสู้รบเลย
 คอยแต่จับตวชองกงไว้จะรางวัลให้จงมาก ก้อเหลียมก็ขบมาชนหน้า มือ
 หนึ่งถือโลมรูปสัตว์ต่าง ๆ มือหนึ่งถือกระบี่ตรงมาชองกงรองตว่า พ
 นองเรายกมาก่อนไม่รู้ ก้ออุบายจึงได้พ่ายแพ้ไป ครนตวเรามาเองจะฆ่า

พวกกังฉนเสียให้สน กอเหลียมได้พังกโกรอ ขกระบบขนานมนตคาถา
 เมฆหมอกมดคุดมสมพายพดกดา ของกิงเหนตงนนจางานมนตขนแลวเอา
 กระบขไป เมฆหมอกและลมพายกหอบทวนหายไปสน ของกิงคัมไฟว์พล
 บุกรุกฆ่าฟันเข้าไป กอเหลียมเหนตงนนกชดเคอง ชูโลชนเอากระบเคาะ
 ได้สามที กบินตาดเป็นสัตว์ต่าง ๆ วิ่งออกจากกระบวนตรงมาจะทำร้าย
 พวกของกิง ๆ กบพนองกชกมาหน กอเหลียมเอากระบขพวกทหารสาม
 รอยกอกบกรุกไล่ฆ่าฟัน ของกิงกับพวกพองไฟว์พลแตกหนีกระจัดกระ-
 ฉาย กอเหลียมขับทหารไล่ตามไปประมาณทางโดยสบล พอเวลาจวนค่ำ
 ก็คุมทหารกลับเข้าเมือง.

ฝ่ายของกิงกบพนองไฟว์พลแตกหนีไปถึงค่าย ไม่เห็นพวกทหาร
 ได้มา ก็หยุดพักและปรากฏไฟว์พลลมตายบางเล็กน้อย ของกิงมีความ
 วิตกกังปรักษากับ โงวหยงชินแล้ว ว่า เรายกมาถงสองครั้งก็ปราชัยลุ้ของ
 วิเศษกอเหลียมไม่ได้จะคิดประการใดดี โงวหยงว่ากอเหลียมมีชัยชนะไป
 วนนเวลาคากงมาตปลนค้ายเรา ต้องคิดอธิบายไว้ต่อสู้งจะดี ของกิงได้
 พงกเห็นชอบ จึงจัดให้เฮยหลมกบแปะสนคัมไฟว์พล ชุ่มอยู่ริมค่ายตว
 ของกิงกบพนองและไฟว์พลยกตรงไปยังค่ายเดิม

ฝ่ายกอเหลียมกลับเข้าเมืองแล้วจง ตรกตรองว่า คางวนนเราคัม
 ทหารเทียบชินเบี่ยไปทำลายพวกโจรจึงจะควร โดยอ่านมนตทำให้มดคุดม
 ฟารอง ของกิงกับพวกเหล่านนกกตงตกใจวิ่งหนีไป เรายกเข้าในค่ายฆ่า
 ฟนเสียให้สน จบตวของกิงมาเดยวักคองสมคความปรารภณา คิดแล้วจัด
 ทหารสามร้อยไวพร้อม ครนตกประมาณยามเศษกอเหลียมก็คุมทหารออก
 จากเมืองตรงมายังค่ายของกิง เห็นผู้คนงีบสงคสาคญวามอนหลมสนก

ยนต์ อานมนตชนเบนเมฆหมอกลมพายุพัดมาแล้วคุมทหารตรุกันเข้าไปใน
ค้าย ไม่เห็นมีไฟพลก็จะกลับออกมา

ฝ่ายเฮยหลิม แป๊ะสินซุ่มอยู่ใกล้ค้ายร้องว่าก้อเหลยมถกอบาย
แล้วกระดมเกาทัณฑ์ชดเข้าไป ก้อเหลยมกบทหารตกใจพากันวงหนออก
จากค้าย พอเฮยหลิมยิงเกาทัณฑ์ไปถกมาก้อเหลยมเจ็บปวดขึงนัก ทหาร
เหล่านั้นเห็นก้อเหลยมถกถูกเกาทัณฑ์ชดชวณกัน เขาพียงก้อเหลยมหนีไปได้
เฮยหลิม แป๊ะสินคุมไฟพลไล่ตามไป เมฆหมอกพายุก็หายสิ้นเดือน—
หงายแจ่มเห็นก้อเหลยมกบทหารไปไกลแล้วกลับมาค้าย จับทหาร—
ก้อเหลยมไว้โดยตบคนเอาตัวมาส่งข่องกง เล่าความชงก้อเหลยมยกมา—
ปล้นค้าย และก้อเหลยมถกถูกเกาทัณฑ์หนีไปนั้นให้ทุกประการ ข่องกง
แจ้งความกยนต์ จดเงินทองให้รางวัลแก่เฮยหลิม แป๊ะสินเป็นอันมาก
สั่งให้เอาทหารที่จับมาได้นั้นไปฆ่าเสีย ข่องกงมีความวิตกกังวลก้อเหลยม
จะลอบมาปล้น กตงค้ายเดกเรียงรายริมค้ายใหญ่ชนอกไวบองกัน แล้ว—
ให้พวกพ้องกลับไปเขาเนี้ยชัวเปาะ เกณฑ์ไฟพลและเสบียงเพิ่มเติม.

ฝ่ายก้อเหลยมถกเกาทัณฑ์พาทหารกลับไปตั้งเมืองมารักษาแผล—
กยงไม่หาย จึงเกณฑ์ไฟพลชนรักษาหนาทเชิงเทนไวมนคง.

ฝ่ายข่องกงคค่านจะแถวชาตก้อเหลยมทำเป็นสัตว์บ้ามายังไม่ได้
กมความวิตก จึงปรึกษากับโงวหยงชินเสวว่า ถ้าไม่มีวิชามาทำลายสัตว์
บ้าของก้อเหลยมได้ จะเอาไฟพลที่โหมมาสู้รบต่อไป.

โงวหยงว่าชาวพเจาถตรกตรองอยู่ เห็นจะต้องไปเชิญกงซุนสิน—
มาจึงจะทำลายสัตว์บ้าได้ ถ้าเข้าไปหาจนกตงตาย ขอท่านจงจัดให้ผู้ใด—
ไปเมืองกัจจเวญกงซุนสินโดยเร็วเถิด ข่องกงว่าเดิมให้โตจงไปสืบหา

กงขุนสนทเมืองกจจวนทวแลวกไม่พบ   โงวหยงว่าในเขตแดนเมืองกจจ
 มตาบลมากจะไปสืบไมทวเดยคอกกระมัง   กงขุนสินนบวชเป็นทลวงจัน
 คงจะไปอยู่ตามเขาตามเกาะไห้เป็นทสบาย   ถ้าผู้ใดจะไปตามกงขุนสินจ
 จาคาซาพเจ้าไวกกงพบ.

ของกงเห็นชอบด้วย   เรียกไตจงมาส่งวาน้องจงรีบไปเมืองกจจ—
 สืบหากงขุนสินเชิญมาโดยเร็ว   ไตจงว่าขงจะให้ซาพเจ้าไปก็ไม่ต้อง   แต่ขอ
 ผู้ใดไปด้วยสักคนหนึ่งจะไต่เป็นเพื่อนกัน   โงวหยงว่าน้องมวชาเดินรวดเร็ว
 นกผู้ใดจะไปด้วยได้   ไตจงว่ามผู้ไปเป็นเพื่อนก็ให้ไต่ด้วยกัน   ลขยว่าถาด
 นนซาพเจ้าจะไปเอง   ไตจงว่าตองเชอถอยพงคาวาจะจะไปด้วยกันได้ —
 ลขยว่าการงานส่งไตจงจะเชอพงทงสนของกง   โงวหยงกมความยินดี   จง
 กวขบส่งไตจง   ลขยว่ารีบไปรีบมาอย่าไต่นอนใจ   ไตจง   ลขยก็จตงเงินทอง
 มาแต่งตวแลวดลาของกงออกจากค่าย   ไตจงเอากะเบ้ของวิเศษให้ลขยได้
 บ้าง   อามมนตคาถาแลวออกเดินไปประมาณทางไต่สิบล   เห็นมีโรงชาย—
 สุวาริมทาง   ลขยก็หยุดย่นชวนไตจงว่าเราขอสรากันแลวจึงค่อยไป   ไตจง
 งามาดวยของวิเศษจะกินสดคาวไม่ได้   เมอจะเสพสราบางเลกนอยกตอง
 กนถวงามกจจจะไปไต่สะดวก   ลขยไต่พงกหวเราะวถางจะกินเนื้อสัตว์—
 ต่าง ๆ บ้างก็ไม่เป็นไรตอก   ไตจงว่าทำไมจึงพูดเชนน   ไตจัญญาไว้ว่าจะ
 เชอพงคาว   เวลาจจวนเย็นคาคตามใจพรงนจงออกเดินทางแต่เขา   พดแลวก
 ตรงไปทโรงสราเข้าสำนักชาคัย   ใจลขยอยากจะกินของสดคาวกจตอาหาร
 กนถวงามาให้ไตจงบอกวาพกนก่อนเกิด   ไตจงไต่พงกหว   ในทว่าลขยจะกิน
 ของสดจึ่งนั่งไว้ในใจกินอาหารแลว   ลขยเดินออกมาลาคัญว่าไตจงอยู่ใน—
 หอง   กขอเนอกระบอหนักสามลขงมากนกับสรา   ไตจงแอบดูเห็นกนกว่า

เวลาพรุ่งนี้เราจะแกลงทรมานให้ลชยเขตหลาบจะได้เชอพง ลชยเสพสุว
กับเนอกระบอแควเดนมเข้ามาแต่เบา ๆ กลัวไตจงจะรู้ พอเข้าไปถึงกนอน
ไตจงมิได้ไต่ถามนอนนิ่งเลยหลับไปจนสว่าง.

ครนตณชนคตเงินคาคาเข้าให้เจ้าของโรงออกเดินไปได้ประมาณล —
เศษ ไตจงบอกลชยว่าเวลาวานนเดนมทางน้อยนกก วันนจะใช้ของวิเศษ
ให้เข้มแข็ง เดินไปให้ไต่แปดรอยล เจ้าจงผูกห่อผ้าไว้ให้ล ลชยก็ผูกมัด
ห่อผ้าตคตควไว้แน่นหนา ไตจงเอากะเบสวมไต่ตวกกับลชยตแลล กอาน
คาคาให้ลชยเดินไปหน้า กะเบสของวิเศษก็พดพาไปรวดเร็วเท่าไม่ถึงดิน
ลชยครนไปตวยอานาจของกะเบกเมอยลางนเหนตเหนอยออนทวเป็นกาดง
เหนมโรงชายสุวและล่งของจะหยุดชอกน บตเดยวภพนโรงรานบานเรอน
ไปลน ลชยเหลอทนจงร้องบอกไตจงว่า ข้าพเจ้าทวนกกจะหยุดก็ไม่ได้ทำ
อย่างไรต.

ไตจงแกลงบอกว่ จงหยุดชอล่งของรับประทานก่อนเกิด แลล
จึงคอยไป ลชยว่ถาเดนมเขนมเหนจะตายพจงชวยตวยเกิด ไตจงก็เอา
ชนมออกล่งให้ ลชยชวยไต่ชนมครงหนงรับประทานไมอณกรองว่ตาย
แลล ไตจงทำเป็นถามว่ เวลาวานนเจ้ารับประทานของสดคาวบางคอก
กระม้ง แต่ก่อนมากไม่เคยเป็นเราจะหยุดบ้างก็ไม่ได้ เจ้ารับประทานล่ง—
ไตก็บอกเสยตามจรง ลชยว่เวลาวานนนองชอเนอกระบอรับประทาน
ไตจงว่ห้ามก็ไมพงเหมือนกบแกลงเรวตวยกน ถารบประทานเนอหนหนง
ก็ตองเดินไปจนตาย ลชยตกใจร้องว่ครวณไม่ชอทำตอไปอีกแลลว่ —
กลาวล่งไตก็จะเชอพงทงสน ไตจงแกลงทรมานลชยจนเขตหลาบก็อาน
คาคาเรยกกะเบสของวิเศษหยุดแลลวกไปสำนกกยงโรงเตยม.

ตั้งแต่นั้น มาลชย ไม่อาจรับ ภาระงาน ของสวดดาวเซอถอยคำทุกสิ่ง ถึงเวลาหาอาหารรับประทาน แล้วชวนกันเดินทางไปหลายวันถึงเขตแดน เมืองกจิ๋ว ไตจงแต่งตั้งเป็นนาย ลชยเป็นบ่าวเดินตามกันไปเที่ยวสืบหา กงซุนสนิมไม่มีผู้ ไตจงก็กลับชุกกลับไปที่พัก ครนรุ่งเช้าเที่ยว สืบหาในเมืองอีก ก็ไม่ได้ข่าวคราวกงซุนสนิมอยู่ที่ไหน ลชยแค้นเคืองนัก บ่นต่ากงซุนสนิมว่า หลวงจันอะไรเช่นนั้นเปรียบเหมือนนกบินไปสำนักที่ไหน ก็ไม่รู้ ถ้าพบปะแล้วจะจับเอาตัวไปให้พ่อของกง ไตจงว่าทำไมเจ้าพูดดังนั้น เหนจะลมความทลามากเสียดอกกระมังแล้วชวนกันมาที่สำนัก.

ครนเวลารุ่งเช้า ไตจงกับลชยออกจากเมืองกจิ๋วไปเที่ยวสืบหา ตามแถวหมู่บ้านและตลาดนอกเมือง เดินไปพบจีนแลผู้เฒ่าถามถึงกงซุน- สนิม ผู้เฒ่าถามผู้คนเรื่อยไปก็ไม่มีผู้ ไตจงก็ จนเวลากลางวันเห็นมีโรง - เตียมชายเครื่องถวงจากเดินตรงเข้าไปจะขอ ผู้คนนั่งอยู่มากไม่มีทวง ไตจงกับลชยยืนอยู่กลางสนาม เจ้าของโรงเตียมถามว่าท่านทั้งสองจะ - ขอของรับภาระงานเซอเขามานั่งกับผู้เฒ่ามากได้ ไตจงกับลชยก็เข้าไปใน โรงเห็นผู้เฒ่านั่งอยู่ที่โต๊ะแต่ผู้เดียว ไตจงคำนับแล้วก้มลงตรงหน้าผู้เฒ่า - ชงกำลังส่งไหเจ้าของโรงไปจัดขนมมาให้ก่อน บอกว่าบ้านเราอยู่ไกลจะ มารับภาระงานเสียโดยเร็ว เราจะกลับไปฟังล่อจันหยินผู้เฒ่าพิเศษเทศนาถึง คารายาอายุวัฒนะ.

ไตจงได้ฟังถามว่าท่านอยู่ที่ไหนบ้างหรือไม่มี - ผู้เฒ่าว่ากงซุนสนิมอยู่ไกลเคียงกับข้าพเจ้า คนที่บ่งเรียกว่าเซงเตาหยิน ไตจงจึงถามอีกว่า ตำบลเก่าแก่งกยนั้นไกลกับเขายเซียนชวประมาณสัก เท่าไร ผู้เฒ่าว่าชงตำบลเก่าแก่งกยกับเขายเซียนชวทางไกลกันประมาณ

หาด เเซงเตาหยนมนเบนศิษย์ของลจจันหยนผู้วเศษ ๆ รักใคร่มากกว่า—
ศิษย์ทงปวง.

ไตจงไต้ฟงกยนต์ เรียกเอาขนมมารับประทานกับม้เฒ่าแฉ่แล้วคิด
เงินให้เจ้าของโรง ผู้เฒ่าก็ลาไตจงออกจากโรงเตยมชออุปเทยนกระตาศ
เงินทองแล้วก็ไป ไตจงกับลขยจึงกลับมาโรงทล่านกจตแจงห่อผาออกจาก
โรงตรงไปต้งตำบลเกาเก็งกย ตามคนเหล่านั้นว่าเขายเซยนชวไปทางไหน
ชาวบ้านบอกว่าไปข้างทิศตะวันออกประมาณสักหาดกจะต้ง ไตจงกับลขย
ไต้ฟงกชวณกันเดิน ทางไป ใกล้จะต้ง เขายเซยนชวเห็นหญิงคน หนึ่งเดิน—
ออกมา ไตจงถามว่าเซงเตาหยนอยู่หรือไปข้างไหน หญิงนั้นบอกว่า—
เซงเตาหยนตายอยู่หลังบ้าน ไตจงไต้ฟงกมความยนต์บอกลขยว่าน้อง
จงนงคอยอยทไต้ตนไม้ก่อน ไตจงเดินตรงเข้าไปในบ้าน เห็นหญิงผู้เฒ่า
เดินออกมาทกคะเนว่าเห็นจะเป็นมารดาทงชุนตั้น ไตจงก็คานับบอกว่า
ข้าพเจามาหาเซงเตาหยน หญิงผู้เฒ่าจึงถามว่าท่านแซ่ไต้ชื่อไร ไตจงว่า
ข้าพเจ้าแซ่ไต้ชอจงอดสาทเดินทางมาแต่เมืองชวตง หญิงผู้เฒ่าว่าเซงเตา—
หยนไปเทยวชานานยังไม่กลับมา ไตจงว่าเซงเตาหยนกับข้าพเจ้าชอบพอ
รักใคร่กันมาทงนบราวทนาจะพุดจากันไทเป็นทลบาย ขอท่านไต้เมตตาให้
พขสทหนอยทงเกิด แต่ไตจงฮอนวอนเป็นหลายครั้ง หญิงผู้เฒ่าทงว่า
ไม่อยู่อย่างเดียว ไตจงจึงลาออกมาบอกลขยว่ามารดาเซงเตาหยนว่าไม่—
อยู่ พอฮอนวอนเท่าไรก็ไม่บอกความจริง นอจงไปถามตบวง ถ้ามารดา
เซงเตาหยนว่าไม่อยู่เจ้าทาเป็นโกรบ แต่อย่าทบตเป็นฮนชาติ,

ลขยไต้ฟงกชกชวานสองเล่มออกถอตรง ไปยังประตูองเรียกจวม
ผู้ ไต้อยู่บางเซญออกมาพุดจากัน มารดาเซงเตาหยนออกมาเห็นหน้าตา

รูปร่างลชยกกกดวงจถามว่าท่านมอระสิงโต ลชยกว่าข้าพเจ้าพวกเขาเนยชว
 เปาระยหอเสกชวณสอง บคนของกงผู้เป็นใหญ่ไซ้ให้มาเชญกงชนสันไป
 ท่านจงให้ออกมาพดจากัน ถ้าท่านไม่บอกเราเอาไฟเผาบ้านเสยทงสน
 แลวกรองเรยกตวยเสยงอนดงวากงชน สันออกมาเร็ว ๆ เกิด.

มารดาเซงเตาหยนว่าไปเทยวชานานแลวยังไม่กลับมา ลชยก
 ตวาดว่าถ้าไม่บอกเซงเตาหยนออกมาโดยดกจะฆ่าเสย พดแลวกเงอ—
 ชวณชนทาที่จะพน มารดาเซงเตาหยนตกใจกดวลมกกลงอยู่กลางดิน
 กงชนสันอยู่ข้างในไดยนเสยงอออกมารองว่าทำอะไรเซนน ไตจงเห็น
 กงชนสันออกมากตลชยกว่า ทำให้มารดาของพดกใจจิงเข้าไปพยงมารดา
 กงชนสันชน ลชยกเข้าไปค่านบกงชนสันว่าพอยากอโทษถ้าไม่ทำเป็น
 โกรอพกไม่ออกมา กงชนสันพยงมารดาเข้าไปข้างใน แลวออกมาเชญ
 ไตจงกบลชยกให้นงตามสมควรถามว่า อระสิงโตนงทงสองจิงได้มาจน
 ถึงบ้าน ไตจงวาดงแตพมาจากเขาเนยชวเปาะ เตยวโก่ ของกงมคความวดก
 ไม่แจงวออยดหรือประการใด จิงไซ้ให้ข้าพเจ้ามาตามทเมืองกจวกไม่พบ
 ครงหนมแลว ของกงยกไฟรพดไปชวยชาจนทเมืองกอตงจวอกอเหลยมผู้รก
 ษาเมืองมคความรวิชาต่าง ๆ รบกันหลายครั้งสมนตคากาของกอเหลยมไม่—
 ได้ ของกงจิงไซ้ให้ข้าพเจ้ากบลชยกมาเชญพไปข้าพเจ้ามาสบทาทเมือง
 กจวกไม่มผู้ ไตจิง พอยผู้คนทงบอกเลาเซจางจชวณกนมาถงบานพ
 ขอเชญไปให้พบกบของกงสกทนอยเกิด.

กงชนสันจิงว่า เมอชณะยงเทยวคบหาพวกพองนน ประการหนง
 ตงแตจากมากกลับใจเสยใหม่ ตวยมารดาแก่ชวไรไม่มีผู้ ไตปฏิบตรกษา
 แลวลอจนหยนครูไม่ให้ไปข้างไทน กดวว่าพนงทงหลายจะมาตคตามจิง

ให้เปลี่ยนชื่อเสียใหม่เรียกว่า เซงเตาหยินไซจะไม่คิดถึงพวกพ้องเมื่อไรแต่
จนใจนักหนา ครั้นจะไปเสียดก็ไม่มีผู้ใดปฏิบัติมารดา.

ไต่จงคกเขาลงค่านบอณวอนหลายครั้ง กงซุนสินวานองอย่าทำ
วอนเร็วเราคิดอานกนก่อน พุดแลวกจตสุราตวงาและผกต่าง ๆ มาเลียง
กน กงซุนสินถามถงพนองทมาใหม่มากนอยสกกเท่าไร ไต่จงก็แจ้งความ
ให้พงแลวกพุดวากการครงนคสาคณู ถากอเหลยมจบพชองกงไต ตามลเขา
เนยชวเปาะจะมีพากนแตกกระจกกระจายไปส่นหรือ ขอเชิญพไปให้ไต
กงซุนสินวาจะปรกษากบลจจนหยนก่อน ถายอมแลวกจคอยไปควยกน-
เวลายจวนเย็นคาวุงเขาจจะไปปรกษากบคร พุดแลวกจคทองให้ไตจง
ลชยนอน.

ครนรงชนเขา กงซุนสินกพาไตจงกบลชยออกจากบ้านไปยง
เขายเขยชว เดนชนบนเขาถงทสาณกลจจนหยน เดกคชยเทนกเขาไป
แจ้งกบลจจนหยนวา เซงเตาหยินพาพวกพ้องสองคนจะมาทาทาน ลจจน
หยนไตพงกโศษยนาเขาไป กงซุนสินกบไตจงเห็นลจจนหยนนงอยบน
ไตะกคกเขาคานบ แดลชย ننงคอย ลจจนหยนจถามกงซุนสินวาสอง
คนนมาแต่ขางไหน กงซุนสินบอกวาคนทงสองไตสาบานเบนพนองกบ
ซาพเจามาแต่เขาเนยชวเปาะ บคนราชนตองโทษชองกงกยกไฟรวลไป
ชวย กอเหลยมมรภษาเมองกอตงจวมมนตคาถาต่าง ๆ ยกมาสูรบกัน
ชองกงตานทานไมไตจงไซให้พนองสองคนมาตามซาพเจาลจจนหยนวาทุก
จวนตจเจาไมเหมือนแตกอน ควยปลดเปลตงไฟทวอนเสยแลวกปรารถนา
จะใหม่ความลชยคยวจะกลบไปทาการชวณนี้ไมควร,

ไต่จึงได้ฟังกานบลดจันหยินว่า ท่านได้เมตตาขอให้กงขุนสัน
 ไปปราบปรามกบฏเหี้ยมสกปรกหนึ่งเกิด ลอดจันหยินว่าท่านทั้งสองไม่—
 เข้าใจ เราได้บวชเรียนทางนแลวการอนทำเป็นอระไม่ จึงกลับไปพูดจา
 ปรีักษากันเองเกิด กงขุนสันกานบลดกนกลับมาบ้าน ดชยจึงถามกงขุนสัน
 ว่าครของพวากล่าวประการใด ไต่จึงว่าเจ้าไม่ได้ยินหรือ ท่านอาจารย์
 ไม่ให้พกงขุนสันไป ดชยว่าเราเดินทางมาหลายวันอดหยากสารพัดทก
 ดิ่ง อดสำททนลำบากมาจนพบปะแล้วยังไม่ให้ไป ทำให้เราโกรธจน
 มากจะทำลายวัดทอขยเดยจับเอาตัวลอดจันหยินโยนลงไปท้ายเขา ไต่จึงได้
 ฟังกโกรธรองตวาดว่าเจ้าจะก่อให้เกิดความอึกแฉง ดชยได้ฟังทวเราว่า
 นองพูดเล่นดอก.

ขณะนั้นจวนคากงขุนสันจคหาอาหารมารับประทาน ดชยไม่
 รับประทานด้วยเพราะไม่สุดบายใจ กงขุนสันกับไต่จึงรับประทานอาหาร
 เสริจแฉง จึงปรีักษากันว่าจะทำประการใดดี กงขุนสันว่าเวลาพรงนี้ไป
 อนวนอนลอดจันหยินอก ถ้ายอมจะได้ไปด้วยกัน พุดแฉงกจคทให้ไต่จึงกับ
 ดชยนอน กงขุนสันกไปทห้องของตว ดชยนอนนอนไม่หลับ ครนเกือบจะ
 ลวากกลกชนไต่จนเสยงไต่จึงกรนหลับสนิท จึงคควากงขุนสันเป็นพวก
 เดยวกับเราไม่ควรจะทำไหนดชยจะตองไปปรีक्षाอาจารย์อก ถ้าไม่ไห
 ไปชองกงพวามเสยทกบกบอเหี้ยมหรือ จาคะคคฆาอาจารย์ชองกงขุนสัน
 เสย กงขุนสันไม่มทพังกตองไปกับเราอยู่เอง คคคแฉงบชวานสองมือ
 เป็ดประตอออกมาไม่ไหไต่จึงรีบตรงไปยงเขายชยนชว.

ขณะนั้นเดือนหงายแจ่ม ลอดจันหยินผู้เคษนงภาวนาอยู่รเหต—
 การณทกคดง กชานมนตบของกนกาย ดชยไปถงวัดบนเขาเห็นประตบคก

โตดข้ามกำแพงเข้าไปชนในแอบดู เห็นล่อจันหยนนั่งสวมมมต้อยบนโต๊ะ
 จดเทียนสว่าง ลชยนึกว่าล่อจันหยนเห็นจะถึงตายจึงเผอญูให้เรามาพบ
 คิดแล้วผลักบานหน้าต่างเข้าไปใกล้ตัวล่อจันหยน เงอชวานชมหมายแล้ว
 ก็พันลงไป เห็นถกครษะล่อจันหยนแยกเป็นสองซกกดงอยบนโต๊ะโลहित
 โหลออกมานนสชาว ลชยจึงคิดว่า ล่อจันหยนนบวชมาแต่เด็กมิได้พบ—
 อัสตรี ประการหนึ่งกมิได้รบประทานของสดคาว โลहितจึงชาวไม่เหมือนคน
 หงหลาย บัดนี้เราฆ่าตายไม่ต้องวิตกกทกขุณดินจะไม่ไปแล้วเดินออกมา
 พบเด็กศิษย์ของล่อจันหยนตรงมากหน้าไว้ ร้องว่าฆ่าอาจารย์เราตาย—
 แล้วจะหนีไปข้างไหน ลชยเอาชวานพันเหมือนกบถกเด็กศิษย์นตาย ก็
 ออกจากวัดเขายเขยงชวตรงมาถึงบ้านกงชุนดินยังไม่สว่าง ลชยเดินไป
 ในห้องเห็นโตจงนอนหลับกคอยยงเข้าไปนอน.

มอຍกงชุนดินพอสว่างดกมาจตอาหารเรียกโตจง ลชยกินพร้อมกัน
 เสร็จแล้ว โตจงจึงพดกัยกงชุนดินว่า เขญูไปปรึกษากับล่อจันหยน—
 อาจารย์คอกสทกรวงหง กงชุนดินกพาโตจงกับลชยออกจากบ้านไปลชย
 นึกหัวเราะอยู่ในใจเดินตามกงชุนดินไป ครนถึงวัดเขายเขยงชวเห็นเด็ก
 ศิษย์นอนอยสองคน กงชุนดินถามว่าท่านอาจารย์อยู่หรือไม่ศิษย์บอกวาท่าน
 อาจารย์นงอยบนโต๊ะเขญูไปเกิด ลชยโตพงกตกใจกลัวยงนถ กงชุนดิน—
 พาโตจงกับลชยเข้าไปเห็นล่อจันหยน ลชยจึงคิดว่าเวลาคนนเราฆ่า—
 ล่อจันหยนตายแล้ว เหตุโตจงมานงอยดงน.

ล่อจันหยนผู้ วเคษเห็นกงชุนดินจึงถามว่า เจ้าชวนกันมาทำไม—
 อกเจ้า เจ้าคนคำ ๆ นนชอไร โตจงว่าเบนนองชาพเจ้าแซด ขอชย
 ขอท่านได้เมตตาช่วยพวกข้าพเจ้าไวควยเถด ล่อจันหยนหัวเราะแล้วพุด

ว่า เราหมายจะไม่ให้กงซุนสิ้นไป ก็เห็นแก่หน้าลชวยมาด้วยจะต้องให้
 กงซุนสิ้นไปช่วยสักครึ่งหนึ่ง ไตจงก็คุกเข่าลงคำนับ ลชวยได้ฟังกนกแต่
 ในใจว่า ลอจันหยินเห็นจะวิตกกังวลเราจะฆ่าพันจึงได้ยอมให้กงซุนสิ้นไป
 ลอจันหยินว่าหนทางจะไปเมืองกอตงจิวนั้นไกลนัก เราจะทำให้รวดเร็วค
 ึ่งหนังกจะถึงเมืองกอตงจิวเจ้าจะเห็นประการใด ตามนายกษัตริย์คุกเข่าลงคำ
 นับลอจันหยิน แล้วไตจงจึงคิดว่าเรามกระเบของวเศษเดินทางเร็วนักหนา
 กยังต้องเดินหลายวัน ลอจันหยินเห็นจะวเศษกว่ากระเบของเราดอกกระ
 มั่งจึงไปรวดเร็วสัก ลอจันหยินจะทำอย่างไรหนอ.

ลอจันหยินส่งโทศษยเอาผ้าสาดเคลือบมาตามฝน แล้วกวพสามคน
 ออกมาท้าววด เขาผ้าแดงปลงบนคิลาเรียกให้กงซุนสิ้นมายืนบนผ้าอา
 นมตชนบนคิลาเป็นเมฆสีแดงมารองรับกงซุนสิ้นลชวยขึ้นไปบนอากาศเขาผ้า
 สีเขียวปลงบนคิลาเรียกไตจงยืนบนผ้าอาณคิลา กับบนคิลาเป็นเมฆสี
 เขียวรับไตจงพาลชวยขึ้นไป แล้วเรียกให้หยุดกหยุดชยดจกนลชวยเห็น
 ดงนบกยนต์ ลอจันหยินก็เอาผ้าสาดขาวปลงเรียกลชวยมายืนบนผ้า ลชวย
 ว่าผ้าแทนทไหนดจะทนได้ ถ้าพลตกลงมาแผลกผลวหรือ ลอจันหยิน
 ว่าสองคนนั้นทำไม่จึงไม่ตกเล่า ลชวยก็ลชวยนอยบนผ้า ลอจันหยินอ่าน
 คิลาบนคิลาเป็นเมฆสีขาวพาดลชวยขึ้นไปลชวยอยู่ ลชวยตกใจกลัวร้องว่า
 ปลดปล่อยให้ข้าพเจ้าลงไปเสียเถิด ลอจันหยินจึงเรียกเมฆสีแดงกับเขียวกลับ
 ลงมา ไตจงกับกงซุนส่นกคุกเข่าคำนับลอจันหยินเป็นอนนต์ ลชวยลชวยอยู่
 บนอากาศมีความกลัววนัก ร้องว่าทำไม่จึงไม่ให้ข้าพเจ้าลงไปด้วย.

ลอจันหยินจึงร้องตอบขึ้นไปว่า ตัวเราบวชเรียนนับถือพระม
 ใดคิดร้ายผู้ใด เหตุไฉนเจ้าเขาชวานมาพันเรา นหากว่าเราดวงรุ่งขบตม

ภายใต้อาณาจักร เจ้ากรุงเอชวานพันเวตายเสียในคนนแล้ว ดชยตอบ
 ลงมาว่าข้าพเจ้าไม่ได้ทำท่านผิดไปกระมัง ลอจันหยนทหวเราะ แล้ว
 ว่าเจ้าทำไมจะต้องให้ไปทนลำบากเสียตกรวงหง พดตงนนแล้ว ก็
 ษานคาถาเรียกททวเทพตามาลอยอยู่บนอากาศรองสงว จงพาลชยไป
 ทรมานเสียให้เซตหลาบแล้วจงเอากลับมา เทพยตากบนตาลเป็นลมพาย
 พดพาลชยเขากลับเมฆไป ดชยไม่แจ้งว่าจะไปทิศไหน ได้ยินแต่เสียงลม
 พายพดไม่ทกลสนนทวนไหว ก็มีความกลัวแทบจะขาดใจตาย ททวเทพตา
 พาลชยทรมานไปบนอากาศจนสนกาดัง จึงเอาตัวลชยโยนลงตรงบ้านผู้
 รักษาเมืองกัจจ.

ขณะนั้นผู้รักษาเมืองออกจากราชการ ลมพายพดพาเอาคนตกลด
 มาสาาคัญงามวชาลองทนหายตัวได้ จึงให้ททวมตไว้แล้วถามว่า เจ้าลอง
 ทนหายตัวไปเที่ยวฉกฉกผู้ใดมาจงบอกไปตามจริง ดชยต้องทรมาน—
 ททวเทพตาโยนลงศีรษะแตกเจ็บบวดยเกือบจะขาดใจตายไม่รสกตว ครนผู้
 รักษาเมืองจับมตไว้ถามกคอยไตตตชนแต่พดยังไม่ออก ผู้รักษาเมืองเห็น
 ดงนนทโกรรวองตวาทว่า เจานไซคุณผีแน่แล้วจึงไม่พดจากไทเอชองท
 เป็นอุปมงคลกบของทเนาหมนมารตดงจะให้มนตคาถา และคณผเสอมสูญ
 ครนลชยไตตตวรสกตว เห็นของทไมตตกอยเหมนเหลอทนกรวองบอกว
 ษาพเจวมไซคนร้าย ทานทงหลายกคงจะรจกอยสำนกลอจันหยน คน
 เหลานนไตพงกเกรงกควบอกผู้รักษาเมืองว่า ษายผนสำนกลอจันหลนขอ
 ทานอย่าทำโทษเลย ผู้รักษาเมืองหวเราะแล้วพดว่า เวากไตเลาเวียนตอ
 ลอจันหยนมาชานานไม่เหมนคชยเชนน ก็สงให้ททวจบลชยเชยนยบเยน
 จนโลททไคล ดชยเหลอทนทตองรววว่าไซคุณผี ผู้รักษาเมืองสงให้เอาตัว

ข้อสามถ้าจะยกไปสู่วัตถุใด ๆ ก็อาสาเป็นหัวหน้าไม่คิดแก่ชวต ลชยมตอยู่
ดงนของกงจงโตเอาไวเป็นพวกพ้อง ถ้าข้าพเจ้าไม่ได้ลชยมไปด้วยจะเอาขอ
ความสิ่งใดไปแจ้งกับห้องกง ขอท่านได้เมตตาปล่อยลชยมมาเสียเถิด

ลชยมเห็นหัวเราะแล้วพูดว่าเรกรออยู่ ลชยมเป็นดาวบนฟ้าเพราะ
มนุษย์โลกทำบาปหยาบชัว จึงไซ้ให้ดาวพวกนจตมาคอยล้างผลาญ ถ้า
แมนเวทอาอนตราลชยมจะมีเป็นคนขตชนพาและคนทรอพูดแล้วก็ อานมนต
เรียกทหารเทพยดาลงมา บอกว่า คนที่ให้อาไปทำโทษอยู่ ณ เมืองกัจจ
นสนทนโทษแล้ว จงเอาตัวกลับมาเสียเถิด

ทหารเทพยดากคานบลาออกมา บนตาลเป็น ลมพายพัดพาลชยม
ตรงไปถึงเมืองกัจจ ร้องเรียกลชยมออกมาจากคอกขอบพาลชยมมาถึงวัดเขา
ตัวเขาไปส่งให้ลชยมเห็นแล้วกคานบลากลับไป ลชยมเห็นลชยมเห็นนง
อัยแล้วกคกเขาลงคานบ บพูดว่าข้าพเจ้าไม่อาจทำต่อไปแล้ว ขอท่านอย่า
ได้ถือโทษเลย ลชยมเห็นวาทงแต่นสบไปภายหน้าจงกลับใจเสียใหม่ ก็
จะมีความเจริญ ลชยมกคกเขาลงคานบบอกว่า ท่านเหมือนกับ บิดารากล่าว
สิ่งใดก็จะเชื่อฟัง ข้าพเจ้าไม่ทำความชวตต่อไป ไตจงจงถามลชยมว่าน้อง
ไปไหนมาลชยมก็เล่าความตามชงทหารเทพยดาพาลชยมไปทรมานแต่ตนจน—
ปลายให้ฟังทุกประการและว่าสักครู่หนึ่ง นองนงเดพสุรากับผู้คุมอยู่ในคุก
ไตยนเสียงคนรอกกเตนออกมาตเห็น ทหารเทพยดาลชยมลงมาจากอากาศ —
หอบข้าพเจ้าลชยมไปประเดยวใจกถึงทน.

กงชนสนจึงว่า อาจารย์ของเวานม ทหารเทพยดาอยู่ กว่าพัน
สำหรับใช้การทงปวง ลชยมไตพังกตใจจึงพูดว่า เต็มมากไม่บอกให้รู้

ว่าเป็นวิเศษ จนทำผิดไปแล้วจะทำอย่างไรได้ พุดพลาจกคุกเข้าลงกราบ
ไหว้ล่อจันทยน์เป็นอันดี ไตจงว่าข้าพเจ้ามาชานานกลัวทหารเมืองกอตงจิ๋ว
จะรบกวณ ท่านจงเมตตาให้กงซุนสินไปช่วยข้าพเจ้ากำจัดกอลเหลียมแล้ว
จะส่งมา ล่อจันทยน์ว่าเดิมเรานักจะไม่ให้กงซุนสินไปครนตรกตรองตูกเห็น
ว่าพวกเจ้าสาบานกันไว้จะต้องให้ไปช่วย พุดแล้วบอกกับกงซุนสินว่าเรา
จะส่งสอนให้เจ้าอย่าได้ลม กงซุนสินคุกเข่าลงคำนับ ล่อจันทยน์จึงบอก
ว่า มนต์พระเจ้าเวียนไว้แต่เดิม นนอย่างเดียวกันกับของกอลเหลียม เป็นแต่
ใช้ไม้คางไม่ใช่ของวิเศษ ซึ่งจะปราบปรามกอลเหลียมต้องมีคาถาเชิญราม—
สูญทงหามาทำให้ฟ้าผ่าจึงจะช่วยช่องกิ่งได้ มารดาของเจ้านั้นไม่เป็นไรจะ
ให้ผู้คนปฏิบัติรักษายาวตกลเคย ตัวเจ้าก็เป็นพวกของกิ่งจตุมาตองไปช่วย
เจ้าจึงจะได้ แต่การที่ไม่ตเจ้าอย่าได้ทำ ด้วยตัวบวชเป็นเตาหยนเลาเวียน
ทางพระสละความชวเสียบแล้วก็สอนคาถาเชิญรามสูญทงทำให้.

กงซุนสินเลาบันคาถาของวิเศษท่องจำได้แน่นจนแล้ว ก็ชวณ
ไตจง ลิชยคำนับลาล่อจันทยน์อาจารย์ออกจากวัดเขายเขียนชวตรงมายัง
บ้านเลาความให้มารดาฟัง แล้วจตุกระบะของวิเศษที่ สำหรับถองส่งของ
ต่าง ๆ พร้อมเสวรคำนับลามารดาออกจากบ้าน ไตจงกับลิชยสะพายห่อ
ผ้าเดินตามหลังมาถึงทางใหญ่ประมาณยศสิบลิ ไตจงบอกกับกงซุนสินแซว่า
ข้าพเจ้าจะรีบไปแจ้งความให้ชองกงทราบก่อน แล้วจึงจะมารับท่าน—
กงซุนสินว่าตแล้วจึงรีบไปเกิด ไตจงส่งลิชยว่าน้องจงคอยระวังปฏิบัติอย่า
ทำให้ชนแเตโกรธก็จะต้องลำบากอก ลิชยว่าข้าพเจ้าไม่อาจทำความชวตอก
ไตจงก็ลากงซุนสินแเตเขากระบะของวิเศษได้ อานมนตชวรีบไปโดยเร็ว.

กงซุนสนกับลชยเดินพ่นเข้ายี่เขยนชวตตามลเกาเก็งกั๊มา เวลา
 เย็นคาเขาสำนักอาศัย ลชยเกรงกลัวกงซุนสนชั้นแต่เป็น อันมากอดสำห
 ปฏิบัติมหุชคเคองได้ รั้งชนเขากเดินไปอีกสามเวลาถึง ตำบลบุงกตนม
 ตลาด กงซุนสนจึงพุดกับลชยว่า เราเดินทางมาเหนตเหนอยชชนมรบ-
 ประทานเสียก่อนแล้วจึงค่อยไป ลชยกยหนดชวนกันเข้าไปที่โรงเตยม ถาม
 เจ้าของว่า ชนมทำคยถวงามบางหรือไม่ เจ้าของโรงบอกกว่า ข้าพเจ้า
 ชายแต่ของสดคราว โรงเตยมทำยตลาดมีชนมถมไปจงชอมารับประทาน
 เกิด.

ลชยจึงบอกกับกงซุนสนว่า ท่านชมนั้นเงง เดพร่าอยุ่ทนก่อน
 ข้าพเจ้าจะไปชชนมถวงามาให้ ก็หยิบเงินในห่อผ้าเดินออกจากโรงเตยม
 ตรงไปทำยตลาดชชนมแล้วกกลับมา เห็นผู้คนยนเป็นหมุ่ไดยนเดี่ยวร้อง
 ว่ากำลังมากจริงไม่มีผู้ใดเสมอ ลชยเดินเบียดเข้าไปดูเห็นชายผู้หนึ่งรูปร่าง
 สูงใหญ่ ถอกระบองเหล็กหนักประมาณสามสิบชั่งทบก้อนคดลานละเซียด
 เป็นผง แล้ววางกระบองไว้บนกอนคดลา ลชยเห็นตงนนเหลือที่จะอดกลน
 ก็เอาชนมใส่ในเสื้อตรงเข้าไปจับกระบองดู.

ทงหลงร้องตวาดว่า เจานบงฉวฉนักหนามาจับ กระบองของเรา
 ลชยว่าเพียงแต่ยกกระบองชนทบคดลาคนสรรเสริญว่า มกกำลังเข้มแข็งเหน
 ว่ายังหาวิตไม่ เราจะร้ายว่าทำทางแล้วจะทบคดลาให้คนทงปวงตว่า กำลัง
 ผู้ใดจะเข้มแข็งกว่ากัน ทงหลงว่า ถายกไมชนกตองให้เราตด้วยกระบอง
 ลชยตรงเข้าจับกระบองชนร่ายราเหมือนกบจับไม้ชกสหน้าเป็นปกติอยู่ คน
 ทงปวงชจนกนสรรเสริญว่ามกกำลังมากจริง ทงหลงเห็นกเกรงกลัวตรงเข้า
 ไปค้ำันบถามว่าท่านแซ่วไร ขอใด ลชยก็ไม่บอกชองงกลับ ถามชายเจ้าของ

กระบองว่า บ้านอยู่ไหน ทงหลงบอกความมาหาพี่ชายตรงนเชญู่ท่าน
 ไปสนทนากันก่อนเถิด พุดแดงก็พาไปถึงบ้าน จดทโหนงคานบกน
 ตามธรรมเนียม ดชยเห็นในเรือนเจ้าของกระบองมีแต่เครื่องเหล็กจึงคิดว่า
 จำจะพุดจากรักชวนไปเข้าเป็นพวกพ้องจะได้ทำเครื่องศตราวอดสืบไป จึง
 ถามว่าท่านแซ่ใด ชื่อไร ทงหลงว่าข้าพเจ้าแซ่ทง ชื่อหลง เป็นชาว
 เมืองเฮียนฮอนฮับ และบิดาเป็นช่างตีเหล็ก ครนเคยมาบิดาพาเจ้าเดินเบย
 เฝ้ายบเยน จึงเที่ยวมาอาศัยอยู่เมืองนตเหล็กหาเลี้ยงชีพ แต่ใจอยากฝึกหัด
 วิชาเพลงอาวุธต่าง ๆ คนทั้งปวงเรียกว่ากิมจิปา ตจท่านมาแต่ข้างไหน
 แซ่ไร ชื่อใดจึงบอกให้ข้าพเจ้าทราบบ้าง.

ดชยว่าเราเป็นพวกเขาเนยชวเปาะยหอเฮกชวณฮอง ชื่อดชย
 ทงหลงว่าข้าพเจ้าไหยนชื่อเตยงมาชานาน วนนมาพบประจักษ์ท่านเป็น
 บุญนุกหนา ดชยจึงว่าท่านไปอยู่เสียดวยกนทเขาเนยชวเปาะยจะมีความ
 สุข ทงหลงว่าท่านเมตตาชักนำไปอยู่ดวยนนข้าพเจ้าขอเอาท่านเป็นทพง
 พลังคกเขาลงคานบดชยตามธรรมเนียมแล้วพุดว่า ตจนองนบุตรภรรยา
 ครอบครวักไม้ม จะพาไปขอสรากนทตลาดสนทนากันแล้วจึงคอยไปดชย
 ว่าชนแถมมากบพคนหนงทโรงเตยม ไชให้ชอชนมจะอยู่ช่าไม่ได้ จึงจัดส่ง
 ของไปดวยกนทเดียวเถิด ทงหลงเข้าไปเก็บเงินทองของดีใส่ห่อผ้าและ—
 เครื่องศตราวุธต่าง ๆ ทเคยใช้รวบรวมพร้อมแล้ว ดชยก็พาตรงไปถึงโรง
 เตยมเอาชนมให้กชชนสินกน กชชนสินโกรธว่าเหตุใดจึงไปอยู่ช่า ถ้าแมน
 วานานอกสักครุหนงเรากจะกลับไปเสีย ดชยนั่งอยู่ยังไม่อาจพุด จึงให้
 ทงหลงเข้าไปคานบกชชนสิน แล้วแจ้งความชงพบปะกับทงหลง ได้สอบถาม
 เป็นพนองกนไทพงทุกประการ กชชนสินแจ้งว่าทงหลงเป็นช่างเหล็กกม

ความยินดี ชวนกันเสปสุรารับประทานขนมคืดเงินให้เจ้าของโรงแล้ว ก็พากันออกจากตำบลกั้งตันไป.

ฝ่ายโตจรงรบมาถึงเมืองกอตงจิวก็ตรงไปค่าย บอกแก่ชองกงว่า กงซุนสินซันแถมมากับลชย ข้าพเจารบมาแจ้งความให้ท่านทราบก่อน ของกงกยนตยงนกก ดงโตจรงกับพนองเหล่านนี้ให้จดมาไปคอยรับกงซุนสินซันเสทตามทาง.

ฝ่ายกงซุนสินเดินมากับลชยและทงหลงหลายเวลา ก็ล้จะถึงเขตแดนเมืองกอตงจิวพบโตจรงทกลางทางกยนตยงนคื ถามว่าการสู้รบกันนั้นเป็นอย่างไรบ้าง โตจรงบอกว่าเต็มกอกเหตยมถุกเกาทัณฑ์ไม่ได้ยกมาสู้รบสงบอยู่ชานาน ครนกอกเหตยมหายคคุมทหาวมาท้าวรบเมอสองเวลากอนนของกงไม่ให้ออกสู้รบคอยให้ท่านซันเสไปถึงจึงจะคิดการต่อไป ลชยให้ทงหลงค่านับโตจรงแล้วส่งนายชวนกันเดินทางไปเมืองกอตงจิว.

ครนใกล้จะถึงค่ายเห็นลชยง กวยเสงคุมไพรพลมากคอยรับ กงซุนสินซันเสกับโตจรง ลชย ทงหลงซนมาตรงไปยังค่าย ชองกงกับโงวหยงซันเสและพวกพองเหล่านน ก็มความยินดีออกต้อนรับค่านับเชญกงซุนสินเข้าไปข้างในจตทไทนงตามสมควร แล้วลชยให้ทงหลงค่านับชองกงกับโงวหยงซันเสพนองเหล่านน แจ้งความให้พงทกประการ ชองกงสงไหจต โตะและสรามมาเลียงกันบนทรนเรงแล้วจตทไทพกอยเป็นอนต.

ครนรุ่งซนเขาชองกงกับโงวหยง และกงซุนสินซันเสนงปรกษากการทจะสู้รบ กงซุนสินว่าท่านยกเข้าไปตั้งค่ายให้ใกล้เมืองดกอกเหตยมจะคิดประการใด ชองกงกับโงวหยงซันเสกเห็นชอบจึงสงไหพวกพองและไพร่พลยกกองทัพเข้าไป ตั้งค่ายประชิดเมืองกอตงจิวไว้ แล้วชองกงกับ

โงวหยง กงซุนตันสามนายกแต่งตวลอฮาวูชนม่าคุมไพร่พลออกจากค่าย
ตรงมายังหน้าเมือง.

ฝ่ายกอลเหลยมเจ้าเมืองกอตงจวรกษาแลต ทถกเกาหนททหายตแลว
กตรกตวองการทจะตทกเอาคายชองกง พอทททวรกษาหนาทมาแจงวา
ชองกงยกไพร่พลมาตงหน้าเมืองแลว กอลเหลยมได้พงกแต่งตวลได้เกวระ
ชนม่าอฮาวู คมทททวเทยชนมเบยสามร้อยกบทททวเทยชนมเบยต
เมืองทอตสะพานชามคเข้าไป สงโทททวแยกเบยบีกชาย—ชวา ทททวสาม
ร้อยนน้อยชนมกลางตวลกอลเหลยมยหน้า

ฝ่ายชองกงยกมาตงเทนตงนน กตงไพร่พลไทยนเวยงรายกน้อย
ทงตองชาง ชองกงกบโงวหยง กงซุนตัน้อยกลาง ฮวยหยง ฉินเหมยง
เลาตง ฮาวเมยง ลอฮวง เบยบีกชาย ลมชอง ชงลบ เตยฮอย เบยลน กวย—
เลยง เบยบีกชววยกตงมาปะทะกัน.

กอลเหลยมร้องตวาทว่า พวกโจรเหล่านยกมาแลวตองสู้รบให้เห็น
แพและชนะ ถ้าผู้ใดหนีกอนกไม่ไช่ชายชาติทททว ชองกงได้พงกแจงถาม
พวกพองว่าใครจะอาสาบกอลเหลยมฆ่าเสียได้บาง ฮวยหยงว่าชวาพเจ้าจะ
รับอาสาเอง กชนมมาตงไป กอลเหลยมเทนทโกทรชองถามนายทททวว่าผู้ใด
จะจับโจรมาให้เราได้ ชงวนฮอยกบอาสาชนมมาตงเขาสู้รบกบฮวยหยง
หลายเพลยง ฮวยหยงทาเบยชกมาทน ชงวนฮอยลาคัญว่าฮวยหยงแพกชบ—
มาได้ตามไป ฮวยหยงได้ทชกมาทนกลับ ยิงเกาหนทไปถกตวระชงวนฮอย
ตกมาตาย กอลเหลยมเทนทโกทรชองนท ทยบเขาโลรบสตวตาง ๆ ชนมแลว
อานมนตบเนตาดเบยลมพวยพดให้เมชทมอกมตคคลม มตเตยวโจกเบยลตว
ตาง ๆ วจอออกจากระบอรวบชองกอลเหลยมจะตงเขาททวรายพอกกชง—

ทัพชื่องกง ไพร่พลเหล่านั้นเห็นกตทใจจะพากันหนีไป กงซุนสินร้องห้ามไว้แล้ว เขากระบของวเศษชชนอานคาถากบนตาลเป็นสายฟ้าส่องสว่าง แสงนบไปลบดางลมพายุและเมฆหมอกสน สัตว์ต่าง ๆ นนถกสายฟ้าก็กลับเข้าไปทกระบวนทหารของกอเหลยมกลายเป็นกระตาสเกลื่อนทงแผ่นดิน ชื่องกงได้ทกขบพวกพ้องไพร่พลรุกไล่ฆ่าพันนายทหารและทหารของกอเหลยมล้มตายลงเป็นอนมาก กอเหลยมเห็นเหตุกาตงภพาทหารสามร้อยทเหลือตายทนกลับเขาเมือง ชักสะพานบิตประตู่ให้รักษาหน้าทเชิงเทนไว้ พวกชื่องกงก็บุกรุกไล่เข้าไปจนกำแพงเมือง ทหารทรักษาเชิงเทนก็ยิงเกาทันทพุ่งแหลนหลาวระดมลงมาตงห้าฝนเข้าใกล้ไม่ได้ ชื่องกงก็คุมไพร่พลกลับมาค่าย ตรวจดูพวกพ้องและทหารอยู่พร้อมกัน ไม่มีผู้ใดเป็นอันตรายกยหนด สรรเสริญกงซุนสินขึ้นแสดว่ามนต์คาถาไม่มีผู้เสมอ ให้เงินทองเป็นรางวัลแก่ไพร่พลทงปวงตามสมควร.

กงซุนสินพดว่า กอเหลยมพ่ายแพ้วเรา พาทหารเทียบชนเมียบสามร้อยทนเขาเมือง วนนคงจะคิดมาปล้นค่ายเราในเวลาค่ำเป็นมนคงท่านจงถอยกองทัพไปพักเสยทอนทงไวแต่ค่ายเปล่า จัดไพร่พลแยกย้ายไปช่มอย ถ้าโดยนเสยงฟารองเห็นแสงไฟสว่างชนทค้ายกให้ตรุกนออกไล่ฆ่าพนกคงได้ชยชนะ ชื่องกงกับโงวหยงชนแสดได้พงกเห็นชอบ จึงเลิกไพร่พลกลับมายงค่ายจัดโต๊ะและสุราเลี้ยงกันเป็นอนนค พอเวลาค่ำชื่องกงก็โยกกองทัพไปพักอยู่ใกล้ชายเขาห่างค่ายประมาณทงสองดแล้ว ส่งพนองให้คุมไพร่พลแยกกันไปช่มอยริมค่ายตามค่างซุนสินว่านนทกประการ ตัวชื่องกงกับชนแสดทงสอง ฮวยหยง ฉินเหมง ลอฮวง กวยเตง กชนคอยดอยู่บนเนินสูง.

ฝ่ายกอลเหลียมกลับเข้าเมืองได้มีใจโกรธนัก คิดจะแก้แค้นให้จงได้ จึงใช้ทหารไปสอดแนมตว่าชองกงจะคิดอ่านประการใด ทหารก็ไปสืบแล้ว กลับมาบอกว่ ชองกงกำลังกินโต๊ะเสปสวารนเวงอยู่ กอลเหลียมแจ้งความ จึงคิดว่า พวกชองกงได้ชยชนะพวกนกัาเวบยกมาตเมืองอก คงมีความประมาทมิได้ระวังรักษาด้วย เวลาคมทหารเทียบชั้นเบี่ยไปตีปล้นในเวลาค่ำ วันนกกตงสมความปรารถนา คิดแล้วจตทหารเทียบชั้นเบี่ยกับทหารมาพัน- หนึ่ง มีเครื่องศตตราวุธต่าง ๆ พอเวลาตกประมาณยามเศษ กอลเหลียมก็ แต่งตวถอฮาวอชนมาเบตประตูออกไป ครนใกล้จะถึงค้ายชองกงเห็นเงบ สดกยหนด ฮานมนตบนตาดใหม่คคคิมเป็นพายพดหอบเฮากวดทรายและ คิลาบลิ้วมาบนอากาศเสียงสนนทวนไหว กอลเหลียมก็คุมทหารเทียบชั้นเบี่ย ถอกบตรุกันเข้าไปในค้ายทหารมานนถอเครื่องศตตราวุธคอยอยู่นอกค้าย.

ฝ่ายกงซุนสนกบชองกงและพนองยนคอยตอยบนเนิน ครนเห็นตง นนกงซุนสนกเฮากระบชองวเศษชชน ฮานคธาเชญวรามสรทงทหายนตาดให้ พวรองและมแสงสว่าง พวกชองกงทชุมอยครนโดยนพวรองและเห็นแสง- ไฟสว่างกตรุกันออกมาทงตดาน.

ฝ่ายกอลเหลียมกับทหารตามรอย เข้าไปในค้ายไม่เห็นมผู้คนและ - โดยนเสียงพวรองกพากนวงหนออกมา พอไฟพลชองชองกงประตงเข้า ลอมไ้ว ชนระนนพามาตค้ายถกทหารเทียบชั้นเบี่ยตายสนทงสามร้อย กอลเหลียมเห็นกตกใจวิ่งออกจากค้ายได้พาทหารมาหนีไปไฟพลชองชองกง บกรกซาพนทหารมากอลเหลียมลมตายอกเป็นอนมมาก ทเหลือตายประมาณ สามสิบเศษหนตามกอลเหลียมไป ลิมชองกคิมไฟพลได้ตามไปจนถึงประตู เมือง จบได้ทหารกบมาชสิบ แต่ตวกอลเหลียมกับทหารสิบมานนทนเขา-

เมืองใด บัดประตลงเขื่อนชนรรักษาหน้าทเชิงเทินไว้มั่นคง ลิมของพาไฟร-
 พลกบทหารมาทจับไดกลบมา ชองกงและพวกพ้องเห็นกอลเหตุยมหนีไป
 แลวกวชนกนกลบลงมาจากเนิน พอลิมของกับพวกพ้องมาถงพร้อมกน
 ลิมของเอาทหารกบมาทจับไดมาส่งชองกง ๆ ส่งให้ซาททหารเหล่านนเสย
 แล้วยกไฟรพลกดบมาค้ายในเวลากลางคน ครนรุ่งชนเขาชองกงกคุม
 ไฟรพลเขาลอมเมืองกอตงจิวไวทงตตาม.

ฝ่ายกอลเหตุยมหนีเขาเมืองใดกคตวิตกว่า เต็มเราไดรารเรียนมนต์
 คาถาไวสำหรับตัว มาครนงกตพวกใจรไม่ได้ จำจะต้องมีหนังสือไปถึง
 เมืองตงเซียง เมืองโควจิวด้วยผู้รักษาเมื่อนนกกอลกิดชนนางผู้ ใหญ่ พชาย
 เราจตตงแต่งไปให้รักษา ถ้าเจ้าเมืองทงตองรักคองยกมาช่วย คดแลวจง
 เขียนหนังสือตองฉบับมอบให้ขุนนางกรมการเบ็ดประตเมืองแยกกันไป.

ฝ่ายชองกงคุมไฟรพลตงลอมอยู่ ครนเห็นคนในเมืองลอบหนี—
 ออกมาไฟรพลเหล่านนก็ไล่ตามไปจะจับ โงวหยงชินแสดห้ามไว้แลวว่า
 เราจะต้องตตรอนกอลเหตุยมเสยกอน ชองกงถามว่า ท่านจะคคอบายประ-
 การใด โงวหยงว่า ในเมืองกอตงจิวทหารกเบาบางพวกนเซตชยาคครน
 ความไปทงสน กอลเหตุยมจิงใช้คนแยกกันไปชอกองทัพหัวเมืองใกล้เคียง ๆ ให้
 ยกมาช่วยโดยเร็ว เราให้ไฟรพลปลอมเป็นทหารหัวเมืองยกมาทำที่จจะสู้-
 รบกันเอง กอลเหตุยมเห็นกจะเบ็ดประตเมืองออกมาช่วย ไฟรพลทปลอม
 นนให้ยกตรงไปเข้าเมืองคงจับตัวกอลเหตุยมได้.

ชองกงได้พงกคใจ เรียกไตจงมาส่งให้รบไปเขาเนยชัวเปาะจัด—
 ไฟรพลปลอมเป็นทหารยกแยกย้ายกันมา ตามอบายโงวหยงชินแสด ไตจง

ค่านับลวออกจากค่าย เขากะเบ็ของวิเศษได้ อานคาถาตรงไปยังเขาเนีย—
 ชวเปาะ ครนถงกเลาความชงสูรบกับศัตรู ให้เตียวโก่พังแล้วจุดไฟรพล
 ปลอมเป็นทหารหัวเมือง ยกออกจากเขาเนียชวเปาะแยกกันไปเมือง—
 กอตงจิว.

ฝ่ายกอเหลียม ครนผดอหนงสอไปแลว ก็ให้ทหารจุดพันและ—
 ฟางมากองไว้ จะจุดไฟให้กองทัพหัวเมืองทยกมาช่วยเห็นเป็นสำคัญว่า
 เป็นการรอนจะใครบยกมาโดยเร็ว ครนจัดการเสร็จแลวกให้จุดไฟชน—
 ความตกรุ่นอยู่มิได้ขาด ตัวกอเหลียมไปคอยดูพวกทหารหัวเมืองอยู่บน
 กำแพงทุกเวลา.

ฝ่ายของกตงลอมเมืองกอตงจิวไว้ ครนเห็นพวกทหารทปลอม
 ยกมากจาวได้ จึงตงพวกพองกับไฟรพลว่า ถ้าเห็นกองทัพยกใกล้เข้ามา
 แลวกให้แตกหนีไป แยกกันซุ่มอยู่ตามชายเขาและทางลัด คอยสกัดจับ—
 กอเหลียมฆ่าเสียให้ได้ พอทหารทสองทิศใกล้เข้ามา พวกของกตง
 เป็นตกใจ คมไฟรพลถอยหนีไปซุ่มอยู่ตามค้ำส่ง กอเหลียมขึ้นไปคอย
 อยู่บนกำแพง เห็นทหารทปลอมยกมาคนละทาง ก็สำคัญากกองทัพหัว
 เมืองทสองมาช่วย มีความยินดีขงนัก แลไปจุดไฟรพลของของกตง—
 ลอมอยต่างระส่ำระสายพากันหนี กอเหลียมเห็นไตทกลงจากกำแพงคม
 ทหารเบ็ดประตเมืองออกมา ของกตงก็สวดยหยง ฉมเหมงย่นอยู่ในหลอม
 พอเห็นตงนนักทเป็นล่อ กอเหลียมก็คมทหารไล่ตามไป.

ฝ่ายไฟรพลทปลอมเป็นทหารยกมาช่วยนน ก็ตรุกันเข้าไปใน
 เมืองได้ ไล่ฆ่าพันทหารทรักษาประตและเชิงเทินล้มตายแตกกระจัดกระจาย
 ไปสน ทกองยทของกตงชวช่วยกันรักษาประตกำแพงไฉมนคง.

ฝ่ายก้อเหลยมได้ตามช่องกงไปใกล้จะถึงชายเขา เหลยมหลังมา
 เห็นแต่ไฟพลของช่องกงตกใจยิ่งนักรีบคมทหารกลับ พอพวกพ้องของ
 ช่องกงห่มอยู่ชายเขาชาย - ขวานนตรกนออกมาเข้า บกรุกฆ่าพันทหาร
 ก้อเหลยมตายลงมาก ตัวก้อเหลยมนตรงไปจะเข้าเมือง เห็นบนกำแพง—
 เบนยทอของช่องกง แลศทหารกับไฟพลพวกเขาเนยชวเปาะทงสนก
 เสียใจ ชมมาคมทหารที่เหลือตายหนีลตทางไป ไฟพลของช่องกงชงตง
 สกตหนาเอนรองตวาดว่า ก้อเหลยมจะหนีไปทางไหนลงจากม้าให้เรา—
 จับแต่โดยดี กงชุนสันเห็นตงนนักพาทหารกับไฟพลที่ช่มอยู่ออกสกัดไว้
 ทงสองข้าง ตรงเข้าบกรุกฆ่าพันทหารก้อเหลยมตายสน ก้อเหลยมลงจาก
 มาวงหนชนบนเขา พวกช่องกงไล่ติดตามไป ก้อเหลยมเห็นกตกใจจึง
 อานคาถาบนันตาสเป็นเมฆหมอกหอบก้อเหลยมลอบชนบนอากาศ.

ขณะนั้น กงชุนสันตามไปด้วยก้อชานมนตแลวเขากระบของวิเศษ
 ชชนไป บันตาดเป็นสายฟ้าฟาดถกก้อเหลยมตกลงมากล้งอยู่กลางดิน -
 ดยเหงตรงเขาตตเอาศระษะก้อเหลยมได้แลวชวนกันลงจากเขากลับไปค้าย.

ฝ่ายช่องกงกับช่วยหยง ฉนเหมง กลับมาถึงค้ายแจ้งความว่า
 พวกทปปลอมมายกเขาเมืองไดกยन्द แต่ยงค้อยพวกพ้องอยู่ จะจับ -
 ก้อเหลยมได้หรือประการไดยังไม่รู้ พอคตตงนنگชุนสันกับพวกพ้องมา
 ถึงแจ้งความ ชงชาก้อเหลยมตตเอาศระษะมานนให้พงทกประการ ช่องกง
 กตกใจ ยกกองทัพเข้าไปในเมืองกอตงจิว กำชบตั้งไฟพลมโห้กระทำชม
 เหวงราชภูรชาวเมือง โห้ตงทามาหากนตามภูมิฉานาเป็นปกตเวียบร้อย—
 แลว ช่องกงกับพนองกชวนกันไปหาชาฉน.

ครั้นถึงคอกไม่เห็นผู้ตรวจและผู้คุมพากันหนีไปสิ้น มีคนโทษทกลง
ตายสักหน้าใจประมาณห้าสิบคน มิได้ของจำ แต่ชาจีนนั้นไม่เห็น ชองกง
มีความวิตกชวนกันเที่ยวคนไปตั้งคอกแห่งหนึ่ง พบญาติพี่น้องครอบครัว —
ของชายซึ่งเสียชีวิตอยู่ ออกคอกหนึ่งนับตรกรรยาครอบครัวของชายที่
อยู่ ณ เมืองชองจิว ก่อเหลียมให้ทหารไปจับเอาตัวชายซึ่งคอกไว้คนละแห่ง
โรงหยงซันแต่ให้เขาผู้คุมทอยเผาศกมาได้ถามว่าเหตุการณบ้างหรือไม่.

ยังมีชายผู้หนึ่งแจงว่า ข้าพเจ้าเป็นคนใช้ของเจียดคืบ เมื่อวัน
ก่อนนั้น ก่อเหลียมผู้รักษาเมืองกาซบส่งผู้คุมมา ให้จำชาจีนแน่นหนาชน
อีก ถ้าคนโทษมากก็จงทบตีเสียให้ตาย เว้นได้สามวันก่อก่อเหลียมถามว่า
ชาจีนตายแล้วหรือยัง พวกข้าพเจ้าเห็นว่าชาจีนเป็นคนตมสลกกลกไม่ทำอัน—
ตราย จึงแจงความกับก่อก่อเหลียมว่า ชาจีนนั้นเจ็บป่วยเจียนตายแล้วจะ
ต้องฆ่าทำไม ก่อก่อเหลียมไม่ไว้ใจกลัวชาจีนจะหนี จึงให้ผู้คุมเอาตัวชาจีน
ลงไปขังในบ่อน้ำหลังบ้าน บदनจะเป็นตายประการใดข้าพเจ้าไม่ทราบ.

ชองกงได้ฟังกตกใจให้ชายผู้หนึ่งพาไปตั้งบ่อน้ำ แล้วเห็นผู้คุม
อยู่ ไม่แจงว่าตนสลกสลกเพียงใด ชองกงเสียใจนึกพูดว่า ถ้าแมนชาจีน
ตายตัวเรากคงตายเหมือนกัน โรงหยงซันแล้ว ท่านต้องให้คนลงไป
ก่อน ถ้ามองพวกพ้องว่า ผู้ใดจะลงไปบ่อน้ำได้บ้าง ลขยว่าข้าพเจ้า
จะลงไปเอง ชองกงว่าจะลงไปตชาจีนกคแล้ว การอนนเกิดชนกเพราะ
น้อง จึงเขาเซงมาผูกเชือกแน่นหนา ลขยก็ถอชวานสองมอ่งในเซง
หยอนเชือกลงไปมีคิ้วเหมือนกลางคน ไม่เห็นสิ่งใด ลขยเอามือค้ำพา
แต่กระดูกเป็นนกกหนา เทยงค้ำไปอีก พบคนนั่งพองอยู่ข้างบ่อ ลขยร้อง
ถามว่า ขาดอกหรือหนงหรือ.

ฝ่ายราชินทนลำบากอดอยากอยู่ในบ่อหลายเวลาเจ็บป่วย พุดจา
ไม่ออก ครั้นไต่ขมเสียงร้องเวรกกเขามอกคลาพบลชย ก็พุดออกอยู่ใน
คอกหวังจะบอกว่ายอน.

ลชยไต่ขมกรูว่าราชินยังไม่ตาย มีความขมขื่นนัก อุ่มเหาราชิน
ไต่แข่งกระตักสายเชือกผูกกระพรวน พวกช่างบนกชกเข่งขึ้นมา ชองกง
กับพวกพ้องกตใจ เขาพยงราชินออกจากเข่ง เห็นครุฑและชาแตกยับ
เยนทงตัว จึงไหคนใช้หาหมอรักษา ช่วยกันพยงราชินมายังทสี่านก
ชองกงก็ให้ไปถอดเอาบุตรภรรยาครอบครัวของราชงเสยและราชินออกมา
ช่วยกันพยาบาล ราชินคอยคลาหายป่วยชน ชองกงไหจัดเกวียนมา
บรรทุกราชินกับทศพยสงของเงินทอง และบุตรภรรยาญาติของราชินกับ
ราชงเสย แลวไหลชยกับลยเหงคมไปเขาเนยชวเปาะก่อน สงไหจับบุตร
ภรรยาครอบครัวของกชเหลยมไปเขาเสยทงสน เกบรบเอาทศพยสงของ
เงินทองและเสยยงอาหารขนบรรทุกเกวียนพร้อมแลว ชองกงก็เดกกของทพ
ออกจากเมืองกอตงจิว เดินทางรอนแรมไปหลายวัน จนกระทั่งถึงตำบล
เขาเนยชวเปาะ เดยวไกกับพวกพ้องมาตอรับเขาไปในทชมนม ชองกง
จึงเลาความชงไต่สรบกับกชเหลยมไหพงตงแตตจนจนปลาย เดยวไกกับ
พวกพ้องเหลานนกมความขมขื่น หาหมอมารักษาพยาบาลราชิน แลวจัด
ทอชวไหภรรยาญาติครอบครัวของราชงเสยกับราชินอยด้วยกัน พอราชินหาย
ป่วยแลว เดยวไก ชองกงสงไหจัดโต๊ะและสุรามาเดยงกันเป็นอนัด ราชิน
คิดถึงบุญคุณเดยวไก ชองกงและพวกพ้องเหลานน ก็คูกเขาลงคานบแลว
พุดวว่า ขาพเจาขอบคณทวนทงปวงนัทหนา ถ้าไมยกไปช่วยขาพเจากคง
ตาย เดยวไก ชองกงและพวกพ้องก็คูกเขาลงพร้อมกันพุดวว่า ขงทานม

คุณกับพวกชาวพเจานนหาทเป็รียบมได้ การทงปวงกสาเวจแเลวเซญุท้าน
 อยู่ดวยกนทนเถต กพยุงซาจนชนนงกนโตะเสพสุราพุดจากันตามสบาย —
 แลว ตางคนกไปทชอยู่ ตงแต่นตามลซาเนยชวเปาะกรุงเวองเจริญมนคง
 ชนกว่าแต่ก่อน.

ฝ่ายผู้รักษาเมืองตงเซียงกับเมืองโคจิ๋ว แข็งความในหนังสือของ
 กอเหลียมแลว กจตทหารพร้อมจะยกกองทัพมา พอได้ข่าวว่าเมืองกอ-
 ตงจิ๋วแตก จึงทำหนังสือบอกข้อความให้ขุนนางถือเข้าไปเมืองหลวง.

ขณะนั้นขุนนางที่เมืองกอตงจิ๋วหนีไปถึง ตงเกยเมืองหลวงพร้อม-
 กันกเขาไปแจ้งแก่กอททุกประการ กอทจึงความชงขุนนางเมือง-
 กอตงจิ๋วและหนังสือบอกหัวเมืองทงสองแลวก็โกรธยงนัก คิดจะยกไป
 ปราบปรามพวกโจรตำบลซาเนยชวเปาะ ทดแทนกอเหลียมผู้นองให้จึงได้
 ครนเวลารุงเขา กอทจกเขาไปเฝ้าพระเจ้าของฮุยจาง กราบทูลว่า บदन
 เกิดโจรชนทตำบลซาเนยชวเปาะ ในเขตแดนเมืองเจจิ๋วพวกทง ต้วนาย
 โจรนนชอเตยวไก ชองกิง ชองสมไฟว์พลเตยวปลันราษฎรชาวบ้านอยู่-
 เนอง ๆ และยกไปตีบ้านบอฮุนกย ซาเจ้าของตำบลตาย เอาไฟเผาบ้าน
 เรอนเสียแลวซาพนผู้รักษาเมืองเจจิ๋วตาย ครนพวกโจรยกไปตีปลันเมือง
 กอตงจิ๋ว ซาผู้รักษาเมืองและขุนนางล้มตายลงเป็นอนันมากเก็บเอาทรัพย์สิน
 สิ่งของเสบียงอาหารไปสิ้น โจรพวกนั้นถาเรบมากชนททุกทขอพระองค์จึง
 โปรดให้ยกกองทัพไปปราบปรามเสียโดยเร็ว จึงจะไม่เป็นเสี้ยนหนามแผ่น
 ดินสืบต่อไป.

พระเจ้าของฮยจงได้ทรงฟังกตกรุทษย จึงรีบส่งโศกอกกวัดเลอก
ทหารทนมมอเซมแซง ยกไปปราบพวกโจรตำบลเขาเนยชัวเปาะเสีย
อย่าให้ตั้งของสมขนใด.

กอกกวรบาทลดา ซึ่งพวกโจรเล็กน้อยเท่านั้นไม่ควรจะยกกองทัพ
ใหญ่ไปให้บังเกิดความกลัวทหาร ขาพเจ้าทราบวาอเอียนเจยกกอกอเอียนจน
ซึ่งเป็นทหารเอกของพระเจ้าไท โจยองเตตรงแผนคณภของบคนเป็นขนนาง
ออยทเมืองยอเลงกุน ซึ่งชนกบเมืองฮ้อตงมมมอเซมแซงขอพระองคมีรับสั่ง
ให้หาอเอียนเจยก มาตงเป็นแม่ทัพคุมทหารยกไปกคงไตชยชนะ.

พระเจ้าของฮยจงจึงตรัสวา ภาทานเห็นคจงมตราไปหา—
อเอียนเจยกเข้ามา จะได้ยกไปปราบปรามเสียโดยเร็ว กอกกวกถวายบังคม
ลากลับมาบ้านตงหนงสอรับสั่งมอบให้ขนนางถือไปเมืองยอเลงกุน

ฝ่ายอเอียนเจยกเป็นขนนางตาแหน่งททองจแจงวา มีผู้เชิญ
ทองตรามาไกลจะถงกตงตวไวคอชรบพรอมตวดยผู้รักษาเมือง กรมการ
พอขนนางนำทองตราไปถงกเชิญเขาไปข้างในค่านับตามธรรมเนียม ด้ก
ฉนกกอออกอ่าน มีความวา "รับสั่งให้หาอเอียนเจยกเข้าไปฝ้าโคอ
เร็ว จะให้เป็นแม่ทัพไปปราบปรามพวกโจรตำบลเขาเนยชัวเปาะ"

อเอียนเจยกกจกต ไตะและตราเลงขนนางผู้เชิญทองตราสำเรจแล้ว แต่ง
ศวใส่เกราะถอฮาวอสำหรับมอเรียกบาวไพรชนมาห้าศบคน ออกจาก
เมืองยอเลงกุนไปหลายวัน ครมถงตงเกยเมืองหลวงขนนางผู้นำทองตรา
กพาอเอียนเจยกไปหากอกกว ๆ กพูดจวาได้ถามกนุตามธรรมเนียม — —
อเอียนเจยกคางออยทบ้านกอกกวคณหนง รงชนเขากอกกวหาอเอียนเจยก
เขาไปเฝ้าพระเจ้าของฮยจงกรวาทลดา อเอียนเจยกมาถงแล้ว.

พระเจ้าชองฮยงทอดพระเนตรเห็นอุเอียนเจยกมดกษณะดีควรจะเป็นแม่ทัพได้ ก็พระราชทานม้าเครื่องอาภรณ์พร้อมให้อุเอียนเจยก มานนคาทางทิศใต้ทางตะวันออกโดยเบ็ดเตล็ดทางใดวันละพันลี้ จึงตรัสสั่งกองทัพว่า ท่านจงไปจัดทหารและเครื่องศาสตราวุธให้อุเอียนเจยกจะได้ยกกองทัพกำจัดโจร กอถวกกับอุเอียนเจยกกถวาขบงคมลากกลับมาบ้านปรึกษาการที่จะยกกองทัพไป อุเอียนเจยกว่า ชิงโจรเขาเนียชวเปาะนนมพวกพ้องไพร่พลมากฝีมือเข้มแข็ง เติบียงอาหารกับบริวารณ์ไม่เหมือนโจรที่ตาบลอนจะหมีนประมาณนั้นไม่ได้ ข้าพเจ้าเห็นมชายอยู่สองคนถ้าได้มาเป็นนายทหารยกไปคงได้ชัยชนะ.

กถวกถามว่า นายทหารทั้งสองนั้นอยู่ที่ไหน อุเอียนเจยกว่า ทหารผู้นั้นเป็นททอนเขมไซ อยู่ ณ เมืองตงจวแซฮันชอทอ ฝีมือเข้มแข็ง เรียกว่าแปะเตงเจียงกน อีกคนหนึ่งเป็นขุนนางอยู่ที่เมืองไนจวแซเผงชอ ฝีมืออกแข็งแรง คนทั้งปวงจึงตงชอเรียกว่าเทียนมกเจียงกน ควรจะเป็นนายทหารได้ทั้งสองคน กถวกได้ฟังกยन्दงตั้งหนังสือรบส่งให้ขุนนางถือแยกกันไปหาตัวคนทั้งสองมาโดยเร็ว ขุนนางผู้นำทองตราแยกย้ายไปตงเมืองตงจว เมืองไนจวพร้อมกันฮันทอและเผงกแกงความแลวก็จัดแจงออกจากเมือง มากับขุนนางผู้นำหนังสือ รบส่งรบมาทาง กลางวัน กลางคนประมาณสี่ห้าโมงถึงเมือง หลวงแลว จึงพากันเข้า ไปค้า น้บถ กถวกตามธรรมเนียม กถวก อุเอียนเจยกเห็นนายทหารทั้งสองมากดีใจเล้าความที่จะยกกองทัพไปนั้นให้ฟังทุกประการ แลวให้อุเอียนเจยกกับฮันทอ เผงกไปฝึกทหารชกชอมฝีมือทดสอบทุกเวลาจนชำนาญ

กอกจงพุดกับอูเอียนเจยกและนายทหารทั้งสองว่า ทหารสาม
เมืองนนมมากน้อยเท่าไร อูเอียนเจยกความทหารมาอยู่หาพนทหารเดินเท้า
หมนหนง กอกจวาทหารยงน้อยนัก ไ้ให้นายทหารทั้งสองกลับไปเกณฑ์
ไพร่พลเพิ่มเติมเขาก อูเอียนเจยกว่า ขงทหารทั้งสามเมืองที่เตรียม
ไว้นั้นฝีมือเข้มแข็งเคยสู้รบชากมากท่านอย่าวิตก ข้าพเจ้าเป็นทักขวา
เสอเกราะกับหมวกและเครื่องศัสตราวุธจะไม่พอใช้ กอกจงจวาทอง
สามจะต้องการสิ่งใดก็เลือกเอาในคลังตามชอบใจเถิด พุดแลงกตั้งให้ชน
นางพนักงานคลังพาอูเอียนเจยกไปเลือกเสอเกราะทวนงาวกระบี่แหวน—
หลาวเกาทัณฑ์ขนออกมাত্রเตรียมไว้เสร็จ กอกจกใหม่อกสามพัน
และเงินทองแพรวพรรณต่าง ๆ ให้อูเอียนเจยกแม่ทัพกับนายทหารทั้งสอง
เป็นอันมากอูเอียนเจยกกับชนทอ เฝงกคานบรบของรางวัลแล้วลากอกจ
มาชนมามากทหารออกจากเมืองหลวงตรงไปเมืองยอลงกุกนก่อน ครน
ถึงอูเอียนเจยกก็ให้ชนทอกับ เฝงก กลับไปเมือง จัดทหารมาสมทบกัน —
ชนทอ เฝงกคานบรบแล้วแยกกลับไปเมืองที่อยู่ของตัวครนถึงชนทอ เฝงกจัด
ทหารยกออกจากเมืองเดินทางมาหลายวันถึงเมืองยอลงกุกน อูเอียนเจยกกม
ความยินดีให้ทหารทั้งสองเมืองเขาสมทบกัน เอาเสอเกราะกับหมวกและ
เครื่องศัสตราวุธที่เบกมาจากคลังนน ออกจ่ายให้พวกทหารครบทั่วแล้ว
อูเอียนเจยกจัดทหารเป็นสามทัพ ให้ชนทอเป็นทัพหน้าอูเอียนเป็นแม่ทัพ
หลวง ให้เฝงกเป็นทัพหน้าจัดการเสร็จแล้ว ครนได้จวนฤกษ์ต้ออูเอียนเจยก
ยกทัพออกจากเมืองยอลงกุกน เดินทางไปยังเขาเนยชวเปาะ.

ฝ่ายมาไซคอยเหต เห็นกองทัพเมืองหลวงยกมา ก็ไปแจ้งความ
 กับเตยวไถ่ ของกงวา ออเรียนเจยกชาวเมืองยอเลงก นเป็นแม่ทัพยกทหาร
 มาใกล้จะถึงเขาเนยชวเปาะออยแลง ขณะนั้นเตยวไถ่กับของกงและพวก
 พองนงกนโตะเสพสราพตจากนั้นอยู่ ครั้นได้ฟังคนไซมาแจ้งความก็ปรึกษา
 การที่จะสู้รบ

โงวหยงจีนแต่จวงว่า ทเป็นแม่ทัพมานนเป็นเทอกเถาออเรียนจีน
 ชุนนางนายทหารแต่ครงแผนตบของ ขอเสยงปวากฎมาชานาน ออเรียนเจยก
 คนนผมอเขมแรงนถ ถ้าจะสู้รบก็ตองให้คนทกลาหาญตเขาตานทานไว่ก่อน
 แลวจจคคอบายจบเขาตอตอภายหลัง.

พดยังไม่ทันขาดคำลชยว่า ชาวเจาจะรับอาสาไปจับตัวแม่ทัพ
 มาให้ไต่ ของกงวาการศกครงนหนักแน่นแรงเราจะคิดให้ยกไปเอง
 ของกงกให้คนเหมงเป็นกองหน้ายกไปก่อน กองตองให้ลิมชอง ที่สาม
 ให้สวยหยง ทดไหนดางไฮวซาเหนย ททวให้ชงลบยกทนนเองกนไป
 ของกงกบพนองอกสบนายเบ้นทัพใหญ่ ให้จตง ลยเทง มกทอง ชิงชน
 ลอฮวง ห่านายเบ้นบกชาย เขยหยง เจยสว อวผง เบ่หลน กวยเตง
 ห่านายเบ้นบกชวยกตามไปภายหลัง ไหลจุน เตยหวย เตยสุน อวนเชยวย
 อวนเชยวเหงา อวนเชยวชตทกนายคมไพร่พลลงเรือรบไปคอยรับอัยวม
 ผง สงไหลชยกยเขยหลมคมไพร่พลเดินเท้าแยกไปรุ่มอยู่ตามทาง หนัก
 ไหนดจะได้ชวยกัน.

ของกงจตการพรอมแลง กยกกองทัพออกจากเขาเนยชวเปาะ
 ชามมาถงผง ฉนเหมงคมไพร่พลออกเดินเป็นกองหน้า กองทัพเหล่านน
 กยกเดินตามเบ้นชน ๆ เองไป ถึงชายเขาทิศตะวันตกททาเลทกวางใหญ่

ช่องกิ่งกโหดกระบานรวไวกออรบกองทพทลวง ขณะนั้นเป็นฤดูแล้ง
 ช่องกิ่งพททหารคอยทำอยู่ชายเขาคนหนึ่ง ครนรุ่งเช้าเห็นกองทพสนทอ
 นายทหารเอกยกมาไกลจะถึงเวลาจวนค่ำไม่ได้สรบ สันทอถกตงควยพก
 ทหารพรองชนเขา กองทพหนาทยกเขาปะทะกัน สันทอชบมาชนหน้าเห็น
 ฉนเหมงจรงรองว่าพวกโจรเหล่านี้ไม่รู้จักหรือกองทพเทพยตายมาแล้ว ยัง
 ไม่สามภกคเศยโดยดต ชนจะสรบภจะจับตั้งเข้าไปเมืองหลวงฆ่าพนเศยให้
 ละเศยคจะไดสมภทเป็นโจร

ฉนเหมงไทพงกโกรธไม่ได้ตอบประการใด ชนมาเชารบกับ
 สันทอโดยสบเพลงสันทอสมฉนเหมงไม่ได้ชกมาชน พอกองทพใหญ่
 ยกหนนมาทนอเศยนเศยกแม่ทพชบมาเชารชวย ฉนเหมงรบรองตาทาน
 ไว พอดมของนายทพทสองยกมาถงรองบอกฉนเหมงว่า พจะเขาสรบ
 ให้ตสภตามรอยเพลง ว่าแลวกชบมาเชารบกับอเศยนเศยกประมาณห้า
 สบเพลง ตางมมมอเซมแซง ทงสองฝ่ายยังไม่แพชนะกัน.

พอชวยหยงนางทพทตามยกมาทน รองบอกดมของว่าพหยตเศย
 กอนเตตนองจะจับแม่ทพคนนเอง ดมของไต้พงกทำเป็นชบมาทนอเศยน—
 เศยกรรวดมของมมมอเซมแซงไม่ได้ตาม พอเผงกกองทพทลวงของอเศยน-
 เศยกยกมาถง จงรองตวาดว่า พวกโจรเหล่านี้ม่งอจหนัก ถาเป็นชาย
 ชาตทหารแลวกอชยาทนกัน

ชวยหยงไต้พงกโกรธชบมาเชารบกับเผงกโดยสบเพลง เผงกดู
 มมมอชวยหยงไม่ได้ชยบจะชกมาทน อเศยนเศยกเห็นตงนนักชบมาตรงเขา
 สรบกับชวยหยงไต้พงก เพลง พอนางไฮจชเห็นยนายทพทสคมไพรพดมา
 ถง ภรองบอกชวยหยงจวนองจะขออ้าสาจบนายทหารคนนให้ได้ พุดแล้ว

กชบมาเขารบกับอุเอียนเจยก · เฝงกเหนงชบมาเขารวยอุเอียนเจยกรบ
 เป็นสามารถ พอชงลบกองทัพหาคุมไฟพลมากง เห็นนางไฮ้วชาเหนย
 รบกับนายทหารหลวงกยณค้อยู๋ นางไฮ้วชาเหนยสู้รบกับเฝงกโดยสบเพลิง
 กทาเป็นแพชกมาหน เขาเชอกวเคชโยนชนบนอากาศลอยอยู่ประมาณครู่
 หนึ่งกลงมาผูกมดเฝงกตกมาลง ชงลบกุมไฟพลเขาจับตอเฝงกไต่
 อุเอียนเจยกเห็นดงนกก โกรธเขาสูรบกับนางไฮ้วชาเหนยโดยสบเพลิง .

อุเอียนเจยกจึงคิดว่า หลยงคนนมมอเซมแซงนกก จาจะตองลือ
 ลวงด้วยอบายในกระบวนรบ ถ้าเสียทกจะตให้ตาย คิดแฉดยกกระบอง
 ชางชายตลงไป นายไฮ้วชาเหนยก็เอาระบสองมือชนกนไว้ อุเอียนเจยก
 เห็นไคทาเอาระบสองมือชวาตหมายชวด นางไฮ้วชาเหนยเอาระบบอง—
 บตออาวุธทงสองผ่ายเป็นประกายไฟออกมา ชงลบกเห็นกชบมาเขาดานทาน
 อุเอียนเจยกไว้ นางไฮ้วชาเหนยคุมไฟพลลอมเขาไป พอชงกยยกทัพ
 ใหญ่มาถงทรบจางชวนพนองเหล่านนยन्द ชงลบกกับอุเอียนเจยกรบกันไต่
 ประมาณสามสบเพลิงยงทวแพชนะกันไม่ สันทอนนายทหารเอกแจงจวพวก
 โจรจับเฝงกไปไคก โกรธ คมทหารตามกองเขาสมทบกนยกบกรกตหัก
 ตรงเข้าไป ชองกงไทพนองสบนายทเบนบักชายชวาคม ไฟพลยกเขา
 ปะทะ กองทัพทงสองผ่ายสู้รบกันเป็นสามารถ ชองกงจะเอาชยชนะพวก
 ทหารหลวงกยงไมได้ ด้วยอุเอียนเจยกแมทพมทหารพวกหนงเรยกว่า
 เดยนชวณเบใส่เสอเกาะเหล็ก มชองอยจาเพราะทตา มานนกกมเสอเกาะ—
 เหลกใส่เหมอนกน เวนใจแตชอทกบเทา ทหารชองกงมแตเสอเกาะ
 พนแทงทหารทใส่เสอเกาะเหล็กไมเขา พวกทหารหลวงกยงเกาพนท—

ระตมมา ของกงสงให้ไพร่พลให้ลาถอย พอห่างออกไปชายเขา ตงคายน
 มนคงไวสงให้เอาตัวเผงกมา ของกงกเขาแกมดอกออกเชิญเข้าไปในค้าย
 จดทโหนงแฉงกคานบเผงก ทุรมคานบพดกบของกงวา ทานจบชาวพเจ้า
 มาไตกควรจะชาเลย ของกงวาพวกพองเราไมมทสานกฮาศย จึงไตชก-
 ขวนกนมาทรมานอยุทเขาเนยชวเปาะ ครวงนมรบสงให้ทานยถทพมา
 ปราบปราม ครนจะยอมจะใหจบไปโดยดกกลวจะตายจึงไตตอสู พวกเรา
 จบทานมาความผิดชอออกยเสียเกิดอยาไตถอโทษเลย

เผงกวา ชาวพเจ้าทราบอยุทวาทานเบนคนสตัยชอมนคง ไมเบยด-
 เบยนราชฎรโหดอรอน ขอเสยงปรากฎไปทอแผนดิน ชาวพเจ้าจะอย-
 สนของคณทานกวาชวตจะหาไม ของกงไตพงกยन्द จึงไทพนองเหลานม
 พวเผงกไปทาเตยวไกใหอยุทเขาเนยชวเปาะ

ฝายชเชอนเจยกตงคายนมนคงแลว ก็ปรกษากบสนทอวาพวกโจร
 เขาเนยชวเปาะมฝมอแซมแซง จบเอาเผงกนายทหารวาไป จะคคฮานส-
 รมประการไตต สนทอวาถาเวลาพรูงนไปรบอก ทามจงจคททหารมาไต-
 เกราะเหล็ก ยกออกหนาบกรกเขาไปคงเอาชยชนะไต อเฮยนเจยกกเห็น
 ชอบตวย ครนรงชนเวลาชวากจคททหารใสเสอเกราะเหล็กทงสามพนชนม
 เกราะเหล็ก แลวเอาไซรอยตคณตบหนงสามสบสมา ททหารสามพนจค-
 เบนรอยตบถฮาวูชตาง ๆ เบนกอนหนาเรยกวาททหารเลยนชวณเบ แลว-
 จคททหารเตนเทาอกหาพนเบนกอนทนน สงกาชบวาถายกไปตงกองทพ-
 พวกโจร ก็ไทแยกออกเบนสามคานเขาบกรกชวพน ททหารเหลานนคคา
 นับลาไปเตรยมการไวตามสง ชูเชอนเจยกกชนมมาออกจกคายนคุมทหาร-
 ตรงไปทสนามรบ

ฝ่ายของกงกรนวงซนเขา กิจตพวกพ้องไฟว์พลแยกเป็นห้าทัพ-
 เหมือนเมฆวนยกมา ตอของกงกับพวกพ้องสิบคนคุมไฟว์พลออกจากค่าย
 ไปยังทรบทางสองทัพถึงพร้อมกัน ไม่เห็นทหารในกระบวนทัพของอูเฮียน-
 เจยกยกออกมารบ ไตย่นแต่เดียงมาล่อและกลองสนนอชกมความสงสัย
 จึงส่งให้ทัพหลังถอยไป แล้วย่นคอยคอย เห็นทหารในกระบวนทัพ
 อูเฮียนเจยกแยกย้ายกันออกเป็นสามด้าน ปลอຍทหารเลียนฮวนเบว่งมา
 พร้อมกัน ของกงส่งโหระตมยงเกาทัศนชานหน้าใจ ทหารเลียนฮวนเบ
 ทรอยตบึกไม่เกรงกลัว บกรอกพ่นมาเข้าไปในกระบวนทัพของกงทางสาม-
 ด้าน พวกทหารของกงทานไม่ได้พากันหนีเอาตัวรอด ของกงเตนตงน
 ก็ตกใจชักม้าหนีไปโดยเร็ว ทหารเลียนฮวนเบรุกไล่ฆ่าฟันไฟว์พลของ
 ของกงล้มตายลงเป็นอันมาก ได้ตามของกงไปตบหนึ่ง

ฝ่ายลชชกับเฉยหลิมชงซุมทหารอยู่ตามทาง ครนทหารเลียน-
 ฮวนเบไล่ตามของกงมากคุมไฟว์พลออกตามทาน ลชชกับเฉยหลิมป้องกัน
 ของกงหนีไปถึงรมผง เห็นเลงจัน เตยหวย เตยสน ฮวนเซียวชวย ฮวน-
 เซียวเหงา ฮวนเซียวชิตเอาเรือมาคยรบ ของกงก็ตกใจชวนกันลงเรือรบ
 แฉวออกไป พอทหารเลียนฮวนเบตามมาถงรมผง เห็นกองทัพของกง-
 หนีลงเรือจึงเอาเกาทัศนชระตมยงลงไป ถูกไฟว์พลเจ็บบ่วยหลายคน
 ของกงเร่งให้แจวเรือไปถึงตามลอะชยทอ ก็ยกกองทัพชนจากเรือตงคาย-
 มนไว้ ตรวจดูไฟว์พลล้มตายกว่าครึ่ง แต่พนองถูกเกาทัศนชเจ็บบ่วย-
 หลายคนพอเห็นเจยะยง ชเซียน ฮงซัน นางโก้วตัวชอ ลงเรือข้ามไป
 แฉงความกับของกงว่า ทหารเลียนฮวนเบว่งฆ่าโรงสุราหกพังท่าตายลง-

หงสน พวกข้าพเจ้าทนต์เงอทนต์เงอได้รบมา ชื่องงได้พังกนงอยู่ แลว—
 สงโทหมอมารักษาพวกทนต์เงอทนต์เงอ คอคมของ ดยเทง ลขย
 ซงลบ เจยสว อิงชน กับไฟว์พดเป็นอันมาก เตยวโก๋ โงวทยงซันแสด
 แงงความกชวณกนมาเขยม เหนชองกนงมตหนามตปกต โงวทยงจิงพดกับ
 ชื่องงวา การสงครามไม่ชนะกแพเป็นธรรมดาจะทุกชวอนไปทำไม
 ข้าพเจ้าจะคตอานกาจคททวารเจยนฮวนเบเศยให้ไตทานฮยวจตกเศย

ขณะนเตยวโก๋จิงสงพวกพองและไฟว์พด ให้รักษาตามลเศลา
 นนไวให้แนนหนาทงทางบกทางเรือ เวลากลนคนจิงเทยวตรวจตราให้—
 เขมแซง เตยวโก๋กเศยให้ชื่องงไปเขาเนยชวเปาะ ชื่องงวาจะชอฮย
 ทตาบดอะชยทวก่อน ให้พาเตพนองทนต์เงอทนต์เงอไปรักษาเศด เตยวโก๋
 กพาพนองเศลาพนกตบไปเขาเนยชวเปาะ

ฝ่ายฮเยนเจยกไตชยชนะแกชื่องงแลว กยกกองทพกลบมาคาย
 ททวารเศลาพนจิงแงงความวาไตชวพนพวกโจรตมตายเศยมาก แต่จบบเป็น
 ไตหารฮยคนกับมาสามรอย ฮเยนเจยกกมความยนคจตบญชความชอบ
 ใจ แลวเขยนหนงสอบอกชอราชการทพโหมาไซอชอเขาไปเมืองหลวง เวลว
 วนนนกกองนงอยหนาบานพอมาไซไปถงเขาหนงสอสงให้ กอภกวดก—
 ผนกฮอกอานแงงความแลวกคใจเขาไปเฝ้าพระเจ้าชองฮยจิง กรวบทุกชอ
 ราชการกับชงไตชยชนะนทุกประการ

พระเจ้าชองฮยจิงไตพงกมพระทยนต ทรงประทานสรwabานกับ
 เศอบกทองเศอหนง เเงนตบหมนเทรยญให้รางวัลฮเยนเจยกและททวาร
 ทงปวง กอภกวบชองพระราชทานถววยบังคมลาถลบมาบ้านจัดให้ชุนนาง
 คุมไป ครนชุนนางชุนนวมถงคายกมอเบเงนและชองพระราชทานให้แก

อู๋เซียนเจียกๆ ก็ถวายบังคมรับของพระราชทานมาแบ่งให้ย่นทอ และทหาร
 ทงปวงตามความขบใจมากน้อยเสร็จแล้ว ก็ให้เอาพวกโจรที่จับมาได้ไป
 ฆ่าเสียทางหารอยตดศรชะงะส่งเข้าไปเมืองหลวง ขุนนางทमानนไม่เห็น
 แผลกนายทหารรอง จึงถามแม่ทัพว่าแผลกไปข้างไหน อู๋เซียนเจียกบอกว่า
 แผลกออกรบเสียทัพพวกของกงจปไต ข้าพเจ้าจึงคุมทหารบุกรุกฆ่าฟันเขา—
 ไป ไฟรพลของกงจปตายลงเป็นอันมาก บัดนี้เขตชยาดไม่อาจยกมาสู้รบ
 ครนจะแยกกองทัพไปกำจัดพวกโจรเสียให้ราบคาบก็ไม่สมควรความคิด ด้วย—
 เขาเนยชวเปาะนนอยกกลางนา จะต้องคิดอ่านทำบันใหญ่ยังไม่ทำลายบ้าน
 เรือนเสียให้สิ้น ข้าพเจ้าความขายผนงขอเดงจนทเรยกว่าเหงเทียนลุย
 อยตงเกยเมืองหลวงทาบนตมก ถ้าได้เดงจนมาเมื่อไรคงกำจัดพวกโจร
 ได้ ท่านจะกลับไปเมืองหลวงแล้ว ช่วยแจงกับกอกิวขอให้เดงจนรบมา—
 โดยเร็ว

ขุนนางผู้คุมของพระราชทานได้พังกยนต์ ลาดอู๋เซียนเจียกออกจาก
 ค่ายรีบกลับไปเมืองหลวง ครนแจงแจงความกับกอกิวตามขงอู๋เซียนเจียก
 ส่งมาทุกประการ กอกิวจึงให้คนใช้ไปหาเดงจนมา

และเดงจนคนนเบนชาวเมืองเฮียนเลงจวขอเดงปรากฎว่ามผมอ
 เขมแซงจงไคเบนขุนนางชยทเมืองหลวง ครนแจงแลงวากอกิวให้หาก
 รบมาคานบ กอกิวจึงเลาความขงอู๋เซียนเจียกแม่ทัพมทนงสอमानนไทพง
 แลวส่งเดงจนวาระตองการให้ชยตงไคจงจัดไปให้พรอม เดงจนกคานบ—
 ลามาจัดตั้งขงทจะใช้ในการทำบัน เขาชนบรทกเกวชมนเสร็จแล้ว แต่ง—
 ตัวไล่เสือเกราะถืออาวุธชนมากบทหารสลับเศษออกจากเมืองหลวงเดินทาง

ไปหลายวันถึงค้าย อเฮียนเจยกแม่ทพกับสนทอนนายทหารออกต้อนรับ
เชิญเลงจนเขาไปข้างในค้ายตามธรรมเนียมแล้วพุดจาถงเรื่องจะทำบน

เลงจนจถามว่า เขาเนยชวเปาะระยะใกล้ใกล้กับตลงสักเท่าไร
อเฮียนเจยกบอกว่าจะไม่สู้ ใกล้กับตลงนักพอดกบนจะไปถึงได้ เลงจนว่า
ถ้ากระนั้นตองให้ทหารไปปลุกเหล่าสงขนมผง จะได้ยงบนตามอย่างไป
บนชนิดหนึ่งเรียกว่าฮองฮวยเผ่า ชนิดตองเรียกว่ากมหลุนเผ่า ชนิดสาม
เรียกว่าชบอเผ่า พุดแล้วเลงจนกคตทหารออกจากค้าย ไปจัดการปลุก
เหล่าทรมผงชวยกันทำลูกปืนไว้พร้อมคอยหาทวงที่จะยิงไป.

ฝ่ายชองกงตงแต่พคอยู่ตบลดอะชยทัว ปรัักษาการที่จะทำลาย
ทหารเลงจนส่วนเบอชยกบงวหยงชนแสดกยงไม่เห็นอบายตงโต พอไฟว์พดท
ไปตอดแนมมาแจงกบชองกงว่า มนายทหารผทหนึ่งขอเลงจนทเรียกว่าเหง-
เทียนดุษมอทาบนตมาแต่เมืองหลวงจตแจงปลุกเหล่าสงขนมผงสาเวจแล้ว
งวหยงชนแสดได้พงจงพดกบชองกงว่า ทหารที่จะยงบนมานนไม่เป็นไร
ควยตบลดเขาเนยชวเปาะชองเรานมแมนารอบทวยคตองมาก ชงเมือง-
จวนจอเสยทอชุกกลางเกาะใกล้แม่น้ำบนนกหนา ถึงบนตออย่างไรกยงมา-
ไม่ถึง และตบลดอะชยทวนใกล้กับตลงนัก เราชวนกันกลับไปเขาเนย-
ชวเปาะเสย คอยดว่าเราจะคตอ่านประการใด แล้วจะได้คตอบายต่อทกาย
หลง ชองกงได้พงกเห็นชอบ ชวนกันออกจากตบลดอะชยทัวกลับมาเขา-
เนยชวเปาะ เตยวโก่ กอชนตงนถอกมารบชองกงกบงวหยงชนแสด-
เขาไปในทชุนนมแล้ว ๆ ชองกงกเลาคความชงเลงจนมาคตการจะยงบนให้
เตยวโก่พง

พตยงไมทนชาติคาไดยนเสยงบนยงมาดมานัด พอไฟรพลมาแจ้ง—
 งามนทยงมานนลงนาตองนต ถงตาดลอะชยทวนตหนง ของกงกบพนอง
 ทงปวงกพากันตกใจกลว โงวหยงชินแดพตชนว จะตองคตอบายไป—
 ทางนา ลอดวงจับเลงจนมมาเสยงกอน จึงคตสรบกับททวเรยงนชวนเบก
 คงจะไตชยชนะ เตยวโกไตพงกรในอบายของชินแด จึงกระชบบอกความ
 ลับให้ ลจุน เตยทวย เตยสน อวนเชยววย อวนเชยวเหงา อวนเชยว—
 ชาติ หกนายไปจัตการทางเรอ แลวบอกจตง ดยเหงไปจัตการริมฝั่งตาม
 อบายทคตไว้ ลจุนกับพนองหกนายกควนบลากแยกออกเบนสองพวง ๆหนง
 ลจุนกับเตยทวยคุมไฟรพลทชานาญในนาประมาณหาวศบคน ลงเรอเรว
 สองลาออกจากเขาเนยชวเปาะไปก่อน เตยสน อวนเชยวเหงา อวนเชยว—
 ชาติสนาย คุมไฟรพลแยกยาดงเรอเล็กศสบลตามไปภายหลัง.

ฝ่ายเลงจนยงบนไปนตหนงถงชายเกาะ สองนตนนตกลงนา เลง—
 จมเหนวาทางบนยงอนนนักจะไปจัตบนจะยงใหม่ พอลจุน เตยทวยคุมไฟ
 รพลตามไปถงฝั่ง ถชนจากรือตรงเขาพนเหลาสูงทยงบนทกพงทาดายดง
 พวงททวทรกษาเหลากวงไปบอกกับเลงจนทกประการ.

เลงจนแจงตงนนัก ไกรถ ได้ลกบนสองอย่างกับทวนชนมาคุม
 ไฟรพลพนเศชตรงมาทเหลา ลทนเตยทวยเห็นกพาไฟรพลหนีไปทบาแชน
 ริมฝั่ง เลงจนไล่ตามไปไกลจะถงตลงเห็นเรอเล็กประมาณศสบลตามไฟ
 รพลในเรอศกรอยเศช เลงจนรุกไล่ลจุนกับเตยทวยไปไกลจะทั้น ลจุน
 เตยทวยลงเรอไตแดงแกลงทาเบนยนตทวทยออกจกม้งไม้ พอเลงจน
 คุมททวตามไปถึง จนกับเตยลทวยและไฟรพลทาเบนถอยเรอออกไม้ทั้น
 กไตตนาทงเรอเสยหนีไป เลงจนให้ททวเก็บเอาเรอไตหลายลา พอเลง—

จนคมทหารลงเรือข้ามไปกลางน้ำ จุตง ดยเหงกเปาหลอดตัญญาณชน
 ไพรวลท ไดตนาทน์ ไปนนโดยนเสียงหลอดตัญญาณพากันดานาตรงมาถอด
 ลุกประลภทของเรือออก มัดเตยวใจเรือกจมลง พวกทหารเลงจมนลอย
 อยู่ในนาทงสน เลงจมนนบกเกาะเรือไว้ อวนเขยวยกบับาวไพรวค่านำไป—
 จมตวเลงจมนกบทหารไดลาถเอาเรือเข้าไบริมฝั่ง จุตง ดยเหงเห็นพวกไพรว
 พลจมนเลงจมนกบทหารวายนำมาถกชวณกนจับมัดไว้ ทหารทจมนมาไดสอง
 รอยเศษ ทจมนตายเสยเบนนอนมาก ทวายนาทน์โตกไปแจ้งความให้—
 อเยียนเจยกพงทกประการ

อเยียนเจยกกคมทหารไดตามไปถงฝั่ง เห็นพวกชองกงจมนเลงจมน
 กบทหารไปกำดงมตอยรมฝั่งข้างโน้น ก็โกรธยงนักรไม่รุจะทาประการใด
 ครนพวกชองกงเอาตวเลงจมนกบทหารไปแลวกกถบมาคาย พวกชองชองกง
 คมตวเลงจมนมาไกลจะถง ก็ให้ไพรวลไปแจ้งความแก่ชองกงกอน
 ชองกงไดแจ้งกยนตชวณพวกพองมารบเลงจมนถงดานทลอง ชองกงเห็น—
 เลงจมนตองมตถงไปแกมตออกแลวทาเป็น โกรธว่าเราไดตั้งให้ไปเชญมา
 แต่โดยตเหตุใจจิงไม่เชอพงชางไม่รุจกกรรมเนยมเดย.

เลงจมนไดพงกคกเขาค่านบพตว่า ชงทานจับมาได้ไม่ช้าเสียนน
 พระคณหาทเปரியมมโต ชองกงจงมอเลงจมนเตนมมาตวยกนถงทชมนม จด
 ทไ هنگตามสมควร เลงจมนเห็นเผงกนงอยกบพวกเหลานน ก็แจ้งวาเผงก
 เขาเป็นพวกชองชองกงเสยแลวไม่รุทจะกถาวประการใดตองนงอย
 เผงกจงพตกบเลงจมนวา เตยวโลกบชองกงชงเป็นใหญ่ในตำบล
 เขาเนยชวเปาระน สตยชอสุจวตมโตคตเบยตเบยนราชฎรให้ไดรับความ—
 เเชอตรอน ชกชวณคนทมมอเชมแขงมาเป็นพวกพอง คอยถาเจ้าแผน—

คนจะเกลียดกล่อมหาผู้มตบญญาและมมอเมอไร กจะโตเขาสามภกตทา-
ราชกรบารุงบานเมืองไทเป็นสข ชาวเขาจตองสามภกต ของกงกพุดจา
ชกชวนเลงจนให้อยดวย

เลงจนวา ตวชาวเขาจตองจะอยดวยกไมเป็นไร วิตกแตมารตว
อยตองเกย ถามผู้ ไตรวาชาวเขาเขาเป็นพวกพองกคองจบมารดาบุตร-
ภรรยาไปทำโทษ ของกงวาชอนนทานอยาจตก ข้าไปสั๊กหนอยเถิดจะไม
รับมารดาและครอบครัวของท่านมาให้ เลงจนวาถาทานสงเคราะห์โตตง-
นถงตวชาวเขาจะตายกไมเสียตายชวต พดแลวกคานบของกงกบเตยวโก
เป็นอนต เตยวโกใหจตโตะและสวมาเดยง ตามบรรดาพวกพองกนโตะ
เดพสวออยพรมกน ของกงจงปรกษาการทจะทาดายทหาวเดยงนชวนเบ
เสียใหโต.

ทงหลงจงพดชนวา ชาวเขาจตองเป็นเทอิกเถาเถลาชางเหลกตเควอง
คัสตราวชตบ ๆ มา ไดยนบ้และบิดาพดวา ถาจะทาดายทหาวเดยงนชวนเบ
ตอมเขาเถาเดยงนเชยทวนชอ ชงรบเถาเดยงนเชยนมมาแต่โบราณ ชาวเขา
โตเห็นถงจะตทวนชอกโตแต่ ไซไมเป็น พชายชาวเขาโตผกทตมาจจจะ
ทาดายเดยงนชวนเบโต.

คิมของจงถามทงหลงวา พชองนองนหนทเป็นครทอนอยตงเกย
เมืองหลวง ชอชอเทดงทเรยกวากมเชยบนนนหรือ ทงหลงวาคนนวนนแหะ
คอปชายของชาวเขา คิมของจจถาไมพดชนพกคองคิมเดยงนชวน ชอเทดง
นมมมอทวนและทวนชอชอเดยงกปรากฏ เคยพดจาถงเวองเพดงฮาอู
ชอบพอรกใครกนมาชานาน ทำอยางไรจจจะโตชอเทดงมา

ทั้งหลงว่า ขอเหล็กมเกราะวเคษอยตงหนงสบมาหลายชวคน
 เมอกรงบตายงไมตายพาชาพเจาไปหาพทเมืองหลวง จงไคเห็นเตอเกราะ—
 วเคษเรียกวางนเหล็กพวณกมกะ ถาสวมใสเขาแลวเครื่องคสตราวทงปวง
 พนแทงทรอยงดวยเกาทณทกไมเปนอนตราย บรรดาคนทงหลายอยากจะ
 ไครุกไมมีไคเห็น เปรียบเหมอนชวตของขอเหล็กใสหนงแขวน
 ไว้ในเรอนแมนไคเสอเกราะของวเคษนนลวขอเหล็กกกงมา

โงทงชนแสว่า การทจะลคเขาเตอเกราะมานงายตคตองให้
 ชเชยงไปจิงจะไค พุดแลวกรเรียกเคยหลมมาตงให้ไปรับบตกรรยาครอบ—
 ครวของเมงกทเมืองไลจว ตยงนนให้ไปรับบตกรรยาของเลงจัน ไคหลน
 ไปขอเครื่องใช้ในการบหนทเมืองหลวงกบทงหลง ตงให้ชเชยงไปเมือง
 หลวงกอน ชเชยงจตงของและเครื่องมอพรอมกออกจาทาบลเขาเนย—
 ชวเปาะไป ชองกงไททงหลงตทวนขอไคเป็นตวอยาง ทงหลงกจตการต
 ทวนขอเกาเคยงเชยงไคโดยเหงตทวนขอตบไป ชองกงไทจตโตะและสุรา
 มาเคยงกนเสรงแลว ทงหลงจจตงของชวนเคยหลม ตยง หลน สาม—
 นายคานบลาชองกงออกจาทาบลชวเปาะ รอนแรมไปตามระยะทาง
 ชองกงตงไคจิงให้ไปพงชาวคราวทงปวงดวย.

ฝ่ายชเชยงเดินทางไปหลายเวลาถึงเมืองหลวงกเทยงถามถึงบ้าน
 ขอเหล็กชงเป็นครทวน คนเหล่านบอกละถวนถแลว ชเชยงไปถง
 กิรวนถาบ้านขอเหล็กจงเทยงตจหนทว ถามคนทนนว่า ท่านครอຍหรือไป
 ข้างไทน คนในบ้านบอกล่าวท่านครไปรับบราชการ ในวังตอเวลาเยนจิงกลับ
 ชเชยงแจงความกเคนมายงทตานกโรงเตยม ครนรงชนเขาชเชยงนเคเขา
 เครื่องมอชอนไค ตงเจาของโรงเตยมว่า เวลาควอนนแรมถระจะไคกลับ

มาหรือประการใดก็ยังไม่รู้ แต่สิ่งของที่อยู่ในห้องจึงระวางไว้ด้วยเถิด

เจ้าของโรงว่า ท่านอย่าวิตกทนมไม่เหมือนกบทอน ชีเขียนได้ฟัง
กยหนดเดินตรงเข้าไปในเมือง ถึงบ้านขอเหลงแล้วเที่ยวหาที่ชมชอนตว
พอเวลาจวนค่ำตนไม่ใหญ่อยู่หลังศาลเจ้าข้างบ้านขอเหลง ก็ขึ้นไปนั่ง
คอยดู ประมาณครู่หนึ่งเห็นขอเหลงกลับมาเปิดประตูเข้าในบ้าน มีชาย—
สองคนถือ โคมออกมาปิดประตูใส่กุญแจแล้วก็กลับไป.

ขณะนั้นเป็นเทศกาลหนาวหมอกกลงมาก ไม่มีผู้คนเดินไปมา ชี—
เขียนลงจากต้นไม้เดินไปที่ประตูบ้านกำแพงเข้าไปในบ้าน มีแสงไฟบนเหลา
ส่องลงมา ตัวขอเหลงกับภรรยา นั่งผิงไฟอยู่ ชีเขียนมองดูขึ้นไปตอกไม้
เห็นทาบหนึ่งใบหนึ่งผูกแขวนไว้กมความยินดี คิดจะลักเอาให้ได้.

ฝ่ายขอเหลงผิงไฟอยู่กับภรรยา สงวามพรุ่งนี้พระเจ้าแผ่นดินจะ—
เสด็จออกไปแต่เช้ามด พอเวลาตกประมาณสองยามขอเหลงกับภรรยา
พากันเข้าห้อง ชีเขียนแอบอยู่ข้างล่างใต้พงดงนอน จึงคิดว่าในเวลา
ดึกนี้ ถ้าเราทำการฉวยวาทออกของชนจะหนีออกนอกเมืองไม่ได้ ต้องรอไว้
ลงมือเมื่อจวนจะสว่างคงสมความปรารถนา.

พอได้ยินเสียงสาวใช้สองคนจัดแจงทำกับข้าวแล้วกลับไปนอน
ชีเขียนคะเนดูเห็นว่าขอเหลงกับภรรยาและสาวใช้หลับสนิทแล้ว ก็คอย ๆ
ของขึ้นไปบนเหลา คืบตะเกียงที่โต๊ะเสวย แล้วเที่ยวดูทางหนทางใดพิจารณา
ทั่วทุกแห่ง จึงลงจากเหลามาแอบอยู่ใต้ต พอตตามขอเหลงกตนอนออก
มาเรียกสาวใช้จัดอาหารรับประทานเสร็จแล้ว แต่งตัวถือเครื่องมอเรียกหา
บ่าวไพร่เปิดประตู สาวใช้ถือโคมออกไปส่งจวนนอกบ้าน ชีเขียนเห็นดัง—
นั้นก็นั่งคอยของบนฝาชนไม้แอบอยู่ที่ตอกไม้ สาวใช้ทั้งสองถือโคมไปส่งขอ—

หญิงเดินหนีไปแล้ว ก็กลับเข้าบ้านบัดประตูล็อคนอนหลับไปนอนททอง ชี—
 เรียงคอยคอยเห็นว่าสาวใช้หลบสนิท ก็ตตะเรอกทแฉวนหีบหนึ่งหย่อนลงมา
 เสี่ยงบนหลังคาทอกไกลนตง ภรรยาขอหญิงตนโดยนกรองถามสาวใช้ว่า
 สิ่งใดตั้งอยู่บนหลังคา ชีเรียงแก้ตงทาเป็นเสียงหว่งได้ สาวใช้บอกว่า
 หนักดกบนหลังคาทานไม่ได้ย่นหรือ ภรรยาขอหญิงตาคัญว่าจรงกนอน
 หลับไป ชีเรียงเห็นเงยบตงตักโตฝาลงมา เขาหีบเตอเกราะวเศษชนบ่า
 ลงจากเหลาออกจากบ้านไป

ขณะนั้นยังไม่สว่าง แต่ประตูเมืองเบตเซามต ด้วยเจ้าแผ่นดินจะ
 เสด็จ พวกทหารเดินไปตระเตรียมการ ชีเรียงปลอมเข้าไปในหมู่คนแบก
 หีบหนึ่งเดินตามไปจนออกนอกประตูเมืองก็ไม่มีผู้ใดสงสัย ตรงไปยังโรง—
 เเตยมทตล่านก เรียกเจ้าของโรงเบตประตูปรับเข้าไปข้างในคิดค่าเช่าให้ เก็บ
 สิ่งของใส่หีบผ้าแบกหีบออกจากโรงรีบเดินตรงไปข้างทิศตะวันออกประมาณ
 ทางโตสลบต มีโรงเตยมกเขาชตอาหารรับประทาน พอแลเห็นโตจรงรีบ—
 เดินมาตงกยนต์.

โตจรงบอกแกชชีเรียงว่า พจจะเอาเตอเกราะกลับไปก่อน พุดแล้ว
 ชวยกันไขกุญแจหีบหีบเตอเกราะวเศษออกมาทอผ้า เขากระเบวเศษตวม—
 ใต้เท้าอานคภา พวกรับกลับไปตำบดเขาเนยชวเปาะ ชีเรียงนทหีบเตอ
 หนึ่งเปล่าออกจากโรงเตยมไปประมาณทางโตยสลบต พอดพบตงหลง
 จงชวณกนเขาตล่านกทโรงเตยม

ตงหลงวานองหีบเตอหีบเปล่าคอย ๆ เดิน ถ้าเห็นโรงเตยมทหน้า
 ประตูโรงเขียนวงขาวไว้แล้ว จงเขาตล่านกอยทนนเขาหีบหนึ่งวางล่อไว้
 พจจะไปจตการลอลวงขอหญิงมาเอง ชีเรียงนทหีบหนึ่งออกจากโรง—

แก่งทำเป็นคนขาทกค้อย ๆ เดินไป ทิ้งหลังข้อสุราเสพแล้วก็ออกจากโรง
ตรงไปเมืองหลวง.

ฝ่ายภรรยาชื่อเหล่ง ครนสว่างตนขรองเรียกสาวใช้ให้จัดหา
อาหาร สาวใช้ทั้งสองออกจากห้องมา เห็นประตูเหล่าเบตอยกตกใจ ลง
ไปดูเห็นประตูใหญ่ทหนานากเบตต ไม่เห็นสิ่งใดหาย จึงขึ้นไปบนเรือน
บอกกับภรรยาชื่อเหล่งว่า เวลาคนนเห็นจะมผู้รายเข้ามาประตู เหล่ากเบต
แต่สงของทงปวงนนอยครบ ภรรยาชื่อเหล่งว่า เวลาใกล้สว่างดิยนเสียง
ตงทอกโก ได้รองถามเจ้าบอกว่าหนูไล่กตกนแล้วกนอนหลับไป เห็นจะ—
เบนผู้รายเข้ามา เจ้าจึงไปดูหบทนงแขวนไวทอกโก้อยหรือไม่ สาวใช้ไป
ดูไม่เห็นหบทนงกตกใจร้องบอกว่าไม่มี ภรรยาชื่อเหล่งแฉงตงนบกเสียใจ
ใช้บ่าวไปตามชื่อเหล่งมาโดยเร็ว คนเหล่านี้บบอกว่าคอยให้เวลาเสด็จ—
กลับ ตามทานสนนระกจะมาเองจึงคิดอ่านต่อไป ภรรยาชื่อเหล่งได้ฟังไม่
รู ทจะทาประการใดกตกคอยอยด้วยความกระวนกระวาย.

ฝ่ายชื่อเหล่งเฝ้าอยู่จนเวลาจวนคาศดเสด็จชน กกอดเคืองแต่งตว
ออกส่งให้บ่าวเก็บไว้ แล้วออกจากวงมายังประตูชนนอก มผู้บอกว่าผู้—
รายมาลกชงทชานไป ชื่อเหล่งแฉงความกตกใจรีบกลับมาบ้าน พอดัง—
ประตู สาวใช้กแฉงเวองชงมผู้รายลกเขาหบทนงไปเมื่อเวลาใกล้สว่างให้
ฟังทกประการ ชื่อเหล่งกไม่อาจจะออง ด้วยชงสงนมผู้มาชอดกไม่ได้
เห็น กลดผู้คนจะวาใดกตกนงไวเดนตงเราทง ภรรยาชื่อเหล่งพตวา
ผู้รายนเห็นจะเข้ามาแอบอยในบ่านหลายวันจึงเขาชงไปได้ ชื่อเหล่งจึง—
วาธาชงอนทหายกไม่วตก นจวเพาะเขาเสอเกวาระชงวิเศษไป เสอเกวาระ
นตบ ๆ มาหลายชวดคนกไม่เบนนตราย เดิมเฮงไทชวยจะให้เงินสาม—

หมนเหวียนกยงไม่ชาย อุตสาหกรรษาไวชานานมาครงนุรรายดกเอาไปได
 น้าน้อยใจนักร ปรรยาชอเหลงวามรรายทมาดกเอาเสอเกรวไไปเห็นจะเนน
 คนทมาชอชอ เห็นว่าไม่ชายไทแลวกหาคนผมอดมาดก ต้องสบสวงนตเสย
 กอน ครนจะพองรองวากลาวกกลวจะชออง ทานจงตรกตรองให้ตเกิด
 ชอเหลงไตพงกไมร ทจะคคอ่านปรการไต นอนไม่หลับจนสว่างออกมาง
 ตรกตรองอยุทไตะ.

ผายทงหลงรบเตนทางมาถงเมืองหลวงแลวกตรงไปทบ้านชอเหลง
 บอกกกับคนเหลานนกวา เราชอทงหลงเป็นบตรทงคเงขนนางในเมือง—
 เยยนอนชอยากจะโค้วพบกกับทานครทวนสกกทนอยทนง คนเหลานนกวไป
 แจงกบชอเหลงทกปรการ ชอเหลงจงให้คนมาเชิญทงหลงเข้าไปข้างใน
 จตทไทนงตามสมควร.

ทงหลงคานบแลวกถามวา พมความสชสบายอยหรือ นองไม่ได
 มาเยยมเยอนเสยเป็นเวลาชานาน ชอเหลงวา ตงแต่เอาตายแลวกพกต
 วาการอย ไม่ไดชาวคราจะตหรือรายดวยหนทางจะไปมาหากนถ
 ไคลจงไม่ไดมาเยยมเยอน บदनองไปอยุทไทนทามาหากนบบริบรณอย
 หรืออยางไร.

ทงหลงวา ตงแต่บตาตายแลวของกเทยวไปไม่ไดอยบ้าน ครง
 นมาแต่เมืองชวตงทมาชจะมาเยยมเยอนพวาอยเป็นสชสบายทรมทกช—
 รอนสงไตบาง ชอเหลงกสงไทจตไตะและสรวามาเสยทงหลง ๆ ทยมทอง
 ควในทอผ้าสองแท่งออกสงให้ชอเหลงแลวบอกวา ทองคาสองแท่งนหนก
 ยสบตาตงบตาตงไวไทกบพ ครนจะฝากผู้อนมากไม่ไวใจนองจงไดมาเอง

ขอแถลงว่าชอบใจอันนักหนา พี่ไม้มองสิ่งใดตอบแทนคุณจะรับ
 ไว้อย่างไร ทั้งหลงว่าเมื่อขณะบิดายังอยู่มความอดกลองว่าพมความรูต่าง ๆ
 สมอกเขมแข็งไม่ได้พบประศนทหนักนกรนเมื่อใกล้จะตาย จึงส่งโงวาทองคำ
 นจงโทกบพะจะโตเอาโงวต่างหน้าต่อไป ขอแถลงขดไม่ได้กรบทองนั้นไว้
 เชิญทงแถลงกน โตะเสพสุราตวยกน ทั้งแถลงเห็นกรยาขอแถลงไม่ปกตกร
 ในที่ จึงแกลงถามว่า ข้าพเจ้าเห็นสหนภาพไมสบายเบนทุกชรอนด้วย—
 เหตุสิ่งใดหรือ.

ขอแถลงถอนใจใหญ่แล้วพูดว่า น้องยังไมรู เวลาคนนมผุราย
 มาลักเอาของสำคัญไป ทั้งหลงทำเป็นถามว่า สิ่งของมากน้อยสักเท่าไร
 ขอแถลงว่าลักเอาแตงนเหล็กพวณกมกะ คือเสอเกราะของวิเศษไปอย่าง—
 เดียว ของวิเศษส่งนสบมาหลายชวแล้วจึงได้มความเสยตายนักทั้งหลงทำ
 เป็นตกใจแล้วพูดว่า เสอเกราะนเบนของวิเศษจึงหาทเปรียบมิได้ พเอา
 โวทโหนผุรายจึงลักเอาไปรูปพวรรณสสรอย่างไรบ้าง ขอแถลงบอกว่—
 แชนวโวกอกโกเบนหลงคา หบหน่งทาดวดยหน่งแพะสแดง หลงหีบเอาใหม่
 บักเบนรูปสัตว์และตอกดวงต่าง ๆ.

ทั้งหลงแกลงเอามอตบลงทโตะแล้วถามว่า หบหน่งแดงทเอาใหม่
 ชาวบักหลงเบนรูปเมษหมอกตรงกลางบักเบนรูปสิงโตคู้หน่ง หบไปน
 ไรหรือไม ขอแถลงว่านนแหละน้องพบทโหน ทั้งหลงว่าเวลาคนนข้าพเจ้า
 มาหยุดทโรงเตยมห่างเมืองทางประมาณสิบล เห็นชายผุหน่งรูปว่างตา
 ตาแดง แบกหีบหน่งอนจากโรงแต่ไม่แจ้งความส่งโตอยู่ในหีบน้องสงสัย
 ถามว่าในหีบหน่งมส่งของอะไร ชายนนตอบว่า มเสอเกราะส่งเดยว แลวก

เดินเลยไป ตายายนนเหมือนกับเสียชาค่อย ๆ เดินไม่รวดเร็ว ถ้าได้ตาม
ไปก็คงทัน ชาวเขาจะไปเป็นเพื่อนด้วยจึงรีบไปโดยเร็วเกิด.

ชอเหลงได้ฟังกดีใจ ว่าถ้าตามทันก็เหมือนกับเทพยดาชกนำพุด
แฉวถอกกระบเลมหนง ออกจากบ้านกบทางหลงสองคนด้วยกัน ตรงมาทาง
ประตูข้างทิศตะวันออก รีบเดินไปประมาณครึ่งหนึ่ง เห็นโรงเตยมชายสรว
มวงชวอยบนหน้าประตูโรงตามสัญญา แต่ชเขยนนนเห็นจะเดินต่อ ๆ ไป
จึงได้ทำสำคัญไว้ตามเวลาดง ทงหลงก็ทำเป็นบอกกับชอเหลงว่าเข้าไปชอ
สรวเสพก่อนจึงค่อยไปเกิด พุดแฉวกเข้าไปในโรงนั้น.

ทงหลงถามเจ้าของสรวว่า ท่านเห็นชายผู้หนง รูปร่างดำตาแดง
แบกหีบหนงสีแดงเดินไปทางนบางหรือไม เจาของสรวชงตงอยนนชเขย
ได้ให้เงนทองสงใจตามอบายของทงหลงทุกแห่งแฉว ครนมผมาถามชนก
บอกว่า เวลาเขยนวนนชชายผู้หนงรูปร่างเหมือนกบท่านพุดแบกหีบหนง
สีแดงค้อย ๆ เดินไปไม่รวดเร็วนัก ทงหลงว่าเห็นจะเป็นคนผูนน รีบตาม
ไปเกิด ชอเหลงไม่อาจพุดไห้อออง ชวนกันเสพสรวและรีบประทานสงของ
เสวจแฉวกออกจากโรงเดินไปโดยเร็ว ครนไปออกพกหนงเห็นมโรงเตยมม
วงชวอยบนหน้าประตู.

ทงหลงบอกกับชอเหลงว่า น้องเดินไปไม่ได้แล้ว เมอยดาเต็มท
เขาชานกทโรงนสถคนหนงรงเขาจงค้อยตามไป ชอเหลงว่าพเป็นชุนนาง
ทำราชการไม่ได้ชาติ แมนมรสงไห้อมเกิดความชนหรือ ทงหลงว่าชอ
นอยาวตก ภรรยาของพคงจัดแจงให้ผคนไปแทนตัว พุดแฉวกชวนเข้าไป
ทโรงเตยม ถามเจ้าของโรงว่า ชายผู้แบกหีบหนงมาทางนหรือไม เจา
ของโรงบอกวาชายผูนนรูปร่างเหมือนกบท่านพุด แบกหีบหนงมาชานกท

โรงข้าพเจ้าคนหนึ่งตนจกกลางวัน ขออาหารรับประทานแล้วถามถึงทาง
จะไปเมืองชวตง ข้าพเจ้าก็บอกให้ชายฉนนเพิ่งไปเสียเมื่อเวลาบ่ายวันนเอง
ทั้งหลงว่าใกล้เข้ามาทุกทีเราเร่งไปกคงทันดอก.

พอเวลาค่ำ ขอเพลงกับทงหลงค้างอยู่ที่โรงเตยเม รุ่งชนเขาขอ
รับประทานแล้วกรบตตามไป ทั้งหลงเห็นโรงเตยเมเขย่นวงขาวไว้ตาม
สัญญา ก็ทำเป็นเข้าไปขอสราตมแล้วถามถึงชายฉนนทุก ๆ โรง เจ้า
ของโรงก็บอกถูกต้องทุกแห่งเป็นลำดับกัน เหมือนกับจะได้ตามทัน ขอ-
เพลงไม่รือบายของทงหลงจึงอดสำหัตตามไปด้วยอยากจะได้เสื่อเกราะวิเศษ
นนักลบกคนมา.

ฝ่ายชชเขย่นแกลงทำเป็นคนซาทัก เดินไปถึงโรงเตยเมตำบลไต่ก
ทำตามอธิบายทงหลงส่ง เวลาฉนนกลงกำหนดนัด ชชเขย่นไปเห็นศาลเจ้า
ริมทางมตนมไม่ยอหนาศาลเจ้าก็เข้าไปพัก วางทบทหนึ่งล่อใจ ตจชชเขย่น
นนงคยอยยทไตตนมไม่ ทงหลงกับขอเพลงไล่ตามไปในขณะนั้นเวลาเขย
จนคาคาเห็นทบทหนึ่งวางไว้ริมทาง ทงหลงร้องว่าได้การแล้ว ทไตตนมไม่
ซางหนานนไม่ไซ้ทบทหนึ่งหรือ ขอเพลงเห็นกวงตรงเข้าไปจับมือชชเขย่นไว้
ร้องตวาดว่า เจานบงฮาจลกเอาเสื่อเกราะของเรามาได้ ชชเขย่นแกลงพด
วานง ๆ เกิดอยาอฮองไปเสีย เวดลกเอาเสื่อเกราะมาจริงท่านจะทำไมกับ
เรา ขอเพลงได้พงกโกรบแล้ววว่า ยังจะกลับมาทำทายอกเดา ชชเขย่นว่า
ท่านเบ็ดตในทบทก่อนจะมเสื่อเกราะหรือไม่ ทงหลงแกลงทำเป็นไม่รู้จักกับ
ชชเขย่น ก็เปิดทบทหนึ่งเห็นแต่ทบทเปล่าไม่มสิ่งใด ขอเพลงถามชชเขย่นว่า
เจ้าเอาเสื่อเกราะของเราไปไหนเสีย ชชเขย่นว่าข้าพเจ้าแซเตยผมอยของเบา
คไม่มผู้เสมอเป็นชาวเมืองไทอนจว มเศรษฐีอยู่ที่ เมืองนนรุจกกนกับแล้ว

ชองก่ง เลียดเซียงก่งแจงว่าทานมเสอเถวระของวเคษจะขอทานกไม่ขาย
 จงวางให้ชาวเจาบปลชามาฉกเสอเถวระไปจะให้เงินหมื่นตำลง ตัวชาวเจา
 ตกลงมาจากอกโกเสยเทาซาหงเตนไม้ถนัด จึงเอาเสอเถวระนั้นไหลซา
 ไปก่อนชาวเจาเอาแต่หีบเปล่าไว้ ทานมาพดจาตคนดงนชาวเจามได้กลว
 ถึงจะ พองรองวากลาวชาวเจากดงไม่รบตายเสยกแล้วไป ถ้าทานเซอพง
 ชาวเจากจะพาไปเอาเสอเถวระกลับคนให้.

ขอเหลงไตพงกไมรทจะคตประการใด ทงหลงวาพะจะมากลัวทำ
 ไม ถึงจะมีบกกบนใดกไมพนเราคิตตามไปเอาเสอเถวระให้ได้ ถ้าแมนบด
 พลวไปกพองรองวากลาวเอาทพรกษามเออง ขอเหลงวานองพตกถกจกม
 ตัวชเขียนไปพกทโรงเตยม ทงหลงกทาเป็นชวยกนระวงกลวชเขียนจะทน
 ขอเหลงไมรอธิบายสำคัญวาชเขียนซาหกกจวัง แล้วเห็นทงหลงเอาใจใส่ชวย
 ระวงกคดาชความจตก ตามนายคางอชุตโรงเตยมคนทง รงชนเขากคม
 ตัวชเขียนเดินไป ชเขียนเห็นมีโรงศราอชุตตำบลใหม่ กเขาแวะชอเดยง
 ขอเหลงกบทงหลงแล้วเดินทางต่อไป.

ฝ่ายไตจรับเอาเสอเถวระของวเคษจากชเขียนแล้วเร่งรีบไปถึง—
 เขาเนยชวเปาะ จึงเอาเสอเถวระไปให้ชองก่งดู ชองก่งเห็นกยนตจงวา
 ทงหลงไปล่อลวงขอเหลงมาใกล้จะถงอชอยู่แล้ว จึงเรยกกทหวมากระชบบอก
 อธิบายให้ กทหวกคานบลามาจตไพล่พลกบเกวยนเล่มทงทาดวเป็นพอค
 ออกจากเขาเนยชวเปาะไปคอชอยู่ตามทาง.

ฝ่ายทงหลงกับชเขียนล่อลวงเอาขอเหลงเดินทางมาใกล้เขตแดน
 เขาเนยชวเปาะ ขอเหลงจกคดา ถ้าไปถงแล้วจะ ไตเสอเถวระกลับคน

หรืออย่างไรก็ไม่รู้แต่เดินทางมาหลายวันก็ยังไม่ถึง มีความวิตกสุดสำหรับ
แข็งใจเดินต่อไป.

ฝ่ายงักทวกบไฟว์พลคมเกวียนมา หยด้อยตามทาง ครั้นแลเห็น
ทงหลงกบชชเขียนพารขอเพลงมางกทวกตรงเข้าไปคำนับ ทงหลงแกดงถาม
พอกาจาเหตุใดจึงได้มาทางนี้ งักทวกว่าข้าพเจ้าไปค้าขาย ณ เมืองเตงจิว
บัดนี้จะกลับไปเมืองไทอนจิว ทงหลงว่าตแลวเราสามคนจะขออาศัยเกวียน
ไปเมืองไทอนจิวด้วยจะได้หรือไม่ งักทวกว่าเชิญท่านทงสามชนเกวียนเถิด
ข้าพเจ้าจะพาไป ทงหลงทำเป็นดีใจบอกให้ งักทวกพอกานนรูกกนกับ
ขอเพลง งามทวกคำนับขอเพลงเป็นอนนต์.

ขอเพลงกถามบรบแลวถามทงหลงว่า พอกาคณขอไรหรือ --
ทงหลงกล่าวคาลอฉวงบอกวาแซดขอหยง เดิมข้าพเจ้าไปเมืองไทอนจิวพบ
ประจูกกบปลทงงสามานเป็นพนองกน ดหยงขอตรงตผคนนบถอเกรงกลัว
มาก ขอเพลงได้พงจงวาทรงนไมกลัวเตยฮตทนเลย พดแลวกชนเกวียน
ด้วยกันเดินทางไป ขอเพลงจงพดกบชชเขียนวา จงบอกกับเราตามจริงเถิด
เศรษฐไชโหมาลกเสอเกราะนนแซ่ใดขอไร ชชเขียนทาทไมใครจะบอก
ขอเพลงถามถงสามควง ชชเขียนทาทาเป็นอดเออนแลวบอกวา เศรษฐ
ไชโหมาลกเสอเกราะของท่าน แซ่กวยชาวเมืองไทอนจิว เรียกกจากวย-
ควกกหนง มงมทพยสนมากคบแต่พวกชนนางไปมาอยู่ไม่ขาด.

ขอเพลงได้พงจงคควา ถามทวเศรษฐโหมอนกบเตยฮตบอกทง
เรากคงไม่สูญ ขณะนงกทวพดชนถงเครื่องคสดราวอโทขอเพลงเพลต -
เพลนไป พอดวงเขตแดนเขาเนยชวเปาะเขามาแล้ว งักทวกเรียกบ่าว -
ให้ไปขอสุรามาเสพบนเกวียน บ่าวไฟว์เหล่านนแจงในอุบายก็ไปขอสุรา

เอายาเบื่อได้มาให้ งักหวนส่งให้ชอเหลงก่อน ชอเหลงกำลังหวม
ได้ส่งสยกรบเอามาแฉวงกหวส่งบ้านให้ไปชอสุรอก.

พอพุดตงนนชอเหลงกระดบกระสายพษยาเบอกนอกลงอยู่ใน
เกวียน งักหว ทงหลง ชเขียนตามนายกรบเกวียนตรงไปยังโรงจกย
แฉวงแกพษยาเบอกชอเหลงเลย เขาชอเหลงลงเรือข้ามฟากไป ชองกง
แฉวงวาชอเหลงมากชวนกันออกไปคอยรบ.

ฝ่ายชอเหลงถูกยาเบอกมนเมาไม่รอด จนเรือข้ามฟากไปถึงฝั่ง
ชอเหลงหายเมื่อดมตาชนิด เห็นผู้คนมาจับคอยรบอยู่เป็นอันมากกตกใจ
จึงถามทงหลงว่าเหตุใดนน้องจึงเอาพมาถงตน.

ทงหลงว่า ข้าพเจาจะพุดให้ท่านฟัง เตมทไดยนชอเลยงชองกง
ปรากฎไปทงแผ่นดิน บรรดาคนทมผมอกชวนกันเขาเบนพวกพองทงสน
ชณะนนองเทยวอยทตาบดบ กงตน พบกบสชยได้สาบานเบนพนงกัน
สชยพามาเขาชอกบชองกงทเขาเนยชวเปาะ บदनอเขยนเจยกไซททาร
เลยนชวณเบ ไม่มุทจะสู้รบตันทานได้ น้องจึงบอกกระบวนทวนชอ
ชองพไทชองกงพง จึงคตอบายไซให้ชเขียนไปลกเอาเตอเกราะปรารกนา
จะเชญมาอยู่คยกัน

ชอเหลงไดยงกรวดกอบายกเลยใจ จึงพุดว่าไมควรลอลวงเอา
พมาเลย ชองกงกจบถวยสรวมาคานบชอเหลงแฉวงวา ข้าพเจาชองกง
ชกชวนพนงทงปวงมาอาศัยอยู่ทเกาะในน้ำ คอยทาพระเจ้าชองชยจจะ
คองประสงคไซสอยเมือไร จะได้เขามาตามกกดททารชกวรบารงแผ่นดิน
ไดยสตยสจรวต มิได้เห็นแกสากสการทงปวง กางคแต่คนรายทไมชอตรง

ขอเชิญท่านอยู่ด้วยกันจะได้คิดอ่านช่วยปราบปรามเสี้ยนหนามแผ่นดินสืบไป.

ขอเหลงก็ไม่พูดจาตั้งไร ลิมของจบบถวยสวามาคามับขอเหลง แลวดพูดว่า ท่านกับข้าพเจ้าจากชอบพอรักใคร่กันมาช้านานแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้ามาเข้าเป็นพวกพ้องของชองกิง เชิญท่านอยู่เสียดด้วยกันเถิดอย่าได้ถือโทษเลย ขอเหลงได้ฟังก็ไม่วิตจะคิดประการใด ต้องจำใจยอมอยู่ด้วยจึงพูดกับทงหลงว่า บตรภรรยาครอบครัวของพมพากันต้องโทษทงสนหรือ ชองกิงว่าชอนนตภพนักงานข้าพเจ้าเองจะจัดให้ไปรับมาในเร็ว ๆ นี้ เตียวไก้ โงวหยง กงซนสนกมาพูดจากับขอเหลงแล้วจัดโต๊ะและสุราเลี้ยงกัน ชองกิงจัดให้ไตงกบทงหลงรีบไปคิดออบขยับบตรภรรยาครอบครัวของขอเหลงที่เมืองหลวงมาโดยเร็ว ไตงกบทงหลงคำนับลาคุมไพร่พลไป แลวดชองกิงสั่งให้เตรียมทหารและสนามไว้อะได้ฝึกหัดเพลงทวนขอ พอเอี้ยหลิมไปรับบตรภรรยาครอบครัวของเผงกทเมืองเองจากกลับมา ดยงรับบตรภรรยาครอบครัวของเลงจันทเมืองหลวง ดันไปขอลงของทจะใช้ในการบินมาถึงพร้อมกัน เตียวไก้ ชองกิงกมความยินดี จัดทให้บตรภรรยาครอบครัวของเผงกทบเลงจันอยู่ตามสบาย พอไตงกบทงหลงไปรับบตรภรรยาครอบครัวของขอเหลงมาถึงพร้อมกัน.

ภรรยาขอเหลงบอกว่า ท่านออกจากบ้านมากมราชการข้าพเจ้าหาเงินไปเดินเห็นเสียดว่าท่านบ้วยไปไม่ได้ ครนอยมาหลายวันยังไม่เห็นท่านกลับไปข้าพเจ้ามีความวิต รวงชนวนหนงทงหลงนงของท่านนนเอาเสียดเกราะนนไปทบ้าน บอกว่าเสียดเกราะได้กลับคนมาแล้ว แต่ตัวท่านบ้วยอยู่ที่โรงเตียมจะเป็นจะตายเท่ากัน ให้รีบไปรักษาพยาบาลโดยเร็ว

ข้าพเจ้าตกใจจนเกือบตายมากทีเดียว ขอเตือนไม่ว่าจะว่ากล่าวอย่างไร จงพูดกับทงหลงว่าคนจะมาด้วยกนทางสนเสอเกาะนมนมทงชยทบาน— หรือ.

ทงหลงได้ฟังทงเหวแฉงพูดว่า พอจตไทพะสะโกชนเกวียนมา ตัวนอังกกลับไปบ้านออกล่อลวงเขาเสอเกาะ แลวให้สาวไซเก็บรวบรวมทรัพย์สินของออกจากบ้าน เมอกลับมานองเขาเสอเกาะของพดวมได้เข้า แลวถอกกระบอออกแยงซงพวกทเขาไปเมืองหลง บอกรแะชอชองพดวย ว่ามาเป็นโจรคอยตปลนอยตามทาง พวกเหล่านนได้พงออกชอพงวงหน เขาตรอดไปสน นองยงได้ทรัพย์สินของมาเป็นอนมากชาวควานนเลาจอ เขาไปถึงเมืองหลง ก็คงจะกะเกณทททหายกกองทัพมาจับไป ใน เรว ๆ น.

ชอเหลงได้ฟังกตกใจสำคัญว่าจริง จึงพูดว่าไปล่อลวงเขาพมา แลว มทนาชายงทาไทเสยชอชวย เดียวโก ชองกงกเขาพูดว่า ถ้าไม่ คดตงนนทไหนดานจะยอมชยชวยกน พุดแลวก็จตทไทบุตรภรรยาครอบ— ครวชองชอเหลงอยตามสบาย.

ครนรงชนเขาเตียวโก ชองกงกบพนองทงปวงพรอมกนปรักษา การจะทาดายลางททารเลยชวนเบ ในขณะนนลย هنگควมคมไพ่วพล ตทวนชอเลยชวใจเป็นอนมาก พอไซในการทจะสูรบแลว ชองกงเชอ ชอเหลงผกทตเพลงทวนชอให้ไพ่วพล.

ชอเหลงจึงพูดว่า ไหน ๆ ได้เข้ามาเป็นพวกพ้องจะส่งสอนให้สน ผมอ แต่ชองจตเขาคนทเข้มแรงงองไวจจะไซการได้ ชอเหลงกไปท— สนามจตลวรไพ่วพลได้พรอมกผกทตเพลงทวนชอ บอกรชนทลงมกาหนด

ต่าง ๆ กัน บนหลังมานนไฮอย่างหนึ่ง เดินเท้าไฮอย่างหนึ่ง แล้วรายงานว่า
 ทำทางเพลงทวนขอที่จะเกยขอเข้ามาให้ท้าวอย่างนั้น ๆ ผูกอยู่ประมาณ
 ครึ่งเดือนกว่านายภูกระบวนเพลงทวนขอ เตียวโก๋ ซองกง กับพน้องเหลา
 นนเห็นขอเหลาว่าเพลงทวนขอของใจไม่มีผู้เสมอ สอนไพร่พลชำนาญทุก
 คนก็มีความยินดี ว่าครั้นคงชนะทหารเลี่ยนฮวนเบได้เป็นแน่ ถึงเวลา
 มาชักข้อมทุกวัน.

ฝ่ายฮอเฮียนเจยกตั้งแต่พวกของกงจบเผงกับเลงจันมา ก็โกรธ-
 แค้นยงนักไม่ว่าจะคิดประการใด ครั้นจะยกกองทัพบุกมากมแต่แม่น้ำ
 สอมาขอบเป็นทงจันใจนัก อยู่มาวันหนึ่งฮอเฮียนเจยกคุมทหารตรงไปทรม
 ผิง ร้องหาชวนให้พวกพ้องของกงยกมารบ ซองกงแจ้งความกล้าขับไพร่
 พลให้รักษาทางน้ำไว้ ฮยาให้เรือแพเข้ามาใกล้เกาะไคฮอเฮียนเจยกน
 ชานาญทงทางบกทางเรือก็วิ่งฮู แต่แถวตำบลเขาเนยชวเปาะนนไม่เคย
 ไปมา จึงไม่อาจยกกองทัพบุกเข้าใกล้ได้ก็พาทหารกลับมาค่าย ซองกง
 สงไหเลงจันจัดทำบันจะไคยกไปสู้รบกับฮอเฮียนเจยกโดยเร็ว แล้วปรึกษา
 กับพน้องว่า กระบวนทวนขอเกาเหลี่ยนเซี่ยนนชักข้อมไว้เข้มแข็งดี การ
 อย ๆ กจัดสรรไพร่พร้อม ถ้าจะยกไปสู้รบครั้น พวกพ้องและไพร่พลไม่
 ต้องมาเดินเท้าเปล่าเหมือนกระบวนรบเมอคราวชนบจูกบเงาค ให้ทหาร
 ทวนขอไปซุ่มอยู่ตามชายเขาและน้ำในดงอ้อแซมก่อน แล้วแยกไพร่พล-
 เป็นสี่บกออกไปสู้รบ ถ้าเห็นทหารเลี่ยนฮวนเบวิ่งมา ก็ให้หนีไปแอบอยู่
 ตามป่าอ้อกอแซมและชายน้ำ พวกที่ซุ่มอยู่นนสี่บกคนใหม่ขอเปล่าอยู่คน
 หนึ่ง จะได้เอาขอเกยเข้ามา คนที่ถอยฮอนนจะไคเกยคนบนหลังมาจับ

ตัวไว้ ซึ่งแถวตาบคนเป็นท้าวเลขาอำมาตย์เขา ต้องใช้ไพร่พลเดิน
เท้าทำนจะเห็นประการใด.

โงวหยงขึ้นแต่ได้ฟังเห็นชอบด้วย   ขอเหตงว่าขงกระบวณ
เกาเดียนเซี่ยทวนชอกตองใช้ตามนัจจะได   ขงกัจตไพร่พลแยกเป็นสิบ
กองให้เล่าตง ไตวเซี่ยนคุมกองหนึ่ง ไหมกทองคุมกองหนึ่ง ให้เอี้ยหยง
ตองจวงคุมกองหนึ่ง ให้ตง เตงฮุย คุมกองหนึ่ง ให้เกยเตียน เกยโป
คุมกองหนึ่ง ให้โจวเฮียว โจวยวนคุมกองหนึ่ง ให้นางไฮ้วซาเหนีย
เซงเฮยไฮ้วคุมกองหนึ่ง ให้ตยง เบ่หลิมคุมกองหนึ่ง ให้เอียนตุน
เตเตียนชวคุมกองหนึ่ง ให้เอี้ยหลิม ลีหุนคุมกองหนึ่ง รวมสิบกองจะให้
ยกไปสู้รบก่อน.

แล้วจตอกพวกหนึ่ง ลจุน เตยทวย เตยลุน ฮวนเซี่ยวชี่ ฮวน-
เซี่ยวเหงา ฮวนเซี่ยวชิต ทงฮุย ทงเม้ง เม้งคัง รวมเก้านาย คุมไพร่พล
ลงเรือรบไปคอยอยู่ริมฝั่ง   ถ้าเสี่ยทงจะไดพากันหน้ลงเรือ   แล้วจตให้
ฮวยหยง ฉินเหม้ง ลีเอง ซางจัน ซงลิม ฮาวเผ้ง หกนายคุมไพร่พลไป
คอยอยู่ชายเขา   ถ้าเห็นพวกทหารหลวงหน้จะได้ไล่ติดตาม   แล้วจตให้
เลงจัน ไตวเซงคุมไพร่พลไปจัดการยิงปืน   ให้ขอเหตง ทงหลงคุมทหาร
ทวนขอเกาเดียนเซี่ยไปชุมนุมอยู่ตามทาง   ตัวขงกัจกับโงวหยง กงซุนสน
ลือฮวง กวยเล้ง คุมไพร่พลเป็นกองทัพใหญ่จะยกหนุนไปภายหลัง   ครัน
จัดการแล้วขงกัจส่งทหารทวนขอไปชุมนุมอยู่ตามทางในเวลากลางคืน   พอ
สว่างจึงคุมไพร่พลสิบกองแยกย้ายไป   เลงจันถ้คุมไพร่พลไปจัดการยิง
ไวพร้อม   ขอเหตง ทงหลงนกกนคทหมายกับทหารทวนขอไวพร้อมทุก

ประการ ครนใดฤกษ์ของกงกมพวกพ้องไฟรพลขามนำไป เที่ยงมาลือ
และกลองตงสนนตรงไปยงค้ายอเอียนเจยก.

ฝ่ายอเอียนเจยกนงตรกตรองอยู่ในค้ายไดยนเสยงออดอง พอ
ทหารมาใช้เข้าไปแจ้งว่า พวกโจรเขาเนยชวเปาะยกกองทัพขามแมนามา
เกือบจะถงผง อเอียนเจยกกส่งสนทอให้จัตทหารเลยนชวนเบไว้พร้อม
ตัว อเอียนเจยกแม่ทัพไล่เดอเกราะถอกระบสองมอชนมาคมทหาร
เลยนชวนเบกบทหารตามธรรมเนียม ออกจากค้ายตรงมาถงทรบรมนำเหน
ของกงกมไฟรพลมาเบอนมมากกหยุดตงกระบวนจัตเอาทหารเลยนชวนเบ
ชนอยหนาแล้วปรกษากบสนทอว่า เวจะปลอยทหารเลยนชวนเบไปข้าง
ทิศใหนดี.

พอเห็นไฟรพลของชองกงยกมาทางทิศใต้ ไม่แจ้งว่าสักเท่าไร
อเอียนเจยกก็ให้สนทอคุมทหารเลยนชวนเบวิ่งฝ่าไปทางทิศใต้ อเอียน-
เจยกเห็นไฟรพลยกมาทางตะวันออกอกพวกหนง ก็ระคุมทหารเลยนชวนเบ
วิ่งฝ่าไป พอไฟรอกพวกหนงยกมาทางทิศตะวันตก สนทอเห็นตงนงกม
ทหารเลยนชวนเบกลบมาแจ้งกับอเอียนเจยกว่า ทหารยกมาทางสามทิศจะ
คิดแยกย้ายทหารประการใดดี อเอียนเจยกว่าพวกโจรไม่ได้ยกกองทัพ
มาสู้รบชานาน บัดนคมไฟรพลแยกมาคงจะมีอบายสังโตเป็นแน่ เว
หยุดตทวงทกอนแล้วจงปลอยทหารเลยนชวนเบของเรา.

ฝ่ายเลงจันกับโตวเฮงคุมไฟรพลไปปลุกเหลายิงบนข้างทิศเหนือ-
แล้ว ครนเห็นกองทัพอเอียนเจยกยกมาถงทรบรมมกน เลงจันยกยงบน
มาทหนง อเอียนเจยกไดยนเสยงบนข้างทิศเหนือ แจ้งว่าบนเลงจันทาก
ควาเลงจันเบอนมมากแล้วเห็นไฟรพลยกมาทางทิศเหนืออกพวกหนง.

อุเอียนเจยกบอกกับฮั่นทอว่า เราจะคุมทหารแยกไปทางทิศเหนือ
 ทิ้งไปทางทิศใต้ พอเห็นไพร่พลยกมาอีกสัฟวกก็ตกใจ ไม่แฉงว่าจะแยก
 ย้ายทหารประการใดมีความวิตกนัก พอเลงจันยง บินจุเผ่าบินบอจอเผ่า
 ชนาบมา กระสุนปืนตกลงทกระบวนรบอุเอียนเจยกแตกกระจายเป็นหลาย
 ลูก เสงดังสนนเหมือนแผ่นดินจะทาลาย ทหารในกระบวนรบของ
 อุเอียนเจยกกระส่ำระสายไม่เป็นกระบวน ฮั่นทอจึงคุมทหารแยกไปสู้รบด้าน
 ทานไฉ พวกของกิงเห็นทหารหลวงยกตรงไปทิศไหนก็แก่งทาทหนีไป
 ทางทิศนั้น อุเอียนเจยกเห็นก็โกรธคุมทหารตรงไปทางทิศเหนือแล้วปล่อย
 ทหารเลขนฮวนเบวลงมาไป พวกของกิงวิ่งเข้าแอบอยู่ตามกอธอกกอแซม
 แถวรมนาทางสน พอทหารเลขนฮวนเบวลงมาถึงทห่ม ทหารเกาเลขน
 เขยทวนชอกตรอกพรอมกันเอาทวนชอกเกวเทามาชาด ไพร่พลทลฮอชอ
 เกวททหารบนหลังมา ไพร่พลทลฮอบแอบยูนนกกคอยจับทหารบนหลังมา
 มัดไว้ มาวงไปเป็นตบ ๆ ชอเทาชาดลมลงทงสน อุเอียนเจยกเห็น
 ทหารเกาเลขนเขยออกทาลายทหารเลขนเบกเสยใจชกมากลบบมาตามฮั่นทอ
 เลงจันยอบนเหลาดงเห็นอุเอียนเจยกเสยทชกมากลบบ กยงบนฮองฮวยเผ่า
 ชนาบลงมาพอพวกทชมฮอยชวยเขาเห็นได้ทกบกรกเข้าไป

อุเอียนเจยกกับฮั่นทอแฉงว ถกอธิบายกคุมทหารเหลวนน จะหนีไป
 เห็นไพร่พลของชองกิงมอยทกทิศไม่รู้ว่าจะไปทางไหน อุเอียนเจยก
 แฉงใจคุมทหารสู้รบไปทิศเหนือ พวกของกิงทยกไปคอยยูนนกกบกรก
 ชาพันชนาบมา ทหารอุเอียนเจยกลมตายลงตามทางเป็นอนมาก ตัว
 อุเอียนเจยกกับทหารทเหลือตายหนีหนีไปประมาณทางได้หกสิ พบมกทอง
 มกชุนรชองตวาดว่าจะหนีไปข้างไหน อุเอียนเจยกชบมาเขาสู้รบได้หาเพลง

มกทอง มกชุนกชบมาหนอเฮียนเจยกกถลวจะถูกอุบายกัไม่ไลตตจขบมา
 ตามตรงไปทางทิศเหนือ เกยเตียน เกยไปคุมไพร่พลไปคอยอยู่เข้าสู้รบได้—
 ทกเพลงแลวก็หนีไป อุเฮียนเจยกเดินไปประมาณทางไตรวงด เห็นทหาร
 ถอทวนชอตรงเข้ามา อุเฮียนเจยกไม่เป็นใจจะสู้รบชกมากลับหนีไปทาง—
 ทิศตะวันออก นางไฮ้วชาเหนยกับเฮงเฮยไฮ้วคุมไพร่พลสกัดทางอยู่ เห็น
 อุเฮียนเจยกกับทหารเดินมา ก็เข้าสู้รบฆ่าพนทหารอุเฮียนเจยกบองกนตว
 ใจได้ เห็นทหารตงสกัดอยู่เป็นชน ๆ ก็ชบมาบุกพงหนีไปทางทิศตะวันออก
 นางไฮ้วชาเหนยกับเฮงเฮยไฮ้วไล่ตามไปเห็นว่าไม่ทันก็คุมไพร่พลกลับ.

ฝ่ายพวกชองกงทงแปดทิศประตงกนเขาเกี้ยวเทามา และทหาร—
 เลียนฮวนบงจับได้เป็นอนมาก ทชาวพนลมตายเสียกหลายพน เล่าตงกับ
 ไตวเซียนบงสนทอนายทหารได้ กองทพ้อเฮียนเจยกแตกยับเยนทหารล้ม
 ตายเกลอนกลาตทงแผนคน ชองกงไตชยชนะกมความยन्दแจ่งวาวอุเฮียน
 เจยกหนีไปไดกโหเอาไฟเผาค่ายเสีย แลวเกบรวบรวมเครื่องศสตราวอชก—
 กองทพไปเขาเนยชวเปาะ บรรดาพนองทงบวงจับได้ทหารหลายพนกับมา
 ทดหลายร้อยมา และเสอเกราะเหล็กเป็นอนมากเอามาส่งกับชองกง ๆ
 ก็ไหวรวบรวมทหารทงมาไดนนเอาไวไซสอย แลวมาเห็นจรวงดแลไฟ
 พลุตามลมควว พ้อเล่าตง ไตวเซียนเอาตวสนทอมาส่ง ชองกงกแกมค
 สนทอออกแลวพดจาเกลยกลอมโหยุดวย เมงก เลงจกชวยพดอชนวนอน
 สนทอและสนทอนนเบนดาวพวกเคยจกน มาจตกยอมเขาเบนพวกพอง
 ชองกงจงโหสนทอเซียนทงสอ โหทหารถอ ไปรบบตรภรรยาครอบคววท—
 เมองตงจวมาแลวจต ไตะและสุวมาเลยงพวกพองเบนทรนเรง

ฝ่ายอเชียนเจยกแตกทัพเสยทหารจนสน หนีไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือไม่มีเงินจะขออาหาร กตตเฮาสายรัตเฮวทองคำออกขายขออาหารไปตามทาง คิดว่าพงวาครงนยกกกองทัพมาสู้รบกับพวกชองกงปราชัย ทหารล้มตายเสยทงสนจะกลับไปเมืองหลวงอย่างไรได้ จะไปสานกฮาศยทอนกไม่วจกกบผู้ ไดมความอดทนนัก จึงนึกขนได้ว่าไปอหยงผู้รักษามืองเซงจวชอบพอกันกับเวามาชานาน จำจะไปอาศัยอยู่ทนนจจะควรร คิดแถวกรบเดินทาง ไปได้สองวันถึงตำบลหนงเทนม โรงชายสรวกตรงไปทหน้าโรงลงจากมาเข้าไปขออาหาร เจ้าของโรงบอกวาชองงไม่มี ถ้าท่านจะรบประทานข้าพเจ้าจะไปขอมาให้อเชียนเจยกจิงตตเฮา — ทองคำสายรัตเฮวให้.

อเชียนเจยกบอกกับเจ้าของโรงว่า เราเป็นทหารหลวงยกกองทัพมาปราบปรามพวกโจรทเขาเนยชวเปาะ ปราชัยทหารล้มตายเป็นอันมาก — บัดนี้เราจะไปหาไปอหยงผู้รักษามืองเซงจว มาของเราดนกเรียกว่า — โอวจยเบ เจ้าแผ่นดินพระราชทานมาทงเครื่องและทานพร้อมจงช่วยระวงรักษาไว้ให้ดี เจ้าของโรงว่ามขอความอยู่สูงหนงจะเล่าให้ท่านทราบ แต่หนีไปไม่ว ไกดมเขาแห่งหนงเรียกทอช่วยชวมนายโจรสองคน ทหนงชอลตงเขาเรียกว่าพระไฮวเจยง ทสองจวทองเขาเรียกว่าเซยป้ออง มาตงชองสมเกลยกล่อมไฟรพลไว้ได้ประมาณแปดร้อย เทยจตปลนราษฎรชาวบ้านอยู่เนองๆ ไม่กลัวผู้ใด ททหารหัวเมืองยกมาปราบปรามหลายครั้งก็ไม่ได้ พวกโจรจิงมีใจกำเริบมากขน ข้าพเจ้าอดกลังมาชองท่านนกเวลาคาวนนตองชวยกนระวงอย่าได้ไว้ใจ.

อุเอียนเจยกว่าเรานมมอเข้มแข็ง อย่าว่าแต่ นายโจรสองคนถึง—
 จงยกมาให้หมดเรากไม่กลัว พุดแล้วเจ้าของโรงจึงพาอุเอียนเจยกเขาของ
 นอน อุเอียนเจยกนั้นใจคอไม่สู้สบาย ด้วยสู้รบแล้วเดินทางมาเหน็ดเหนื่อย
 อ่อนไหวเสเพลรามึนเมาหลับไปประมาณสามยาม ได้ยินเสียงออดองกลกชน
 เบ็ดประต้ออกมาถามว่าเสียงอะไรออดอง เจ้าของโรงบอกว่าชาวพเจาตนชน
 เขาหนีไปให้มากขึ้น เห็นแต่พวกโจรถือคบไฟออกจากบ้าน ดักเอาเข้าไป
 แล้ว อุเอียนเจยกให้เจ้าของ โรงนำทางไล่ติดตามไปได้ตามลี้ ไม่แจ้งว่า
 พวกโจรจะหนีไปทางไหนก็มีความวิตก ขวนเจ้าของ โรงกลับมาปรึกษา
 กันว่าจะทำอย่างไรจึงจะได้มาสำคัญเป็นของพระราชทานกลับคนมาเจ้าของ
 โรงว่าท่านอย่าวิตก เวลาพรุ่งนี้จงไปพ้องต่อผู้รักษามืองเซ่งจิวยกกองทัพ
 ไปปราบปรามพวกโจรเสียให้ราบคาบ มาของท่านก็คงจะได้คน.

อุเอียนเจยกได้ฟังกความวิตกนอนไม่หลับจนสว่าง เรียกเจ้าของ
 โรงเอาเครื่องทานมามาแล้วออกจากโรงตรงไปเมืองเซ่งจิว ครั้นถึงก็เข้า
 ไปคำนับ ไปพ้องผู้รักษามือง ไปพ้องเห็นอุเอียนเจยกก็ตกใจถามว่า
 ได้ยินข่าวเล่าลือมาว่า ท่านยกกองทัพไปปราบปรามโจรเขาเนี้ยชั่วเปาะ
 เหตุใดจึงได้มาถึงเมืองน อุเอียนเจยกก็เล่าความซึ่งสู้รบปราบให้ ไปพ้อง
 ฟังทุกประการ ไปพ้องจึงพูดว่าซึ่งถูกอบายพวกโจรทหารล้มตายเสียมาก
 นั้น ท่านอย่าวิตกมิใช่เป็นได้ก็คิดกบฏจะมีโทษ นี้เหลือกำลังพวกโจร
 เขมแข็งจึงได้พ่ายแพ้ว ทบ้านเมืองนก็เกรงพวกโจร ตัวท่านมมอเข้มแข็ง
 มาอยู่ด้วยกันกุดแล้ว จะได้ปราบโจรผู้ร้ายทเขาทอช่วยชวเสียให้ราบคาบ
 ได้มาพระราชทานกลับคนมาแล้วจึงจะยกไปกำจัดพวกโจรทเขาเล่งชว —
 กับเขาแป๊ะไฮ้วชวด้วย ถ้ากำจัดพวกโจรตามตาบสนเรยบรอยแล้วชาวพเจา

จะช่วยกราบทูล ขอให้ท่านยกกองทัพไปแก้แค้น พวกโจรตำบลเขาเนีย-
ชัวเปาะให้จงได้.

อเยนเจยกคกเขาคำนับแล้วพูดว่า ถ้าท่านส่งเคราะห์ตงนนแล้ว
พระคุณหาทศตมโตถงตวจจะตายกไมลมคณของท่านเลย ไปวหยงได้ฟัง
ยนคจตทให้อเยนเจยกอยู่ตามสบายได้สามวัน อเยนเจยกจึงพูดกับ
ไปวหยงว่า ข้าพเจ้าจะขอคุมทหารไปกำจัดพวกโจรเขาทอฮวยชัวเอามา
นคนมาแล้วจะ ได้ยกไปปราบปรามพวกโจรสองตำบลเสียทีเดียว ไปวหยง
ได้ฟังก็เกณฑ์ทหารให้สองพัน เครื่องศาสตราวุธเสบียงอาหารพร้อมจะมา
สเขวมฝเทาเร็วมาทงให้อเยนเจยกท อเยนเจยกมีความยินดีคำนับ
ลามาจตทหารเสร็จแล้วกแต่งตงใส่เสื่อเกราะขนมาคุมทหารสองพันออกจาก
เมืองเซงจิวตรงไปยังเขาทอฮวยชัว.

ฝ่ายลิตงกับจิวทงนายโจรตำบลเขาทอฮวยชัวตงแต่ไพร่พลไปลัก
มาของอเยนเจยกมากมีความยินดี เวลาจวนนนายโจรทงสองนงโต๊ะ
เสพตราอยู่ พวกทไปสืบข่าวมาแจ้งว่า บตทเมืองเซงจิวยกกองทัพมา
เกือบจะถึงตำบลเขาทอฮวยชัวอยู่แล้ว จิวทงนายโจรได้ฟังก็พูดกับลิตง
ผู้เป็นนายใหญ่ว่า พอยรักษาตำบลนเถดนงจะยกไพร่พลไปสู้รบเอง
จิวทงจึงจัดไพร่พลประมาณร้อยเศษถือเครื่องศาสตราวุธขนมาจากเขา
ทอฮวยชัวไปยังทรบทพทงสองฝ่ายกเขาปะทะกัน.

อเยนเจยกชบชนหน้าทหารร้องตวาดตวยเสียงอนตงว่า พวกโจร
ยังไม่ยอมให้อเยนเจยกโดยดหรือ จิวทงไม่พูดประการใด ชบม้าตงเข้า
รบกับอเยนเจยกได้หลายเพลง จิวทงทงนกำลังและฝมอเยนเจยกไม่

โตชกมาหนี ออเขียนเจยกไล่ตามไปพักหนึ่งกลัวจะถูกอธิบาย จึงคมทหาร
 กลับมาตงคายนไว จิวทองคมไพร่พลหนักกลับไปถงเขาบอกกับลตงว่า
 ออเขียนเจยกคนนั้นฝีมือเข้มแข็งนัก มองเห็นว่าจะสู้ไม่ได้ คมไพร่พลหนักกลับ
 มา ถ้าแม่ออเขียนเจยกคมทหารตามมาจนถึงนทานจะคิดอย่างไร.

ลตงว่าเราไม่ได้ตรกตรองแล้ว เห็นแต่หลวงจันลตชมกับเอียงและ
 บู่ สงอຍทเขายเลงชวมมอเขมแข็งไพร่พลก็มาก เราจะมหนังสือไปถงให้
 ยกมาช่วย ถ้าสำเร็จการแล้วจงคอยชวณกันไปตามภักดี มองจะเห็นประ
 การใด จิวทองว่าข้าพเจ้าตกกลัวหลวงจันลตชมจะวาดถงถึงความเกาชน
 จะไม่ยกมา.

ลตงได้พังกหวเราะแล้ววว่า หลวงจันลตชมน เป็นคนตรงมีได้
 พยาบาทอาฆาตต่อผู้ใด เราจัดคนทชางพดไปว่ากล่าวถงจะยกมาช่วย
 จิวทองได้พังกเห็นชอบด้วย ลตงจึงเขียนหนังสือมอบให้คนทมลตบัญญัติ
 ถอไปทตามลเขายเลงชววดไปจุดชมเป็นนายใหญ่ เอียงเป็นนายทสอง
 บู่ สงเป็นนายทสาม ยงมนายทหาวอกสคน ชอชอนทเรียกว่า กมงนบว
 ชาวเมืองเมงจวเป็นบุตรชนนางผ่ายกรมเมือง เดิมบู่ สงชวเตยโตจกักับ
 บุตรภรรยาโตเตยโตจก่า เสียทงสนแล้วกหนีไป ผู้รักษามืองสบจับตว
 บู่ สงไม่ได้ แต่เรื่องความนนชอนรเห็นเป็นใจด้วย ผู้รักษามืองกจับเอา
 ตวชอนไปทำโทษแทน ชอนแจ้งความกอพยพหนีไปในเวลาถงคน
 ครนอยมาบตามารดาของชอนตาย ชอนแจ้งวาบ สงอຍทเขายเลงชวจึงมา
 อยกบบู่ สงเขาเป็นพวกพองเดียวกัน อีกคนหนงชอเขายเลงทเรียกว่าเขาตอ
 กีย เดิมอยกกับหลวงจันลตชมและเอียงท วดไปจุชภายหลังเขาจึงชวเตง
 เหลงตาย จึงได้หนีมาเขาเป็นพวกอຍ ญ เขายเลงชว คนหนงเซอตยเข

ที่เรียกว่าไซหงจือ ภรรยาของนางชงยเหนยที่เรียกว่าบอเอะแซ สองคน
 ผัวเมียเป็นชาวเมืองเมงจวตามลถนนตบยบายตง โรงขายขนมเนอคนกับสูวา
 อยู่เป็นนิตย์ หลวงจันลุตซุมกับบูตงจิงมหนังสือไปชักชวนเตยแซ กับ—
 นางชงยเหนยมาอยู่ด้วยกัน

ขณะนั้นหลวงจันลุตซุม เอ๊ยจ บูตงตามนายงอชุนบน ถัด
 ลงมาชอน เขาเจง เตยแซ นางชงยเหนย รวมเจตคนนั่งสนทนากันอยู่
 พอดคนถือหนังสือของลุตงไปถึงเขาเจงถามไถ่ความ แลวกไปแจงกับหลวงจัน
 ลุตซุม เอ๊ยจ บูตงว่า ลุตงกับจวทองมหนังสือมาคานบทานทงตาม—
 หลวงจันลุตซุมได้ฟังจึงพูดว่า เตมที่ออกจากเขาเงาไท่ชวมาถึงตำบลเขา
 ทอฮวยชว พวกโจรไม่ให้อาศัยพูดพวกโจรสู้ไม่ได้พอลุตงเห็นจำได้ เชิญ
 ให้ไปบนเขาจัดโตะและสุรามาเลี้ยงสาบานเป็นพ้องกัน นายโจรทงสองนั้น
 จะยกพชนเป็นใหญ่ในตำบลเขาทอฮวยชว พิเห็นว่านายโจรใจไม่แน่นอน
 จึงเก็บเอาเครื่องเงินทีสำหรับใส่สุรากินใส่ห้อมนำออกจาก เขาทอฮวยชวมา
 บัดนี้นายโจรมหนังสือมาจะขอให้เรายกไปช่วยจิง เรียกผู้ถือหนังสือมาถาม
 ตู เขาเจงก็ไปพาผู้ถือหนังสือมา หลวงจันลุตซุมจึงถามว่าเจ้าถือหนังสือ
 มาด้วยเหตุผลตั้งใด ผู้ถือหนังสือบอกว่าไปวหยงผู้รักษาเมืองเซ็งจวได้นาย
 ทหารไวคนทงชอเอียนเจยก ทยกทัพไปตี เขาเนยชวเปาะแตกถล่มมา
 บัดนี้ไปวหยงไห่เอียนเจยกยกกองทัพมาปราบปราม ตำบลเขาทอฮวยชว
 ชายเลงชวเขาแปะไฮ่ชวตามลถนนตบยบายตงจะ ไห่เอียนเจยกยกกองทัพ
 ไป แก่แคนตำบลเนยชวเปาะ เอียนเจยกคนนผมอเซมแซงนิก นาย
 ชาวเขาสูวาบด้านทานไม้ไต่จิงไห่หนังสือมาเชิญท่านไปช่วยด้วย ถ้าสำเวจ

การแลงจะมาตามภักตกับท่านพร้อมกับส่งหนังสือให้ ตามนายกรับรบมา
อ่านแจ้งความแลง

เอียงจึงพูดว่า ตามลของผู้ใดผู้หนักตองบองกันรักษา ครั้นจะ
ไม่ยกไปช่วยกักลวผู้หม่อมจะนินทา แม้นทอฮวยชั่วแตกอเอียนเจียนคง
จะเลยมาตเขายเลงชั่วของเราจะต้องยกไปช่วยสักครึ่งหนึ่ง หลวงจัน
ตุตฉม บุ่งโตฟังกเห็นชอบ ตามนายจิงจิดไท่เตยแซ นางซิงยเหนย
ซอณ เขาจึงอยู่รักษาตามลยเลงชั่วแลงชวณกันแตงตวชนมมาถอเควอง
คัสตราวอคมไฟด์พลออกจากเขายเลงชั่วตรงไปเขาทอฮวยชั่ว ลิตงได้แจ้ง
คมไฟร์พลไปคฮวยรับอยู่ตามทาง.

ฝ่ายอเอียนเจียนกรูว่า พวกโจรเขาทอฮวยช่วยกมากแตงตวชนมมา -
คุมทหารออกจากค่ายตรงไป ลิตงนายโจรคุมไฟด์พลมากชบมาเข้ารบกัน
ได้ประมาณสิบเพลง ลิตงสู้ฝีมือและกำลังอเอียนเจียนไม่ได้ ชบมาหนี
กตบชนมมา อเอียนเจียนกชบทหารไล่ตามไป จิวทองอยู่บนเขาเห็นดงนน
สงไฟร์พลเฮากอนคลาทางลงมา ถูกทหารเจมบ่วยเป็นหลายคนอเอียนเจียน
กถวจะเสยทกคุมทหารกลับ พอแลเห็นกองทัพยกมาถอกพวกหนึ่ง อเอียน-
เจียนก ชบมาชนหน้าทหาร ครนหลวงจันตุตฉมมาถง เห็นพวกทหาร
อเอียนเจียนกสกตอชกรองตวาทว่า นายทหารคนไหนทชกกองทัพไปตตำบล
เขาเนยชวเปาะแตกยบเยนหนักตบมายังจะทำเขมแซงทตำบลนอกหรือ.

อเอียนเจียนโตฟังกโกรธนัก ชบมารบกับ หลวงจันตุตฉมได้ทำ
สิบเพลง ต่างคนว่องไวทงสองฝ่าย ไม่แพชนะกัน เอียงจึงร้องบอกกับ
หลวงจันตุตฉมว่า พหยคกอนเถตนองจะดรบเอง กชบมาตรงเขารบกับ
อเอียนเจียนได้ทำสิบเพลง อเอียนเจียนกนกวาคนทงสองนมาแต่ไหนหม่อมจิง

โตเข้มแข็งนัก จะว่าโจรหรือก็ไม่ใช่ สู้รบไปอีกหลายเพลง เคยเห็น
 ผมอชเยนเจยก แข่งแรงสู้รบไม่แพ้ชนะกัน จึงชักมา ถอยห่างออกไป
 ชเยนเจยกเห็นเขยจุมกาดงและผมอกไม่อาจไล่จึงคมทหารกดบ หลวงจัน
 ติชมถบเขยจ บังกลอยกองทัพไปตั้งมั่นทางค่ายชเยนเจยกประมาณ
 ทางยดปล.

ฝ่ายชเยนเจยกคมทหารกดบมาถึงค่าย ก็คิดว่าพองว่า ตัวเรา
 ครนชางอาภพนัก ล้าคณูว่า ไม่มีผู้ใดต้านทาน พวกโจรนั้นเปรียบ
 เหมือนเตาข่งไว้นอง จะจับไปฆ่าเสียเมื่อไรก็ได้ เหตุใดจึงเผอิญ
 ให้คนทั้งสองมากนกลางการทศตใจไม่สมปรารถนามเป็นกรรมของเราหรือ
 จะทำอย่างไรดี.

ฝ่ายชงเม่งผู้พทเรียกความอเทาแซ ชงเหลียงผู้นองเรียนวิชาศกชวย
 แซ พนองสองคนเป็นบุตรมอไทกิง ตั้งบ้านเรือนอยทตามดแปะไฮวชง—
 แซวงเมืองเซงจิว เดิมชงเม่ง ชงเหลียงจิวาทกบเศษฐิตตามดนนชงเม่ง
 ชงเหลียงชวาพนเศษฐิตบตรภรรยาญาติพนองตายทางดน แลวเกลยกลอม
 ไตไพ่วพลหลายรอยหนีไปตั้งมั่นโจรอยู่ ณ เขาแปะไฮวชวผู้รักษามือง
 เซงจิวจับตัวชงเม่ง ชงเหลียงไม่ได้ ก็จับเอาชงบ้นอาชงเม่งชงเหลียงจิว
 ชงคกไว ชงเม่ง ชงเหลียงแจ้งความก็โกรธแค้นผู้รักษามืองเซงจิว พนอง
 สองคนปรึกษาคะคุมไพ่วพลมาหักพังคกแยงชงเขาชงบ้นอาไป ครน
 ปรึกษากันตกลงแลวก็จัดไพ่วพลไวพรอม แต่งตัวลฮอาวชชนมาคุมไพ่วพล
 ออกจากเขาแปะไฮวชวตรงมายังเมืองเซงจิว.

ฝ่ายไปวทชงผู้รักษามืองแจ้งว่าพวกโจรเขา แปะไฮวชวชวยกมาก—
 มัดความวตถ จึงใช้ให้ชุนนางไปบอกชเยนเจยกว่า ให้กดบมารักษาบ้าน

เมืองไวโกน อูเอียนเจยกแจ้งความกยกกกองทัพออกจากค่ายกลับไปเมือง
เชิงจิวในเวลากลางคืน.

ฝ่ายหลวงจุนลุตซมกับเฮยงและบูตง ตงค่ายพักไพร่พลอยู่ริมเขา
ครนวังชนเขากุมไพร่พลตรงไปจะสู้รบกับอูเอียนเจยก ครนไปถึงหน้าค่าย
ไม่เห็นมทหารกตกใจ พดว่าอูเอียนเจยกจะมอบายประการใดคอกกระมัง
จึงทงคายนเสียดงน ก็ชวนกันกลับมา ลตงกับจิวทองจิงเชญหลวงจุนลุตซม
เฮยง บูตงกับไพร่พลเหล่านั้นไปยงเขาที่อยู่จุดโตะและดรามมาเคียงกัน -
เป็นอนัต แลวลตงก็ให้ไพร่พลไปสืบข่าวกองทัพอูเอียนเจยก ได้ความว่า
อูเอียนเจยกเลิกกองทัพกลับไปแต่เวลาคนนั้นแลแล้ว. ลตง จิวทองกมความ
ยุนตหลวงจุนลุต ซมเฮยง บูตงกลาลตงจิวทองกุมไพร่พลกลับไป.

ฝ่ายซงเม้ง ขงเหลียงกุมไพร่พลมาใกล้จะถึงเมืองเชิงจิวพบกองทัพ
อูเอียนเจยกยกกลับมา ขงเม้งก็ขบมาชนหน้าตรงเขาสูรบ อูเอียนเจยก
ก็รบรองบองกันไว้

ขณะนั้นผู้รักษามืองยุนตอยู่บนกำแพง อูเอียนเจยกคิดจะฮวดมมอ
พอขงเม้งเอาทวนแทงมาก บองบดด้วยแรงแรงแลวขบมาเขาใกล้ขบขงเม้ง
ได้สงให้ทหาร ขงเหลียงเห็นตงนนักพาไพร่พลรบถอยหนีไปวหยงรองบอง
อูเอียนเจยกให้ไล่ตามไป อูเอียนเจยกคุมทหารไล่ตามไปทัน ข้าพ้นพวก
โจรล้มตายจับเป็นไต่รอยเคษ ขงเหลียงกับบาวทเหลอตายพวกนั้นหนีไปได้
พอเวลาจวนคากเขาอาศัยในศาลเจ้า อูเอียนเจยกไล่ตามขงเหลียงไม่ทัน
แลวก็คุมทหารกลับเขามือง เอาขงเม้งกับไพร่พลทงจับได้มาสงให้ผู้รักษา
เมือง

ไปทงมีความยินดีขงนักรังให้เอาตัวขงเม่งจำขงคักไว้กับขงบน
 ด้วยกัน แลวให้มาเนจรวงวลกับพวกทหารตามสมควร จดัโต๊ะและสุราม
 เลยงอุเอียนเจยกเป็นทรนเรง และถามถึงการสู้รบกับพวกโจรเขาทอฮวยซัว
 อุเอียนเจยกกแจงว่า เดมทชาวพเจ้าคักไว้ ถ้ายกไปถึงก็จะจับพวก
 โจรมาเหมือนจับปลาในบ่อ ครนยกกองทัพไปถึงก็มีโจรอกพวกหนึ่งยกมา
 ซ่วย นายโจรสองคนบวชเป็นหลวงจนคนหน้าเขยจ รูปร่างสูงใหญ่
 ผมอเข้มแข็ง สู้รบกับชาวพเจ้าหลายลบเพลิงยังไม่แพ้ชนะกัน.

ไปทงได้ฟังจึงบอกกับอุเอียนเจยกว่า โจรคนที่บวชเป็นหลวง
 จนนชอสุดต เป็นชนนางชยกับเจ้าของเกงเลยดเขยงก ผู้รักษาเมือง
 เขยอนนยี่ ครนภายหลังบวชเป็นหลวงจนเรยกว่า ซ่วยทอเสยงคอดตวม
 คนทหน้าเขยจรูปร่างสูงใหญ่จนเดมเป็นชนนางชยตงเกยเมืองหลวง เรย
 ภา แชนนลว ซอเฮยจ ยงอกคนหนึ่งชอบุสงทเรยกว่าเฮงเจย ตเศอท
 ตาบดเกงเฮยงกตาย ได้เป็นชนนางครุททหาร คนทงสามผมอเข้มแข็งนักร
 บदनไปตงชองสมไฟรวลชยทชายเลงชว เทยวตปลนคนเดินทางและ
 ราชวรชวบ้านอยู่เนอง ๆ ทหารหัวเมืองยกไปหลายครั้งกสู้พวกโจรไม่ได้

อุเอียนเจยกได้ฟังจึงว่า เดมทชาวพเจ้าสำคัญว่าพวกโจรครนเขา
 สู้รบกันคักตงสยถ้าพวกโจรแลวผมอไม่เข้มแข็งนักร คนทงตามนชอเสยง
 ปรากฎมาก แต่เหตุไฉนจึงมาตงชองสมกันเป็นโจร แลวแข่งใจว่า ซย
 ได้วตทชาวพเจ้าคองจะจับพวกโจรเหล่านลงเขาไปเมืองหลวงไทสน ไปทง
 ได้ฟังมีความยินดี อุเอียนเจยกจึงคานบลากลับไปทอชย

ฝ่ายหลวงจีนลูตซิมใหญ่ ลงคมไพร่พลเดินไปหน้า หลวงจีนลูตซิม
ก็บ่เคยจตามไปต่อภายหลัง

ฝ่ายซงเหลียงคมไพร่พลที่เหลือตายออกจากศาลเจ้า เดินทางไป
หลายเวลาเห็นไพร่พลยกมาพวกรหนึ่ง ไม่แจ้งว่า ทหารของผู้ใดก่หยุด
พอเข้ามาใกล้ซงเหลียงเจ้าได้ ตรงเข้าไปคุกเข่าคำนับเป็นอันดี บ่ส่ง
ตอกรับคำนับกันตามธรรมเนียม แล้วพูดว่าข้าพเจ้าได้ยินข่าวเล่าลือมา
ว่า ท่านทั้งสองตั้งของสมอยู่ ณ เขาแป๊ะไฮ่วิว คิดว่าจะไปสนทนาเล่น
บ้างก็ยังไม่วางธุระ ประการหนึ่งทางกบฏตนของอู่คนละครทิศ จนนทานม
ธุระตั้งได้จึงได้มาถงตามตน

ซงเหลียงก็เล่าความซงจะมาช่วยซงบนฝเป็นอา ให้ฟังทุกประการ
บ่ส่งจงว่าท่านอย่าวิตก เงามพวกพ้องอู่เจตคนตั้งของสมอยุ่ทชายเลงชว
บดันทหารเมืองเซงจวยกมารบกวณฑเขาทอฮวยชว ลิตง จวทของสมมอ
ทหารเมืองเซงจวไม่ได้ จึงให้พวกเงามาช่วยรบกับอู่เฮียนเจยกยังไม่แพ
ชนะกัน อู่เฮียนเจยกคุมทหารกลับไปเสียในเวลากลางคน ลิตง จวทของจึง
เชิญเรากับหลวงจีนลูตซิม และเคยจไปทเขาทอฮวยชวจัดโต๊ะและสุรามา
เลี้ยง แล้วโหมามผเทาดแก่เงามาทหนึ่งจะกลับไปชายเลงชวหลวงจีนลูตซิม
ก็บ่เคยจมาภายหลัง ถ้ามาทงเราจะบอกให้ยกไพร่พลไปตีเมืองเซงจว
ช่วยอาภพของท่านอย่าวิตกเลย

ซงเหลียงได้ฟังก็คุกเข่าลงคำนับอก แล้วพูดว่าท่านจงส่งเคราะห์
ข้าพเจ้าด้วยเถิด พอเห็นหลวงจีนลูตซิมกับเคยจมาตรงมถง บ่ส่งก็ให้
ซงเหลียงคำนับหลวงจีนลูตซิมกับเคยจ แล้วเล่าความของซงเหลียงให้ฟัง
ทุกประการ และว่าขอพทงสองยกไปช่วยซงบนฝกับซงเมงออกมาด้วยเถิด

เอยจางพูดว่า ถ้าจะไปตเมืองเซงจวกตองเชิญชองกงมายกเบนน
 กองทัพใหญ่ไปจึงจะได้ ด้วยอเอยนเจยกเบนนอรักับพวกเขาเนยชวเปาะ
 ให้ชงเหลียงรีบไปเชิญชองกงมาเรารวบรวมไพร่พลทั้งสามตำบลไว้คอยทำ
 ให้พร้อม ท่านจะเห็นประการใด

หลวงจันดตขมกเห็นด้วย จึงพูดว่า เดยงนมคนพตองชอเลียง
 ของชองกงมโตชาติ มเดยแรงทเกิดมานาเสยตายนกหนา พกบชองกงไม
 ไตพบประสนทนากัน เดมชองกงกบฮวยหยงออยทเขาเซงชองชว ครนพแจง
 ความคิดวจะไปคานับไพรจกกันไว้ พอโดยนว่าชองกงไปเสยแลวไมใช
 วาสนาของเราจงมโตพบกัน ชงชงเหลียงมูนองคตจะชวยอาภพชายแลว
 จงรีบไปเชิญชองกงมา พจะจตการไวคอยทา

ชงเหลียงไตพังกยนตมอบไพร่พลให้หลวงจันดตขมไว้ ตัวชง—
 เหลียงกบบาวคนหนงทาตวเบนนพอกา ชวนกันเดินตัดตรงไปตำบลเขาเนย
 ชวเปาะ หลวงจันดตขมกบเอยจ บุตงกคุมไพร่พลกลับไปชายเลงชว จต
 ให้เขาเจงกบ ชอนนายทหารสองคนกบไพร่พลสองรอยเศษออกจากเขา—
 เลงชวมากอยพวกเขาทอฮวยชวอยู่ตามทาง

ฝ่ายลิตง จิวทองแจงความแลวจตให้ไพร่พลอยู่รักษาเขาทอ —
 ฮวยชวหาสมคน นอกจากนนยกมาสมทบกันทตามทางพรอมกันทงสาม
 กองแลวยกตรงไปไกลจะถงเมืองเซงจว ตงคายพักไพร่พลคอยกกองทัพ
 ชองกงอยู่

ฝ่ายชงเหลียงเดินไปไกลเขาเนยชวเปาะ เห็นมโรงเตยมกเข้าไป
 ชอสุรากัน แลวถามวตำบลเขาเนยชวเปาะไปทางไหน ลตบเห็นคนทง

สองแปลกหนามาถามกัจตทโหนงตามสมควร แล้วพุดว่า ท่านมาแต่บ้านเมืองไหนจะไปเขาเนยชวเปาะหาญ ไตมแต่ไตอองทงตน

ซงเหลยงบอกวาซาพเจามาแต่เมืองเซงจิว จะไปหาชองกงไตออง ลลบไตฟงกยन्दวาทานจะไปหาชองกงซาพเจาจะจัดแจงเองแล้วจิดไตและสวามาเดยงเซญซงเหลยงรบประทาน ซงเหลยงจึงพุดวาทานกับซาพเจากไมรงกณ เหตุไฉนจึงตอทรบถงเพยงน ลลบวาถามผู้ ไตมวถามหาตวนายเขาเนยชวเปาะแล้วคงเป็นพวกเดียวกัน จึงตอทรบทุกคนไม่ว่าผู้ ไต ซงเหลยงไตฟงกบอกลลบตามจริงวา ซาพเจานขอ ซงเหลยงเดิมเป็นเจาของตำบลเขาแปะไฮชว ลลบจึงพุดวาชองกงผู้เป็นใหญ่บนถงทานอยมไตชาด บदनทานมากดแลว เซญกนไตเซพุดวาให้สบายลลบเอาเกาถนทสญญาียงไป ไพรพลทคอยตเห็นกแจวเรอมารบซงเหลยงดงเวรชามไปถงผง พวกพองชองกงพาเดินไปทางตำบลอะชยทว ซงเหลยงเห็นททางชยภมเขาเนยชวเปาะมदानเป็นชน ๆ เครื่องคสดราวอตงเวยงวายไวมาก จึงคิดว่า ในตำบลเขาเนยชวเปาะครงน กาดงชาตาชน ชาวเหมอนดงผู้คนเขาเลาตอจริง.

ฝ่ายชองกงแจงวาซงเหลยงมากยन्द จึงออกตอทรบตามถรรวมเนยม ซงเหลยงเขาไปคานบแลวกรองไห ชองกงถามวาเหตุไฉนจึงไตมาถงทน มทกชرونดงไตกบอภไหพวจะไตชวยคตอานแกไซอຍารองไหเสวไตโกไปเลย ซงเหลยงกคอยคลายทกข แจงความกับชองกงวา ตงแต่ครจากมาภายหลังบดาซาพเจาตาย ซงเมงพชายวาทกกับเครษสูทตำบลน ซาพเจาตองคนพนองซาบตรภรรยาญาติของเครษสูตตาย แล้วจึงเกลยกลอมรวบรวมไพรพลทนไปตงชองตมอยุ ณ เขาแปะไฮชว ผู้

รลชาเมืองเซงจวกับเอาตวขงบ้นอาซาพเจ้าไปจำขงคกไว้ ชาวเจ้ากับพยก
 ไพร่พลไปช่วยขงบ้นม้อา พบกองทพ้อเฮียนเจยกยกมาตงหน้าเมืองเซงจว
 ขงเม้งเจ้าสูรบกับบ้อเฮียนเจยก ๆ จับตัวได้ไปส่งให้มรภษาเมืองจำคกไว้จะ
 เป็นตายประการใดก็ไม่ทราบ ชาวเจ้าคมไพร่พลทเหลอตายทนมมาพบบ้ส่ง
 ทตามทางเล้าความโทบส่งพง แล้วบ้ส่งพาซาพเจ้าไปพบปะกับทดวง -
 จนลดขมและเฮยจ จงรวบรวมไพร่พลทงตามตาบดจะยกไปตีเมืองเซงจว
 แล้วให้ซาพเจ้ารบมาแจ้งความกับทานขอเชิญครไปช่วยด้วยเถด

ชองกงจึงพูดว่า ในขณะนมองจะทกขรอนไปทำไมพะจะจัดการเอง
 พดแล้วกวพาขงเหลียงไปขงทขมนมให้พบกับเตยวโก๋ โงวหยง กงชนสัน -
 และพนองทงป่วง เล้าความขงบ้อเฮียนเจยกหนีไปตามภกคกกับไปวหยงผู้
 ภษาเมืองเซงจวและจับเอาขงเม้ง พชายขงเหลียงไป ให้พงทุกประการ ขง
 ขงเหลียงมาตรงนจะขอให้ยกไปช่วยด้วย

เตยวโก๋ว่า ขงเม้ง ขงเหลียงกเบนคษยขงนอง ต้องไปช่วยจึง
 จะควร พนองทงป่วงกรองชนพรอมกนว่า ชาวเจ้าขอไปด้วยทกคน
 ชองกงมีความยินดีจัด โตะและสุวามาเลยงขงเหลียงกับพนองเสวจแล้ว -
 ชองกงจัดให้ช่วยหยง ฉินเหม้ง เฮยสูน เฮงเฮยไฮ้วคุมไพร่พลเป็นทัพหน้า
 หน้าใหม่ททอง เฮยหยง เกยเตยง เกยไปคุมไพร่พลเป็นกองทสอง กองท
 ตามนนชองกงกับโงวหยง ล้อฮวง กวยเส้ง คุมไพร่พลเป็นกองกลาง ให้
 จตง ขางน ลขย เตยทวย คุมไพร่พลเป็นกองทสี่ ให้ซงลบ เฮยหลิม -
 อาวเฟง เลงจนมคุมไพร่พลเป็นกองทหลัง รวมยลบนาย ทหารมาตามพัน
 ทหารเดินเตาเป็นอน่มาก ชองกงคำนบล่าเตยวโก๋ ยกกองทพ้อออกจาก
 เขาเนยชวเปาะ ขงเหลียงรบไปเมืองเซงจวก่อน ชองกงยกกองทพเดิน

ไปตั้งไพร่พลทั้งปวงไม่ให้ทำอันตรายแก่ราษฎรชาวบ้าน ราษฎรมีความสุข
ทุกข์ ตามล

ฝ่ายซงเหลียงรีบเดินไปถึงเมืองเซ่งจวจึงแจ้งความให้หลวงจีน -

ลตซมทราบ หลวงจีนลตซมกับพวกพ้องเหล่านักจัดการไว้อภัยทำพอ
ซงก้งยกกองทัพมาถึง บู๊ส่งภพาทหลวงจีนลตซม เอียง ลตง จวทอง
ซอน เขาเง มารับซงก้งเข้าไปในค่าย หลวงจีนลตซมจึงพูดว่าข้าพเจ้า
อยากจะใคร่พบกับท่านชานานแล้ว ฉนวนเทพยดาชักนำให้พบกันได้พบกัน
ข้าพเจ้ามีความยินดีขงนุก

ซงก้งว่า ชอบใจพนองทั้งหลายทมิจตเมตตาชักชวนมาเข้า

เป็นพวกพ้องเดียวกัน บุญของข้าพเจ้านักหนา พอพตดงนนเอียงจะมา
คานบซงก้ง แล้วพูดว่า เดมทข้าพเจ้าเดินไปทางเขาเนยชวเปาะชอบใจ
พนองทงปรงทคอรบเลียงตเบอนนต ชกชวนให้ยัดด้วยข้าพเจ้ากไม่ยอม
บदनเทพยดาตลใจให้มาพบท่าน จะได้ช่วยกันไปรักษาตำบลมีความสุข-
สบาย เอียงกับหลวงจีนลตซมจึงร่นราคานบซงก้ง พนองเหล่านัก
มาพบปะพูดจากบซงก้งทกคน แล้วซงก้ง ถามถงการสู้รบกับเมืองเซ่งจว
เป็นประการใดบ้าง เอียงว่า ตงแต่ซงเหลียงไปแล้วกไม่ได้สู้รบกัน-
ในเมืองเซ่งจวนมอยเตอเอียนเจยกคนเดยงฉมอเซมแซง นอกจากนนไม่
เห็นผู้ใดแมนจบอเอียนเจยกได้ เมืองเซ่งจวเปรียบเหมือนลูกไก่อยู่ในเงอม
มือ

โงวหยงซนแต่ได้พงกหวเราะพตว่า อเอียนเจยกคนฉมอเซมแซง

จะสู้รบโดยถาลงเห็นจะไม่ได้ จะต้องใช้อุบายจับเป็น ซงก้งถามว่า
อุบายของท่านอย่างไร โงวหยงจึงกระซิบบอกอุบายให้ ซงก้งได้พงกยหนด

จึงตระเตรียมไพร่พลไปจัดการตามอบายของโจวหยงชินแต่ได้พร้อม ครั้น
รุ่งเช้าของกงกษกกองทัพตรงไปล้อมเมืองเซ่งจวไวทงตาม ใต้มาลอ
และกลองออดองชน

ฝ่ายไปวหยงผู้รักษาเมืองแจ้งความกตักใจให้หาอุเอียนเจยกมา —
ปรึกษาว่า พวกโจรเขาทอฮวยซัวไปบอกให้ชองก้งยกกองทัพมาล้อม
เมืองไว้เราคิดอ่านประการใดดี อุเอียนเจยกว่า พวกโจรทั้งถนฐวนมาตั้ง
น แล้วข้าพเจ้าจะยกไปสู้รบจับตัวให้ได้ท่านอย่าวิตกเลยเชิญไปดูบนกำแพง
เมืองเถิด

พูดแล้วอุเอียนเจยกก็แต่งตัวใส่เสื้อเกราะ ถือกระบองสนสองมือ —
ขึ้นมาคมทหารพันเศษ เปิดประตูเมืองทอดสะพานข้ามคูมา ผู้รักษาเมือง
เซ่งจวก็ขึ้นดบนกำแพง ฉันทเหมงขึ้นมาตรงไปร้องว่า ไปวหยงเป็นคนโกง
เที่ยวกตขมเหงไพร่บ้านพลเมืองให้ได้รับความคับแค้น แล้วชายงจับเอา
ญาติพี่น้องของเราฆ่าเสียทั้งสน บदनเรายกกองทัพมาแก้แค้น จงระวัง
ตัวให้ดี

ไปวหยงเห็นฉันทเหมงก็ว่า ได้ จงร้องว่า เจ้าก็เป็นชนนางได้รบ
เบียดเบียนเดือน เหตุใดจึงคิดกบฏ ถ้ามั่นจับตัวได้จะสับให้ละเอียด
ยับเยิน แล้วร้องบอกอุเอียนเจยกว่า ให้จับโจรคนนอกอุเอียนเจยกก็
ขึ้นมาตรงมาฉันทเหมงเขาสู้รบกับอุเอียนเจยกได้หลายเพลงฝีมือเข้มแข็งของ
โจว ทั้งสองฝ่ายยังไม่แพ้ชนะกัน ไปวหยงเห็นฝีมือฉันทเหมงแข็งแรง ก็
วิตกกกว่าอุเอียนเจยกจะเสียที จึงให้มาลอสัญญา อุเอียนเจยกก็คมทหาร
กลับเมือง ชองก้งยกกองทัพไปตั้งค่ายอยู่ทางเมืองประมาณทางสบทาด

อุเอียนเจยกคุมทหารกลับไปถึงที่ จึงถามไปวหยงว่า ข้าพเจ้า
 กำลังจะจับตัวคุณเหมงให้ได้เหตุใดท่านจึงมาลขอเรียกกลับเสียเล่า ไปวหยง
 ว่า เราเห็นท่านสู้รบกับคุณเหมงชานานกลัวจะเหน็ดเหนื่อยจึงให้เลิกกลับ
 มาเสียก่อน เวลาอนจกคอยสู้รบกัน อุเอียนเจยกว่าท่านอย่าวิตกกังจะจับ
 พวกโจรทมิฬฆ่าเสียสนให้ท่านดู ไปวหยงว่าผมมอท่านเข้มแข็งจริง แต่
 ทหารน้อยนัก ท่านจงออกรบตักเป็นทางไปเราจะให้ถ่อหนึ่งร้อยแยกกัน
 ชอกกองทัพเมืองหลวง และหัวเมืองที่ใกล้เคียง ๆ ให้ยกมาช่วยโดยเร็ว อุเอียน
 เจยกได้ฟังเห็นชอบด้วย ไปวหยงจึงเขียนหนังสือไปชอกกองทัพ มอบให้
 ชุนนางทั้งสามเตรียมการไว้พร้อม

ฝ่ายชองกิงตงคายนกลงแล้ว ก็จัดการตามอุบายไว้คอยทำ

อุเอียนเจยก ชวนไปวหยงขึ้นแสดและช่วยหยงขึ้นมาออกจากค่ายตรงไปที่
 ประตูเมืองข้างทิศเหนือเที่ยวคอยคอยที่ประตูทั้งสามนาย

ขณะนั้นยังไม่ทันสว่าง อุเอียนเจยกตนนอนรับประทานอาหาร
 เสริงแล้วก็แต่งตัวใส่กระบองสนสองมือขึ้นมาจะพาชุนนางผู้ ถ่อหนึ่งร้อย
 ตามออกไป ก็พอทหารทมิฬประตมาแจ้งว่า ทนอกล้าแพ่งข้างทิศเหนือ
 มีพวกโจรเข้ามาตอมมอง ข้าพเจ้าจำได้ว่าช่วยหยงคนหนึ่งอีกสองคนนั้น
 ไม่รู้จัก คนหนึ่งใส่เสื้อแดง คนหนึ่งใส่เสื้อขาว

อุเอียนเจยกได้ฟังจึง พุดว่า คนที่ใส่เสื้อแดงเห็นจะเป็นตัว--

ชองกิง คนที่ใส่เสื้อขาวนั้นเห็นจะเป็นไปวหยง เจ้าอย่าออองให้พวก
 โจรวรต้ว แลวกจัดทหารมารอขเคษเบ็ดประตูเมืองทอดสะพานคชบมาตรง
 ไปจะจับคนทั้งสาม ชองกิงกับไปวหยงและช่วยหยงทำเป็นไม่เห็นยืนคอย

ทกาแพง พออเขียนเจยกมาไกลจะถงกทำเป็นตกใจชกมากดับหนีไปตาม
 ทางทช่มทหารไว้ อเขียนเจยกไม่แจ้งในอบายขบม้าไล่ตามไปถึงทตนไม้
 แห่ง พอโดยนประทศัญญาจุดขนมมาอเขียนเจยกขนนก โผนไปพลัดตกลง
 ในบ่อ ไพรพลชองกงทช่มอยตรกนออกมาเขาขอเกยอเขียนเจยกได้จับ
 มัดไว้ แลวเกยเขามาขนมาคมตออเขียนเจยกกับมาตรงไปค้าย ทหารมา
 ของอเขียนเจยกเห็นตงนกกตรกนมาจะเขาช่วย ฮวยหยงยงเกาทณท
 ไปถูกทหารอเขียนเจยกลมตายลงหลายคนทเหลือตายกตกใจแตกหนีกระจัด
 กระจายกลับไปสน ชองก้ง โงวหยงและฮวยหยงก็กลับไปค้าย พอไพรพล
 เขาตออเขียนเจยกไปถึง ชองก้งเขาแกมตออเขียนเจยกออกพียงชนนงบน
 เกาชแลวรองเชิญให้สนทนากัน

อเขียนเจยกตกบอดลงไปโหวงเวยนไม่รุดกตอ ครนได้สดลมตา
 ษนต เห็นชองก้งยนคานบแลวว่า ทาไมท่านจงมาตอรบชาพเจ้าตงน
 ชองก้งจงพุดว่า มิใช่ชาพเจ้าจะคิดสู้รบกับเจ้าแผ่นดินเมื่อไร การทงน
 เพราะตอชชนนางก้งฉนไม่ชอตรงลงโทษเขาเป็นนกกทนา พวกชาพเจ้าจง
 ชกชวนกันไปตงโรงอาศัยอยุทเขาเนยชวเปาะก่อน คอยให้เจ้าแผ่นดินยก
 โทษเกลยกลอมคนทมมอเขาทารากวเมื่อไร พวกชาพเจ้ากได้สามภกต
 ทารากวารสของพระเดชพระคุณสืบไป ครนจะไม่สู้รบกกดวความตาย
 ตอชวททานมมอเขมแข็ง จึงคตอบายจับเขาทานมาปรารภนาจะได้เป็นพวก
 เดยวกัน ชงทาดวงเกณนชวพเจ้าชอชกยเสยเถด

อเขียนเจยกว่า พวกท่านจับเขาตอชวพเจ้ามาได้ก้งฆ่าเสียโดย
 เรว ชองก้งว่าจะโทษาท่านเสียอย่างไร ชาพเจ้านเป็นคนสตยชอสจรวต
 มแต่คจะโทษนองทงหลายได้ความสชชบบายชคยาวไปภายหนออเขียนเจยก

ว่า ท่านเมตตาไม่ช้าพนักจะให้ข้าพเจ้าเข้าไปกราบทูลเจ้าแผ่นดินว่า พวก
พ้องของท่านจะเข้าทำราชการ ไทษทัศน์ตั้งโตขอให้ยกเสียดงนนหรือ

ของกงว่าตอท่านจะกลับไปเมืองหลวงนั้นไม่ได้ ด้านกอกวชน
นางผู้ใหญ่เป็นคนก่งฉนไม่ขอตรงต่อแผ่นดิน เห็นแต่เงินทองทรพยสนทง
ปวง ตอท่านยกกองทัพมาครองนเศยทหารและเงินทองมาก กอกกวงจะ
ทำโทษ สันทอง ผงก เสงจนตามนายกอยทเขาเนยชวเปาะขอเชิญท่าน
ไปอยู่ด้วยกันเถิด ข้าพเจ้าจะยอมให้ท่านเป็นใหญ่ คอยทำเจ้าแผ่นดินจะ
แต่งให้ผู้ใดมาชักชวนไปทำราชการเราจึงพากันไปเข้าสามภกกดทวราชการ
สนองพระเดชพระคุณสืบไป

อเอียนเจยกได้ฟังตรกตรองเห็นว่า ของกงมัจตตอนรบโดย
สตัยชอทากกดตองตามธรรมเนียมทกสง ไม่ทจะคิดประการใด กัดอนใจ
ใหญ่คกเขาคานบแฉฉวว่า ข้าพเจ้านมไซจะขอตรงต่อแผ่นดินเมื่อไร เพราะ
เห็นว่าท่านเป็นคนสตัยชอตอพนองพวกพ้องจริง ประการทนงคดจะบารุง
แผ่นดินให้เป็นสุข ข้าพเจากัดตองยอมสามภกกดไม่มสังใดตอบแทนคุณท่าน
เลย

ของกงได้ฟังกษนต เชิญให้อเอียนเจยกกรจกพนองทงปวงแฉฉ
ของกงสงดตง จวทองให้ไปเอา โอวชยเบมาทพระราชทานมาให้อเอียนเจยก
แฉฉพุดว่า ท่านตองไปล่อฉฉวให้เบ็ดประตุจจะได้อเอียนเจยกว่า ท่านมี
คณกบข้าพเจ้าเป็นอันมากจะขออาสาไป แต่จะขอเอาฉฉนเหม่ง ฮวยทง
ชงฉบ เฮยฉน ฉฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ ฉฉฉฉ
นายให้ปลอมเป็นพวกทหาร พุดแฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ
กาแพงเมืองเชงฉฉ

ขณะนั้นเป็นเวลาพลบค่ำ อูเอียนเจยกกับพวกพ้องที่ปลอมไปถึง
 กรองเรียกให้เปิดประตูรับ ทหารรักษาประตูจำเสียงอูเอียนเจยกได้ก็ไป
 แจ้งกับผู้รักษาเมืองว่า อูเอียนเจยกหนักกลับมาได้กรองเรียกให้เปิดประตู
 ไปถวายได้ฟังดังนั้นก็ใจชนมาตรงไปบนกำแพงเมือง เห็นทหารยามร้อง
 เปิดประตูรับ ไปถวายจำเสียงได้แต่ไม่เห็นอูเอียนเจยก จึงร้องถามลงมาว่า
 เหตุผลประการใดท่านจึงหนักกลับมาได้

อูเอียนเจยกแกล้งบอกว่า ข้าพเจ้าตกบ่อลงพวกโจรจับตัวไปถึง
 ค่ายพบนายทหารของข้าพเจ้าโจรจับไปได้แต่ครึ่งก่อน พวกเหล่านั้นลอบ
 ไปลักเอาผ้าพระราชทานมาให้ข้าพเจ้าขวนขวานหนักมาได้แล้ว

ไปถวายได้ฟังสำคัญว่าจริง จึงสั่งให้ทหารเปิดประตูเมืองทอด
 สะพานรับอูเอียนเจยกกับพวกที่ปลอมเป็นทหารสิบนายเข้าเมือง ไปถวาย
 ลงจากกำแพงจะมารับอูเอียนเจยก ฉันทนเข้มงวดตรงไปเอากระบองตลก
 ไปถวายผู้รักษาเมืองตกลมาตาย เกยเตียน เกยไปก็เอาเชือกไฟจุดตชน
 ฮาวเผิง เฮงเฮยไฮ่ชวนไปบนกำแพงฆ่าฟันพวกทหารเป็นตะลุมบอน ชองกง
 เตรียมไพร่พลไว้คอยท่า พอเห็นไฟในเมืองตชนตามสัญญาถุกกกองทัพ
 เข้าเมืองเชิงจิวได้ ไพร่พลของชองกงรุกไล่ฆ่าฟันทหารรักษาหนาทเชิงเทิน
 ลมตายเป็นอันมาก ทหารที่เหลือตายก็กระจัดกระจายไปไม่มีผู้ใดต้านทาน
 ชองกงก็กำรับตั้งไพร่พลไปช่วยดับไฟ มิให้ทำร้ายแก่ราษฎรชาวเมือง แล้ว
 ให้ไปถอดเอาขงเม้งกับขงบิงออกจากคุก แล้วสั่งให้ไปจับบุตร ภรรยา ญาติ
 ของไปถวายผู้รักษาเมืองฆ่าเสียให้สิ้น เก็บรวบรวมเอาเงินทองทรัพย์สินของออก
 แจกจ่ายไพร่พล พอสว่างตชองกงตรวจดูบ้านเรือนราษฎรที่ไฟไหม้เสีย

มากน้อยเท่าไรก็เอาเงินทองและเสบียงอาหารจ่ายแจกให้ทุก ๆ คน แล้วก็
 เก็บรวบรวมเงินทองและเสบียงอาหารขนบรรทุกเกวียนบรรทุกย่อยเต็ม ก็มา
 ฝึท้าวสองร้อยเศษ ของกงไท่พนองทอຍเขาทางสามแห่งไปรวบรวมไพร่พล
 ทรพยสงของทั้งปวงมาสมทบกัน จะได้ยกกองทัพกลับไปเขาเนี้ยซัวเปาะ
 ลิตง จิวทองก็ให้ไพร่พลกลับไปเขาทอฮวยซัว รวบรวมสิ่งของทั้งปวง
 เสวยแล้วก็เอาไฟเผาเขาทอຍเสียออกจากเขาทอฮวยซัวมา หลวงจันดตัม
 ไซฮอน เขาเจ็งกลับไปเขาเยล่งซัว บอกกัวเตยเซงและนางซงยเหนยเก็บ
 รวบรวมทรัพย์สินของทั้งปวงไว้เอาไฟเผาทอຍเสีย คมไพร่พลออกจากเขา
 เยล่งซัวมาถงเมืองเซงจิวพรอมกันทั้งสามกอง ของกงเจดไ้ฮวยหยง
 ฉุนเหมง ออเยนเจยก จุตง ฉนายเบนกองหน่า ศวของกงกบพนองเหล่าน
 เบนกองทัพใหญ่ ยกออกจากเมืองเซงจิวไปมิได้ทำอันตรายแก่ไฟร์บ้าน—
 พดเมือง ราษฎรทั้งปวงชวนกันตั้งโต๊ะเครื่องบูชาค่านับของกงทุก ๆ ตำบล
 ของกงยกกองทัพเดินไปหลายวันถงตำบลเขาเนี้ยซัวเปาะ เตยวไ้
 แงงความกัจตเรอมารบ ของกงขามไปถงทวมนมจัต โตะและดรามาลेขง
 กนเบนอนต พนองทมาโหมนน คอออเยนเจยก หลวงจันดตัม เขยจ
 มูตง ฮอน เขาอน เตยเซง นางซงยเหนย ลิตง จิวทอง ซงเมง ซงเหลยง
 รววมสิบสองนายนงกัน โตะเสพตราพรอมกบพนองทั้งปวงพดจาวจกกันแล้ว
 ลมของพดถงความเต็ม ซงหลวงจันดตัมมคณได้ช่วยชีวิตไว้ให้พวกพอง
 ทั้งปวงพงทุกประการ

หลวงจันดตัมจึงถามว่า น้องได้ข่าวคราวภรรยาทเมืองหลวง
 บางหรือไม่ พราดกถงทกเวลา ลมของวาตงแต่มาอยุทนซาเฮงหลุนตาย—
 แล้ว น้องให้ไพร่พลไปรับบุตรภรรยาครอบครัว ณ เมืองหลวง บุตรของ

กอกวซมซนจะเอาเป็นภรรยา ๆ น้องเหลอทนจนผกคอตายเสีย บิดาของ ภรรยาตรอมใจจนป่วยไข้ตายจึงไม่ได้รับมาอยู่ด้วย.

ขณะนั้นเองจากเลาถงความเดิม เมอครึ่งเซงหลนยังอยู่ได้พบกนท หนาเขา บรรดาพี่น้องเหลานนกดว่า คนเซงหลนไม่ควรจะละไว้ให้รก แตนตน พนองทงปวงได้พังกชวณกนทวาระ ครนเลียงตเสจรแเลวชองกนท ความขินด ดวยไปตเมืองเซงจวครนได้พวกพองไฟพลและเครื่องใช้ต่างๆ มาเป็นอนมาก จึงจตการที่จะรักษาตำบลใหม่คง สร้างเครื่องศตตราจธ และเสอเกราะเหล็กขนไว้มากกว่าแตกอน ทเขาเนยชวเปาะกเรยบรอยเป็น ปกตต.

ฝ่ายหลวงจันลตซมคตถึงชองจัน อยากรจะใครไปเยี่ยมเยียน จึง พดกบชองกนทว่า ข้าพเจามพวกพองชยคนหนงชอชองจัน ทเรยกวาเกา- บนเหลง ตงชองสมไฟพลชย ญ เขาเซยวชวชวแขวงเมืองฮวจวตคนดวย กน ชอชบ ทเรยกวาชนกกนชอคนหนง ชอตนตทเรยกวาเถยวแคไฮวคน หนงชอเซยชนทเรยกวาแปะฮวยจวคนหนง มีไฟพลมาก แต่จากกนมาชานาน คตวากรจะไปเยี่ยมเยียนชองจันแเลวจะไดชกชวณคนทงสมาชยดวยกน - ทานจะเหมเป็นประการใด ชองกนทว่าข้าพเจาโดยนชอเสยงชองจันปรากฏ มาชานาน ชงทานจะไปเชิญคนทงสมาชยดวยกนนนดแลว ตองเอาบุ สง ไปเป็นเพื่อนเตนอกตลกคนทงจจะควร.

ขณะนั้นบ สงนงชยดวยจว่า ข้าพเจาจะไปเป็นเพื่อนหลวงจัน ลตซมเอง พดแลวจจตสงชองพวอม หลวงจันลตซมแตงตวเป็นอาจารย์ บุ สงเป็นคชยลาเตยวโลกบชองกนทและพนองทงปวงออกจากเขาเนยชวเปาะ เตนทางตรงไปเขาเซยวชวชว ครนหลวงจันลตซมกับบุ สงไปแลว ชองกน

มีความวิตกกังวลจะเกิดเหตุขึ้น จึงให้ไตจงตามไปสืบข่าวและจะได้ช่วยบ่อน
กันอันตราย

ฝ่ายชอจันกับจูบ ตันตติ เอียนฮุน สหายตงของตมกันเป็นโจรอยู่ที่
เขาเซียวฮัวชว เต็มชอจันบนไวทศาลเจ้ากมเทียนเซียนต ตามลเขาเงา-
ฮัวชว ชอจันจึงไปจ้างช่างมาเขียนเครื่องงวต่าง ๆ ไวทผ่านนั่งศาลเจ้าแก้-
บน ช่างเขียนนนชอเฮงหงมบุตรสาวคนหนึ่งชอเฮงเกยวก็ รูปร่างงดงามยัง
ไม่สาม เสงหงมคาพาบุตรสาวมาเขียนเรื่องงวอยู่ที่ศาลเจ้า.

ฝ่ายฮอไทชิวผู้รักษาเมืองฮัวจิว เต็มเป็นคนไร่ของฮัวไทชือ ณ-
เมืองหลวง ครนอยมาจนหนึ่งฮอไทชิวไปไหวเจ้าที่ตามลเขากฮัวชว เห็น
บุตรสาวของเฮงหงมช่างเขียนงดงาม ก็นักชอบใจ ให้คนมาขอจะเอาไป
เลี้ยงเป็นภรรยา เฮงหงมไม่ยอม ผู้รักษาเมืองก็ให้ไพร่พลมาฉุดเอานาง
เฮงเกยวไป แล้วจับเอาเฮงหงมมาทำโทษให้เนรเทศไปเมืองที่ไกล ๆ ผู้คุม
ก็พาตัวเฮงหงมไปทางเขาเซียวฮัวชว พวกโจรจับเอาตัวคนทั้งสามมาได้ถาม
เฮงหงมเลาความให้ฟัง พวกโจรเหล่านั้นจึงพาเฮงหงมกับผู้คุมทั้งสองมาหา
ชอจัน เฮงหงมเลาความให้ชอจันฟังทุกประการ ชอจันได้แจ้งก็โกรธ สั่งให้
สามผู้คุมทั้งสองเสียเอาตัวเฮงหงมไว้ที่ศาลเจ้า แล้วชอจันจัดแจงแต่งตัวออกอาวธ
มาถึงบ้านฮอไทชิวก็เข้าไปเฝ้าอยู่ทประตู่.

ขณะนั้นฮอไทชิวออกถวาราขการ ขนนางนายทหารยืนเรียงรายอยู่
ทั้งชาย-ชวา ฮอไทชิวเป็นคนพาลสติปัญญาหลักแหลม ครนเห็นคนมา
ย่นดกนักสงสัย จึงส่งทหารเตรียมไว้พร้อม แล้วให้คนไ้มาบอกกับชอจัน
ว่า ผู้รักษาเมืองไ้มาเชิญท่าน จะพ่องรองวากล่าวสังโคกไม้ออดอก.

ชอจันได้ฟังตงนวจนกว่า ถ้าเราเข้าใกล้เห็นได้ที่จะฆ่าเสีย คิด
 แลวกเขาไปข้างใน สอโตชวรวงสงไห้บดประตตรกนเขาจับชอจันไว้ คณ
 ไต่กระบตในเสอ แลวกถามชอจันว่า เจามาตอมมอองตวยเหตุผลสิ่งใด
 ชอจันเป็นคนโตโตมากก็บอกตามจริง ว่าเราชอชอจันอยณ เขาเชยวฮัวชว
 จะแกแคนแทนเฮงหงทเราจางมาเชยนเรองงวถววยเจาทศาล ผู้รักษา -
 เมืองโตพงกโกรยงนถ สงไห้เอาคามาจางคกไว้ แลวกจะยกกองทัพไป
 จับโจรพวกเขาเชยวฮัวชวมาโทสนจจะฆ่าพรอมกน,

ฝ่ายจูบ ตนตต เฮยชุน แต่เตมห้ามปรามชอจันกไมพง ครนชอ-
 จันออกจางเขามา ก็ไห้ไพร่พลตามไปพงชาวเรองความแลวกดบมาแจ้ง
 กบจูบ ตนตต เฮยชุนว่า สอโตชวผู้รักษาเมืองจับตวรชอจันจางคกไว้
 นายโจรทงสามโตพงกตกใจ ครนจะยกไพร่พลไปตทกเอาถเหตุอบญญาท
 จะคิด ตวยเมืองฮัวจวเป็นเมืองใหญ่ ทแลวกทหารเขมเข้มแ่งมาก จึงไห้
 คนไปสบชาวทเมืองฮัวจวว่า จะมเหตุการณสิ่งใดจะโตคตอบายชวชอจัน

ฝ่ายหลวงจันลตชมกบจูบ สงเดินทางไปหลายวัน ถึงเขตแดนเมือง
 ฮัวจว ตาบดชวอมกย ธิบเดินทางตรงไปเขาเชยวฮัวชว พวกโจนเขา-
 เชยวฮัวชวเห็นหลวงจันมา ก็ชวนกันออกสกตทางรองถามว่าหลวงจัน
 สองรูปนนั้นจะไปข้างไหน

จูบ สงว่า เราจะมาหาชอจันทเรยกว่าชอตวถกถนงอยทนบางทวอ
 ไม พวกโจรเหล่านนว่า ถาทานจะมาหาชอโตองกเชยญทชอชทนถน
 ชาพเจาจะไปบอกนายทงสามออกมารบ จูบ สงจึงสงว่า จึงไปบอกนายทาน
 ถעדว่าหลวงจันลตชมมาหา พวกโจรก็ไปแจ้งกบนายโจรทงสามตงคาบ สง
 สง จูบ ตนตต เฮยชุน โตพงกออกมามาตอรบ ตางคนคานบกัน หลวงจัน

ลตทมกบบบ สงไม่เหนชอนกมความสงสัย จงถามว่า ชอตวักวหน่งไป
ข้างไหนจึงไม่เหนมมา

จบบ จงถามว่า เดมทานเป็นชนนางอยเมองเฮยนสนษี ชอลททต
หรือไมใช่ หลวงจนลตทมวาคอตวเวา คนนนชอบ สงเวยกวาช่งเจยทชว
เสอ ณ คียบลเกงเฮยงได้เป็นชนนาง คนทงปวงพากันเวยกวามโตวเลจ
จบบ ตนตต เฮยชน จงพตวว่า ชวพเจาไดยนชอเสยงทานปรากฎมาชานาน
ภยทลงแจงวาทานทงสองตงชองสมอยุ ณ เขายเลงชว มอระสังโตจึงได้
มาถึงตบบน หลวงจนลตทมวว่า พวกเวาไมไดยทชวยเลงชวแลจ ชวน
กันไปอยกบชองกทเชาเนยชวเปาะทงสน คดถงชอตวักวหน่งจงบมาเยยม-
เยอน จบบวาทานทงสองมากดแลจ เชญไปยงทลวามก ชวพเจาจะเลจความ
ให้พง หลวงจนลตทมจงบว่า เวากบชอตวักวหน่งยงไม่พบกัน มชอคความ
สังโตกบอภให้ทราบเถด บุตงจงบอภกบนายโจรทงสามวว่า พหลวงจน-
ลตทมใจเรวโทโธมาก บอภให้รู้เสยก่อนตทวว่า ถาชาไปกคงเกดความ
จบบ จงบอภว่า เดมชวพเจาสวมคนอยทเชาน ภยทลงชอตวักวหน่งมา
เป็นโตของ กสนกสนานแขงแรงชนกวาทะกอนเป็นอนมาก แลจเลจความ
เรองชอตวักวหน่งตงแตตตนจนปลายทกประการ หลวงจนลตทมโตพงก-
โกรชพตวว่า ชอโทชวถอตวเป็นพวกชวโทชอชนนางผู้ใหญ่ จึงได้มา
ช่มเหงราชฎรและโพรบ่านพลเมองให้โตความเตอตرون เวจจะไปช่าเสย-
เอง จบบวว่าเชญทานทงสองปรกษากนเสยกอน ถาเหนตแลจจงบคอยไป
หลวงจนลตทมวว่าเวจจะไปช่าพนชอโทชวเสยให้โตกอนจงบจะกลบมาทสา-
นุก บุตงจบบมอหลวงจนลตทมไว้ พตวว่าเวลากเยนแลจจะไปข้างไหน
หลวงจนลตทมเหนวาจงบจะมคคางรงกเชอพง นายโจรทงสามกพา -

หลวงจันดตหมกบบ สงตรงไปยงเขาทสำนัก จดทไทรงตามสมควร จบบ
เรยกเอ่งหงมาคานบรจกกับหลวงจันดตหมกบบ สงแล่นนาย โจรทงสามก-
จัด ไตะและสวามาเลยงหลวงจันดตหมกบบ สงเบอนนค.

หลวงจันดตหมกบพดว่า ขอตวกวหนงไมไดอยุทนเวาไมกน ไตะเดพ
สวาลย บ สงกับนายโจรทงสามชวณกนออนวอน หลวงจันดตหมกไมกน
นอนทรกตรองอยุจันสวาง จะไปข่าสอไทชวผู้รักษาเมืองเดยไคไค บ สง
หามวาพทาดงนนเหนจะเหลอกกาลง เราสองคนพนอกรบกลบไปเขาเนยชว
เปาะ แงจความกบชองกยกกองทพใหญ่มาตเมืองฮวจวจจะมารชวยขอ-
ตวกวหนงไค หลวงจันดตหมว่า กว่าจะไปถงเขาเนยชวเปาะขอตวกวหนง
อยุชางนมตายเดยกอนทรอ บ สงวาถงพไปข่าสอไทชวตายทำไมขอตว-
กวหนงจะออกไคยงไมเหนตวย จบบ กชวยกนห้ามหลวงจันดตหมว่าทาน
ชยาเพงไกรธแคนนกกเดย ชงบ สงวากถกตองทกสงเวามาปรักษาคตชาน
กนไคตแลวจคอยไป หลวงจันดตหมไคพังกไกรธพดว่า มีแต่ใจคอเชน
นเหมอนกบใจผู้หญิงดวยกนทงสน ชวตขอตวกวหนงตกไปอยุในเงอมมอ
เชนนนแลว จะมานงเสพสวปรักษาอยางไร หลวงจันดตหมดวยไคกระบ
กบไมเทาเหลกออกจกเขาเชยวฮวชวตรงไปเมืองฮวจจ บ สงจิงพดกบ
นายโจรทงสามว่า หลวงจันดตหมไมเชยพงไปคราวนกกงเกิดความชน
เบอนนค จบบ จงไซไคไฟรพดตตามไปพงชวคราว.

ผายหลวงจันดตหมมาถงเมืองฮวจจกเขาไปในเมือง ทามคนทง
ปวงว่า บานสอไทชวอยุทไค คนเหลานนกกบอไค หลวงจันดตหม
เดินเขาไปไคถงบานผู้รักษาเมือง เชนคนตามถนนหลกเดยงไปหลวงจัน
ดตหมกบหยุดตอย.

ฝ่ายฮอโตชิวผู้รักษาเมือง เวลาวันนั้นไปเที่ยวเล่นแลงกลับมา คนทั้งปวงเห็นหลวงจันดตขมขน้อย กรองบอกว่า ฮอโตชิวผู้รักษาเมือง เดินมาหลบหลีกไปเสียให้พ้น หลวงจันดตขมได้ฟังจึงคิดว่า ฮอโตชิวเห็น จะถึงตาย เราหมายจะซำกจาเพาะให้มาพบกัน คิดแลงกเดินเข้าไปยืน ตอยริมถนน เห็นไฟพลแท้อ้อมฮอโตชิวมาเบ้นอนมาก ตัวฮอโตชิวนั้น นงอຍบมเกยว สองชายชาย-ชวามททวารถอเครื่องศตตราวุธต่าง ๆ เดิน ขนาบข้างมาใกล้จะถึง หลวงจันดตขมก็ไม่อาจจะเข้าไปทำอันตรายเดิน เวียนไปมาเป็นหลายกลับ.

ฮอโตชิวเห็นจึงนึกว่า หลวงจันดตขมมาแต่ข้างไหนถือไม้เท้าเหล็ก หรือจะมาทำร้ายเราตอกกระมัง พอไปถึงบ้านฮอโตชิวก็ลงจากเกยว จัด เอาทหารข่มไวประมาณร้อยเศษ แลงเรียกคนใช้มาสั่งว่าเจ้าจงไปบอก กับหลวงจันดตขมขน้อยริมถนน ว่าเราโหนมนตมาฉนั้นของเจในบ้าน คนใช้ คำนบตามมาเห็นหลวงจันดตขมเดินวนเวียนอยู่กลางถนน ก็ตรงไปแจ้งความตั้ง ผู้รักษาเมืองส่งมาทกประการ.

หลวงจันดตขมได้ทราบจึงคิดว่า เต็มที่เราหมายใจก็ไม่สม— ปรารถนาสำคัญวายังไม่ถึงตายกลับใช้ให้คนมาเรียกเราไปฉนั้น ฮอโตชิว นเห็นจะถึงตายแน่ตอกกระมัง คิดแลงเดินตามคนใช้เข้าไปในบ้านผู้— รักษาเมือง ฮอโตชิวเห็นหลวงจันดตขมเอมเข้ามา ก็ส่งคนไวว่าถา หลวงจันดตขมมาถึงโหวางเครื่องมอเสยก่อนจึงนมมนตเข้ามา พอหลวงจันดตขม เดินไปถึงประตูกลาง คนใช้กรองห้ามว่าตอทานบวชเบ้นหลวงจันดตขม — ธรรมเนยมกยอมนร จะถอเครื่องมอเขาในบ้านผู้รักษาเมืองนั้นไม่ได้ — หลวงจันดตขมได้ฟังก็ไม่ใครจะวาง คนใช้เหล่านนั้นชวนกันว่ากล่าวจะให้

หลวงจนวนวางเครื่องมอเสย หลวงจนวนดตชมไม่รอบายจงนกว่าแมนเข้าใกล้
 ได้ ถึงไม่ฮาวอวดด้วยมอกคงตายเหมือนกัน จงวางกระบักบไม่เทาเหล็ก
 ลงไวเดินตามคนไขเข้าไป ฮอไทชินคอยตอยเห็นหลวงจนวนวางเครื่องมอ
 เดินลงเข้าไป แลวงกรงบอกให้ทหารจับ พวกทหารทชมชอนอยู่ตรก้น
 ออกมาจับตวงหลวงจนวนดตชมโตมตไวแนหนาคุมเอาตวมาทหลังบาน — —
 หลวงจนวนดตชมเสยทเขาจับได้ก็ไมยอทอ พอเห็นฮอไทชวนั่งอยู่หลวงจนวน
 ดตชมกตาฮอไทชวว่า ชาตชนนางกงจนมแตกตเบยตเบยนราชฎร แลว
 เทยววดเขาบตรกรรยาเขามาชมชน ทำให้ไพรบ้านพลเมืองได้รบความ
 เดอตรอน แลวซาจับเอาชอตวงกฉนงมาจาซงคกไว้ เวากไม่กลวจะดู
 ตายกบชอตวงกฉนง แมนวาชองกงพชายเรารคังจะมากกแคนแทนให้จง
 ได้ ถาทานเชอพงเรารจกชอเอาชอตวงกฉนงกบนางเฮงเกยวก บุตรสาว
 ของเฮงหงชางเขยนจะพาไปมอบให้บตาเขาเสย.

ฮอไทชวได้ฟังก็โกรธยงนถ พดว่าเต็มสงสยอยว่าจะมาทารายก
 จรงเหมือนคาคหมาย จงสงให้เอาตวไปจาซงคกไวกบชอนดวยกัน—
 ฮอไทชวก็เขยนหนงสอบอกเข้าไปในเมืองหลวง กระบักบไม่เทาเหล็กของ
 หลวงจนวนให้เก็บไว้เป็นของกลาง.

ฝ่ายไพรพลทเขาเขยวฮวชวตามมาสบความหลวงจนวนดตชมครน
 รุเหตแลวก็กลบมาแจ้งความให้บุ สงและนายโจรทงสามฟังทกประการ —
 บุ สงตกใจจงพดว่า ซาพเจามาตวยกันสองคน บदनเกิดความชน จะเอา
 หนากลับไปแจ้งความกบพนองทงปวงอย่างไรได้ ถนงคดวตกอย.

ฝ่ายโตจรงรบมาถึงเขาเขยวฮวชว บอกกบนายโจรเหล่านนว่า
 เวาชอโตจรงมาจากเขาเนยชวเปาะ หลวงจนวนดตชมกบบบุ สงอยทนบางหรือ

ไม่ พวกโจรได้ฟังก็ไปแจ้งกับบ่ สงว่า มีพวกโจรเขาเนี้ยชวเปาะชื่อ ไตจง
 มาถามถึงท่าน บ่ สงได้ฟังกรับมารับ ไตจงไปทเขาเชียวฮัวชวพมกับจู
 ตันตต เอยชุนแลวบ่ สงกเล้าความชงห้ามปรามหลวงจนลตชม ไม่เชื่อฟัง
 ตงแตตจนบปลาย ไตจงได้แจ้งกตกใจจึงพูดว่า ข้าพเจาจะอยู่ช่าไม่ได้
 ตองรีบกลับไปเขาเนี้ยชวเปาะบอกกับชองกงจะไต่ยกกองทัพมาช่วย โดย -
 เรว ไตจงก็กลับ สงกับนายโจรทงตามออกมาจากเขาเชียวฮัวชว เขากะเย
 ของวิเศษสวมได้อานมนต์คาถาแลวรีบเดินไป สามวันถึงเขาเนี้ยชวเปาะ
 ก็เข้าไปแจ้งความให้เตยวโก่ ชองกงและพนองเหล่านนพงทุกประการ.

เตยวโก่ได้ฟังกตกใจจึงพูดว่า พนองชองเรวมทกชอยทงสองคน
 จะไม่ไปช่วยอย่างไ้ได้ คราวนตอพจะตองไปสกัดวงหนง ชองกงวาพ
 เป็นใหญ่อยู่ในตำบลนพจะยกกองทัพไปนั้นไม่ควร น้องกับพวกพองจะ
 ไปแทนเอง พงอยู่รักษาตำบลของเราเถิด พดแลวชองกงกจคไฟรวพล
 เป็นสามกองให้ลิมชอง เอยจ ฮวยทง ฉนเหมง อูเอียนเจยกหานาย คุม
 ไฟรวพลขมาพนหนงกับไฟรวพลเตนเทาสองพนยกเบนกของหน้า ถ้าพบปะ
 หวยคสองและแม่นาจะไต่ตตไม่ทำสะพานเรอกหาเรอไว้คชยท่ากของกลาง -
 นนชองกงกับโจวทงฉนแล จตง ชอเหลง เกยเตยง เกยไปทกนายคุม -
 ไฟรวสองพน กองหลังให้ลเอง เอยทง เจยสจ ลชย เตยสนหานายคุม
 ไฟรวพลสองพนกับเสบียงอาหารพวมเสร็จแลว ชองกงยกกองทัพออก
 จากเขาเนี้ยชวเปาะเดินทางไปหลายวันใกล้จะถึงเขาเชียวฮัวชว ชองกง
 ใช้ไตจงรีบไปบอกให้บ่ สงกับนายโจรทงตามรีบก่อน ไตจงรีบเดินไปถึง
 เขาเชียวฮัวชว แจ้งกับนายโจรทงตามและบ่ สงว่า ชองกงยกกองทัพมา

เกือบจะถึงอยู่แล้ว บูดงกพาจูบ ตันตต เอียน ออกมาต้อนรับค่านับ
ชื่องกงกับ ไงวหยง ชินแสและพนองเหล่านน แลวเชิญไปยังทมนม.

ชื่องกงจึงถามถึงกรร ในเมืองฮัวจิว จูบ บอกว่าขอโทษผู้รักษา
เมืองจับตัวชอตวักหนงกับหลวงจันตจรมจาซงคกไว้ แลวมหนงสอเขา
ไปเมืองหลวง บदनขอโทษขอขมาความรบนสงมาถงเมอไรจะชากนทง
สองเศย ชื่องกงได้ฟังจึงพูดกับ ไงวหยงชินแสว่า จะคิดหาบายสงใดต
จึงจะชวยพนองของเราได้ จูบ ว่าเมอฮัวจิวนกวาง โหญ่กาแพงแน่นหนา
คูเมอกลกไฟพลทหารเขมเขมมากยากที่จะตหกเข้าไปได้.

ไงวหยง ชินแสจึงพูดว่า เวลาพร่งนเราชวนกันไปตภูมิฐาน
บานเมอเศยกอนแลวจึงคอยมาคตฮาน จูบ กจต ต๊ะและสวามาเลยงจัน
เวลาเขนค้ำ ไงวหยงชินแสจึงพูดว่า พนองของเราทศูรักษาเมอจาซงคก
ไว้ เปรียบเหมือนขงเศอคกคตบองกนระวงกนทงปวง เราไปตเวลาถ้าง
จนเห็นจะไม่ได้ คาวนนเตอนทงายเราชวนกันไปเทยวตเถตชองกนเห็น
ชอบ นงเศพสวาทจากันจนได้เวลา ชื่องกงกับ ไงวหยง ชินแส ชวยหยง
ฉนเหมง จุตง ทานายกชนมาออกจากเขาเซยวฮัวชวตตรงไปถงเมอฮัวจิว
ตกประมาณสามยามเศษ.

ขณะนบนเตอนยชนสบหวคาเตอนทงายแจ่มสว่าง ชื่องกง
กับพนองสคนเห็นเขาสูงอย่นอกกาแพงเมอ กชวณกนชนไปคบนเนนเห็น
บ้านเมอกวางใหญ่ ประตกาแพงแน่นหนา คูเมอและคดองนนกวางลก
ตกและบานเรอนตคกันเป็นพตไปแลตลอดจนถงเขาไซงกฮัวชว ชื่องกง
เห็นการ ในเมอฮัวจิวถวณถแลว ถลงจากเนนกลบมาถงเขาเซยวฮัวชว
และชื่องกงมคความวตถยงนถ.

โงวหยงซันแต่จึงพูดว่า ท่านอย่าเพิ่งวิตกไปเลยจงจัดให้ไพร่พล
 แยกย้ายกันไป เทยวตบตามหัวเมืองที่ไกลและไกลประเดี๋ยวสูงกว่าแมน
 ได้ข่าวคราวประการใดจะได้คิดการต่อไปภายหลัง ชองกิงได้ฟังก็เห็นชอบ
 จัดให้ไพร่พลแยกย้ายกันไปสืบทุก ๆ เมือง.

ฝ่ายไตชื่อไตอวยขุนนางผู้ใหญ่ในเมืองหลวง มีรับสั่งพระเจ้า
 ชองฮุยจงให้คุมบ้ายทองสลักเป็นรูปมังกร เรียกว่ากิมเหลงเตยอวกวพระ
 ราชทานให้มาแขวนถวายเป็นจากมเทยเนชเชก ทศาดเจ้าไชงกฮัวชว ณ เมือง
 ฮัวจิว ไตชื่อไตอวยกับทหารกมกิมเหลงเตยอวกวสองเรือมาทางแม่น้ำ
 ชองฮือ ครั้นมาถึงจะถึงเขตแดนเมืองฮัวจิวก็หยุดพักอยู่.

ฝ่ายพวกบริวารของชองกิงแยกกันไปสืบข่าว รู้เหตุการณ์แล้วกลับ
 มาแจ้งความกับชองกิงและโงวหยงซันแต่ตามซึ่งมีรับสั่งมาทุกประการ.

โงวหยงซันแต่แจ้งความแจ้งบอกชองกิงว่า มอบายแล้วท่านอย่า
 วิตก จึ่งเรียกหลุน เตยสุน สองนายซึ่งชำนาญทางนามาสงความลับ
 หลุนจิงว่า การททานส่งนกกชอบ แต่ไม่มีผู้ใดจะรู้จักทาง เอียนชุนว่า
 ข้าพเจ้าจะนำไปเอง ชองกิงก็มีความยินดีจึงให้เอียนชุนไปด้วย หลุน-
 เตยสุน เอียนชุน ตามนายกคานบลาออกจากเขาเซียวฮัวชว ไปจัดการ
 ตามอบาย.

ครั้นรุ่งขึ้นเช้า โงวหยงซันแต่จัดโหลเอง จุตง อูเอียนเจยก -
 ฮวยหยง ฉนเหมง ชอเหลง ทกนายกับไพร่พลทหารอัยเสร็จแล้ว โงวหยง
 กับชองกิงก็คุมพวกพ้องไพร่พลออกจากเขาเซียวฮัวชว ตรงไปยังปากน้ำ
 อูยทอ เห็นหลุน เตยสุน เอียนชุน จัดเรือใหญ่ไว้คอยท่าพร้อมกยนัด.

ฝ่ายโงวหยงจึงให้ช่วยหุง ฉนเหมง ซอเหลง อูเอียนเจยก สุนาย
 คอยอยู่บนตลิ่ง ตัวโงวหยงกับชองกิ่ง จุตง ลีเองลงไปอยู่ในเรือแล้ว
 ลำน เตยลุ่ม เอียนซน แยกกันแจวเรือไปข้ามอยู่ริมฝั่ง คอยอยู่ที่ปากน้ำคน
 ทนง พอรุ่งขึ้นเขาได้ยินเสียงมาล่อและกลองแห่ ก็ล่องเรือลงมาสามลำ
 บนเรือนนบกกองเหลืองมหนงล่ออยู่ที่ทงว่า “มรบนสั่งให้ ได้ชื่อไทอวย
 ขุนนางผู้ ใหญ่คุ่มของพระราชทานมาถวายเจ้า ณ เขาไซงักฮัวชัว”

ชองกิ่ง โงวหยงขึ้นแต่เห็นตงนนัก ไทล่อยเรือออกไปกันสกัดไว้จัด
 ให้จตุตง ลีเอง ถอทวนย่นอยู่ข้างหลังชองกิ่งทกลางเรือ ตัวโงวหยงขึ้นแต่
 นนย่นอยู่หัวเรือคอยจะพุดจาได้ตามกัน พอเรือได้ชื่อไทอวยล่องลงมา
 ทหารทไล่เตอสด่าง ๆ ประมาณยศบคนย่นอยู่หัวเรือ ร้องตวาดว่า เรือ
 พวกไทนบั้งอาจนักหนา มากนเรือขุนนางผู้ ใหญ่ไว้ด้วยเหตุสิ่งใด.

ชองกิ่งย่นนงคานบอยู่กลางเรือ โงวหยงขึ้นแต่จึงร้องบอกว่า
 พวกข้าพเจ้านสตัยขอ ไปตงอยู่ตามลเขาเนยชวเปาะ บตนชองกิ่งมา
 คอยค้ำบั ไทอวยอยากจะได้พุดจาท่าน.

ขุนนางชงงไทอวยกวงออกมาร้องตอบว่า มรบนสั่งให้ ไทอวยขุน
 นางผู้ ใหญ่คุ่มของพระราชทานไปเขาไซงักฮัวชว ก็พวกเจ้านเป็นโจร
 เขาเนยชวเปาะ มีอระสังใจจึงได้มากนไว้ โงวหยงขึ้นแต่ว่า พวกข้าพเจ้า
 อยากจะพุกบั ไทอวยจะได้แจ้งความให้ฟัง ขุนนางที่สำหรับใช้ จึงว่า

พวกเจ้าเป็นอะไรจึงจะพุกบั ไทอวยได้ ชองกิ่งก็ไม่พุดจาสิ่งใดทำ
 เป็นประธานมอกมหนานงอยู่ โงวหยงจึงพุดว่า ขอเชิญไทอวยไปทรม
 ผงกคงจะได้พุดจาท่าน ขุนนางสำหรับใช้นักตวาดว่า เขาอะไรมาพุดไม่

ถูกธรรมเนียม ไทอวยเป็นถึงขุนนางผู้ใหญ่จะไปพูดกับพวกเจ้าอย่างไร
ซึ่งกังว่า ไทอวยไม่ยอมให้พบข้าพเจ้ากลัวแต่ว่าพวกพ้องจะไม่ยอม.

พอพูดตงนจนตงกเขาทวนบตองทหวเรือ โบกไป โบกมา ฮวยหยง
ฉินเหมง ซอเหลง ฮเยนเจยก ทซมอยบนผงเหนองล้ำคญ ก็คุมไพร่พล
ตรุกนออกมาย่นเวียงอยุวมผงเป็นอนมาก ทาทนาวสายเกาทณทจะยงลง
มา บรรดาพวกทหารและไพร่พลแจวเรือเห็นตงนบกตกใจกลัวหลบหนี
เข้าในเรือทงสน ไตซอกออกมาทหวเรือ ซึ่งกังเห็นซอกไทอวยจึงคุก
เขาคานบแลวแจ้งว่า ข้าพเจ้าซึ่งกังไม่อาจทำอันตรายกับท่านซอก --
ซอกไทอวยจึงถามว่า ท่านมากนเรือเราไว้ด้วยเหตุผลประการใด ซึ่งกัง
จึงว่า ข้าพเจ้าจะขอเชิญไปทรมผงจะได้แจ้งความให้ฟังซอกไทอวยจึง
พูดว่า บदनมรบสงให้เรามาทเขาไซงักฮัวฮัว ตัวเราเป็นขุนนางผู้ใหญ่--
ท่านจะให้พูดจาบนตลงนนอย่างไรได้.

ขณะนนตเองกเขาทวนบตองทเรือของตัว โบกชน ลจุน เตยสน--
เฮยชนเหนองศัญญาคุมไพร่พลแจวเรือตรงมาถงพรมกน ลจุน เตยสน
ถอกกระบคนละมอพอเรือเข้าใกล้ถอกกระบโตนลงไปในเรือซอกไทอวย จับ
ทหารคนละคนโยนลงในแม่น้ำ

ซึ่งกังกทำเป็นรองทวาดทามว่า ทำอะไรตงนนั้น ท่านผู้ใหญ่จะ
ตกใจลจุน เตยสนถอกกระบโตนลงเรือของตัว พยงทหารสองคนชนจากแม่น้ำ
แลวสงชนบนเรือตามเดิม ซอกไทอวยเห็นถอกตกใจกลัวจนทวสน ซึ่งกังกับ
โงวหยงรองทามพวกพ้องทงบ่วงให้ถอยห่างออกไปเดี๋ย แลวเชิญ --
ซอกไทอวยให้ไปบนตลง ซอกไทอวยมีความเกรงกลัวยงนกกตองยอมไป
แลวถามว่า ท่านมอระตังใดจงบอกให้รู้เถิดอย่าเกรงใจเลยซึ่งกังกับ --

โงวหยงขึ้นแส้ว พตจากนทนกไมควร ขอเชิญท่านไปท้านกบนเขาเถิด
ถ้าพวกข้าพเจ้าครวญแก่ท่าน ก็ขอให้เจ้าทศาลเขาไซงักฮัวอนตราย
พวกข้าพเจ้าตายเสียทางสน

ชอกโทอวยได้ฟังก็ไมรทจะคิดประการใด ต้องจำใจไปด้วยความ
เกรงกลัว ชองกงจึงมาให้ชอกโทอวยช แล้วให้ไพร่พลขนเฮาสงของท-
พระราชทานมา และเครื่องใช้สอยทงปวงไปบนเขาด้วย ชองกงกับโงวหยง
ขึ้นแส้วและพวกพ้องเหล่านน ก็ชวนกันหอมล้อมชอกโทอวยมาถึงเขาเซียว
ฮัวฮัว พาไปยังทชมนม จดทให้ชอกโทอวยนั่งตามธรรมเนียม พวกพ-
น้องทงปวงล่อกระบวนอยู่สองข้างทางซ้าย-ขวาพร้อมกัน ชองกงก็เข้าไป
คุกเข่าคำนับอยู่ตรง หน้าชอกโทอวยแจ้งความ ว่าตัวข้าพเจ้านเดิมเป็นขุน-
นางตาแห่งอะฮอย ณ เมืองหนเสยกย ผู้รักษาเมืองกรมการชมชมแห่ง
นักร จึงได้ชักชวนกันมาอาศัยอยู่ที่เขาเนยชวเปาะคอยท่าพระเจ้าของฮยจ
ชบเฉยงเมื่อไร ข้าพเจ้าจะได้ชวนกันเขาตามภักตทวาราชการทานบำรุง
แผ่นดิน ให้ไพร่บ้านพลเมืองเป็นสุขสงบต่อไป ก็บदनพนองของข้าพเจ้า-
สองคนไม่มีความผิด ขอให้เชิญผู้รักษาเมืองฮัวจวแกลงหากความได้ จับเอา
ไปจำคุกไว้ จึงได้เชิญท่านมาปรารภทว่าจะขอยมกมเหลงเตยวักกับสงของ
ทงปวงต่อท่าน ไปล่อลวงผู้รักษาเมืองฮัวจว ถอดเอาพนองสองคนออกมา
แล้วข้าพเจ้าก็จะกลบคนโททาน มีให้สงของทงนนเป็นอนตราย ท่าน
อย่าได้วิตกเลย

ชอกโทอวยว่า ถ้าท่านเอาสงของเหล่านไปจัดการ แล้วสืบไป-
ภายหน้าทงทรวาจะมีทาโทษแก่ข้าพเจ้าหรือ ชองกงว่า ถ้าท่านกลับไป
เมืองหลวงจงกราบทูลใส่ความข้าพเจ้าเถิด หากเป็นไรไม่ ชอกโทอวยได้

ฟังแลไปเห็นพวกพ้องของชองกิง มีแต่รูปร่างสูงใหญ่ น่ากลัวถอกกระบายน
 อยู่สองข้างเป็นแถวไป ครั้นจะไม่ยอมให้กักตัว ต้องจำใจนั่งกมหน้าอยู่
 ชองกิงให้จัดโต๊ะมาเลี้ยงชอกไทอวยเบนอนัต แลวกยมเอาเสื่อหมวกของ
 ชอกไทอวยที่สำหรับใส่กับเสื่อขนนางสำหรับชอกไทอวย ใช้เสื่อถ้อย
 ความและเสื่อหมวกหาว แลวเสื่อคู่ไฟร์พลทหน้าตารูปร่างคล้ายคลึงกับ
 ชอกไทอวยมาแต่งเป็นตัวชอกไทอวย

ชองกิงกับโงวหยงนน แต่งตัวเป็นขนนางสำหรับเสื่อความพวก
 เหล่านักแต่งตัวเป็นนายทหารสำหรับรักษาองและเครื่องใช้ กับกมเหลง
 เตยวักวของพระราชทานแลวชองกิงส่งความลบกบฉนเหมง อูเอียนเจยก
 พวกหนึ่ง ลิมของ เอียงพวกหนึ่งให้คมไฟร์พลแยกไปข่มอยู่ริมเมือง—
 ฮัวจิว ถ้าโดยนประทัดสัญญาากให้ตรกนเขามาแย่งชิงเอาเมือง ให้บูส่ง
 ไปคอยอยู่ที่ประตูศาลเจ้าเขาไซงักฮัวชว ถ้าโดยนเสียงประทัดสัญญาากให้
 เขาชวย ชองกิงจัดการเสรงแลวก็ออกจากเขาเซียวฮัวชวไปพร้อมกัน—
 พวกที่ปลอมเป็นไฟร์พลและทหารขนนางต่าง ๆ และตัวชอกไทอวยนน ก็
 ตรงมาลงเรือที่ปากน้ำล่องไปทศาลเจ้าไซงักฮัวชว

ครั้นถึงทราชองกิงให้ไตรง ไปบอกผู้รักษาศาลเจ้าเขาไซงักฮัวชว
 ให้รอกอน ผู้รักษาศาลเจ้าแจ้งความกักการไว้พร้อมลงมารับกมเหลง
 เตยวักวของพระราชทานและชอกไทอวย ชองกิงส่งไทเซญุกมเหลง—
 เตยวักวกับสงของทงปวงชนจากเรือ ชอกไทอวยที่ปลอมมานนหน้าตา—
 เหมือนกจริงแต่พูดจาไม่เป็น ครั้นจะให้พูดชนกกลัวผู้คนจะรู้

โงวหยงจึงแกล้งบอกกับผู้รักษาศาลเจ้าว่า ชอกไทอวยบ่วยมา
 ตามทาง ก็ให้ขนนางเหล่านนพยุงชอกไทอวยชนเกยอห้ามตรงมายังศาล

เจ้าพร้อมกัน ซอกโทอวยก็ไปนั่งตักไว้ โงวหยงขุนนางสำหรับเสนอ-
 ความกับอภภษุรรักษาศาลเจ้าว่า มรบบส่งให้ซอกโทอวยขุนนางผู้ใหญ่คุม
 กรมหลวง เดชวถถ กับส่งของพระราชทานมาถวายเจ้ากรมเทยนเซยต เหตุ
 ได้ผู้รักษาเมืองกรมการไม่มาคอยรับ ผู้รักษาศาลเจ้าว่า ข้าพเจ้าใช้ให้คน
 ไปแจ้งกับผู้รักษาเมืองแล้วออกสักครู่หนึ่งกคงจะมาถึง

ฝ่ายซอกโทอวยแจ้งความว่า ซอกโทอวยคุมของพระราชทานมาถึง
 ศาลเจ้าเขาไซงักฮัวจิว แล้วจึงใช้ให้ขุนนางมาตูล่าจะจริงเท็จประการใด
 ขุนนางผู้นั้นเรียกบ่าวไพร่ประมาณเจ็ดสิบคนตรงมายัง ศาลเจ้าเขาไซงัก-
 ฮัวจิว เข้าไปในศาลเห็นของและสิ่งของต่าง ๆ กับพวกขุนนางนายทหาร
 นุ่งหมเหมอนมาแต่เมืองหลวงทงสนกไม่สงสัย ผู้รักษาศาลเจ้านำขุนนางผู้
 นั้น เข้าไปคอกเขาคำนับซอกโทอวยอยู่แต่ห่าง ๆ โงวหยงก็เข้าไปเสนอกับ
 ซอกโทอวยเป็นสองครั้ง ขุนนางที่ผู้รักษาเมืองไซมานน คอกเขาคำนับอยู่
 ไกลไม่ได้ยินซอกโทอวยพูดจาสิ่งใด เห็นแต่ซอกโทอวยยกมือชน ขุนนาง
 ผู้เสนอนั้นก็ออกมาทำหน้าที่ไกรอแล้วพูดว่า ซอกโทอวยเป็นขุนนาง
 ผู้ใหญ่ มรบบส่งให้คุมของพระราชทานมาทางไกลกันดาร จนซอกโทอวย
 บวช บदनกมาถึงทแล้ว เหตุได้ผู้รักษาเมืองกรมการไม่มาต้อนรับตาม
 ธรรมเนียม

ขุนนางนั้นว่าเดิมหนังสือบอกมาที่หนึ่ง ชวนกันจัดการไว้คอยทำ
 แล้วก็หายไปตรงนไม่ได้อาครวญเลย ประการหนึ่งพวกโจรเขาเซยฮัวจิว
 กับโจรเขาเนยฮัวเปาะ เขาสมทบกันจะยกมาตีเมืองฮัวจิว ซอกโทอวย
 จัดการรักษามานเมืองอยู่จึงไม่ได้มารับทาน ใช้ให้ข้าพเจ้าจัดเอาสิ่งของ

กับสุรามาเลี้ยงก่อน แล้วขอโทษจึงจะมาต่อภายหลัง โงวหยงว่าชอกโศก
 อวยหาเหตุผลทำไมให้ท่านไปบอกผู้รักษาเมืองมาโดยเร็วเถิด ขุนนางผู้นั้นได้
 พง ก็เอาสิ่งของกับสุรานั้นมอบให้ขุนนางผู้นำความขึ้นเสนอ โงวหยงกับ
 ชองกงรับไว้ทำเป็นเข้าไปเสนอกับชอกโศกอวย) แล้วถือลูกกุญแจเดินออก
 มาพาขุนนางผู้นั้นไปไขกุญแจ เขาก็มเหสี เดียวกับของพระราชทานออก
 มาแขวนไว้ดู ขุนนางผู้นั้นเห็น กรมหลวง เดียวกับบายทองสดกเป็นมงกร
 ประดับด้วยเพชรนิลต่าง ๆ กลางบายทองนั้นมีโคมจาดไฟ กรมหลวง
 เดียวกับนั้นจำเพาะต้องแขวนบนแท่นหน้าเจ้ากรมเทยนเซยค ขุนนางผู้นั้น
 เห็นแจ้วมาจากเมืองหลวง จึงไม่มีความสงสัยด้วยของนั้นจริงทุกสิ่ง
 ก็ชวนกัน คำนับลา ออกจาก ศาลเจ้าทรง มายัง เมือง ฮัวจิว แจ้วความให้ -
 ขอโทษทั่วทุกประการ

ขอโทษได้แจ้วก็ยังคงสงสัย แต่เห็นว่าสิ่งของทั้งนั้นเป็นของจริง
 ครั้นจะไม่ไปก็กลัวความผิด ด้วยเดิมได้มตราออกมาทรงหนงแจ้วก็แต่งตัว
 จดทหารประมาณสามร้อยถืออาวุธครบมือ ออกจากเมืองฮัวจิวไป ณ
 เขาไซงักฮัวชัว พวกทหารศาลเจ้าเข้าไปแจ้วกับชองกงว่า ผู้รักษาเมือง
 มาเกือบจะถึงอยู่แล้ว.

ชองกงได้ฟังก็ส่งช่วยหยง ขอเหล่า กูตง ลีเอง ทแต่งตัวเป็น
 นายทหาร โหยนเรียงกันอยู่ริมสองข้างให้เกยเตียน เกยไป เอี้ยหยง ไตง
 ทแต่งตัวเป็นขุนนางสำหรับใช้สอยมายืนอยู่ริม ชองกง บรรดาคนเหล่านั้น
 มเครื่องมือชอนอยู่ในเสื่อทกกอน.

ฝ่ายขอโทษด้วยพวกทหารมาถึงหน้าศาลเจ้ากรมเทยนเซยค ก็ลง
 จากม้าเห็นสิ่งของต่าง ๆ กับขุนนางและทหารได้หมวกเหมือนอย่างเมือง-

หลวงทงสนกมโตสงดยจะเข้าไปค้ำบชอกโตอวย พวกทหารของฮอโตชีว
ตามรอยเคษ กถอเครื่องคสดราวอตามฮอโตชีวเข้าไปในศาล.

โงวหยง ชองกงขนนางราหรบเดเนอเห็นทหารอฮอตาม
ฮอโตชีวเข้ามา กรองตวาดด้วยเสียงอนตงว่า ขุนนางผู้ใหญ่ของเจ้า
แผ่นดินอยทนเหตุใดจึงได้อฮอเข้ามาตงน พวกทหารเหล่านนถกใจ
หยตอยทงสน โงวหยง ชองกงนำฮอโตชีวเข้าไปไกลจะถง เห็นคนท
แตงมั้นชอกโตอวยนงพงเกาฮ ฮอโตชีวคคเข้าค้ำบอยตงหน้าโงวหยง
จึงถามฮอโตชีวว่า ท่านเป็นผู้รักษาเมืองรู้ว่าโทษตัวผิดหรือไม่ฮอโตชีวว่า
ข้าพเจ้าไม่ทราบจึงไม่ได้มาตงนรบ ขอท่านจงตโทษไว้สคกรงหนง—
โงวหยงร้องว่าพวกเราจับตัวไว้ได้ เกยเตียน เกยไปทปลอมเป็นขนนาง
สำหรับไซกชกกระบอออกตงมาพันคอฮอโตชีวขาดตาย พวกพองทปลอม
มานนถกรออกมา พวกทหารฮอโตชีวเห็นกถกใจไม่รู้ที่จะวิ่งหนีไปทาง
ไหน บดงกบเจยสวสคตอยทประตคบกกรกฆ่าพันขนนางเข้ามา พวกใน
ศาลเจ้าพนออกไป ทหารของฮอโตชีวตามรอยเคษลมตายทงสน ชองกง
ไทเกบสงของลงเรือแลวกจตประตคตัญญาพากันตงไปเมืองฮัวจิว พวก
ทไปช่มอยรวมเมืองทงสองกอนไดยนเสียงประตคตัญญา กตกรกนเขาเมือง
ฮัวจิวได้เอาไฟจตชนแลวเข้าบกรกไล่พันทหารรักษาหนาทเป็นตะลุมบอน.

นายชองกงกับพวกพองและไพร่พลรบมาถงเมืองฮัวจิว เห็นไฟ
ตตชนกพากันเข้าเมือง ได้ฆ่าพันทหารลมตายแตกกระจกกระจายไป
ชองกงกไทไปถอดชองนกับหลวงจันตุตชมออกจกคค แลวเกบรวบรวม
ทรวยสงของทงปวงลงบรททุกเกจยน หลวงจันตุตชมก็ไปเอากระบกับไม้

เท่าเหล็กมาได้ นางเฮงเคียวกับบุตรสาวเฮงหงเห็นวามืองแตกโตกลงใน
 บ่อน้ำตายเสีย ของกงเกบรวบรวมทรัพย์สินของพร้อมแลจากชวนกันออก
 จากเมืองฮัวจวลงเรือกลับไปยังเขาเซียวฮัวชวทพัก ของกงกับพวกพ้อง
 หงหลายก็ไปค้ำบับชอกไทอวย เอาสิ่งของทั้งปวงกับกมเหล็ก เตยกวักคน
 ให้ตามเต็ม จัดเอาเงินทองให้ชอกไทอวยตอบแทนบุญคุณ แล้วชวนกัน
 มาส่งชอกไทอวยลงเรือ ของกงกับพวกพ้องก็ค้ำบับลากลับมาเขาเซียว -
 ฮัวชว ของกงก็ให้จัดโต๊ะและสุรามาเลี้ยงบรรดาพวกพ้องเป็นทรินเว
 สาระจแลจากเก็บทรัพย์สินของและเสบียงอาหารบรรทุกเกวียนแล้วเอาไฟ -
 เผาเขาที่อยู่เสีย คมไฟรพลออกจากเขาเซียวฮัวชวกลับมา แต่เฮงหงบิดา
 ของนางเฮงเคียวกตตายนั้นไม่ยอมไปกับของกง ซอจึงจัดเอาเงินทองให้
 เฮงหงเป็นอนมาก เฮงหงก็เที่ยวไปทำมาหากินอยู่ตามสบาย.

ฝ่ายชอกไทอวยลงเรือไปถึงเมืองฮัวจวแจ้งว่า พวกโจรเขาเนีย
 ชวเปาะฆ่าฮ้อไทชวผู้รักษาเมืองและทหารล้มตายลงที่ศาลเจ้าไซงักฮัวชว -
 หลายร้อย บุตรภรรยาญาติของฮ้อไทชวก็ฆ่าฟันเสียสิ้น ชอกไทอวยให้
 ท้าวจุกกวชุนนางเมืองฮัวจวมาส่งให้ท้าวหงตอบอก ไปถึงตงชแชนนาง
 ผู้ใหญ่ใหญ่ไปเมืองหลวง แล้วชอกไทอวยก็ไปทศาดเจ้ากมเทียนเซยต
 ณ เขาไซงักฮัวชว ท้าวจุกกวชวมาเอากรมเหล็กเตยกวักกับสิ่งของที่
 พระราชทานมาชนแขนไวหน้าศาลเจ้าตามรับสั่ง แล้วไทอวยก็ออกเรือ
 รีบกลับไปเมืองหลวงแต่เวลากลางคืน.

ฝ่ายของกงกับพวกพ้องยกออกจากเขาเซียวฮัวชวเดินทาง ไปกม
 ไตท้อันตรายกับไฟบ้านพลเมืองให้ไต่ความเดือดร้อน ราษฎรชาวบ้าน
 พากันสรรเสริญของกงทุกตำบล ของกงจึงให้แยกพวกพ้องและไฟรพล

เป็นสามกองขกตรงไปตามลเขาเนยชวเปาะ เตยวโกกบพนองเหล่านนจ
 ชวนกนมากอขรบ พอชองกงไปลงทชมนนชอจัน จบ ตนตต เอยชนค
 คานบเตยวโกกบพองเหล่านนแลว เตยวโกให้จตโตะและสุรามาดแยง
 เป็นอนต ชองกงจงเลาความชงยกไปช่วยชอจันกบหลวงจันตุชมิให้
 เตยวโกพงตงแตตจนปลายทุกประการ.

เตยวโกกบพนองกมความยนต์ จตทโทชอจัน จบ ตนตต เอยชน
 อยู่ตามสบาย พอเวลาจวนคาคางคนกไปทอยู่ ครนรุ่งชนเขาชอจัน จบ
 ตนตต เอยชนคจตโตะและสุรามาดนอชองคณ เตยวโก ชองกงกบพนอง
 เหล่านนชวนกนกัน โตะเสพสุราเสจรแลว.

เตยวโกจงพตกับชองกงว่า เมื่อนองไม่ยอมเทตชนตงหนงจะเลา
 ให้พง จุกัยมาแจงความว่า

มีโจรพวกหนงประมาณสามพันเศษ ตงชองสมออยู่ ณ เขามงตงชว
 แขวงเมืองชอจว ตวนายโจรทเป็นใหญ่หนนชแฮชานชอชย เรียกว่าฮุน-
 ชมอชอง มีวิชาเรียกลมพายุให้เมฆหมอกมตคคลมกทำได ทหารชองชวนชย
 นายโจรใช้เหมือนกบทหารเทพยดา มีนายรองอยู่สองคน ๆ หนงชแฮชง
 ชอชอง เดิมอยู่ตำบลบ้านไพลยแขวงเมืองชอจว หรือเรียกความคบมอชเย
 ถอไล มีมตชองวเศษเห็นบอชยยสบสเลม เรียกว่าปวยตอ อกคณหนงชแฮ-
 ลชอกนหรือเรียกว่าปวยทไตชเย ถอไล มีมตเห็นบใช้เหมือนชองทงชอง
 คณทงสามสาบานเป็นพนองกนมาตงแตชองสมออยู่ ณ เขามงตงชวเตยว
 ตปัดนราชภูริชวบ้านอยู่เนอชง ๆ บัดนนายโจรคคอำนกันจะยกมาต-
 ตำบลเรา พคตจะยกไปปราบปรามกเห็นวามชองยงไม่กลบมาจงไตนงไว้

บदनของมาแล้วพระยกไปปรามปรามเอง ของกงโตฟังก์โกรธจึงพูดว่า นายโจรเขามองตงชวนบงอาจหนักหนา น้องจะต้องไปอีกสักครึ่งหนึ่ง.

พอพูดดังนั้นชองจันก็ย่นขนคานบเดี่ยวโกกบชองกงแล้วว่า พวกข้าพเจ้าสคนน เพิ่งเข้ามาอยู่ใหม่ยังไม่มีความชอบสิ่งใดจะขอคุมไพร่พลของข้าพเจ้าไปปรามปรามโจรเขามองตงชวนบงของคุณท่าน ของกงโตฟังก์ยินยอมให้ชองจันไป จับ ตันตต เอเขษณคานบตามาจัดพวกพ้องไพร่พลพร้อมแล้วยกออกจากเขาเนยชวเปาะ.

ฝ่ายชองกง ครนชองจัน จับ ตันตต เอเขษณไปแล้ว คิดวิตกกด้วย นายโจรทั้งสามมวชากวต่าง ๆ ผมอกเขมแขงหากควรไวใจไม่ จึงชวนโจวหยง กงซุนสินซิมแล ฮวยหยง ขอเพลงกบพนองอกหลายคนพากันคุมไพร่พลติดตามไปคอยช่วยเหลือ

ฝ่ายชองจัน จับ ตันตต เอเขษณคุมไพร่พลเดินไปได้ตามวัน แลเห็นเขามองตงชวน ชองจันรำลึกซนได้แล้วตามจับว่า เขามองตงชวนมมาแต่โบราณเขาเล่าลอกกันว่าสนโกโจวช่วงใหญ่ตาย แล้วตงชวนเป็นใหญ่ของคุมไพร่พลอยู่ตรงไหนอยากจะได้รู้ แล้วคุมไพร่พลตรงไปถึงหน้าเขา จึงให้ไพร่พลตั้งเป็นกระบวนคอยล้อมนายโจรอยู่.

ฝ่ายไพร่พลเขามองตงชวนเห็นกองทัพเขาเนยชวเปาะยกมา ก็ไปแจ้งความให้โจรทั้งสามฟังทุกประการ ฮวนตยนายโจรแจ้งความแล้วจึงให้ชอง ลกนคมพวกบรวารออกไม่สู้รบ หงของ ลกนคานบตามาแดงตงชวนมากฮาวพาไพร่พลไปถึงก็ไม่พูดจาสิ่งใด ตหกกกระบวนชองจันเข้ามา ชองจันกับพวกพ้องไพร่พลล้อมตามหาจนเป็นสามารถ เห็นเหลือกำลังก็ให้ไพร่พลกองหลังถอยหนีไปก่อน ชองจันกับไพร่พลกองหน้าก็เข้า

บ้านทานใจ จวบ ตันตต เอียนพาไฟรพลกอยไปไกลประมาณทางดสบ
 หงของ ลกนภกมตปวงตอขว้างไป ชองนหลบทนชกมาทน หงของ
 ลกนไล่ตามเอามตปวยตอขว้างไปอกถูกเอียน ๆ ก็โดดจากหลังม้าหนีไป
 จวบ ตันตตเห็นเตยทกชบมาทน กระทบนรบชองนแตก ไฟรพลกมต
 ปวยตอลมตายเป็นอนมาก ทเหลอตายกหนกระจตกระจ่าย หงของ ลกน
 ได้ชยชนระกมไฟรพลกลบมาเขามงตงชว ชองนกับจวบ ตันตต เอียนหนี
 ไปเขาดมทบกนได้แลวกตงคายนกลงไว้ตรวจดูไฟรพลมตายลงคองหนง
 ชองนจึงปรกษากับพนองตามคนว่า เราจะกลับไปแจ้งความกับชองกงต
 หรือจะทำประการใด พอแลไปเห็นไฟรพลยกมาทางทิศเหนืออกพวกหนึ่ง
 เหนองยทอพวกเขาเนยชวเปาระชกมากยนต์ ครนไฟรพลพวกนยยกเขามา
 ไกล เห็นชองกงกับชวยทง ชอเหลง โงวทงกงชนตั้น ชานิน จุตง
 อูเอียนเจียน มกทอง ชิงลบ อิงชม ลอชวง กวยเสงคัมไฟรพล
 ประมาณตามพน ชองนกับพนองทงตามกออกไปคานบชองกงกับพวกท
 มานนแลวเชิญเขาไปในค้าย ชองนกับแจ้งความชงสู้รบกับหงของ ลกน
 โทชองกงและพนองทงปวงพังกประการ โงวทงชนแจ้งพุดวาจจตแจ้ง
 ตงคายนกลงกอนเกิด แลวจงคอยปรกษากน.

ขณะนเวลาเย็นจวนค้ำ เห็นบนเขามงตงชวทนายโจรตงอยนน
 จดโคมตเชยว กงชงตั้นจงบอกกับชองกงว่า นายโจรทงสามนเห็นจะ
 เป็นพวกท ไซบคัจ เราจงถอยทัพไปเสียแลวจงคตตงวระบวงค้ายรบไว้
 คอยจับนายโจร ชองกงได้พังกตงโหดอนกองทัพไปตงค้ายทงเขามงตง
 ชวประมาณทางยดสบล จึงถามชนตั้นว่าอบายชอง ท่านจะคตตงค้ายรบ
 ประการใด.

กงซุนสินซันแสวงจะตองเอาอย่างครวงแผ่นดินสามก๊ก จุกตเหลียง
 คอขงเบงเอาคดลามาตงค้ายกระบวรบดอให้ ลกซุนเข้าไปแล้วออกไม่ได้
 แดกระบวรค้ายของเรานนตองตงให้เบงเหลียงมประจำอยู่ทงแปดทิศ แบ่ง
 ไพร่พลเป็นหกสิบสององ จดเอาคนทนมมอเข้มแข็งให้ยูกกลางค้าย แล้ว
 จงแยกกระบวรเดี่ยใหม่ให้เบงคระษะสทงแปด ไพร่พลทสองซางชวย-ชวา
 นนให้คอขงระวังประต ข่าพเจ้าจะอ่านมนตชนให้เกิตเมษทมอกลมพายุพัด
 มสศตวตาง ๆ แม้เห็นนายโจรทงตามคุมไพร่พลตรงมา ก็ให้ทหารช่ายชวา
 ชวยออกพร้อมกัน เบ็ดทงให้พวกโจรเข้ามาแล้วคอขต องสัญญาเจ็ด
 อย่าง ถ้าเห็นไปกไปไปกมากให้ไพร่พลกลบกลายเบงกระบวรค้ายงลอม
 ไว้ ให้ไพร่พลไปชตบ่อไว้แห่งหนึ่ง ให้ทหารททอชอช่มคอขอยู่เกยวเอา
 ตวนายโจรทงตามมา ชงกระบวรค้ายรบตงนจะเห็นประการโต

ชองกงโตพงกยนตจงตงพวกพองไพร่พลให้จตกระบวรค้าย ตาม
 ควากงซุนสินซันแสทกประการ แล้วให้ฮูเฮียนเจยก จุตง ฮวยทง มก-
 หอง ชงลบ ชองจัน อิงซนแปตนายนนรักษากกระบวรค้ายให้ ข่าจัน
 ลอชวง กวยเต้งตามนายชวยระวังไพร่พล ตวชองกงกบโจรทง กงซุนสิน
 แดตนตคอขรักษาทง ให้จับทบพวกพองอททาคนชนไปอยู่บนเขาสูง ถ้า
 เห็นการในค้ายเบงอย่างไรให้มาบอก จตการเสีจแล้วบรรดาพวกพองแเด
 ไพร่พลยกทตรงไปยงหน้าเขามงตงชว ตงเบงกระบวรค้ายรบตมาลอแเด -
 กลองออองตนม

ฝ่ายชวนสย หงชอง ลกนแจงควมว่า พวกชองกงยกมาจะสู้
 รบกแตงตัวได้เกวระถอฮาวคุมไพร่พลสามพัน ยกตรงมาถึงชวยเขากให้
 ตงกระบวร ตวชวยสอชบมาชนหนามาตงกระบวรค้ายรบชองชองกง

ฮวนสย นายใหญ่เห็นทหารทั้งสองเสียชีวิต ไฟรพลล้มตายเป็นอันมากเหลือ
กำลังที่จะสู้รบกับไฟรพลที่เหลือตายหนักกลับไปเขามงตงซว ของกงจิง
ฮวนพนองทงปวงกลับมามี

พอไฟรพลเอาดวงหิ่งของ ลุกนมาส่ง ของกงกเขาแกมตออกแล้ว
จึงพูดว่า ทานทั้งสองอย่าถือโทษเลยด้วยยกมาสู้รบกับข้าพเจ้าแจ้งว่า
ทานทั้งสองขอเสียงปรากฏหมายจะ เชิญไปอยู่ด้วยปรึกษาการงานทงปวง
หิ่งของ ลุกนได้ฟังก็ตกเขาคานบแล้วพูดว่า ตวทานเป็นผู้สตัยขอสุจริต
ข้าพเจ้าไม่รู้จักคนตบงฮางมาสู้รบเหมือนกบชดฟ้าและตบตบตทานจับมาได้
ไม่ฆ่าเสีย ยังกดตบตบข้าพเจ้าทงสองจะขอสนของคณทานไปก็ว่าจะหา
ชวดไม่ แต่ฮวนสยพนข้าพเจ้าจะไปชักชวนมาสามภกคทานให้จงได้

ของกงได้ฟังกยนิต ว่าเชิญทานทงสองกลับไปเถิด ข้าพเจ้าจะ
คอยฟังถ้อยคำของท่านในเวลาพรุ่งนี้ จึงส่งให้จาด ไต่และสรวมาเสียง
นายโจรทงสองเสวจแลวกเฮมาและฮางอมาคณให้ นายโจรทงสองคานบ
ลาออกจากคายเดินมาตามทางคตถงบุญคุณของกงมได้ชาด ครนถงเขามง-
ตงซวเขาไปหาฮวนสยผู้เป็นใหญ่พูดว่า ข้าพเจ้าเป็นคนชดฟ้าและตบตต้อง
ตายเสียจึงจะควร ฮวนสยวเวตมตประการใดจึงพตมาตงน

หิ่งของ ลุกนว่า ของกงเป็นคนสตัยขอตบมมผู้ใดเสมอ ขอเสียง
ก็ปรากฏทงแมนคณ จับตวข้าพเจ้าทงสองไปก็ ไม่ฆ่าพนกลตบตบตบด้วย
ความสุจริตแมนไม่ตายคงจะคิดสนของคณให้จงได้ ฮวนสยวาธาของกง
สตัยขอตบมจตอวารรกกพวกพองเราจะชดชนฟ้าและคณไปทำไม่ จงจตแจ้งไป-
ตามภกคกบเขาเสียโดยตมคคกวาหรือ หิ่งของ ลุกนว่านองมากปวารณนา
จะชวนทานไปหาของกงด้วย

ฮวนสยได้พังกดใจจดททางไวตอกรบพร้อมแล้ว ครนรงชนเขา
 นายโจรทงตามกชวณกนออกจากเขา มงตงชวตตรงมา ถึงหน้าค้ายของกงกง
 จากมากคเขาคานบอชงตามคน ของกงกอกออกมาเชิญนายโจรทงตาม—
 เข้าไปในค้ายตอกรบคานบกนเบอนนต นายโจรทงตามกเลาความเต็มให้
 ของกงพงทุกประการ แล้วเชิญของกงกับพวกพองทงหลายไปยงเขามง—
 ตงชว ข้าโคกระบอหมเบตโกและสุรามาเลขงของกงกับพวกพองเบนท
 วนเรงแลวกเขาเงินมารางวลให้ไฟรพลตามสมคกร ฮวนสยนจะขอเอา
 กงชนตนเบนครู ของกงกไทกงชนตนสนความรูทเรขกรวมสุรบองกนตม
 พายทงปวงให้ ฮวนสยจามนตคากาโตชานชานาญกมคความยนต ของกง
 กับพวกพองไฟรพลคางอยุท เขามงตงชวหลายจน ของกงจะยกกองทพ
 กตบ ฮวนสย หงของ ลกนณเกบรวบรวมทพยสังของตาง ๆ ทงเดบยง
 อาหารไฟรพลมาสมทบกกับกองทพของกงเดรจแลว เอาไฟเผาที่อยู่บนเขา
 เดช ของกงกับฮวนสย หงของ ลกนแลพนองทงปวงก ยกออกจากเขา
 มงตงชวกลบไปเขาเนยชวเปาะ.

นายตวนเกงจู ชาวเมืองตกจิ๋ว รูปร่างสูงใหญ่ ผมเหลอง ทนวด
 แดง เรขกจากมมอเกา เทยวเบนโจรคชยลคมาทวเมืองชางทตเห็นอมา
 ชอชายเลยงชวตอยุเนอง ๆ มาวบทนงตวนเกงจู เทยวไปตงเมืองไตกมก
 เห็นบตรเจาเมืองชมาชาวสูงใหญ่ ไมมชนตาแชนงตงามนกวงไตวนละพนด
 ขอเจยวแมงกไซจอบเบ ตวนเกงจูเห็นมานนตกคคชานพากเพยวอยุหลาย—
 จน ครนเวลาดกลางคนวนทนงตวนเกงจู ลอบเขาไปปลกมาชาวไต กทน
 ออกจากเมืองไตกมก วนมาในเวลากลางคณจนตง เขตแดนเมืองหลวง

ตวนเกงจู จึงคิดว่า เรามาเป็นโจรเที่ยวลึกลงไปชอชายยดงนกลาบาก
 นักหนา โดยนชาวลอดองชองกงวาเป็นคนตยชอรกพนองทงปวง ครนเรา
 จะไปสามภกตกไม่มผู้ ไคชกนา ครนเราโตมาตจาจะเอาไปให้ชองกงใจ
 สำหรับตัว เราจะได้อยู่เป็นสุขสืบไปคดแลงกนาเอามาจนมาจะให้ชองกง
 รมเดินมาทางเมืองเลงจว พบพวกแซงหนานายชยทตาบลดบ้านจนเถา
 แหวงเมืองเลงจวออกแยงชงเอามาไว้ ตวนเกงจู บอกพวกแซงนว่า มา
 ชองชองกงทตาบลดเขาเนยชวเปาะพวกแซงนทงทาคนกกดบวาชองกงต่างๆ
 แลวจะเขาทบทเขาตวนเกงจู ตวนเกงจู เห็นวาส ผู้มอ ไมได้กหนดตรงมายง
 เขาเนยชวเปาะ ครนถงรมผงววาชองกงยกกองทัพกลบเกอบจะถึงอยู่แลว
 ตวนเกงจู กนงคชยอยู่

ฝ่ายชองกงยกบพนองทงปวงยกกองทัพมาตงเขาเนยชวเปาะ ก็
 ลงเรือ ตวนเกงจู เหนงตรงเขาไปคูกเขาคานบอยตรงหนา ชองกงถามว่า
 ทานแซไรชอโตชาบ้านเมืองไหน ตวนเกงจู บอกว่า ข้าพเจาแซตวน ชอ
 เกงจู เป็นชาวเมืองตจจว อิกนามหนงเรยกวากมมอเกา แลวเลาความ
 ชงไปลคมาตงแตตจนปลายให้พงทกประการ ชองกงเห็นปร่างลักษณะ
 ตวนเกงจู ควจะเบนทหาร ไดกมความยนดงพดกบตวนเกงจู ว่า ถ้ากร
 เป็นอยางนนจรง เชิญทานไปเขาเนยชวเปาะดวยกันก่อนจะได้ปรกษาคด
 ฮานต่อไป พดแลงกชวตวนเกงจู ลงเรือกับพวกพองไฟว์พลข้ามไป
 เตยวโกกบพวกทชยกุมารบชองกงไปตงทชมนม ชองกงจึงให้ชวณสย
 หงชอง ลกนและตวนเกงจู คานบพดจาวรจกบพนองทงปวงแลวจต โต
 และสุวามาเลียงกันตามสบาย

ตอนเก่งๆ จึงเลาเรื่องมาตชนอก ของก่งงงไซ้ให้ ไตจงไปสืบตท
 ตาบลงนเถาดแขวงเมืองเลาจจะเท็จจริงประการใด ไตจงรับไปไต่หาจน
 กกดบมาแจ้งความกับชองก่งงว่า ตาบลงนเถาดนนมเรือนประมาณสามพัน
 เศษ ในหมื่นนมบ้านใหญ่อยู่แห่งหนึ่งเรียกว่าจันเกยี้ แปลว่าบ้านแซงน
 เป็นเจ้าของตาบลงนเถาด ชองจันเขยงเจย ชาวเมืองไทกมกมบตรชาย
 ห้าคน เรียกว่าโงงไฮ้ว แปลว่าเสือทงท่า คนใหญ่ชองจันโถว ทสองชอ
 จันมด ทสามชองจันชอก ทสี่ชองจันคย ทห้าชองจันแขงผมอแขมแขง มี
 ครัวกสองคนชอชอบนเกยงคนหนึ่ง ชอโหวเถยคนหนึ่งชกชวณกนตงเกลย
 กลอมไพรพลของสมอยทตาบลงนเถาดประมาณเจ็ดพันเศษมาตท ตอน
 เก่งๆ เามาไต่หาจนน ชอบนเกยงทเบนครฐชบอยุ่ทกเวลาสอนให้ชาวบ้าน
 ร้องเพลงใจความว่า "พวกแซงนมบุตรห้าคน ผมอแขมแขงชอ
 เลยงปรากฏทงแผนคิน ไพรบ้านพลเมืองเกรงกลัวทงส่น บคนจค
 หาเกวียนสำหรับขงคนกบส้งของทงป่วงไว้พร้อม จะยกกองห้ไป
 ทำลายค่ายลเขาเนยชวเปาะให้ราชจับตัวเคยวได้ โงงทอง ชื่องก่ง
 ส้งไปเมืองกลาง" ชาวเจ้าจรงรบกดบมาแจ้งให้พนองทงป่วงทราบ

เคยวได้ฟังกโกรยงนัถ พุดว่าพวกแซงนบงอาจด่าว่าแลวยง
 จะยกกองทพมาจับพวกเราด้วยคงจะไต่เห็นผมอกน ชาวเจ้าจะไปเองถ้า
 จับพวกแซงนห้าคนไม่ได้จะสาบานไว้ไม่ชอกกดบมาเขาเนยชวเปาะ ยกไป
 ครวงนตองไ้ไพรพลสกหาพนพดแลว เคยวไก้ทให้ชองก่งงอยุ่รักษาตาบด
 ตระเตรียมไพรพลในขณะนนั้น ไ้คิมชอง อุเอยมนเจยก ชอเหลง มกทอง
 เคยวทวย เอยทยง เจยสว ชงลบ องชน เอยมนสุน เตงฮย ฮาวเผง

เอี้ยทงม เล่าตง อวนเซียวย อวนเซียวเหงา อวนเซียวชิต แม่สน
 ไตวเซียม ของบาน รวมยศบนายพร้อมไปด้วยเครื่องคัสตราอและเลบยง
 อาหารแลวยกยกกองทัพออกจากเขาเนยชงเผาะ ชองกิง โงวหยง
 กงซนสนและพนองเหลานนกดตามมาตงถึง ตำบลกิมชวทวเตยวไก้ ให้หยุด
 กองทัพจัตไตและสุรามาเลยง บรรดาพวกพองนงกนไตเสพสุราอยู่พร้อม
 กัน

๕๕
 ๕๖
 ๕๗
 ๕๘
 ๕๙
 ๖๐
 ๖๑
 ๖๒
 ๖๓
 ๖๔
 ๖๕
 ๖๖
 ๖๗
 ๖๘
 ๖๙
 ๗๐
 ๗๑
 ๗๒
 ๗๓
 ๗๔
 ๗๕
 ๗๖
 ๗๗
 ๗๘
 ๗๙
 ๘๐
 ๘๑
 ๘๒
 ๘๓
 ๘๔
 ๘๕
 ๘๖
 ๘๗
 ๘๘
 ๘๙
 ๙๐
 ๙๑
 ๙๒
 ๙๓
 ๙๔
 ๙๕
 ๙๖
 ๙๗
 ๙๘
 ๙๙
 ๑๐๐

คัมภีร์ชุดโหราศาสตร์ของศาสตราจารย์ โดย ... เทพย์ สาริกบุตร

๑. โหราศาสตร์ในวรรณคดี (คัมภีร์โหราศาสตร์ ฉบับพิศดาร) ๕๐ บาท
๒. พระคัมภีร์ฤกษ์ตำราแนววิถีให้ฤกษ์ตลอดจนเคล็ดลับต่าง ๆ ๒๕ บาท
๓. พยากรณ์เลข ๗ ตัว เต็มไทยเราแต่กรุงกรุงสโหทัยเป็นราชธานี
พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ๒๕ บาท
๔. พระคัมภีร์จักรทศนิยมโหราศาสตร์ ไทยฉบับมาตรฐานพระอุดมรามเถรผู้
รจนา ๒๕ บาท
๕. พุทธภิกษุพิธิ พิธีกรรมปลุกเสกพระเครื่องรางของขลัง ๓๐ บาท
๖. คัมภีร์ชาตตรี ตำหรับที่รวมพระภคณาธิบดีกตีสัทธ ๒๐ บาท
๗. ป้ายเขียนศาสตร์หมอดูแม่ ๆ แม่ันดังตาเห็นโดยอาจารย์ ทอง ๒๐ บาท
๘. อธิปไตยปฎิหารีย์ ๕๐ เกษาจารย์ ๕๕ บาท
๙. เทคนิคการถ้ายรปลฉบับมาตรฐาน โดยเทพชู หับทอง ๓๐ บาท
๑๐. คัมภีร์วิทยุประจำร้านมีวิธีปรับเครื่องรับใช้ โวลท์ไอทมแอมป์ ๕๐ บาท
๑๑. คัมภีร์สรรพคุณยาไทยจากฉบับโบราณ ๓๐ บาท
๑๒. วิธีตรวจโรคและแพทย์พิทยาสงเคราะห์ ร.อ. ชุนโยธาพิทักษ์ ๒๕ บาท
๑๓. ตำราแพทย์แผนโบราณว่าด้วยวิชาหมอนวด ร.อ. ชุนโยธาพิทักษ์ ๑๕ บาท
๑๔. ตำราทำขวัญแบบกรุงใหญ่ ลัทธิทำเนียมพิธีมงคลของไทย ๑ ชุด ๒๐ บาท
๑๕. นิราศของสุนทรภู่ ๑๔ เรื่อง และสุภาษิต ๑๐ เรื่อง ๑ ชุด ๓ เล่ม ๒๘ บาท
๑๖. มลลยเทพนิทาน บรรยายเรื่องเมืองสวรรค์และเมืองนรก ๓๐ บาท
๑๗. พระปรมัตถ์ล้านวนเก่า ๑๐ บาท
๑๘. ตำราหมอดูไฟ ปือกแบบยี่ปี่ฉบับที่ท่านไว้ใจได้แม่นยำกตีสัทธ ๑๐ บาท
๑๙. ตำราพรหมลิขิตชีวิตและนชาพระวันเกิด ๑๐ บาท
๒๐. ตำราแบบเรียนหัดพูดสามภาษา ไทย, อังกฤษ, จีนกลาง ๑๐ บาท
๒๑. พจนานุกรมภาษาไทย แก้วจิว เหมาะในการหัด, เรียง, พดภาษา
โดยลำพัง ๒๐ บาท
๒๒. ตำหรับคัมภีร์เพชรรัตนมหานันต์มีรปยันต์ตัวอธรง ๑๐๒ แบบ ๒๕ บาท
๒๓. ปฏิทิน ๑๐๐ ปี นับเป็นของไทยเราเรียกว่าเป็นหนังสือชั้นเอกเหมาะสำหรับ
ท่านอ่านหนังสือออกก็คได้มีหลายหมื่นท่านชมเชยว่าถูกต้องและ ไม่คลาดเคลื่อน ๒๐ บ.
๒๔. ของดีจากวัด โดย เทพชู หับทอง ๓๐ บาท
๒๕. คัมภีร์ปลุกหมอกฉบับหลวงมีภาพประกอบ ๑๒๐ อย่าง ๒๕ บาท
๒๖. ชีวิต-ล่องการตอส์ และเคล็ดลับแห่งความร่ำรวย โดย วิเทศกรณีย์ ๕๐ บาท
๒๗. สัตเลอรับก ฉบับสังคณาธรรมโพหารใหญ่ถึง วิเทศกรณีย์ ๕๕ บาท
๒๘. โหอบสถณะการสงครามโลกครั้งที่ ๒ วิเทศกรณีย์ ๕๕ บาท
๒๙. พุทธานุกรณ พระเครื่องและพระบูชา เทพชู หับทอง ๓๐ บาท
๓๐. วิชาประคิษฐ์สันคำอาชีพทุกประเทศเป็นคัมภีร์ทำสิ่งของต่าง ๆ ๑๐ บาท
๓๑. คำปริศนาคำบรรพ์แพทย์ประจำบ้าน กล่าวถึงขณะอาการของโรคต่าง ๆ ๑๐ บาท
๓๒. ความรู้ง่าย ๆ เรื่องวิทยุและวิธีแก้ไข ๑๐ บาท
๓๓. สกร ๕๐ ประการของมหาบุรุษและบุคคลสำคัญของโลก ๕๕ บาท

